

رشته‌ی مرواری

عه‌لانه‌دین سه‌جادی

رشته‌ی مرواری

نوسه‌ر:

علائه‌دین سه‌جادی

ناسنامه‌ی پهرتووک

کتیب: رشته‌ی مرواری

نووسهر: عدل‌ئدین سه‌جادی

ویراستار: فخره‌دین ئه‌ویه‌نگی

پیت لیدان: شایسته محمودی

ده‌ره‌ینانی هونه‌ری ناوه‌وه: ناسیح ره‌حمانی

ده‌ره‌ینانی هونه‌ری به‌رگ: ناسیح ره‌حمانی ۰۹۱۸۳۷۳۸۰۲۸

ئه‌ژمار: ۱۵۰۰ دانه

پیرست

۷ ده‌سپیک
۱۵ بدرگی یه‌که‌م .
۱۹ سه‌ره‌تا.
۲۴ قسه‌ی نه‌سته‌ق .
۳۸ تافگدی ئیلاخ .
۵۴ گه‌نجی دره‌خشان .
۸۸ شه‌کراوی ده‌ماخ .
۱۱۸ هه‌ندی له‌ داستانی ژن .
۱۵۲ وه‌لامی بین‌وه‌لام .
۱۶۹ سه‌یر کردنیک .
۱۷۱ بدرگی دووه‌م .
۱۷۳ سه‌ره‌تا.
۱۷۷ له‌ باخنی گولنیک .
۱۹۳ - له‌ ولاتی کورده‌واری ئه‌م شتانه له‌م شوینانه تاقانه‌ن .
۱۹۳ - ئه‌م شتانه‌ی ئه‌م شوینانه به‌ ناو بانگن .
۱۹۳ - هه‌ر شته له‌ شوینیک .
۱۹۴ قسه‌ی به‌تویکل .
۲۱۵ شه‌کراوی ده‌ماخ .
۲۶۰ هه‌ندیک له‌ قاره‌مانی ژن .
۲۸۵ قسه‌ی ته‌نک .
۳۱۴ دوایی .
۳۱۷ بدرگی سینه‌م .
۳۱۹ سه‌ره‌تا.
۳۲۱ تاقی کراوه‌کانی کوردی .
۳۳۹ شه‌کراوی ده‌ماخ .
۳۷۲ گه‌نجی دره‌خشان .
۴۰۷ لافاوی سوله‌یمانی .
۴۱۸ رشته‌ی مروراری .

۴۲۶..... زور دوو.....

۴۶۳ **بدرگی چواره‌م.**

۴۶۵ بردمانه‌وه یا نه؟

۴۶۷ تاڤگه‌ی ئیلاخ.....

۵۰۲..... په‌ندی پیران.....

۵۱۲ گه‌نجی دره‌خشان.....

۵۵۱ قسه‌ی نه‌سته‌ق.....

۵۶۵ شه‌کراوی ده‌ماخ.....

۵۹۴ تاقی کراوه‌کانی کوردی.....

ده سپیک

کاملی گر خاک گیرد زر شود

ناقل ار زر برد خاکستر شود

مولانا

زمان له خویدا چیتزیکي تاییه تی هه یه. خوینهر یا بیسه ر بی ئه وهی شاره زاییه کی نهوتوی له سهر جوانی ناسی زمان هه بی، به وه یا نووسراوهی جوان ههستی ده بزوی و گیانی ده گه شیتته وه و چیتزی لئ ده گری. وه ک چون پتیوست نییه که سپیک گولناسیکي پسپور بی بو ئه وهی بونی خووش ههست پی بکاو به هره ی لئ بیا، زمانیش ئاوه هایه. به لام دیاره ههر وته یک جوان نییه و نایبته زاخوی میشک. دیاره ئه و بون و بهرامه یه که تخووی په یقه کان لیک جیا ده کاته وه، نوینهری ئاخیتزگی ئه و وتانه ن. هه وه ها بیریکي کورت و دهروونیکي ناپاک کاتی له بیچمی قسه دا خوی ده نویتنی، تالی و رهشی و رق و قینی لئوه ده باریت.

په یف ههرچهن ساکارتر و پاراوتر بی، په تیترو بی په رده تره و ههروه ها به ده و ترو جواتر. به گورجی کونج و بناوانی دل و دهروونی ده ته نیتته وه وه کوو بیسه ر خوی بیسراوی وتبیت، وای به دلوه ده نووسی که قه ده گومان له هه له بوونی ناکات. نه ک بلیم هه له ی تیدا نییه، به لکوو ره نگه زورجاریش هه له کانی زورتر بن، به لام ئه و یه ک لانی و یه ک لونییه ی، له سهر زهینی مرؤف کاریگهر ده بی.

گه لیک جار به رفراوانی ویره ده بیته هوی ئه وهی که ههر په یقییک بخریته نیو بازنه ی ویره وه. دان به وه دا ده نیتیم که ویره وه ئه وه ب هه موو کونج و قوزبنه کانی زانسته جوراوجوره کان ده گریته وه وه ههر جوره نووسراوه یه ک له ههر بواریکدا که بی، ئاسه واری ئه ده بی تیدا یه؛ به لام بهر له ههر هونه ریکي تر به تایبته ئه وه ب- بیرو هزر دیته ئاراهه. ئه وی راستی بی ئافراندنی وه به هوی هزره وه یه. که واته ههر قسه یه ک ده نگه دانه وه ی فه لسه فه یه کی تایبته. ره نگه ئیمه وه کوو زانست، فه لسه فه مان نه بی، به لام بی گومان بییری

فلسه‌فیمان هه‌بووه و هه‌مانه. چۆن ده‌بێ و هه‌کوو نه‌ته‌وه‌یه‌کی خاوه‌ن شارستانییه‌ت بیری چۆن ژیان و چۆن دوانمان نه‌بووبین.

به‌رای من رشته‌ی مرواری نه‌ک کۆمه‌له‌یه‌کی ئه‌ده‌بی ته‌نیا، به‌لکوو کۆمه‌له‌یه‌کی هزری و فیکری کۆمه‌لگای کوردییه. له‌م به‌ره‌مه‌ به‌ نرخه‌دا له‌ زمانی مه‌ردۆمیکی ئاسایی و زۆرجار نه‌خوینده‌واره‌وه په‌ند و قسه‌یه‌ک ده‌بیسین که -به‌رای من- زۆر له‌ زاناو فه‌یله‌سووفان بۆ تیگه‌یشتنی میتشکیان ساوه‌وه هه‌م خۆیان هه‌م خه‌لکیان وه‌په‌ز کردووه و له‌ نه‌نجاما نه‌خۆیان تیگه‌یشتون نه‌خه‌لکی. که‌چی نه‌خوینده‌واریکی ره‌مه‌کی به‌ زمانتیکی ساکار و پاراو و له‌ ناخی دلێکی به‌ کوله‌وه به‌بێ ئه‌وه‌ی ری‌ بدا زمان، بیری ئالۆزو شیواو کا، ده‌یلێته‌وه. بۆ نمونه رازو نیازیک له‌ زمانی پیریکی نه‌خوینده‌واره ده‌بینین که به‌ مه‌نتیقی ساکاره‌وه ده‌لی:

بینایی چاوان! نازانم بێزم تو چیت؟ ئه‌وه‌ن ئه‌زانم ئه‌ها ها ئه‌وه‌ی که تا چاو برئه‌کا له‌و درێژی ئاسمانه تو گشتت دروست کردگه. هه‌ر برۆ، هه‌ر برۆ، هه‌ر ناورپته‌وه. بیاو وا ئه‌زانن ئه‌وه برایه‌وه، که‌چی هه‌ر له‌ هه‌ولیه‌وه‌س. ئه‌گه‌ر من دوو بالم هه‌وئ و برۆم وه‌و ئاسمانه‌دا باله‌کانم شل ئه‌ون و وا ئه‌زانم چووگم، که‌چی ئاسمان هه‌ر دوورتر ئه‌وێته‌وه، گه‌رمه هه‌سوونیکم به‌رچاو که‌وئ که‌چی هه‌یچ دیار نییه. که‌واته تو ئاسمانت وه‌بێ هه‌سوون راگر تگه.

یاخۆ ئه‌و بیرانه‌ی که له‌ سروشت و جیهان هه‌یه‌تی به‌راستی که جیگای رامانه: ... تو ده‌ست وه‌ گشت شتی که‌وه ئه‌زه‌نیت، که‌چی تویش دیار نیت. رزقی مار و میروو ئه‌ده‌ی له‌ پشت په‌رده‌ی غه‌یوه‌وه، که‌چی ئه‌گه‌ر من بێمه ئه‌و پشت په‌رده‌یه تو له‌ ویش نیت. تو ده‌ریا گه‌وره‌کان وه «زریوار» شیشه‌وه هه‌ندئ جار ئه‌یانکه‌ی وه یه‌خ، هه‌ندئ جار ئه‌یانکه‌ی وه ئاوی رووت، که‌چی ئه‌و گشت گیاندارانه له‌ ناویانا هه‌ر هه‌له‌قه‌ونینه‌وه. به‌شی گشتیان داگه، نایه‌لی که‌سیان وه‌بێ رزق سه‌ر بنیته‌وه. من ئه‌و گیانه‌ی له‌ به‌رمایه تو دانتیاگه له‌ گه‌ل ئه‌وه‌دا که وه‌منه‌وه‌یه، من نازانم چیه. ده‌ست ئه‌ده‌م وه ده‌واره‌وه هه‌لی ئه‌ده‌م ئیتری رۆسته‌م، که‌چی نازانم ئه‌و زۆره چیه که تیمدایه‌و ده‌واره‌که هه‌له‌ده‌م.

ئەو دەشتی «مێرگەپانە» لەوختی بەھارا -خوایە یورپی- پەڕەسی لە
 ھەلالەو بەبیوون؛ ھەر گولنی وەرەنگی رەنگ ئەداتەو؛ گشتی توو دروست
 کردگە. من وەم فرەزانی خۆمەووە سەرم تیا سەر ماگە، نازانم چیبە یەك تۆمە
 پەڕە ی گولە کە ی پەلئیکی سوورە، پەلئیکی کەووەس، خەتئیکی زەر دەوامە، توو لە
 گشتیا ھەیت، کەچی وەچاویش ناوینریت.

یا لە زۆر شویندا پەندی زۆر جوانمان دیتە بەرچاوە کە بە راستی دەپیتە زاخاوی
 مێشک. ساکاری ئەم قسانە لە ئاستیک دان کە خوینەر دەباتە ناو دەریای بیرو ئەندیشەووە.
 زۆرجار ئەزموونی سەدان و ھەزاران سالەمان دیتە بەرچاوی دل و بیرەو؛ ئەزموونگەلئیک
 کە وەکوو ھەتاو تیشک دەباریننە سەر ریگای تاریک و پرلە ھەورازی ژینەووە. رەوت و
 شتوازی ژیان و ھەلسو کەوت ھەم لە گەل خیزانی مال و ھەمیش لە گەل کۆمەلگا.

زۆرجار دەلئین نەتەووی کورد فەلسەفە ی نەبوووە. رەنگە ئەم قسە تا رادە یەك راست
 بێ. ئیمە نە سوقراتمان بوو، نە ئەفلاتون و نە ئەرەستوو. ئیمە -بە داخەو- نە خپوی
 «جمھور» بێ، نە «مابعدالطبیعە» و نە «عاطیقوریاس» و نە ھیچ کتیبئیکی تر (تا ئەو جینگا من
 ناگادار بێ). بەلام ئەگەر لەو ئاسەوارە بەنرخ و ھێژایانە ورد بینەو، چ دەبینین؟ بە گشتی
 فەلسەفەیان لە سەر ئەم بابەتانە ی خواوەووە:

ناکار، بێر لە بوونی خوا، خۆشەویستی خوا، سیاسەت و بەرپووە بردنی ولات، سیاسەتی
 بەرپووە بردنی بنەمالەو بە گشتی دیتنەووی ریگای ژبانی بەختەووەرانە.

نامەوئ لە پلەو پایە ی ئەو گەورانە -کە بە راستی کۆمەلگاکانی مەرؤف بە گشتی
 منەتباریان- کەم کەمەو؛ بە پێچەوانە بە تەمام بلئیم ئیمەش وەکو نەتەووە یەکی خاوەن
 شارستانیەت فەلسەفەو بیرو ھزرمان ھەبوووە بەو پێتە ژباوین.

دیارە دوان لە سەر ئەم بابەتە کات و شوینی تاییەتی ئەوئ و لەم دەسپێکە دا جینگای
 ئەووە نیبە بە تیرۆ تەسەلی لەسەری برۆین.

بە گشتی رشتە ی مرواری کاریکی ئیجگار بە نرخی ماموستا سەجادیبە کە لە زاری
 خەلکی بیستوووە کۆی کردۆتەووە. لەم سۆنگەووە رشتە یەکی خوشیک و جوانە لە زاراوہ
 جۆراو جۆرە کانی زمانی کوردی کە بە شیوہ ی ساتیر و ھەجوو کومیک بێژراوہو توومار
 کراوہ.

ره‌نگه له زمانی کوردیدا یه‌گانه به‌ره‌میتیک بیت که به‌م ئوسلو به نووسرابی؛ واته قسمی قوول و پرمانا به زمانی کۆمیک.

ژیانی عدلانەدین سەجادی^۱

عدلانەدین کورپی نه‌جمەدین کورپی حیسامەدین له بنەماله‌ی سەجادی، له سالی ۱۹۰۷ دا له گەرەکی قەتارچیانی شاری سنه چاوی کرده‌وه به سەر دونیای ره‌نگاوره‌نگی پر له کاره‌ساتدا. به سوخته‌یی خویندنێ ده‌ست پێک‌ردووه و به فه‌قیتنی گه‌لی شارو دیی کورده‌واری گه‌راوه و بنه‌و بارگه‌ی له سلیمانی خستووه. له سالی ۱۹۳۸ ئیجازه‌ی زانسته ئیسلامیه‌کان و زمانی عه‌ره‌بی وه‌رگرتووه و اچار بو مه‌لایه‌تی و پێش‌نوێژی له مزگه‌وتی نه‌عیمه‌ خاتوون رووی کردۆته به‌غدا و هه‌ر له‌وێ ماوه‌ته‌وه.

له ماوه‌ی شه‌ری دووه‌می جیهانیدا خینی داوه‌ته روژنامه‌وانی و کۆواری «گه‌لاویژ» و «نزار» به‌پێوه بردووه. له ۱۹۵۹ دا بۆته ماموستای زانکۆی به‌غدا له کۆلیژی زمانی کوریدادا تا سالی ۱۹۷۴ له سەر ئەم ئیسه‌ ماوه‌ته‌وه. له ۱۹۷۰ ده‌بیته وه‌زیری ئه‌وقاف. له ۱۹۷۷ دا خانه‌نشین ده‌کری.

پاش خانه‌نشین بوونی هه‌موو هیتزو توانی ده‌خاته سەر کار له سەر بابته‌تی ئەده‌بی کوردی؛ به‌لام کوزرانی کورپی گه‌وره‌ی له شه‌ری ئیران و ئیراق (۱۹۸۰-۱۹۸۸) دا وزه‌ی ده‌بری و پشتی ده‌شکینێ. تا له سالی ۱۹۸۴ دا روو له شاری خاموشان ده‌نی و له گۆرستانی شیخ عه‌بدولقادری گه‌یلانی ئه‌سپه‌رده ده‌کری.

سەجادی روژنامه‌نوس

له گه‌ل نیشه‌جێ بوونی سەجادی له به‌غدا، ئیبراهیم ئەحمەد خه‌ریکی دامه‌زراندنی کۆواری «گه‌لاویژ» ئەبی؛ به‌لام به‌ هۆی کاری زۆره‌وه به‌پێوه‌بردنی ئەم کۆواره‌ ده‌خاته ئەستۆی سەجادییه‌وه.

ئەم کاری روژنامه‌وانیه‌ی ئەزموونیکێ نوێ و گرینگ ده‌بی بو سەجادی. به‌ هۆ گه‌لاویژه‌وه سەرچاوه‌یه‌کی زۆر له ئەده‌بی کوردی کۆ کرده‌وه و شاره‌زاییه‌کی زۆری له ئەده‌ب و وێزه‌ی کوریدادا به‌ ده‌ست هیتا.

^۱ - ئەم به‌شەم به‌ هه‌ندئێ گۆرانکاریه‌وه له میتزوی ئەده‌بی کوردی دکتور خه‌زنده‌دار وه‌رگرتووه.

شونى كاری سەجەدى ژووره كەى بوو له مزگهوتدا. زۆربهى كاتى له ژووره كەيدا له گەل كەتەب و كاغەزو چاپى گەلاوێژ خەرىك بوو. ئەمە بووبە هۆى ئەوهى كە بايه خىكى زۆر بدات بە كاری رۆژنامەوانى و له سالى ۱۹۴۸دا خۆى كۆوارى «نەزرا» دەربكات. هەرچەند ناوهرۆكى نەزار باهەتى سىاسى و كۆمەلايهتى بوو.

سەجەدى پىسپۆرى ئەدەبى كوردى

سەجەدى نووسەرەيكى پركار بووه له زۆر بووردا؛ بە تايبەت له بوارى ئەدەبى كوردیدا. هەندى له كارەكانى سەجەدى له ئەدەبى كوردیدا ئەمانەن:

۱- مێژووى ئەدەبى كوردى: گرینگترین بەرھەمى ئەدەبى سەجەدییە. هەوێل جار له ۱۹۵۲ و دووھم جار له ۱۹۷۰ له چاپ دراوه. لەم كەتەبەدا سەجەدى زانیاریهكى زۆر له سەر زمانى كوردى له سەرەتاوه تا سەدەى بیستەم كۆدەكاتەوه. ئەم بەرھەمە لەو سەردەمەدا رووداویكى زۆر گەوره بووه له مێژووى ئەدەبیدا.

۲- دەستور و فەرھەنگى زمانى كوردى، بەغدا، ۱۹۶۷.

۳- ئەدەبى كوردى و لىكۆلینەوهى ئەدەبى كوردى، بەغدا، ۱۹۶۸.

۴- نەرخشتاسى، بەغدا، ۱۹۷۰.

۵- دوو چامەكەى نالى و سالم، بەغدا، ۱۹۷۳.

۶- دەقەكانى ئەدەبى كوردى، بەغدا، ۱۹۷۸.

۷- خۆشخوانى، بەغدا، ۱۹۷۸.

۸- لە چیرۆكدە سەجەدى دەورەيكى گرینگ و كاریگەرى بووه لە پێشكەوتن و پەرەسەندنى چیرۆكى كوردیدا. نووسە لە ئەوهى يەكەمى ئەم ھونەرەيه كە لە نىوان دوو جەنگى جیھانى سەدەى بیستەمدا پەیدا بووه. چیرۆكى لەسەر لاپەرەكانى كۆوارى گەلاوێژدا (۱۹۳۹-۱۹۴۹) بلاو كۆدۆتەوه. پاشان بە ناوى «ھەمیشە بەھار» لە بەغدا له سالى ۱۹۶۰دا چاپى كۆدۆوه.

ناوئاخنى چیرۆكى سەجەدى ژيانى ناو كۆمەلگای كۆردەوارى و بە دانستە ژيانى لادییە. هەندى له چیرۆكەكانى ئەمانەن: «شایبەكەى رەشەى خەجەلاو»، «بۆ نەچووین

بۆ كوێستان»، «جەوھەر ئاغا»، «رێویەكەى قەمچۆغە» و ...

- ۹- گه‌شتیک له کوردستانا (۱۹۵۶). گرینگی ئەم بەرهمه له باری ئەده‌بدا په‌خشانه جوانه‌کانیه و زمانی ئەده‌بی یادداشت و تییینی رۆژانه‌یانه. ئەم گه‌شته‌ی له کوردستانی عێراقدا و له شاری به‌غداوه بۆ مووسل و کەرکووک و هه‌ولێرو سلیمانی ده‌سپێکردووه.
- ۱۰- یه‌کیک له گرینگترین کاره‌کانی سه‌جادی، «رشته‌ی مرواری» یه که له سالی ۱۹۵۷وه ده‌ستی پێکردووه و تا ۱۹۸۳ درێژه‌ی کێشاووه له هه‌شت به‌رگدا بلاوی کردۆته‌وه.

له زانسته کۆمه‌لایه‌تییه‌کاندا ئەم بەرهمانه‌ی هه‌یه:

له زانسته کۆمه‌لایه‌تییه‌کاندا به‌شداریه‌کی شایانی بووه؛ به‌رهمه‌کانی له‌م بواره‌دا ئەمانه‌ن:

- شوپشه‌کانی کورد، میژووی راپه‌رینی کور، به‌غدا، ۱۹۵۹.

- کورده‌واری، له خه‌لکناسیدا (ئه‌تنۆگرافیا)، به‌غدا، ۱۹۷۴.

له ئەنجامدا:

عه‌لئه‌دینی سه‌جادی خۆینده‌واریکی به‌ دیمه‌نی کورد بوو له سه‌ده‌ی بیسته‌مدا. نووسه‌رو رۆژنامه‌نووس و کارگه‌ری زانستی بوو. له زۆربه‌ی مه‌یدانه‌کانی ئەده‌بی، زانستی، کۆمه‌لایه‌تی و مرۆفایه‌تیدا به‌رهممی به‌ نرخێ هه‌یه. بالاده‌ست بوو له نووسینی وتارو چیرۆک و یادداشت و بابته‌کانی دیکه‌ی په‌خشان. نووسینی به‌ گه‌شتی زاخاوی میشک و خۆراکی گیان و ئارامی دل و ده‌روون بوو بۆ خۆینه‌رو خۆینده‌وارنی سه‌رده‌می خۆی و له پاشانا بۆ نه‌وه‌کانی دوا‌رۆژ.

ئهم چاپه‌ی رشته‌ی مرواری

له‌م چاپه‌ی رشته‌ی مرواریدا هانمان ئاوه به‌رهمه‌میکه‌ی پوخت و ریک و پیک ئاراستی کتیبخانه‌ی کوردی بکه‌ین. له چاپه‌کانی تردا -به‌داخه‌وه- ئالۆزییه‌کی ئیجگار زۆری تیدا بوو؛ بۆ نموونه هه‌له‌ی چاپی ئیجگار زۆر بوو، له زۆر شویتندا وشه‌ یا خۆ رسته‌ی لێ داکه‌وتوو؛ ئیمه‌ش به‌ پیتی بۆچوونی خۆمان ئەو هه‌لانه‌مان راست کرده‌وه و بۆ ئەوه‌ی خۆینه‌ری هێژا بزانی که کاری ئیمه‌ بووه له‌م قولا ب» [] «که‌لکمان گرتوو.

پێجگه‌ له‌مه‌ش ئەو کارانه‌ی که کردوو مانه‌ خالبه‌ندییه؛ واته‌ دانانی دوشمانه‌ی که یاریده‌ی خۆینه‌ر ئەدا تاکوو باشتر له‌ مه‌به‌ستی نووسه‌ر بگات و کتیبه‌که‌ی به‌ده‌وتر بێته‌ به‌رچاو. ئەم نیشانانه‌ ئەمانه‌ن:

. و، و؛ و «» و () و [] و "" و // و ! و ؟ و - - و .

هه‌روه‌ها پاراگرافه‌ندی؛ که بریتیه له دیاری کردنی هه‌ر پاراگرافیک به مهرجی پاراستنی یه‌ک‌گرتووی له یه‌ک لایه‌نی مه‌تنه‌وه.

له‌م چاپه‌دا هانمان داوه به پینی توان بیوگرافییه‌ک له ژیهانی ماموستا سه‌جادی بخه‌ینه پیش چاوی هاوولاتیان، بو‌ئهم مه‌به‌سته‌ش له «میژووی ئه‌ده‌بی کوردی» دوکتور خه‌زنه‌دار که‌لکمان وه‌رگرتووه.

به‌گشتی هیوامان ره‌زامه‌ندی خوینه‌رو په‌رایه‌ی گه‌یاندن به‌ زمان و ئه‌ده‌بی نه‌ته‌وه‌که‌مانه.

فه‌خه‌دین ئه‌ویه‌ه‌نگی

سنه، خه‌رمانانی ۱۳۸۶

به‌رگی یه‌که‌م

۱۹۵۷م / ۱۳۷۶س

خوینده‌واری چرای ژیانه

رشته‌ی مرواری

کۆمه‌له ئه‌ده‌بیبێکی هه‌ره به‌نرخه له فه‌لسه‌فه‌و بیرو باوه‌ری کوردی، له قسه‌ی خوش و نه‌سته‌ق و له‌و ده‌ماخ چاخکه‌رانه‌ی که له ئاسۆی خه‌یالینکی کوردیبه‌وه گزنگیان داوه.
بیری کوردی قاپی دلی خوی کردۆته‌وه؛ بۆنی عه‌بیری، تیکه‌لاوی بای شه‌مالی ژیری کردووه‌و وه‌کوو روناکی به‌ری به‌یان بلاوی ئه‌کاته‌وه به‌سه‌ر دلی خوینده‌ره‌کانیا.

سەرەتا

گیتی ئەدەب، گیتیەکی فراوانە. نامەوی لەمەووە بدوینم ئەگەر یەکیەک ویستی بە بوختی لێی تییگا، تەماشای کتییی «مێزووی ئەدەبی کوردی» عەلانیەدین سەجادی بکا. بەلام ئەووە ئەلیم کە قەومی کورد، نامووسی تەبیعی هەزاران سالە هێشتووێتەووە. هۆی ئەم مانەووەیە گەلێ شت بوو؛ یەکیەک لەوانە تەریکی و گۆشەگیری بوو لە عالەمی بیگانە، ئەم سووچەیی زمانەکەیی بۆ هێشتووێتەووە. ناتوانی قەومیەک ناو بنی بە قەوم تا زمانی نەبێ. بۆیە بە ئینگلیز وەیا جەرمن وەیا عەرەب ئەوتری ئینگلیز، جەرمن، عەرەب، چونکە زمانیان هەیه. کە زمان نەبوو، قەومیەت نییە. کوردیش تا ئێستە بۆیە ماوەتەووە، چونکە زمانی هەبوو؛ ئەگەر زمانەکەیی نەبێ مەفهوومی کورد لە فەرھەنگا نامینی.

لەسەرەتای ئەم سەدەیی بیستەمەووە، وەرە وەرە خویندەواری لەناو رەمەکی کورددا بەرەیی سەندوووە ئەستینی. ئینکار ناکرێ خویندەواری چرای ژیا، بەلام لە لایەکی ترەووە من هەست بەزیانیککی گەورە ئەکەم. لەم روووە هەست بەووە ئەکەم چونکە خویندەوارییە کە بەزمانی کوردی نییە [رەنگە]^٢ هەتا سەدەیی بیستەم بەسەر ئەچێ، قەومی کوردیش نەمینی. بۆیە ئەلیم نەمینی، چونکە منالە کە لە قوتابخانەیی غەیری کوردی لەباتی وشەیی کوردی، فیری وشەیی غەیری کوردی ئەبێ. ئەو وشەیی دیننیتەووە مالهووە قسەیی بێ ئەکا، برا بچکۆلە کەو خوشکە نەشمیلە کەیی لێووە فیر ئەبن. باوکی منالەش ئەلێ کۆرپەلەم فیری زمانی نان بەیدا کوردن بوو؛ ئەویش وەری ئەگرێ. دایکەشی ئەلێ لە دەورت گەرێم چەند قسە کانت جوانە؛ ئەویش فیری ئەبێ. بەرە بەرە زمانی قوتابخانەیی غەیری کوردی منالە کە، شوین هەواریکی خۆش بۆ خۆی لەمالی باوکی منالەدا دروست ئەکا و زمانی مادەرزادی کوردییە کە لەژیریا دەست ئەکا بەتقەنق. کە پشتیک بەم جوۆرە

٢- لە دەقەکاندا لە هەر شوێنیک هەستمان کردبێ وشەیک داکەوتوووە یا نەنووسراووە لێ زیادمان کردوو؛ بۆ ئەوەش کە دیار بێ کاری خۆمانە خستوویمانە تە ئیو قولابوو.

رۆیشت، پستی دووهه‌م و سیهه‌م ئەلێن باو و باپیری ئێمه‌ به‌ ره‌حمه‌ت بن. به‌زمانیکه‌ قسه‌یان نه‌کرد که‌ پێیان نه‌وت زمانی کوردی.

ئه‌وانه‌ی که‌ هه‌ست به‌قه‌ومیه‌تی کوردی نه‌که‌ن و هه‌ست به‌وه‌ نه‌که‌ن که‌ «به‌» به‌کی گه‌وره‌ ئابلقه‌ی زمانه‌که‌یانی داوه، نه‌گه‌ر ته‌نها ئه‌م قسه‌یه‌ بخوێنه‌وه‌ نه‌که‌ونه‌ سه‌ر ئه‌و باوه‌ره‌ که‌ زیندوو کردنه‌وه‌و بووژاندنه‌وه‌ی زمانی کوردی له‌سه‌ر قاقه‌ز چه‌ کاریکی گه‌وره‌ نه‌کاته‌ سه‌ر مانه‌وه‌ی قه‌ومیه‌تی نه‌ته‌وه‌ی کورد.

هیچ ئامانجیکه‌م نییه‌ ته‌نیا پاراستنی زمانی کوردی نه‌یه‌؛ ئه‌ویش بو‌ پاراستنی قه‌ومیه‌تی کورد له‌و ته‌نگ و چه‌له‌مانه‌ که‌ گه‌مارۆی داوێ. دنیای ئیمپرو و ه‌کوو دنیای دوێنی نییه‌. گۆرانی ئیمپرو و ه‌کوو گۆرانی پێرێ نییه‌، قه‌ومی کورد ئه‌یه‌ کۆشش بکا به‌یه‌ی جیاوازی. بو‌ پاراستنی قه‌ومیه‌تی خۆی. ئه‌م کۆششه‌ به‌خه‌مه‌تکردنی زمانه‌که‌ی ئه‌یه‌. زمانی خۆت بپارێزه‌و به‌ زمانی خۆت بخوێنه‌ره‌وه‌، ئێتر خه‌می هه‌یج نه‌یه‌.

هه‌یتله‌ر که‌ یادداشته‌که‌ی «کفاحی» دانا وتی: «ئه‌م نوسینه‌م به‌زمانیکه‌ گه‌وره‌تر عالمیکی رایخ چۆنی لێ تێ نه‌گا شوانیکی سه‌ر کتویش هه‌ر به‌و جو‌ره‌ لێی تێ نه‌گا؛ به‌زمانیکه‌ که‌ زمانی ئه‌لمانییه‌». منیش هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ ئه‌لێم، ئینجا باجینه‌ سه‌ر باریکی تر بو‌ من و ئه‌م کتێبه‌:

به‌ بیره‌وه‌ری خۆم هه‌زم به‌قه‌سی خۆش کردووه‌و له‌ بیستنی قسه‌یه‌کی خۆش وه‌کو هه‌ستم به‌ ده‌نگیکی نه‌یتی خۆش کردی، وابوو. له‌به‌ر ئه‌وه‌خۆم له‌خۆمه‌وه‌ هه‌ر نه‌گه‌رام به‌شوین ئه‌و قسه‌و سه‌رگوزه‌شته‌ کوردییانه‌دا که‌ له‌ ناو کورددا باو بوون. به‌یه‌ی ئه‌وه‌ به‌ شتیکی تر بزانه‌م گه‌لێکیان له‌سنگه‌مانه‌وه‌؛ دیسان هه‌ر تیریشم نه‌ ئه‌خوارد، ئه‌مویست زیاتر بییت. له‌پاشا که‌ ئه‌مبێنی گه‌لێکی تر وه‌کوو من هه‌ز به‌ قسه‌و سه‌رگوزه‌شته‌ی خۆش نه‌که‌ن و شوێنی نه‌که‌ون، به‌لامه‌وه‌ سه‌یر بوو که‌ ئه‌مه‌ بۆچ وایه‌؟ له‌پاش ورد کردنه‌وه‌ ته‌ماشام کرد ئه‌مانه‌ [ئه‌و] مه‌عانییه‌ روحیانه‌ن که‌ به‌ وشه‌ ته‌عبیریان پێ لێ ئه‌درینه‌وه‌؛ ئه‌مانه‌ ئه‌و ئه‌ده‌به‌ن که‌ له‌گه‌ل سروشتی ئاده‌میزاد تیکه‌لاو کراون. ئه‌و وه‌خته‌ بۆم ساغ بووه‌وه‌ که‌ راسته‌ ئاده‌میزاد به‌ بنه‌چه‌ پابه‌ندی ئه‌ده‌به‌؛ چونکه‌ ئه‌ده‌ب خۆراکی روحه‌که‌یه‌تی. بۆم ساغ بووه‌وه‌ که‌ گه‌وره‌یه‌ی ئه‌ده‌ب بناغه‌ی هه‌موو گه‌وره‌یه‌یه‌که‌، با هه‌ست به‌گه‌وره‌یه‌یه‌کانی تریش نه‌کریت. که‌ چوومه‌ بنج و بناوانی کاره‌وه‌ ده‌ستم کرد به‌خوێندنه‌وه‌ی شتی تر. ته‌ماشام کرد ته‌نها قه‌ومی کورد نه‌یه‌، قه‌ومه‌کانی تر به‌ هه‌ر دوو ده‌سته‌وه‌ چوونه‌ته‌ ژێر ئه‌ده‌بیات. هه‌ر جو‌ره‌ شتیکیان بووبیت خه‌را لا په‌ره‌ی کتێبه‌کانیان پێ پرکردۆته‌وه‌و نه‌یا نه‌یه‌شتووه‌ و نه‌ بییت.

کە ئەمەم بینی و تەم نایا بۆچی شتی واما نەبوو لەگەڵ ئەو هەموو قسە خۆشاندەدا کە هەمانە؟ لەو زیاتر هیچم بۆ نەدۆزرایەو کە رەنگ بێ لەناو ئێمەدا و تەهی شوورەیی (عەییە) نەیهیشتوو هەییج شتیکی بێکەووە بنین. دیارە هەر واش بوو، چونکە زۆرتر ئەو قسە و سەرگوزەشته خۆشانه تا ئێستە هەر وای بە ریشخەتیکەووە گێراو نەتەووە لەوانە بوون هەر لەگەڵ یەکیک، یەکیکیانی لێ گێرا بێتەووە خیرا لێی هاتبێتە سەر پێ و «عەیب نیە تۆ ئەم قسە ناشیرینە ئەگێریتەووە؟» لەگەڵ ئەو هەشدا ئەو قسە یە کە ناشیرین وەیا پێچەوانەیی ئەدەب و شەرم دائەنرێ، ئەو جەو هەری ئەدەب و ئەقلەو ئەدەب لەو دەرۆست ئەبێ.

ئەدەب پەردەیی ژیا نی کۆمەلە کە شان بە شانێ هاتۆتە خوارەووە؛ ژیری و زەینی پێشان ئەدا، رابواردن و هەلسوکه و تیان ئەخاتەروو. ئەو پارچە قسانە وەکو لە روالەتا ساویلکەن، لەمە عەنادا زۆر شت ئەگە یەنن. ئاسمانی مەعنا یان گەلێ بەرزترە لەو ئاسمانە کە تیا یانا دەر ئەکەون.

قەومەکانی تر هەموو شتیکیان و تەووە نوسیویانە تەووە، ئێتر چاک بوو بێتین یا خراب نەیان هێشتوووە سەریان تیا بچێ. منیش لەبەر ئەمانە هاتم لەم سەرگوزەشت و پەندانە بە ئەندازەیی دەسەلات، وەبگەرە زیاد [تر لە] دەسەلاتیشم لێ کۆ کردنەووە و حەزم کرد لەم رەوشەووە کتیبیکمان بێت.

ئەزانم سەرەتا لەوانە یە زۆر کەس لێ بکەوێتە تەقەووە و بلی: قسەکان بێ شەرمی و پێچەوانەیی ئەدەبی دیوێ خانانە؛ نەئەبوا یە شتی وای بنووسرایە. منیش هەقیان ئەدەم؛ چونکە هەموو شتیکی لەسەرەتاووە لەبەر ئەووە تازە کورە یە، بەر هەلستی بۆ پەیدا ئەبێ؛ بەلام لە پاش ماوێە ک ئیمان بەووە دینن کە سووچتیک لە ئەدەبی ون بووی کوردی زیندوو بۆتەووە دارمێخەکی سیسی ئاو لێ براو گەشێنراووە تەووە. ئەمەو دیسان ئەلێ:

کابرایە ک نوێژی نیوەرۆی ئەکرد وتی: «نیە تەمە هەشت رکات نوێژی ئەم نیوەرۆیە ئەکەم». کە لێ بوووەو مەلا پێی وت باو کەم نوێژی نیوەرۆ چوار رکاتە، کە ی هەشت رکاتە؟ نوێژە کەت بکەرەووە. ئەویش پێی وت: «مامۆستا، من هەشت رکاتم کردووە، خوا تیکەوێ چواری چاکی بۆخۆی هەلبێژی و چوارە کە ی تری بداتەووە بەسەر خۆما». ئێستەش ئەم کتیبە هەر کەس ئەخوێتێتەووە ئەو ی چاکە بۆ خۆی هەلبێژی و ئەو ی خراپە بیداتەووە بەسەر خۆما. دیسان ئەیلیمەووە: کاکێ کوردی خۆشەوێست! تووڕە مەبە بۆ نوسینەووە ی ئەم کتیبە؛ میلەت وەکو باخی پادشاهانە، گولی چاکیشی تێدا یەو هی خراپیش. لەگەورەتر کتیبی ئەدەبیاتی عالەمی عەرەبی «اغانی ابو فرجی الفهانی» و «عقد الفریدی ابن عبد

ربه «یه، ئەم کتیبانه عالمی ئیسلامی و غیری ئیسلامی دانیان پیانه‌نین که شا کتیبی ئەده‌بن، ئەمه بیجگه له «المستطرف فی کل فن مستطرف» ی شه‌هابه‌دینی ئەحمەدی ئەبشه‌هی، ئەگەر به‌پوختی چاوێک به‌وانه‌دا بخشینی بۆت ده‌رئه‌که‌وێ ئەوانه‌ی من له‌م کتیبه‌دا نویسوم شووره‌یه‌یه‌که‌یان نه‌گه‌یشتۆته شووره‌یی هه‌ندێ له‌وانه‌ی که له‌وانا نوسراون. ئەم قسانه‌ی ئیره وه‌کوو شویتانی تر هه‌ر یه‌که ده‌وریکی ئەگێر نه‌وه: هه‌م ئەده‌به؛ که ئەده‌ب په‌رده‌ی ژیری تاک و کۆمه‌ل ئەگێرته‌وه. هه‌م بۆنیکه بۆ ده‌ماخ که بۆنی ده‌ماخ له‌ززه‌تی رو‌حیه‌.

عەلانەدین سەجادی

۱۹۵۲/۳/۲۴

سەرنجیک

ئەبێ ئیمە ئەو بزانین کە لەناو کوردا «مەلا» دەستەبەکی دیاری و ئاشکرا بوون؛ بەرەیی خۆبەندەوارو زانیار هەر ئەوان بوون. لە هەموو وەختیکا و لە هەموو شوێنیکا بەپەنجە، پەنجەیان بۆ راکێشراون. ئەم دەستەبە لەناو مەردما تا ئەو پەری، بەچاوی گەورەیی و ریز لێ گیراویبەووە تەماشای کراون. لە ئیشی بچووک و زلدا پرس بەوان کراوە و ئەوان بریویانەتەووە.

تەنانەت ناوی «مەلا» بە جۆریک بەرز بووەتەووە ناوی هیچ چینیکی تر نەبوو بەرانبەری بەناوی ئەوان بکا. لەبەر ئەمە ناوی ئەمان لەسەر زمانی گەورەو بچوک بوو. فەرمانێ کە ئەمان داویتیان گێرانەووەی نەبوو. جا بەم بۆنەووە هەچ کارو فرمانیک بووینت دراووە پال ئەوان و وتووینە «مەلا وای وتووە» یا «مەلا وتی». [وتنی] ئەم ناو لەسەر زمانی خەلک، هەمووی نیشانەیی خۆشەویستی و گەورەیی ئەوان بوو. وەکوو چۆن لە مالتیکا خیزان و مال و منالی ئەو ماله هەر کامیکیان هەستن و هەر قسەبەک بکەن بۆ ئەو کە ئەو ئیشە ئیتر کێشەیی تێدا نەبێن هەر ئەلێن «باوکم وای وت» یا «باوکم وتی» دیارە ئەم رستە نیشانەو بەلگەبە بۆ گەورەیی باوکە کە لەبەر چاوی خێزانە کەووە. وتنی ناوی «مەلا» یەش لەبەر چاوی تیکرای مەردمە کەووە ئەم سەمەرەبە بوو، بۆیە لەزۆر شوێنی سەرگۆزەشت و قسەیی کوردیدا وشەیی «مەلا» پالەوانی سەر گۆزەشتە کەبە.

قسه‌ی نه‌سته‌ق

خه‌لکی! مسته‌فای میروه‌یس ریش سپیه‌کی هۆزی شاتری بوو له‌عه‌شهره‌تی جاف. قسه‌کانی هه‌موو دانسقه‌بوون. ئەمه‌یه‌کیکه‌ له‌و قسه‌ به‌ نرخانه‌ی که‌ ئەلنی: «قسه‌ بیگیژه‌، بیپیژه‌، بیویژه‌».

- هه‌مه‌وه‌ن دابوویان به‌سه‌ر خیلکی جافدا هیجیان بو‌ نه‌ه‌یشتبوون. پیاویکی خیله‌که‌ له‌ چنگیان ده‌رباز بووبوو، له‌سه‌ر هه‌وزه‌که‌ی مزگه‌وتی مه‌لا حسینی پیسه‌که‌ندی له‌ سوله‌یمانی دهم و چاوی ئەشوا. ئەم کاره‌ساته‌ش بلاو بیوه‌وه‌ به‌ سوله‌یمانیدا. له‌و کاته‌ مه‌لا حسین له‌کابرا ئەپرسی: هابرا! چی هه‌یه‌؟ چی نییه‌؟ کابرای جافه‌ش ئەلنی: «برا چی بی؟ پیاو بوو کوژیا، مال بوو بریا، دئ بوو سوتیا، ئیتر چی ما؟»

من قسه‌ی ئەم پیاوه‌ جافه‌م گه‌لنی له‌قسه‌ی ئەو پیاوه‌ بوخاراییه‌ پئی جواتره‌ که‌ له‌ ۱۱۶ی هیجریدا چه‌نگیزخانی مه‌غولی شاری بوخارای سووتاندو خه‌لکه‌که‌شی کوشته‌؛ ئەم هه‌له‌هات. له‌ریگه‌دا باس و خواسیان لئ پرسى وتی: «امدندو کندن‌دو سوختندو کشتندو بردند».

- «عه‌زیری مه‌سره‌ف» له‌دیوه‌خانی شای ئیران ناسره‌دین شادا ئەپیته‌. شا ئەپرسی: ئاغا! زووتر ئەسپی چاکت هه‌بوون چیان لئ هات. ئەویش ئەلنی: «شاهم، خاوه‌نی خۆیان سواریان بوون و رویشتن». شا ئەم وه‌لامه‌ی پئی خۆش ئەپئی.

- جاریک مه‌وله‌وی له‌شاری سنه‌ له‌ کۆریکا دانه‌نیشی. لئنی ئەپرسن ئەلین: تو هه‌ر ئەلنی هۆزه‌که‌م خۆشیان ئەویم، به‌گه‌وره‌م دانه‌نین؛ به‌چیا پیناشانی ئەده‌ی که‌راسته‌ ئەکه‌ی؟ ئەویش ئەلنی: خۆ ئەگه‌ر هیچ نه‌گێرمه‌وه‌ ئەوه‌ بۆمن به‌سه‌ که‌ هه‌ورامیه‌ک باریکی ئیجگار گران له‌ که‌ره‌که‌ی ئەنی و ئەیه‌وی به‌سه‌ر کئوی «ئاریژ» دا سه‌ری خا و که‌ره‌ مان ئەکاو ناروا. پئنی ئەلنی: «هه‌چه‌ ده‌ی هه‌چه‌! به‌خوا ئەگه‌ر مه‌وله‌ویش بیت هه‌ر سه‌رت ئەخه‌م».

- خانزاده‌خانی ههریری وتوویه «له‌دهوری ئه‌و پیاوه ئه‌گهریم که به‌نه‌خۆنه‌کی درێزه‌و به‌نی کاله‌که‌ی کورت».

- مه‌حمودی‌نادری‌شاتری هه‌بوو، منالی نه‌ئهبوو. له‌ده‌مه‌ده‌می پیریدا ژنیکی‌تری هینابوو، دوو کوری بووبوو. لێیان پرسی: خاله‌مه‌حموو منالت هه‌یه؟ وتی: «به‌لێ دوو کورم هه‌یه؛ به‌لام داخی گرانم دایکیان نه‌گین، له‌وانه‌نین دایکی منالی خه‌لکی بگین».

مه‌به‌ستی ئه‌وه‌بوو من پیرم، ئه‌رم و دایکیان می‌رد ئه‌کاته‌وه‌.

- پاشاکۆره‌ی رواندز له‌جه‌نگدا بوو، فه‌رمانی دابوو که‌س چ‌را نه‌سووتینی. شه‌ویک خۆی گۆرپیوو، بۆ تاقی کردنه‌وه‌ به‌ناو شارا ئه‌سورایه‌وه‌. سه‌یری کرد وا له‌ دووره‌وه‌ له‌ به‌به‌ردیکا سووسه‌ی رووناکیه‌ک دیت. که‌ چ‌وو ته‌ماشای کرد ئه‌وا مۆمیک ئه‌سووتی و ژن و پیاویک له‌به‌ریه‌وه‌ دانیشتون گه‌مه‌و گالته‌ئه‌که‌ن. پیاوه‌که‌ی بانگ کرد، پێ وت:

تایا ئه‌مناسی؟ وتی: به‌لێ. وتی: ئه‌ی گویت له‌و فه‌رمانه‌ نه‌بووه‌ که‌ وتوو مه‌ یاساغه‌ به‌شه‌و چ‌را داگیرسان؟ وتی: «به‌لێ گویم لێ بووه‌، به‌لام ئه‌مه‌ چ‌وار ساله‌ له‌گه‌ل ئه‌م کچه‌دا دل‌مان پێکه‌وه‌یه‌ تا ئیسته‌ بۆمان ری نه‌که‌وتوووه‌ پێکه‌وه‌ دانیشین. ئیمشه‌و بۆمان ری که‌وتوووه‌ و پێکه‌وه‌ دانیشتون. ئیسته‌ش پاشا سووره‌ که‌ هه‌ستا، نه‌گوینی به‌پاشا کۆره‌ ئه‌دا نه‌ به‌ پاشای ساغه‌».

پاشا کۆره‌ که‌ ئه‌مه‌ی بیست ده‌ست ئه‌کا به‌ پێکه‌نین و ئه‌لێ: «برۆ هه‌موو شه‌و هه‌ر له‌خۆشیدا بن».

- مه‌لافه‌ت‌احی‌خه‌تی له‌دیوه‌ خانی پاشا کۆره‌ی رواندز ئه‌بێ. کابرایه‌ک دیت ئه‌لێ: پاشا، یه‌کن له‌پیاوه‌کانی تو گایه‌که‌م هه‌بوو لێی زه‌وت کردم. مه‌لاش ئه‌لێ: «برا ئه‌گه‌ر پاشا مه‌زره‌عی روژی دوایی خۆی به‌ گای هه‌زاریکی وه‌کوو تو نه‌کیلی چی بکا؟» پاشا ئیتر فه‌رمان ئه‌دا گاکه‌ی پێ ئه‌ده‌نه‌وه‌.

- مه‌لاره‌سولی‌ته‌لانی هه‌بوو له‌سوله‌یمانی ئه‌مناسی. کوتوپر نه‌خۆش که‌وت. سه‌ره‌تا بۆم ری نه‌که‌وت بچه‌ لای، به‌ ئیمروژ و سه‌به‌ی دوام خست. له‌پاشا که‌وتمه‌ ته‌قه‌وه‌ هه‌ر نه‌چووم. مه‌لا ره‌سول له‌ نه‌خۆشیه‌که‌ی چاک بوه‌وه‌ هه‌ستایه‌وه‌. روژی چ‌اوی پیم که‌وت و

گله‌یی لئی کردم که له نه‌خوشیه که‌یدا نه‌چووم بۆ لای. منیش زۆر شهرمه‌زار بووم، هیچم بئی نهما، وتم: «مه‌لا ره‌سول خوا رووی مردن ره‌شکا و امنی شهرمه‌زاری لای تو کرد».

- بۆ به‌غدا نه‌هاتم، که گه‌یشتمه جی ملامه‌حمودی وه‌تراخچی وه‌لامی بۆ ناردم وتی: «به‌و ناو و نیشانه‌ی که رویشت و چاوامان بئی نه‌که‌وت، سه‌لامی لئی نه‌که‌م». منیش وه‌لامم بۆ ناردوه‌وه وتم: «به‌و ناو و نیشانه که هاتم و چاوام بئی نه‌که‌وت، سه‌لامی لئی نه‌که‌م».

- ژنیکی مه‌نمی کورپیک و برابه‌ک و میردیکی نه‌بئی؛ ههر سئیکیان له لایه‌ن حکوومه‌ت ئیرانه‌وه نه‌گیرین و فه‌رمانی خنکاندنیان نه‌دری. ژنه‌که له‌به‌ر «دارقه‌واخ» که‌دا که بۆ نه‌وانه هه‌له‌خرابوو نه‌وه‌ستیت و بئی هۆش نه‌که‌وی. حاکم نه‌نیرئ نه‌بیه‌نین، نه‌لئ: ژنه‌که یه‌کئ له‌م سئ که‌سه‌ت بئی نه‌به‌خشم، جا بۆ خۆت یه‌کئیکیان هه‌له‌بژیره. ژنه خیرا نه‌لئ «براکه‌م».

حاکم نه‌لئ بۆچ براکه‌تت هه‌له‌بژارد؟ کور به‌و خۆشه‌ویستییه و میرد به‌و نازداریه گویت نه‌دانئ؟ نه‌ویش نه‌لئ: «جه‌نابی حاکم، سه‌به‌نئ نه‌چم میردیکی تر نه‌که‌م، نه‌وه میرده‌که‌م. کورپیکیشم نه‌بئی نه‌وه‌ش کوربه‌که‌م؛ به‌لام تازه باوک و دایکم زیندوو نابنه‌وه برابه‌کی ترم بۆیه‌نین». حاکم که‌گوئی له‌م وه‌لامه نه‌بئی، ههرسئیکیانئ بئی نه‌به‌خشن.

- له‌کاربه‌کی کوردیان پرسئ به‌چیدا نه‌زانئ خوا یه‌کئیکه‌و دوو نه‌یه؟ نه‌ویش وتی: «به‌ناشه‌که‌ی مالی لاله‌ما؛ تا نه‌وه‌خته که ههر خۆی بوو دایمه‌گه‌ر بوو، ئیسته که له‌گه‌ل همه‌ی شه‌فی بوون به‌شه‌ریک، روژیک نه‌گه‌رئ و چوار روژ نه‌وه‌ستئ. خواش نه‌گه‌ر یه‌کئیکه‌ی که‌ی له‌گه‌ل بوایه ئیشه‌که‌ی وه‌کو ناشه‌که‌ی لاله‌می لئی نه‌هات».

- کابراه‌کی موکری له‌گه‌ل ژنه‌که‌یا دانیشتبون له‌گوئ ئاگردانه‌که‌یانا، کلووی به‌فر نه‌هاته خواره‌وه. دوو چیلکه‌یان کردبووه‌وه به‌ئاگرو کزوله‌یان کردبوو له‌به‌ریا. ژنه‌که له‌پیاوه‌که‌ی پرسئ: «نه‌رئ پیاوه‌که‌! ئیمه‌باش رائه‌بویرین یا عه‌زیزخانی سه‌ردار؟» پیاوه‌که‌ش پیتی وت: «ژنه‌که، عه‌زیزخان چاک نه‌خوا، به‌لام ئیمه‌چاک نه‌که‌ین». وه‌لامه‌که‌ی دوو سووچی هه‌یه.

- قازی خدره‌یس له‌ئالی به‌گی، پیاویکی دانا بووه، لئی نه‌پرسن: «شاسوار کوری تویه؟» نه‌ویش نه‌لی: «من باوکی نه‌وم».

- سمایلی حه‌مه‌جان هه‌ندی تووتنی هه‌بوو مه‌جیدی خوشکه‌زای لئی دزیبوو. سمایل چوو سؤراخی توتنه‌که‌ی له‌ مه‌جید پرسی، مه‌جیدیش وتی: «خاله، تووتن دزیباگ و خاوه‌ن تووتن و تووتن بریاگ یا خوا به‌کۆی زوخال بی؛ دزیب به‌ری خوی». سمایلیش وتی: «توخوا برا سوین مه‌خۆ، ئیتر دلم بوو به‌ ئاوینه».

- به‌گیگ تلیاکی نه‌کیشا. رۆژی دابووی له‌سه‌ری، رووی کرده حه‌مه‌ره‌حیمی پیاوی وتی: «حه‌مه‌ره‌حیم ئیسته نه‌گه‌ر هه‌زار لیره‌م ببوایه، پینجسه‌د لیره‌م نه‌دا په‌نجا نه‌سپ و تفه‌نگ و په‌نجا پیاوم سوار نه‌کرد و نه‌م خسته‌ن پشت سه‌ری خۆم، نه‌چوین بۆتاران بایی پینج سه‌د لیره‌که‌ی تری تلیاکمان نه‌کری و نه‌هاتینه‌وه». حه‌مه‌ره‌حیمیش وتی: «وه‌للا میرم نه‌گه‌ر مژیکی تر له‌ بافورره‌که‌ بده‌ی هیج سواریشت ناوی، هه‌ر خۆت نه‌چی نه‌یکری و دیته‌وه».

- کابرایک بوو به‌ میوانی ماله کوردیک. نانیان دانا، چیشه‌که‌ زۆر گه‌رم بوو. کابرای میوان هه‌موو ده‌م‌ودانی سووتا. له‌تاوانا سه‌ری به‌رز کرده‌وه و سه‌یریکی داره‌رای خانه‌که‌ی کرد، بۆ نه‌وه‌ی خاوه‌ن ماله‌که‌ هه‌ستی پی نه‌کا، پیتی وت: «نه‌ری برا نه‌م خانه‌وت به‌چه‌ندی دروست کرده؟» کابرای خاوه‌ن مالیش وتی: «به‌ دوو فوو و سه‌بریک»

- له‌سه‌ره‌تای سالی ۱۹۵۰ دا مزاحم نه‌مین پاچه‌چی نایب ره‌ئیس وزه‌رای عیراق بوو. من عه‌رم ۳۵ سالیگ نه‌بوو، زیاتر له‌دوو به‌شی مووی سه‌رم سپی بووبوو. به‌چهند سالیکی که‌م له‌پیش نه‌م تاریخه‌دا چاوی پیم که‌وتبوو. له‌م تاریخه‌شا دیسان له‌شوینتیک په‌کمان گرت. عاده‌تیشی وابوو به‌ دانه‌دانه‌ قسه‌ی نه‌کرد. پیتی وتم: «ماکنت اتامل ان اری راسک هکرا عاجلا». منیش کوتوپر پیم وت: «افردنی الدهر والمتنی الملائب فاشتعل الراس شیبا».

- له‌شار قورپان ته‌پنوا. کارابراه‌کی کورد به‌ویدا تپه‌ری پرسى نه‌وچه‌یه؟ وتیان «شامردووه» وتى: «ئۆ! خۆزگه‌ت پى نه‌وئى نه‌و "مى" نه‌مرئى، ئیسته‌ئىزى شامردگه». «مى» مه‌ره.

- نه‌حمه‌دبه‌گى فتاح به‌گى نه‌رازى پیاویکی بۆشناخ و به‌ده‌مار بوو. به‌پنجه‌وانه‌ی نه‌و فتاح به‌گى باوکی پیاویکی ساویلکه‌و بى ده‌مار بوو. رۆژیک نه‌حمه‌دبه‌گ نه‌لئى: «بابه، ئاخىر تو بۆچى وا له‌گه‌ل هه‌موو که‌سىکا هه‌لسوکه‌وت نه‌که‌یت و خۆت نه‌که‌ی به‌هاوشانى هه‌موو که‌س؟ ئاخىر تو نازانى من کورى تووم؟» باوکیشى نه‌لئى: «رۆله، من نه‌زانم تو کورى منى، به‌لام تو نازانى که‌ من باوکی تووم».

- ره‌سوونای مه‌نگور هه‌موو ئیشیکى خراپه‌ی نه‌کرد، جارجاریش نه‌چوو نوێزیکى نه‌کرد. پتیان نه‌وت ئاغا نه‌وه نه‌و نوێزه بۆج نه‌که‌ی؟ نه‌ی وت: «کورپ نه‌وه‌ک نه‌م مه‌لایانه راست بکه‌ن که‌ نه‌لین رۆژى قیامه‌ت هه‌یه، با نه‌مه‌شم به‌ده‌سته‌وه بیت».

- به‌مه‌لاقادری بیاره‌یان نه‌وت «مه‌لای گه‌وره» و به‌کتیبخانه‌که‌شیان نه‌وت «کتیبخانه‌ی مه‌لای گه‌وره». نه‌م قسه‌یه له‌ناو خه‌لکا بلاو بوبه‌وه. رۆژیک دوو کورد به‌تامه‌زرۆیى نه‌چن مه‌لای گه‌وره ببینن بزانه‌ی نه‌مه به‌ نه‌ندازه‌ی چه‌ند که‌س نه‌بى وا هه‌موو که‌س پتیی نه‌لئى مه‌لای گه‌وره. به‌م نیازه‌ چوونه «بیاره» و چوونه ناو خانه‌قاوه. که‌ چوون هه‌ر چاوه‌چاویان بوو بۆ نه‌وه زه‌لامیکیان به‌نه‌ندازه‌ی فیلیک به‌رچاو بکه‌وئى. هه‌ر به‌ر چاویان نه‌ نه‌کوت له‌گه‌ل نه‌ه‌شا «مه‌لا قادر» دوو سى جار به‌ به‌ر چاویانا تپه‌ری بوو، به‌لام هه‌یچی له‌خه‌لکی تر زیاتر نه‌بوو؛ گوپیان نه‌دابوو و نه‌یانناسیوو. له‌ئاخرا نه‌پرسن «نه‌رئى برا مه‌لای گه‌وره‌کامه‌سه؟» ئینجا یه‌کینک مه‌لای گه‌وره‌یان پیشان نه‌دا که‌نه‌چن و سه‌یرى نه‌که‌ن واقیان وپ نه‌میتنى، نه‌لین: «نه‌رئى کوچک لئى نه‌وارئى خۆ نه‌مه هه‌ر وه‌کوو ئیمه‌ واسه. نه‌ی بۆچى ئیژن مه‌لای گه‌وره، مه‌لای گه‌وره؟» له‌پاشا نه‌لین ده‌با به‌چین کتیبخانه‌که‌ ببینن بزانه‌ی نه‌و چۆنه؟ نه‌چن و کتیبخانه‌یه‌کی زۆر گه‌وره‌یان به‌رچاو نه‌که‌وئى و کتیبخانى ئیجگار زۆرى تیدا نه‌بى. هه‌روا سه‌یرى نه‌که‌ن، ئینجا یه‌کینکيان روو نه‌کاته

ئەوی کەیان و ئەلنی: «لەفتە، ئەزانی ئەم کتێوانە گشتی ئێژن چی؟» ئەویش ئەلنی: «ئێژن چی؟» گشتی ئێژن خاس بکە و خراو مەکە. دەبێوە پێوە، بێوە پێوە ئێتر».

- شەویەک لە نیوە شەوا کابرایەک بە کۆلانیکا ئەرواتهووە بۆ مالی خۆی، تەماشای ئەکا زەلامیک دیواری مالیک ئەکەنیتەو. کابرا ئەپرسی کورە، کابرای کورده ئەوچی ئەکە؟ ئەویش ئەلنی: «دەهۆل لێ ئەدەم». ئەلنی: ئەی بۆچ دەنگی نایە؟ ئەویش ئەلنی: «بەیانێ گۆیت لەدەنگی ئەبێ».

- لەشەری ۱۳۳۶ی هێجری کە شەری رووس و تورک کرا چەند کەسێ لە عولەما بۆ ئەو خەلک بنێرن بۆ شەر، چوو بوون بۆ ناو عەشیرەتی «مەنگورپو مامەش». لە دیواخانێ حەماغای مامەش، رەئیسێ عەشیرەتەکان وەکوو هەمزەئاغای مەنگورپو حەمەمین ئاغای بلباس و هی تریش کۆ ئەبنەو. یەکی لە مەلاکان وەعزێان بۆ ئەخوینتی ئەلنی: ئەمە غەزایە پێویستە لە سەر موسولمان بیکان. هەر کەس بچی ئەگەر بکوژێ شەهیدە، پایەیی شەهادەت زۆر گەورەیه؛ خۆ ئەگەر نەشکوژێ ئەبێ بە غازی، پایەیی غازی ديسان زۆر گەورەیه. کە مەلا لێ ئەبیتەو کویخایەکی بلباس هەلئەستی و ئەلنی: «ماموستا، ئەگەر خوا ئارەزوو بکا هەرچی رووس هەیه بە سەعاتیک ناتوانی بیانکوژی؟» مەلا ئەلنی: بەلێ ئەتوانی. کویخا ئەلنی: ئینجا خوا کە خۆی پێی ئەکرێ بۆچی خۆی هەموویان ناکوژی و بۆچ فتنەکە بە ئیمە ئەگێری؟»

- خدری میروەیس کابرایەکی جاف بوو. یەکیک لە قسە جوانەکانی ئەو هەیه ئەبوت: «لە پەرچ ئەو بەر لەقور ئەو دەر»؛ واتە لە ناو بێشەلانا لەپێشەو بە لەناو قور لەدواو.

- سالییک بوومەلەرزەیهک لە پێنجویندا کەوت، کابرایەکی ترسنۆک بە پیاویکی گەورەیی وت: «رەنگە لە بوومەلەرزەکە زۆر ترساییتی و لەرزبیتی». کابرا وتی: «بەلێ، بەلام زەویەکە لە منیش و لە تۆیش زیاتر ترسا و لەرزا».

- رۆژیک سوالکەریک چووە مالیک، ژنی مالهکە هێچی پێ نەبوو بیداتی. مێردەکەیی تازه کەوایهکی گۆل سورمەیی بۆ کڕیبوو، کەواکەیی داکنند و دای بەسوالکەرەکە. دوو جار

ناخی هه‌لکیشا و وتی: «زۆرم به‌زه‌یی به هه‌ژاردا دیته‌وه. نازانم ئەمانه بۆچ نه‌بین به‌سوالکهر؟» هه‌ژاره‌که‌ش وتی: «خانم، منیش وه‌ختی ده‌وله‌مه‌ند بووم، هه‌ر چیم هه‌بوو وه‌کو تو دام به‌ سوالکهر هه‌تا گه‌یشتم به‌م روژه».

- روژیک کابرایه‌کی کورد له هه‌یوان دانیشتیوو گوشته‌ مریشکی سوره‌وه کراو و هیلکه‌ی کولاوو کولیزه‌ به‌رونی نه‌خوارد. کابرایه‌کی سوالکهر له‌و وه‌خته‌دا هاته‌هه‌وشه بانگی کرد: «برسیمه‌ نه‌وه چی نه‌خۆن له‌ری خوادا به‌شم بدن». کابرای خاوه‌ن مال گورج رانیکی مریشک و هیلکه‌به‌ک و کولیزه‌به‌کی دایه‌ ده‌ست ژنه‌که‌ی وتی بۆی به‌ره. ژنه‌که بۆی برد و دایه‌ و گه‌رایه‌وه. که‌ میرده‌که‌ی ته‌ماشای ژنه‌که‌ی کرد نه‌وا فرمیسک به‌چاویا دیته‌ خواره‌وه‌و نه‌لن: «یا ره‌بی الحمدالله».

کابرا پرسى: کچی بۆچی نه‌گری؟ وتی به‌ خوا نه‌و سوالکهره‌ وه‌ختی خۆی میردی من بوو؛ زۆر ده‌وله‌مه‌ند بوو. ئیستا که‌ دیم سوال نه‌کا به‌زه‌ییم پیا هاته‌وه‌و هه‌قی به‌ سه‌رمه‌وه‌یه‌ بۆیه‌ نه‌گریم. لینی پرسى نه‌وه‌ بۆچی «الحمدالله» ت کرد؟ وتی نه‌مه‌ش هه‌کایه‌تیکی له‌ سه‌ره‌. کابرا وتی تو خوا نه‌گه‌ر پیم نه‌لینی؟

ژنه‌که‌ وتی: «میرده‌که‌ جاریک نه‌م سوالکهره‌ که‌ میردم بوو وه‌کو نه‌مرۆی تو دانیشتیوو نانی نه‌خوارد. سوالکهری هات هاواری کرد برسیمه‌، نه‌وه‌ چی نه‌خۆی به‌شم بده‌. میرده‌که‌م نه‌دایه‌. فه‌قیره‌که‌ش نه‌رویشته‌ هه‌ر داوای نه‌کرد. ئاخری هه‌لسا په‌لیکی فه‌قیره‌که‌ی گرت به‌ پاله‌ستۆ کردیه‌ ده‌روه‌وه‌ و درگای داخست و هاته‌وه‌ ده‌ستی کرد به‌نان خواردن. فه‌قیره‌که‌ به‌را کردن چوه‌ سه‌ر بانه‌که‌و بازی دایه‌ خواره‌وه‌و دیسان هاواری کرد چی نه‌خۆی به‌شم بده‌ زۆرم برسیمه‌. منیش تکام لیکرد خیرت نه‌گا به‌شی بده‌. کابرا وه‌کو هیچی نه‌دایه‌ داریکی هه‌لگرت سنی داریشی لینی دا و دووباره‌ کردیه‌وه‌ ده‌روه‌وه‌. ئینجا منیش نه‌وه‌ی نه‌و روژه‌ی نه‌وم بیر که‌وته‌وه‌ له‌ گه‌ل نه‌مه‌ی ئیسته‌ی تو‌دا که‌وا تو نه‌وه‌نده‌ دلته‌ چاکه‌و به‌شی نه‌وت دا. شوکر له‌ سه‌ر نه‌وه‌ نه‌که‌م که‌ تو نه‌وه‌نده‌ رژد نیت.

کابرای میردی وتی: نه‌م سوالکهره‌ فلانی کوپی فلانه‌ که‌ مالی له‌ فلانه‌ جی بوو؟ وتی: به‌لنی. وتی: «ده‌سا ژنه‌که‌ نه‌و سوالکهره‌ که‌ تو گه‌یراته‌وه‌ من بووم که‌ هاتم پارامه‌وه‌ هیچی نه‌دامی و ده‌ری کردم و له‌ به‌ر برسیتی چوومه‌ سه‌ر بان خۆم خسته‌ خواره‌وه‌ دیسان هیچی نه‌دامی و سنی داریشی لیدام».

- کابرایەکی کورد ژنیکی هینا ناوی «لەبلا» بوو. رۆژیک شەری لەگەڵ میردە کەمی کرد. میردە دەنگی نەکرد. رۆژیکێ تر هەندئ شتومەکی شکاند هەر دەنگی نەکرد. جارێکیکە دیسان کاسەو کەوچکەکانی بەم لاو بەولادا بلاو کردەووە فری دان. کابرا ئیتر پێی هەلنەگیرا گەلێ جینیوی دای.

ژنە کە وتی: «پیاووە کە لە بیرت دێ کە تازە هینابووتم بانگت ئەکرد لەبلا لە خۆشیانا گەزگەز بالات ئەکرد؛ کەچی ئیستا کە جینیوم پێ ئەدەی؟» کابرا وتی: «ژنە کە ئیستا کە تیگەیشتووم کە ئەوسا چەندە شیت بووم».

- کابرایەکی کورد میوانی مالیک بوو، شەو لە دوای نان خواردن بە خانە خۆیکەمی وت دەمم تالە ئەگەر هەیه شیرینیەکم بۆ پەیدا کە. خانە خۆیکە وتی: خورمامان هەیهو میوژیشمان هەیه، کامیان ئاەرزوو ئەکەمی بۆت بینم؟ کابراش وتی: «خورمز».

- شیخەرزا و وەسمان پاشای جاف ئەکەوونە شەپە شیعر. شیخەرزا بە شیعر دەست ئەکا بە قسە وتن بە وەسمان پاشا. وەسمان پاشاش ئەلی: «شیخەرزا، شیخەرزا من شیعر و میعر نازانم وە کوردی هەر دوو گونم وە قنگت».

- کابرایەکی لەبلاخی تووشی کابرایەکی گەلباخی بوو لێ پرسی: «بەرا ناوت چەس؟» وتی «یوسف». ئەمیش پێی وت: «بەرا عزیز یولفس فرە خاسی شوکر، تو خوا بەرا ناو باوکت چەس؟» ئەویش پێی وت: «وە ریش باوکتەووە ناوخومت خاس زانی، جا نۆرە ناو باوکتە».

- دوو پیاوی دەوڵەمەند لەسەر ملکیکی بەنرخ کیشەیان ئەکەوینە بەینەووە، ئەچنە لای مەلایەک بۆ شەرع کردن. یەکیکیان دوو مەن رۆن بۆ مەلا ئەباو ئەلی: ماموستا تۆزی ئاگادار بە. لەدوای ئەو پیاووەکەمی تریان ئیستریک ئەبا هەر بۆ مەلا، ئەلی: ماموستا تۆزی وریابە. سبەینی کە ئەکەوونە شەرعووە، کابرای خاوەن رۆن سەیر ئەکا مەلا شەرعی بەلای ئەوێتر دا. لە دلی خۆیا ئەلی نەووەک مەلا لێ گۆرابی وایزانی ئەو کابرایە رۆنی بۆ بردووە، ئەلی: «ماموستا، ئەووە داوینی کەواکت رۆنی پیاڕزاو؟» مەلایش سەیریکی داوینی ئەکاو ئەلی: «نە؛ ئیستر پێی پیا ناو».

- پیریژنیکی کورد هه‌بوو له ژووره‌که‌ی خۆیا له‌بەر قایبه‌که‌ی خه‌ریک بوو دووخی ئەرست. ورده ورده به‌ده‌میوه له‌نگه‌ریه‌ک قاوتیشی له‌ته‌نیشته‌ی خۆیه‌وه دانا بوو به‌لویج ئەیکرد به‌ده‌میایا، به‌لام بای ئەهات نه‌یه‌هه‌تشت تۆزێ لێی بجیته‌ ده‌میوه. کابرایه‌ک به‌ویدا تیه‌په‌ری، لێی پرسى پووره‌ فەرخى ئەوه چى ئەخۆی؟ وتی: «به‌خوا برام تا ئەم بایه‌ له‌م کونه‌وه بیت هیج».

- جارێک سه‌یدئه‌حمه‌دی‌خانه‌قا له‌مه‌لای کۆیه‌ ئەپرسی: «مامۆستا ده‌غل و دانی لای ئیوه‌ چۆنه‌؟» مه‌لاش ئەلی: «جەنابی سه‌ید، ده‌غل لای ئیمه‌ هه‌یه‌و دان لای ئیوه».

- شیخ‌بابه‌عه‌لی‌ته‌کیه‌یی له‌بەر هه‌یوانی مزگه‌وته‌که‌ی خۆیا دانه‌نیشی، فه‌قیه‌کی خه‌لکی ئەو کێوه‌ له‌وئ ئەخۆینی. فه‌قی ئەچى بۆ ده‌ستووێ. به‌به‌رده‌می شیخا ئەروا ئەلی: سه‌لام عه‌له‌یکم. ئەگه‌رپه‌وه‌ ئەلی: سه‌لام عه‌له‌یکم. خه‌یرا خه‌یرا بۆ لایه‌ک ئەچى و ئەگه‌رپه‌وه‌ به‌سه‌لام عه‌له‌یکم. بابه‌عه‌لی وه‌په‌س ئەکا؛ ئیتر ئەگاته‌ جه‌رگی. جارێکیان هه‌له‌سه‌ستیه‌ سه‌ر ئەژنووی لێی زیت ئەیه‌تیه‌وه‌ ئەلی: «ئهری برا! هیج وه‌کوو بزانی من سه‌لامغی تۆم لیره‌ دانیشتووم. بۆ وازم لێ نایه‌نی؟»

- کابرایه‌کی کورد کورپکی هه‌بوو به‌زووخاوی جه‌رگ و به‌هه‌زار کویزه‌وه‌ری کوره‌که‌ی گه‌وره‌ کرد. له‌پاشا کوره‌ له‌گه‌ل باوکه‌که‌یا چاک ده‌رنه‌چوو، جا باوکه‌که‌ی ئەیوت: «تا منال بوو لیم باربوو؛ که‌ گه‌وره‌ بوو لیم هاربوو».

- مه‌لایه‌ک وه‌عزی ئەدا، له‌ وه‌عه‌زه‌که‌دا ئەیوت ئەگه‌ر پیاو ئەوه‌ بکا ئەچیه‌ به‌هه‌شت و ئەوه‌ بکا ئەچیه‌ جه‌حه‌نم. یه‌که‌ یه‌که‌ هه‌موو چاکه‌و خراپه‌یه‌کی هه‌له‌دا و زۆر پێوه‌ خه‌ریک بوو. دوو کابرای کورد له‌ وه‌عه‌زه‌که‌دا بوون یه‌کیکیان به‌وه‌که‌یانی وت: «پێوه‌پێوه‌، پێوه‌پێوه‌. ئەم درێژ ده‌ریه‌ی نه‌گه‌ره‌که‌، ئەگه‌ر خاس بکه‌ی ئەچیه‌ به‌حشت و ئەگه‌ر خراو بکه‌ی ئەچیه‌ جه‌حه‌نم».

- کابرایه‌ک هه‌بوو گۆزه‌یه‌کی دانا بوو هه‌ر که‌سێک که‌ ئەمرد به‌ردیکی ئەخسته‌ گۆزه‌که‌وه‌، له‌ئاخری سالا ئەیه‌ژارد بزانی ئەو سالا چه‌ن که‌س مردوه‌. دۆستیکی هه‌بوو

رۆژیک هات بۆ لای، سەیری کرد کابرا دیار نییه، له دراوستی دوکانه‌که‌ی پرسى: ئه‌رى فلان کهس چى لى هات؟ ئه‌ویش وتى: «چوه‌گۆزه‌که‌وه».

- کابرایه‌کى ده‌باخچى کورپى هه‌بوو هه‌موو جار پسته‌ی ئه‌دایه‌ بیهانه‌ سه‌ر کارێزى «دایکى پاشا» بیهواته‌وه. که پسته‌که‌ی ئه‌دایه‌ چینیکیشى لى ئه‌داو پتی ئه‌وت: پسته‌که‌ نه‌ده‌ی به‌ ده‌م سه‌گه‌وه. خه‌لکى پتیا ئه‌وت خۆ هیتشتا نه‌یداوه به‌ ده‌م سه‌گه‌وه بۆچى لى ئه‌ده‌ی؟ ئه‌یوت: «جا که‌ دای به‌ده‌م سه‌گه‌وه ئیتر لیدان به‌که‌لکى چى دى؟»

- کابرایه‌کى کورد ژنیا بۆ هیتنا، برازاواکان هه‌ر پتیا ئه‌وت برا خۆت حازر که. به‌ مه‌ وه‌ره‌زیان کوردبوو. ئه‌ویش وتى: «برا به‌ره‌ تاشیومه‌و تفه‌ له‌ده‌ممايه، ئیتر چى خۆم حازر که‌م؟»

- کابرایه‌کى پیری ده‌وله‌مه‌ند کورپى هه‌بوو، رۆژیک کابرا قسه‌ی ئه‌کرد بۆ خه‌لکى ئه‌یوت: من هه‌یچ ئه‌ولادم نه‌ئه‌بوو، چومه‌ سه‌ر دار شه‌خسه‌که‌ی «بانى بنۆک» لى پارامه‌وه خوا ئه‌م کورپى دامى. کورپه‌که‌ گویى لى بوو، رووى کرد به‌و لاره، به‌ هاوړپیکانى وت: «بریا منیش ئه‌و شه‌خسه‌م ئه‌زانى له‌ کوییه‌ بچوومايه لى بپارایامه‌وه باوکم زوو به‌مردایه».

- مفتى زه‌هاوى، وه‌کو مفتى زه‌هاوى بوو پیاویکی کوردی ده‌شته‌کیش بوو. هه‌موو جار سنگ و به‌رۆکى به‌ده‌ره‌وه بوو. رۆژیک له‌ به‌ غدا یه‌کێک له‌ عه‌ره‌به‌کان پتی ئه‌لى: «به‌خوا ئه‌مه‌ زۆر عه‌یبه‌ بۆ تو که‌ به‌و جۆره‌ سنگ و به‌رۆکت به‌ده‌ره‌وه‌ بى». ئه‌ویش به‌ سه‌برى جوویه‌و که‌واکه‌ی ئه‌داته‌وه به‌سه‌ر سنگیا و ئه‌لى: «ئه‌گه‌ر عه‌یب هه‌ر ئه‌وه‌یه‌ ئه‌وا دامپۆشى».

- جاریک مفتى زه‌هاوى له‌ به‌غدا به‌کاروانسه‌رایینکدا تى ئه‌په‌رى سه‌یر ئه‌کا له‌سه‌ر قایى خانه‌که‌وه نووسراوه «لولا الاکراډ له‌لک الحمار». ئه‌میش له‌ژیریا ئه‌نوسى «لولانا له‌لکتم».

- خه‌لکی مسته‌فای میروه‌یسی شاتری ئه‌یوت: «خزمی خراب وه‌کو گونی قۆر وایه؛
ئه‌یبری ئه‌تکوژی، نایبری ئابرووت ئه‌با».

- کامل‌چادرچی له‌به‌غدا بۆی گیرامه‌وه وتی: له‌سالی ۱۹۴۹دا بوومه‌له‌رزیه‌ک له
به‌غدا په‌یدا بوو. دنیا شه‌و بوو؛ من نووستبووم ئاگام لئ نه‌بوو. به‌یانی که هه‌ستام پێیان وتم.
له‌هه‌ر که‌سم ئه‌پرسی هه‌ریه‌که‌ قسه‌یه‌کی ئه‌کرد: یه‌کئ ئه‌یووت ته‌نیا دوو ده‌قیقه‌بوو،
یه‌کیک ئه‌یووت پینج ده‌قیقه‌بوو، قسه‌یه‌کی ساغم ده‌ست نه‌که‌وت. وتی پیاویکی کوردمان
لابوو له‌وم پرسی. وتی توژی سهری داخست و له‌ پاشا سهری به‌رز کرده‌وه وتی
«جگه‌ره‌یه‌ک هه‌لگره‌ نه‌فه‌سیکی لیده‌وه نه‌فه‌سه‌که‌ بده‌ره‌ دواوه هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ بوو». کامل
وتی له‌قسه‌ی ئه‌و کابرایه‌ پوخته‌تر نه‌میستبوو.

- ژن و میزدیکی کورده‌واری گه‌نجیان پینکه‌وه رابوارد و زه‌مانیکی دورو درێزبان
به‌سه‌ر برد، هیچ ناخۆشیه‌ک نه‌که‌وته به‌بنیان‌ه‌وه. له‌ده‌وره‌یه‌ری پیریدا کابرا بوو به‌ئاگر و
چووه‌ گیانی ژنه‌وه. ژنه‌ نه‌یئه‌ویرا لێو هه‌لینیتته‌وه کابرا ده‌ستی ئه‌کرد به‌قسه‌ وتن پێی.
روژیک ژنه‌که‌ وتی «ئه‌رئ پیاوه‌که‌! من نازانم تو بۆچ وات لئ هاتووه. جاران من ئه‌مووت
سندان، تو ئه‌تووت له‌ ده‌ورت گه‌رپیم. من ئه‌مووت قوزه‌لقورت، تو ئه‌تووت به‌ساقه‌ی
زمانت بم؛ که‌چی ئیستا پیت ئه‌لیم به‌قوربان؛ تو ئه‌لنی سه‌گباب. ئه‌مه‌بۆچ وات لئ
هاتووه؟» پیاوه‌ش وتی «ژنه‌که‌ واز بینه‌ له‌سه‌ری مه‌رۆ، ئه‌وی به‌ینی من و توی خۆش
ئه‌کرد نه‌ماو به‌سه‌ر چوو».

- مه‌جیدیه‌عقوبی له‌ سالی ۱۹۳۳دا مه‌سه‌رپف بوو له‌ سلیمانی. ئه‌و ساله‌ مشکه
کویره‌و به‌راز له‌و ولاته‌ زۆر بوو. کاغه‌زیکی نووسی بۆ مدیریه‌تی زراعه‌ له‌ به‌غدا که
هه‌ندئ ده‌رمان بنێرن بۆ ئه‌وه‌ی ئه‌و مشکانه‌ی پێ بکوژن. ئه‌م کاغه‌زه‌شی زۆر به‌ په‌له‌په‌ل
نووسیوو، بۆ ئه‌وه‌ی زوو ده‌رمانه‌که‌ بنێرن. مدیریه‌تیش به‌ جوابی رهمی جوابی دا‌بۆوه‌و
نووسی بوی: «له‌م رووه‌وه قسه‌مان له‌گه‌ل وه‌زاره‌تی ئیقتیساد کردوه، وه‌زاره‌تیش قسه‌ی
له‌گه‌ل شه‌ریکه‌دا کرد له‌ "له‌نده‌ن" بۆ ده‌رمان. شه‌ریکه‌که‌ وتی وا ئیرسالیه‌ی تازه‌تان بۆ
ئه‌نێرن». مه‌جیدیه‌عقوبیش له‌ جوابی ئه‌و کاغه‌زه‌دا نووسیوه‌ بۆ مدیریه‌تی زراعه‌و وتی:
«ئه‌مه‌که‌ تانمان گه‌یاند به‌ مشکه‌کان، پیمان وتن له‌ کوونه‌کانیان نه‌یه‌نه‌ ده‌روه‌ تا ئیرسالیه‌ی

دەرمانی تازه له لەندەن دیت و ئەیکەین بە کونە کانتانەووە و ئەتانکوژین؛ بەلام بۆ بەرازەکان نازانین هەر عەینی شتیان پێ ئەلێن یا دەرمانی ئەوان له شەریکە بەکی تردایە؟ تەکا ئەکەین جوابمان بدەنەو».

- مەلەعیسای هەر تەل هەبوو جارێک ئەیوت: «خولای گەلێ ئیشی وا ئەکا ئەزی تیا شەرمەزار ئەبم».

- دوو کابرای کورد بە دەشتیکا ئەپۆن، سەیری ئەکەن دێک و دال و کەردێکی زۆری لێیه. یەکیکیان بەوی کەیان ئەلێ: «ئەرئ برا، خوا ئەم گشت هەسان و چەوریە سانهی له کوی بوو کە ئەمانە گشت تێز کاتەو؟» ئەوێتریش ئەلێ «برا ئەو تۆ بیژی چی؟ هەر له گەل وتی: تێز، تێز».

- کابرایەک له سنە هەبوو «مەولوو»ی ناو بوو. کابرایەکی قسە قوت و گالته‌چی بوو. مال کاو له ئەوێندە زل و ناکولۆکاریش بوو ئەتوت تاوێرە؛ کەچی کورێکی هەبوو ئەوێندە بچووک بوو، هەر وهخت کە له گەلیا ئەرویشت ئەتوت هیلکەیه بەشوینیه‌وه. لێیان ئەپرسی: مەولوو ئەمە کورێ خۆتە؟ ئەیوت: «نازانم دایکی ئەزانی».

- حاجی ئەوێرە حمانی کۆبی هەبوو، بیاویکی دەوله‌مەند بوو کە دو‌عای ئەکرد ئەیوت «خوایه بە گەورەیی خۆت رحەم بە ئیمە بکە، هەزارە کە قەیناکا راهاتووه».

- شیخ سەعیدی مەسۆ بیاویکی ئیجگار زەلام و ناکولۆکاریبوو، له‌وانه بوو له بەر ئەوێ ئەوێندە زل بوو بەوێدا رانه‌ئەگەیشت ب‌توانی دەسته‌جلیک بەسەریه‌کەوه دروست بکا. رۆژیک به بازاری سوله‌یمانیدا تێپەری، منالیک تووشی ئەبین. مناله‌کە له ژیره‌وه سەیری ئەکاو لهم له‌شه‌و باره زۆر سەرسام ئەمینێ. له‌پاشا «ئەلێ خەلکینه! ئەگەر ئیسته‌ قسەیه‌ک ئەکەم پێم نالین تەماشاکە ئەم هەتیوه هیشتا سەری له هیلکە نه‌هیناوه‌ته دەر‌وه کفر ئەکا، ئەگینه ئەرئ خوایه ئائەمه ئیشه‌ تۆ کردووته؟ چوار زەلامت خستۆته سەریه‌ک و ناوت ناوه زەلامیک. ئەمه چون ئەبێ کەچی هی وایش هەیه له بەر بچوکی چووه بەئەرز».

- کابرایه‌کی کورد روژیکی ره‌مه‌زان نه‌یتوانی به روژوو بیت، هه‌ستا چوو له سوچینکی تاریکی ماله‌که‌ی خویانه‌وه دهستی کرد به‌نان خواردن. کوپینکی هه‌بوو به‌سه‌ریا چوو، گوئی له ملچه ملچیک بوو، وتی: ئه‌وه کینه‌؟ وتی: «روژه باوکی سه‌گبانه نانی خوی نه‌خوا له‌خه‌لک نه‌ترسی».

- دوو کابرای کورد به ریبواری ریبان نه‌که‌ویته ئه‌وه عه‌ره‌بستانه. ئه‌مانه نه حوشریان دیبوو، نه‌دار خورما. تووشی کاروانیکی حوشر ئه‌بن، له زلی و ناکلوکوکاری حوشر زور سه‌ریان سوور ئه‌مین. له‌پاشا تووشی بیستانیکی دار خورماش ئه‌بن، دارخورماکان زور به‌رز ئه‌بن. یه‌کیتکیان ئه‌لی: «ئه‌ری برا ئه‌مه چیه، خوا بۆچ ئه‌وه‌نده دارخورمای به‌رز دروست کردوه پیاو دهستی نایگاتی؟» ئه‌وی که‌شیان ئه‌لی: «برا له‌ترسی حوشر».

- مه‌حموو‌پاشای جاف له «باخه‌کۆن» له‌دیواخانی شیخی حیسامه‌دیندا پیکه‌وه دانه‌نیشن. له‌وه‌خته‌دا زبیتیکی ئه‌فه‌ندیش دپته دیواخان و مه‌حموو‌پاشا ئه‌یناسی و به شیخی ئه‌ناسینی و ئه‌لی: یا شیخ ئه‌مه له مه‌کته‌ب خویندوو‌یه‌تی و بووه به‌زابت. با ئیمه‌ش مناله‌کانمان بخه‌ینه مه‌کته‌ب و فیری خوینده‌واری بین.

ئه‌وان له‌م قسه‌دا ئه‌بن ئه‌فه‌ندیه‌که هه‌له‌ئه‌ستی و ئه‌چی توژی له‌ولای ئه‌وانه‌وه به پتوه ده‌ست نه‌کا به‌میز کردن. شیخ حیسامه‌دین ئه‌لی: «پاشا ئه‌مه‌یه مه‌کته‌بن که‌وا تو ئه‌وه‌نده به‌تان و پۆیا ئه‌چی؟ مه‌حمو پاشاش ئه‌لی: «یا شیخ! ئه‌گر له مه‌کته‌ب نه‌خویندایه‌ میزه‌که‌ی نه‌کرد به‌سه‌رو چاوی ئیمه‌دا».

- کابرایه‌کی کرمانج له هه‌ولیر به‌شان و بالی مه‌لاسالحی کۆزه‌پانکه‌دا دی ئه‌لی: «مه‌لا کلکی پتوه برسکی وه‌کو مه‌لا سالحی کۆزه‌پانکه نابی».

- له‌به‌غدا له مزگه‌وتیک نوژی خه‌وتنمان به‌جه‌ماعه‌ت کرد، پاشان خه‌لکه‌که به‌ره به‌ره ده‌رچوون. ماینه‌وه سه‌ر چوار که‌س. یه‌کینک له‌م چواره کابرایه‌ک بوو خه‌لکی «عه‌فه‌ر» بوو. هاته وه‌ختی دوعا کردن ده‌ستی به‌رز کرده‌وه وتی: «خوایه له‌م چواره خۆش بیه ئه‌وانی تر که‌یفی خۆته». له پاشا پیم وت بۆچ وات وت، ئه‌ی خه‌لکه‌که‌ی تر؟ وتی: «چاویان ده‌ریت! بۆچ من پشت ماله‌ی ئه‌وانم بۆیان بپاریمه‌وه».

- قوتوو جگەرەیه‌کی داری دەستکردی سنەم هەبوو وینەیی «ئەبوعەلی سینا»ی لەسەر هەلکە نرابوو، لە بنە کەشیه‌وه نوسرابوو «فەیلەسووفی شەرق». کورپیکێ نەخویندەواری خەلکی سنە هاتە لام کە ناوی «باقر» بوو. وینەیی سەر قوتووە کە ی چاو پێکەوت، وتی: ئەو کێیە؟ وتم ئەو نوسراوە «فەیلەسووفی شەرق ئەبوعەلی سینا». وتی: قوربان فەیلەسووف یانی چی؟ وتم یانی وردبین و زۆر شارەزا لە هەموو کون و قوشبێتیکێ حیکمەت و عیلم». تۆزی سەری داخست و لە پاشا وتی: «قوربان جا بێژە "فرەزان" ئیتر ئەمەیی بۆ چەس».

- کابرایەک هەبوو زۆر لە سەگ ئەترسا، تەنانت لە توتووە کۆلەیه‌کیش هەر ئەترسا. پێیان ئەوت کابرا ئاخر «توتوکت» چییە تۆ لێی ئەترسی؟ ئەبوت: «من لە خۆی ناترسم لەو ئەترسم "گەمال" خەبەر ئەکاتەوه».

- یەکن لە پاشاکانی عەجەم لە زەمانی زوودا فەرمانی دابوو هەرچی بەگزا دەیی هەوورامی هەیه بیانگرن و چاویان هەلکۆلن. بەگزا دەکانیان گرتبوون خستبووانە ژووریکەوه، خۆیشی لەسەر بانیک راوەستا بوو سەیری ئەکردن. لەناکاوا لە ناویان کابراییکێ رووتەلەیی جل شەری بەرچاو کەوت. بانگی کرد بۆم بینن. کە بردیان لێی پرسسی: کورە کا برا! تۆیش بەگزا دەیت؟ ئەویش وتی «قوربان بۆ چاو هەلکۆلین بەگزا دەم؛ ئەگینا تا ئیستا هەر کۆلە داریان پێ ئەکیشام». پاشا کە وەلامە کەیی پێ سەیر ئەبێ بەرە لای ئەکا.

- دوو کابرا لە زۆران گرتنا بوون یەکیکیان ئەوی کە یانی دابە عەرزا. ئەو هی کە سەر کەوتبوو بۆ ئەو هی خۆی هەلکیشی هات بەشان و بالی ژیر کەوتوو کە داو وتی: «بەخوا مال کاو له به هیزه؛ تاخستم وه ختیبوو هه موو جمگه‌ی شانم له به ریه‌ک ده‌رچێ». ئەوی ژیر کەوتوو کە هەلسایەوه و رووی کردە خەلکە کە وتی: «خەلکینە! وەللا بڕوا مەکن، وا مەزانن ئازایی ئەو بوو منی خستوه، لە حیزی خۆم بوو ئەگینە ئەو لەو پیاوانە نییه».

- یەکی لە مسکینەکانی حەماغای سەراو ئەچیتە لای ئاغا داوای لنگە گایەکی لێ ئەکا، خۆیشی لنگیکێ هەیه بۆ ئەو جووتە کەیی ئەو سالەیی پەکی نەکەوێ. ئاغەش ئەلێ:

بچن گا زهردی بدهنی. کابرا ئه‌یه‌وی بلی ئاغه ئه‌گمر گاکه باش نه‌بی به که‌لکم نایه، مه‌لا «ئه‌حمه‌دی لاسور» یش له دیواخان ئه‌بی خیرا دی به شان و بالی گادا؛ به جوری باسی ئه‌کا کابرا ههر خوا خویه‌تی زوو ههستی و به په‌له بچی وه‌ریگری نه‌وه‌ک ئاغه په‌شیمان بیته‌وه. ئه‌چی بۆ گاران بۆ وه‌رگرنتی گازه‌رد؛ که چاوی پی ئه‌که‌وی ته‌ماشاش ئه‌کا ئه‌وه‌نده لاته به «لۆس» نه‌بی راست نایته‌وه. هه‌ناسه‌یه‌ک هه‌ل ئه‌کیشی و ئه‌لی: «بریا، من گا بوومایه‌و مه‌لا ئه‌حمه‌دی لاسور باسی بکردمایه».

- حه‌سه‌ن به‌گی کاک بایز به بایزاغای دیبوکری ئه‌لی: «بایزاغا مالی ئیوه زۆر بی په‌رده‌یه، ههر که‌س دیت و ئه‌چیته زوره‌وه». مه‌به‌ستی ئه‌وه ئه‌بی تانوتی لی بدا. بایزاغاش ئه‌لی: «حسه‌ن به‌گ، ژنه‌کانمان به‌دلی خویان پیاو ئه‌بیننه‌وه کوری وه‌کو من ئه‌هینن؛ به‌لام ژنه‌کانی ئیوه مه‌یته‌ره له‌ریک له خویان ئه‌تین کوری وه‌کو تو ئه‌هینن».

- ژنیکی «بیسه‌ری» هه‌بوو «پیزه» ی ناو بوو. چوار کوری ئازاو به‌ناو بانگی هه‌بوو. ئه‌مانه به‌ره به‌ره له‌ریگری و چه‌ته‌یه‌تیا کوژرا بوون. پیاویکی گه‌وره ئینی ئه‌پرسی: «ئانه‌مانه چین تو خستوتنه‌وه؟» ئه‌یه‌وی به‌م قسه تانوتی لیدا، ئه‌ویش پی ئه‌لی: «له‌باتی ئه‌وه، ئه‌وه به‌ من ئه‌لی، به باوکتت بوتایه که دایکی تۆی بناردایه‌ته لای ئیمه‌ با له پیاوه‌کانی ئیمه‌ بیگر تایه‌و کوری وه‌کو کوره‌کانی منی به‌ینایه؛ نه وه‌کو تو که له‌سه‌ر دۆشه‌ک و به ترسه‌وه ته‌نانت له‌گه‌ل منیش قسه ئه‌که‌ی».

تافگه‌ی ئیلاخ

- لاله‌سه‌رحه‌دروغزایی ئاشنایه‌کی سه‌راچی هه‌بوو زۆری خووش ئه‌ویست، هه‌میشه له‌قسه کردنیشا به‌ر به‌ره‌کانییه‌کیان ئه‌کرد. شه‌ویک میوانی لاله‌سه‌رحه‌د بوو، به‌یانی هیشتا له‌خه‌وا بوو لاله‌سه‌رحه‌د هه‌لی کوتایه‌ سه‌ر جیگا‌که‌ی نوکه شه‌قیکی تیه‌ژه‌ند بانگی کرد: «ا کوره‌ راسته‌وه‌وه؛ گۆرانه هیزه نیوه‌رۆیه». کابرا به‌ده‌م خه‌وه‌وه وتی: گه‌ماله‌ پیره به‌ میوانیش ئه‌گه‌فی؟ لاله‌یش وتی: «ئا برا تو ده‌نگ! ئیمشه‌و خه‌ویکم دیگه، که‌سی وانه‌و

فاله کهیم بۆ بگێریتەوه، با وه تۆی بیژم». سەراجیش وتی: تو بیژی ئه گەر پچر پچریش بی به ده رزی و درهوش پیکهوه گیرو بهندی ئه کم.

ئینجا دهستی کرده خهو گیرانهوه و تی: «سهی ساق» و «بالاته ران» گویان پنهوئی، گویی دوزمن کهر وئ و چاوی گشت ورده شاتری و گهلایی کویر وئ! له خهوما گویلکه میچکه یه کمان گوم بووبوو شویتم هه لگر دبو، گهیمه ئه و دهستی «نیرگسه جاربه». روانیم پیاگینکی ریش چهرموگی نوورانی له سه ر بهرده کهی «مهحموو گاوانی» لی هه لازیاگه، گالوکینکی وه ته نشت خویا راکیشاگه و بووزگینکی لاو خاسی له بهر دهما و یسیاگه؛ چست و چالاک مه گەر هه ر خۆم له تافی کورپینما وا وریا بووینتم. پرسیم برا تو کیتی و ئه و پیره کینس؟ وتی: لاله ئه وه بینایی چاوانه و منیش «حه مه د ره سو له لالا» م.

له دلی خۆما وتم پیاوا! وه خوا خاس بوو ئیستا وه که رامهت سو راخی گویلکه کم بۆ نه کا. چوومه به ره وه سلاویکم کرد. هیچ نه جمیا، به لام وه لاووتیکه وه بۆله یه کی لیوه هات وه کو جواوی سلاوه کهی دابه وه وا بوو. تهمام بوو تووره ببه بیژم کاورا سلاو سلاوی خویا به تو بۆچ خاس جوابه نادیه ته وه؟ وه گالۆکه کهت ئه نازی؟ حه مه د ره سو له لالا خیرا تیگه یشت، هاته به ره وه وتی: قۆروان ئه وه لاله سه رحه ده. لاله سه رحه د؟ ئینجا جمیا و چوار مه شقی لی دانیشت و وتی: لاله وه خیر هاتی، مه روانه قسور، شه و نه خه و تووم، نیازمان بوو بینه میوانی تو. جارئ ئه م ده شته م لا خۆشو، وا توژی لی ره هه ساینه وه. منیش وتم وه خیر بی! فه رو به ره کهتت هاورد.

له و وه خته دا لام کرده وه پنی کورپه یه ک له چه مه وه هات، بانگم کرد، ئا کاورا بی لاوه لا. کاورا وه هه له داوان رای کرد هات. وتم بتینم چون را ئه کهی؟ بچۆره مال ییمه بیژه وه «خازه» میوانمان تیت. شه که گێژه که سه ر ورن. گوشتی شه کی گێژ فه خۆشه. بی کورپه رۆی و منیش روانیم به رو بهر پشتینی بینایی چاوان کیسه و سه ویلم نه دی. سه ویله کهی خۆم ده راورد؛ فه ره خۆشه ویسته له لام. له و ساله وه خازه م هاوردو چووبومه تانچه رۆ سل بکه م، ئه و سه ویلم دۆزیبووه وه. کیسه توتیش هه ر ئه و کیسه بوو که له کراسی منالی «قه یولی» و خۆیشکه کهی مابووه وه، هه ر چه ن ئه وانیش پیا هه له مه میزان به لام خازه گ جارئ ئه یشوورد. توتنه که شی کورگه ل له کاروانی به غدا یان داوو هه ندی توتیان بۆ هاوردم. توتنه که فه ره خۆش و مه گەر توتنی به راوی «قای نه جه» هاوشانی بکر دایه. سه ویلی خاسم تیکرد دامه ده س حه مه د ره سو له لالا بۆم بگری تا ناگری بۆ ئه که مه وه. هه سی و بهرده کم ده راورد، گازی پوشوی ناو دارم داگیرساند سه ویلم له ده ست

سه‌نده‌وه و پووشم خسته سهر، قومیکم لیدا تا خاس داگیرسیا دامه دم بینایی چاوان. مژیکي لیدا فهرمووی: لاله ئەم توتنت له کوی بوو، فره خووشه بیژه جاخیکم بو دابگرن له تهک خووما ئەیوه‌م. وتم وه چاوان.

له‌و ده‌مه‌دا تهماشامان کرد وا له دوره‌وه بره سواریک ده‌رکه‌وتن. که هاتن من ناسینم. بینایی چاوان پرسى لاله ئەمانه کین؟ وتم یا بینایی چاوان! کورگه‌لی تهرخانین، هاتگن بو پیشواز. وتی با بچن به‌و لاهه فره بیفهرن. به شوین ئەوانا ده‌سته‌یه‌کی تر هاتن. پرسى ئەمانه کین؟ وتم ئەمانه ورده‌شاترین. دیسان وتی ئەمانه‌ش بی فهرن. کاروانیکی تر هاتن پرسى ئەمانه کین وتم گهلالین. وتی ئەمانه هەر فره بیفهرن با چاره‌یان نه‌وینم.

ئەوا بینایی چاوان خووی له‌و سه‌ره‌وه دانیشتگه، حه‌مه‌د ره‌سووله‌للا له‌و لایه‌وه و منیش له‌م لایه‌وه. هه‌روا قسه‌مان ئەکرد که‌چی تاقمه سواریکی فه‌قیانه شوپری، سه‌رو پیچ داری گشت جوان خاس، جوان خاس توژ ئەکه‌ن و هاتن. بۆرکه‌وه سواریک له پیشیانه‌وه تهراتین ئەکا. بای غه‌زه‌و وه توژی قولیا ناگات. بینایی چاوان فهرمووی: لاله ئەمانه کین؟ وتم ئەمانه کورگه‌لی روغزایین، ئەو سواره‌ش له پیشیانه‌وه «قه‌یتولی» خزمه‌تکار ته. تومه‌ز ئەمانه هه‌مووی که کاورای پین کورپه‌ خه‌وه‌ری بردبوو، گشت هاتوون وه پیشواز.

بینایی چاوان فهرمووی: «ماشالله، ماشالله له خیلى روغزایی، له قه‌یتولی سورکه‌وه سوار! ئا پین بیژه چکئ نو‌ما سورکه‌وه با خیوی». منیش وتم: «قیته! ئا بتوینم خو‌م ئاسایی و جاخی باوکت روون که‌ره‌وه». قه‌یتول ئاو زه‌نگی پیا هاورد، خیره‌و پیرووی، نو‌ما هات وه خو‌یا، سه‌ری سواری بوو، کلکی سواریک، قه‌یتولیش له ناوه‌راستیا وه‌ک حه‌مه‌د ره‌سووله‌للا سواری بوراق بووبی واو.

له‌و سه‌ر ده‌مه‌دا سه‌یری قه‌یتولم ئەکرد حه‌مه‌د ره‌سووله‌للا سه‌ری نابووه بنا گوئی بینایی چاوان. تینگه‌یشتم که گه‌ره‌کیه وه بینایی چاوان بیژی داوای نو‌ماکه‌ی له‌قه‌یتول بو بکا. وتم کاکه قسه‌ی خو‌ت مه‌دۆرینه، قه‌یتول نه‌گریس و تووره‌و که‌لله شه‌قه، لیت تووره‌و ئەوی، میوان نه‌وی خوایش وی نایدا. بینایی چاوان فهرمووی: حه‌مه‌د ئەم نو‌مایه هەر بو قه‌یتول خاسه‌و هەر له‌و دیت. من ئیژم وه ره‌ییسی عه‌نزه چاره‌وییکی عه‌ره‌وی فره خاس بو تو بئیری.

سا ئیمه له‌م حه‌سیه‌و به‌یسه‌دا بوین تی‌فکریم وه‌ک قه‌تاره‌ی قوله‌نگ سه‌ر یه‌ک نیشتوی هەر پین کورپه‌یه‌ک سینیه‌ک، یا سه‌له‌یه‌ک وه سه‌ر سه‌ره‌وه نان هات، به‌لام چه‌ نایتک؟ پلاو گشت وه‌ک مه‌لای سه‌ر چه‌رمگ ته‌شوی ترشی حه‌سه‌ن وه‌گی له ته‌کا وه

قاورمهی شه که گیترا دهورا دهور دریاگه. پیانگ ئه شیا بیژی نان بو خوا دروس کریاگه. نان دانرا.

خولهی ئه لی که و کوژ وه خوی و زورنایه وه پهیدا بوو. بی وه کهس پی بیژی پینکی زورنای لی خوش کرد و فیکاندی وه زورنادا، ئه وانهی نانیان هاوردوو که وتته ژه ندن، کاورای دههؤل ژه نی قلیاسانی وه فرکانی دههؤلئ گیانند، له تهقهی دههؤل و زورنا له گشت لایه که وه که نیشک و شوپره ژنی جاف گلیر بوونه وه. بووه ره شه له کیک بو همه پاشایش ئه و زه ماونه نه کریاو. جا برا که بزانه چهن خوش بوو وه دهنگی دههؤل و زورناوه ئه و نانه نوشی گیان کریا.

همه د ره سو له لالا فهرموی «شینه» نه مزانی چی ئیژی، بینایی چاوان فهرموی «دو» گی ره که. مه شکه دو هات کاسه یان بو پر کرد، که وچکی نه گه ره کو، هه روا کاسه ی نا وه سه ره وه ئوخه یچی کرد. منیش وتم نوشی گیانت وی!

هه روا له دهنگی دههؤل و زورنا مکایلی و سه دانی گلیر بوونه وه. بینایی چاوان پرسی لاله ئه مانه کین؟ عه رزم کرد قوروان مکایه لین له تهک ئیمه دا نا کوکن. فهرموی رایانکیشن بو جه هه نه م. له دهنگی زیره ی ئه وان خه وه رم بوه وه.

کاتی لاله سه ره حد ئه م خه وه ی گیرایه وه سه راج وتی لاله تو بیژی ئه م گشت ته حامه یان هاورد خو، من هیمان له مالی تو چه شکه ی برنج نه کردگه. خازه هه ر بیژی برنج نه کوتیاگه، چون به و دم و دهسته کوتریاو لی نریا؟ منیش ئیمشه و خوا وه خیری بنووسی خه ویکم دیگه. لاله سه ره حد وتی: ئا برا بیژه بزانه توجیت دیگه؟ سه راج وتی:

له خه وما من زینیکم بو چاره ویه فلقه که ی تو دوریوو، پارهت نه دابومی، هاتم به گزتا تویش دهستت لی دابومه شیر و سوباشی همه سالح به گی قائم مقامی هه له بجه گرتنی و بردینه دیوان. پرسی: ئه ری گه ماله پیره ی بی که لبه گه فیگه ئه م پیاوه زینی بو دوریوی پارهت بوچ نه داوه تی؟ تو وتت میرم ها له مالما به ختوی ئه کم پاره ی چی بده می؟ ئه مری کرد هه ردوو کمانیان راکیشا، منیان خسته چالی پیسای ئه ده بخانه وه، تویان هاویشته چالی هه نگوینه وه؛ له شمایی تیوه چوو.

لاله سه ره حد هه لیدایه وتی: «ئا ئاوا گوپرت وی خاس تیا گه وزای».

سه راج وتی ئه ری وه لالا تیا قورس بوویوم. لاله سه ره حد به که یفی بوو. که وته تیتالی، وتی خورایی نییه بانگیشتنم بو بینایی چاوان کردگه. سه راج وتی: ئه وسا که ش تو پیکه نیت، میر قینی هه لسا ئه مری کرد: مه واشیر بده لنیان و بیژه ئه شی یه کتر بلیسنه وه. من

دهستم کرد وه لیسانه‌وه‌ی تو؛ فره خوش بوو. تۆیش دهستت کرد وه لیسانه‌وه‌ی من. قیزت هاته‌وه‌و به سهریا رشایته‌وه ئه‌وه‌بیشیان به زۆر هر پی لستیه‌وه.

لاله سهرحد دهستی کرد به جنیودان و به ده‌میشیه‌وه هیلنجی ده‌دا و وتی: «ده‌ویت باوکه! ئه‌وه خه‌ونه تو دیگته؟» سهراجیش وتی: «ئهی گه‌ماله پیره‌ی بیکه‌لبه! ئهی خه‌وه‌که‌ی تو خه‌وه دیگته قلیانت بو‌خوا له کیسه توتنی میزای تیکردو بو چاره‌ویه فلقتیک که به دزیه‌تی چنگتان که‌وتوه قسه‌ی خواو دلی پیغه‌مبهرت شکاند؟»

-حه‌مه‌به‌گی ره‌سول‌به‌گی موغاخ گیرایه‌وه وتی: کابرایه‌کی شینکی، «قوچاغلی» ناو‌بوو که پییان ئه‌وت «قوچه» و پیای «مه‌خول» هه‌مه‌وه‌ن بوو. هر چهن بهاتایه بو سوله‌یمانی له مالی ئیمه میوان ئه‌بوو. ئیمه‌ش مندال بوین به شه‌و ئه‌چوین بو لای ئه‌و باسی جه‌رده‌یی بو ئه‌گیراینه‌وه. شه‌ویک وتی:

«جاریک له گه‌ل سالحی ئه‌حمه‌د نازی و دوو سواریکه چوین بو به‌ری کۆیه. کاروانیکمان رووت کرده‌وه سن ئیسترمان به باره برنجه‌وه هینا. ئه‌و شه‌وه هه‌تا رۆژ به بی چان هاتین گه‌یشتینه ناوچه‌ی «شیخ‌بزه‌ینی».

زۆرمان برسی بوو، ئاواپیکی ده دوانزه مالیمان لی دهرکه‌وت. یه‌کی له هاورپیکانمان وتی با بچین له‌م مالانه نانیک بخوین. سالح وتی وا دیاره ئه‌م مالانه فه‌قیرن ئه‌چینه دیه‌کی تر. کابرا وتی: بابه! خو ئیمه تالانیان ناکه‌ین یه‌کی دوو نان ئه‌خوین و ئه‌روین. به کوزی دایکیانه‌وه. به‌م قسه‌یه نه‌ختی پیکه‌نین.

چوین تا نزیک ئاواپی له‌وی زه‌لامیک ئه‌سوورایه‌وه، لیمان برسی: برا پیاو ماقولی ئه‌م دیه‌ کیه؟ وتی من و کاکه‌م. لیمان برسی تو چی ئه‌که‌ی لیره؟ وتی «ته‌پاله» ئه‌چمه‌وه. وتان ئه‌ی کاکه‌ت له ماله بچین بین به میوانی؟ وتی: نه‌وه‌للا شوانی گویره‌که‌یه، وا له‌و که‌ژه. ئیتر لووس و باریک به سکی برسی به جیمان هیشته.

دیه‌کی تر نزیک هه‌بوو هاتینه ئه‌وی. زه‌لامیک له قه‌راخ ئاواپی وه‌ستا بوو، لیمان برسی: ئه‌م دیه‌ هی کیه؟ وتی هی منه. وتان ئه‌ی تو چی ئه‌که‌یت لیره؟ وتی: فلانی مسکینه‌کان سه‌گی زۆریان هه‌یه چاوه‌رپیم یه‌کینک بیت ره‌وانه‌م بکات. که وامان زانی ناچار نه‌ویشمان به‌جه‌هیشته.

دیه‌کی تر دیار بوو که‌سه‌یرمان کرد وا شایی و ره‌شبه‌له‌که و بووه به هه‌را. وتان دیاره لیره شله‌یه، چوین خو‌مانمان کرد به مالیکی گه‌وره‌دا. به راستی زۆر به تفاق بوون.

ژێکی تەر پیری کەمەرە لە پشت پوێلەدار، میخەک بەن لەمل، سێ چوار دانێ لە پیشەوێ
کەوتبوو. لەشایبە کەدا تەماشامان کرد لە جیاتی دەهۆل و زورنا دوو کورێ هەرزە کاری
دەنگ خوش گۆرانیان ئەوت. خەلکە کەیش ژن و پیاو هەلئە پەڕین، بەلام گۆرانیه کەیان
هەر ئەو بوو ئەیانوت:

لەبوێ میخەک و بوێ سمل

ئەبزوێتی مردوو لە گل

کەمەرە و لولە و پوێلە کە ی

ملوێتیکی زێرە و لە مل

لە سەر یەک لەسەر یەک ئەیانوتەو. سالح لە ژنە کە ی پرسی ئەوێ چیه ئەم کورانە

هەر ئەمە ئەزانن و اشتی تر نالین؟ ژنە تەر پیره وتی:

«بەقوربانت بێم چوو زانم؟ ئەوێ ئەو هەتیوێ حیزانە ئەم گۆرانیه هەر بەملوانکە کە ی منا

هەلئە دەن و مەبەستیان من و میخەک و سملە کە ی منه».

- کابریەک بوو وەستا سادقی ناو بوو، حەسیری دروست ئە کرد. ئەم وەستا سادقه من

بازێکی ناقلو و جانەوەر بوو. لە گەل ئەوێش زۆر قومارباز و فیلباز بوو.

رۆژیک بە کۆلانا ئەسوورایه و توشی ژێکی هات ئەوێندە جوان بوو باسی بە کەس

ناکرێ؛ ئەگەر میوژە رەشکە ی بخواردا یە لە سای گەردەنیه و دیار بوو. وەستا «سادی» کە

تەماشای کرد بە جارێ ناگرێ تی بەر بوو بۆی. دوا ی کەوت، ئەم کۆلان و ئەو کۆلان و

کۆلان هەتا کردیه مالیکا. پرسیاری کرد وتیان ئەمە ژنی فلان کەسی بازرگانه.

وەستا دەست بەجێ چوو و دوکانی کابرای بازرگان سەلامی لێ کرد و دانیشت.

و هەکوو کەسی زۆر ناشارنایه تی بوئی، دەستی کرد بە ئەحوال پرسینی. هەر چەن پتووستیشی

نەبوو، دەسته سڕیک و هەندێ کۆتالی تری لێ کرێ. هیچ سەودای نە کرد، هەر شتی

بازرگان بیفەر مووایه، گورج پارە کە ی ئەدا یه.

لە بەر ئەوێ حەسیری ئە کرد ئەو کەسانه ی کە پوشەلبان ئەفرۆشن و ئەوانه ی

حەسیریان ئە کرێ، هەر شتیکیان پتووست بوایه لە چیت و کۆتال ئە بهینان بۆ لای بازرگان

و شتومە کە ی بۆ ئە کرین. لە ماوه ی یەک دوو حەفته دا ناشارنایه تیه کی تەواوی لە گەل

بازرگان پەیدا کرد.

رۆژیک بازرگان بە ناوی دراوستی دوکانیه و چوو سەر دوکانی وەستا سادی. وەستا

خیرا ناردی چاو بە فراو و میوه یان هینا و ماریفە تیکی زیاد لە ئەندازه ی لە گەلا نواند. بۆ

رۆژی دوا ی بازرگان بۆ قاوه لتی بانگ کرده مالی خۆیان و ئەویش ئەمی بانگ کرده و ه.

ئیتیر بوون به دۆستییکی زۆر خۆشه‌ویست. روژیکی تر دیسان بازرگانی بانگ کرده‌وه بو ماله‌وه و به ژنه‌که‌ی خۆی وت مه‌سینه‌و له‌گهن بێنێ دهستی بازرگان بشواو شهرمی لێ نه‌کا. میرزا هەر چه‌نده وتی نابێ، وهستا وتی ئه‌وه چی ئه‌فه‌رمووی؟ ئیمه تازه یه‌ک مالین شهرم و شکو نابێ له به‌ینمانا بمینی.

له پاش دوو سێ رۆژ وهستا سادق چووه مالی بازرگان و ئه‌ویش به ژنه‌که‌ی خۆی وت که ئاو بکا به دهست وهستاداو نابێ شهرمی لێ بکاو پیتی وت ئیمه وه‌کو برا وه‌هاینه. ده‌ی، ده‌ی وایان لێ هات وهستا سادق میرزا له مال بوايه و نه‌بوايه ئه‌چوو سه‌ربه‌ست دانه‌نیشت. چه‌ند روژیکی پێ چوو که ئیتیر هیچ شهرم و په‌رده له به‌ینا نه‌ما، روژیک کهس له‌وئ نه‌بوو وهستا سادق روی کرده میرزا ژن و وتی: فلانی من راستی بلیم دلم چووه لیت و بۆت سووتام و هۆشم نه‌ماوه؛ بۆ خاتری خوا چاریکم بکه.

ژنه‌که خۆی له خۆیا ئافره‌تییکی داوین پاک و به‌ئه‌ده‌ب بوو، هەر چه‌ند وتی وهستا توو برای منی و له گه‌ل می‌رده‌کم وه‌کو برا وانه، ئه‌مه کاری کردن نیه و خوا قه‌بولی نیه، نه‌چوو به‌گویی وهستادا. ناچار ژنه هەر ئه‌وه‌ندی پێ کرا وتی باشه، شه‌وئ له دیواخانه‌که‌مان خۆت بشاره‌وه منیش نیوه شه‌و دیمه لات.

شه‌و وه‌کو جاران وهستا سادق دانیشت و وهختی نووستن هه‌لسا رویشت؛ چوو له هۆده‌ی سه‌ر دالان که دیواخان چۆل بوو، خۆی شارده‌وه. ژنه‌که زانی که له‌وئ دایه، له دلی خۆیا وتی ئه‌گه‌ر ئه‌چمه لای ئه‌م سه‌گبا به‌ نابێ، وه ئه‌گه‌ر به می‌رده‌کم ئه‌لیم که وهستا «سادق» وا خائنه له گه‌لت و ئیسته‌ش له دیواخانه‌که خۆی داگرتووه هەر نابێ و ناشیرینه. هه‌ستا به بۆنه‌ی ده‌ستتویژه‌وه چووه حه‌وشه‌و به هه‌را کردن هاته‌وه لای می‌رده‌که‌ی و وتی: پیاوه‌که ئیسته له حه‌وشه بووم گویم له ده‌نگی کۆکه بوو له هۆده‌ی سه‌ر دالانه‌که.

میرزا خه‌نجه‌ره‌که‌ی به روتی گرت به ده‌سته‌وه‌و وتی ده‌سا تویش فائۆسه‌که‌م بو هه‌لگه‌ره. ژنه‌که فائۆسی هه‌لگرت و چوون. میرزا بانگی کرد کیه ئه‌وه؟ وهستا سادق زانی که‌وا هاتونه‌ته سه‌ری، وتی: «پانزه، شانزه، حه‌فده، هه‌ژده...». میرزا ده‌نگی ناسی وتی: وهستا سادق ئه‌وه چی ئه‌که‌ی؟ وهستا سادق وتی: «به‌خوا میرزا ئیمرو سه‌یرم کرد ئه‌م هۆده حه‌سیری نه‌بو، منیش هاتم ئیستا که فرسه‌ته با ئاگایان لێ نه‌بێ ئه‌چم ئه‌بیئوم و حه‌سیریکی جوانی بو دروست ئه‌که‌م». میرزا وتی: بابه ئه‌وه چی ئه‌لیت؟ پیتی ناوی. وهستا وتی: «قاییل نیه به‌خوا ئه‌یکه‌م» و لێیدا رویشت.

سبەینێ هاتەوێ سەر ژنەکە و وتی: بۆچی ئێمەشەو میرزا زانی من بووم؟ ژنە و تێ نازانم، تو خوا وەستا سادق واز لەو فیکرە بێنە، گوناخە، تو برای منی. وتی: «خانم بە خوا چار نیە دلم لیت چوووە ئەبێ گەمەم لە گەل بکەیت». وتی کەوا یە ئێمەشەو بچۆرە تەویله کە.

شەو دیسان وەستا سادق هات، وەختی نوستن هەلساو خۆی هاویشتە تەویله کەوێ. ژنە کە دیسان فیکری کردەوێ و نەبویرا بە مێردەکە ی بلێ کە حالەکە وایە. وەختی نوستن وتی: «مێردەکە بە خوا چوووە خوارەوێ پیاویک لە تەویله کە ئەکۆکی». دیسان میرزا خەنجەرەکە ی هەلگرت و ژنە کە فائوسی گرت بە دەستەوێ هاتتە بەر تەویله. بانگی کرد زەلام کێنە لەو تەویله یە؟ وەستا سادق بە دەنگی هیواش وتی: «وس، وس ئیوێ برون بنوون هەقتان نەبێ». میرزا وتی وەستا ئەوێ چی ئەکە ی لەوێ؟ وتی: «میرزا ئیمپرو دوو سێ هەمەوێ دانیشتبوون ئەیانوت کەس ماینی چاکێ نیە، میرزا نەبێ. ئێمەشەو بچین ماینە کە بدزین. ئەوا منیش هاتووێ لێرە نۆبەت ئەگرم، با بێن، ئەو وەختە یان ئەوان من ئەکوژن، یان من ئەوان ئەکوژم». میرزا ناچار بوو دانیشت لە تەویله کەدا تا رۆژ بوێوە، هیچ نەبوو. وتی: «میرزا من پێم وتبون کە کەس ناتوانی دزی لە مالی میرزا بکا».

وەختی نیوێرۆ چووێ بۆ لای ژنەوێ دیسان سەری خستەوێ سەری، ژنە و تێ پیاوی چاک بە واز بێنە خوا رهوای هەقی نیە. وەستا وتی: نابێ. ژنە وتی: کەواتە بلێم چی: ئێمەشەو من لە بەر قاپی هۆدەکە ی خۆمان لە گۆی ئاگردانە کە ئەنووم، مێردە کەم لە لای سەرەوێ ئەنوێ، شەو وەختی نوستن وەرە لام. وەستا وتی. باشە:

شەو ژنە کە خۆی چوو لە لای سەرەوێ نووست و مێردەکە ی لە گۆی ئاگردانە کەدا نواند. نیوێ شەو وەستا هات و چووێ سەر جینگە کە دەستی برد بۆ ناولنگی میرزا و میرزا بە خەبەر هات و دەستی گرت و وتی ئەمە چیه؟ وەستا سادق وتی «الحمد لله، الحمد لله یا رەبی شوکر». میرزا وتی ئەمە چیه؟ وەستا وتی: «فلانی دەنگ مەکە. ئیمپرو لە گەل حەمە ی نادرو ماری ئەخولا باسی جەنابتان کرا. ئەوان وتیان بە خوا میرزا قۆرە، منیش وتم بە خوا قۆر نیە، تەنانەت سێ بە سێ تەلاقیشم لە سەر خوارد. ئیستا کە دلم زۆر لە غایە لەدا بوو نەوێک تەلاقم کەوتی، هاتم پێم نا بە جەرگی خۆما و ئەوا تاقیم کردەوێ. باش بوو شوکر تو قۆر نیت و منیش تەلاقە کەم نەکەوتووێ». ئەم قسە یی کردوو رویشت.

سبه‌نینی چوه‌وه لای ژنه‌و وتی: فلانی هەر چی بوو هه‌نا ئیستا رابورد، ئیتر له ئیعتباری ئیستا که‌وه تو خوشکی من و منیش له سەر دهستی تودا تۆبه‌ی، چونکه ئەزانم تو ئافره‌تییکی داوین پاک و شیر پاکیت.

- حاکمییکی پیتشوو کابرایه‌کی له بناری کفری لێ یاخی ئەبی و هەر چه‌نده ئەکا بۆی ناکه‌وینته رەت. هەر له‌شکرێ ئه‌نیریتنه سهری، ئەو به لایه‌کی تر بۆی ده‌رئه‌چێ. ئاخری چاری نامینی دیتی سێ سەد، چوار سەد سوارو تهنه‌نگچی سوار ئەکاو خۆی له گه‌لیان ئەچیت؛ شه‌وو روژ ئەیکوتن به‌ بێ وچان تا ئەچنه بناری کفری و ئەو شوینته که چه‌ته‌کانی لێیه. له نیوه شه‌ویکا ئەگه‌نه ئەوێ.

حاکم یاساگی ئەکا که کەس نه ئاگر بکاته‌وه، نه ته‌قه بکا، نه ده‌نگی لێوه‌بیت. ئەمانه‌ش بۆ ئەوه که به‌بێ ده‌نگ و سه‌نگ هەر به‌و شه‌وه ئابلوقه‌ی چه‌ته‌کان بدن و له به‌یانیا به‌ بێ قسه‌ بیانگرن. هه‌موو سه‌نگه‌ر دانه‌مه‌رزین، حاکمیش سێ شه‌وه نه‌نووستوه زۆری خه‌و دیت سەر ئەکاته سەر به‌ردیک و به‌ کابرای تۆبه‌تچی ئەلێ تو وریا به‌و هیچ ده‌نگ مه‌که‌ن، من وه‌نه‌وزیک ئەده‌م. که چاوی ئەچیته‌ خه‌و باینیکی لێ ئەبیته‌وه: کابرایه‌کی تری تۆبه‌تچی که دوورتر ئەبی، نازانی ئەمه‌ پاشایه‌ ئەلێ: «به‌کیرم». تۆبه‌تچیه‌که‌ی لای پاشا پیی ئەلێ: «کوره‌ که‌رانباو گاو تو نابێ تۆزێ شه‌رمت ببی؟ ئاخ‌ر تو نازانی ئەوه پاشا بوو؟» ئەویش ئەلێ: کوره‌ که‌رانباو گاو خۆتی، من چوو‌زانم کێ بوه؟ له‌ هه‌راو هوریا‌ی ئەمانه‌ پاشا به‌ خه‌به‌ر دیت ئەپرسی ئەوه‌چیه‌؟ تۆبه‌تچیه‌که‌ی زوور سهری قسه‌که‌ی پی ئەلێ. ئەویش ئەلێ: «وس بن، وس بن مه‌یکه‌ن به‌ هه‌را با چه‌ته‌کان نه‌وه‌ک بزائن و برۆن». ئەم هه‌ره‌شه‌یه‌ی ئەو هیچ که‌لکی نابێ. ئیش له‌ ئیش ئەترازی و تۆبه‌تچیه‌کان ده‌ست ئەده‌نه‌ تهنه‌نگ له‌ یه‌ک و ئەبی به‌ ته‌قه. چه‌ته‌کان به‌ ئاگا دین و ئەزانن ئەگه‌ر فریای خۆیان نه‌که‌ون گیراون، بۆی ده‌رئه‌چن و خۆیان رزگار ئەکه‌ن. ئیتر ئەمان ئەو هه‌موو عه‌زیه‌ت و شه‌و نوخونی و پارێزه‌یان به‌ تریکی پاشادا رویشت.

- ئەگه‌ر نه‌وه له‌ زه‌مانی سولتان‌با‌یه‌زیدا له‌ ئەسته‌مبول وه‌زیریک رای سپارد بوو ئیستریکی چاکی بۆ بکرن که به‌سوارێ پتی بچی بۆ «مابه‌ین» و بینه‌وه. ئەم وه‌زیره‌ هه‌موو جار ئەبوت شه‌یتان هەر نیه، هەر که‌سی بلی هه‌یه‌ درۆ ئەکا. شه‌یتان چوو خۆی کرد به‌ ئیسترو له‌ قه‌رسیلی کابرایکی فه‌قیر ده‌ستی کرد به‌ قه‌رسیل خواردن. کابرا گرتی و برديه

ماله‌وه، هه‌ر چه‌ن پرسپاری کرد خاوه‌نی نه‌بوو، بردیانه‌ بازار. واریکه‌وت پیاوی وه‌زیره‌که هاتبوو ئیستر بکری؛ لئی کری.

وه‌زیر دوو سئ روژ سواری بوو، ته‌ماشای کرد ئه‌م ئیستره ره‌وتیکی خو‌شی هه‌یه، فنجانی قاوه‌ ناله‌نگینی و زور هه‌یمنه؛ جوته‌ ناهاوئ، گاز ناگری. ئیتر وه‌زیر له‌ خو‌شی ئیستر پینی نه‌ئه‌که‌وته‌ زه‌وی. روژیک به‌ سواری له‌ مابه‌ینی هومایون گه‌رایه‌وه‌ بو‌ ماله‌وه‌.

بو‌ریه‌ ئاویک که له‌ دیواریک قایم کرابوو، لوله‌یه‌کی بچکوله‌ به‌ سه‌ره‌که‌په‌وه‌ بوو، ئیستر ده‌می بو‌ لوله‌ ئاوه‌که‌ درێژ کرد. وه‌زیر زانی که تینوویه‌تی، دابه‌زی لغاوی له‌ سه‌ر داگرت و ئاوی بو‌ریه‌ی به‌ردا ئیستر ده‌می خسته‌ ناو ئاو و باریک بوه‌وه‌و به‌ زین و به‌رگه‌وه‌ چوو له‌ لوله‌که‌په‌وه‌. وه‌زیر بانگی کرد کریکار بیت ئه‌م بو‌ریه‌ له‌م دیواره‌ تیک بدا. کریکار ده‌ستیان کرد به‌ دیوار تیکدان.

خاوه‌نی دیوار چوو شکاتی کرد، چه‌ن جاندرمه‌یه‌ک هاتن و له‌ وه‌زیریان پرسی بو‌چی خانووی خه‌لکی ویران ئه‌که‌ی؟ وه‌زیر وتی: ئیستره‌که‌م چه‌وته‌ ئه‌م بو‌ریه‌ ئاوه‌وه‌.

وتیان جه‌نابی وه‌زیر خو‌ تو ئه‌قلت هه‌یه، ئیستر به‌وه‌ زه‌لامیه، بو‌ریه‌ به‌وه‌ بچووکیه‌ چلۆن ئه‌چیته‌ ناوی؟ خو‌ ئه‌م بو‌ریه‌ ترۆزیه‌که‌ی عه‌ره‌بستان نیه‌. وه‌زیر هه‌ر له‌ سه‌ر قسه‌که‌ی خو‌ی بوو، وتی به‌ چاوی خو‌م چاوم بئ که‌وت چوو به‌ کونی بو‌ریه‌که‌دا. له‌ ئاخرا کۆمه‌لیک له‌ پزیشکان کۆ بوونه‌وه‌ راپۆرتیاندا که وه‌زیر شیت بووه‌و خسته‌یانه‌ تیمارخانه‌ی شیتانه‌وه‌.

[وه‌زیری] هه‌زار ماوه‌یه‌کی زور له‌ تیمارخانه‌ مایه‌وه، ئاخری دو‌ست و براده‌ری هاتن وتیان: باوکم تو واز له‌و قسه‌یه‌ بینه‌ با رزگارت ببی. ئه‌مجا کابرا به‌ ناچاری وتی بابه‌ درۆم کرد. به‌ هه‌ر تکاو پارانه‌وه‌یه‌ک بوو له‌ تیمارخانه‌ هاته‌ ده‌ره‌وه‌.

روژیک به‌وه‌ کۆلانه‌دا بو‌ریه‌که‌ی لئ بوو رابورد، ته‌ماشای کرد ئه‌وا ئیستره‌که‌ هه‌ر دوو گوئی له‌ کونی بو‌ریه‌که‌وه‌ هه‌تاوه‌ته‌ ده‌ره‌وه‌. وتی: «چبکه‌م چاویکم له‌ گوپچه‌کانه‌ته‌و چاویکم له‌ گو‌شه‌ی تیمارخانه‌که‌یه‌».

- هه‌تیویکی که‌چه‌له‌ی رووته‌له‌ هه‌بوو ناوی «سه‌یته‌» و گاوانی «کانی‌مانگا» بوو. هه‌موو روژیک نانیکی به‌ خیری شه‌یتان ئه‌دا به‌ هه‌زاریک. روژیک شه‌یتان له‌ سه‌ر کانیه‌که‌ی «کانی‌شه‌یتان» هاته‌ لای وتی: «هه‌موودنیا دو‌زمنی منن، تو بو‌چی خیرم بو‌ ئه‌که‌ی؟» گاوان وتی: چونکه‌ خه‌لکی هه‌موو دو‌زمنی تۆن، منیش له‌ ره‌قی خه‌لک تۆم

خۆش ئەوی. شەیتانیش دەستی کرد بە باخەلیا بلویریکی دەرھینا و دای بە گاوان و ئیتر دوعاخوازی لێ کرد و رویشت.

گاوان وتی با نەختی بلویر لێدەم. لە گەل فیکە ی بلویر بە جاری گاکەل کۆ بوونەو دەستیان کرد بە هەلپەڕین. مانگای پیریژنیک سەر چۆبی ئەکیشا کەوت و قاچیکی شکا. ئیوارە پیرەژن کە مانگای بە قاچی شکا و بۆ هاتەو، دەست بە جی بە را کردن چوو بۆ لای حاکم شکاتی کرد. حاکم سیتە ی بانگ کرد و وتی: «کۆرە بۆچی قاچی مانگای ئەم پیرەژنەت شکاندوو؟» وتی: «قوربان من بلویرم لێ ئەدا گاکەلە کە هەموو هەلئەپەڕین. مانگای ئەم پیرەژنە لە سەر خۆشی سەرچوپییدا کەوت و قاچی شکا.

حاکم وتی: کۆرە هەتیو هە چە لە ی نە گبە تە چلۆن مانگا هەلئەپەڕی؟ وتی: «قوربان بە بلویری من هەلئەپەڕی». وتی: «ئا بزائم چلۆن بلویریکی لێ ئە دە ی؟» سیتە بلویری لە پشتی کردەو، لە گەل دەستی کرد بە بلویر لێدان، حاکم هەلسا دەستی کرد بە هەلپەڕین. وتی: «پیرەژن ناتکەوی، پیرەژن ناتکەوی». پیرەژنیش دوو دەستەسری گرت بە دەستەو دەستی کرد بە سێ پیتی و وتی: «قوربان! بیشم کەوی هەر نامەوی، بیشم کەوی هەر نامەوی».

- ئەلێ کابرایەکی کورد جووتی گاو کەریکی هەبوو. هەموو روژی گایەکانی ئەبرد بۆ جووت. روژیکی یەکی لە گاجووتەکان چوو لە لای کەرە کە وتی: لە ریی خوادا تەگبیریکم بۆ بکە، خۆ من ئەوێندە جووتیان بێ کردم پسام. کەرە کە وتی: ئیوارە کە کایان بۆ هینای و کزنیان دایتی، مەبخۆ؛ ئینجا خاوەنە کەمان وا ئەزانی نەخۆشی ئیتر جوتت پی ناکا.

لە سەر تەگبیری کەرە کە گاجوت ئیوارە نە کای خوارد و نە کزن. کابرای خاوەنی وتی: ئەگەر جووتە کەم پەکی بکەوی مال ویران ئەبم؛ چاک وایە ئیمپرو کەرە کە بەرم لە گەل گاجووتی بێ بکەم هەتا گاکە چاک ئەبیتەو. ئینجا کەری دایە بەرو بردی. ئیوارە کە لە جووت هاتنەو کەرە کە وتی ئەمە من چیم کرد بە خۆم؟ ئەگەر چاریکی نەدۆزمەو تیا چووم. هەستا چوو لە لای گاجوتە کە وتی: فلانی، لە بەر قاری تۆ دەردی خۆم لە بێر چۆتەو. یرسی بۆچی؟ وتی: «ئاغە کەمان ئیمپرو لە گەل گاسینیک قسە ی ئەکرد ئەبوت گایە کەم نەخۆشە ئەگەر چاک نەبوو هە سبەینێ وەرە لێم بکەرە سەری بپرە».

گا جووتی هه‌زار که ئەمە‌ی بیست ئیواره دەستی کرد بە کا و ئالیک خواردن بەم جووره که‌ری قوماربا‌ز خۆ‌ی له جووت رزگار کرد و سه‌ری گای خسته‌وه ژیر نیل.

-کابرایه‌کی کوردی خه‌لکی «قه‌لاچوالان» هه‌بوو زۆر به‌دبه‌خت بوو. ئەو هه‌زاره هه‌ر له مال بهاتایه‌ته ده‌روهه ئیتر دوچارای ده‌ردی سه‌ر و چورت‌میک ئەبوو. رۆژیک خزمیک‌ی هات وتی: «مردووت مرئ! تو ئەمه چیه هه‌ر له ماله‌وه دانیشتوی؟ نه ئەچیته مال خزمیک، نه سه‌ریکی بازار ئەده‌ی، نه ده‌رو ده‌شتیک ئەکه‌ی؛ وه‌کو پشیلە‌ی گوی ئاگردان که‌وتوی». وتی: برا چکه‌م ئەوه‌نده به‌دبه‌ختم هه‌ر له مال چوومه ده‌روهه ئیتر تووشی زه‌ره‌رو زیانیک ئەبم، ئینجا که‌وا بوو هه‌ر له ماله‌وه دانیشم باشه.

خزمه‌که‌ی وتی: ئەمە‌ی تو ئەیلینی هه‌مووی فیکرو خه‌یالی شتییه. ئەمرۆ وه‌ره له گه‌ل من سه‌عاتی ئەگه‌رین ئەگه‌ر تووشی به‌لاییک بویت راسته، ئەگه‌ر نه‌بووی ئەوا واهیمه‌یه گرتوتی، هه‌چی تر نییه. کابرا وتی: بلیم چی؟ باشه، له گه‌لت دیم.

هاتن، هاتن تا گه‌یشتنه به‌ر ده‌م سه‌رای حوکومه‌تیوه. ته‌ماشایان کرد که‌وا ئەسپیک به‌ره‌لا بووه؛ به‌تاو هات بۆ ناو بازار. کابرایه‌کی خزمه‌تکار بانگی کرد: «خه‌لکینه ئەسپی دارو‌غیه مه‌یلن بچیته بازاره‌وه». کابرای به‌دبه‌خت به‌ردیکی بچکۆله‌ی هه‌لگرت و هاویشتی بۆ ئەسپه‌که‌ به‌لکی بگه‌رپته‌وه بۆ سه‌راو نه‌چیته بازاره‌وه خه‌لکه‌که‌ بکا به‌ ژیره‌وه؛ که‌چی به‌رده‌که که‌وت له چاویکی ئەسپه‌که‌و چاویکی کویر کرد.

خه‌لکی کۆ بووهو ئەسپه‌که‌یان گرتوه. کابرای مه‌یته‌ری دارو‌غه په‌لاماری کابرای به‌دبه‌ختی داو وتی: «سه‌گباب تو ئەسپی دارو‌غت بۆچی به‌م ده‌رده برد؟ یاللا با برۆین بۆ لای قازی. شه‌رت بی هه‌ر ئیسته ئەسپه‌که‌ت پی بیژیرم».

هینای نه‌ختی هاتن به‌م لاره، کابرایه‌کی شاربا‌زیری که‌ریکی به‌ باره داره‌وه له ناو قوربا که‌وتبوو، بانگی ئەکرد خه‌لکینه! [خوا] خه‌رتان بنوسی وه‌رن ئەم که‌ره‌م له گه‌ل راست بکه‌نه‌وه. هه‌چ که‌س گویی نه‌دایه. کابرا وتی: به‌خوا من ئەم خه‌ره ئەکه‌م، چوو کلکی که‌ری گرت و وتی: «یا ئەللا». کلکی که‌ر له‌بندا په‌چرا. خاوه‌ن که‌ره وتی: «خوا بتگرئ تو ئەم که‌ره‌ی منت بۆچی به‌م ده‌رده برد؟ وه‌للا منیش که‌ره‌که‌ت پی ئەبیژیرم». ئەوا شکاتکه‌ر بوون به‌ دوو.

کابرا وتی: وا چاکه هه‌لیم ئەگینه ئەمانه به‌ په‌نم ئەبه‌ن؛ ته‌ماشای کرد مالیک‌ی خوش تاکیک‌ی قاپه‌که‌ی پنه‌وه دراوه تاکیک‌ی کراوه‌ته‌وه. ته‌کانیدا خۆ‌ی له ده‌ست مه‌یته‌ر راپسکان

و فرکه‌ی کرد بۆ ماله‌که. مه‌گەر ژنی خاوه‌ن ماله‌که زکی پر بوو له پشت ئەو تاکه قاپیه‌که‌وه. که پێوه درابوو. سه‌یری کۆلانی ئەکرد، کابرا وه‌ها به توند قاپی کرده‌وه درا له زکی ژنه‌که‌وه ده‌ست به جێ کهوت و مناله‌که‌ی له بار چوو. کابرای خاوه‌ن خانوو وتی: «ده‌ری نه‌که‌ن ئەو سه‌گبابه». کابرا به په‌یژه‌دا سه‌ر کهوته سه‌ر بان پینج شه‌ش که‌س به دوایه‌وه. تهماشای کرد خانوێکی زۆر به‌رز، ئەوا له حه‌وشه‌که‌یدا جینگایه‌ک داخراوه وتی: وا چاکه باز بده‌مه سه‌ر ئەو نوێتانه ئەگەر مالم شکا ئەوا رزگارم ئەبێ، ئەگەر خۆ هه‌یچیشم لێ نه‌هات دیسان ده‌رباز ئەبم، چونکه ئەمانه‌ی به شوێتمه‌وه ناوێرن باز بده‌نه خواره‌وه. ناوی خوا‌ی هه‌تا تف له شه‌یتان دوور له ره‌حمان، بازی دایه سه‌ر جینگاکه. مه‌گەر کابرایه‌ک نه‌خۆشه له ناو نوێنه‌کانا نوستبوو. که بازیدا کهوت به سه‌ر ورگیا، ئەویش ده‌س به‌جێ گیانی ده‌رچوو. خه‌زانی ئەو مال‌ه‌ش کهوتنه دوا‌ی. ها لێره، ها له‌وێ ناخری گرتیان بالیان به‌ست و هه‌تیا‌یان بۆ سه‌را.

قازی له هۆده‌ی خۆی نه‌بوو، هۆده‌یه‌کی بچکۆله هه‌بوو بۆ حه‌سانه‌وه ته‌رخان کرا بوو له‌وێ بوو. ئەمانه که هاتن یه‌کێ برا کوژراو، یه‌کی ژن مندال له بار براو، یه‌کێ ئەسپ کوێر کراو، یه‌کێ کلکی که‌ر پچراو؛ کردیان به هه‌را. قاپیه‌ وانکه وتی: کورپه‌ هه‌راو قه‌ره‌فر مه‌که‌ن جه‌نابی قازی له ژوره‌وه ده‌وری ده‌لائل ئەکاته‌وه.

کابرای به‌دبه‌خت په‌نجه‌ره‌یه‌کی بچکۆله له دیواره‌که‌دا بوو، له په‌نجه‌ره‌که‌وه تهماشای کرد ئەوا قازی هه‌تیوێکی لووسی گرتۆته به‌رکار خه‌ریکه له گه‌لی. کابرا به ده‌نگی‌کی قایم وتی: «من هه‌یج ناترسم قازی ئەوا له سه‌ر به‌رمال دانیشتوه به شه‌رع ئیش ئەکا. چا‌ویشم لێهه "ده‌لائل‌لخه‌یرات" ئەخوێنی. که‌وا بوو هه‌رچی داد و عه‌دل بێ، ئەو ئەوه ئەکا».

قازی ناو‌پێکی بۆ کونه‌که دایه‌وه کابرای ناسی. زۆری بێ نه‌چوو هاته ده‌ره‌وه چوو له سه‌ر کورسی حوکم دانیش. خه‌لکه‌که چونه ژوره‌وه. کابرا که برا کوژراو بوو، قازی لێی پرسی شکات چیه له‌م کابرایه؟ وتی: قوربان! براهه‌کم نه‌خۆش بوو؛ له مال‌ه‌وه له حه‌وشه له ژیر لێفیکدا که‌وتبوو. ئەم کابرایه بازی داوه‌ته سه‌ر زکی، براهه‌م مردووه داوای خوێنی ب‌رام ئەکه‌م. رووی کرد له کابرای به‌دبه‌خت و وتی: تۆ ئەلێی چی؟ ئەویش وتی: «جه‌نابی قازی ئەفه‌نی من قسه‌و مو‌دافعه‌م هه‌ر ئەمه‌یه بۆ خاتری ئەو ده‌لائل‌لخه‌یراته که تلاوت ئەفه‌رموو و من چاو‌م لێ بوو، به عه‌دالت له گه‌لم بېزه‌وه». قازی هه‌تندێ فیکری کرده‌وه وتی به برا کوژراو: «پێویسته ئەم کابرایه بنه‌یڕین له‌و جینگایه که براهه‌ت لێ که‌وتبوو له‌وێ راکشێ. تۆش له سه‌ر بان‌ه‌وه باز بده‌ره سه‌ر زگی، به‌م جو‌ره بیکوژه‌ره‌وه». کابرا وتی: قوربان تۆ

چی ئەفەرمووی؟ ئەگەر من لەو بانەوه خۆم بەردەمه خوارەوه ملم ئەبێ بە ئەسپۆن، نازانم ئەم سەگبایە چون ئەستۆی نەشکاوه؟ قازی فەرمووی: «رۆلە لە مەجەللەدا وا ئەفەرمووی و ئیستەش تۆ حەقت هەر ئەمەیه». کابرا وتی: بە خوا من ئەم حەقەم ناوی و لێیدا رویشت.

کابرا کە ژنی مندالی لە بار چوو بوو، هاتە پیشەوه وتی: جەنابی قازی ئەفەنی ژنەکەم زگی پر بوو، لە دالاندا لە پشت قاپیەوه راوستاوه، تەماشای کردووە ئەم کابرایە لە پر هاتوو قاپیەکەمی بە جۆریک داوه بە سنگ و زکیا دەست بە جێ کۆریکی لە بار چوو. ئیستە داوای خۆینی ئەو کۆرە ئەکەم.

کابرا دیسان وتی: «قوربان جەنابی قازی بە قوربانی ئەو دەلائولخەیراتە بێم کە چاوم لێ بوو مواتالات ئەفەرموو، هەر بە حەق».

قازی تۆزێ بیری کردەوه و رووی کردە کابرای میتردی ژنە وتی: «باوکم بە قانون ئەبێ ژنەکە بەدین بەم کابرایە بچی لە گەلی خەریک بێ هەتا زکی پر ئەکاتەوه، ئەو وەختە بتداتەوه». کابرا وتی: قازی ئەفەنی ئەمە ناکەم. قازی فەرمووی: کۆرە حەقت هەر ئەوهیە بە شەرع و بە قانون. ئەم کابرایەش بۆی دەرچوو.

ئەمجا خزمەتکاری دارۆغە هات وتی: قازی ئەفەنی ئەسپی دارۆغە بەر بوو بوو، رووی کردە بازار. منیش بانگم کرد مەیلەن. ئەم کابرایە بەردیکی هاویشت چاویکی ئەسپەکەمی کوێر کرد. ئەسپەکە نرخی سەد لیڕە بوو، ئیستاکە دە لیڕە ناکا. شکاتی بزاردنی ئەم پارەیه ئەکەم.

قازی وتی: کابرا تۆ ئەلیی چی؟ کابرا دیسان هەر وتی: «قازی ئەفەنی بیکە بە خاتری دەلائولخەیراتەکە ئەگەر بە عدالت لە گەلم نەکەمی». قازی لە دلی خویا هەندیکی تر فیکری کردەوه رووی کردە خزمەتکاری دارۆغە و وتی: «پتویستە ئەسپەکە بکەین بە دوو لەتەوه، لەتە ساغەکەمی بنترین بۆ بازار چەندی کرد، هەقی ئەو لەتە-کە چاوهکەمی کوێر بوو- لێ ئەستین». خزمەتکارەکە وتی: «قوربان خۆ ئەسپەکە ئیستەش دە لیڕە ئەکا، ئەگەر بیکەین بە دوو کەرتەوه هیچ ناکا؛ ئەمە چلۆن ئەبێ؟» قازی فەرمووی: رۆلە حەقی تۆ هەر ئەمەیه و لە مەجەللەدا وا ئەفەرمووی. کابرای خزمەتکار ملیکی^۳ با داو شانی حیز کردو رویشت.

^۳ لە چاپەکەدا «مایکی» هاتبوو کە دیارە هەلەبەو کردمانە «ملیکی».

کابرای کلکی کهرپرچراو که ئه‌مه‌ی دی رانه‌وه‌ستا لئیدا رۆبشت. قازی بانگی کرد: وه‌ره کوره تۆش شکاتت هه‌بوو؟ وتی نه‌خیر قوربان هیچ شکاتیکم نییه. وتی: ئه‌ی ئه‌و کلکی که‌رهت بۆچ به ده‌سته‌وه‌یه؟ وتی: «قوربان ئه‌چم بۆ لای قه‌ره‌ج بیژنگ درۆست ئه‌که‌م» و لئیدا رۆبشت. کابرای به‌دبه‌ختیش به دوعای خیر کردن بۆ قازی هاته ده‌روه.

- قازی «هه‌واسان» له گه‌ل هه‌تیویکی زۆر جوان سه‌رو ساخت دانه‌خا. هه‌ر چه‌ن ئامۆزگاری ئه‌که‌ن شوره‌یه‌یه ده‌ست له یه‌خه‌ی ئه‌م کوره بکه‌روه به ئابروت نه‌چێ، ئه‌م قسانه کاری تی ناکا.

شه‌ویک پینکه‌وه ئه‌نون، پادشا ئاگادار ئه‌که‌ن. ئه‌ویش به‌یانی زوو ئه‌چینه سه‌ر جینگاه‌ی. ته‌ماشای ئه‌کا قازی کورپیکی جوانی له باوه‌شایه‌وه خه‌نچه‌ر له کیلانا. به هه‌توایشی خه‌به‌ری ئه‌که‌نه‌وه. قازی سه‌ر به‌رز ئه‌کاته‌وه سه‌ر ئه‌کا ئیش له ئیش ترازاه‌وه؛ ئه‌لێ: رۆژ هه‌ل هاتوه‌وه؟ ئه‌لێن به‌لێ. ئه‌لێ له کام لاه‌وه؟ ئه‌لێن وه‌کو جارێ له رۆژه‌لاته‌وه. ئه‌لێ که‌واته هه‌شتا قاپی ته‌وبه دانه‌خراوه؛ خواجه ته‌وبه بی له‌م ئیشه نابه‌جینه‌م.

پادشا ئه‌لێ ئه‌م قسانه که‌لکت ناگرێ، ئه‌بێ له سه‌ر ئه‌و کۆشکه بته‌خمه‌ خواره‌وه پارچه پارچه ببیت بۆ ئه‌وه‌ی هه‌ی تر چاوی بترسی و که‌سی تر جاریکی تر شتی وانه‌کا. قازی ئه‌لێ: «پادشاهم هه‌ی وه‌کو من زۆره، یه‌کیکی تر بخه‌ره خواره‌وه به‌ من چاوم بترسی». پادشا پێی ئه‌که‌نی و لێی خۆش ئه‌بێ.

- پیرۆزنیکی په‌رپوت تاقه کورپیکی هه‌بوو ناوی «هه‌باسی» بوو. هه‌باسی هه‌موو جار، ئه‌چوه دیواخانی ئاغاو ئه‌هاته‌وه. دایکی لێی ئه‌پرسی: «ئهری رۆله هه‌باسه، له دیواخان چه‌ باسه؟» ئه‌ویش ئه‌یوت هیچ نییه دایه.

هه‌باسی کورپیکی هاوڕینی هه‌بوو، رۆژیک پینکه‌وه هاتنه‌وه بۆ ماله‌وه. دایکی دیسان لێی پرسی: «ئهری رۆله هه‌باسه له دیواخان چه‌ باسه؟» ئه‌ویش وتی هیچ نییه دایه.

که هاتنه ده‌روه هه‌وڕیکه‌ی لێ پرسی ئه‌وه دایکت ئه‌م قسه‌یه بۆچ ئه‌کا؟ وتی نازانم هه‌موو رۆژی که ئه‌چمه‌وه ئه‌م په‌رسیاره‌م لێ ئه‌کا. کوره وتی ئه‌وه ته‌و نایزانی من ته‌گبیریکت بۆ ئه‌که‌م: سه‌بێنی که چوینه‌وه لێی په‌رسیت، بلێ دایه ئاغا له دیواخان به‌ریاری داوه زنی بی می‌رد نه‌مینینه‌وه ته‌نانه‌ت پیرۆزنیکیش که هه‌چی له بارا نه‌بیت، هه‌ر ئه‌وه‌نده

بتوانی دوو ھۆقە خوئی بکاتە ھەمانەبەکەو، ئەبێ بە میرد بدری. بچۆ ئەمە ی پئی بلی و
ولامەکەم بۆ بینەو.

سبەینێ ھەباسی کە چووە دیسان دایکی پرسی: ئەری رۆلە ھەباسە، لە دیواخان چە
باسە؟ ئەویش وتی: دایە شتیکی وانییە تەنھا ئەو نەبێ و قسەکە ی بۆ گێرایەو. وتی: ئا
توخوا رۆلە دوو ھۆقە خویم بۆ بکەرە ئەو ھەمانەبەو، بزانم ئەتوانم ھەلی بگرم. کورە
ھەستا خوئی بۆ کردە ھەمانەو پیریژن بە نەقەنق پێو نیشت و ھەلیگرت. وتی: لام وایە
رۆلە کەلکم پێو ھەبە. ئەویش وتی باشە.

کەوتنە سبەینێ، ھەباسی لە گەل کورەکە ی ھاوڕییدا ھاوتەو بۆ مالەو. کورەکە وتی:
دایرە، لە شەرعی خوا و پێغەمبەرە میرد کردن. ئیستەش وا لە سەر قسە ی ئاغا ئەبێ ژنی
بێ میرد نەمینتەو. ئیمەش میردیکمان بۆ تۆ دۆزیو تەو ئەبێ میردی پئی بکە ی. پیریژن
وتی: باشە بە قوربانت بێ! مادام رووم لێ ئەنێ دلت ناشکینم کە یفی خۆتە. کورەش ئەلی:
دە باشە خوا موبارەکی کا. تۆ خۆت ریکخە تا ئیمە خەبەر بە مالی زاوا ئەدەین.

پیریژنە دەست ئەکا بە خۆ ریکخستن و تاس و لووسدان ی خۆی. سبەینێ کورەکە و
ھەباسە دیتەو ھو گویدرێیک دینن. کورە دیتە ژورەو ئەلی: دایرە ھەستە با برۆین.
ئەویش ئەلی ئاخر من مارە نەکراوم چۆن بچین؟ ئەلی مەلاو شاھید و ھەموو شت لە مالی
زاوادا دانیشتون چاوەریمان ئەکەن، لەوئ مارت ئەبەرن. پیریژنە دیتە دەرەو سوار ی
کەرەکە ی ئەکەن و کابرا بە دووزەلە لیدان پێش ئەکەوئ و ھەباسەش ئەکەوئیتە شوینی.
ئەبەن ھەتا ئەگەنە بەر کونە ورجینک، لەوئ ئەبەنە ژورەو پئی ئەلین تۆ لیرە دانیشە تا
ئیستە میردەکەت دیت بۆ لات، ئیمە ئەچین. ھەباسی بە وە کالەتی تۆ مارت ئەبەرن.

لەوئ دایئەنین و خۆیان ی لێ دائەگرن. زۆری پئی ناچی ورجە بە بۆرەبۆر دیتەو
ئەچیتە کونەکە ی خۆیو. سەیر ئەکا وا نیچیریک ی بۆ دانراو. ئەچیتە سەری و بە قەپال
بەر ئەبیتە سەرو گویلاکی پیریژنە.

پیریژنیش لای وا ئەبێ ئەمە میردەکە یەتی. چونکە تاریک بوو چاوی لێ نەبوو ھەر
ئەبوت: چۆن وا ئەبێ؟ باوکی ھەباسی ماچ ماچۆکی ئەکرد قەت قەپۆکی نەئەگرد. ورجە
پیریژن ھیلاک ئەکا و لەوانە ئەبێ بیخوا کورەکان لێی رانەبەرن و ورجە ئەکوژن و پیریژنی
لە دەست رزگار ئەکەن. کە ئەبیتنەو نیوہ گیانیک ی تیدا ماو. ئینجا ھەباسی پئی ئەلی:
«ھا دایە ئەو ئەشکەوتە چی تیا یە؟» ئەویش ئەبوت: «ھەباسە، نە دەنگ ھەبەو نە باسە،
سەرم لەم کارە کاسە».

- حسین‌خانی حاکمی «سورداش» - که ئیستایش شوین قهلاک‌هی له گردی به‌ینی سورداشی ئەم دیو و ئەو دیوا ماوه و خۆیشی له سورداش نێژراوه - حاکمێکی به‌زه‌برو زرنگ ئەبێ. رۆژیک کابرایه‌کی «سورقاوشان» ی کۆلێکی له نو‌به‌ره‌ی خه‌یار بو‌ دینێ و به‌و به‌ره‌و ژوره‌دا سه‌ر ئەکه‌وێ تا ئەگاته به‌ر سه‌را. قاپیوان ری‌ نادا بچیته‌ ژوره‌وه، ئەلێ پرۆ دوو رۆژی تر وه‌ره‌وه. ئەویش ئەلێ له‌ ری‌ی خوادا خه‌یاره‌کان سیس ئەبن و تا ئەوسایه له‌ لایه‌کی تریشه‌وه بو‌ی دیت، من به‌خششم به‌ر ناکه‌وێ. قاپیوان ئەلێ: ئەگه‌ر به‌خششه‌که‌ت ئەده‌ی به‌ من، ری‌ت ئەده‌م. کابرا ئەلێ: چوار یه‌کیکی بو‌ تو و ئەویتری بو‌ من؛ ده‌س ئەکه‌ن به‌ سه‌رو خوار کردن، له‌ ئاخرا به‌ نیوه‌یی ری‌ ئەکه‌ون. خه‌یار ئەبا؛ خان ئەلێ «ده‌ تمه‌ن» ی بده‌نێ؛ کابرا نایه‌وێ. خانی‌ش تو‌ره‌ ئەبێ ئەلێ: مادام به‌خششی منی ناوێ ده‌ داری لی‌ دهن. سێ داری لی‌ ئەده‌ن هاوار ئەکا بوه‌ستن قسه‌م هه‌یه. خان فه‌رمووی چیه‌؟ ئەلێ: «قوربان! که‌ خه‌یارم هینا، قاپیوان نه‌یه‌شت بی‌مه‌ خزمه‌ت، وتی هه‌رچی به‌خشش وه‌رئه‌گری بو‌ من بی‌ ئینجا ری‌ت ئەده‌م، له‌ پاشا هاته‌ سه‌ر سێ یه‌ک و دوایی بوو به‌ نیوه‌یی. ئیستا سێ دارم خوارد، ئەوا سێ یه‌که‌که؛ من به‌ سێ یه‌ک کره‌ ئەکه‌م، ئەویتری بو‌ قاپیوان بی‌.

قاپیوان بانگ ئەکه‌ن سێ داری لی‌ ئەده‌ن، ئەلێ: «قوربان! به‌ سێ یه‌ک رازیم، له‌ لووتی خۆم و باوکیشم دینه‌وه». خان پێ ئەکه‌نێ، په‌نجا تمه‌ن ئەدا به‌ کابراو قاپیوانیش جارێ هه‌ر تو‌په‌ جاوه‌که‌ی بو‌ ئەمینینه‌وه.

گه‌نجی دره‌خشان

- له‌ سه‌ر گوزه‌هشتی کوردانه‌یه، ئەلێ: کابرایه‌کی جۆلا ژنیکی جوانی هه‌بوو؛ ژنه‌که ئەویست حاشای لی‌ بکا، به‌لام می‌زده‌که‌ی ته‌لاقی نه‌ئەدا.

به‌ ریکه‌وت حاکمی ئەو شاره‌ خه‌وێکی دیوو، جارچی جاریدا که‌ پادشا خه‌وی دیوه‌و نایشی گێرپته‌وه. هه‌ر که‌س بی‌ت و بلێ تو‌ ئەو خه‌وت دیوه‌و ته‌عبیری لی‌ بو‌ بداته‌وه، خه‌لاتیکی زۆری ئەکا. ژنی جۆلا ئەمه‌ی به‌ هه‌ل زانی و وتی خه‌به‌ری لی‌ ئەده‌م که‌ خه‌و ئەزانی له‌ پاشا نایشی زانی، پادشا ئەیکوژی و من رزگارم ئەبێ له‌ ده‌ستی. هه‌ستا چووه

لای پادشا و وتی: قوربان! می‌رده‌کە‌ی من ئە‌گەر کە‌سی له ولاتیکی تریش خەون ببینی، لێره ئە‌و ئە‌زانن و تە‌عبیریشی زۆر چاک لێک ئە‌داتە‌وه. بە‌لام دە‌خیل کاریکی وا مە‌که بزانی من خە‌بە‌رم لێ داوه ئە‌گینا دە‌مکوژن.

پادشا دە‌ست بە‌ جێ ناردی جۆ‌لایان کیش کرد. وتی: جۆ‌لا! خە‌وم دیوه پینم بلێ چیم دیوه تە‌عبیریشی چیە؟ جۆ‌لا وتی: قوربان! ئە‌مە ئیشی عالم و مە‌شایخە، من جۆ‌لام؛ جۆ‌لا ئە‌م جۆ‌ره شتانە له کۆئ ئە‌زانن؟ جۆ‌لا هەر چە‌ندە داد و بێ‌دادی کرد کە‌لکی نە‌بوو، ناخری پادشا ئە‌مری کرد رایان خست بە‌ دار ئە‌وه‌ندە‌یان لێ‌دا هە‌تا له زمان کە‌وت. ئە‌مجا هاواری کرد پادشاهم شە‌ویک مۆ‌لە‌تم بە‌ ئە‌گەر عەرزم نە‌کردی ب‌مکوژە. پادشاه بە‌ره‌لای کرد کە‌ سە‌بە‌ینی بیت و پیتی بلێ.

جۆ‌لا چوو ه‌شاخی «کەرە‌فتوو» له بە‌ر دە‌می ئە‌شکە‌وتە‌کە‌دا دانیش‌ت و دە‌ستی کرد بە‌ گریان بۆ‌ حالی خۆ‌ی. وه‌ختی عە‌سر ئە‌ژدە‌هایە‌ک له ئە‌شکە‌وتە‌کە‌ سە‌ری هێ‌نایە‌ دە‌ری وتی: ئە‌وه بۆ‌چی ئە‌گری؟ جۆ‌لا کارە‌ساتی خۆ‌ی بۆ‌ گێ‌رایە‌وه. ئە‌ژدە‌ها وتی: جۆ‌لا! ئە‌گەر پیت بلێم ئە‌و خە‌لات و بە‌راتە‌ کە‌ وه‌ری ئە‌گری نیوه‌ی ئە‌ده‌ی بە‌ من؟ جۆ‌لا وتی: بە‌ قوربان‌ت ب‌م هە‌زار جار! ئە‌ژدە‌ها وتی: دە‌ هە‌سته بچۆ‌ بە‌ پادشاه بلێ: «له خە‌وتا له جیاتنی باران مە‌یمون ئە‌باری و حە‌وشە‌ی ماله‌کە‌ت پ‌ر بوو بوو له مە‌یمون». ئە‌ویش ئە‌لێ‌ وابوو. ئینجا مە‌عناکە‌ی ئە‌وه‌یه‌ کە‌ ئیمسال خێ‌رو بە‌ره‌کە‌ت زۆ‌ر ئە‌بێ‌ و خە‌زینە‌ت پ‌ر ئە‌بێ‌ له پاره. ئیتر جۆ‌لا چوو له‌ لای پادشا و بە‌م جۆ‌ره پیتی وت. پادشا ئە‌مری کرد گە‌نج و جە‌واهریکی زۆ‌ریان دایە‌ جۆ‌لا. جۆ‌لاش هە‌موو خە‌زە‌نە‌کە‌ی برده‌وه بۆ‌ ماله‌وه له دلی خۆ‌یدا لێکی دایە‌وه من بۆ‌چی لە‌م خە‌لاتە‌ بە‌شی ئە‌ژدە‌ها بە‌دم؟ خۆ‌ مار دوزمنه، وا چاکه بچم بیکوژم. تیرو کە‌وانیکی هە‌لگرت و چوه بە‌رده‌می ئە‌شکە‌وت. مارە‌کە‌ سە‌ری هێ‌نایە‌ دەرە‌وه. جۆ‌لا تیری خستە‌ کە‌وان بیه‌اوی، مار کشایە‌وه دواو نە‌کوژرا.

جۆ‌لا هاتە‌وه دە‌وله‌مند بوو بوو. مە‌سه‌لی کوردیه ئە‌لێ‌: «کاسە‌ی پ‌ر ناشتی ماله»، ژنە‌کە‌ ئیتر ملی بۆ‌ راکیشا.

له دوا‌ی یە‌ک دوو مانگی کە‌ پادشا دیسان خە‌وی دیو جۆ‌لایان هێ‌ناو فەرمووی ئیمشە‌ویش خە‌ویکی سە‌یرم دیوه پینم بلێ. جۆ‌لا وتی: قوربان بە‌ خوا نایزانم. پادشا وتی: من ئە‌مانە‌ نازانم ئە‌تکوژم. بە‌ کورتی نە‌ختیکی تریان چە‌رمە‌ سە‌ری دا، دیسان مۆ‌لە‌تی خواست و چوو‌وه بە‌رده‌می ئە‌شکە‌وت زۆ‌ر گریا و پاراپه‌وه. مارە‌کە‌ سە‌ری هێ‌نایە‌ دەرە‌وه

پرسی جۆلا چه باسه؟ وتی: ده خیل ئەژده‌ها، من کردم تو مه‌یکه، حالیکه وا هه‌یه ئەمجاره‌ش فریام که‌وه.

ئەژده‌ها وتی: تو ییاویکی خرابی؛ وه‌کوو له‌خه‌لاته‌که به‌شم ناده‌ی ئە‌ته‌وی بشم کوژی. جۆلا وتی ناماقوولیم کرد، بمبخشه. ئەژده‌ها وتی: بچۆ بلی پادشاهم له‌خه‌وتا دورینت به‌ده‌سته‌وه بوو ته‌ماشای دنیات بێ ئە‌کرد. ته‌عبیری شی ئه‌وه‌یه که‌چهن ولاتی تر ئە‌گری و ئە‌یخه‌یته‌ سەر ولاتی خۆت.

جۆلا هات به‌م چه‌شنه‌ بۆ پادشای گێرایه‌وه، ئە‌م جاره‌ دوو ئە‌وه‌نده‌ی جاری پێشوو خه‌لاتی وه‌رگرت. دیسان له‌دلی خۆیا وتی: بۆچی به‌شی ئە‌ژده‌ها بده‌م؟ به‌خوا نایده‌م. له‌دوای یه‌ک دوو مانگی تر هه‌میسان پادشا ناردی به‌شوین جۆلادا وتی: جۆلا خه‌ویکی تریشم دیوه. جۆلا دیسان مۆله‌تی خواست و چووه‌وه به‌رده‌می ئە‌شکه‌وت، هه‌ندیکی چاک قۆراندی. ئە‌ژده‌ها سه‌ری هینا وتی: ده‌ی جۆلا ئە‌مجا چیت ئە‌وی؟ جۆلا ئە‌حوالی خۆی بۆ گێرایه‌وه. ئە‌ژده‌ها وتی: بچۆ بلی «پادشاهم له‌خه‌وتا سواری که‌ر بوو بووی گوریستیکت به‌ده‌سته‌وه بوو». ئە‌ویش ئە‌لی: وایه‌ بلی: «حکومه‌ته‌که‌ت زۆر به‌هیز ئە‌بی و گه‌لی ده‌وله‌مه‌ندتر ئە‌بی».

جۆلا چووه‌ لای پادشا و کاره‌ساتی بێ وت. ئە‌مجاره‌ له‌هه‌ر دوو جاره‌که‌ زیاتر به‌خششی وه‌رگرت.

جۆلا لیکه‌ دایه‌وه وتی: من زۆر بێ وه‌قام. وا چاکه‌ خه‌لاتی ئە‌م جاره‌م هه‌موو به‌رم بۆ ئە‌ژده‌ها. ئە‌وه‌ هه‌موو جه‌واهر و ئالتونه‌ی دا به‌کۆلیا و چووه‌ به‌رده‌می ئە‌شکه‌وت. ماره‌که‌ لێی پرسى: جۆلا چیه‌؟ جۆلا وتی: به‌قوربانت بێ! ئە‌مجاره‌ هه‌رچم وه‌رگرتوه هه‌مووم بۆ تو هیناوه.

ئە‌ژده‌ها وتی: «جۆلا! من مارم، مار گه‌نج و جه‌واهری بۆ چیه‌؟ جۆلا هه‌ر چیت کردووه‌ لیت ناگرم و له‌م ییاوه‌تیه‌شت مه‌منون نابم؛ چونکه‌ ئە‌وه‌ هه‌موو کاره‌ساتی رۆژگاره‌. ئە‌وه‌ل جار زه‌مان وا بوو که‌ چاکت له‌گه‌ل هه‌ر که‌سێ بکردایه‌ پاداشتی به‌خرابه‌ ئە‌دایه‌وه؛ دووه‌م زه‌مان وا بوو ئە‌گه‌ر له‌به‌رامبه‌ر چاکه‌دا چاکێ نه‌بوايه‌ خرابه‌ش نه‌ده‌بوو؛ ئینستاش زه‌مان چاک بووه، ئە‌گه‌ر چاکه‌ له‌گه‌ل هه‌ر که‌سێ بکری کۆشش ئە‌کا بۆ ئە‌وه‌ دوو چه‌ندانه‌ تۆله‌ی بداته‌وه».

- لە زەمانی پێشوو لەو کوردەوازییە شەڕە گا و شەڕە کەلەشیر و شەڕە سەگ و شەڕە کەی هەر وا باو بوو؛ بەو بۆنەووە داستانی کوردی ئەلنی: رۆژیک پادشایەک لە گەل وەزیرە کە ی هەر یەکن گایەکی شەڕیان ئەبن. لە سەر گرهوێکی قورس شەڕیان پێ ئەکن.

گای پادشا گای وەزیر ئەبەزێتی و پادشا گرهووە کە لە وەزیر ئەستێتی. کابرایەکی رووتلەهێ کورد -جووتیار ئەبن- ئیوارە کە دیتەووە گایەکی کەوتووێ لەهێ تووک رووتاوێ شاخ چەوت و چەوێلی لە تەویلەدا ئەبن، ئەچی ئەلنی: «گا رووت خوا بتگری نە گیرە ئەکە، نە جووت ئەکە، نە بارم بۆ هەلئەگری، هەر خۆت بە مردوو خستوو. کە ئەخۆی و هیچی تر». دوو سێ داری لێ ئەدا.

گا لەر ئەلنی: ئاغا بۆچی لیم ئەدە؟ ئاگاکە ی ئەلنی کە تو ئیشیکم بۆ ئەکە بە کەلکی چی دییت؟ ئەمرو گای پادشا و گای وەزیر شەڕیان پێ ئەکردن، گای پادشا پارەیهکی زۆری بۆ خاوەنی بردهووە. خۆ تو بە کەلکی هیچ نایە. گا رووت ئەلنی: ئاغا هەر ئیستاکە لە گەل پادشا گرهو بەکە، ئەگەر سبەینێ گای پادشام بەزان و گرهووە کەم بردهووە خزمەتم بەکە. ئەگەر من بەزام و دۆراندت سەرم بپەرە گوشتە کەم بەدە بە سەگ.

کابرای جووتیار دەست بە جی ئەچیتە دیوانی پادشا ئەلنی: قوربان! من گایەکم هەیه شەڕی پێ ئەکەم. پادشا ئەلنی لە سەر گرهو نەبن شەڕ بە گای خۆم ناکەم. جووتیار ئەلنی منیش ئەمەوێ لە سەر گرهو بیت و لە دوو سەد لیرەش کەمتر نەبن. ئینجا هەر دووکیان رێ ئەکەون کە یەکن دوو سەد لیرە بەدەنە دەست پیاویک، بەیانی گای هەر کەس سەر کەوت چوار سەد لیرە کە ی بدریت.

جووتیار دیتەووە ئەچیتە لای گا رووت ئەلنی: دەخیلت بم گا رووت، دوو سەد لیرەم قەرز کردوووە دامناووە بۆ گرهوێ شەڕی تو، بەیانی روو زەرد و مال ویرانم ئەکە. [گا رووت ئەلنی:] ئاغا ئەمر بەکە دوو زەلام هەر یەکن سەبەتەیهکی زلە بە دەستەووە بگرن و لە پشتەووە بیهێنن. کابرای جووتیار بە قەسە ئەکا. گا رووت هەر پەتی لە مل دائەمالن، ئیتر پەلاماری ئەدا. گای پادشا لە گەل چاوی بە گا رووت ئەکەوێ بەرەو دوا ئەبیتەووە هەلدی. گارووت لە دواوە پینج شەش قوچ لە پاشەلی هەل ئەدا. گای پادشا بپرای بپرای ئاور ناداتەووە.

ئیر کابرای جووتیار چوار سەد لیرە کە وەرئەگری و گارووت پینج خۆی ئەداو دیتە مالهووە. ئینجا ئەپرسی گارووت پینج بلی چی بوو کەوا ئەو گا زەلامە نەبتوانی خۆی بۆ تو رابگری؟ گارووت وتی: «ئەوێ راستی بێ ئاغا، من و ئەو گایە گوێرە کە ی مالیک بوین.

پرسی جۆلا چه باسه؟ وتی: ده خیل ئەژده‌ها، من کردم تو مەیکە، حالیکی وا هەیه ئەمجارەش فریام کەو.

ئەژدەها وتی: تو ییاویکی خرابی؛ وەکوو لە خەلاتە کە بەشم نادە ی ئەتەوی بشم کوژی. جۆلا وتی ناماقولیم کرد، بمبخشه. ئەژدەها وتی: بچۆ بلی پادشاهم لە خەوتا دوریبت بە دەستەووە بوو تەماشای دنیات یی ئەکرد. تەعبیری شی ئەو بە کە چەن ولاتی تر ئەگری و ئەیخەیتە سەر ولاتی خۆت.

جۆلا هات بەم چەشنە بۆ پادشای گێرایەو، ئەم جارە دوو ئەوئەندە ی جاری ییشوو خەلاتی وەرگرت. دیسان لە دلی خۆیا وتی: بۆچی بەشی ئەژدەها بدەم؟ بە خوا نایدەم. لە دوای یەک دوو مانگی تر هەمیسان پادشا ناردی بە شوین جۆلادا وتی: جۆلا خەویکی تریشم دیو. جۆلا دیسان مۆلەتی خواست و چوووە بەردەمی ئەشکەوت، هەندیکی چاک قۆراندی. ئەژدەها سەری هینا وتی: دە ی جۆلا ئەمجا چیت ئەوی؟ جۆلا ئەحوالی خۆی بۆ گێرایەو. ئەژدەها وتی: بچۆ بلی «پادشاهم لە خەوتا سواری کەر بوو بووی گوریستیک بە دەستەووە بوو». ئەویش ئەلی: وایە بلی: «حکومەتە کەت زۆر بە هیز ئەبی و گەلی دەولەمەندتر ئەبی».

جۆلا چوووە لای پادشا و کارەساتی یی وت. ئەمجارە لە هەر دوو جارە کە زیاتر بەخششی وەرگرت.

جۆلا لیک ی دایەو وتی: من زۆر بی وەفام. وا چاکە خەلاتی ئەم جارەم هەموو بەرم بۆ ئەژدەها. ئەو هەموو جەواهر و ئالتونە ی دا بە کۆلیا و چوو بەردەمی ئەشکەوت. مارە کە لینی پرس ی: جۆلا چیە؟ جۆلا وتی: بە قوربانت بم! ئەمجارە هەرچم وەرگرتوو هەمووم بۆ تو هیناوە.

ئەژدەها وتی: «جۆلا! من مارم، مار گەنج و جەواهر ی بۆ چیە؟ جۆلا هەر چیت کردوو لیت ناگرم و لەم ییاو تەشت مەمنون نابم؛ چونکە ئەو هەموو کارەساتی روژگارە. ئەو لە جار زەمان وا بوو کە چاکت لە گەل هەر کەسی بکردایە پاداشتی بە خرابە ئەدایەو؛ دوو هەم زەمان وا بوو ئەگەر لە بەرامبەر چاکە دا چاک ی نه‌بوا یە خرابەش نەدەبوو؛ ئیستاش زەمان چاک بوو، ئەگەر چاکە لە گەل هەر کەسی بکری کۆشش ئەکا بۆ ئەو دوو چەندانە تۆلە ی بداتەو».

- لە زەمانی پێشوو لەو کوردەوازییە شەرە گە و شەرە کەلەشیر و شەرە سەگ و شەرە
وا باو بوو؛ بەو پۆنەووە داستانی کوردی ئەلێ: رۆژیک پادشایەک لە گەل وەزیرە کە ی ھەر
یەکن گایەکی شەریان ئەبێ. لە سەر گەرەویکی قورس شەریان پێ ئەکەن.

گای پادشا گای وەزیر ئەبەزیتێ و پادشا گەرەو کە لە وەزیر ئەستیتێ. کابرایەکی
رووتەلە ی کورد -جووتیار ئەبێ- ئیوارە کە دیتەووە گایەکی کەوتوو ی لەپری تووک
رووتاو ی شاخ چەوت و چەویلی لە تەویلەدا ئەبێ، ئەچێ ئەلێ: «گا رووت خوا بتگری
نە گیرە ئەکە ی، نە جووت ئەکە ی، نە یارم بۆ ھەلئەگری، ھەر خۆت بە مردوو خستوووە. کا
ئەخۆ ی و ھیچی تر». دوو سێ داری لێ ئەدا.

گا لەر ئەلێ: ئاغا بۆچی لیم ئەدە ی؟ ئاگاکە ی ئەلێ کە تۆ ئیشیکم بۆ نەکە ی بە
کەلکی چی دیت؟ ئەمڕۆ گای پادشا و گای وەزیر شەریان پێ ئەکردن، گای پادشا
پارە یەکی زۆری بۆ خواوێ بردەووە. خۆ تۆ بە کەلکی ھیچ نایە ی. گا رووت ئەلێ: ئاغا
ھەر ئیستا کە لە گەل پادشا گەرەو بکە، ئەگەر سەبەنی گای پادشا بەزان و گەرەو کەم
بردەووە خزمەت بکە. ئەگەر من بەزام و دۆراندت سەرم بپەرەو گۆشتە کەم بەدە بە سەگ.

کابرای جووتیار دەست بە چی ئەچیتە دیوانی پادشا ئەلێ: قوربان! من گایە کەم ھە یە
شەری پێ ئەکەم. پادشا ئەلێ لە سەر گەرەو نەبێ شەر بە گای خۆم ناکەم. جووتیار ئەلێ
منیش ئەمەو ی لە سەر گەرەو بیت و لە دوو سەد لیڕەش کەمتر نەبێ. ئینجا ھەر دووکیان پێ
ئەکەون کە یەکن دوو سەد لیڕە بەدەنە دەست پیاویک، بە یانی گای ھەر کەس سەر کەوت
چوار سەد لیڕە کە ی بدریتێ.

جووتیار دیتەووە ئەچیتە لای گا رووت ئەلێ: دەخیلت بێم گا رووت، دوو سەد لیڕە
قەرز کردوووە دامناووە بۆ گەرەو ی شەری تۆ، بە یانی روو زەرد و مأل ویرانم نەکە ی. [گا
رووت ئەلێ: ئاغا ئەمڕۆ بکە دوو زەلام ھەر یەکن سەبەتە یەکی زەلە بە دەستەووە بگرن و لە
پشتمەووە بیهنن. کابرای جووتیار بە قسە ی ئەکا. گا رووت ھەر پەتی لە مل دائەمالن، ئیتر
پەلاماری ئەدا. گای پادشا لە گەل چاوی بە گا رووت ئەکەو ی بەرەو دوا ئەبیتەووە
ھەلئە ی. گارووت لە دواووە پینج شەش قوچ لە پاشەلی ھەلئەدا. گای پادشا بپرای بپرای
ناوڕ ناداتەووە.

ئیتێ کابرای جووتیار چوار سەد لیڕە کە وەرئەگری و گارووت پێش خۆ ی ئەداو دیتە
مالەووە. ئینجا ئەپرسێ گارووت پێم بلێ چی بوو کەوا ئەو گا زەلامە نەیتوانی خۆ ی بۆ تۆ
رابگری؟ گارووت وتی: «ئەو ی راستی بێ ئاغە، من و ئەو گایە گۆزە کە ی مالتیک بوین.

شه‌ویک من کام بو تی کرابوو، به‌لام هیچیان بو ئه‌و تی نه‌کردو، زۆری برسی بوو. له‌ نیوه‌شه‌وا لیم پارایه‌وه وتی ئیمشه‌و تیرم بکه، شهرت بی سبه‌ی شه‌و سه‌به‌ته‌یکت کا بده‌می. منیش وتم ئه‌گه‌ر سبه‌ی شه‌و نه‌تدامی چی؟ وتی شهرت ئه‌کهم چهن شه‌و دوا بکه‌وی هه‌ر شه‌وی سه‌به‌ته‌یکت قه‌رزار بم. ئینجا ئه‌مه‌ شه‌ش حه‌و ساله‌ قه‌رزارمه. ئه‌م‌رۆ که چووین و له‌ دووره‌وه منی ناسییه‌وه چاویشی به‌ سه‌به‌ته‌کان که‌وت، وایزانی بو قه‌رزه‌که‌ چووم و ئه‌و هه‌موو قه‌رزه‌شی پی نادریته‌وه، له‌ به‌رم هه‌لات؛ ئه‌گینا ئه‌گه‌ر به‌ شه‌ر بوايه‌ قه‌ت من زه‌وتی ئه‌وم ئه‌کرد؟ ئه‌وه له‌ ترسی قه‌رزاری رای کرد نه‌وه‌ک له‌ ترسی زۆرو باهۆی من».

- حولی بیابان که پیی ئه‌لین «غول» (ئه‌مه‌ سه‌ر گوزه‌ستی کوردیه) فیر بووبوو به‌هاران که ئه‌چوو بو کویستان، هه‌وارگه‌یه‌کی ئه‌خسته‌ شاری «هه‌مه‌دان»؛ پاییزان که ئه‌گه‌ر پاره‌یه‌وه بو گه‌رمیان، دیسان لای ئه‌دایه‌وه هه‌مه‌دان. ئه‌گه‌ر چی زیانیکی نه‌بوو، به‌لام له‌ به‌ر ئه‌وه که به‌ قه‌د حه‌فتا هه‌شتا گوریس بخریه‌ سه‌ر یه‌ک درێژ بوو، مندال و ژن که چاویان پی ئه‌که‌وت ئه‌ترسان و زۆریان زراویان ئه‌ته‌قی؛ خه‌لکه‌که‌ بیتزار بوو. رۆژیک پیاویکی ئاقلیان ته‌گبیری بو کردن که ئه‌گه‌ر قه‌رزاری بکن، ئیتر نایه‌ته‌وه به‌ هه‌مه‌دانا. چهند پیاویک چوونه‌ خزمه‌تی و وتیان: ئاخ‌ر نابێ تو به‌م زلی و درێژه به‌ روت و قووتی ئه‌سورپه‌ته‌وه؛ جوان نیه. وتی بلیم چی خۆ من هیچم نییه که جلی پی بکرم. وتیان ئیمه‌ جلت به‌ قه‌رز بو ئه‌که‌ین، سالتیکی تر قه‌رزه‌که‌مان بده‌ره‌وه. غول وتی: هه‌زار جار کوا ئیوه ئه‌وه‌م له‌ گه‌ل بکن؟ ئینجا هاتن هه‌موو شاری هه‌مه‌دان هه‌ر مالتی توپی جاویان گرد کرده‌وه کراس و ده‌ری و کورته‌کیکیان بو دروست کرد. ئیتر سالی دواپی غول هات بچی بو کویستان، دوو رۆژه‌ ریگه‌ له‌ ده‌وری هه‌مه‌دانه‌وه به‌ چوار چه‌نگۆله‌ ئه‌رۆیشت نه‌ وه‌کو خه‌لکی هه‌مه‌دان چاویان پی بکه‌وی و داوای قه‌رزه‌که‌ی لی بکه‌نه‌وه.

- کابرایه‌کی کورد هه‌بوو مال و سامانیکی زۆری هه‌بوو. له‌ گه‌ل ئه‌م سامانه‌یا تاچه‌ کورپکی هه‌بوو، به‌ هه‌موو جۆره‌ نازداریه‌ک ئه‌م کورپه‌ی به‌خپو کردو زۆر دلی پی‌خو‌ش بوو. دنیا تا سه‌ر بو که‌س نییه؛ باوکه‌که‌ به‌هاری جوانی هاته‌ خه‌زانی پیری و گولی ته‌مه‌نی له‌ باخی ژیا‌نا هاته‌ وه‌رین. کورپه‌که‌ی بانگ کردو وتی: «رۆله! من سامانیکی زۆرم بو کو کردویته‌وه. ئه‌وا ئه‌مه‌ ئاخ‌ر چاو پتکه‌وتنیکه‌ که‌ تو ئه‌م باوکه‌ی خۆت چاو پی ئه‌که‌وی. گولی هیوام له‌ دنیا‌دا تو بووی، بۆیه‌ ئه‌و هه‌موو ره‌نجه‌مدا تا ئه‌م سامانه‌م بو کو کردیته‌وه،

بۆ ئەوێ من لە سیبەری تۆداو تۆ لە سیبەری ئەو سامانەدا بەهسینەو. ئەوا من ئەرۆم، نەحەسامەو؛ بۆ ئەوێ تۆ بەهسینەو. سێ ئامۆزگاریت ئەکەم، لە قەسە ئێم باوکی خۆتە دەرمەچۆ، ئەم ئامۆزگاریانە بەجێ بێنە: یە کۆم تا ماوی تیواز (قوما) مەکە، ئەگەر هەر زۆر ئارەزوت کرد بیکەیت، بچۆ بگەرێ بزانه وەستای هەموو قوما بازەکان کامیە لە گەل ئەودا بیکە؛ دوو هەم تا ماوی مە (عەرەق) مەخۆرەو، ئەگەر خۆ خۆت پێ راگیر نەکرا ویستت بیخۆیتەو، بچۆرە مەبخانە بیخۆرەو؛ سێهەم هەرگیز مەچۆرە لای ژنی جونە (قەحبە) ئەگەر هەر هەلیان خرائیت و ویستت بچیت، لە ئاخرو ئۆخری شەودا بچۆرە جونەخانە (قەحبەخانە) لەوێ ئیشی خۆت بێنە. ئەمانە ئەندەرزێ من بۆ تۆ لە قەسە دەرمەچۆ».

باوکە مردو ماوەیەکی پێچوو کورۆ کال هاتن و دەوری کورپاندا، وتیان دنیا ئەمە یێ ناوی و هەموو کەس ئەبێ بمرێ. پیاویش ئەگەر لە دنیا مال و دەولەتی بوو، ئاهەنگ و بەزمی لە سەر نەکا چ کەلکێکی هەیه؟ خۆ تۆ گۆشەگیریت نەگرتوو لە دنیا، بۆچ ئەوەندە خۆت ئەپاریزی؟ دنیا بۆیە خوشە، پیاو قوماری تیدا بکا؛ بۆیە خوشە کە خەمەکە ی بە بادە ی مە برەوینتەو، لە گەل نازداران و گۆلەندامانا رابویرێ. ئەم باوەرە کۆنە ی چییە تۆ کەوتویتە سەری؟ هەستە هەستە با برۆین تۆزێ لە لەزەتی دنیا تێ بگەیی.

هەر چەندە کورە هاواری کرد و هەر چەندە وتی ئاخ باوکم پەندی داداوم کە ئیشی خراپە نەکەم، کەلکی نەبوو. وتیان ئا تۆ هەستە با بچین دەستی قوما بکەین، ئەو وەختە ئەگەر تا ماوی وازت لێ هینا ئیمە هیچمان نەزانوو. بێ ئەقل! قوما رۆژ بە رۆژ پیاو دەولەمندتر ئەکا، باوکت ئەگەر لێ بزانیایەو بیکردایە ئەو سامانە ی ئیستە ی ئەبو بە دوو ئەوەندە.

بەم جۆرە قسانە کورەیان لە خستە بردو وتی باشە: «بەلام ئەوەندە هەیه من کە لیرەدا قەسەکە ی باوکم ئەشکینم، لەوێ نایشکینم کە پنی وتم ئەگەر تیوازت کرد لە گەل گەورەتر تیواز بازەکانا بیکە. با بچین بزاین کێ لە هەموو کەس قوما بازترەو وەستای قوما بازانە من لە گەل ئەودا ئەیکەم». وتیان باشە.

لێئاندا رویشتن لەم شار بۆ ئەو شار و لەم ولات بۆ ئەو ولات پرساریان لە وەستای قوما بازان ئەکرد، هەتا لە ئاخرا ناو و نیشانیان دانێ کە لە فلانە شوین یە کێک هەیهو لە دنیا لەو قوما بازتر ئیتر نییه؛ چوون دۆزبانەو.

کوره له گه‌ل هاوړیکانیا چوون سه‌یری کرد، سه‌ریان کرد به که‌لاوه‌یه‌کی ویرانه‌ی به‌ربووتا. که چوونه ژووره‌وه پیاویک دانیشتووه پیس و پوخل، گلیمه شریکی خستوته ژیری، گوگرد^۴ به خوویه‌وه بنی بوسوی لی هه‌لناسی له بهر رووتی و به‌ریشانی.

وتیان ئەمه وه‌ستای هه‌موو قومار بازه‌کانی دنیا‌یه‌و له‌م وه‌ستاتر ئیتر نییه. کوره سه‌یریکی فه‌سال و دیمه‌نی کابرای کرد و وتی: ئەمه‌یه که بان ده‌سی له قومار کردنا نییه؟ وتیان: به‌لی تو چاوت له‌و حال و باله‌ی نه‌بی، ئەوه زه‌مان هیناویه به سه‌ریا؛ ئەگینا ئەمه ئەوه‌نده ده‌وله‌مند بوو که‌س له ژوور ئەمه‌وه نه‌بوو.

کوره وتی: «براینه! ئەو به‌ری ئەوه‌یه که منیش له پیتناوی قومارا سدرکه‌وتم و بووم به وه‌ستایه‌ک وه‌کو ئەم وه‌ستایه. له ناخرا ئەبی حال و بالیشم بیی به حال و بالی ئەو وه‌ئمه پاشه‌ پوژی پیاوی وه‌ستای قومار بازان بی، ئەی ئەبی پاشه‌ پوژی پیاوی شاگرد قوماربا‌ز چی بی؟ که‌واته له کوپوه هاتووین با به شوینه‌که‌ی خومانا بگه‌رینه‌وه. ده‌رزیک‌ی باشم وه‌رگرت؛ بۆم ده‌رکه‌وت که پاشه‌پوژی قومار کردن چیه». هه‌ر چه‌نده دۆسته‌کانی هاواریان لی کرد که‌لکی نه‌گرت و گه‌رانه‌وه.

سا روژگار هینای و بردی دیسان کور و دۆست و براده‌ر ده‌وره‌یان دایه‌وه وتیان: مردوت مرئ ئەلی پشیله‌ی گوی ناگردانی، له گوی ناگردانه‌که به‌و لاهه هیچی تر نازانی. ده‌هه‌سته بۆ ئەوه‌نده رژی؟ تو ئەم هه‌موو سامان و مالته هه‌یه، ناخر ئەبی جارجار پیکه‌ عه‌ره‌قیک بۆ بخۆیته‌وه؛ به لانی که‌مه‌وه بۆ ئەوه توژی له په‌ژاره دوور که‌ویته‌وه. ئەوه‌هشت بی ئەلین جارجار به‌ خواردنه‌وه‌ی پیکه‌ عه‌ره‌قیک سامانه‌که‌ت دوابی نایه. ده‌هه‌سته ئیتر رژی مه‌که.

کوره وتی: «به‌ گویان ئەکه‌م، به‌لام باوکم پیتی وتووم ئەگه‌ر خواردته‌وه بچۆره مه‌یخانه. ئیسته‌ش من له‌ویدا نه‌بی ناخۆمه‌وه». وتیان باشه، ده‌وا بلی.

هه‌ستان تیکرا روویان کرده مه‌یخانه‌یه‌ک. که چوونه ژووره‌وه کوره سه‌یری کرد ئەوا به‌کیک له لایه‌که‌وه که‌وتوووه ده‌می چه‌قیوته‌ خو‌ل و خاکه‌که، به‌کیکی تر خوی له خوویه‌وه هه‌ستاوه له‌و ناوه‌دا سه‌ما ئەکا، دوو‌یتر له‌و لاهه به‌ر بوونه‌ته سه‌رو گویلاکی یه‌ک و له به‌کتری ئەده‌ن. به‌کیکی تر ده‌نگیک‌ی زۆر ناسازی پتویه‌وه فووی پیا کردوووه میشکی ئەو عاله‌مه‌ی بردوووه. به‌ کورتی هه‌ر یه‌که له‌ سازی لی ئەدا. کوره‌ پرس‌ی ئەم هه‌راو زه‌نایه

چىبە؟ ھاورىكانى وتیان: ئاخىر ئەو ئەمانە عەرقیان خواردۆتەو، سەر خوش بوون و كەيف و ئاھەنگ ئەكەن. كۆرە وتى: «دەك موبارك نەبى! ئەمەيە بەرى مەى خواردنەو و ئەمەيە ئاھەنگ و رابواردن؟ من پارەش بەدم و ئاواشم بە سەر بىت؟ ھەستەن كاكە من شتى و ناكەم و وا خۆم گەوج ناكەم». ھەر چەندە ھاورىان كرد وتیان ئەمە شتىكى و انبى، كەلكى نەگرت و گەرانەو.

زۆرى نەخاياند دەستە دۆستىكى تىرى لى پەيدا بوو ھەموو كۆرە كۆرەى گەرەك بوون. ھاتن وتیان مال ويران ئەمە تۆ شىتتە، گەوجىت، چىت؟ ئىجگار بى نەفسىش بەم جۆرە؟ خۆ تۆ شىخى سەنعان نىت و خۆتت كوشتووە؟ دە ھەستە با بچىن چاوپكت بە دنيا بکەوئ، تەماشايەكى ئەو ناسك و نازدارانە بکە كە ھەموو ئەلىنى پەرىن و لە بەرگى عىنسانانن. تۆزى لە گەلىان رابویرە، جا ئەو وەختە ئەزانى كە بەرى دنيا چەند خوشەو ئەو ماوہيە تۆ ھەموو عومرى خۆتت بە خۆرايى دۆراندووە. دە ھەستە ھەستە لە سەر ئەم عەقلە كۆنەيە بىرە خۆارەو، با تۆزى لە دنيا تى بگەى. لە دللى خۆيا وتى: لە سى پەندەكەى باوكم ھەر ئەمەيان ماوہ؛ ئەوانم بە گوئ نەكردو قسەم شكاند، ئەمەيان ھەر ئەبى بە گوئى بکەم و دەست نابەم بۆ ئەم ئىشەيان.

كۆر و كال ھەرچەند لە گەلى خەرىك بوون كەلكى نەگرت و لە گەلىان نەچوو. ئەوان زۆريان وت و ئەم كەمى بىست. بەم جۆرە لە گەلى خەرىك بوون و ھەر جارە لەو قسە غەرامیانە كە پىاو ئەبزۆينى بۆيان ئەگىراپەووە جار جارىش تانوتیان لى ئەدا. تا لە ئاخرا واپان لى كرد كە مل بىننەتە ژىر بارو لە گەلىان بچىت. لىرەدا ئامۆزگايەكەى باوكى كەوتەو ھەركو وتى بە لايەنى كەمەو مادام ھەر ئەچم با بە پىنى ئامۆزگاريەكەى ئەو بچم. رووى تى كردن وتى: برا دىم لە گەلتان، بەلام ئەبى بىخەينە ئاخرو ئۆخرى شەو، با كەس نەمانبىنى. وتیان باشە، تۆ چۆن ئەلىتت با وابى؛ ھەر لە گەلمان بىتت و تۆزى بۆ خۆت خوشى دنيا بىنەت. ئەوھشى وت: كە ئەبى بچىنە مالى ئافرەتتەك كە لەو جواتر نەبىت. وتیان ئەو لە سەر ئىمە تۆ كارت بەوھو نەبى.

شەوئ داھات و سى بەشى رۆيشت. ئەمانىش ھەلسان لىياندا رۆيشتن. كۆرگەل شارەزا بوون چوونە ماليكى ناسراو كە زۆر جوان بوو. تەقەيان دا لە قايى. ژنە نووستبو خۆى لە ناو جىنگا ھەستا و ھات قايى بۆ كردنەو. كۆرە كوتوپر «نرنايشىكى» بەرچا و كەوت. ئافرەتتەكى پىسى رەنگ زەردى گزنى نورى جوانى لە ناو چاوپراو. سەر كۆلم و لىوھەكانى كە بە رۆژ سوورى ئەكردن دەرمانەكەيان لى ببوھو، كۆلم و لىوھەكى پىس و

ناشیرین شویتنی گرتبوون. له‌ش و هه‌ندام و سه‌ر و به‌چکی که به‌رۆژ به‌هۆی ده‌وا و ده‌رمانه‌وه کردبوونی به‌چه‌پکه گۆل، ئیستا وه‌کو گۆزالکیان لیهاتبوو. به‌کورتی دیمه‌نینکی هاته‌به‌رچا و گه‌لنی ناشیرینتر له‌دیمه‌نی خاتوو مه‌یموون.

وتی ئەمه‌یه‌ ئه‌و په‌لک سه‌وزه که ئەتانووت له‌ جوانیا شه‌وقی له‌ مانگ سه‌ندوو. وتیان ئه‌وه به‌رۆژ چاوت بێ نه‌که‌وتوو؛ ئیستا له‌ هه‌موو ئیش بۆته‌وه‌و نووستوو، له‌ ناو جینگه‌ی خه‌وا هه‌ستاوه، دیاره هه‌موو که‌س که له‌ خه‌و راست بینه‌وه هه‌ر وایه. وتی: «کاکینه! نووری جوانی ناگۆرێ. پیاوی که‌ خۆی به‌ پیاو بزانی نایه‌ت شویتنی ئەم جووره‌ شتانه بکه‌وێ. ئەمه له‌ سه‌ر قسه‌ی ئیوه ناسک و نازدارتره‌که‌یانه، ئەه‌ی ئاخۆ ئەبێ ئه‌وان چۆن بن؟ ئیستا تینگه‌یشتم که باوکی من فه‌یله‌سوف بووه که ئەم راویزانه‌ی بۆ کردم. ئەوا هه‌ر سێ په‌له‌که‌م تاقی کرده‌وه تینگه‌یشتم که به‌ شوین که‌وتنی ئه‌وشتانه بیتجگه‌ له‌ په‌شیمانی و نه‌گه‌به‌تی هه‌یچی تر ده‌ستگیری پیاو نابێ و ئەنجامی هه‌موویان خه‌ساره‌تمه‌ندییه». ئەمه‌ی وت و وتی خواتان له‌ گه‌ل و به‌ شوینه‌که‌ی خۆیا گه‌راپه‌وه.

- سالیکی له‌ «که‌رکوک» له‌ مزگه‌وتی «مناره‌نه‌خشینه» یه‌کیک له‌ فه‌قیکان بۆ نوێژی نیوه‌رۆ ئەچی بۆ ده‌ستووێژ شتن. که ئەچیته‌ عابخانه‌که سه‌یر ئەکا پریاسکیکی گه‌وره له‌ سه‌ر دیواری ئاوده‌سته‌که‌یه. هه‌لی ئەگرێ ئەلنی هه‌تا خاوه‌نی په‌یدا ئەبێ گوناخه نه‌وه‌ک ده‌ست یه‌کیک بکه‌وێت نه‌یداته‌وه. هه‌ر ئه‌وه‌نده ئەزانی لیره‌یه‌و لیره‌یه‌کی زۆریشه؛ ئیتر نایکاته‌وه بزانی چه‌ند لیره‌یه. نوێژه‌که‌ی ئەکا و ئەچیته‌ حوجره.

له‌ ده‌می عه‌سرا ته‌ماشای ئەکا واکایرپه‌که‌ی زله به‌ هه‌ناسه‌ برکێ هات و ره‌نگی له‌ روو براره‌وه شه‌پزه بووه، خۆی کرد به‌ ئاو ده‌سته‌که‌دا و هاته‌وه ده‌ره‌وه، به‌ چه‌پۆک به‌ر بووه سه‌ر و گویلاکی خۆی و ده‌ستی کرد به‌ گریان و هاوار و هاوار. خه‌لکی خوالیتی کۆ بوونه‌وه وتیان ئه‌وه چیه‌؟ چیت لێ قه‌وماوه؟ وتی: «خه‌لکینه بۆ خاتری خوا مالم کاول بوو؛ من توجارم و غه‌ریبم، خه‌لکی «خه‌له‌ب» م. بۆ جه‌له‌ب کرین هاتبووم بۆ ئەم ولاته، هه‌زار لیره‌م پێوو. هاته‌مه سه‌ر ئەم ئاو ده‌سته‌ ده‌ست به‌ ئاو بگه‌یه‌نم هه‌زار لیره‌که‌م له‌ سه‌ر دیواره‌که‌ دانا له‌ بیرم چوو، ئیستا که‌ چوومه بازار که‌وته‌وه فه‌یکرم و بۆی هاته‌مه‌وه، سه‌یر ئەکه‌م نه‌ماوه». ئەمه‌ی وت و وه‌کو بارانی به‌هار ئاو به‌ چاوانیا ئەهاته‌ خواره‌وه.

فه‌قیکه‌ فه‌یکری کرده‌وه و وتی: ئەم پیاوه غه‌ریبه‌و ئەم پاره‌یه‌ش ئیستا بۆ من حه‌رامه‌ با پێی بده‌مه‌وه، ره‌نگ بێ ده‌ست به‌ری لیره‌یه‌که‌م بداتی، ئەیده‌م به‌ که‌واپه‌ک. ئەو لیره‌ حه‌لاله

هەزار لىرەى حەرام دىنى. وتى باوکم مەگرى پارەكەت ئەو ەتا لای من ەلسا چوو بوى ەبناىەو. کابرا کە تەماشای کرد ئەو گرپەى لىى داو ە گرپەکەى نەکراو ەتەو. پارەکەى وەر گرت و لىیدا رۆىشت.

بۆ ئىوارە ەاتەو ەبانگى فەقىکەى کرد، دەستى برد تاقە پوولىکى داىە. وتى: «فەقى! ئەو پوله بەرە گوشە شەکرىک بکەرە و خۆتى پىن بىخىکىنە». فەقى وتى مەئناى چىبە؟ وتى: «مەئناى ئەو ەىە من ەزار لىرەم دەست کەوى ئەیدەمەو». فەقى وتى: برا من لە بەر خوا کردوومە، لە بەر پارە نەمکردووە. وتى پىت ئەلیم بچۆ گوشە شەکرىک بکەرە و خۆتى پىن بىخىکىنە.

فەقى بە دەم فەقىتەو ەگەر پرىى کەوتە ەلەب. چوو لە مزگەوتىک لە لای مەلایەکى باش بە فەقىتەى دامەزرا؛ خەرىکى عىبادەت و خویندن بوو. کۆشکىکى زۆر گەرە دراوسىنى مزگەوت بوو. خاوەن کۆشکە کە رۆژىک ەەر سى تەلاقى ئەکەوى، دىتە لای مەلا کە بوى چاک بکاتەو. مەلاش ئەلئى ئەم تەلاقە چاک نایىتەو مەگەر بە مارە بە جاش نەبى. کابراش قەبولى ناکا چونکە توجارىکى گەرەى ەلەب ئەبى پىن ناخۆشە ئەم ناو ە بکەوتنە شوپىن. ئەچى ەموو دىنا ئەسوورپىتەو ە چارى تەلاقەکەى ناکرى و ناتوانى دەست لە ژنەکەشى ەلېگرى. چار ناچار دىتەو لای مەلای گەرەکەى خۆبان ئەلئى بۆم چاک کەرەو ەلەم نایى کەس پىن بزائى. مەلاش ئەلئى ەەر کەس پىت ەەر ئەزانرىت، من فەقىتەکى غەرىبى کەس نەناسى خەلکى ئەو ولاتى کوردستانەم لە لایە، پىاوىکى زۆر بە دىنیشە. دىنپىن ژنەکە لەو مارە ئەکەىن شەوىک لە لای بىن و بۆ بەیانى تەلاقى ئەدا، بەم جۆرە رەنگ پىن کەس پىن نەزانى. کابرا بەم تەگبىرە رازى ئەبى.

ئىنجا مەلا فەقىتە کە بانگ ئەکا ئەلئى: «رۆلە، پىاوىکى گەرەکەکەى خۆمان تەلاقى کەوتو ە ئىستا ئەمانەوى بە تەللىل چاکى بکەىنەو، لە تۆمان باشتر و رەزا سووکتر نەدیو ەتەو. من ژنەکەت لى مارە ئەکەم و سەد لىرەشت لە کابرا بۆ وەر ئەگرم، ئىمشەو لە لای ئەبى و بەیانى تەلاقى ئەدەى، با کەسپىش بەم کەىن و بەىنە نەزانى». فەقى بەم مەمەلەىە رازى ئەبى.

ئەکەوتنە ئىوارە مەلا مەجورە کەو خۆى ئەبى بە شەهید و ژنەکە لە فەقى مارە ئەکا. مىزدى ژنەکەش لەوى ئەبى؛ پىاوىکى بە دىمەن و بۆشناخ ئەبى. مەلا بە فەقىکە ئەلئى: ئەمە مىزدى ژنەکەىە، کە کەوتە بەیانى سەد لىرەکەت بۆ دىنى.

فەقیکه تەماشای کابرا ئەکا ئەبینی ئەمە کابراکە یە کە لە کەرکوک کیسە پارە گەمی لێ جیماوێ لە پاشا پۆلیکی دایێ و تێ خۆتی پێ بخنکینە. زۆر سەری سوورما، بەلام کابرا ئەم ناناسیتەو. ژنەکش که لەوێ ئەبی، چاوی بە فەقی ئەکەوێ سەیر ئەکا پیاویکی لاو چاک و شوخ و شەنگە ئەچیتە دلێهه. خیرا ئەنیری دەستی جلی نایابی بۆ ئەبەن بۆ حەمام و بە فەقیش ئەلین بچۆرە حەمام. فەقی ئەچیتە حەمام خۆی تاس و لووس ئەداو دەستە جلی لە بەر ئەکاو ئەچیتە لای ژنە، وەکو پادشا زاده‌یک بچیتە ژوورەه ئاوا ئەبی. ئەو شەهه لە گەل ژنەدا رانەبویری و ژنە فەقی بە تەواوی ئەچیتە دلێهه.

لە بەری بەیانا فەقی هەناسە یەک هەلنەکیشی ژنە ئەلی: بۆچی ئەو هەناسەت هەلکیشا؟ فەقی ئەلی هیچ خەبالتیک بوو کەردمەوه. ژنە وتی: نابێ، ئەبی پیم بلیت. ئەلی: «فلانی ئەم کابرای میردی تووه سالنیک هاتە کەرکوک؛ ولاتی ئیمە. هەزار لیرە ی لە سەر دیواری عابخانە ی مزگەوتیک لە بیر چوو، من دۆزیمەوه و پیم دایهوه. لە پاشا دەستی برد پۆلیکی دامی و تێ بچۆ بیدە گوشە شەکرێک و خۆتی پێ بخنکینە، و تەم بۆچی؟ وتی: یەکی هەزار لیرە دەست کەوێ ئەیداتەوه؟ ئەو وەختە واو ئیستەش وەها». ژنە وتی: هەروا؟ وتی بەلی. وتی: «کەواتە ئەم مال و دەوله‌تە کە تۆ ئەبینی هیچی هی ئەو نییه، هەمووی هی خۆمه. وە ئیستا منیش بە شەرع ژنی تۆم و تۆیشم ئەوی. تۆ ئیتر من تەلاق مەده، بەیانی کە هات بۆ ئێرە تۆیش دەست بەرە پۆلیکی بۆی فری دە بلی بیدە بە گوشە شەکرێک خۆتی پێ بخنکینە. بەم جۆرە تۆلە ی خۆتی لێ بکەرەوه». فەقی وتی: جا بە راسته؟ وتی: ئا. بەیانی هەر لە گەل مەلا بانگدانا کابرای کۆنە میرد هەلسا چوو بۆ مزگەوت و چاوه‌پێی ئەوه ی ئەکرد فەقی بیتەوه بۆ مزگەوت و ژنەکە تەلاق بدا. فەقی هەر دیار نەبوو؛ هەتاو کەوت فەقی نەبوو؛ کابرا چوو لای مامۆستاکی. مامۆستا مجەرەکە ی نارد بە شوینیا. ئەمیش وتی: «مالی خۆمه و ئیستا ئارەزوو ناکەم بیتە دەرەوه».

کابرا ئاگری تیبەر بوو، هات بۆ ماله‌کە ی خۆی. خانم وتی قایی لێ داخەن، مە یەلن بیتە ژوورەوه. کابرا سەیری کرد قایی لێ داخراوه، هەر لە دوورەوه بانگی فەقی کرد وتی: هەلسە وەرە ئیشم پیتە. فەقی هیچ جوابی نەدایهوه. لە ئاخرا فەقی لە پەنجەرە ی کۆشکە کەوه پۆلیکی بۆ فریداو وتی: «ئەو پۆله بەرە بیدە بە گوشە شەکرێک و خۆتی پێ بخنکینە». کابرا کە ئەمە ی بیست پەنجە ی خۆی برد بە دەماو کەوتە فیکر کە ئەمە فەقیه‌کە ی کەرکوکە کە وەختی خۆی ئەم جەوریکی وای لە گەل نواند. بانگی کرد: «فەقی من کەردم تۆ نەیکە ی». وتی: هەر ئەوه‌تا پیت ئەلیم بچۆ ئەو پۆله بەرە گوشە شەکرێکی

پێ بکرە خۆتى پێى بخنکینه. ئیتەر جارێكى تر سەرى نەکردەوه بەو قاپیهدا و فەقن كەوت بە سەر ئو خەزەنو مالهەدا.

- پیاویك هەبوو لە شارى «سنه» زۆر دەولەمەند بوو. تەنها ناخە كورپىكى هەبوو ئەویشى زۆر خۆش ئەویست، هەر شتێكى ئەكرد بیدلى نەئەكرد. كورپەكەش لە پارە خەرچ كردن و ئاھەنگ گرتن-خو ھەقە- درىغى نەئەكرد؛ هەر رۆژى دەستەبەكى كۆ ئەكردەوه ئەبیردن بۆ سەیران و گەران؛ بە ھەموو جۆر پارەى بۆ خەرچ ئەكردن. هەر شەو ھە كۆمەلێكى تری كۆ ئەكردەوه ئەبەینایە مالهەو، ھەموو چەشنە خواردنێكى بۆ درووست ئەكردن و بە چاكتر خزمەت، خزمەتى ئەكردن.

ھەر چەندە باوكەكەى پێى ئەوت: رۆلە، تۆ ئەم مال و پارەبە بۆچى وا ئەدەى بە دار و بەردا؟ ئەبیوت «بابە ئەمانە ھەموو ھاوڕێ و دۆست و برادەرى منن. پارەبەك لە رینگەى دۆست و برادەر نەبێ، بۆچى چاكە؟» باوكى ئەبیوت: «رۆلە، دۆست ئەوئەبە بۆ رۆژى تەنگانە بە كەلك بێ نەك لە رۆژى پاروو داگرتتا ھاوشان بێ. من ئەمە ھەفتا سالم عومرە، چوار بەكێكى تۆ دۆست و رەفیقم نییە. نازانم تۆ ھێشتا تازە خەتى سەوز بە لیوتەوہ ئالاوہ، [چۆن] ئەم ھەموو دۆست و برادەرەت پێكەوہ ناوہ».

كورپە ئەم قسانەى ھېچ نەئەچوو بە گوێیدا. رۆژ بە رۆژ زیاتر تەخشان و پەخشانى ئەكرد و ھەموو جارێش ئەبیوت بە باوكەكەى: «تۆ نەتزانێوہ چۆن دۆست راگرى؛ ئەمانە كە من ھەمە ھەموو دۆستى رۆژى لێقەوماومان».

باوكە ئیتەر لە وزەیا نەماو دلێشى نەئەھات دلێ كورپەكەى پرەنجینى. ئەوا ئەم كورپەش بەم جۆرە بینى پێوہ بنى دوو سالى تری پێى ناچى پوولێكى بە دەستەوہ نایەلنى و ھەج نامۆزگارێكەى ئەكا وەكوو نەخشی سەر ئاو وایە. ئاخى رۆژێك پێى وت: «رۆلە، لەم عومرى ھەفتا سالیدا -كە پێم تیناوہ- تەنها دۆست و نیویكەم ھەبە؛ تۆبش وا بەم بیست سال عومرە زیاتر لە سەد دۆست و برادەرەت ھەبە. وەرە با تاقيان بكەینەوہ بزاین چۆن؟» كورپە وتى: باشە.

كەوتە پاش نوێژى خەوتنان باوكەكە ھینای مەرپىكى سەر برى. ھەر وا بە خویتەكەبەوہ خستى تەبووتیکەوہو مەوجىكى دا بە سەریا. بە كورپەكەى وت ھەستە با پروین بۆ مالى برادەرەكانت. كورپە شوینى كەوت گەشستە بەر قاپى بەكێ لە برادەرەكان

ته‌قەیان دا له قاپی. کابرای براده‌ری هاته ده‌رگاو وتی کێیه؟ کورەش وتی منم. ده‌رگاکە‌ی لی کردوه. ئای فلان کەس ئەوه تۆی! یاخوا به‌ خێر بێن ده‌فەرموو وەر نه‌ ژووره‌وه.

باوکە‌که‌ وتی: «وه‌ختی هاته‌ ژووره‌وه‌ نییه‌ ئیشیکێ خراب قه‌وماوه‌». براده‌ر وتی: خێر بێ، چیه‌؟ وتی «وه‌للا فلانی! حه‌مه‌ ئەم ئیواره‌یه [به‌] قه‌زاو قه‌ده‌ر پیاویکی کووشتوه‌. ئیستا لاشه‌که‌مان هیناوه‌ته‌ مالی خۆمان و نه‌مانه‌یشتوو ه‌ کەس بزانی؛ به‌ ده‌ستییه‌وه‌ داماوین. له‌ پاشا حه‌مه‌ وتی با به‌ ئەمه‌ی پێ ناوی فلان کەس ره‌فیقه‌ ئەچین پتی ئەلێن ئەویش بێت له‌ گه‌لمان پیکه‌وه‌ لاشه‌که‌ ئەبه‌ین بۆ سه‌ر قه‌بران، تا نه‌که‌وتوته‌ به‌یانی ئەینتێین. ئەوه‌ ئیستا ئیمه‌ش هاتووین. جا له‌ گه‌لمان وهره‌ به‌لکوو رزگارمان بێت».

کورە‌ی براده‌ر هه‌ر ئەمه‌ی بیست ناو چاویکی دا به‌ یه‌کاو وتی: «ئه‌تانه‌وی تووشی گۆبه‌ندیکم بکه‌ن؟ نه‌دیم و نه‌ هه‌یچیش. برۆن خواتان له‌ گه‌ل!» ئیتر ده‌رگای داخست و چووه‌ ژووره‌وه‌.

باوکە‌که‌ وتی به‌ کورە‌که‌ی رۆله‌ قه‌یدی نییه‌ با بچین بۆ لای یه‌کێکی تریان. چوون و له‌ گه‌ل ئەویشا هه‌روه‌کوو خۆبان گه‌رانه‌وه‌. ئەو شه‌وه‌ تا به‌یانی به‌ هه‌موو براده‌ره‌کانا گه‌ران، یه‌کیان نه‌بوو بلیت باشه‌ له‌ گه‌لتان دیم؛ هه‌موو قاپیان داخسته‌وه‌ و چوونه‌ ژووره‌وه‌ و وتیان «ته‌ماتانه‌ تووشی گۆبه‌ندیکمان بکه‌ن؟»

که‌وته‌ شه‌وی دوایی باوکە‌که‌ وتی: رۆله‌ که‌سی تر ماوه‌ له‌ دۆست و براده‌ره‌کانت؟ وتی: ناوه‌لا کەس نه‌ماوه‌ هه‌موویان چوون. ئینجا باوکە‌که‌ وتی: «ده‌ رۆله‌، وهره‌ من له‌م عومره‌ پان و درێژه‌ که‌ کردومه‌ ته‌نها براده‌رو نیویکم هه‌یه‌ با بچین ئەوانیش تاقی بکه‌ینه‌وه‌». کورە‌ وتی: باشه‌.

پاش نوێژی خه‌وتتان هه‌لسان چوونه‌ مالی نیوه‌ براده‌ره‌که‌، ته‌قەیان دا له‌ ده‌رگا. خاوه‌ن مال هات وتی کێیه‌؟ کابرا وتی منم ده‌رگا بکه‌ره‌وه‌. که‌ ده‌رگای کرده‌وه‌ وتی: «ها فلانی یا خوا به‌خێر بێن! ئەوه‌ چۆن بووه‌ وا به‌م نیوه‌ شه‌وه‌دا ته‌شریفتان هیناوه‌؟ فه‌رموونه‌ ژووره‌وه‌». کابرا وتی: «فلانی وه‌ختی ژووره‌وه‌ نییه‌، حه‌مه‌ی خزمه‌تکارت قه‌زاو قه‌ده‌ر ئەم ئیواره‌یه‌ پیاویکی کوشتوه‌؛ هیناومانه‌ته‌ حه‌وشه‌که‌ی خۆمان کەس پتی نه‌زانیوه‌ به‌ ده‌ستییه‌وه‌ داماوین. ئیستا که‌ هه‌یچ چارم نه‌دۆزییه‌وه‌ ئەوه‌ نه‌بی که‌ هاتین به‌ شوین تۆدا بێت له‌ گه‌لمان بچین بۆ سه‌ر قه‌بران و له‌ کۆلی بکه‌ینه‌وه‌ و له‌م به‌لایه‌ رزگارمان بێن تا کەس نه‌یزانیوه‌».

کابرا تۆزئ فکری کردەووە لە پاشا وتی: «فلانی ئیستا تازە درەنگە ئەترسم توشی هەرایەک ببین. من وای بە چاک ئەزانم بچین تەرمەکه بێنینه ئیره لە حەوشە ی ئیمەدا چالیکێ بۆ هەلئەکه‌نین ئەیخەینە چالەکه‌وه دایئە پۆشین و رزگارمان ئەبێ».

باوکه‌که وتی: نابێ هەر ئەبێ بیهین بۆ سەر قەبران لەوئ بێنێژین. لە پاش قسە کردنیکێ زۆر پیاوه‌که زانی باوکه‌که بەو جۆرە رازی نابێ، وتی: «بە خوا فلانی ناوێرم لە گەلتان بێم بۆ سەر قەبران. ئەگەر ئەتەوئ ئەبێنینه ئیره لای من ئەیشارینه‌وه، ئەگەر ناشتەوئ ناتوانم بێم بۆ سەر قەبران؛ ئەزانم ئەکه‌وینە گیرێ حوکومەت». باوکه‌که وتی: سەر قەبران ئەبێ منیش ناتوانم بێهێنمە ئیره و هەلسان هاتنە دەرەوه.

رووی کردە کورەکه‌ی وتی: رۆله ئەمە نیوه رەفیکە‌که‌م بوو. ئینجا با بچین بۆ لای رەفیکە‌که‌م.

شەو زۆر درەنگ بوو، بەری بەیان بوو چوونە بەر مالی رەفیک و لە دەرگیان دا. کابرای رەفیک لە گەل مال و منالیا لە ناو جینگەدا نووستبوون، گوئی لە تەقە ی قایی بوو هەر وا بە بێ ئەوه خۆی کۆکاتەوه هات وتی: کیهی؟ باوکه‌که وتی: منم. خیرا قایی بۆ کردەوه وتی: «ئای فلانی ئەوه خیره چی قەوماوه وا بەم نیوه شەوه تەشریفتان هیناوه؟ دە فەرموونە ژوورەوه فەرموون». باوکه‌که وتی: وهختی هاتنە ژوورەوه نییه شەو درەنگە، ئیمەرۆ حەمە ی خزمە‌تکارت قەزاو قەدەر پیاویکی کوشتووه، ئیستا ئەوه‌تا لە حەوشە‌که‌ی خۆمانە، هاتوون بە شوین تۆدا لە گەلمان بێت بچین بیهین بۆ سەر قەبران بێنێژین تا رۆژ نەبۆتەوه‌وه کەس نەیزانیوه.

کابرا وتی: وەرئە ژوورەوه بێتێن ئەلێم. ئەمانیش چوونە ژوورەوه. ئنجا کابرا چوو خۆی پۆشته کردەوه بە بێ ئەوه‌ی ئەمان بزائن سێ کورێ هەبوو لە خەو هەلساندن، هەموو تەفەنگ و فیشەکیان دا لە خۆیان و هاتەوه لای مێوانەکان.

پیاوه‌که رووی کردە باوکه‌که‌وه وتی: «تۆ پیاویکی خرابی، شتیکی وا ئەوه‌ی ئەهینا که تۆ ئاوا بۆی بکه‌ویتە پەله‌و ناره‌حەتییه‌وه؟ ئەبوایه هەر لە ماله‌وه مندالیکت بناردایه خەبه‌ری بێ بداماوه هێچی تر. ئیستەش ئیوه ئەبێ لەم شوینە نەبزوون، من ئەوا خۆم و هەرسێ کورە‌که‌م ئەچین تەرمەکه ئەبه‌ین بۆ سەر قەبران و ئەبێنێژین. ئەگەر تاسمان بێتە ریمان ئەبێنینه خواره‌وه. تا ئیمە هەر چوارمان نەکوژرین ناهیلین خوین لە لوتی بەره‌ی ئیوه بێتە خواره‌وه» و لێیاندا رۆیشتن.

که ئەوان دەرچوون باوک و کورەکەش هەلسان دوور و نزیک چوون بە شوێنیان. سەیریان کرد ئەوا ئەوان چوونە ماله‌وه، دوو کەسیان تابو تەکەیان هەلگرت یەکیکیان بە تەفەنگەوه کەوتە پیش و یەکیکیشیان کەوتە پاشیان، هەر بەو شەوه تەرمیان برد بۆ سەر قەبران و چالیان بۆ هەلکەند. لەو وەختەدا کە ویستیان بیخەنە چالەکەوه، باوکەکە چوو ناوچەوانی رەفیقەکەى خۆى ماچ کردو وتی: «بەسە ئیتر بۆم دەرکەوت. ئەم تەرمەش هیچ نییە، مەرە کوشتوومە تەوه. ئەمە ویستم دەرزیەک بەم کورەى خۆم بلێم و هەموو کارەساتەکەى بۆ گێڕایەوه». ئینجا رووی کردە کورەکەى خۆى و وتی: «رۆلە! ئیتر ئایا بۆت دەرکەوت کە دۆست و برادەر کامەیه و کامەنییه؟»

کورە وتی: «بابە هەموو شتیکم وەرگرت، ئەگەر بیاو بم ئیتر ئەزانم کێ دۆستەو کێ پاروو خۆرە». وتی: «رۆلە، دۆست و هاوڕێ ئەوهیه لە وەختی لێقه‌وماننا فریات کەوی؛ ئەگینا لە وەختی شینەبیدا دۆزمنیش هەر دۆستە. دۆست ئەوهیه گیانی خۆى لە پیناوتا بدۆزێتی نە وەک هەر لە رۆژی خۆشیا بە دەورتا بێ. ئەوه نیوه دۆستەکەى من بوو کە توانی لاشەکە لە ماله‌کەى خۆیا بشاریتەوه. بەلام کە هاتە سەر خەتەری گیانی نەیتوانی بمانپەریتنەوه. دۆستی تەواویش ئەوه بوو کە چاوت پینکەوت گیان و مالی خۆى و کورپ دانا لە پینا و منا. جا ئایا دۆستەکانی تۆش ئاوا بوون کە هەموو جار هاوارم لێ ئەکردی و بە گۆیت نە ئەکردم؟»

- دەوری پیشوو دەوری باز گەردانی بوو؛ باز بنیشتایە بە سەر هەر کەسیکەوه ئەبوو بە پادشا. دوو بیاوی کورد لەو ولاتی کوردەواریه هەر لە تافی منالی و هەرزەکاریه‌وه رۆژگاریان پینکەوه رابواردوو. پایز داهاتبوو لە جوت و کیشو و سەپانی بووبوونەوه، ئەچوون بۆ شار شتومەکی زستانە بکرن بۆ خۆیان و مال و منالیان. گەیشتنە سەر کانیه‌کەى «کانی‌ماران» لەوێ تۆزێ دانیشتن بۆ حەسانەوه و کەوتنە دەمە تەقن. بیستبوویان کە لە شار باز گەردانە؛ هەر‌وا بە دەم قسەوه، قسەیان هاتە سەر ئەوه کە یەکیکیان بەوی کەیانى وت: «ئەرى ئەگەر ئیستا ئیمە چووینە ئەم شارەو باز هات بە سەر تۆوه نیشته‌وهو بوویت بە پادشا چی ئەکەیت؟» وتی: «وێلا ئەوی چاکەو داد پەرەستییه ئەوه ئەکەم. هەر شتی خوا حەزی لێ نەکا ئەوه لا ئەبەم و هەر شتی خوا پینی خۆش بێ ئەوه ئەکەم لە گەل مەردم و توودەى ولاتا».

ئنجائو لهوی پرسى وتى: ئەى ئەگەر باز نىشت به سەر تۆوهوهو تۆ بوويت به پادشا چى ئەكەى؟ وتى: «وه لا برا ئەوى راستى بى، له خراپه بهو لاوه هيچى تر ناکهم. ئەوى ستم و جهوره ئەوه بلاو ئەكهمهوه، ئەوى خوا حەزى لى نهكا ئەوه ئەكهم له گەل خەلکا». وتى: كوره چۆن شتى وا ئەبى؟ وتى: دلى من ئەوهى ئەوى، ئەگەر بووم به پادشا له وهى كه وتوومه لى لا نا دەم، ئەگەر نەشبووم ئەوا هيچ. بهم جۆره هەر دووكيان پهيمانان بهست و ههستان لىياندا روڤشتن.

كه چوون له قهراخ شار ههشاماتيكي زۆر كۆ بۆتهوهو باز به عاسمانهوه ئەسوورپتهوه، ئەمانيش چوون له گۆشه يهكەوه بۆ خۆيان راوهستان. باز هات و چوو گهرا له ئاخرا خول خول هات نىشت به سەر ئەوه يانهوه كه وتبووى من له خراپه بهو لاوه هيچى ترنا كهم. جوان و پوخت برديان و له سەر تهخت داينانوا بوو به پادشا.

ئيتير ئەميش بهره بهره و رده رده دهستيدا به ئەنجام گه ياندنى ئەو بير و باوه رانهى كه ههيبوو له زۆرو ستم و له جهور و خراپهى ههموو خەلكى ولات و قهله مرهوه به تەنگ هاتن. ئەميش رۆژ به رۆژ هەر روو له زيادى بوو؛ واى لىهات به هيچ جۆر بهزهى له لا نهماو وهكو گاکوژ كهوته ناو ئەو عالمهوه.

رۆژيك ئيشيكي فرهناشيرين و ستمكارانهى داهيتاوا داى به شانى ههموو ئەهلى ولاته كەدا، وتى ئەبى ئەم ئيشه بکەن. کردنى ئيشه كه له وزهى ئەهلى ولاته كەدا نهبوو، كۆ بوونهوه كهوتنه قسه لىوه کردنى. كهوتنه ئەوه كه بهلكو ئيشيكي وا بکەن پادشا ئەم ستمه ناههموارهيان له سەر لا با.

له هەر ريگه يکهوه بۆى ئەچوون، كهلكى نهبوو، ئاخىر قسه يان هاته سەر ئەوه وتيان پادشا له وهختى خۆيا هاوريهكى ههبووه. بچين بهلكو بيدۆزينهوهو بينيرينه لای ئەو تکای لى بکا و به تکاکهى ئەو ئەم ستمه مان له سەر ههلبگرى.

چوون و به هەر جۆر بوو کابرايان دۆزیهوهو پىيان وت: کابراش وتى باوکم، من ئىسته پياويكى سهپانى ههزارم و ئەو پادشايهكى گهورهيه، نه ئەمناسى و نه ريگه شم ئەدهن بچمه لای. به هەر زۆر و خواهيتىک بوو کابرايان ساز کرد و ههلسا چوو. كه چوو بهر باره گارای سپارد به پادشا بلين فلان كه سىک هاتوو بۆ لای ئايا دهرهفت ههيه چاوى پى بکهوى؟ پادشا هەر كه گووى له ناوى فلان كهس بوو ههستاو تا بهردهرگای ههوشه چوو به پيشوازيهوه. له گەل ئەوهدا كه ئەو جلیكى شروپیشی له بهر بوو، باوهشى کرده ملی و ئەملاو ئەو لای ماچ کرد و بردیه ژوورهوه و له تەنىشت تهخته كەى خۆى داينا. پادشا زۆر

سهرزهنشتی کرد که بۆچی ئەم ماوه دوورو درێژه دیار نەبووه؟ بۆچی ئەبێن دۆستایه‌تی و ره‌فاقه‌تی کۆنی له‌ فیکر چووینته‌وه.

کابرای هاوڕێ پێی وت: برام، تۆ ئێسته پادشای ولاتیکی زلیت، من هەر کابرا سه‌پانه‌کی جارنم. کێ من ئەناسی و کێ رینگه‌ی من ئەدا که بگه‌مه لای تۆ؟ تۆ پادشاو من سه‌پان، ئەمه هەر ریک ناکه‌وی و ئابرووی تۆش نابهم.

پادشا له‌مه زۆر دلی ته‌نگ بوو، وتی: «برام من و تۆ هەر هاوڕیکه‌ی جارنن. وه‌ ئەبێن من خۆم لێ گۆرابن، زه‌مان منی کردوه به‌ پادشا، به‌لام دۆستایه‌تیه‌که‌م له‌ گه‌ل تۆدا هەر سه‌پانه‌کی جارنن».

گه‌لێک له‌م قسانه‌و له‌م گله‌یی و بناشته‌یان کرد و پاشان کابرا رووی کرده پادشا و وتی که‌واته ئێسته من بۆ ئیشیک هاتومه‌ته لای تۆ. پاشا وتی: فه‌رموو. وتی: «تۆ له‌وه وه‌خته‌وه بوویت به‌ پادشا تا ئیستا گه‌لی سته‌م و جه‌ورت له‌ گه‌ل ئەم خه‌لکه‌دا نواندوه‌وه هه‌مووشیان لێ وه‌رگرتوویت. ئیستا ئیشیکه‌ی تری زۆر زله‌ت داوه به‌ سه‌ریانان که له‌ وزه‌ی که‌سیانان نییه‌و سته‌میکی زۆر نا‌هه‌مواره. من هاتومه‌ته لات بۆ تکای ئەوه که ئەم تاقه‌ سته‌مه‌یان له‌ به‌ر ئەو دۆستایه‌تیه‌ی که له‌ به‌ینمانا هه‌یه له‌ سه‌رلابه‌ری».

پادشا تۆزێ سه‌ری داخست و له‌ پاشا سه‌ری به‌رز کرده‌وه وتی: «کاکه‌ برا! که من و تۆ ئەهاتین بۆ ئەم شاره‌و له‌ سه‌ر کانیه‌که دانیشتین و هه‌ندێ قسه‌مان کرد ئەو قسانه‌ت له‌ فیکر ماوه؟» وتی: «به‌لێ». وتی: چی بوون؟ وتی: «من وتم ئەگه‌ر بێم به‌ پادشا له‌ چاکه به‌و لاوه هه‌یچی تر ناکه‌م وه‌ تۆیش وت ئەگه‌ر من بێم به‌ پادشا له‌ خراپه به‌و لاوه هه‌یچی تر ناکه‌م». وتی: که‌سی تر له‌ به‌ینمانا بوو؟ وتی: بێجگه‌ له‌ خوا که‌سی تر نه‌بوو. وتی: خۆ خوا زۆر چاک گوێی له‌ قسه‌که‌مان بوو؟ وتی: به‌لێ. وتی: «ئوه‌وه بوو، به‌ ڕێ که‌وتین و هاتین. پاشان من بووم به‌ پادشا، وه‌ وایش ئەزانم که خوا کردمی، وه‌ بۆ ئەوه‌شی کردووم که ئیشی خراپه‌و جه‌ور و سته‌م بکه‌م له‌گه‌ل ئەم خه‌لکه‌دا. چونکه‌ ئەگه‌ر بیه‌یستایه‌ چاکه‌یان له‌ گه‌ل بکری ئەهات تۆی ئەکرد به‌ پادشایان. دیاره که‌ منی کردوه‌وه وا ئەگه‌یه‌نێ ئەمانه‌ خراپن هەر شایانی خراپه‌ن. ئەگه‌ر چاک بوونایه‌، شایانی چاکه‌ نه‌بوون، ئەو وه‌خته تۆ نه‌بووی به‌ پادشایان. که‌واته هه‌یج له‌م روه‌وه رووم لێ مه‌نی و ناتوانم له‌م سته‌مه که خسته‌ومه سه‌ر شانیان ده‌ست هه‌لبگرم. هەر وه‌خت که‌ شایانی سته‌م نه‌بوون و پاک بوونه‌وه بێشک بزانه که خوا من له‌ سه‌ریان لا نه‌با و یه‌کیکی وه‌ک تۆ ئەکا به‌ پادشایان».

کابرای ھاوڕێی که ئەم قسانەیی بیست ئیتەر ھەلسا مالاوایی لێ کرد بە شوێنەکەیی
خۆیا گەراپەوہ.

- کابرایەک لە خانەدانێکی زۆر گەورە مال و ملکێکی فراوانی بە میراتی بۆ ماپووہوہ،
بەلام نەیتەتوانی بە خێوی بکا و بیھینیتە بەرھەم. رۆژیک لە دیواخان دانیشتبوون لە گەل
کۆرە گەورەکەیی ئەم قسانەیان دەکرد: رووی کردە کۆرەکەیی وتی: «ملکانەیی پینج شەش
دیمان کہ لە لای مسکینەکانە ھەتا ئیستە چەند جارم پئی وتی بچۆ وەرێگرە، بۆچی
نەچووی؟» کۆرە وتی: «ھینشتا نەچووم، دوو سێ رۆژی دیکە ئەچم وەرێتەگرم، قەپچی
ئەکا؟»

باوک: «ئەیی دئی "کانی پان"مان داوہ بە کوێخا بەکر بە ئیجارە، دوو مانگە لە
پسوولەکەیی تئ پەریوہ بۆچی نەچووی پارەکەیی وەرێگری؟ ھیچمان نییە خەرچی کەین دە
بچۆ وەری بگرە».

کۆر: جارئ نەمکریوہ، پەلەت چییە بە شینەیی ئەیکرم. ئینجا باوکە- بابەعەلی
تەکیەیی لە تەنیشتیوہ دانیشتیوو رووی تئ کرد- وتی: «بە خوا یا شیخ وەجاخم کۆیرە».
بابەعەلیش پئی وت: «بە خوا ئاغا! ناشوگری نەبئ باوکی رەحمەتیش ھەر وەجاخی کۆیر
بوو».

- یەکئ لە شیخەکانی «کەسنەزان» ئەچیتە مالی «خدر وەیس» سەرۆکی خیلی
«ئالی بەگی». کابرای شیخە ئیجگار زۆر بلئ و ئەوہش فرە ناشیرین و بئ فەر ئەبئ. لە
دوای گەرانەوہی «خدر وەیس» باسی ئەکاو ئەلئ: «شینخی چی؟ شیخ شەر ددانئ، گای
ماسیاگ چاوی، گون سەر شەکە نئری، مس قوییاگ دەمی، جاش گەمە کەر لوتئ، توک بن
گون ریشئ».

- لە دەورو بەری «موسل» دوو گوند ھەبوون یەکیکیان کوردی تیا دائەنیشت،
یەکیکیان عەرەب. عەرەبەکان مالاتەکەیان کردبووہ ناو کشت و کالی کوردەکانەوہ.
کوردەکان چوونە لای مەلاکەیی خۆیان کاغەزکیان بۆ بنوسئ بۆ عەرەبەکان کہ جارێکیکە
ئیشی وا نەکەنەوہ. ئەویش ئەم کاغەزەیی بۆ نووسین: «عەرەبەکان! الی اختی ارو مختار

قریتکم، قد دخل فی زراعتنا گاو گۆلککم، لولا پیرو ریش سپیکم لقطعنا دم و لووتی گاوآنکم».

- یه‌کی له بهراز خۆره‌کان ئەمریت. مەلاکه‌یان ئەچیتە سەر گۆرە‌که‌ی تەلقینی ئەدا، ئەلئ: «حەقلی حەقان حەق لئ ئەدا، مەنسوورە‌هەلاج چەک لئ ئەدا، گاکۆل داود شاخ لئ ئەدا سەگەل سونی قەپ لئ ئەدا».

- رۆژێک له دێیه‌کی بلباسه‌تی مەلاکه‌یان نەخۆش بوو. ریش سپیه‌کیان هەبوو زۆر پیاویکی به‌ دین و له‌ خوا ترس بوو، هەموو دەمی حازری جمعه‌و جەماعەت بوو؛ چوو هە سەر بانێ مزگەوت له‌ بانێ مەلا دەستی کرد به‌ بانگ دان «اشهد ان لا اله الا الله» له‌ به‌ری بوو، له‌وه به‌ دواوه له‌ بیری چۆوه. هات هات چوو هە سەر بانە‌که‌ی خۆیان له‌ کلاو رۆژنە‌که‌وه بانگی ژنە‌که‌ی خۆی کرد وتی: «ئەستیلی، ئەستیلی!» ژنە وتی: «هۆ هۆ» وتی: «ئەری کچه‌که نیوی ئامۆزاکه‌ی خولای چی بوو؟» وتی: «چلۆن له‌ بیرت چوو هۆه؟» حەمه‌دی کاک ریسوان». وتی: «ئەری وه‌للا ره‌حمەت له‌ بابت! وه‌ بیرم هاته‌وه». فرکه‌ی کرده‌وه سەر بانێ مزگەوتە‌که‌و بانگه‌که‌ی به‌م جۆره ته‌واو کرد و باشان وتی: «بۆ دایک و بابی خولای حەمه‌دی ریسوان، ئیمامی مزگەوتان، هەموو تایفه‌و خزمان، ریش سپیانی بن ئاشان، پیاو ماقوولسی گونیدیمان، شوان و گاوانی ده‌شتیمان، پیریژنی به‌ر کە‌ندوان، پیره‌مێردی ده‌سته دووان، خازەو بازە‌ی مالیمان فاحیتە».

- کابرای مەرگه‌یی له‌ مەلایه‌ک ئەپرسی ئەلئ: «تو خوا مامۆستا هەر ده‌لێن پردی سیراتی هه‌یه ئه‌وه چۆنه‌؟» مەلایش ئەلئ: «مام هۆمەر کتیبان ده‌فه‌رموی پردی سیرات له‌ مەشره‌قان هه‌تا مەغریبان درێژه، له‌ موو باریکترو له‌ شیر تیژتره؛ به‌ قەده‌ر سەد کتیی له‌ سەر یه‌ک دانێ هینده به‌رزه، جە‌حه‌نه‌میش له‌ ژیریدا‌یه، یه‌عنی پرده‌که به‌ سەر جە‌حه‌نه‌میدا راکشینراوه».

مام هۆمەر که ئەمه‌ی بیست ئەلئ: «مامۆستا ئەبێ به‌ سهریدا برۆین». ماموستا فه‌رموی: به‌لئ کتیبان وا ده‌فه‌رموی ده‌بێ هەموومان به‌ سهریدا برۆین. ئەویش وتی: «مامۆستا، پینی ناوی؛ به‌ گۆره‌ بابم رمبه له‌ بنیه‌وه هه‌لده‌ستینم»؛ واته ئە‌که‌ومه ناوی.

- کوره کویخایه کی کورد ئەیخویند؛ مه لاکه فیری حیسابی کردبوو. ئیوارە یە ک باوکی لئی پرسى: رۆله فیری حیساب بووی بۆ باوکت؟ وتی: بەلێ. باوکی وتی: ئادەى بزائەم. وتی: هەستونى دەوار، یەکە؛ چاکلەى گوريس دوو؛ سى پای مەشکە، سێیە؛ دوو چاکلە بە قنگى یەکەو، چوارە؛ کوچەلە، پینجە؛ دەستەى دووی جووتیار، شەشە؛ لنگەو ژوور، حەوتە؛ لنگەو خوار کەوتوو، هەشتە؛ سەر مێکوتەى ناو ئاو، نۆیە؛ هەستونیک کوچەلەى لە پینشەو دەنرابی، دەیە».

- کابرایەکی هەورامى وتی: «ئیمرۆ هەنى فرەم واردەن». کابرای هاورپى وتی: «جەکوگە یانەت ویران بۆ؟» وتی: «جەمالو سانی؛ سان جەبالەخانەکەنە مەواردش، توپیکلەکەش فری مەدا، زۆرابوو خزمەتکاری مەکرانەو، منیچ کرناو کرناوم کەردەن»؛ هەنى شوتییە.

- کابرایەکی کورد کچیکى هەبوو. بەیانیک زوو کچە لە خەو هەلساو رووی کردە دایکی وتی: دایە ئای ئیمشەو خەویکی چەند خۆشم دی. دایکی وتی: «یا خوا سفەت قول هو اللّٰه وى ناوى لا اله الا اللّٰه وى و بۆ حەمەد رهسول اللّٰه وى! ئادەى رۆلە بیگێرەو». وتی: «دایە لە خەوما شتیک تیا ما ئەهاتوو ئەچوو، ئەوئەندە خۆش بوو ئەوئەندە خۆش بوو، لە هەنگوین و رۆنەکەى مالی لالەم فرە خۆشتر بوو».

ژنە بانگی کردە میردەکەى وتی: بێرەو کچەکەمان خەویکی فرە خاسی دیگە ماشەللا! باوکی لە کچەى پرسى چیت دیوو؟ وتی بابە لە خەوما شتیک تیا ما ئەهات و ئەچوو ئەوئەندە خۆش بوو، لە هەنگوین و رۆنەکەى مالی لالەم فرە خۆشتر بوو. باوکی وتی: چەتیو ئەو کێر نەبووبی؟

وتی: بابە دەنگ مەکە، بۆچی وا ئەزانى کێر نەدیگە؟ باوکی وتی ئادەى بزائەم چۆنە؟ وتی: «بابە، کێر-کێرى فەتەى مامە- سووریکى مل دابریاگی بەرچەناکە تاشریاگە. گشت جار لە لای ران ئەینیا دەر. ئینجا باو فرئنگ فرئنگ، تیرە تیف تیرە تیف مانگا لە کینفەو بە قۆرە قۆر ئەهاتەو. مەشکە لە کەبیانوو شیت ئەبوو، ژلەژە ئەکەوتە ئەوی. ئیتر خۆش بوو، های خۆش بوو».

- حسین به‌گی حه‌سه‌نه‌گی جاف گئیرایه‌وه وتی سالیکی له سهر به‌رده نوپژه‌کائی «کانی‌پانکه» نوپژم نه‌کرد. هه‌ندئ کورکارهی جاف هاتنه‌ئهوئ، یه‌کئیکیان پرسى ئه‌رى کورپنه‌ده‌نگو باسى حوکمه‌ته‌کان چیبه؟ کابرایه‌کی بۆزه‌له‌هه‌لی دایه‌وتی: «برا من پیت بیژم؛ ئه‌و حوکومه‌ته‌فیلبازه‌که‌لاقیکی له‌میسر دانیاه‌گه، قاجیکی له‌ئیران، داریکیشی به‌ده‌سته‌وه‌یه‌له‌هیندستان هیزی خوی خستگه‌سه‌سهری، ئه‌وا هینه‌ده‌هه‌ره‌یه‌کی هاورد داره‌که‌ی بریه‌وه‌به‌لادا‌که‌وت، ئیرانیش قاجیکی شکاند. ئه‌وا له‌میسریش خه‌ریکه‌قاجه‌که‌ی تری ئه‌شکینى. ته‌نها لاشه‌که‌ی لای ئیمه‌یه‌مه‌گه‌ر سلۆت بیخوا».

- ده‌وری زوو کابرایه‌کی هه‌جیبی دپته‌بناری شاره‌زور ره‌قه‌یه‌ک له‌قه‌راخی چه‌می «ده‌لین» ئه‌دۆزپته‌وه؛ گورج هه‌لی ئه‌گرئ ئه‌یخاته‌ناو هه‌مانه‌که‌وه. که‌له‌کۆلیایه‌ئهبیاته‌وه‌به‌دیاری بۆ فه‌ریدون‌به‌گ. ئه‌ویش نازانئ ئه‌مه‌چیبه، پینج شه‌ش پیای ریش سپی گرد ئه‌کاته‌وه‌ئهلئ: «مه‌لیک په‌ریم ئاوردن، ئا ده‌ی بزاندئ چیشهن». که‌ته‌ماشاشه‌که‌ن، یه‌کئیکیان ئهلئ «ئمه‌سه‌قا قوشه، گولله‌یان لئ داوه‌بالئ هه‌لپروکاوه». یه‌کئیکئیریان ئهلئ «نا وایه، ئه‌مه‌ماسی دیمه». یه‌کئیکئیر تر ئهلئ «نه‌خیر؛ ئینه‌بازهن من خاسش مه‌شناسوو». یه‌کئیکئیر تر ئهلئ «نه‌خیر؛ ئینه‌نه‌قازهن و نه‌بازهن، ئینه‌بولبولئ خو‌ش ئاوازن، له‌سهر چلان مه‌نیشو، پکلی پکلی مه‌وا چوو».

کابرایه‌کی شاره‌زوری بۆ «توو» کرین چوو بوو بۆ ئه‌وئ، پینان ئهلئ بابه‌ئمه‌ره‌قه‌یه‌وه‌له‌شاره‌زور زۆره؛ فره‌ی ده‌ن.

- ئه‌ورحمانی پاشای بابان کئیتیکئی شانامه‌ی درای په‌رپوتئ ئه‌بئ، مه‌لایه‌کی سه‌حاف بانگ ئه‌کا ئهلئ ئه‌م کئیتیم زۆر چاک بۆ چاک بکه‌روه. مه‌لا کئیتبه‌که‌ئه‌باو له‌دوای چه‌ند رۆژیک ئه‌هه‌ینیتته‌وه. پاشا که‌ته‌ماشای کئیب ئه‌کا ئه‌و په‌رانه‌ی که‌له‌جینی خویا نه‌مابوو هه‌مووی خستوته‌وه‌جئ خوی و ئه‌و جییانه‌ی که‌درا بوون مه‌لا له‌سهر کاغه‌زیکئی جوان نووسیه‌وه‌و پینه‌ی کردوووه‌به‌جزوه‌به‌ن کراوی و به‌رگئیکئی باشه‌وه‌هیتاویه‌ته‌وه.

پاشا زۆری پئ خو‌ش ئه‌بئ و ئه‌فه‌رموئ مه‌لا چیت ئه‌وئ داوا بکه. مه‌لا ئهلئ قوربان ره‌زیکئی تریم هه‌یه‌له‌دی «قوله‌ره‌ش»، بفرموو ره‌زانم لئ نه‌ستین. ئیتر دوعا گۆت ئه‌بم. پاشا ئه‌مر ئه‌کا فه‌رمانی قوله‌ره‌شی بده‌نئ به‌خاک و به‌راوه‌وه‌با بۆ مه‌لا بئ.

مەلا فەرمانەکه وەر ئەگرێ و ئەروا. لە داوای سالیکی دیتەوه خزمەت پاشا ئەلێ: «قوربان خوا راوهستات کە! هاتووم دیی قوولە رەشتان پێ بدەمەوه، هەر ئەوه نەدم مەرھەمەت لە گەل بکە رەزەکم رەزانی نەبێ. پاشا ئەپرسی بۆچی؟ مەلا ئەلێ: «قوربان سالانی پیشوو کە خاوەن دێ نەبووین، هەموو وەختی نانی جۆمان ئەخوارد بە وشکی، یان بە دۆووە لە ناو حەفتەیه کدا جارێک شۆربامان لێ ئەنا وە یا نان و دۆشاومان ئەخوارد. ئیستا ژن و مندال هەموو رۆژ پلاو و گۆشتیان لێم ئەوێ و داوای جلی جوانم لێ ئەکەن. ئەویش تەماشای ئەکەم دەری ناهێنی، لە بەر ئەوه ئەمەوێ بچینهوه دۆخەکی جارن».

پاشا ئەفەرمووی مادام مال و مانتا فیزی خواردنی خۆش و جلی چاک بووین، تازە ناتوانن لە سەری لا بچن. «ئەولاغا»ی وەزیری بانگ ئەکا ئەلێ: «سێ دێ کە بێ خاوەن بێ بدۆزەرەوه بیخەرە سەر قوولە رەشی مەلا». ئەولاغا سەیری دەفتەر ئەکا «تەرەمار» و «زۆرنا سەر» و «تەق تەق» بێ خاوەن، ئەچێ فەرمان ئەنووسێ ئەلێ: «نامانە سەر قوولە رەشی مەلا، تەرە مارو زۆرنا سەر و تەق تەق».

- کابرایەکی کورد دنیا زستان بوو ریی کەوتە دیهەک. تەماشای کرد مالتیک دوو کەلی لێ هەلئەستی، وتی بچمە ئەم ماله لە هەمووی باشترە. کە چوو سەیری کرد ئەم ماله ماله جۆلایه؛ ماله جۆلاش نەختی پاک و پوخت و بە سەر و بەرن. پیاوێ کە خەریکی جۆلا بیه و ژنە کەش تەنووری داخستووە نان ئەکا.

چوو دانیشت. کابرای جۆلا سەیری کرد ژنە کە ی شەرمی بە دەره وەیه. لە پێ چالە کەدا «مەکوکە» کە ی ئەهیناو ئەبرد، ویستی ژنە کە ی تێ بگەیهنێ کە خۆی داپۆشێ، ئەبوت: «هەپۆش مەپۆش، وی کون داپۆش». ژنە تێ نەگەشت. کابرا پشکله سوتاویکی بۆ فری دا. پشقل بۆ نە چوو نە کەوتە کونی شەرمی ژنەوه. ژنە داچەلەکی و شەرع شەرمی بۆ نیە تریکی کەند. ئینجا کابرای میددی ئەبوت: «هەتەر مەتەر، ئەم لەو بەتەر».

- کورە کە چەلێک پیاوی پیاویک ئەبێ. شەویک ئاغا لە مال نابی، خیزانی مال ئەبێ بە ئاغەژن و کچی ئاغەو کارە کەریک. شەوێ کورە کە چەل ئاگری بەر هەلی ئەگرێ و ناویری دەنگیش بکا. فیکر ئەکاتەوه ئەلی بە دەم خەوهوه ئەلێم ئاغەژن بێم؟ ئەگەر توپە بوو ئەلێم نوستووم ئاگام لێ نەبووه؛ ئەگەر خۆ وتیشی وەرە، ئەوه هیچ».

خه‌وی له خۆی خست و به دهم خه‌وه‌که‌وه به بزرکاو‌ی وتی: «ئاغه‌ژن بيم؟» هیچ ده‌نگ نه‌بوو؛ جارێکی تر وتیه‌وه، دیسان ده‌نگ نه‌بوو؛ جاری سیه‌م که وتیه‌وه ئاغه‌ژن وتی: «ده‌ک عمرت نه‌مینی! ده‌نگت هه‌یه‌و ره‌نگت نییه». کوره که‌چه‌ل گویی نه‌دایه، وتی نه‌وه‌ک تاقیم کاته‌وه پاشان لیم توره‌ی.

ئاغه‌ژن که زانی کوره‌که‌چه‌ل هه‌ر دیار نیه ئینجا وتی: «کوره که‌چه‌لی خاوه‌ن ته‌لای ده‌سته‌و شار! که شووشی سووری یاقوتت له کانی کانی جوانیدا شار‌دوته‌وه، نایا هیچ ئاگات لیه که گه‌نجیکی بی ره‌نجی دور و مرواری و یاقوت له هومه‌ی ته‌لایی خوسره‌وانیدا چاوه‌چاویه‌تی بۆ نه‌و شووشه که بیجگه له گولای ژبانی گیانان هه‌چی‌تری تیدا نییه. بی گومان نه‌وانه‌ی به‌هره‌داری سه‌ر چاوه‌ی نه‌قل و فامن، شووشی سووری یاقوت له خه‌زنه‌ی مرواریدا نه‌بی له هه‌یچی‌ترا هه‌لناگرن».

کچه‌که گویی له‌م قسه‌یه بوو وتی: «راسته خه‌زنه‌ی دور و مرواریده، به‌لام نه‌وانه‌ی سه‌رافێ گه‌وه‌هر شناسن نایا هیچ ئاگایان له‌وه هه‌یه که ئاقلانی مه‌یدانی جه‌واهر‌فرۆشی دوری ساده‌ی بی گه‌ردی مینایی، گولی سووری نه‌ژاکاوی باخی ته‌نیایی ناگۆرنه‌وه به دوریک که ده‌ستی وه‌ستای زه‌رنگه‌ر به قوولایی قولاپدۆزی شه‌و کاری تیا کردبی؟ دوریکی یه‌مانی به‌نگینیکی سوله‌یمانی نه‌گه‌ر به سمی ئاهوانی خوته‌ن و به‌میشکی غه‌زالانی خه‌تایی مۆر کرابن، نایا شای نه‌وجوانان و ئاقلی روزگارن ئه‌یدا به دوری که کون کرابی؟»

کاره‌که‌ر که گویی له‌مانه بوو هه‌ناسه‌یه‌کی هه‌لکیشاو وتی: «ئیمه‌ش خوايه‌که‌مان هه‌یه».

- له قسه‌ی هه‌ورامی ئه‌مه‌یه که ئه‌لی: «واتیم په‌نه، واچیش په‌نه، واتت په‌نه، واتیش په‌نه، واچم په‌نه، واتش چیش؟»

- سه‌یدی چۆر چوار لاپه‌ره مه‌عنای له‌م سێ نیوه شعره کوردیه داوه‌ته‌وه. شعره‌که ئه‌مه‌یه:

له‌م به‌ر ئاوه‌که له‌و به‌ر ئاوه‌که
زه‌نگیانه له‌م زولف خاوه‌که
که‌وشه‌که‌ی نه‌که‌ند دای له‌ ئاوه‌که

- کویخا ژنی لەیلاخی زۆر بە سەرو بەرو کەبیانوی لێ ھاتوون؛ تفاقى مال و مالاتیان ھەتا بلتیت تەواو، لە کاتی شایى وە یا شیوھنا پیتش ژنانى ئاوايى ئەکەون و ئەچن بۆ ئەو شایى و شیوھنە. کە دوو ژنە کویخا لە شوپینیک یەکیان گرت بەمجۆرە خوێشى و دشى لە یەک ئەکەن: «مال، منال، سەگ دەر مال، کۆرپەى باوھش، بەخەل خەف شەو گشتیان خاسن شوکر».

- دوو ژن پینکەوھە ھەویریان ئەشیللا، ھەروا بە دەم قسەوھ یەکیکیان لەوی کەیانى پرسی چەن شووت کردووھ؟ وتى:

ئیسک و میسک و مستەفا	حافەو جەمشیدو بولوەفا
ھەباس و ھەياس و میرتەوراس	گۆرانە ھیزەى میشک کاس
نۆ لەم ھۆزى، نۆ لەو ھۆزى	یەک لە بەر ھەتاو خۆى ئەدۆزى
چنگم لە ھەویرە	ھەر ھیندەم لە بیەرە

- ئەمیرتەیمورى گۆرکانى لە پەلامارە کەیا بۆ سەر بەغدا و ئەو ناو، لە کوردەواریدا روژیک لە راو ئەبێ تووشى شواینیکی کورد ئەبێ، لێى ئەپرسی ئەرى کابرا! ئەو «سەرکارە» کە ئەمیر تەیمور ناردووبەتە سەرتان چۆنە لە گەلتان؟ کابراش ئەلێ: «فلانى قسەى لێوھ مەکە چ سەگ و سەگباییکە». ئەلێ: ئەى ئەمیر تەیمور خۆى چۆنە؟ ئەلێ: «ئەو گەلێ سەگ و سەگبابتەرە؛ ئەگەر ئەو چاک بوایە ئەمیش چاک ئەبوو».

ئینجا ئەمیر تەیمور ئەلێ: کابرا تۆ من ئەناسى؟ ئەلێ: ناوھللا. ئەلێ: من ئەمیر تەیمورم. کابراى شوانە ناوکى ئەکەوئ ئەلێ: «ئەبم وە ساقەت تۆ من ئەناسى؟» ئەلێ نە. ئەلێ: «من کەرە شیتی کورى کەرە شیتەم، شیتی من لە ھەموو کوردەواریدا گەلێ بە ناو بانگترە لە ئاقلی تۆ لە ھەموو ولاتى خۆتا، سەرەرای شیتتەکەم ھەموو روژى جاریک دەست ئەکەم بە چەنە لێدان و وپتە کردن. سەرى خۆم ئەبەم بە ریشى بابما». ئەمیر تەیمور دەست ئەکا بە پینکەنین و ئەلێ خەلاتى کەن.

- «حەمەئاغای بلباس» بریاری دا بوو لە ئاوايیە کەیا ھەر کەس نوێژ نەکا جەریمەى بختە سەر. کابرایەک بلباس ناچار ھەلساو لە ترسا دەستی کرد بە نوێژ کردن و بەم جۆرە

نییه‌تی هیتا: «نویژی ده‌کهم، نویژی ده‌کهم، نویژی دوور و دریژی ده‌کهم، لو همه‌ئاغای بلباسیکهم کوری مرئ هه‌للاهو ئه‌کبر».

- شه‌وی پانزه‌ی مانگی شه‌عبان به ده‌ستوری کورده‌واری پیتی ئه‌لین «شه‌وی به‌رات» و ئه‌و شه‌وه نیمچه جه‌زنیکه. منلان هه‌ر له پاش نویژی شیوانه‌وه کۆ ئه‌بنه‌وه به مالانا ئه‌سورپینه‌وه، ئه‌م شیعرا نه‌یان بۆ خۆیان هه‌لبه‌ستوه؛ ئه‌چنه به‌ر هه‌ر قاپیه‌ک به ده‌نگی به‌رز و به نه‌زم تیکرا ئه‌یخویننه‌وه، ماله‌ک‌ش هه‌ر شتیکیان بیی بۆیان دیتن، شیعره‌کان ئه‌مانه‌ن: -

شه‌وی شه‌وی به‌راتنی
خوا دوو کور و کچینکتان باتنی
سفره‌ بیننه‌ جه‌ماتنی
خاتوننی ده‌ست به‌ زیړی
ده‌ست له‌ که‌ندوان بگیزی
به‌شی منلان بنیړی

- کارابیه‌ک هه‌بوو له سوله‌یمانی به‌ ناو بازارا چه‌وه‌نه‌ری کولای ئه‌فروشت؛ به ده‌نگیکی خۆش و به نه‌زم به‌م جۆره بانگی ئه‌کرد و ئه‌یوت:

«هه‌تیوی بی باوکه چه‌ونه‌ر، خورمای بی ناوکه چه‌ونه‌ر، کۆرپه‌ی بی دایکه چه‌ونه‌ر، سورهی به‌ر مه‌مکه چه‌ونه‌ر، قیتهی ناو گه‌ره‌که چه‌ونه‌ر، هه‌ی چه‌ونه‌ر، چه‌ونه‌ر، چه‌وه‌نه‌ر...».

- دوو پیاوی گه‌وره به‌ راوشکار به‌ ده‌شتیکا ئه‌رۆن ته‌ماشئا ئه‌که‌ن وا له دووره‌وه کارابیه‌کی ریش سپی لیکنی شه‌ه‌بار په‌رویکی چلکنی کردوه به‌ سیتیبه‌ری چاوی سواری نێره‌که‌ریک بووه و ماکه‌ریکی رووتیشی خستۆته پیش خۆی و ورده‌ ورده‌ گۆرانی بۆ ئه‌لنی و رووه‌و ناو شار ئه‌روا. یه‌کن له پیاوه‌کان به‌وی که‌یان ئه‌لنی بیدوینه، ئه‌لنی: وا دیاره ئه‌م کابرا ده‌م شه‌ره جینیومان ئه‌داتی، ئه‌لنی گۆی مه‌ده‌ری بیدوینه با جینیومان بداتی.

ئینجا ئه‌چن و سه‌ری ریی پی ئه‌گری، ده‌ستی له‌ ملی که‌ره‌که‌ی ئه‌کا و ماچیکی ئه‌کاته‌وه، ماندو نه‌بوونیه‌ک له‌ گه‌ل کابرا خۆی ئه‌کا، کابرا به‌ تووره‌یه‌وه ئه‌لنی: «تۆ ده‌ست ئه‌که‌یته ملی براکه‌ت له‌ گه‌ل ئه‌و بدوی، کارت چیه‌ به‌ منه‌وه؟ ئه‌گه‌ر دایکت ناردوتی، من

هیچ لە بیرم نەماوە کە ی دایکتەم دیوێ. خۆ ئەگەر لەوانەشی بۆ کەریار ئەگەرێتی و لە ناو شار
مشتەریت نەکەوتو، دەشتەکی ئەو پیشە حیزە نازانن».

کابرا ئەلێ: بە خوا خالە نە دایکم ناردوومی وە نە بە شوین مشتەریشا ئەسوریمەو،
چاوم پیت کەوت وامزانی چاوت ییشی، منیش تۆزێ دەستی حەکیمیم هەیه بەزەبیم پیتنا
هاتەو، دەرمائیک بوو و تەم با پیت بەلکو چاوانیشە کەت لە کۆل کەوی.

کابرا وتی: وەرێ وەللا، بە قوربانت بێم! چاوم ئیشی پیم بلێ بەلکوو لە دەم و
نەفەسی تۆو چاک بێمەو، ئینجا هەلی دایەو وتی: «رۆنی هەتاو، دەنگی دەهۆل، رەنگی
ئاو، تیشکی ئەستیرە، خشتە ی گایگرە، سێبەری مەنارە، وەفای خەلکی ئەم شارە، چاوی
مار و پێ میروولە، دەولەمەندی پیاوی روتەلە، ناشتی میراتگر، یەکیەتی جینگەر، ئەمانە
شەش مانگ لە بەر سایە قە ی هەتاو دانن، شەش مانگ لە دەسکاوانیکی بێ بنا بیکوتە،
شەش مانگیش بێخەرە بەر رەشەبا، ئینجا بیکەری کلتوری بێ کلکی ئەدیله کەرە، بە
کلچویکی یەرەقی ئەو نیرە کەرە بیهێنە بە چاوی سەر و خوارتا ئیشەللا زوو چاک
ئەبیتەو».

مامە ی ریش سپی تۆزێ خۆی بۆ جوولاند یەکیکی کەرەنای بۆ کیشا وتی: «جاری
ئەمە پیشەکی بۆ هەقی هاتنە کەت. بە بێ مزەرەتی سەری خۆت و بۆزە ی هاورپیت، کە
چاکیش بوومەو کۆنە کارە کەریکی رەشتالە ی دایانی نەنکم ماو، ئەتدەم بۆ خۆت و ئەو
هاورپیت-کە بۆ پیکەنینی خۆی تۆی کردو بە پیستی لا قنگی گا- بە یانی لە
ناشخانە کە ی دوایەو شەلە حە ی حە ی بکەن بۆ نان خواردنی ئیوارە تان ئەگەنە
میوانخانە کە ی پیشەوێ».

- حەسەن بەگی قادری بەگی جاف لە گەل دەستە یە ک لە شوپرە سواری جافا بەو دەشتی
شارە زوورە دا تێ ئەپەرن. مەرەزە ی شارە زوور دەستی بە خۆیا هیتاوە، گۆلە کان ئاویان تێ
بەردراو، هەموویان پشته پشته وەستاو نەتەو. رانەو هەستی و سەیریکی بە سۆزی ئەم دیمەنە
ئەکا، کۆتوپر بانگی سواری کان ئەکاو ئەلێ: «بێنو، بێنو، ئیستە زانیگمە خوا لە قورئانا
ئەفەر مووی "مەرەزە البحرین، بێنە ما برزخ لا بیغان" مەعنا ی چییە. ئەو دەربارە ی ئەم
گۆلگە لە فەر موو گیەسی. ئەو سە چۆن پشته پشته وەستاگنە سەو، ئاوی ئەم گۆل تیکە لاوی
ئەو گۆل ناوی، هەر وە دوو گۆل پشته دوێک کەوتگە سە بە بنیان. وە قەورە کە ی حەمە پاشا
ئەگەر وا نەهاتینا یە م ئەمەم نەئەزانی».

- «حەبیبە لالاخانی باوە جانی» ئەنیری بۆ عەشرە تیک مەشکە دۆ بەرنە سەر کانپە کە ی «نارو» - کە ئەم شوینە هاوینە هەواری «قوایی و باوە جانی» یە. کابرایەکی باوە جانی سواری کەریک ئەکەن و مەشکە دۆی لە پیش دانهین، لە ریگە مەشکە «پشکی» بەر ئەبن، کابرا کیزی خۆی ئەخاتە کونە کە یەو و ئەرۆا تا ئەگاتە سەر هەوار. ئەلین دابەزە، ئەلنی دانابەزم تا ئەچمە بەردەمی خان. ئەلین کورە دابەزە، تۆ بۆ ئەوە نەدە شیتی؟ ئەلنی: «کەرانگاکە ی گاگینە، چشۆ کەن بۆ کەرە کەوێ دایکی کەرەن، کیرم پشکی مەشکە یە ناتوانم داوەزم».

- قازی باوەزید ئەسپیکی هەبوو هەموو جار سواری ئەبوو ئەچوو بۆ سەراو پیتی ئەهاتەو. رۆژیک قورانی ئەخویند تووشی ئەو نایەتە بوو کە ئەلنی: «و ما من دابە فی الارف الا علی الله رزقها». هینای ئەسپە کە ی بەرە لالا کردە ناو شار بۆ گیانی ئەو عالمە. ئەسپە کەوتە کۆلانیان و سەر دوکانان، سا خوا چی دابنی لە توێکلە بائینجان و لە ترۆزیە کرمی و لە توێکلە شووتی رزی و ئەبخوارد و پیتو ئەزیا.

رۆژیک ئەسپە کە ی تۆ سەلامەت. قازی وتی بە پیاوێ کە ی بچیت چەن کۆل هەلگرو خۆلرێژیک بینی بیبەنە قەراخ شار فرێدەن. ئەوانیش کە هاتن داوای دە قەرانیان لە قازی کرد بۆ فرێدانە کە ی. قازی وتی: داوای پارە لە پیاوی وەکو من چۆن ئەکەن؟ یەکیکیان هەستاو وتی قوربان! ئیمە هیچ دەرامەتێکی ترمان نییە بیجگە لەم جۆرە شتانه نەبن، جەنابی قازی -خوا راوەستاوی کال- دەرامەتێکی زۆری هەیهو پیاویکی دەولەمەندە. لەم شتانه هەموو وەر ئەگریت: «مارە پرانەو سەر قەلەمانە، کە فارە ی سوین و نوێردوی جومعانه، هەقی قەوالەو کریئ حەوالە، پارە ی تەلاق و مۆری کاغەزان، بەر مەشکە کەرەو تۆ بەرە ی رەزان، پاشماوێ وەقف و میرات بەشکردن، مووچە ی دەرز وتن و پیش نوێژی کردن».

قازی وتی بە پیاویکی وەکو من چۆن شتی وا ئەلین؟ ئیو هەموو خێرو بیری ولاتە کە کۆ ئەکەنەو و هەزار قاپیتان هەیه بۆ نان پەیدا کردن؛ جلی مردوان و پارە ی زیارەتان، چلکاوی مالان و گسکی کۆلانیان، تەنە کە شکاوو تەنە کە پچراو، دزی چلە دارو گرتکی نەکولاو، پارە ی خیرات و مردوو هەلگرتن، کەر فرێدان و سەگ بە کیش کردن، جەزنانە ی دووکان، کراسە کۆنی جوان، نوردوی لادینی و پاشماوێ میوان. ئەمانە هەموو وەر ئەگرن، بیجگە لە گوێلە نۆکی خرابی رۆزو مستەساوهری بن کووپیە ی دایە ئەفرۆز، لە گەل ئەو دە

ئەم ئەسپە کە بردتان فریتاندا پیستەکە ی بەرن بۆ دەباخ و کلکەکە ی بۆ قەرەج و یالەکە ی بۆ موتاب و نالەکە ی بۆ خاوەن کۆشک، بۆ چاوەزار بیکاکە بە سەر کۆشکە کە یەو-ئەمانە ھەموو دەستتان ماچ ئەکەن، ئیتەر چۆن ھیچتان نییە و داوای شت لە پیاویکی وەکو من ئەکەن؟

ئینجا کابرا ھەستایەو وەتی: «قوربان! جەنابی قازی، بەمانە فەرموت ئیمەت کرد رازی. بیکە بە خیزی گۆری جوانەمەرگە کە شتیکمان بەدەری با دووعا بۆ سەری جەنابت و پادشای ولات بکەین کە ئەم ھەموو خێرو بێرەتان پێ داوین».

- شیخ عەزیزی جانەوەرە ئەچن بۆ دیدەنی مەولەوی. لە ریگەدا تووشی کابرایەکی بەراز خۆری قەلخانە ئەبێ کە دوو ژنی لە گەل ئەبێ؛ لێیان ئەپرسی بۆ کوێ ئەچن؟ کابرا ئەلێ: قوربان ئەمانە ھەر دووکیان ژنی من، یەکیکیان دوانزە سال و یەکیکیان پینج سالە ژنی من، ھیچ منالمان نییە ئەچین بۆ سەر مەرقدی «مەلا مستەفای بێساران» بەلکوو خوا منالیکمان باتی. شیخ عەزیزیش لە پارچە کاغەزیک ئەم دوو شیعرەیان بۆ ئەنووسی:

بێساران ماوا، شیخی بەحر و بەر
ئاما وەیانەت یەکانەو دوو دەر
جەدەوری یانەت مەکران ھۆلە
پیشان کەرەم کەر جفتی پار کۆلە
ئەیدا بە کابرا پنی ئەلێ ئەمە بخەرە ناو گومزەکە ی شیخەو.

بە پێ کەوت؛ سالی دوایی شیخ عەزیز ریی ئەکەوینە مالی ئەو کابرایە. ژنەکان ئەیناسنەو ھەر یەکە کوریک دینن و ئەیخەنە باوہشیو، ئەلین پار کە چووینە سەر مەرقدی شیخ و کاغەزەکە ی تۆمان فریدایە ناو گومزەکەو، ھاتینەو خوا ھەر یەکە ئەم کورە ی پێ داين.

- «حەسەن کەنووش» شاعیریکی کوردی نەخویندەوار بوو، بەم شیعرانە ی باسی یارەکە ی کردووە:

جە بەیانەو، جە بەیانەو
خالی دیم وە بەین دوو بەیانەو
چون نەجم مەدرەوشۆ وە بەیانەو
حکاکانی دەور گشت بەیانەو
کێ دین مەغرب وە بەیانەو؟
تا حەسەن وە خاک سەر مەیانەو
ھەر ھا وە حەسەت ئەو بەیانەو

- پیره‌مترد گیرایه‌وه وتی: حاجی ئەولا گۆجه‌ی دراوسیمان به بی زیاد و کهم بیست و حه‌و ژنی هینا بوو. له‌م دوایه‌دا ژنیکی ته‌ر پیری عه‌یاری بوو بوو، ژنه‌که میردی زۆرت‌ر دیوو. شه‌ویک ژنه‌ دانه‌نی ئە‌لی: تو خوا وه‌ره‌ با به‌ راست حسابی قسه‌تی خۆمان بکه‌ین. تووره‌که‌یه‌ک گویژ دانه‌نی له‌ پینشا خۆی ئە‌لی: هه‌وه‌ل ژنم «ویلهدهر»ی بوو، جوئی بووینه‌وه. وتی له‌ «ویلهدهر» شایی و هه‌له‌په‌رکی بوو، له‌ ته‌نیشته‌ بیوه‌ژنیکی نازکۆله‌وه‌ بووم. ده‌ستیکی نه‌رم و شل و لارانیکی خرو خۆلی بوو، هه‌موو جار ده‌ستمی لی هه‌ل ئە‌خلیسکا پاش هه‌له‌په‌رکی راسته‌و راست خوازینیم لی کرد و ریک که‌وتین. هه‌ر ئە‌وه‌ ده‌مه‌ برده‌م لای مه‌لا حه‌مه‌ی مام عه‌زیز و ئە‌مینی گوله‌ندامم برد بۆ شاهیدی، مارهم کرد و له‌ گه‌ل خۆم هینامه‌وه. گویژیک له‌ هه‌مانه‌که‌ دینته‌ ده‌ری و دای ئە‌نی ئە‌لی من ئە‌مه‌ یه‌ک.

ئافره‌تیش ئە‌لی: من ئە‌سلم «چه‌مه‌ک» یه‌ه. کچ بووم چووین بۆ مازو چنن؛ کورپیکی دراوسیمان بوو «عه‌ولی» ناو بوو حه‌زی لی کردبووم. روژی له‌ که‌ژ هاتینه‌وه‌ گه‌یشینه‌ کویزه‌ شیویک، په‌نا‌بوو. من وتم ماندووم لی‌ره‌ توژی ئە‌حه‌سه‌یمه‌وه‌ تو برۆ. تی فکری هات لام دانیشته‌، وتی چۆنت به‌ جی دیلم؛ سا شه‌یتان هه‌ردوو‌کمانی ته‌فهدا قه‌وما؛ ئیتر هه‌ر له‌ویوه‌ نه‌چووینه‌ ناوایی پینکه‌وه‌ چووین خۆمان کوتایه‌ مالی «شینخ‌عه‌لی مزگه‌وته» له‌وی لیکیان ماره‌ کردین من کاره‌که‌رو ئە‌ویش خزمه‌تکار. ئە‌ویش گویژیکی له‌ هه‌مانه‌که‌ ده‌ر هینا و له‌ به‌ر ده‌م خۆیا داینا، وتی منیش ئە‌مه‌ یه‌ک.

له‌و یه‌ک و له‌ من یه‌ک، من بیست و حه‌و ژنه‌ی خۆم ته‌واو کرد، ئە‌وه‌ گه‌یاندیه‌ سی و یه‌ک، ناچار حاجی ئە‌لی ئافره‌ت تو لی‌ره‌ دانیشه‌ من چوار گویژ قه‌رزاری تۆم، وا من ئە‌چم ئە‌گه‌ریم تا چوار ژنی تر دینم ئینجا تایی ته‌رازوو ژماره‌ی گویژمان وه‌ک یه‌ک ئە‌وه‌ستی.

- کابرایه‌ک ئە‌چیته‌ لای قازیه‌ک که‌ له‌ دیواخانی حوکما دانیشتیوو؛ وا دیاره‌ ئە‌م کابرایه‌ زۆر به‌ شوینیا گه‌را بوو. که‌ چوو له‌وی چاوی پینکه‌وت وتی: قازی ئە‌فه‌نی ئە‌وه‌ تو له‌ کویت؟ وتی: له‌ به‌ینی تو و دیواره‌که‌م. وتی: گویم لی بگره‌. وتی بۆ گوی گرتن دانیشتووم. وتی: ژنیکم ماره‌ کردووه‌. وتی: به‌ خۆشی و به‌ کامه‌رانی! وتی: مالی باوانی مه‌رجیان له‌ گه‌ل کردوم که‌ نابێ کچه‌که‌یان لاده‌رکه‌م. وتی: باشه‌ مه‌رجه‌که‌ به‌ جی بینه‌. وتی: ئیسته‌ ئە‌مه‌وی لایان ده‌رچم. وتی: ئە‌ی مه‌رجه‌کت چی لی ئە‌که‌ی؟ وتی: مه‌رج و شته‌ نازانم هه‌ر ئە‌رۆم. وتی: خوات له‌ گه‌ل. وتی: ئاخ‌ر کیشه‌که‌مان بپه‌سه‌وه‌. وتی:

بریمهوه. وتی: حوکمت به سەر کئی دادا؟ وتی: به سەر کورپی دایکتا. وتی: به شاهیدی کئی؟ وتی: به شایه‌تی کورپی خوشکی خالت».

- کابرایه‌ک چووه لای مه‌لایه‌ک پیتی وت: قوربان ژنه‌که‌م له‌گه‌لم خراپه، بیاوی چاک به به‌لکو توزی ئامۆژگاری بکه‌ی و کرده‌وه‌ی له‌گه‌لم چاک بئی. مه‌لا هه‌ستا چووه مالیان و ژنه‌ی بانگ کرد و پیتی وت: «خۆشکم! شهرع ئەفهرمووی ژن ئەبێ له ژیر فه‌رمانی میردی خۆیا بێ؛ تو نابێ چاوت له‌وه بێ که میرده‌ت چاوی کزه و که‌چه‌له، ده‌ستی کورته‌و به‌له‌که، قاچی ئەله‌رزئی و بۆنی ده‌می دی، زمانی ناخۆشه‌و پاشی به‌جۆشه، ده‌ستتۆیژ راناگری و دایم سه‌رخۆشه، له‌ قسه‌ کردنا که‌ف ئەچه‌رنی، له‌ وه‌ختی نووستنا ده‌م ئەته‌قینی».

کابرا که ئەمانه‌ی بیست وتی: «هه‌لسته، هه‌لسته برۆ خوا بتگری بۆ خۆت و ئامۆژگاریت! ئەو شتانه‌ی که تو به‌م ژنه‌ی منت وت ئەو گه‌لێکیانی نه‌ئه‌زانی».

- شیخیک له «نۆره‌باب» هه‌لکه‌وتیوو، هه‌ناسه‌ی گیراو دو‌عای له‌ کارا بوو، شیت و هاری چاک ئەکرده‌وه، دزراوی ئەدۆزیه‌وه، به‌ستراوی ئەخسته‌کار، تۆبه‌ی دز و درۆزنی دانه‌دا گه‌لێ بۆ گه‌ل به‌ خزمه‌ت بوو. رۆژیک کویخامسته‌فای بیوره چووه خزمه‌تی وتی: «یا شیخ! تو ئەم فه‌یزو به‌ره‌که‌ت هه‌یه که مردی له‌ کیسی هه‌موومان ئەچێ، ئەولادیکت نییه جیت بگریته‌وه با ژنیکت بۆ بیتین؛ خۆیشت له‌زه‌تی ژن و میردی ئەبینی و ئەولاده‌که‌یشت که‌لکی خزمه‌تی قه‌ومه‌که‌ی پتوه ئەبێ، به‌م جۆره شیخی خسته سەر سه‌ودا.

شیخ هه‌لسا چووه خزمه‌ت «مه‌لامه‌حمووی باری»، وتی: «قوربان! رویان لێ ناوم ژن بینم».

فه‌رمووی باشه پیغه‌مبه‌ر فه‌رموویه‌تی «النکاح سنتی».

شه‌وقی نامیتنی چرای خانه‌دان مه‌گه‌ر به‌ سایه‌ی ژنی خانومان

پرسی قوربان ژنی چۆنی بینم؟ فه‌رموی ژنیکت بیتنه خۆشه‌ویستی بزانی، نه‌وه‌ی باش بخاته‌وه و مه‌یلی چاکه‌ی له‌ ره‌گه‌زدا بێ، خۆت له‌ سێ جۆره ژن بیاریزه، له‌ بیتوه‌ژنی که میردی مردی: هه‌ر ساته نه‌ ساتی ئەلێ ره‌حه‌مه‌تیه‌که ئەیشیلام، بۆنی ئەکردم، پیتی ماچ ئەکردم؛ له‌ ژنی که ده‌وله‌مه‌ند بێ و به‌ هۆی یاره‌که‌یه‌وه شانازی بکاو منه‌ت به‌ سەر بیاوانا بێ؛ له‌ ژنی که مه‌کرکه‌رو به‌ ئاین و ئۆین بێ، هه‌میشه‌ خۆی بخاو به‌ نکه‌نک بۆله‌ بکا».

قهیره کچ باشه، قه‌در زانه. پیره‌ژن زاره، هه‌ناسه‌ی ماره. ژن له عومری ده وه تا بیست‌ه‌زی نه‌فسه. له بیست تا سی بۆ دلداری و یاری و دیاری. له سی تا چل دایک مندال، له چل تا په‌نجا سه‌ره و کاری مال. له په‌نجا به دواوه خواشی لی ره‌نجا. بهم حساب‌ه شیخ هاته سهر ئه‌مه کچیک بیینی به‌لام زۆرت‌تر له دلی خویا سه‌ودای که‌وته سهر ئه‌وه نه‌شمیله‌یه‌کی خنجیله بیینی. یه‌کن له ئاغا لیکه‌وت‌نوه‌کانی «سنجه‌لی» کچیک‌ی جوانی نازک‌وله‌ی بوو، گۆرانیان پیا هه‌لدابوو:

فاته‌لی له سنجه‌لی بۆم بوه‌سته مانگ هه‌لی

بانگت ئه‌که‌م بلتی به‌لی ئه‌وسا وه‌ره له گه‌لم هه‌لی

شیخ مه‌یلی چووه سهری. هه‌رچه‌ند وتیان یا شیخ ئه‌وه منداله له ریک تۆدا نییه، ئه‌وانه کۆنه چه‌که‌مه ره‌قن لووتیان به‌رزه به پاره‌ی سهر قه‌له‌مانه‌ی نوشته‌و ده‌سه‌نه به‌ریوه ناچن، ئه‌و گویی نه‌دایه؛ خواز بیینی کرد. ئه‌وسا ییش کچ وه‌کوو ئیسته نه‌که‌وت‌بوه سهر و کلاوی خۆی به هه‌موو که‌سکیان ئه‌دا، دایانی.

سا، سالی تی وه‌رنه‌گه‌رايه‌وه کۆنه داخوایکی شه‌وی وه‌کو گۆرانیان پیا هه‌لدابوو و تبه‌ووی «بانگت ده‌که‌م، بلتی به‌لی» له ده‌رگاوه بانگی کرد. وتی به‌لی و هه‌لات. کاتیکیان زانی چوونه «نه‌نۆر» مالی مه‌حمودی به‌گه‌شه‌له که بی دینی بۆ دوژمنی شیخان. له‌وی بۆ خۆی له‌گه‌ل لاوه خۆشه‌ویسته‌که‌ی جووتیان گرت و شیخ به‌ته‌نیا مایه‌وه. ئینجا شیخ که جاران نیوه شه‌وان ده‌نگی زی‌کرو قورئانی ئه‌هات، ئه‌مجا هه‌موو شه‌وی به‌کۆلی گریان‌ه‌وه ئه‌ی گوت:

فاته‌لی هه‌ی فاته‌لی بانگیان کردی وتت به‌لی

په‌ندی پیرانه به‌لی جوان ئه‌بی له پیر هه‌لی

- «مینه‌که‌چهل» هه‌بوو له «چوارتا»، «فاته» ناویش له «سیتکه» بوو که کۆنه زنی «خه‌ی نه‌سمه‌ر» بوو. گۆیا به‌قه‌سه‌ی فاته، [مینه] داوای کردوه. هه‌ر دووکیشیان نه‌خوینده‌وار بوون، هه‌ر یه‌ک به‌پنج خسته‌کیه‌ک به‌سه‌رو گۆیلاکی یه‌کا دین. فاته ئه‌لی:

مینه‌که‌چهل له مالیا نیه مستی برویشی لێفه‌یه‌کی نییه پتی تی هه‌لکیشی

فه‌قیانه‌ی شری که‌ری نایکیشی دیتی له کن من خۆی هه‌له‌کیشی

ئه‌لی با فاته شه‌و لام رابکشی

مینه‌ش ئه‌لی:

پیتی بلین: هەمی تری لەوی مرئ
هەر دەر واو ورده گو هەلئەوهرئ
یالی خواتەووە وەکو یالی کهرئ
من کەمی و تم شوم پئ بکه؟ زنی خەلی ئەسمهرئ

- ژنگەلی ئاواپی «قەدەفەر» لە شارەزور کو ئەبنه‌ووە ئەچن بو «مەستەکان» بو پرسە.
«نەنکە پیروژ» یک هەبوو، ئەویش چوو وتی منیش دیم لە گەلتان، بەلام ئەم نەنکە پیروژە
خۆی را نەئەگرت، بلامانی تر کەن بوو.

ژنگەل وتیان: نەنکە پیروژ مەیه شوورەبیە، ئاوڕوومان ئەچی. چیت ئەوی ئەتەدەینی.
وتی: مالی مەنن گەنم بەنن تا نەبەم لە گەلتان. وتیان باشەو لیاندا رویشتن. لە پاشا
نەنکە پیروژ کەوتەووە بییری کە باسی ئەووە نەکردووە بە مەنی مالی کئ بی. هەستا چوو بە
شوینیان.

ژنان لە پرسە کەدا دانیشتبوون خەریکی شین و شەپۆر بوون، نەنکە پیروژ کردی بە
ژوورا. هەموویان لە ترسی کەتنی نەنکە پیروژ هەر بە جارێ وشک بوون. «پوورایشی»
سەر رستی بە دەستەووە بوو، مردووە کەمی بە دەنگی بەرزو بە دەم گریانەووە ئەلاواندەووە،
ژنەکانی بۆیان ئەسەندەووە، تیکە لکیشی کرد بە لاوانەووە کەو وتی:

ئەوئەندە هاتگە سامانی نیە سا کە پیم پیژن بە مەنی کێیە
ئینجا پورایشی وتی:

نەنکە پیروژی دا پیرە تون بی قوجەو سەخت نگای بیرە
نەنکە پی روژیش هەر بە دەم گریانەووە وتی:

باوانت شیوگی، هەژ وە سەرت وئ مەنی دەولەت یار لە بەر دەست وئ

- کابرایەک لەو خوارە ریبوار بوو، تووشی بوو بە تووشی کابرایەکی ترەووە کە
دانیشتووە نان ئەخوا. ئەمیش چوو سەلامی کرد و دانیشت. کابرا هیچ خولکی نەکرد بو نان
خواردن. ئینجا قاپی قەسە لەگەل کردەووە پنی وت: تو ئەزانی من لە لای مالی ئیووەو
هاتووم؟ کابرا وتی: «ریگەت بەویدا بووە». وتی ژنە کەتم چاوی پیکەوت زکی پر بوو.
وتی: «راست ئەکەمی، کە بە جیم هیشت زکی پر بوو». وتی کە من لەوی بووم منالی بوو.
وتی: دیارە ژنی زک پر ئەین منالی بیی. وتی: «دوو کورپی بوو». وتی: «ئەووە دایکیشی
هەر دوو دووی ئەهینا». وتی: یەکیکیان مرد. وتی: «وا دیارە دایکی شیری دوو منالی پئ

نهدراوه». وتی: «زوری پی نه‌چوو ئه‌وی تریشیان هدر مرد». وتی: «ئه‌وه خه‌فته‌تی براگه‌ی بووه». وتی: «پاش ئه‌وان دایکیشیان مرد». وتی: «دیاره یه‌کئی دوو کورپی له سدر یه‌ک بمری له تاوانا خویشی ئه‌مرئ».

تا ئه‌م قسانه‌یان کرد کابرا له نانی خۆی بووه‌وه وه‌ه‌مووی خوارد. ئینجا پینی وت: لام وایه نانه‌کت به‌ده‌م خۆش نه‌بوو؟ وتی: «ئاخر هدر له‌به‌ر ئه‌وه‌بوو که به‌شی تۆم نه‌دا، وتم با تۆیش تووشی ئه‌و ناخۆشیه نه‌بی».

- «مه‌لاکاکه‌حه‌مه‌ی بیلو» - که به «ناری» به‌ناوبانگه - له‌مه‌ریوانه‌وه نامه‌یک بۆ شیخ‌محمودی‌حفیدزاده ئه‌نووسن. وینه‌ی نامه‌که میژووی تیا نه‌بوو، هدر وه‌کو خۆی بۆ وینه‌ی ئه‌ده‌بیکئی کوردی نووسرایه‌وه

روح و دل قوربانی نالی که‌وشه‌کت

سدر به‌سدر گه‌ردی‌حه‌سارو‌حه‌وشه‌کت

دائما موحتاج و موشتاقم له‌بۆ

گه‌نجی‌یادی‌خاتری‌بی‌خه‌وشه‌کت

ئه‌گه‌ر له‌ریگه‌ی مه‌رحمه‌ته‌وه‌حالی ئه‌م پیره‌غولامی خۆتانه مه‌نزوور به‌رمون، به‌کوردی و به‌کورتی ئه‌مه‌یه‌عه‌رزم:

به‌تیغی‌محنت و ده‌ردو‌جه‌فا‌جه‌رگی‌مه‌لاله‌ت‌بوو

به‌لئی‌مه‌علومی‌ئافاقه‌مه‌لا‌نیوه‌ی‌مه‌لاله‌ت‌بوو

وه‌ئه‌گه‌ر‌مه‌یلت‌به‌به‌یانی‌توولانی‌بی‌و‌ئاره‌زووت‌له‌حیکایه‌تی‌«قویله»‌و

«چوچانی»‌بی، ئه‌مه‌یه‌عه‌رزم:

دوور له‌تۆ‌چاوم‌بی‌بینش‌ماوه، قوه‌ی‌بیستتم‌بۆ‌نالو‌گرمه‌ی‌هه‌وری‌به‌هاری‌نه‌ماوه،‌حه‌واسم‌سه‌راسه‌ر‌فه‌وتاو،‌دل‌به‌ئاگری‌مه‌حروومی‌وه‌ک‌که‌بابی‌سوله‌یمانی‌برژاوه،‌جه‌رگم‌له‌قازانی‌سینه‌دا‌به‌بلیسه‌ی‌دووری،‌وه‌ک‌«سلق»‌ی‌که‌رکوکی‌کولاوه.

هه‌میشه‌چاوه‌ریگه‌ی‌حافیزم‌بۆ‌یاسین،‌موحتاجی‌هاتنی‌مه‌لام‌بۆ‌ته‌لقین،‌مائلی‌شه‌ش‌گه‌ز‌جاوو‌دوو‌گه‌ز‌خاکم‌بۆ‌ته‌کفین.‌وه‌لئی‌ئه‌گه‌ر‌به‌شاره‌تی‌موژده‌ی‌سرورو‌سه‌لامه‌تی‌زاتی‌موباره‌کت‌زوو‌پن‌بگا - که‌بۆ‌من‌موژده‌ی‌ئاوی‌حه‌یاته - یه‌قینم‌وایه‌چاوم‌بی‌به‌دوورین‌و‌زه‌ره‌بین،‌وه‌له‌گه‌ل‌حه‌ززه‌تی‌خه‌را‌له‌حه‌یاتا‌مساوی‌ئه‌بین.

عەرزی مەخسوس کۆچ و کلفەت و دایکی «سەعیدبەگ»ی بادەلانی پەنایان هیناوه بە غولامی خۆتان، لە سەر واقعەیی کە نەسبەتی قەتلیان لە سەعید بەگ داوه. وه فعلەن مەحبووسەو لە حەبسخانەیی حکومەتایە. ناچار منیش ئەوا پەنام بە قاپی موبارەکت هینا، شایەد فکری بە حالی ئەو بقرموون کە شایەد لە زەحمەتی حەبسا نەجاتی بی، وه مەعلوم ئەم پیرە غولامی قاپی خۆتانه تا قیامەت مەسرور و مەمنوون و متشکرتانه. ئیتر هەرچی بلیتم زیادهیه غولامی دەرگای خۆتانه. (ناری)

- «شیخ عەلائەدینی بیارە» لە ۱۹۴۵/۳/۱۸ دا کۆچی دوایی کرد. شیخ عوسمانی کورە گەورەیان لە شوینی دانا. بۆ پرسەنامەو شادمانی جینشینی لە ۱۹۴۵/۳/۲۶ دا نامەیه کم بۆ شیخ عوسمان نووسی، بە ناوی پارچەیه ک لە ئەدەبی نامەیی کوردیه وه وینە کەیی لیرە دا نووسرایه وه:

شیخی پایه بەرز وه سمانی دانا جی نەزەرگە کەیی وه سمانی زانا
ناسۆری کۆچی شیخی نوورانی ساریژە بە یاد عوسمانی سانی

جینشینی بنەماله وه هیوا به خشی ئەو ماله! ئەو کۆچەیی شیخی بیارەو گولی ئەو دیارە کردی، نیشی جینگە برینی لە دلی دۆست و یارانان گەلی بە سۆزترە لە تیری خەر قە پۆشان لە گۆشەیی دلی مەینۆشانان. دنیا هه وارگەیی بیکەسان و بینه وایانه. ئەو کەسەیی رووبەر ووی مەزاری پاک ئەبیتە وه، بۆ جینگایە ککی دیاری سەر ئەبیتە وه لە نەمانه وه رو ئە کاتە مان. لە کۆلیتی بی وه فاوه ئەچیتە کۆشکی باسەفا؛ کەواتە وامەزانە شیخت رویشت، وا بزانی چوونی بۆ ماتتەو مانیشت بۆ شانتە.

ئەو شویتەیی تۆ لینی دائەنیشی، جی ماله گەورەیه. شیخانی رابردوو پێیان رهوا بینیت بۆ ئەو هه بییت بە گولی هه مەیشە به هاری ئەو باخه. چاوت لە شوینی شوینداران بی، ئاگری کینەیی یاران بە ئاوی دەر وونی فراوانی خۆت بکوژیتە وه. کە وات کرد ژیانت ژینی یاران ئەبی و نەمامت سەر بەرزی باخی نازداران. رهوانی پاکی شیخی رابردوو لە به هه شتی به رینا لە کۆری خواناسانان زای سەر فرازیت بۆ ئەکا. منیش دلت ئەدەمه وه به سوورەیی موبارە کەیی فاتحه. دۆستی ئەو خانەدانه، سەجادی.

شه‌کراوی ده‌ماخ

- مه‌حمو پاشای جاف سهد سواریکی له‌گه‌ل ئه‌بی و ئه‌یانه‌وی رووه‌و گهرمیان بچن. نزیك ئه‌بنه‌وه به‌ ناوچه‌ی «جه‌باری». پیاویك ئه‌نیری بۆ لای «سه‌یدفه‌تاحی جه‌باری» كه پیتی بلیت پاشا ئه‌لئ: «به‌ نان و دان و گانه‌وه ئه‌بین به‌ میوانی». پیاوه ئه‌چن كه چاوی به‌ سه‌یدفه‌تاح ئه‌كه‌وی، ته‌ماشائ كه‌ا پیاویکی ریش سپیه؛ شهرم ئه‌یگرئ و پیتی ئه‌لئ: پاشا ئه‌لئ: «به‌ نان و به‌ دانه‌وه میوانین»؛ ئیتر باسی گانه‌كه‌ ناك. سه‌ی فه‌تاح تی ئه‌گاو ئه‌م شیعره بۆ مه‌حمو پاشا ئه‌نووسیتته‌وه:

وه‌ك قه‌ومی لووتن ئه‌هلی جه‌باری دايم ئاماده‌ن بۆ میوانداری
كه‌ پاشا ئه‌مه ئه‌خوینیتته‌وه ئه‌لئ: «سه‌ی فه‌تاح ده‌ستی خۆی وه‌شان قه‌ت به‌ من
ئه‌گیری؟» كه ئه‌چنه ئه‌وی خه‌لاتی ئه‌كا.

- جاریک کابرایه‌کی کورد ئه‌چیتته‌ لای حه‌مه‌پاشای جاف ئه‌لئ: پاشا پایز هات. ئه‌ویش ئه‌لئ: «به‌خیر بیت. ئا کوره‌ بۆی بار که‌ن که‌شک و دۆینه». کابرایه‌کی تر گوتی لئ ئه‌بی، ئه‌لئ ئه‌گهر من بچم بلیم پاشا به‌هار هات زۆرترم ئه‌داتی؛ ده‌نگ ناکات تا به‌هار دیت، هه‌له‌ستی ئه‌چی و ئه‌لئ: پاشا به‌هار هات.
پاشاش ئه‌لئ: ئا کوره تی هه‌لده‌ن ئه‌م ده‌ویت باوکه. کابرا ئه‌لئ پاشا بۆچ تیمه‌له‌ده‌ن؟ ئه‌ی له‌ کاورای پایزت بۆچ هه‌لنه‌دا؟
ئه‌ویش ئه‌لئ: «پایز که‌شکی تیايه، دۆینه‌ی تیايه، بره‌ویشی تیايه، به‌هار چی تیايه بۆ من؟ گیای تیايه؛ ئه‌ویش بۆ بز ن خاسه. خۆ من بز نیم».

ئینجا کابرا ئه‌لئ: «پاشا، پاشا، تو سه‌ری خۆت توژیکی تر هه‌ر تی هه‌لده‌ن ئه‌گهر ئه‌و ده‌ویت باوکه نه‌وايه، منیش نه‌ته‌هاتم و ئه‌م تی هه‌لده‌نم نه‌ته‌خوارد». پاشا به‌ قسه‌که‌ی پئ ئه‌که‌نی و بۆ ئه‌ویش بار ئه‌كا.

- ره‌زابه‌گی فتاح‌به‌گ نیوه‌رۆ بوو له‌ ئاوابی «که‌لار» راکشابوو. «حسه» کوره مسکینیکی دوانزه‌ سالان بوو؛ بۆ ئه‌وه باوه‌شینی کا تا خه‌وی لئ ئه‌که‌وی له‌ زووری سه‌ریه‌وه دانیشتبوو. چه‌ند منالیکی تریش له‌واوه ده‌نگه‌ ده‌نگیان ده‌هات، نه‌یا ئه‌هیشته‌ خه‌وی لئ بکه‌وی. ره‌زا به‌گ تووره‌ بوو، سه‌ری به‌رز کرده‌وه و وتی: «منالان! وه‌للا

جووکه بکه‌ن هه‌ستم، جووکه تان ئه‌پریم». مناله‌کان بێ دهنگ بوون و خه‌وی لێ که‌وت.
 حسه‌ش هه‌ر باوه‌شینی ئه‌کا. که زانی وا خه‌وی لێ که‌وتوو به‌ سه‌بری سه‌ری برده‌ بنا
 گوپوه‌و بانگی کرد: «ره‌زا به‌گ، ره‌زا به‌گ». ره‌زا به‌گ چاوی به‌رز کرده‌وه وتی ها
 ئه‌میش وتی: «ره‌زا به‌گ جووک، ره‌زا به‌گ جوک. ئا بزانه‌م چۆن جووکه جووکه
 ئه‌بری؟» ئه‌مه‌ی وت هه‌ستا باوه‌شینی فرێداو بۆی ده‌رچوو.

- حاجی مسته‌فا پاشا وتی ئه‌میری حه‌ج بووم، به‌ سه‌ر حاجیه‌ کانه‌وه ئه‌گه‌رام. سه‌یرم
 کرد وا له‌ به‌ر که‌عه‌دا کابرایه‌کی سووری قه‌له‌وی ریش سپی که‌وتوو، ئاو ئه‌که‌ن به
 سه‌ریا؛ به‌ جل و به‌رگه‌که‌یا زانیم کورده‌، چووم به‌ لایه‌وه. ئه‌و ساله‌ش حه‌ج که‌وتبووه
 مانگی ته‌موزه‌وه، گوشتی کال ئه‌خرايه سه‌ر له‌که‌ ئه‌برزا. کابرا چاویکی به‌رز کرده‌وه
 هه‌ناسه‌یه‌کی درێزی هه‌لکیشا، له‌ پاشا سه‌ری به‌رز کرده‌وه رووی کرده‌ ئاسمان و وتی:
 «ئه‌ری خوا! تو بۆچ چاوت نه‌بوو له‌و ده‌شتی گه‌لگه‌ی ئاوداری هه‌وا فینکه‌دا مال بۆ خۆت
 دروست که‌ی؟ ئه‌مه شوین بوو تو ناوته‌وه؟ ئه‌گه‌ر جارێکی تر رووم کرده‌وه ئه‌م شوینه بزانه
 من کورێ خه‌لک نیم». وتی له‌ پاشا پێم وت: کابرا ناوت چیه‌و خه‌لکی کویت؟ وتی:
 حاجی قادری روغزایی «گه‌لگه‌» ده‌شت و گردیکه له‌ لای پینجوبین.

- کابرایه‌کی مه‌نگورێ، باراشینک ئه‌با بۆ ئاش ئه‌یه‌اری و ئه‌یه‌ینتیه‌وه. له‌ گه‌رانه‌وه‌دا
 ئه‌گاته سه‌ر ده‌وه‌نیک و له‌وئ تووشی کابرایه‌کی دراوسێیان ده‌بی که‌ ئه‌ویش هه‌ر ئه‌چن بۆ
 ئاش. لێ ئه‌پرسی ئه‌لێ: ئه‌وه تو باراشه‌که‌ی خۆت هاری؟ ئه‌ویش ئه‌لێ: «ئه‌دی کوو؟
 نایه‌رم». ئه‌میش ئه‌لێ: «به‌ گۆره‌ بابم ده‌سا ئه‌گه‌ر من له‌ کنت بوومايه نه‌مه‌ده‌هیشته‌ چه‌قه
 له‌وئ ئاشه‌وه بێتیت». ئه‌ویش ئه‌لێ: «کوره‌ دایه‌لێت ده‌گیم چما نه‌تده‌هیشته؟» ئه‌لێ: «به
 گۆره‌ بابم نه‌مه‌ده‌هیشته».

له‌م قسه‌یه‌ک و له‌و قسه‌یه‌ک، ئه‌بێ به‌ شه‌ریان. ئینجا ئه‌ویکه له‌ ئاش هاتوته‌وه ئه‌لێ:
 «ده‌سا دایه‌لێت ده‌گیم، ده‌با ئه‌م ده‌وه‌نه ئاش بێت بزانه‌م چه‌رایه‌ت ده‌که‌وئ نایه‌لێت».
 باره‌کان له‌ که‌ره‌کان ئه‌که‌نه‌وه هه‌ر یه‌که ته‌کان ئه‌داته باره‌که‌ی خۆی که‌ بیکه له‌ ئاشه‌که.
 له‌م سمر سمره‌ ده‌ست ئه‌دنه‌ خنجه‌رو یه‌کتری ئه‌کوژن. که به‌ سه‌ریانا ئه‌چن ئه‌بینن وا دوو
 بار و دوو ته‌رم له‌وئ که‌وتوو، یه‌کیکیان نووزه‌یه‌کی تیا ماوه. که لێ ئه‌پرسن ئه‌م که‌ین و
 به‌ینه ئه‌گێرته‌وه و ئه‌ویش ئه‌مریت.

- مام سلیمانی سینه به سدری همه‌هون له چه‌مچه‌مال له کۆرپکا دانیشتوو، توپه‌یان کردوو؛ ئه‌ویش وتووێه:

ئیتیر مه‌وه‌شن قسه‌ی بی سهره له قوونتان ئه‌ورم لکن چه‌وه‌نه‌ر
ئینجا وتویه: «ئه‌گەر له سهری برۆن، قوولتریش ئه‌وشم».

- مچه‌گه‌وجی باوه‌جانی هه‌بوو که ئه‌که‌وته گرو گالی شیعیر، به‌مجۆره شیعیری ئه‌وت:

هه‌که‌مه زوورنا، ده‌که‌مه ژیرت وه‌ک چه‌قچه‌قه‌ی ئاش هه‌له‌په‌رئ کیرت

- ره‌سواغای مه‌نگور هه‌بوو، پیاویکی ریش سبی و به‌زمه‌لی بوو. زۆری حه‌ز له قوماز ده‌کرد هه‌ندئ جاریش نوێژی ده‌کرد و قورئانی ده‌خویند. جاریکیان له کۆرپکی دیوه‌خانه‌که‌یا دانه‌نیشی و ملی خه‌لکه‌که‌ ئه‌گرئ بۆ ئه‌وه قومازی له گه‌ل بکن. که‌س ملی ناداتی و له گه‌لی ناکا. کاتی قورئان خویندنه‌که‌شی نزیک بوه‌ته‌وه به‌ ناچارای خه‌لکه‌که‌ ئه‌ترسینی و ئه‌لی: «ئه‌گەر قومازانم له‌گه‌ل ناکن ده‌چم قورئانان ده‌خینم، ده‌سا دره‌نگه».

- دزیک چوو هه‌ر مالیک هه‌ر چه‌نده گه‌را هیچی تیا نه‌بوو بیدزی. هات بڕواته دره‌وه، خاوه‌ن ماله‌که پتی وت: [هه‌لیته‌کینه بارت سه‌نگینه. دزه‌ش ئه‌لی:]^۵ «خوا هه‌قه سا تویش مالت ره‌نگینه».

- خیلێک له «تاریهر» خستبوویان. کابرایه‌کی کورد مالی له ژوور هه‌موو ماله‌کانه‌وه بوو، شه‌و هاتبووه خواره‌وه له مالی کابرایه‌کی ترا نوستبوو له باخه‌لی ژنیکا. کابرا و ژنه‌تا پاش هه‌تاو که‌وتن به‌ ناگا نه‌هاتبوون. کابرا که هه‌له‌سته‌تی ته‌ماشنا ئه‌کا هه‌موو هاوماله‌کان چاویان لێیه که له باخه‌لی ئه‌م ژنه‌ دینه دره‌وه، ئینجا هیچی پنی نه‌مابوو ئه‌یوت: «ده‌ک

۵- له هه‌ردوو چاپه‌که‌ی وه‌زاره‌تی رۆشنیری و سه‌رده‌مدا به‌ ناته‌واوی هاتوو؛ جا دیاره یا ماموستا علا‌ئمه‌دین سه‌جادی وای نووسیوه یا له چاپدا هه‌له‌یان کردوو. بۆیه بۆ ئه‌وه‌ی به‌ هه‌له‌ نه‌گاته پێش چاوی خوینته‌ری هیزا، له فولکلورم وه‌رگرت و لێم زیاد کرد.

خوایىپىرى ھەوارى لىژ، پىاۋ ئىۋارە لە مالى خۇيا ئەخەۋى، كەچى بەيانى لە مالى ھاۋسى خەۋەرى ئەبىتەۋە».

- كابرەك چوۋ بۇ كاروان، مندالىكى بچكۆلەى ھەبوۋ لە پىشكەدا بوو. لە دواى پىنج سال ھا تەۋە تەماشاي كرد چوار مندالى لە گوى ئاگردان دانىشتوون. لە ژنەكەى پرسى ئەم مندالانە چىن؟ ژنە وتى: «ئەۋەيان خۆت لىرە بوۋى گەۋرە بوو، ئەۋەشيان كە تۆ رۆشتى لە زكما بوو، ئەۋ دانەشيان خەوم بە تۆۋە دىبوو». كابرا وتى ئەمە سى، ئەى چۈارەمىنيان چىيە؟ ژنە وتى: «مىردەكە، ئەۋ سى كۆرەت بىرى ئەگەر لەۋەيان پىرسى؛ چونكە بچكۆلەكەى گوى ئاگردانە. نە تۆ ئەۋ بدوینە، نە ئەۋىش تۆ بدوینى».

- كۆرپىكى كورد ھەبوۋ گالتەچى بوو، ھەموو رۆژى كە ئەرۆشتەۋە مالاۋە، دايكىكى پىرى ھەبوۋ لى ئەپرسى، رۆلە دەنگ و باس چىيە؛ رۆژىك دىسان ئەپرسى. كۆرەش وتى: «بە خوا داىە ئىمپرو بە فەرمانى پاشا جارىاندا ھەرچى بىۋەژنىك دانىكى مابى ئەبى شوو بكا. ھەر كەس نەيدا بە شوو توۋشى جەرىمە ئەبى». پىرۆزەش وتى: رۆلە دەخىل! خۆت توۋشى جەرىمە مەكە، ئەۋەتە من دوو كۆتەرە دانم ماۋە».

- ھەمە بەگ وتى: كابرەكەم لا بوو ناۋى قادىرەسورى لەك بوو. رۆژىك باسى پىاۋى نوپۇز قايم و دىندار ئەكرا قادىرەسور وتى: ناشوكرى نەبى زەمان خراب بوۋە كەس ترسى خۋاى نەماۋە، خەلكى بە تەنگ نوپۇز و رۆژوۋەۋە نىن. سالىك لە گەل بىست سواری ھەمەۋەن چوین بۇ جەردەبى؛ لە قاتە قاتەكانى كەركوك كاروانىكىمان رووت كەردەۋە. سەر كەردەمان «مەخۇل» ھەمەۋەن بوو. بە رەھمەت بى! بە دەستى خۇى پىنج كەس لە كاروانەكەى كوشت. ھەموو بارو شتومەك و ولاغەكانمان ھىنا گەبىشتىنە «شىۋەسور». بستىكى مابوۋ رۆژ ئاۋا بىن، ھەزار رەھمەتى لى بى مەخۇل! بانگى كرد: «عەشرەت نوپۇز نەكردوۋە». داۋەزى بە پەلە پەل دەستىۋى شت و نەبەبىشت نوپۇزەكەى بچى، نوپۇزى خۇى كرد. ئىنجا ئىستا پىاۋى ۋەھا دىندار ماۋە؟

- ھەمە بەگى حاجى رەسول بەگ ئەبوت سەيدەۋمەرى ھەفەد ئەبىگىرايەۋە ئەبوت: سالىك بالوۋىزىكى ئىران لە سولەيمانى بوو، ناۋى «بەخياخان» بوو. ئىجگار شىفتەى

کاک نه‌حمەد بوو، هەموو وەختی ئەهاتە مزگەوتی گەورە بۆ خزمەت کاک ئەحمەد. بە رێکەوت کاک ئەحمەد چوو بوو بۆ شارباژێر. پینج شەش تاجری سەنەیی هاتبوونە سولەیمانی، شابەندەر گرتبوونی. یەکیکیان -کە نەگیرا بوو- هاتە مالی شیخ. «تایشەخانی» منی بانگ کرد وتی: رۆلە، لە گەل حاجی مەلا رەسول بچن بۆ خزمەت شابەندەر تکای لێ بکەن بەلکوو ئەو حەپسانە بەرەلا بکا. منیش لە گەل حاجی مەلا رەسول چووم. قایوانیک لە قایبە کە بوو، پرسی چیتان ئەوی؟ حاجی مەلا وتی: عەرزى بالوێز بکە حەفیدی «کاک ئەحمەد» هاتۆتە خزمەتی؛ ئەویش دەست بەجێ وتی بفرەموون. چوینە ژورەو زۆری پیتخۆش بوو، حورمەتییکی تەواوی گرتین. لە پاشا حاجی «مەلا رەسوول» وتی: جەنابی شابەندەر! عایشەخانی حەرەمی کاک ئەحمەد سەید عومەری حەفیدی ناردۆتە خزمەتتان کە ئەو توجارە کوردستانیانە بەرەلا بفرەموون. لە گەل ئەم قەسەیی حاجی مەلا، شابەندەر وەکو ناگر بلیسەیی بەست و وتی: «ئای، ئای! عایشە، عومەری ناردووە بۆ تکا؟ یاللا. دەرەو، یاللا دەرەو». خێرا گالی دوو خزمەتکاریدا هاتن بە زۆر دەریان کردینە دەرەو.

- کابرایەکی کورد هەبوو سەبیلی ئەکیشا. هەموو دەمی سەبیلەکی بە دەمیەو بوو. بە ئەستی و بەرد ناگری ئەکردهو، پووشووی چاکی دەست نەئەکەوت، دارگەندەلی لە جیاتی پووشوو بە کار ئەهینا. گەندەلەکەیش درەنگ ناگری ئەگرت، کابرای کونا وە جەرگ کردبوو.

کابرا نەخۆش کەوت و کەوتە گیانەلا. ژنەکی چوو بە لایەو پینی و ت: «پیاو کە! پیاو بە وەسیەت نەمردوو، تۆ هەقی کیت لایەو کیش هەقی بە سەرتەو یە دەنگ بکە با من بیزانم». پیاو کەش وتی: «ژنە کە هەقی کەسم بە سەرەو نییە، هەر کەسێش من هەر هەقیکم لایەتی و رۆژیک چاوم پێ کەوتوو گەردنی خۆش و ئازاد بێ وەکوو شیرێ بەری دایکی؛ بەلام تا رۆژی قیامەت لە دیوانی خواشدا گەردنی دار گەندەل ئازاد نەبێ.

- کابرایەکی کورد ژنیکی زۆر توورەو هەبوو، ئەمیش زۆری لێ ئەترسا. هەموو رۆژی گوشتی ئەکری و بە ژنەکی ئەوت بیکە بە «کەشکەک». رۆژیک ژنەکی وتی: پیاو کە! ئەوا هاوین هات، ئیتر کەشکەک ناخوری و جاریکی کە داوای کەشکەک مەکە؛ ئەگەر دەفعەییکی کە ناوی کەشکەک بێنی خراپت پێ ئەکەم.

به رېكەوت روژی دوایی کابرا گوشتیکی قەلەوی هینا بووه، ژنه که وتی: بیکه به چی؟ کابرا هیچ قسه‌ی نه کرد، چوو به یزه که‌ی نا به گوێسوانه که وه و سەرکه وته سەر بانه که. ئینجا له ویه بانگی کرد: «سا وه لالا که شکک و که شککیش».

- کابرایه کی کورد له دهوره‌ی تورکانا نه گیرئ به سەربازی و ئه‌یه‌ن بۆ مه‌شق کردن. به ریز له گەل سەربازه‌کانی ترا رایه‌گرن و نه‌که‌وینه سەروی هه‌موویانه‌وه. ئاره‌زووی «سه‌بیل» نه‌کا. کیسه‌و سه‌بیله‌که‌ی ده‌ردیتئ و ئه‌یه‌وی سه‌بیلی تیکا. له‌و کاته‌دا سەرزمێر دیت سەر ژمێریان بکا، نه‌چیته‌ به‌رده‌می کابرا کورده‌وه نه‌لئ: بلئ «بیر» نه‌ویش نه‌لئ: «برا سەورکه‌ با سه‌بیله‌که‌م تئ که‌م». نه‌لئ: کوره‌ بلئ بیر سه‌ویلی چی؟ نه‌وا نه‌ویش خه‌ریکه‌ ده‌ست به‌ سەر سه‌بیله‌که‌یا دینیت توتنه‌که‌ی ساف نه‌کا هەر پینی نه‌لئ برا سەورکه‌ با سه‌ویله‌که‌م تئ که‌م. کابرای سەرزمێر نه‌ه‌ستینه‌وه دوو سئ زلله‌ی چاک نه‌کیشئ به‌ بنا گوێیا. ئینجا کابرای کورده‌ نه‌لئ: «برام بیر، باوکم بیر، کوری ئاموزام هه‌وجار بیر بزانه‌م بووی وه‌ شا. کور تاینگ نایه‌لی پیاو سه‌ویله‌که‌ی تئ کا».

- کابرایه‌ک هه‌بوو برا خاسی ناو بوو؛ قسه‌مان له‌ هال و هه‌والی عه‌سکه‌ریه‌وه نه‌کرد که‌ گوێا ئیستا ریک و پیکتره. وتی: «برا ریکوینکی چی؟ من خۆم له‌ ده‌وری عوسمانیا زه‌فتیه‌ بووم، دوکانه‌که‌شم قه‌سابی بوو. هه‌موو روژی که‌ وه‌ختی مه‌شق نه‌هات دو تارانیم نه‌دا به‌ یه‌کئ نه‌چوو مه‌شقه‌که‌ی بۆ نه‌کردم. به‌و قورعانه‌ی لیت خویندوه ئیسته‌و نه‌وساش خۆم نه‌و قه‌ناره‌مه‌ به‌ جئ نه‌هیشت. نه‌وه‌ بوو عه‌سکه‌ری؛ ئیسته‌ش نه‌مانه‌ به‌ ناخیری گیانیان گوایه‌ عه‌سکه‌ری نه‌که‌ن».

- روژی که‌ ژنه‌ دراوستیه‌ک نه‌چیته‌ مالی مه‌لایه‌ک بۆ پرسیا‌ری شتیک. له‌ سەر خۆله‌که‌ دانه‌نیشئ. مه‌لا ژن له‌وی نابئ، که‌ دپته‌وه‌ سه‌یر نه‌کا دراوستیکه‌یان له‌ سەر خۆله‌که‌ دانیشتوه‌وه. روو نه‌کاته‌ میرده‌که‌ی و نه‌لئ: «نه‌وه‌ بۆچی وا بی و یلی، نه‌ ده‌بوو سه‌رینیکی بده‌یتئ بیخاته‌ ژیر قنگی».

مه‌لایش پشتیه‌ک له‌ ژیر شانیا نه‌بی ده‌ری نه‌هینئ و نه‌یداته‌ ده‌ست ژنه‌که‌ی خۆی و نه‌لئ: «نه‌و پشتیه‌ی به‌رئ با بیخاته‌ ژیر قوزی». ژنه‌که‌ی نه‌لئ به‌ خوا مه‌لا تو یان خه‌له‌فاوی یان شیت بووی؟ نه‌لئ بۆچی؟ نه‌لئ: «مردوت مرئ! نه‌وه‌ قسه‌یه‌ تو ک‌ردت؟»

مه‌لایش ئەلێ: «مردووت مرئ و چاویشت دەرئ، تۆ وتت بیخاتە ژیر قنگی، من وتم بیدەرئ با بیخاتە ژیر قوزی. خۆت ئەزانی چوار پەنجە بە بنیان نییە، ئیتر ئەم هەرا هەرایەت لە چییە؟»

- کابرایەکی کورد ژنەکە ی پێیووە نانیشت، ئەویشت ئەچیتە لای مەحمووپاشا شکات لە ژنەکە ی ئەکا. هەر دوو لا ئەبرینتە بەردەم پاشا. پاشا لە پیاووەکە ئەپرسی شکاتی چیت هەیه لەم ژنە؟ ئەلێ: «قوربان پێمەووە دانانیشت، هەموو جار چاوی لە دەرەوێه، بە شەو ئەچم - لە شەرعا شەرمی بۆ نیە - لەگەلی بنووم، قوولی ناکا».

ئەمجا پاشا روو ئەکاتە ژنەکە و ئەلێ: هە ی بێ حەیا بۆچی وەکو شەرە ئەفەرموی لەگەلی هەلناسی و دانانیشتی؟ ئەلێ: «پاشا بە سەری تۆ درۆ ئەکا هەموو شەوی پێکەووە ئەنوون. کابراش ئەلێ: «پاشا، پاشا! بەو قورعانه‌ی تۆ ناگتەسە سەر رانی راستت ئەو گانە ی ئەو وە منی ئەدا تۆ وە گەمالە بۆرە ی دەرمانی خۆتی نادە ی». مەحمووپاشا لەم قسە یە نەختی فیکری کردەووە. قەندە یەکی بە دەستەووە بوو، مودنە یەکی کارەبای گەورە ی پێووە بوو، مژیکێ لە قەندە کە دا. ئەمجا ژنە کە هەلی دایە وتی: «دەسا پیاوی درۆزن قەندە کە ی پاشا وە قنگی». پاشا هەر ئەوێندە ی پێما وتی: بڕۆن، بڕۆن دە ی.

- کابرایەکی کورد ژنیکێ هینا؛ لە بەر ئەووە کە حیز بوو، عەشیرە تەکە ی پێیان تەلاق دا. لە دوا ی بەینێ ژنیکێ تری هینا، دیسان هەروا. دوا یی گەرا، گەرا لە ماله گەورە کارە کەریکی هینا. زۆری پێ نەچوو لە قەراخ چەم شوانیکیان بە سەرەووە گرت. لە ئاوا ییدا بوو بە هەرا.

مەحمو پاشا میردە کە ی بانگ کرد وتی: کەرانباوگا و ئەمە چییە یە کینکت هینا حیز بوو، دووت هینا حیز بوو، سیت هینا حیز بوو؛ چییە بۆچ وایە؟ کابرا زۆر دلگران بوو وتی: «پاشا بێژم چی؟ لەم تالە رەشە ی من هەمە، وەو قورعانه‌ی تۆ خویندگتە کە یخسەرە و بەگی کورپت بەو هەموو رەشادەت و پیاووە تیەووە بوئ وە ژنی من حیز ئەوئ. تالەم خراووە. بێژم چی؟»

- جارێک مەحمووپاشا لە هۆزی «عەمەلە» تۆرە بوو، هانی دا چوار سەد سوارێک لە «پشت مالی» و «تەرخانی» چوون سێ چوار کۆماریان لە عەمەلە تالان کردو هەموو

تالانه که بیان هینایه مالی پاشا که ئەو وه خته پینان ئەووت «ماله گه وره». له گوئ «زەلم» و «تاجەرۆ» - واته له «دووان» - هه‌لی دابوو. عمه‌له‌کان چوون په‌نایان بۆ چه‌ند کویخایه‌ک بر دو هینایان بۆ تکا بۆ لای پاشا. پاشا له سهر تکای ئەوان وتی: تالانه‌که‌یان بده‌نوه. ههر که مالاتی خۆی دایه پیتش و رویشته، مه‌گهر «عه‌ولحه‌می» ناویک نیره‌که‌ریکی دیار نه‌بوو. دوو سێ جار چوووه خزمه‌ت پاشا داوای کرده‌وه، پاشاش وتی: به‌خوا من نازانم بچۆ ناو تالانه‌که‌ بگه‌رێ بۆ خۆت بیدۆزه‌ره‌وه.

له‌ولاوه‌هاواله‌کانی تالانیان دابوو پیتش و ئەرویشته‌وه. له‌و به‌ری ئاوی زه‌لمه‌وه یه‌کن بانگی کرد: «هۆ، هۆ، هۆ، عه‌ولحه‌می، عه‌ولحه‌می، عه‌ولحه‌می!». عه‌ولحه‌میش ههر له‌ ناو ده‌واری دیوه‌خانه‌که‌ی پاشادا که به‌ پتوه‌ راهه‌ستا بوو به‌ ده‌نگیکی قایم وتی: «هۆ به‌لێ، هۆ به‌لێ». کابرا بانگی کردو وتی: «پتوه‌ریوه، پتوه‌ریوه، بۆچی ویستاگی؟» عه‌ولحه‌میش وتی: «کوڤه‌ بیژم چی، کوچکی تۆی لێ نه‌واری! نیره‌که‌ره‌که‌وه‌م ماگه، پاشا ناچیته‌ ژیری، ناچیته‌ ژیری». پاشا بانگی عه‌لی به‌گی کوڤی ئەکا ئەلێ: «رۆله‌ بچۆ که‌ریک بده‌ به‌م سه‌گه‌با به‌ نا نه‌مخاته‌ ژیر نیره‌که‌ره‌که‌وه».

- ده‌رویشیکی جاف روژیکی ه‌اوین له «بیکه‌سه» تووشی پیاویکی «مۆریاسی» ئەبێ، باری تری پتوو. ده‌رویش رووی کرده‌ کابرا وتی: «براکه‌ دیاره‌ باره‌که‌ت تریه‌وه‌ منیش زۆر دلم به‌ تریه‌وه‌. پاره‌شم پێ نییه‌ ده‌رویشم ناتوانم به‌ زۆر لیت بسینم، له‌ ری خوادا به‌ گهردن ئازادی دوو هیشووم بده‌رێ». کابرای خاوه‌ن تری وتی: به‌خوا برا به‌ پاره‌ نه‌بێ نایده‌م. ده‌رویش دیسان وتی «پیاگی خاس به‌ دلم ئەسووتی وه‌گه‌رده‌ن ئازادی تاچه‌یه‌ک هیشم بده‌رێ». کابرا وتی: برا قسه‌ ههر یه‌که، به‌ خۆرایی ناتده‌م. ئەمجا ده‌رویش وتی: «بیژم چی؟ ئەمه‌ کیری که‌ریمه‌ سووره‌ وا له‌ قنگما ئەگینا ئاوا تۆ رزگارت نه‌ئبوو، بچوو خوات له‌ گه‌ل».

- جاریک مه‌حمو پاشا رتی ئەکه‌وێته‌ مال کابرایه‌کی «پیتسه‌ری». ئەو کابرایه‌ دوو ژنی ئەبێ، یه‌کیکیان ناوی «پیزه» ئەبێ، ئەویکه‌یان «په‌خه». پیزه‌یان چیشته‌ چاک دروست ئەکا و ئەو رۆژه‌ بۆ پاشا پلاویکی نایاب دروست ئەکا. پاشا که‌ ئەیخوا به‌ کابرا ئەلێ: ئافه‌رین بۆ که‌بیانوت، پلاویکی زۆر چاکی لینا بوو.

به ریکه‌وت بۆ سالی دوابی مه‌حمو پاشا ریی ئەکه‌وێته‌وه مالیان. کابرا به پیزه ئەلی. پیزه پاشا میوانمانه بزانه چۆن چیشتیکی بۆ لی ئەلی. پیزه خۆی لی هه‌له‌کا و چیشته دروست ئەکا و خوی تی ئەکا. په‌خه که ئەمه ئەبینی ئەویش ئەچی به دزیه‌وه مستیکی تر خوی ئەکاته چیشته‌که‌وه. له وه‌ختی نان داگردنا، پیزه که لی ئەخوا سه‌یر ئەکا زۆر سویره. میرده‌که‌ی بانگ ئەکا و ئەلی: من ئەوه‌ندم خۆی نه‌کردوه ئەم چیشته‌وه، که‌چی ئیسته زۆر سویره. کابرا ئەلی ئیشی په‌خه‌یه. دارێک له په‌خه هه‌له‌گرێ ده‌ست ئەکا به لیدانی تا راستی پێ ئەلی. ئینجا نان دانه‌نین و کابرا روو ئەکاته مه‌حمو پاشا و ئەلی: «پاشا روو زه‌ردم! به‌خوا پیزه پلاویکی خاسی بۆ کردبوویت، به‌لام رووی دایکی ره‌شوی، په‌خه گوی تیکرد».

- «لاله سه‌رحه‌دی رۆغزایی» تۆبه‌ی کردبوو وازی له دزی و ریگری هینابوو. رۆژیک له سه‌ر گردی بیکه‌سه هه‌لیاندا، کوره‌کانیشی ده‌وریان لی دابوو. رانیکی شارباژی به‌ویدا تیه‌ری، ئەویش به‌رمالی راخستبوو له سه‌ر به‌رمال نوێو ته‌زیحاتی ئەکرد. سه‌یری کرد کوره‌کان هه‌چیان له شوینی خۆیان نابزوون، به‌ده‌م ته‌زیحاته‌که‌وه وتی: «لاله هه‌ی له‌رینه، سپی بین هه‌ی ره‌ش نه، بۆ به‌رمالی باوکتانه». ته‌ماشای کرد کورگه‌ل هه‌ر ناجوولن، ئینجا چاری نه‌ما وتی: «ئه‌ری بی فه‌رینه! کورگه‌ل گاینه! من ده‌ستی شیخه‌لم گلاو کردگه ئیوه چی؟ ئەو رانی شارباژی به‌هه‌له‌که‌که‌چوو وه‌و دیوا خۆ ئەم دیواخانه وه‌ تر راناگیر».

- حه‌مه به‌گی حاجی ره‌سول به‌گ وتی: عه‌لی به‌گی مه‌حمو پاشا بۆی گیرامه‌وه وتی: سالیک مالمان له «کانی چه‌قل» بوو. حه‌مه‌ی سان ئەحمد ئەسه‌دانی دوو به‌رانی به‌ دیاری به‌ شوانه‌که‌ی خۆیا ناردبوو بۆ پاشا. کابرای شوان به‌رانه‌کانی رابوارد و لیبیان وه‌رگرت، ئیتر خۆی چوووه قاوه‌خانه‌که. قاوه‌چیه‌که‌ی پاشا قاوه‌ی لی ئەنا، کابرا به‌ ده‌نگیکی قایم له قاوه‌چیه‌کی پرسی: «ئه‌ری برا تۆ خوا ئەوه چی بۆ پاشا دروست ئەکه‌ی؟» قاوه‌چیش وتی: قاوه‌یه. کابرا وتی: برا ئەگه‌ر شتیکی بیژم قه‌یناکا؟ وتی: بیژه. کابرا وتی: نا چکیکم به‌ری. قاوه‌چیه‌که‌ فنجانیکی بۆ تیکرد و دایه‌ ده‌ستی. کابرا قومیکی لیدا، که‌ زانی تاله‌ گورج تفانیه‌وه و له قاوه‌چیه‌که‌ی پرسی: «ئهم شته، پاشا وه‌ پاره ئەیسینی؟» ئەویش وتی: ئەری وه‌للا. کابرا ئیتر سی و دووی لی نه‌کرد و وتی: «ئهی کوتامه‌ دایکی، ناکا ئەو

پارەیه بەدا وە هەلوا گەزۆ، ئەچنی ئەم تەفت و تالەیی بێ ئەسینی». پاشا تەماشایەکی ئییمە کرد و وتی: کورە دەنگ مەکەن قەیناکا.

- جارێک مەحمو پاشا رێی ئەکەویتە خێلێکی «ناخەسووری» لە کویستان. تەماشای ئەکا هەوارەکیان جینگایەکی زۆر خۆشە و سەر چاوەیەکی جوانی لێیە، روو ئەکاتە خەلکەکە و ئەلی: خزمینە! بە خوا شوین هەوارێکی خۆشتان هەیە، خۆزگە منیش هاومالی ئیو بوومایە! کویخاکەیان لەو لایە ئەلی: «پاشا بێم وە قوروانت پار نەوگە و پێرەر نەوگە، هەر ئیستە دەوارێکت بۆ هەلئەدەم و دیلە شەپکت لێ ماره ئەکەم، ئیتر لە لای ئییمە دانیشە». پاشا چاوی لە سوارەکانی هاوڕێی دانەگرتی و پێشەکەنی و هیچ دەنگ ناکا.

- «تۆفیق ئاغای گەلالی» گێرایەو وەتی: وەختی خۆی کابرایەکی شیخ سمایلی لە گەل عەباس ئاغای باوکم ناسیای و هەبوو. رۆژێک کۆچمان کرد بۆ کویستان ئەچووین. من و «بەوراغا» و «ئەولاغا» و دوو سوارێکە لە خەزەمت باوکما بوین. رێمان کەوتە بەر مالی کابرا. کابرا لە گەل باوکی چاوی پێکەوت، رای کرد جەلوی ئەسپەکی گرت و وتی: ئاغە، یان ئەبێ ئەمر بکەن بۆ کۆژن یا خود دا بەزی لە مال ئەم خەزەمتکاری خۆتە قاوەلتی بکە. باوکیشم رووی کردە ئییمە فەرمووی ئەم پیاو لە قەدییمەو دەستەم، با دلی نەیهشی، دا بەزین.

ئێتر دا بەزین چووینە ژێر دەوارەکە، کابرا دەستوێرد گیسکیکی سەر بێری خۆی و ژنەکی دەستیان کرد بە گرون و لێنانی. دوو سێ سەعات دانیشتین، هەر چیغیکیش لە بەینمانا بوو، باوکم بانگی کرد فەرمووی: ئییمە رێمان دوورە زوو نانمان بەنی با بیخۆین و بڕۆین. گویمان لێبوو کابرا لەو دیوی چیغەکەو بە ژنەکی و ت: درەنگە تیکە با بۆیان بەرم. ژنەکەش و تێ چی بکەم گۆشتەکە نەکولاو، کابرا و تێ: «کچێ، تیکە؛ ئەمانە گەلالین. گەلالی سەگی رەش بە پێستەو ئەخۆن». باوکم تەماشایەکی ئییمە کرد و زەرەخەنەیهکی کرد و ئییمەش پێکەنین.

- رۆژێک کویخایەکی ئەچیتە خەزەمت مەحمو پاشا. بیستبووی کە پاشا لە ئەستەمبول دانی دروست کردبوو. لێی ئەپرسی: «قوروان ئەو دگانی لە نوێ ژنیایگی بە دەس هەلپەرسە یا گە بۆچی خاسە؟» پاشاش ئەلی: «قەسە ئەکەم کەس نازانی دانم نەماو و

شنیشی بئ ئەخۆم». کابرا ئەلئ: «قوروان ببقهوی نهوی، نوقله رهقه بادامیه کان و کهشکی بئ ئەخۆی؟» پاشا ئەفهرمووی: نه وه‌للا! شتی وا رهقی بئ ناخۆرئ. کابرا ئەلئ: «به خوا دگانی که نوقله بادامی و کهشکی بئ نهخۆرئ گووی تیوی». پاشاش هیچ دهنگ ناکا.

- کابرایهک له شاره‌زوروه وه هات بۆ شار، که گه‌راپه‌وه هاو‌په‌یه‌کی هه‌موو چار هاتوچۆی شاری نه‌کرد، چوو له لای و وتی: «حه‌مه، ئای ئەم چاره له شار شتیکم له بازار کړیوو نیوه پۆژه خواردم؛ به خوا خۆش بوو. حه‌مه وتی ئەزانم چی بوو. یرسی ده بزنام چی بوو؟ وتی: «اووله که‌واوه که‌بوو؟» وتی: «ناوه‌للا». وتی: «شه‌روه‌ته ئاوه‌که‌بوو؟» وتی: ناوه‌اللهه‌وه‌ش نه‌بوو. ئەم‌جاره وتی: «که‌واوی که‌له‌و پاچه‌که‌وو؟» وتی: «ئهرئ به‌خوا خۆیه‌تی. ئای حه‌مه ئاوه‌که‌ی! ئاوه‌که‌ی!»

- ده‌رویشیکی جاف پۆژیک له‌گه‌ل ژنه‌که‌ی - که‌ ناوی خاته بوو - لیبان ببوو به‌ ده‌مه قال. ژنه‌که‌ مانگایه‌کی سووریان هه‌بوو، خه‌ریکی مانگا دۆشین بوو، هه‌ر بۆله بولی نه‌کرد. ده‌رویش به‌ بۆله بۆله‌که‌ی زۆر تو‌په‌ بوو، پیتی وت: «خاته! خاته! بئ ده‌نگ ئەبی؟ بئ ده‌نگ وه‌ ئەگینا وه‌ وه‌ سه‌ی‌ساقه‌ لیت راسته‌وه‌وم له‌ ژیر مانگا سو‌روه‌ نه‌وی له‌ ژیر که‌ریمه سووری که‌س نه‌زانه‌وه‌ وی به‌م گالۆکه‌ گشت گیانت ئەشکینم».

- ئەمینی ده‌رویش فه‌تاحی به‌رده‌زه‌ری هه‌بوو، وتی: به‌ کاروانستانیک ڕیم که‌وته موکریان. شه‌ویکیان له‌ مالی «برایمی فاته» بووم، سه‌یرم کرد ژنیکی جوانی هه‌یه. منیش جۆشی گه‌نجتیمه، دل‌م له‌ ژنه‌که‌ چوو ده‌ستم کرد به‌ چاو بركئ له‌ گه‌ل کردنی. برایم هه‌ستی پئ کرد یا نه‌کرد شه‌وی هه‌موو له‌ ژیر کورسیه‌که‌دا نووستین. که‌ چرایه‌که‌ کوزین‌رایه‌وه، برایم جیگه‌که‌ی له‌ گه‌ل جیگه‌ی ژنه‌که‌یا گواسته‌وه منیش پیتی نازانم. دوو به‌شی شه‌و پۆیش ده‌ستم راکیشا بۆ شوپنی ژنه‌که‌ ده‌ستیکم هات به‌ ده‌سته‌وه هینام و کتیری خۆم رهب کرد و خسته‌م مستیه‌وه. هه‌ندئ ده‌ستی لیداو پاشان ئەویش ده‌ستی منی راکیشاو له‌ خۆما ئەیخاته سه‌ر قوزی، که‌ چی کتیریکی له‌ هینه‌که‌ی خۆم زلت‌ری خسته ده‌سته‌وه. که‌ ئەمهم دی، هه‌را بوومه‌ تنۆکی ئاوو ئیتر خه‌وم لئ نه‌که‌وت؛ به‌یانی له‌ گه‌ل تاریک و لیلهدا هه‌ستام و ولاخه‌کانم بار کردو ویستم بپۆم؛ دنیاش زۆر سارده.

ئەو ئەندام زانی بڕایم هات و سەر پێی پێ گرتم و وتی: بڕا ئەو بەم بەیانی زوو بە کوێ ئەچی؟ دانیشە قاوەلتی بکەو دنیاش تۆزێ گەرم دابێ و ئەو وەختە بڕۆ. ئەوا منیش لە شەرمانا ناتوانم سەر بەرز کەمەو. بە پێ ئەو بەتوانم قسە بکەم دانیشتم و قاوەلتیم کرد، ئینجا ویستم بڕۆم. پوی تێ کردمەو و وتی: «بڕا مەرۆ، ئەم زستانە پێکەو پرای ئەبوێرین، هەر تۆ بیخەرە مستی من و من ئەبخەمە مستی تۆ تا خوا دەروێک ئەکاتەو».

- کاربایەکی کورد هەبوو «نەزەر»ی ناو بوو، پیاوی «مەحمو پاشا» بوو. نەزەر لە ناکاو و ن ئەبێ و زۆری پێ ناچی پەیدا ئەبیتەو. پاشا ئەپرسی: ها نەزەر ئەو لە کوێ بووی؟ ئەلێ: «بە خوا پاشا چوو بووم بۆ مالتی شیخ، بۆحەم وە قوربانی سەگی بەر قاپەکە ی وئ! پاشاش ئەلێ: ها، ها ئەو ئەندە نایەن. نەزەر کە ئەزانێ پاشا وا ئەلێ خیرا ئەلێ: «کەواسە پاشا کوتامە دایکی».

- کاربایەکی کورد روژیک لەو شارەزووڕەو تەوای لێ هاتبوو. روژە کە زۆر گەرم بوو، هەر چەند داوای تەوای دەکرد، تەوای ساردی دەست نەدەکەوت، تەوای گەرمیان ئەدایەو هیچ هەوایەکی فینکیشی نەئەدی. ئەو ئەندە هەبوو شاخی هەورامان لە دووڕەو ديار بوو، بۆ ئەو شوێنە دوو روژ ریگە ئەبوو. بەفرە کە بە سەر شاخەکەو ديار بوو. کاربایەکی خزمی بۆ ئەحوال پرسی هات بۆ لای، لە بەردەمیا راوەستا و بەر شاخەکە ی لێ گرت، ئەویش پێی وت: «کۆرە دویت باوک لای بەفرە کەم لێ مەرۆو، با هەوایەکی فینکم بۆ بیت ئەوا پروکیام».

- سالتیک رەمەزان بوو جاف هاتبوونە شارەزووڕ لالە سەرحد کویخای هۆزی «سەگ گلە» کە تیرەهەکن لە روغزایی. ئەوانیش لە نزیکی «دزە کەرە» وە خستبووان. لالە سەرحد روژیک خەلکی تەوایی هەموو کۆ ئەکاتەو ئەلێ: «عەشرەت ئیمە کە موسولمانین تۆی ئەم رەمەزانە کە مەلایەک راگرین کە پێنج فەرزه نوێرمان بۆ بکات و قورئان و حەدیسێشمان بۆ بخوێنێ، کە نوێژی جەژنی بۆ کردین هەر ماله شتیکی ئەدەینێ و خوای لە گەل». هەموو وتیان بە خودای فەرموودە کەت بە جێه.

چوون لە دی «میرەدی» فەقیهێکیان هینا کە هەتا نوێژی جەژنیان بۆ ئەکا لە لایان بمیئیتەو، ئینجا دەوارێکی بچکۆلەیان بۆ هەلداو فەقی دانیشت. کە نوێژی شیوان داها

دهستی کرد به بانگ دان وتی «الله اکبر، الله اکبر...». «عهله» ی شوان نه‌هاته‌وه بۆ ئاوابی که بانگی بیست رای کرد وتی: «کاورا ده‌نگ، کاورا ده‌نگ، دویت باوک هه‌را مه‌که». یه‌کیک له خه‌لکی ئاوابی رای کرد وتی: «عهله! عهله! جوین مه‌ده». عهله وتی: «ئه‌ی ئه‌م کاورایه ئه‌م گاله‌گاله‌ی له چیه‌یه؟» «مردگت مرئ ئه‌مه مه‌لایه بانگ بیژئ؛ بانگی محهمه‌دی ئه‌مه‌یه بۆ چی جمیتی ئه‌ده‌یتئ؟» وتی: «نه‌مزانی که بانگ بیژئ، بۆ چی ئه‌مه‌سه بانگ؟» وتی: ها. وتی: «تو خوا لاله‌گوله ئینجا ئه‌م بانگه‌ قه‌یناکا بۆ په‌زه‌کان؟» وتی: «نا، نا، نا». وتی: «ده‌سا با بیژئتی».

له پاشا شه‌وی هه‌موو خه‌له‌که به ژن و پیاوه‌وه لئی کۆ بوونه‌وه و تیان: «مه‌لا، بۆمان بخوینه». هه‌تا دوو سه‌عات بۆی خویندن. له‌وه به دواوه یه‌کیکی تریان له ئاش هاته‌وه و وتی: «مه‌لا چیت خویندگه بۆ منیشی بخوینه». بۆ ئه‌ویشی دوو سێ سه‌عات خویند. به‌ری به‌یان یه‌کیکی تر - که شه‌و به دیار نه‌بوو - هاته‌وه بۆیان گه‌ڕایه‌وه که ئه‌میشه‌وه هه‌تا رۆژ مه‌لا بۆی خویندگن. کابرا له ناو ده‌واره‌که‌ی خۆیان دانه‌نیشیت و رووی کرده ده‌واری مه‌لا ته‌ماشای کرد نووستوه. بانگی کردوو خه‌به‌ری کرده‌وه وتی: «برا من له مال نه‌وگم تو بۆ عه‌شره‌تت خویندگه بۆ منیش بخوینه». مه‌لا وتی: باوکم که ئیواری هات بۆ هه‌مووتان ئه‌خوینم، ئیتر ئه‌مه چیه‌یه؟ وتی: «نابئ ئه‌وی خویندگه‌تۆی بۆ منیشی بخوینئ».

مه‌لا له دلی خۆیا لئیکی دایه‌وه وتی دیاره ئه‌مانه به هیلاکم ئه‌ده‌ن، با چاره سه‌رئیکی خۆم بکه‌م. چوو کوله‌که‌یه‌کی برد له ده‌وری خه‌یل شاره زه‌رده‌واله‌یه‌ک هه‌بوو، داری کرد به شاره‌که‌دا. ده‌می کووله‌که‌که‌ی نا به کونه‌که‌یه‌وه هه‌تا پر بوو، ده‌رگاکه‌ی قایم گرت و چوووه بۆ شوینی خۆی. وه‌ختی نیه‌وه‌رۆ خه‌لکی هه‌موو کۆ بوونه‌وه چوونه لای مه‌لا، مه‌لایش به‌ر ماله‌که‌ی له سه‌رو چاوی خۆیه‌وه پینچاو به فه‌قیانه‌که‌ی ده‌ستیشی شاره‌وه، وتی: «اعور بالله من الشيطان الرجيم، الحمد لله رب العالمين» و سه‌ری کوله‌که‌ی به‌ره‌لا کرد، به جارئ سێسه‌د چوارسه‌د زه‌رده‌واله‌ ده‌ره‌په‌رین و به ناو کورگه‌لا بلا بوونه‌وه. یه‌کنی به لووتیه‌وه، یه‌کنی به ده‌سته‌یه‌وه، یه‌کنی به بنا گوپوه پیه‌وه‌دا. کورده هه‌ر یه‌که بۆ شیوی رایان کرد، مه‌لاش گورج بوخچه‌که‌ی پینچایه‌وه هه‌لسا به لایه‌کیکه‌دا رای کرد و بۆی ده‌رچوو. ئینجا کورده‌کان له ده‌مه ده‌می عه‌سرا هاته‌وه بۆ ناو ده‌وار و تیان: «بچین چینی له‌م مه‌لای کرانباوگاوه بده‌ین»؛ که هاتن مه‌لا نه‌ما بوو. «قه‌یتول» ی کوری لاله سه‌رحه‌د دیار نه‌بوو، لاله پرسی: «ئه‌ری عه‌شره‌ت قه‌یتول دیار نییه». یه‌کیک وتی: «به خوا لاله‌ چاوم

لێبوو چوار پێنج شەیتان رەجیم و ئەلحەمکە لایلا و دەوریا گیزو هۆریان بوو، سەرە ژیر کردیان وە چەما، ئیتر نازانم چی وە سەر هات؟»

- باقى ئاغا هەبوو رەئىسى بەلەدیەى کەرکوک بوو. بەلەدیە چەند گۆی درێژیکى هەبوو بۆ خۆلکێشانى ناو شار. ئاغا ئەچیتە لای کورتان دووریک کورتانیان بۆ دروست بکا. بە کورتان دوورە کە ئەلئى: «کوره وا ئەزانى بۆ یەکیکی تری دروست دەکەى؛ ئەبى زۆر چاک ئاگات لە خۆ بى، ئەو بەزانى کە بۆ منى دروست ئەکەیت». کورتان دووریش ئەلئى: قوربان! هیچ دلت چەکەرە نەکا. بە سەرى تۆ ئەگەر لەوانە نەبوو کە بۆ خۆت دروست کرابى، بیدەرەو بە سەرما». ئەویش ئەلئى «عام فەرىم!»

- حەمەبەگى حاجى رەسول بەگ وتى کەرىمى فەتاح پیاو ماقولى مەحمووپاشا گێرايەو وەتى: رۆژیک لە خزمەت مەحمووپاشادا ریمان کەوتە دىبەک. پیاویکی ریش سپی هات لە منى پرسى وتى: ئەگەر هەندى تەرە بێنم پاشا ناىخوا؟ منیش لە دلئى خۆما خەيالم کرد بەلکە خەيارو تەرۆزى وە یا کالەک و شووتى بى وتم بیهێنە. کابرا رۆبى لە پاش تۆزیک هاتەو سىنیه کى هەلگرتبوو. تەماشام کرد لە ناو دوو تەشپیدا هەندى بامىەى کال قنچکەيانى لىکردۆتەو وە نەختى خۆى وردىشى لە لایەو داناو. وتم باوکم ئەمە چۆن ئەخورى؟ کابرا هێشتا ئەبوت: «بەرا داینە بەلکۆو پاشا ئەىخوا خۆ شتى خراو نىبە، سەوزىبە».

- عەلى قادر، کابرايە کى شاترى بوو. حەسین بەگى حەسەن بەگ گێرايەو وەتى: لە فەقچنە بووین، ئەحەى سەلیم وەتى: سەگى مالى عەزەى قادر لەوانەى کەس نەوێزى لە بەر ئەو بەو دەورو بەرەدا پروا. عەلى قادرىش هەلى دایە وەتى: «کوره بێزى چی؟ وە کەلام سەگى ئەوان لە چاو سەگى مالى مارفا وە کو شىخ وایە».

- لە خىلئىکى کوردى گەلالى لەو کورده وارىبە رۆژیک دەنگوباسى جەژن بوو، زەلامىکیان نارد بۆ دىبەکى دراوسىيان بزانی جەژنە یا جەژن نە. کابرا چوو تەماشای کرد و لە خانویکدا خەلکئىکى زۆر کۆ بوونەتەو، کابرايە کى سەر سپی لە لای سەروویانەو دانیشتو، ئەو شتىک ئەلئى و ئەوان بۆى ئەسىننەو. تومەز ئەمە مەلایەو تەکبىرى جەژن

دائدا. کابرای کورده ئیتر هیج دهنگ ناکا و نه‌گه‌رپته‌وه دواوه، لئی نه‌پرسن چی بوو؟
 نه‌لئ: «کورده بیژم چی بوو، کۆچکی توئی لئ نه‌واری؟ له خانگه‌که پیاگه‌لینکی فره
 دانیشتبون، کاورایه‌کی سهر چه‌رمگیان تیاوو، ههر ئه‌و نه‌گه‌فی و نه‌وان نه‌گه‌فین، نه‌و
 نه‌گه‌فی و نه‌وان نه‌گه‌فین؛ به‌لام گوی نه‌نکی نه‌خوا! گه‌فه‌ی نه‌و گه‌فه‌ی نه‌وان ناوړئ ئیسته
 خواردگیانه.»

- جووله‌که‌یه‌کی قهره‌داغی گوی‌دریژیک نه‌دزی. له دوا‌ی به‌بینیک له لای کابرایه‌کی
 «جافه‌رانی» به‌سهری نه‌گرپته‌وه، هه‌ندی پاره‌ی به‌کاله‌درپانه‌ئداتئ و گوی‌دریژه‌که‌ی لئ
 نه‌سه‌نیتته‌وه. رۆژی جمعه‌ئهبئ، پاش عه‌سر نه‌لئ ئیمشه‌و شه‌مه‌یه‌پتویسته‌بجمه‌قهره‌داغ،
 که‌ره‌که‌رئه‌کیشی و نه‌که‌وینه‌رپگا. کابرای جافه‌رانی هاوړپیه‌کی له‌گه‌ل‌خۆی نه‌هیتی و
 به‌دوا‌یا دیت و خۆی رپوت نه‌کاته‌وه هه‌موو له‌شی خۆی له‌قوربه‌ره‌شه‌وه نه‌دا. خواجه‌ش
 هه‌وساری که‌ره‌که‌ی به‌ده‌سته‌وه‌یه‌راییه‌کیشی، زۆر نه‌ترسئ ناوړئ ئاوپ‌بداته‌وه دواوه.
 تاریک‌داهاتوو، کابرا به‌هیواشی هه‌وساری که‌ره‌که‌دائمه‌الی و نه‌یکا به‌سهری خویا و
 گوی‌دریژ نه‌دا به‌هاوړئ نه‌لئ تو‌برۆ. خۆی هه‌ندیک به‌هه‌وساره‌وه نه‌روا دوا‌یی نه‌لئ وا
 چاکه‌که‌خۆمی لئ ئاشکرا بکه‌م؛ پئ له‌ئهرز قایم نه‌کا و نا‌روا. خواجه‌دوو سئ جار نه‌لئ وا
 هه‌چه‌وه‌ره، که‌لکی نابئ که‌ئاوپ‌ئداته‌وه‌چاوی پئ نه‌که‌وئ و کابراش لئی نه‌مریتئ.
 جووه‌ههر ده‌سته‌ره‌شمه‌به‌ره‌لا نه‌کا و قوشنه‌قهوت به‌تاو خۆی نه‌هاوړپته‌دئ
 قهره‌داغه‌وه. شه‌و و رۆژیک بئ زمان نه‌که‌وئ، که‌دیتته‌وه‌هۆش خۆی لئی نه‌پرسن چی
 بوو؟ نه‌لئ: «خزمینه! که‌ره‌که‌م به‌سهر گرتته‌وه و هینامه‌وه. شه‌و له‌نیوه‌ی رپدا له‌ناو دارو
 ده‌وه‌نه‌کانا لئیم بوو به‌"رموزه" و که‌وته‌شاخه‌کان.»

ئینجا وتیان له‌پاش چه‌ند رۆژیک خه‌به‌ریان دایه‌که‌که‌ره‌که‌ت له‌فلانه‌دییه. جووه
 نه‌یگوت: «عه‌زیم! به‌حه‌زرتی موسا من خۆم به‌چاوی خۆم دیم که‌که‌ره‌که‌بوو بوو به
 رموزن و دایه‌کتیو، چۆن ئیستا باوهر نه‌که‌م مابئ!

- کابرایه‌کی کورد هه‌بوو چیلکه‌فرۆش بوو، هه‌موو رۆژی نه‌چوو به‌کۆل‌چیلکه‌ی
 نه‌هیناو نه‌یفرۆشت؛ به‌وه‌نه‌زیا. ئهم کابرایه‌خۆی که‌ر بوو، ژنه‌که‌ی که‌ر بوو، کورپکی
 هه‌بوو که‌ر بوو، کچیکیشی هه‌بوو نه‌ویش ههر که‌ر بوو. له‌مالی پیریژنیکا بوون ناوی
 «پووره‌فاته» بوو؛ نه‌ویش ههر که‌ر بوو.

رۆژیک کابرا بە کۆلە دارەووە هاتەووە. موختارە کە بانگی کرد وەرە دوو قەرانت بەدەمی خەرچی کە. کابرا بە کۆلە چیلکەووە پرای کردە مالهووە، ژنەکە ی پرسی بۆچی نەت فرۆشت؟ وتی: «کچی! من پیاویکی هەزارم، خەلکی خیرم پێ ئەکەن کەچی موختار داوای دوو قەرانت پیتاکم لێ ئەکا». ژنە رووی کردە کچەکە وتی: «پۆلە، سەیری باوکت کە هاتوووە ئەلێ گۆشتی مەرپتان بۆ بکرم یان گۆشتی گا؟ منیش ئەلیم تۆ هەر چیکیان بکری هەر باشە».

کچە پرای کردە لای براکە ی وتی: «کاکە! دایکم پرسم پێ ئەکا ئەلێ کۆری وەیسە داوای تۆی کردوووە، شووی پێ ئەکە یان نە؟ منیش وتم دایە من وەکوو کچی خەلکی نیم باوکم و تۆ و کاکم بە هەر کەسیکم بەدەن پازیم».

کۆرەش بە تورەبیەووە چوو بۆ لای پووورە فاتەو وتی: «وہ لالا هەر کەس پتیم بلێ پووورە فاتە ی گاوە، ئەیکوژم».

پووورە فاتەش وتی: «وہ لالا باوکم ژوری خۆمەو لە دوو قەرانت کەمتری نادەم».

- حەمەبەگی جافربەگی جاف عەمری خوای کردبوو. پێ خۆیک قورپان گرتبوو زەلامیک بە خاکەنازەووە پراوەستابوو هەر کەس بەهاتایە خاکەنازی قوری ئەدا بە سەریاو هەر ئاغا رۆشی ئەکرد.

کابرایەکی مسگەری سنەیی لە ئاویبە کەدا بوو. بە لای زەلامە کەدا رابوردو ئەویش گورج خاکەنازی قوری دا بە سەر مسگەرا وتی: «دە ی مسگەر تۆش ئاغەرۆ بەکە».

ئەویش هیچ خۆی تیک نەدا دەستی کرد بە شیوەن و مەنجەلی گەرە گەرە ی چیشت لێنرا بوو، مسگەر چوو پشکۆیە ک ناگری زلی هینا کابرای خزمەتکار کۆلەنجە ی لە بەرا نەبوو یەخە ی کرابووە تیلە بەنیکیشی لە پشتا بوو مسگەر پشکۆکە ی هاویشتە باخەلیەووە هەر دوو دەستی گرت و وتی: «با پتیکەووە شیوەن بەکەین».

زەلامە کە، تینی پێ گەیشت وتی: «کۆرە بەرمدە سووتام». مسگەر وتی: «هەقتە بسووتیی، ئاغەت ئاغە ی چاک بوو». وتی: «کۆرە مسگەر بەرمدە سووتام». وتی: «هەر تۆش نەسووتای ئیمەش سووتاین». وتی: «مسگەر مردگت مرئ بەرمدە گرم تیبەر بوو». وتی: «ئافەرین بۆ تۆ بە خوا خزمەتکاریکی دلسۆز و بە وەفای بۆ ئاگاکەت». وتی: «مسگەر کرانباوگاوە بەرمدە بە ناگری راستەقینە سووتام». ئیتر مسگەر دەستی بەرە لا کرد، بەلام کابرای قور بە سەر لا قەبرغە ی بە تەواوی سووتابوو.

- مه‌لایه‌کی کهم فیکر له دیه‌ک بوو ههر جار که نه‌چووو سهر منبره‌ی خوتبه‌ی جوومه بخویتی، خوتبه‌که‌ی نه‌کرد به لای میزه‌ره‌که‌یاو ههموو جار دهستی لئ نه‌دا نه‌وه‌ک له فیکری چوو بی. رۆژیک له‌وه‌خته‌دا که چووو سهر منبره‌که کویخایه‌کی قومار بازیان هه‌بوو له دواوه خوتبه‌که‌ی لئ دزی. مه‌لاکه چووو سهر منبره‌ی دهستی برد بو «خوتبه» سه‌یری کرد نه‌ماوه، به جارئ په‌کی کهوت و زۆر ته‌ریق بووه.

ئه‌و جوومه‌یه‌هیچ، جوومه‌ی دواپیش کویخا‌عه‌ینی که‌تنی پئدا‌یه‌وه. ئینجا بو جوومه‌یه‌کی‌تر هینای دوو خوتبه‌ی نوسیه‌وه یه‌کیکی کرد به لا سهریا، یه‌کیکی‌شایه‌ی باخه‌لی. که سهرکه‌وت بو سهر منبره‌ی کویخا‌دیسان له دواوه خوتبه‌که‌ی لئ دزی. مه‌لاکه چووو سهر منبره‌ی دهستی برد خوتبه‌ نه‌ماوه، هیچ خۆی تیک نه‌دا هینه‌که‌ی باخه‌لی ده‌ره‌یناو دهستی کرد به خویندنی. وه‌کوو یه‌کئ چۆن دهستی گرت‌مۆلکه‌ نه‌کاو روو نه‌کاته یه‌کیکی‌تر ئیشاره‌ی بو نه‌کا-یانئ کوتامه‌ خۆت، یا کوتامه‌ دایکت- ئه‌میش ههر نه‌یوت: «الحمدلله‌ حق حمده‌ هتد» و به‌دهستیش ئاوقه‌ی کویخای نه‌کرد؛ یانئ کوتامه‌ دایکت، ناگات لئیه‌ چۆن ترم‌ برییت.

- شیخ‌بابه‌عه‌لی ته‌کیه‌یی جاریک زستان ئه‌بن نه‌چیته‌وه بو «ته‌کیه» و ئیواره‌ له‌ مزگه‌وت له‌ گۆی ناگردانه‌که‌ دائه‌نیشی و خه‌لکی ئاواپیش ههموو له‌وین. سه‌یر نه‌کا کابرایه‌کی نه‌ناسراویش له‌وییه. باب‌ه‌عه‌لی به‌خه‌لکه‌که‌ ئه‌لئ ئیسته‌ سه‌یریکتان بو نه‌که‌م. هه‌روا له‌ به‌ر خۆیه‌وه به‌ده‌نگی به‌رز ئه‌لئ: کابرایه‌کی چه‌رچی سوله‌یمانی هه‌یه‌ ناوی سه‌لامه‌ته، هه‌ندئ پارهم لایه‌تی و نامداته‌وه؛ شه‌رتبی ئه‌گه‌ر ئیسته‌ لیره‌ بوایه‌ رووتم نه‌کرده‌وه. ئه‌مه‌ ئه‌لئ و سهر به‌رز ده‌کاته‌وه و روو نه‌کاته‌ کابرای غه‌ریب و توؤزی سه‌یری نه‌کاو ئه‌لئ: «کابرا ئه‌ترسم تو سه‌لامه‌ت بی؟» ئه‌ویش ئه‌لئ: «نه‌ وه‌للا قوربان! من هه‌و نیم». باب‌ه‌عه‌لی ئه‌لئ: «وه‌للا کابرا تو شیوه‌ت زۆر له‌ سه‌لامه‌ت نه‌کا. من لام وایه‌ هه‌وی». ئه‌لئ: وه‌للا قوربان، به‌و مه‌رقه‌دی ئیمام هه‌مزه‌یه! من سه‌لامه‌ت نیم». باب‌ه‌عه‌لی ئه‌لئ: «سا یا ره‌بی سه‌لامه‌ت نه‌بی! به‌لام زۆر ئه‌ترسم سه‌لامه‌ت بیت». کابرا ئه‌لئ: «قوربان به‌و قورعانه‌ی لئیت خویندوو هه‌ من سه‌لامه‌ت نیم». باب‌ه‌عه‌لی ئه‌لئ: «ده‌ی یا ره‌بی سه‌لامه‌ت نه‌بی» و ئیتر وازی لئ دینئ.

- له گډره کی کانيسکان نافرته تیک نه بی «خانم خاس» ی ناو نه بی؛ بوکیکیشی نه بی
[به ناوی] «مه یاس». بوکی نهوسن و خه سووی چرووک هه موو چیشتیکی له ژیر کلیل و
قوفلدا نه بی.

روژی دراوسیکیان له سهر ته نووره کدی نه وان نان نه کا. «مه یاس» نه چی له واشه یه کی
پن نه کاو به گرمی نه بهینن بیکا به چنگال. تیفکری خه سووی کوپله ی روژی کردوه به
سنگی هه یوانه که دا. هه یوانیش تازه سواخ دراوه، نه گهر به سهر سواخه که دا پروا شوین پی
دیار نه بی. کنووپر فیلیک هات به خه یالیا تری خه سووی پن بری.

گوژی دریزی له حه وشه به ستره بووه وه سواری گوژی دریز بوو، چوه بهر سنگی کوپله
روژن، چنگی روژی ده رهینا نایه سهر له واشه کدی و گه رایه وه. چنگالی خوی خوارد، کهری
نه به سته وه و خوی چوه سهر ته نوور دهستی کرد به نان کردنه وه. خه سووی هاته وه تیفکری
کهر چوه ته هه یوان بهر کوپله ی روژن. که کوپله ی داگرت روانی له چنگی نافرته لی
دهره اته وه؛ نای ههرس وه مالم! و وتی:

شوین سمی خه ره و چنگی مه یاسی من له م که تنه، سا سهرم نه ماسی

- مه لایه ک گیرایه وه وتی: روژیک زستان بوو. له ژووری مزگهوت له بهر ناگر به
ته نها دانیشتبوم ته ماشای کتیبم نه کرد. کاتیک روانیم زه لامیکی چوار پهل قهوی مله وړ،
باوه شی پرچی به سه ره وه بوو، هاته ژوره وه. جووتی کهوشی شری له پیدا بوو،
که وشه کانی داکنده هه پینیکی پینخویک قوری پیوه بوو؛ یه ک ری چوه سهر بهرماله کان.
منیش بانگم کرد ده رویش خو تو لای خو ت ده رویشی! چیت کرد؟ هه موو به ره وه بهرمالی
مزگهوت که ت له نوژ برد. له سهر نه مه نه وه ندم زانی ده رویش لیم رایه پری وتی: «مه لا
ناقل به بو خو ت. جاری من ده رویش نیم، خه لیفه م و توش مه لا نیت؛ نه گهر مه لا بویتایه
نه تزانی. چونکه شیخ - به قوربانی بم! - فرموویه به شهره قوری زستان عافوه».

ئینجا مه لا وتی بوم ده رکهوت که خه لیفه بو شهرکردن هاتوه؛ منیش توانا و هیزی
قول و بازووی نوم نیبه و که سیش له مزگهوت که دا نیبه که له سهرم بکاته وه. نهم ویرا
دهنگ بکم. خه لیفه به پی قوراویه وه به ره وه بهرمالی هه موو له نوژ برد و نوژیکیشی کرد
که سه لامی دایه وه هاته بهر ناگره که بهرانبهرم دانیشت. وتم: خه لیفه، نه گهر دوو سی
قسدت لی پیرسم جوابم نه ده یته وه؟ وتی: «به لی پیرسه؛ رهنگه وا بزانی هیچ نازانم، ئیمه
کامه ی هیچ نه زانین، له تو مه لاترین».

پرسیم ئیمان چیه و دین چیه؟ خهلیفه جوابی دامه‌وه، به‌لام به تووره‌بیه‌وه وتی: «ئیمان خوايه و دین پیغه‌مبهره». پرسیم: پیغه‌مبهر ناوی خوی و باوکی چیه؟ خهلیفه دیسان چاوی لی دهر په‌راند، وتی: «پیغه‌مبهر ناوی محمه‌ده، باوکیشی - به قوربانی بم! - ناوی شیخ ئه‌ولایه».

- حه‌مه‌به‌گی حاجی ره‌سول‌به‌گ گیرایه‌وه وتی: له گه‌ره‌کی گۆژه به‌قالیک هه‌بوو ناوی «حهمه‌ی پووره سافیه» بوو. رۆژیک هاته لام وتی: فلانی ئه‌م‌رۆ باریکم «کاهوو» کړیوو، له بهر دهر‌کانه‌که‌ما ناوی پیا کردوو. سنی زه‌لامی شاره‌زووری هاتن، یه‌کیتکیان وتی: «عه‌شهرت سه‌یرکمن ماشه‌للا خه‌یار داگیه به یه‌کا». دوو هه‌میان وتی: «کوره ئه‌وه توو بیژی چی؟ ئه‌وه خه‌یار نییه یارکۆکیه، یارکۆکی». ئه‌وی سته‌ه‌میان وتی: «به خوا هه‌ردووکتان بئ ئه‌قلن! چاوتان به سه‌لکی که‌وه‌ره‌که که‌وتگه، یه‌کیتکیان بیژی خه‌یار و یه‌کیتکیان بیژی یارکۆکی».

- «ره‌زا به‌گ» رۆژیک له دیواخان له گه‌ل هه‌ندی که‌سا دانیشتبوون، خه‌به‌ریان هینا وتیان «ئه‌حه‌ی ناسر» خوا کورپکی داوه‌تی، به‌لام نو مانگی ته‌واو نه‌کردوو له دایک بووه. «ره‌زا به‌گ» وتی به خوا منالنی که به حه‌و مانگی بیی، ئه‌وه نابه کامی پی ئه‌لین و هیچی لی په‌یدا نابیی.

پیاویک له‌و لاوه وتی: قوربان! وامه‌فه‌رموو. من بیستووومه ئه‌و جوژه منالانه هه‌موو پاله‌وانن و پیاوی گه‌وره ئه‌ین؛ ته‌نانت «ناپلیون» و «محمه‌دی فاتح» ئه‌لین به حه‌و مانگی هاتوونه‌ته دنیاوه. ئیتر «ره‌زا به‌گ» گورج وتی: «سا به خوا! به سه‌ری ئه‌م مه‌جلسه‌و به گۆری باوکم! بیستووومه که خۆم و باوکم هه‌ردووکتان به حه‌وت مانگی له دایک بووین».

- حه‌مه‌به‌گی حاجی ره‌سول‌به‌گ وتی: «حهمه‌ی پووره سافیه» بۆی گیرامه‌وه وتی شیخان له سوله‌یمانی زۆر له بره‌ودا بوون؛ ده‌ست و پیوه‌ندیان ئیتر ئیشیان هه‌ر ئه‌وه بوو که له خه‌لکیان ئه‌داو تالانیان نه‌کردن. رۆژیک بارئ کاله‌کم له ژنیک «شه‌مه» بی به شه‌ش تارانئ کړی؛ پارهم دایه‌و باره کاله‌کم برده دوکان. وه‌ختی هه‌لم پچری ته‌نها دهرگا باره‌که‌ی سنی چوار کاله‌کی تیا بوو، ئه‌وی تری هه‌موو زرکی خه‌لووزه‌لیدراو و کاله‌که شکاو بوو؛ منیش ده‌ستم لی نه‌دا.

وہختى چىشتەنگاۋ ژنەكە ھات و داۋاى جۋالەكەى كردهۋە. بە ژنەكەم وت ئىستەنە
 زمانىكى شىرىن - داىكم خۆ تۆ كالكەت بە من فرۆشتوۋە ئەمە چىيە؟ ھىچى بە كەلك
 نايت، بىنە شەش تارانپەكەم بەدەرەۋە كالكەكى خۆت چى لى ئەكەى بىكە. پىرىژن وتى:
 مالىكەو فرۆشتوۋمەو پارەم ۋەرگرتوۋەو تۆيش كرىوتە. خوا بكا پولىكت بۆ نەكا! لە سەر
 ئەم قەرە قەرەمان دراوستى دووكانەكان كۆ بوونەۋە كەوتتە بەنىمان؛ وتيان: فلانى ئەمە
 ئافرەتە با تارانپەك بەداتەۋە، تۆيش كالكەكە ھەلپىژە خوا بۆت ئەفرۆشى. من بەم قەسەيە
 رازى بووم، بەلام پىرىژن ھەلىتيزان وتى: قور بە سەرت من لەوانە نىم كەس بتوانى
 تەشقەلەم پىن بكا؛ بزائە ئىستا چلۆن جەۋالى خۆم بە شەق ئەستىنمەۋە و لىيدا رۆيشت.
 زۆرى پىنەچو تەماشام كردهاتەۋە ھەتتويكى لەگەل بوو. سەلتەيەكى سورمەى
 كۆنى لە بەردا بوو. نۆشتەيەكى لە قۆلى راستى بەستبوو، فىشەك لغىكى شپى لەپشتا بوو،
 لىستىكى بە دەستەۋە بوو. پىرىژن رووى كرده ھەتتويەكە وتى ئەم بەقالەيە. ئىتر ھەتتويە بە پىن
 ھىل و گفە لىسى راست كردهۋە و وتى: «بە سەرى شىخ سەعید قەحبەباب ھەر ئىستە
 جەۋالى ئەم ژنە نەدەيتەۋە بەم لىسە ھەموو لەشت ئەشكىنم». منىش كەوام زانى لە دلى
 خۆما وتم وا چاكە منىش فىلن بدۆزمەۋە.

ھەر ھەلسام و رام كرده ژوورى دووكانەكە كوتەكىكى زلم ھەبوو دەستم داىەو ھاتم
 وتم: «بۆچى سەگباب من بى كەسم؟ بە سەرى "سەيدئەحمەدى بابەرەسول" لەم بەر
 دووكانەما نەروى بارت كوتەك ئەكەم». لەگەل ئەۋەش كە بە عومرى خۆم مالى ھىچ
 شىخىك نەچو بووم و ھىچ ئاشنايەتتەك نەبوو.

ھەتتويەكە بەم ھالەى زانى وتى: ئاخىر بزائم جۋالەكەت بۆچى لى گل داۋەتەۋە؟
 منىش بە توورەيى وتم من كالكەم لەم پىرىژنە قۆرە كرىۋە. كابرا ئەمجا زۆر بە نەرمى وتى:
 «برا تۆ عاجز مەبە با من تەماشاي ئەم كالكەكە بكەم». ھات و چاۋى بە كالكەكەوت
 رووى كرده پىرىژنەكە وتى: «مىمكە بە خوا ئەم فەقىرە ھەقىەتى. ئەمە ھىچ كالكە نىە».
 ئەمجا وتى: «برا رىكەون شتىكت پارە بەداتەۋە و تۆيش جۋالەكە بەدەرەۋە».

ھەر چەن كابرا زۆر بە شىنەيى قەسەم لەگەل ئەكا من بە تايبەتى ھەر خۆم گورج
 ئەكەمەۋە قۆلم ھەلتەمالم و بە توورەيىۋە جۋابى ئەدەمەۋە؛ وتم: قەى ناكە نىۋەى
 پارەكەم - كە سى قەرانە - بەداتەۋە منىش جەۋالەكەى ئەدەمەۋە. ھەتتويەكە وتى: نا ۋەللا بۆ
 خاترى من دوو قەرانى لى ۋەربگرەو جەۋالى بەدەرەۋە. وتم ئەلحەكمولللا با خاترى تۆ بۆ

ئیتیر هرچه‌ند پیریژن هاواری کرد: «کوره خوی به تارانیه‌ک قوراوی ئەخوارده‌وه». هیچ که‌لکی نه‌بوو، وتم: «به سهری سهد ئەگەر له بهر خاتری ئەم دهسته برایه نه‌بوايه به سی تارانیش رازی نه‌ئه‌بووم». ناخر دوو تارانیم لئ وه‌رگرت‌ه‌وه و گهلکی‌ش پارایه‌وه، ئەمجا منیش جه‌واله‌که‌م دایه‌وه.

- سالتیک لاله‌سهرحه‌دی‌روغزایی مالیان له «پیاواز» ئەبێ، ته‌ماشاش ئەکا له دووره‌وه کاروانیک رەت ئەبێ و کورگه‌لیش هەر که له مالئ خوی دانیشت‌ه‌وه و هیچی ناچی بۆ راووروت. بانگ ئەکا: «ئای هه‌تیوه‌ل! خۆ من ته‌وه‌م کردگه‌ ئیوه بۆ وا دانیشتگن؟» ته‌ماشاش که‌ن ئەو کاروانه، به‌ خوا ره‌نگوئ کۆتال و وشکه‌ کروشتی خاسیان پئ وئ». کورگه‌ل له گه‌ل ئەمه‌یان بیست به‌ جارئ تاویان دایه‌ سهر کاروان. لاله‌ سهرحه‌دیش ته‌زیحه‌که‌ی به‌ ده‌سته‌وه بوو هەر زکری ئەکرد و چاویشی له کاروانه‌که‌ بوو.

کورگه‌ل گه‌یشتنه کاروان، هه‌ندئ قسه‌یان کرد؛ ئیتیر به‌ بی ئەوه‌ی هیچ بینن راست گه‌رانه‌وه. لاله‌ سهرحه‌د هات به‌ پیریانه‌وه پرسى ئەوه چی بوو، بۆ چی هەر وا گه‌رانه‌وه؟ وتیان به‌ خوا لاله‌ چووین رووتیان بکه‌ینه‌وه که‌چی سویندیان خوارد وتیان خه‌لکی «قه‌ره‌چی‌وارین» و پیاوی شیخین. ئیمه‌ش له ترسی ئەوه نه‌وه‌ک شیخ حه‌سه‌ن تووشی مؤجیزیه‌ که‌مان بکات ئیتیر وازمان لئ هینان. لاله‌ وتی: «په‌رۆن، په‌رۆن هه‌ی عه‌مرتان نه‌مینی! هه‌تیوئ ئەوه‌نده بی فه‌روئ پیرسی ئه‌رئ زواره‌که‌ له کویوه‌ دین؟ بۆ کوئ ئەچن و پیاوی کین؟ هه‌له‌وه‌ت ئەوانیش بیژن پیاوی شیخین -روح‌ه‌فیای وی!- جاریکیکه‌ وه‌م جو‌ره‌ وه‌ حیزی بچن و بینه‌وه، وه‌ سهری ئەو شیخی قه‌ره‌چی واره‌ لیتان قوویل ناکه‌م، هەر چی خراوه‌ پیتان بیژم».

- مه‌لایه‌ک له خیلئیکا وه‌عزی ئەدا ئەبوت: «هەر که‌س شه‌وی جمعه‌ له گه‌ل ژنی خویا ئیسی شه‌رعی بکات وه‌کوو حه‌و کافری کوشتیئ وایه». ژن و می‌ردیک له وه‌عه‌زه‌که‌ بوون، که‌ هاتنه‌وه‌ ماله‌وه‌ ژنه‌که‌ وتی: پیاوه‌که‌ ئیمشه‌و جمعه‌یه‌ با حه‌و کافر بکوژین». پیاوه‌ وتی باشه‌. تو‌زیک‌تری پیچوو دیسان ژنه‌که‌ وتی: «پیاوه‌که‌ جمعه‌یه‌ نه‌وه‌ک له ده‌سمان ده‌رچئ با حه‌و کافری تر بکوژین غه‌زایه‌». پیاوه‌ وتی باشه‌. حه‌و کافری‌تریان کوشت. به‌و جو‌ره‌ ئەو شه‌وه‌ تا به‌یانی نزیکه‌ی سه‌د کافریان کوشت.

کەوتە سەبەی شەوێ ژنە دیسان وتی: «ئێم شەویش هەر جومعه یە بە دەس کەین بە کافر کوشتن». پیاووە کە وتی: ئاڤرەت! دوی شەو جمعە بوو. ژنە وتی: تۆ نایزانی بۆ غەزا کردن هەموو شەوێ جمعە یە. بە کورتی ژنە کە تەنگی بە کابرا هەلجینی و شەو هەر جمعە بوو، رۆژ هەر جمعە بوو، هەموو سال بوو بە جمعەو شوینی غەزا کردن.

کابرا بێ هێز بوو، وای لێ هات لووتت بگرتایە گیانی دەر ئەچوو. ناچار مالهە کە ی بە جێهێشت و چوو لە مزگەوت نووست. ژنە کە دوو سێ پیاوی نارد بە شوینیا، پیاووەکان هاتن و وتیان ئاخر تۆ لە مالی خۆت بۆچی تۆراوی؟ کابراش وتی: «تا جمعە لەو مالهەدا بێ جارێکیکە من بەو مالهەدا ناکەمەو، یان من، یان جمعە».

- دوو کابرای بەنگ کیش لە گەردە کە ی «زیری نوک» شەو بوو، دانیشتیوون بەنگیان ئەکیشا. لە دوورەو هە ئوتومبیلێک دیاری دا. ئوتومبیلە کە شەو بوو، بە خەتێکی راست درێژ بوو بوونەو، یەکیکیان بەوی تریانی وتی: «هەستە با بچین بەو پەیزە یەدا سەر کەوین بچین بۆ ئاسمان چەند ئەستێرە یە ک بێنن هەلماتی نی پێ بکەین». ئەمە ی وت و هەلسایە سەر پی. ئەوی تریان قۆلی گرت و وتی: «کەرە، دانیشە بۆ کوێ بچین؛ ئەترسم لە ریگە پەیزە کە بکوژیتەو هە ئەکەوینە خوارەو هە ملمان ئەشکێ. ئەوا تیشکی ئەستێرە کە دیارە من دەست ئەبەم تیشکە کە ئەگرم پیا سەر ئەکەوم ئەچم سێ ئەستێرە دینم هەلماتی نە کە ی پی ئەکەین؛ ئیتر بۆ کوێ بچین؟»

- «مەلامە حیدەینی خواجە فەنی» گێڕایەو هە وتی: کابرایە ک هەبوو «سڤوک» ی ناو بوو، لەو ناو جافەدا ویستی ژن بەینی؛ هاتە لام و یرسی پی کردم بۆ ئەو هە بچم مارە ی بکەم. وتی منیش پیتم وت بچۆ باوکی کچەو خۆت و دوو شاهی د حازرکە ئەوا منیش دیم. ئەلێ کە چووم و نزیک ی دەوارە کە بوومەو، کورە هات بە پیشوازەو هە وتی مامۆستا هەموو حازرین فەرموو. وتی لە ریگەدا پیتم وت: رۆلە، من هەر شتی ک ئەلیم تۆیش وا بلێ. وتی کە چوینە ژوورەو هە سەیرم کرد شاهی دەکان نین وتم: رۆلە، هەستە بچۆ دوو شاهی دیش بینه. ئەویش وتی: «رۆلە هەستە بچۆ دوو شاهی د بینه». ئەلێ وتم: کورم مەبەستم ئەو یە بچی دوو زەلام بینی. ئەویش وتی: «کورم مەبەستم ئەو یە بچی دوو زەلام بینی». وتی سەیر ئەکەم من هەر شتی ک ئەلیم ئەویش ئەیلیتەو هە لە پاشا توورە بووم وتم: کەرانبواگاوا! بچوو دوو پیاوی سەگباب بینه تا ژنە کە ت لێ مارە کەم. ئەویش وتی: «کەرانبواگاوا! بچوو دوو پیاوی

سه‌گباب بینه تا ژنه‌کەت لی ماره‌کەم». وتی ئیمان له سه‌رما نه‌ما هه‌ستام شه‌په‌زلله‌یه‌کم کیشا به بنا گویدا. وه‌للا ئه‌ویش هه‌ستا جوان و پوخت شه‌په‌زلله‌یه‌کی کیشا به بنا گوئی منا. ئیتر ئیش تینکچو ده‌ستم دایه‌یه‌خه‌ی و ده‌ستم کرد به لیدانی و وتم سه‌گی سه‌گباب بۆچ لیم ئه‌ده‌ی؟ وتی: سه‌یرم کرد تا من زلله‌یه‌کم له‌م ئه‌دا ئه‌و دوو زلله‌ی به بنا گوئی منا ئه‌کیشا و به ته‌واوی شهل و کوتی کردم و په‌کی خستم. ده‌ستم له‌یه‌خه‌ی کرده‌وه‌و خه‌لکی هاتن به سه‌رمانا، به‌لام من ناویرم هیچی تر بلیم. به ده‌ست ده‌ستم بۆ هه‌لئه‌ته‌کان و تم پرۆ. کورپه‌ ئینجا رویشت و گه‌یشته به‌ر قایی و وتی: «مامۆستا ماره‌ی هات؟» وتم: هات سه‌گی سه‌گباب! پرۆ. وتی کورپه‌ لیدان رویشت و ئه‌و شه‌وه‌ چووه‌ لای ژنه‌. منیش له‌ به‌ر هیلای قسه‌م بینه‌ئه‌کرا. به‌یانی خه‌لکه‌که‌ کۆ بوونه‌وه‌ و تیان ئه‌ری ئه‌م زرمه‌ زلله‌یه‌تان له‌ چی بوو؟ منیش حاله‌که‌م بۆ گێترانه‌وه‌. که من هه‌وه‌ لجا کفرم کرد و تم من هه‌ر شتیک ئه‌لیم تویش وای، چووم سه‌یرم کرد شاهید نییه‌، و تم بچۆ شاهید بینه‌.

ئیتتر هه‌ر شتیکم ئه‌وت له‌ لایه‌ن شاهیده‌وه‌ ئه‌ویش وه‌کو به‌یتی بله‌ ئه‌یوته‌وه‌. وتی سه‌ر له‌ نوێ خه‌لکه‌که‌ به‌یانی چوون کورپه‌که‌و ژنه‌که‌و دوو شاهیدیان هینا، ئه‌و وه‌خته‌ ئیتتر ماره‌مان کرد.

- مه‌لانه‌حمه‌دی حاجی ره‌سول گێترایه‌وه‌ وتی: له‌ ئاواپی «کونه‌کۆتر» بووم، سه‌یرم کرد کابرایه‌کی کوردی ره‌شمال له‌ ده‌روه‌ هات. وتی: مه‌لا نه‌خۆشیکمان هه‌یه‌ نوشته‌ی بۆ بکه‌. وتی: منیش محمه‌سه‌که‌ی ئیمامی غه‌زالیم بۆ نووسی. کابرا له‌ پشته‌وه‌ چاوی لی بوو که محمه‌سه‌که‌ ئه‌نووسم، نوشته‌م بۆ پینچایه‌وه‌ و دامه‌ ده‌ستی و رویشت. تا ئه‌و ئه‌چیته‌وه‌ کابرای نه‌خۆش ئه‌مری. ئینجا کابرا ئه‌لی: «باوکم مه‌لا هه‌ر له‌وێ داره‌ ته‌رمی بۆ هه‌لبه‌ست، ئیوه‌ ئیسته‌ شین و شه‌پۆری چیتانه‌؟»

- کابرایه‌کی کورد له‌و جافه‌تیه‌ ته‌ماشای کرد هه‌ر جار مه‌لا ئه‌چووه‌ خه‌له‌که‌یا نه‌وه‌ هه‌موویان ئه‌چوون به‌ پینشوازیه‌وه‌ و ئیحترامیکی زۆری ئه‌گیرا. کورپیکی هه‌بوو وتی چاک وایه‌ منیش کورپه‌که‌م بکه‌م وه‌ مه‌لا. له‌ کویستان بوون و ده‌مه‌ ده‌می گه‌رانه‌وه‌یان بوو. هه‌لسا چووه‌ دێیه‌ک کورپه‌که‌ی برد و چووه‌ لای مه‌لای دێیه‌که‌ وتی: «مه‌لا ئه‌م کورپه‌م بۆ بکه‌ وه‌ مه‌لا» و لیدان رویشت. زۆری پینه‌چوو گه‌رایه‌وه‌ بۆ لای مه‌لا و وتی: مه‌لا کورپه‌که‌ت بۆ کردم وه‌ مه‌لا؟ مه‌لاش وتی: باوکم کورپه‌م ده‌م و ده‌سته‌ چۆن ئه‌بێ به‌ مه‌لا؟ وتی:

«مەلا! من ئەمانە نازانم، گام وە بارەو، مەشکەم وە دارەو، دۆینەم لە چالەو، یاللاکوڕم»
بۆ بکە وە مەلا درەنگە».

- کابرایەکی کورد لە شارەزور کوڕیکی پورزای لەرزو نای بوو، لە کۆلی نەنەکەوت. پێیان وت ببەرە سەر «سەیساق» و مەریکیش لە گەلیا بەرە بۆی سەر بېرە چاک ئەبیتتەو. وتی ئەبیبەم بەلام مەرم بۆ سەر نابری. مەریک زۆرە، ئەچم پێ ئیژم ئەگەر وە کەمتر ئەیکا خاسە ئەگەرنا ئەیووم بۆ «بالانتەران». هەلسا کوڕە ی هەلگرت و گیسکیکیشی لەگەل خۆی برد و چوونە سەر گۆری «سەیساق». رووی کردە گۆرەکە و وتی: «سەیساق! تۆ وە گیسکی خاسی ئەکەیتەو بیکەو، ئەگەر نا بالانتەران وە مریشکیک کرە ئەکا! ئەیووم بۆ ئەو».

«سەیساق» و «بالانتەران» دوو شەخسن لە شارەزور.

- کابرایەکی کورد وازی لە گەرمیان و کوستان کردن هینا و وتی بۆ خۆم جووت و گا ئەکەم. یەک دوو سال کردی شتیکی وای دەست نەکەوت؛ سالیکیان وتی: ئیمسال لە گەل خوادا ئەبم بە شەریک. بەو نیازەو دەستی دایە وەردی بری و تووی چاند. گەنم دەستی هینا بە خۆیا و زۆر باشی هینا بوو، کابرا هە موو جار لە گەل هاومالەکانیا ئەچوون بۆ سەیری دەغل و هاومال پێیان ئەوت ماشەللا دەغلهکەت خاسی هاوردگە. ئەویش ئەیوت: بۆچی گەمەبە؟ من لە گەل خوادا بووم بە شەریک.

گەنم هاتە وەختی دروینە؛ دروینە ی کرد و خەرمان سوور بوو. هاتتە سەر بەش کردن رووی کردە خوا و وتی: «ئەی تۆ هەقی سەپانی و وەرزیری و بنە تۆ نادە ی؟ ئەبێ بیدە ی». هینای هۆریکی بۆ خۆی جیا کردەو و هۆریک بۆ سەپان و بنە توو هۆریکیش لەولاو بۆ خوا. هە خۆی و سەپان و بنە تووی گواستەو بۆ مالەو. هە خواش لەو دەشتە مایەو، شەوی بە سەرا هات. وتی بە خوا وا چاکە تا خوا نەهاتوو بەشەکە ی خۆی بگۆزیتتەو بەچم لێی بدزم.

هەستا چوو بە بێ دەنگ گایەکی دایە پێش خۆی و چوو بۆ گەنم. لە رینگەدا گاکە نە ئەرۆبشت، ئەمیش چوو بە ئەسپایی سەری نایە بنا گۆی گاوە چپانی بە گۆیچکە یەو و تێ: «دەویت باوک! من ئالیکت ئەدەم ی و کەچی لە خوا ئەترسی بۆیەری ناکە ی؟ خۆ ئیستە دەسم بەسریاگە ئەگەر رۆژم لێ بوو وە تۆی حەجیکت بێ ئەکەم».

به هدر جۆر بوو گه یانديه سدر گه نم و هدر بهو شهوه گه نمى گواستهوه. به یانی چووه سدر شوین خهرمانه کهو وه کو کهسئ نه یزانیی رووی کرده خوا و وتی: «ها برا! خیرا گه نمه کهت بهم شهوه گواستهوه؛ وات نه زانی نه گهر شهویک بمینینه وه لیت نه دم».

ئهو ساله به سدر چوو، سالی دوایی دیسان رووی کرده خوا و وتی: «با ئیمسالیش بوینه وه وه شهریک». هینای وهردی بری و تووی چاندو گه نم دهستی هینا به خویا. قهفی کرد و دانی گرت و پینگه یشت و دوریه وه، کوتای و سوور بوو. خهرمان گه لئ له هی پار زۆرتر بوو. ئیواره وهختیک بوو وتی با ئیمشه ویش پروا، جا به یانی بهشی نه کهین.

بهشینکی شهو رویشت و نه رویشت ههوره چلکنیه کی هیناو کردی به باران. بارانیکى زۆر قورس و لیزمه، کابرا ئوقره ی لئ برا، هدر بهو شهوه چوو بو سدر خهرمانه که، سهیری کرد دهنکی نه ماوه هه مووی لافاو بردوو یه تی. کتوپر لهو وهخته دا بروسکه به کی هاویشت، کابرا سهری بهرز کرده وه بو ئاسمان بو لای خوا وتی: «چرای چی هه لئه که ی، مه گهر گووی تیا ماگه؟ گووه ریش باوک ئه و کهسه له گه ل توا ئه وئ وه شهریک».

- کابرایه کی کورد له سوله یمانی نه چینه لای سهرتاشیک سهری نه تاشی و لئ ئه دا له شار دهرئه چی و نه چینه وه بو مالی خوی. ئه روا تا نه گاته سدر گۆیژه، له وئ پیاویکی خیله که ی خویان - که له لای ران بوو - تووشی ئه بین. لئی نه پرسى حه مه مرا! ئه وه سهرت تاشیگه؟ ئه لئ: ئا. ئه لئ: ئاگات لئ وو تیف تیفه که ی چه ند خۆشه؟ ئه لئ: تیف تیفه ی چی؟ ئه لئ: کوره ناشی کاورا تیف تیفه ی بو لئ نه داویتی؟ ئه لئ نا وه للا! برا هدر ئه وه نده و تاشی و وتی هه لسه برۆ. وتی: که واسه برا هیچ خۆشیه کهت نه چیشته گه.

ئینجا کابرا قوشقنه قه وه ت لئ ئه دا له سدر گۆیژه وه ئه گه رپته وه بو سوله یمانی و نه چینه وه لای سهرتاشه که ئه لئ: «برا، تیف تیفه کهت نه داگه، کوچکی تو ی لئ نه واری! به چکه شاری تو بۆج ئه مهنده بین فه ری؟ ئاخو نایبترى وه بین تیف تیفه خوا چۆن قولیه سی؟»

- «حاجی توفیقی بیره میترد» گپرایه وه وتی:

کابرایه کی «کۆزه ره قه ی» هه بوو «مه که» ی ناو بوو. سالیکیان بیستانیکى ترۆزی ئه کا، به هه لکه وه ت به ریکى زۆر ئه گری. هه موو روژی کاروانیکى لئ ئه فروشی، یه کینکیش له جاده که ی سابونکه ران ناوی «ماوزه ر» ئه بین، که «مه که» باره ترۆزی دینى له ویه

تەبەئە پەرى ئەبىيانە بازار، ئەمەش شەئىنى ئەكەوى. كە كەرىار دىتە سەر تەرزىە كان خۇى تى
 ھەلئە قەرىتەنى دەست ئەكا بە تارىف كەرنى تەرزى و بە دەور و پەشى كەبرىا مەشترەىدا
 ھەلئە سەورى و ھەر ئەلئ: «چەمىلە و خەمەى دى». تا تەرزى ئەفەرشەى، نەشزانى ئەمە
 ناوى مەكەىە ھەر ئەلئ «كەك خەر» وا كەك خەر ئەمە؛ كەك خەر لەمەو دوا كە بارت
 ھىنا بانگم كە بزەنە چۆنت بۆ ئەفەرشەم، مەن وا بە دەستەمەو ەىە شەئىك لە «ھۆمەرە كەرى»
 ئەكەم كوزە رەقى و خەراجەانى و دار بەرەولەىى بانگ ئەكەم ئەمەندە بان پلاو و كۆشت
 دەر خوارد ئەدەم تا لە لوتەان دىتەو.

مەكەش ئەلئ: لالو! جارى مەن ناوم خەر نەىەو تا ئەستەش شەىى كەس نەچەوم و
 پلاوى كەسەم نەخواردەو؛ تۆ بە رەى خۆت و مەن بە رەى خۆم. خەىر ماوزەرە وازى لى نەىنى،
 دىسان تە ئەئالى و دەست ئەكەتە مەلى و ئەلئ لالو «خەر» كە سەر شەىى كەس نەچە وەرە
 بىتەمە كە بابخانە حازرو بازار كە باب بىخۆىن.

ئەىر لە كۆلى نەىتەو، لایە زۆر و لایە خەهەشت رەى ئەكەشەتە كە بابخانە. لە رەى
 توشى «مەلا فرج» دىن. ماوزەر ئەلئ مەلا توشى فەرموو. بە دزىەو بە مەلا فەرەج ئەلئ
 تۆ كە بابت خوارد زوو ھەلسە بچۆرە دەرەو و بگەرەرەو بە پەلە بەل بانگ كە یا شەىخ
 كەبراكەى سەلەمى رۆنت لى كەربەو دەست نە ئەكەوت، ئەو تە تەىەرەى.

لە سەر ئەو تەگەىرە ئەچنە كە بابخانەو، باىى دۇو رەىبە كە باب ئەخۆن. مەلا فەرەج
 زوو ئەچەتە دەرەو بە بانگ ئەكا یا شەىخ قەرزارەكەت تەىەرەى. ئەو بەش لە پە دەر پەرى و
 «مەكە» لەوى ئەمەىتەو. ھەر چەوەرەوانە شەىخ - كە ناوى نازانى - بىتەو پەرەى كە بابەكە
 بەدا، ھەر نەىتەو؛ ئەمەش كۆىدەرەو كەنى لە مەىدانەكە جەى ھەشتەو، تەنگە تاو بوو.
 ھەلئەستەى بىرەو خەلفە فەرەج پەىر ئەىگرەى پەرەكەى لە باخەل دەردەىنى.

ئەىجا بە بازارا ەك شەىت را ئەكا و ئەلئ: «ئەمە فەقىەى پەىكى زورنەى شەىبەكەىەتى،
 ھەشتە ھەلپەركەىى ھومەرە كۆىرمان ماو».

- «دەىكانى» لە بەرى سەىرەوانەو رۆزەىك دارەان بۆ مەلى «وەسمەن پاشا» ئەھىنا.
 كەبراىەكى زۆر كۆلەنەى كەللە قەوى كۆى دەرەىكى كۆلەكەى بار كەربەو، بەك لە بەكى
 كزگلتەر بوون. پاشا كەبراى جوجەى گل دابەو، چاكەت و پانتۆلەىكى رەوىان بۆ كەردو
 فەىسەىكى سەىرەشەىان نەىە سەرى عەولقارەىكى زۆر كەلەگەتەش لای پاشا بوو، فەنجەنى
 قەوہەان پەىر ئەكەردو ئەىانخەستە سەر سەىنى ئەىاندەىە دەست عەولقار. پاشا بە جوجەى ئەوت

تو فغانه‌کان یه‌که یه‌که له سهر سینیه‌که داگره و بیده به خه‌لکه‌که له دیواخان. جوجه‌یش به په‌یژه نه‌ئه‌گه‌یشته قاوه‌ی سهر سینیه‌که‌ی عه‌ولقار، هیچی بۆ نه‌مایه‌وه نه‌وه نه‌بئ چوو له دواوه گونی عه‌ولقاری گرت عه‌ولقار دانه‌ویه‌وه و ئینجا قاوه‌کانی له سهر سینیه‌که داگرت و دی به میوانه‌کان.

- وه‌سمان‌پاشای جاف پیاویکی هه‌بوو «سلیمانی شانازی» ناو بوو. ئیشی ئەم پیاوه‌ی عه‌ر نه‌وه بوو هه‌موو روژی ئه‌چوو بۆ «بامۆک» له مالی میرزا نه‌ولا ماستی نه‌هینا، هیچی پشماوه به‌ر نه‌ئه‌که‌وت؛ زۆریش تامه‌زرۆی نه‌و ماسته‌ بوو.

روژی‌ک نه‌که‌ویته سهر نه‌وه که شتیک بدۆزیته‌وه له ماسته‌که بخوا و توپژه‌وه‌که‌شی هه‌سکینی. له‌و گۆی سیروانه قامیش قه‌لم هه‌یه قه‌فیک ئه‌بڕی، نووکه‌که‌ی وه‌ک قه‌لم ئه‌د، له‌گوشه‌یه‌کیه‌وه به‌هتاشی دای دێلینه‌ بن جامه‌که ماسته‌که له‌بنه‌وه هه‌له‌مژی تا ئه‌ر نه‌خوا، له‌سهریشه‌وه توپژه‌وه‌که‌ی ناشکی.

روژی پاشا ئه‌یبینی وا کاسه‌ ماست له‌ ناوه‌وه پووچه، لیتی خوراوه و توپژویش نه‌شکاوه. سلیمان بانگ ئه‌کا ئه‌لئ: سلیمان ئەم ماسته‌ له‌ بنه‌وه کئ خواردویه؟ ئه‌لئ: «پاشا من ماستم هاوردگه توپژی نه‌شکیاگه، گه‌ردی لئ نه‌نیشتگه». پاشا ئه‌لئ: بیژی توپژی ها وه‌سه‌روه له‌ شوین خۆی، به‌لام لیشی خوریاگه؛ بڕوانه‌ ته‌پیگه. ئه‌لئ: «پاشا! مانگا‌که باداره که شیره‌که‌یان کردگه وه‌ ماست باکه‌ی داگیه له‌ ماسته‌که؛ که نه‌ختی له‌ توپژگه‌که‌ی لا چووگه‌ بای ماسته‌که‌ دهر چووگه‌ چال بووگه، نابینی هه‌لکه‌که‌له‌شیر وه‌ سه‌ریا نه‌تسی کاتی کولاندیان شوین ته‌سه‌که‌ چاله.

پاشا ئه‌لئ «سلیمان راستم بئ بیژه چه‌ ئه‌فسونیکت کردگه‌سه‌ کار؟ وه‌ سه‌ری تایه‌ر به‌گ ئه‌گه‌ر راستم بئ بیژی خه‌لاتت ئه‌که‌م». ئه‌لئ: «پاشا پیتشه‌کی ئه‌مرکه‌ خه‌لاته‌که‌م بده‌نئ ئینجا نه‌و مه‌راقه‌ت وه‌ک "با" له‌ سک دهر ئه‌که‌م». پاشا ئه‌مر ئه‌کا خه‌لاتی ئه‌ده‌نئ، نه‌وسا «نه‌یجه» که له‌ به‌ر پشینه‌که‌ی دهر‌دینئ و پاشا فیری ماست خواردن به‌ «نه‌یجه» ئه‌کا.

- پیره‌میرد گه‌ریا‌ه‌وه وتی: مه‌قسوودا‌غا هه‌بوو له‌ بنه‌ره‌تا عاره‌بی جبوور بوو. نه‌خوینده‌وار بوو، له‌ باخی پوره‌گی که ئیستا جینگای ما‌کینه‌ی ئه‌لکتریکه‌ کۆنه‌که‌یه

خانوێكى بوو. ژنیكى خەلكى سولهیمانى هینا بوو. خۆى پیریكى زرتە بۆزى توورە بوو، هەمیشە لە گەل منالانا شەرە جینوی بوو. ژنەكەش ئاfrه تێكى بە عیشووه نازو تازه بوو. دراوسێكى فیلبازو گالته چیان هەبوو «عه بۆلى ئهویای شهریف» ی ناو بوو؛ هەموو جار مەقسوداغای توورە ئەکرد بۆ ئەوهی جینوی بداتنی.

ئەم مەقسوداغایه پیریكى نەوسن و چلیس بوو، هەموو رۆژى ئەچوووه بازار سا هەر چى بۆ مال پتویست بوايه ئەیکری ئەیناردهوه؛ بۆ خۆیشی شتیكى وهك هەنار یا سیوی ئەکری، دەسته سړیکى ئالى گولدارى عەجەمى بوو، ئەیکرده دەسته سړه کهو بەریدا ئەهاتهوه، تا ئەگەيشته مالهوه وچانیکی لە سەر دووکانه کهى «سەعهى خله سى سەر» ئەگرت، تۆزى رای ئەبوارد و ئەو وهخته ئەچوووه.

عەبول رۆژى ویستی ئاین و ئۆینیکی فیلبازى لە گەل بکا، چوو دەسه سړیکى وهك دەسه سړه کهى ئەوی کړى هاته دوکانى «سەعه». تى فکرى وا مەقسوداغا هەنارى شەرهبانى کردۆته دەسه سړه که یهوه و لهوى دایناوه و وچان ئەگرى. ئەویش چوو بە قەد هەنارهکانى ئەو شووتى و کوله کهى کړى و کردیه دەسه سړه که یهوه هات لە تەنیشت ئاغاوه دانیش و بە دزییهوه دەسه سړه کهى ئاغای هەلگرت و دەسه سړه کهى خۆى داناو هەلسا رۆى. ئاغاش دواى ماندوو حەسانهوه دەسه سړ هەلئەگرى و ئەچیتهوه بۆ مالهوه. بانگ ئەکاته ژنە کهى ئەلنى وەرە ئەم هەناره بەرە یه کێکیانم بۆ هەلوه رینه. ژنە دەسه سړ ئەباته ژوورهوه که ئەیکاتهوه کووله کهیه. ئەلنى ئاغا یا خوا بە خیر بێتیهوه ئەو شووتیانەت بۆ ترشیات هیناوه؟ ئەمرو ئایشی خلهى خزم سړ کهى بۆ نارد بووم، باشه ئەیخهमे ناوی.

ئاغا دەهرى ئەبى، دەست ئەکا بە جینودان ئەلنى ئاfrهت شووتى چى هەنارم بۆ خۆم کړیوه، تۆ وړینه بە بیزو ئەکهى؟ ئاخۆ کیت گرتووه. ئاfrهت ئەگرى و دەسه سړ دینیتە بەر دەمى ئەبىنى راست ئەکا شووتیه. ئینجا هەلئەستى بە توورەبى شووتى بەریتهوه بۆ سەر بەقال، لە رى لا ئەداته دوکانى سەعه، عەبولیش وا بە دوايهوه بزانی چى بە سەر دى. دیسان دائەنیشى حەکا بهتى خۆى بگێرتیهوه، عەبول ئەیخلاfینى دەسه سړه کهى خۆى بۆ دائەننى و شووتى خۆى هەلئەگریتهوه.

ئاغا بە توورەبیهوه ئەچیتە سەر بەقال ئەلنى ئەمه مسلمانەتیه شووتى کۆله ئەدهى بە من لە باتى هەنار؟ دەسه سړ ئەدا بە سەر سنگى بەقالا ئەکرتیهوه ئەبىنى هەنارهکانى لە ناوايه. قالهى پیروت لهوى ئەبى جرتیکینى و هۆقهبى بۆ ئەکهنى و ئەویش بە تهریقى و شەرمەزاریهوه هەنار ئەکاتهوه ناو دەسه سړ و ئەگەریتهوه. عەبولیش وا بە دوايهوه.

سا ئاغا له دووکانی سه‌عه دائه‌نیشی و دانانیشی عه‌بول ئه‌چنی «شیلیم» ئه‌کری و ئه‌یهینی دیسان ئه‌یگۆری و ئاغا ئه‌چیته‌وه ماله‌وه. ده‌سه سړ دائه‌نی ژنه بانگ ئه‌کا ئه‌لنی: ناوه‌جاخ تو سحر بازی. ئه‌مجا ده‌سه سړه‌که له پیش چاوی خۆم بکه‌روهه. که ئه‌یکه‌نه‌وه شیلمی کال ده‌ره‌چنی. ئینجا گۆبه‌ند خه‌ست ئه‌بی، ئه‌لنی: ژنه‌که تو جادووی ئه‌توانی منیش بکه‌ی به‌که‌ر و بمفرۆشی، برۆ سنی به‌ سنی ته‌لاقت که‌وتبی.

ده‌سه‌سړ هه‌له‌گرئ دیته‌وه دوکانی سه‌عه، له‌وئ دهردی خۆی ئه‌گیریته‌وه. عه‌بۆل له‌وئ به‌ سووکی ده‌سه سړی له‌ ده‌ست وه‌ر ئه‌گرئ ئه‌لنی با بیهم له‌ رووناکی ته‌ماشای بکم. ئاغا تو خه‌له‌فاوی، که‌ری خۆت لئ بووه به‌ رموزن. هه‌لسه پیشمکه‌وه با‌تبه‌مه مالی خۆتان له‌وئ ده‌سه سړه‌که‌ت بکه‌روهه بزانه چی تیا‌یه؟

ئهیاته ماله‌وه ده‌سه سړ ئه‌که‌نه‌وه هه‌ناره. ئاغا شه‌رمه‌زار ئه‌یگرئ ده‌ست و داوینی ئافره‌ت ماچ ئه‌کاو ئاشت ئه‌بنه‌وه؛ ئه‌چنه لای «شیخ‌بابه‌علی» به‌ هه‌ر جوړی بی ته‌لاقه‌که‌ی بو پینه ئه‌کا.

- عیله‌ سه‌ره‌وژور بووه‌وه بو کوستان ئه‌چوو. دوا دوا‌یه‌که‌ی له «شلیرو ناوخوان» بوو. کاربا‌یه‌کی کورد له‌وئ ئه‌که‌ویته‌وه بیری که‌ کوای نییه. به‌ په‌له ئه‌گه‌ریته‌وه بو پینچوین ئه‌چیته‌ به‌ر دووکانه‌که‌ی «ئه‌وره‌حمانی همه‌ی وه‌سمانی خه‌یات» پنی ئه‌لنی که‌وا‌یه‌کم بو دروستکه. ئه‌لنی پینچ قه‌ران. ئه‌لنی له‌و چیته‌ بی. ئه‌لنی: شه‌ش قه‌ران. ئه‌لنی ناوه‌که‌ی زۆر بی. ئه‌لنی حه‌وت قه‌ران. به‌ کورتنی کاربا‌ی کورده هه‌ر شتیک ئه‌لنی ئه‌وره‌حمان قه‌رانیک بو‌ی سه‌ر ئه‌که‌وئ تا ئه‌گاته پانزه قه‌ران. کاربا ئه‌لنی: «خاسه‌ برا که‌ بۆم دروستکه‌و بیه‌وه با بگه‌م وه‌ خیله‌که‌».

ئه‌وره‌حمان توپه‌ چیتیک دائه‌گرئ و مه‌قه‌ستی تن ئه‌خا بو‌ی بیری، کاربا هه‌ر ده‌ست ئه‌داته تفه‌نگه‌که‌ی و ئاو‌قه‌ی سه‌ر سنگی ئه‌کا ئه‌لنی: «دویت باوک وه‌ستای به‌رگ دروا! پانزه قه‌رانم لئ ئه‌ستینی و گه‌ره‌کته وه‌ قه‌یچیش پارچه‌ پارچه‌ی که‌ی ده‌سم بو‌ری. وه‌ که‌لام هه‌ر ئیسته ئه‌تکوژم».

ئه‌وره‌حمان که‌وا ئه‌زانئ ئه‌لنی: (برا ئه‌مه‌ هی تو نییه‌ هینه‌که‌ی تو وا له‌ ژووره‌وه له‌ جلخانه‌که‌غ سوورپیکی بازار بخۆ و وه‌روه‌ که‌وای خۆت له‌ به‌رکه‌». کاربا ئه‌لنی ده‌ وا بیژه.

كابرا ئەچى بۆ ناو بازار و ئەورەحمان بە شاگردەكەى ئەلى پىنج شەش تەقەلى كەو
 بېھنەو، تا كابرا ئەگەر پىتەو كەوا تەواو ئەبى و لە بەرى ئەكا، كە قولى تى ھەلئە كىشى لە
 سەر شانپەو تەقەلەكانى ھەموو بەر ئەبى و ئەشكەوتى تى ئەكەوى.
 ئەورەحمان ھەر راست ئەبىتەو زلەيەك ئەمالى بە بنا گوىي شاگردەكەداو ئەلى:
 «كەرانباوگاوا! من وتم گىرفانى لە تەنېشتەو بۆ بکە يا لە سەر شانەو؟» كەراش ئەلى:
 «ئەو دەرەت وى دويت باوك! گىرفان لە سەر شانەو ئەكەى بۆ كەواى خەلكى».

- مندالىكى گزنى ناشىرىن چوو سەر بىرىك تەماشاي ناو ئاوەكەى كرد
 «سەكوت» كەى خۆى بەر چاو كەوت زۆر ترسا، ھەراى كەدەو بۆ لای دايكى ونى داىە
 جنۆكەيەك لەو بىرەداىە وەرە تا بچىن پىشانەت دەم. دايكەكەش لە گەلى چوو سەرى
 بىرەكەيان كرد. ئىنجا بوون بە دوو، دايكەكەى پىنى وت: «رۆلە! راست ئەكەى ئەودە لەو
 دىلە سەگە قەجەشى بە لاو ھاو ستاوە».

- مەلایەك نوێزى شىوان پىش نوێزى ئەكرد بۆ خەلكەكە زۆرى دىرەداىە: خەنكەكە
 ھەموو وەرەس بوون. ئىنجا بىجگە لەو ئەخرى نوێزەكەشا ھات سەجدەى سەھویشى برد
 كە ھىچ سەھویشى نەكردبوو. پاشان پىيان وت: نە! دىرە دانەكە بەس نەبوو ئەم سەجدە
 سەھوە چى بوو كە سەھویشت نەكردبوو؟ وتى: «فلانى لە ناو نوێزەكەدا كەوتە فىكرم كە
 دەستتۆزىم نىيە، ئەم سەجدەيە بۆ ئەو بوو».

- «شاكر مجرم رواندزى» نوێزى خەوتان ئەكا لە پىشت مەلایەكەو. ھەر راست لە
 پىشت سەرى مەلاو لە يەكەم رىزا رانەو سەتن، مەلا سوورەتى «والمرسلات» لە نوێزەكەدا
 ئەخوینى، ئەگاتە ئەو ئەلى «الم نھلك الاولين». «شاكر مجرم» دەچىتە رىزى پاشەو.
 مەلا ئەلى «يەم تىبەھم الاخرين». ئىنجا خۆى ئەكوتىتە ناو ھاو سەستەو. مەلا ئەلى «كەرلك
 نفعل بالمجرمين»؛ شاكرم، شاكر ئەبى نوێز بەرەلا ئەكاو ئەكا بە پىلاو كانيا و بۆى دەر
 ئەچى، ئەلى «كەواتە ئەم بەزەمە بۆ منە».

- كەرايەكى كورد برايەكى ھەبوو براكەى مرد. خەلكوخوا كۆ بوونەو چوون
 ناشىيان. ئەو لەو وەختەدا خۆى دزىو نەچوو بۆ ناشتەكەى؛ پاشان پىيان وت بۆچ

نه‌چویت تهرمی براكهت بنیزی؟ وتی: «برا بۆج من شیت بووگم بچم؟ برا جوانه مهرگه‌که‌م له گهل تهرمه‌که‌ی خله‌ی ناموزاما چوو بو گورستان ناشتی، ئیزرائیل چاوی پینکه‌وت که‌وته‌وه بیرى هات گیانی ئه‌ویشی کیشا. ئیسته منیش بچم خۆم بخه‌مه‌وه بیرى، ئیزرائیل بیت گیانی منیش بکیشی؟ ههر تۆی وه‌وه ده‌وره‌وه بتلیته‌وه منی بهر چاو نه‌که‌وی».

- «مه‌حموو پاشای جاف» تازه هاتبووه‌وه، کابرایه‌کی کورد ئه‌چنی بۆ لای بۆ به خیره‌هاتنه‌وه‌ی. مستی ناوکه «قه‌زوان» یش له‌گهل خۆی ئه‌با به دیاری بۆ پاشا. ئه‌چنی و ناوکه قه‌زوان ئه‌کاته کوچه‌له‌یه‌کی دارینه‌وه‌وه له به‌رده‌می پاشادا دایته‌نی و ئه‌لنی: «میرم وه‌خیر بیته‌وه! ئه‌م ناوکه قه‌زوانه‌شم وه دیاری بۆ هاوردگه. پی ناوی بیته‌قینی، خۆم ته‌قانیگمه». پاشا سه‌یریکى ناوکه قه‌زوان ئه‌کات و به کابرا ئه‌لنی: کوربه‌که‌چهل ئه‌مه‌ت به چی ته‌قانووه؟ ئه‌لنی: «میرم وه چی ته‌قانیگمه؟ ئا وه‌م دگانه گواویانه». مه‌حموو پاشا زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌ک ئه‌گرئ و هه‌یچی تر.

هه‌ندیک له داستانی ژن

کابرایه‌کی کوردی شاری ژنیکی هه‌بوو رۆژی کولابوو به ده‌ستیه‌وه؛ به هه‌یچ جور پشووی ئه‌وه‌ی نه‌ئدا که تۆزی به‌سه‌یتنه‌وه؛ یا چاوی به دۆستیکی بکه‌وی. رۆژیک به‌کئی له هاوڕێکانی له رینگادا تووشی بوو، ته‌ماشای کرد وا سه‌به‌ته‌یه‌ک «ترئ» ی به سه‌رسه‌ریه‌وه به په‌له هه‌را ئه‌کاو «هه‌ی ترئ!» ئه‌کا. پنی وت: «برا راوه‌سته چاک و چۆنه‌کت له گهل بکه‌م و بزانه بۆچی دیار نیت؟» کابراش هه‌ر به ده‌م هه‌را کردنه‌وه وتی: «لیم گه‌رئ ده‌ستم ناگاو ئیشم هه‌یه».

ئه‌میش گوئی نه‌دایه، سه‌ر رینگه‌که‌ی لیگرت و وتی: «کوره چیت تنی بگه‌یه‌نم؟ ده‌رفه‌تی ئه‌وه‌م نیه قسه له گهل که‌س بکه‌م. به ناخیری گیانم ژنه‌هیناوه، ژنه‌که‌م هه‌ر له نیوه شه‌ودا هه‌لم ئه‌سنینی و سه‌به‌ته‌یه‌ چه‌وه‌نهرم ئه‌دا به سه‌را ئه‌لنی بچۆ بیفرۆشه؛ که ئه‌وه ئه‌فرۆشم و ئه‌چمه‌وه سه‌به‌ته‌یه‌ک شیلمی بۆ داناوم، به بی ئه‌وه دانیشم ئه‌وه‌شم ئه‌دا به سه‌را ئه‌لنی برۆ؛ که ئه‌وه ئه‌فرۆشم ئه‌چمه‌وه ته‌ماشای ئه‌که‌م تریی بۆ داناوم، ئه‌لنی ئه‌وه‌ش به‌ره؛ ئیتر هه‌ر وا به‌م جوره ئه‌مه‌ر ته‌ینی». کابراش پنی وت: «جا که‌واته برام ته‌لاقى بده‌و خۆت

رزگارکە». وتی: «کۆرە دەستم ناگا تە لاقی بدەم ئەو ئەندە پشوو ناداتی چاوی بکەمەو و چارەسەریکی خۆم بکەم».

- کۆریکی قوماز بازی جەهیل پیریژنیکی حەفتا سالی هینابوو. رۆژیک کۆرە داوی ئاوی کرد، پیریژنەکە تەکانیدا هەلسی، نەیتەتوانی. کۆرەکە دەستی دایە پەلی هەلیستی، پیریژن ئەیوت: «ئای هەتیو! قۆلم رامە کیشە چاوم خیل ئەبی».

- کابرایەک کۆریکی سەرشیتی هەبوو هەراسی بە باوکەکە ی هەلگرتبوو کە دوو ژنی بۆ بێتیت. باوکیشی ئەیوت: «رۆلە دوو ژن بە جاری نابێ». ئەویش ئەیوت: نا هەر ئەبی دوو بی. لە ئاخرا دایکەکە ی چوو بیوێ ژنیکی دۆزیه‌ووە پیتی وت مارت ئەکەم بۆ کۆرەکەم، بەلام ئەبی بێتینم چۆن کە فوکولی ئەنیشیتەووە. بیوێژن وتی: تۆ کارت نەبی. هینایان و لیان ماره کرد. باوکی چوو لای کۆرە وتی: رۆلە! ئەوا ژمان بۆ هینای هەستە بچۆرە لای. ئەویش ئەیوت دوو ژن نەبی نامەوی. وتی: ئاخەر دوومان بۆ هیناوی، ئیستە بچۆرە لای یەکیکیان، لەوی بیره دەرەووە بچۆرە لای ئەویکەشیان. کۆرە بەم جۆرە ملی هینایە ژیر بارو هەستا چوو لای پیری بیوێژن.

بیوێژن هیچ دەرفەتی نەدا، یەکیکی ئەکرد ساری ئەکرده‌ووە بۆ یەکیکی تر. ئەو شەو تە بەیانی وای لێ کرد باریکی کرد. بەیانی باوکی هات وتی رۆلە ژنەکە ی تر چاوەری ئەکا ئاخەر بچۆرە لای. وتی: «باو هەر ئەمە بەسە».

ئەو شەو هەش بیوێژن لۆکاندیەووە. رۆژی دوایی باوکی هات وتی: «رۆلە، ئاخەر ژنەکە ی تر بە تەمایە، دانیشتووە». وتی: «باو ئەو دەرکەو دایکیشم تە لاق بدە ئەمە بەشی هەر دوو کمان ئەکا». دوو سێ رۆژی تری پیتچوو کۆرە بە تەواوی هیزی لێ بر، وای لێ هات نەیتەتوانی مێشەکان لە لەشی خۆی دەرکا. مێشیک هەر زۆر عەزیەتی ئەدا، ئەمیش لە ژیر لیووە نوزە یەکی لیووە هات وتی: «لاچۆ باو هیز! ئەگینا ئەلیم بە باوکم ژنیکت بۆ بیتی».

- کابرایەک هەبوو زۆر دلی پیس بوو. هەر ژنیکی ئەهینا لە پاش چەند رۆژ کە چاوی پێ بکەوتایە لە گەل کەسێکی دراوسێ قەسە بکردایە، وەیا تەماشای پیاویکی بکردایە گورج تە لاقی ئەدا؛ بەم جۆرە خووەووە دوانزە ژنی داوین پاکی بەرە لا کردبوو.

به هەر جۆر بوو گه‌یاندیه سەر گهنم و هەر به‌و شه‌وه گهنمی گواسته‌وه. به‌یانی چوو ه سەر شوین خه‌رمانه‌که‌و وه‌کو که‌سی نه‌یزانیی رووی کرده خوا و وتی: «ها برا! خیرا گهنمه‌که‌ت بهم شه‌وه گواسته‌وه؛ وات ئەزانی ئەگەر شه‌ویک بمینیته‌وه لیت ئەدزم».

ئەو ساله به سەر چوو، سالی دوایی دیسان رووی کرده خوا و وتی: «با ئیمسالیش بویتنه‌وه وه شه‌ریک». هینای وه‌ردی بری و تووی چاندو گهنم ده‌ستی هینا به‌خویا. قه‌فی کرد و دانی گرت و پیگه‌یشت و دوریه‌وه، کوتای و سوور بوو. خه‌رمان گه‌لی له‌هی پار زۆرت‌تر بوو. ئیواره وه‌ختیک بوو وتی با ئیمشه‌ویش برۆا، جا به‌یانی به‌شی ئەکه‌ین.

به‌شیکه‌ی شه‌و رویشت و نه‌رویشت هه‌وره چلکنیه‌کی هیناو کردی به‌باران. بارانیکه‌ی زۆر قورس و لیزمه، کابرا ئوقره‌ی لێ برۆا، هەر به‌و شه‌وه چوو بۆ سەر خه‌رمانه‌که‌، سه‌یری کرد ده‌نکه‌ی نه‌ماوه هه‌مووی لافاو بردوویه‌تی. کتوپر له‌و وه‌خته‌دا بروسکه‌یه‌کی هاویشت، کابرا سه‌ری به‌رز کرده‌وه بۆ ئاسمان بۆ لای خوا وتی: «چرای چی هه‌له‌که‌ی، مه‌گەر گووی تیا‌ما‌گه‌؟ گووه ریش باوک ئەو که‌سه له‌گه‌ل توا ئەوی وه شه‌ریک».

- کابرایه‌کی کورد له‌سوله‌یمانی ئەچیته‌ لای سه‌رتاشیک سه‌ری ئەتاشی و لێ ئەدا له‌ شار ده‌رئه‌چی و ئەچیتنه‌وه بۆ مالی خۆی. ئەروا تا ئەگاته سەر گۆیزه، له‌وی پیاویکی خیله‌که‌ی خۆیان -که له‌ لای ران بوو- تووشی ئەبن. لێی ئەپرسن حه‌مه‌ مرا! ئەوه سه‌رت تاشیگه‌؟ ئەلی: ئا. ئەلی: ئاگات لێ وو تیف تیفه‌که‌ی چه‌ند خۆشه‌؟ ئەلی: تیف تیفه‌ی چی؟ ئەلی: کوره ناشی کاورا تیف تیفه‌ی بۆ لێ نه‌داوتی؟ ئەلی نا وه‌للا! برا هەر ئەوه‌نده‌و تاشی و وتی هه‌له‌سه‌ برۆ. وتی: که‌ واسه‌ برا هیچ خۆشیه‌کت نه‌چیته‌گه‌.

ئینجا کابرا قوشقنه‌ قه‌وه‌ت لێ ئەدا له‌ سەر گۆیزه‌وه ئەگه‌ریتنه‌وه بۆ سوله‌یمانی و ئەچیتنه‌وه لای سه‌رتاشه‌که‌ ئەلی: «برا، تیف تیفه‌که‌ت نه‌داگه‌، کوچکی تو‌ی لێ نه‌واری! به‌چکه‌ شاری تو‌ بۆچ ئەمه‌نده‌ بی فه‌ری؟ ئاخ‌ر ناییزێ وه‌ بی تیف تیفه‌ خوا چۆن قولیه‌سی؟»

- «حاجی توفیقی پیره‌مترد» گێپرایه‌وه وتی:

کابرایه‌کی «کۆزه‌ره‌قه‌ی» هه‌بوو «مه‌که‌»ی ناو بوو. سالیکیان بیستانیکه‌ی ترۆزی ئەکا، به‌هه‌لکه‌وت به‌ریکی زۆر ئەگرێ. هه‌موو روژی کاروانیکه‌ی لێ نه‌فروشی، یه‌کیکیش له‌ جاده‌که‌ی سابونکه‌ران ناوی «ماوزه‌ر» ئەبن، که‌ «مه‌که‌» باره‌ ترۆزی دینێ له‌ ویه‌

تێتە پەڕی ئەبیاتە بازار، ئەمیش شویتى ئەکەوئى. کە کەریار دیتە سەر ترۆزیه کان خۆی تى
 هەلئە قورپتینی دەست ئەکا بە تارىف کردنی ترۆزی و بە دەور و پستی کابرای مشتەریدا
 هەلئە سوورپى و هەر ئەلئى: «چەمیلە و خرمەى دئ». تا ترۆزی ئەفروشرى، نایشزانى ئەمە
 ناوی مەکەیه هەر ئەلئى «کاک خدر» واو کاک خدر ئەمە؛ کاک خدر لەمەو دوا کە بارت
 هینا بانگم کە بزانه چۆنت بۆ ئەفروشم، من وا بە دەستمەو یە شایىک لە «هۆمەرە کوپر»
 ئەکەم کوزە رەقى و خەراجیانى و دار بەروولەبى بانگ ئەکەم ئەمەندەیان پلاو و گوشت
 دەر خوارد ئەدەم تا لە لوتیان دیتەو.

مەکەش ئەلئى: لالو! جارئى من ناوم خدر نییەو تا ئیستەش شایى کەس نەچووم و
 پلاوی کەسم نەخواردووه؛ تۆ بە پى خۆت و من بە پى خۆم. خیر ماوزەر وازى لى نایینى،
 دیسان تى ئەتالئى و دەست ئەکاتە ملی و ئەلئى لالو «خدر» کە سەر شایى کەس ناچى وەرە
 بێتەمە کەبابخانە حازرو بازار کەباب بخۆین.

ئیتەر لە کۆلى ناییتەو، لایە زۆر و لایە خواھىشت رای ئەکیشیتە کەبابخانە. لە پى
 توشى «مەلا فرج» دین. ماوزەر ئەلئى مەلا تۆیش فەرموو. بە دزیەو بە مەلا فەرەج ئەلئى
 تۆ کەبابت خوارد زوو هەلسە بچۆرە دەرەو و بگەرپەرەو بە پەلەپەل بانگ کە یا شیخ
 کابراکەى سەلمى رۆنت لى کردبوو دەست نە ئەکەوت، ئەو تە تێپەرى.

لە سەر ئەو تەگبیرە ئەچنە کەبابخانەو، بايى دوو روپپە کەباب ئەخۆن. مەلا فەرەج
 زوو ئەچیتە دەرەو بانگ ئەکا یا شیخ قەرزارە کەت تێپەرى. ئەمیش لە پى دەر پەرى و
 «مەکە» لەوئى ئەمىنیتەو. هەر چاوەروانە شیخ - کە ناوی نازانى - بێتەو پارەى کەبابە کە
 بدا، هەر نایەتەو؛ ئەمیش گویدرپەرەکانى لە مەیدانە کە جى هیشتووه، تەنگە تاو بوو.
 هەلئەستى بڕوا خەلفە فەرەج پىر ئەیگرئى پارە کەى لە باخەل دەر دیتى.

ئینجا بە بازارا وەک شیت را ئەکا و ئەلئى: «ئەمە فیکەى پىکی زورنای شایە کە یە تى،
 هیشتا هەلپەرکى هومەرە کوپرمان ماوه».

- «دیکانى» لە بەرى سىروانەو رۆژیک داریان بۆ مالى «وہسمان پاشا» ئەهینا.
 کابرایە کى زۆر کولبەنەى کەللە قەوى گوئى درپىکی گولە کەى بار کردبوو، بەک لە یە کى
 گزگلتەر بوون. پاشا کابرای جوجەى گل دا یەو، چاکەت و پانتۆلینکى راویان بۆ کردو
 فیسینکى سەیریشیان نایە سەرى عەولقاریکى زۆر کەلەگە تیش لای پاشا بوو، فنجانى
 قاوەیان پىر ئەکردو ئەیانخستە سەر سینى ئەیاندا یە دەست عەولقار. پاشا بە جوجەى ئەوت

تو فغانه‌کان یه‌که یه‌که له سهر سینه‌که داگره و بیده به خه‌لکه‌که له دیواخان. جوجه‌یش به پیژه نه‌ه‌گه‌یشته قاوه‌ی سهر سینه‌که‌ی عه‌ولقار، هیچی بو نه‌مایه‌وه نه‌وه نه‌بی چوو له دواوه گونی عه‌ولقاری گرت عه‌ولقار دانه‌ویه‌وه و ئینجا قاوه‌کانی له سهر سینه‌که داگرت و دای به میوانه‌کان.

- وه‌سمان‌پاشای جاف پیاویکی هه‌بوو «سلیمانی شانازی» ناو بوو. ئیشی ئەم پیاوه‌یه‌ر نه‌وه بوو هه‌موو روژی نه‌چوو بو «باموک» له مالی میرزا نه‌ولا ماستی نه‌هینا، هیچی به‌شماوه به‌ر نه‌ه‌که‌وت؛ زو‌ریش تامه‌زروی نه‌و ماسته‌ بوو.

روژی‌یک نه‌که‌ویته سهر نه‌وه که شتیک بدوزینه‌وه له ماسته‌که بخوا و تو‌یژه‌وه‌که‌شی به‌سکینی. له‌و گۆی سیروانه قامیش قه‌لم هه‌یه قه‌فیک نه‌برئ، نووکه‌که‌ی وه‌ک قه‌لم اژد، له‌گوشه‌یه‌کیه‌وه به‌هتواشی دای دیلینه‌ بن‌جامه‌که ماسته‌که له‌بنه‌وه هه‌له‌مه‌ژی تا نه‌خوا، له‌سهریشه‌وه تو‌یژه‌وه‌که‌ی ناشکی.

روژی پاشا نه‌یبینی وا کاسه ماست له‌ناوه‌وه پووچه، لینی خوراوه و تو‌ی‌ویش نه‌شکاوه. سلیمان بانگ نه‌کا نه‌لی: سلیمان ئەم ماسته له‌بنه‌وه کئ خواردوبه؟ نه‌لی: «پاشا من ماستم هاوردگه تو‌ی‌زی نه‌شکیاگه، گه‌ردی لی نه‌نیشته‌گه». پاشا نه‌لی: بی‌یوی تو‌ی‌زی ها وه‌سهره‌وه له‌شوین خۆی، به‌لام لیشی خوریاگه؛ پروانه ته‌پیگه. نه‌لی: «پاشا! مانگا‌که باداره که شیره‌که‌یان کردگه وه ماست باکی داگیه له‌ماسته‌که؛ که نه‌ختی له‌تو‌ی‌زگه‌که‌ی لا چووگه بای ماسته‌که دهر چووگه چال بووگه، نابینی هیلکه که‌که‌له‌شیر وه‌سهریا نه‌تسی کاتی کولاندیان شوین تسه‌که‌چاله.

پاشا نه‌لی «سلیمان راستم پئ پیژه چه‌نه‌فسونیکت کردگه‌سه‌کار؟ وه‌سهری تایه‌ر به‌گ نه‌گه‌ر راستم پئ پی‌یوی خه‌لاتت نه‌که‌م». نه‌لی: «پاشا پی‌شه‌کی نه‌مرکه خه‌لاته‌که‌م به‌ده‌نی ئینجا نه‌و مه‌راقت وه‌ک "با" له‌سک دهر نه‌که‌م». پاشا نه‌مر نه‌کا خه‌لاتی نه‌ده‌نی، نه‌وسا «نه‌یجه» که له‌به‌ر پشتینه‌که‌ی دهر‌دینی و پاشا فی‌ری ماست خواردن به «نه‌یجه» نه‌کا.

- پیره‌میرد گه‌پرایه‌وه وتی: مه‌قسوودا‌غا هه‌بوو له‌بنه‌ره‌تا عاره‌بی جبوور بوو. نه‌خو‌ینه‌وه‌ار بوو، له‌باخی پوره‌گی که ئیستا جینگای ما‌کینه‌ی نه‌لک‌تری‌که‌کونه‌که‌به

خانویکی بوو. ژنیکی خەلکی سولهیمانی هینا بوو. خۆی پیریکی زرتە بۆزی توورپە بوو، هەمیشە لە گەل منالانا شەپە جێنوی بوو. ژنەکەش ئاڤرەتییکی بە عیشووە نازو تازە بوو. دراوستیکی فیلبازو گالتهچیان هەبوو «عەبۆلی ئەویای شەریف»ی ناو بوو؛ هەموو جار مەقسوداڤای توورپە ئەکرد بۆ ئەوێ جێنوی بداتی.

ئەم مەقسوداڤایە پیریکی نەوسن و چلیس بوو، هەموو رۆژی ئەچوو بە بازار سا هەر چی بۆ مال پێویست بوابە ئەیکری ئەیناردەوێ؛ بۆ خۆیشی شتیکی وەک هەنار یا سێوی ئەکری، دەستە سێرکی ئالی گولدارێ عەجەمی بوو، ئەیکردە دەستە سێرکەو بەرپیدا ئەهاتەو، تا ئەگەیشتە مالهووە وچانێکی لە سەر دووکانەکە «سەعی خەلە سێ سەر» ئەگرت، تۆزی رای ئەبوارد و ئەو وەختە ئەچوووە.

عەبول رۆژی ویستی ئاین و ئۆنیکی فیلبازی لە گەل بکا، چوو دەسە سێرکی وەک دەسە سێرکە ئەوی کری هاتە دوکانی «سەعی». تی فکری وا مەقسوداڤا هەناری شەرەبانی کردۆتە دەسە سێرکەیهووە و لەوێ دایناو و وچان ئەگری. ئەویش چوو بە قەد هەنارەکانی ئەو شووتی و کولەکە کری و کردیە دەسە سێرکەیهووە هات لە تەنیشت ئاڤاو دانیشت و بە دزییووە دەسە سێرکە ئەڤای هەلگرت و دەسە سێرکە ئەوی داناو هەلسا رۆی. ئاڤاش دواي ماندوو حەسانووە دەسە سێرکە ئەڤای و ئەچیتەو بۆ مالهووە. بانگ ئەکاتە ژنەکە ئەلی وەرە ئەم هەنارە بەرە یەکیانم بۆ هەلوەرینە. ژنە دەسە سێرکە ئەباتە ژوورەووە کە ئەیکاتەووە کولەکە یە. ئەلی ئاڤا یا خوا بە خیر بێیتەووە ئەو شووتیانەت بۆ ترشیات هیناوە؟ ئەم رۆ ئیشی خەلی خزم سێرکە ئەوی نارد بووم، باشە ئەیخەمە ناوی.

ئاڤا دەهری ئەبی، دەست ئەکا بە جێنودان ئەلی ئاڤرەت شووتی چی هەنارم بۆ خۆم کړیو، تۆ ورتە بە بیزو ئەکە؟ ئاخۆ کیت گرتووە. ئاڤرەت ئەگری و دەسە سێرکە دیتیتە بەر دەمی ئەبینی راست ئەکا شووتییە. ئینجا هەلئەستی بە توورپەیی شووتی بەریتەووە بۆ سەر بەقال، لە ری لا ئەداتە دوکانی سەعی، عەبولیش وا بە دواپەووە بزانی چی بە سەر دێ. دیسان دانهنیشی حەکایەتی خۆی بگێرتەووە، عەبول ئەیخلافینێ دەسە سێرکە ئەوی بۆ دانهنی و شووتی خۆی هەلئەگرتەووە.

ئاڤا بە توورپەییووە ئەچیتە سەر بەقال ئەلی ئەمە مسلمانەتیە شووتی کۆلە ئەدەدی بە من لە باتی هەنار؟ دەسە سێرکە ئەدا بە سەر سنگی بەقالا ئەکرتەووە ئەبینی هەنارەکانی لە ناوایە. قالەیی پیرۆت لەوێ ئەبی جرتییکی و هۆقەیی بۆ ئەکەنی و ئەویش بە تەریقی و شەرمەزارییووە هەنار ئەکاتەووە ناو دەسە سێرکە ئەگرتەووە. عەبولیش وا بە دواپەووە.

سا ئاغا له دووکانی سه‌عه دائه‌نیشی و دانانیشی عه‌بول ئه‌چینی «شیلیم» ئه‌کری و ئه‌یهینی دیسان ئه‌یگۆری و ئاغا ئه‌چیته‌وه ماله‌وه. ده‌سه سر دائه‌نی ژنه بانگ ئه‌کا ئه‌لی: ناوه‌جاخ تو سحر بازی. ئه‌مجا ده‌سه سه‌ره‌که له پینش چاوی خۆم بکه‌ره‌وه. که ئه‌یکه‌نه‌وه شیلیمی کال دهر ئه‌چینی. ئینجا گۆبه‌ند خه‌ست ئه‌بین، ئه‌لی: ژنه‌که تو جادووی ئه‌توانی منیش بکه‌ی به‌ که‌ر و بمفرۆشی، برۆ سنی به‌ سنی ته‌لاقت که‌وتینی.

ده‌سه‌سه‌ر هه‌له‌گرێ دیته‌وه دوکانی سه‌عه، له‌وی دهردی خۆی ئه‌گپتته‌وه. عه‌بۆل له‌وی به‌ سووکی ده‌سه سه‌ری له‌ ده‌ست وه‌ر ئه‌گرێ ئه‌لی با بیبهم له‌ رووناکی ته‌ماشای بکه‌م. ئاغا تو خه‌له‌فاوی، که‌ری خۆتت لی بووه به‌ رموزن. هه‌لسه پیتشمکه‌وه با‌تبه‌مه مالی خۆتان له‌وی ده‌سه سه‌ره‌که‌ت بکه‌ره‌وه بزانه چی تیا‌یه؟

ئه‌ییا ته‌ ماله‌وه ده‌سه سه‌ر ئه‌که‌نه‌وه هه‌ناره. ئاغا شه‌رمه‌زار ئه‌یگرێ ده‌ست و داوینی ئافره‌ت ماچ ئه‌کا و ئاشت ئه‌بنه‌وه؛ ئه‌چنه‌ لای «شیخ‌با‌به‌عه‌لی» به‌ هه‌ر جووری بی ته‌لاقه‌که‌ی بو پینه ئه‌کا.

- عیله سه‌ره‌وژور بووه‌وه بو کویستان ئه‌چوو. دوا داواییه‌که‌ی له «شلیرو ناوخوان» بوو. کابرایه‌کی کورد له‌وی ئه‌که‌وتته‌وه بی‌ری که‌ کوا‌ی نییه. به‌ په‌له ئه‌گه‌ریتته‌وه بو پینج‌وین ئه‌چیته‌ به‌ر دووکانه‌که‌ی «ئه‌وره‌حمانی حه‌مه‌ی وه‌سمانی خه‌یات» پیتی ئه‌لی که‌وا‌یه‌که‌م بو دروستکه‌ه. ئه‌لی پینج قه‌ران. ئه‌لی له‌و چیته‌ بین. ئه‌لی: شه‌ش قه‌ران. ئه‌لی ناوه‌که‌ی زۆر بی. ئه‌لی حه‌وت قه‌ران. به‌ کورتی کابرای کورده هه‌ر شتیک ئه‌لی ئه‌وره‌حمان قه‌رانیک بو‌ی سه‌ر ئه‌که‌وی تا ئه‌گاته پانزه قه‌ران. کابرا ئه‌لی: «خاسه‌ برا که‌ بۆم دروستکه‌وه بیه‌وه با بکه‌م وه‌ خه‌له‌که‌».

ئه‌وره‌حمان تو‌په‌ چیتیک دائه‌گرێ و مه‌قه‌ستی تی ئه‌خا بو‌ی به‌ری، کابرا هه‌ر ده‌ست ئه‌داته ته‌فه‌نگه‌که‌ی و ئاوقه‌ی سه‌ر سنگی ئه‌کا ئه‌لی: «دویت باوک وه‌ستای به‌رگ دروا پانزه قه‌رانم لی ئه‌ستینی و گه‌ره‌که‌ته وه‌ قه‌یچیش پارچه‌ پارچه‌ی که‌ی ده‌سم بو‌ری. وه‌ که‌لام هه‌ر ئیسته ئه‌تکوژم».

ئه‌وره‌حمان که‌وا ئه‌زانئ ئه‌لی: (برا ئه‌مه‌ هی تو نییه هینه‌که‌ی تو و‌اله‌ ژووره‌وه له‌ جله‌خانه‌که‌غ سوو‌ریکی بازار بخۆ و وه‌ره‌وه که‌وا‌ی خۆت له‌ به‌رکه‌ه. کابرا ئه‌لی ده‌ و‌ا بی‌زه‌.

کابرا ئەچی بۆ ناو بازار و ئەورەحمان بە شاگردە کەمی ئەلێ پینج شەش تەقەلی کەو
 بیهینەوه، تا کابرا ئەگەر پتەوه کەوا تەواو ئەبێ و لە بەری ئەکا، کە قۆلی تی هەلنە کیشنی لە
 سەر شانیهوه تەقەلەکانی هەموو بەر ئەبێ و ئەشکەوتی تی ئەکەوی.
 ئەورەحمان هەر راست ئەبیتەوه زلله یەک ئەمالی بە بنا گوێی شاگردە کە داو ئەلێ:
 «کەرانباوگاوا! من وتم گیرفانی لە تەنیشتەوه بۆ بکە یا لە سەر شانەوه؟» کابراش ئەلێ:
 «ئەوه دەردت وێ دویت باوک! گیرفان لە سەر شانەوه ئەکەمی بۆ کەوا ی خەلکی».

- مندالینکی گزنی ناشیرین چوووە سەر بیریک تەماشای ناو ئاوه کەمی کرد
 «سەکووت» هەکەمی خۆی بەر چاو کەوت زۆر ترسا، هەرای کردەوه بۆ لای دایکی ونی دایە
 جنۆکە یەک لەو بیرە دایە وەرە تا بچین پێشان ت دەم. دایکە کەش لە گەلی چوو سەری
 بیرە کە بیان کرد. ئینجا بوون بە دوو، دایکە کەمی پێی وت: «رۆلە! راست ئەکەمی ئەودە لەو
 دیلە سەگە قەحبەشی بە لاوه راوه ستاوه».

- مەلایەک نوێژی شێوان پێش نوێژی ئەکرد بۆ خەلکە کە زۆری درێژ دایە: خەنکە کە
 هەموو وەرپس بوون. ئینجا بیتجگە لەوه ئاخری نوێژە کە شا هات سەجدە ی سەهویشی برد
 کە هیچ سەهویشی نەکردبوو. پاشان پێیان وت: ئە! درێژە دانە کە بەس نەبوو ئەم سەجدە
 سەهوه چی بوو کە سەهویشت نەکردبوو؟ وتی: «فلانی لە ناو نوێژە کە دا کەوتە فیکرم کە
 دەستتوێژم نییە، ئەم سەجدە یە بۆ ئەوه بوو».

- «شاگردە مجرم رواندزی» نوێژی خەوتنان ئەکا لە پشت مەلایە کەوه. هەر راست لە
 پشت سەری مەلاوه لە یە کەم ریزا رانەوه ستێ، مەلا سوورەتی «والمسلات» لە نوێژە کە دا
 ئەخوین، ئەگاتە ئەوه ئەلێ «الم نهلک الاولین». «شاگردە مجرم» دەچیتە ریزی پاشەوه.
 مەلا ئەلێ «ئیم تتبعهم الاخرین». ئینجا خۆی ئەکویتتە ناوه راستەوه. مەلا ئەلێ «کەرلک
 نفعل بالمجرمین»؛ شاگردە، شاگردە ئەبێ نوێژ بەرە لا ئەکا و ئەکا بە پێلاوه کانییا و بۆی دەر
 ئەچی، ئەلێ «کەواتە ئەم بەزەمە بۆ من».

- کابرایەکی کورد برابەکی هەبوو براکە ی مرد. خەلکوخوا کۆ بوونەوه چوون
 ناشتیان. ئەو لەو وختە دا خۆی دزیهوه نەچوو بۆ ناشتە کەمی؛ پاشان پێیان وت بۆچ

نەچوێت تەرمی براکەت بێژی؟ وتی: «برا بۆج من شیت بووگم بچم؟ برا جوانە مەرگە کەم لە گەل تەرمە کە ی خەلی نامۆزاما چوو بوو گۆرستان ناشتی، ئیزرائیل چاوی پێکەوت کەوتەووە بیری هات گیانی ئەویشی کیشا. ئیستە منیش بچم خۆم بخەمەووە بیری، ئیزرائیل بێت گیانی منیش بکیشی؟ هەر تۆی وەو دەورەووە بئلیتەووە منی بەر چاوە نەکەوی».

- «مەحموو پاشای جاف» تازە هاتبوووە، کابرایەکی کورد ئەچی بۆ لای بۆ بە خێر هاتنەوێ. مستی ناوکه «قەزوان» یش لە گەل خۆی ئەبا بە دیاری بۆ پاشا. ئەچی و ناوکه قەزوان ئەکاتە کوچەلە یەکی دارینەووە لە بەردەمی پاشادا داینەنی و ئەلی: «میرم وەخێر بێتەووە! ئەم ناوکه قەزوانەشم وە دیاری بۆ هاوردگە. پێ ناوی بێتەقینی، خۆم تەقانیگمە». پاشا سەیریکی ناوکه قەزوان ئەکات و بە کابرا ئەلی: کورە کەچەل ئەمەت بە چی تەقانووە؟ ئەلی: «میرم وە چی تەقانیگمە؟ ئا وەم دگانە گواویانە». مەحموو پاشا زەرەدە خەنە یە ک ئەگرێ و هێچی تر.

هەندیک لە داستانی ژن

کابرایەکی کوردی شاری ژنیکی هەبوو رۆژی کولابوو بە دەستیووە؛ بە هێچ جۆر پشوو ئەوێ نەئەدا کە تۆزی بەسێتەووە؛ یا چاوی بە دۆستیکی بکەوی. رۆژیک یەکی لە هاوڕێکانی لە رینگادا تووشی بوو، تەماشای کرد و سەبەتە یەک «تری» ی بە سەرسەر یەو بە پەلە هەرا ئەکا و «هەمی تری!» ئەکا. پێی وت: «برا راوێستە چاک و چۆنیەکت لە گەل بکەم و بزانی بۆچی دیار نیت؟» کابراش هەر بە دەم هەرا کردنەووە وتی: «لێم گەرێ دەستم ناگاو ئیشم هە یە».

ئەمیش گویی نەدایە، سەر رینگە کە ی لینگرت و وتی: «کورە چیت تێ بگە یەنم؟ دەر فەتی ئەوێ نێه قسە لە گەل کەس بکەم. بە ناختری گیانم ژنم هیناوە، ژنە کەم هەر لە نیوێ شەودا هەلم ئەسێنی و سەبەتە یە چەو نەرم ئەدا بە سەرا ئەلی بچۆ بیفرۆشە؛ کە ئەوێ ئەفرۆشم و ئەچمەووە سەبەتە یە ک شێلمی بۆ داناوم، بە بێ ئەوێ دانیشم ئەوێشم ئەدا بە سەرا ئەلی برۆ؛ کە ئەوێ ئەفرۆشم ئەچمەووە تەماشای ئەکەم تری بۆ داناوم، ئەلی ئەوێش بەرە؛ ئیتر هەر وا بەم جۆرە ئەمەرە تینی». کابراش پێی وت: «جا کەواتە برام تەلایە بدەو خۆت

رزگارکە». وتی: «کۆرە دەستم ناگا تە لاقی بدەم ئەوەندە پشوو ناداتن چاوی بکەمەو و چارەسەریکی خۆم بکەم».

- کۆریکی قوماڕ بازی جەهیل پیریژنیکی حەفتا سالی هینابوو. رۆژیک کۆرە داوای ئاوی کرد، پیریژنەکە تەکانیدا هەلسی، نەیتەتوانی. کۆرەکە دەستی دایە پەلی هەلیستی، پیریژن ئەیوت: «ئای هەتیو! قۆلم رامەکیشە چاوم خیل ئەبی».

- کابرایەک کۆریکی سەرشیتی هەبوو هەراسی بە باوکەکە ی هەلگرتبوو کە دوو ژنی بو بێنیت. باوکیشی ئەیوت: «رۆلە دوو ژن بە جارێ نابن». ئەویش ئەیوت: نا هەر ئەبی دوو بی. لە ئاخرا دایکەکە ی چوو بیتوێ ژنیکی دۆزیه‌ووە پیتی وت مارهت ئەکەم بۆ کۆرەکەم، بەلام ئەبی ببتینم چۆن کە فوکولی ئەنیشیتەووە. بیتوێژن وتی: تۆ کارت نەبی. هینایان و لیبان ماره کرد. باوکی چوو لای کۆرە وتی: رۆلە! ئەوا ژنمان بۆ هینای هەسنە بچۆرە لای. ئەویش ئەیوت دوو ژن نەبی نامەوی. وتی: ئاخەر دوومان بۆ هیناوی، ئیستە بچۆرە لای یەکیکیان، لەوێ بیره دەرەووە بچۆرە لای ئەویکەشیان. کۆرە بەم جۆرە ملی هینایە ژیر بارو هەستا چوو لای پیری بیتوێژن.

بیتوێژن هیچ دەرەفتی نەدا، یەکیکی ئەکرد سازی ئەکرده‌ووە بۆ یەکیکی تر. ئەو شەووە تا بەیانی وای لێ کرد باریکی کرد. بەیانی باوکی هات وتی رۆلە ژنەکە ی تر چاوه‌پری ئەکا ئاخەر بچۆرە لای. وتی: «باو هەر ئەمە بەسە».

ئەو شەووەش بیتوێژن لۆکاندیه‌ووە. رۆژی دوا یی باوکی هات وتی: «رۆلە، ئاخەر ژنەکە ی تر بە تەمایە، دانیشتوووە». وتی: «باو ئەووە دەرکەو دایکیشم تە لاق بدە ئەمە بەشی هەر دوو کمان ئەکا». دوو سێ رۆژی تری پیتجوو کۆرە بە تەواوی هیزی لێ برأ، وای لێ هات نەیتەتوانی میشەکان لە لەشی خۆی دەرکا. میشیک هەر زۆر عەزیه‌تی ئەدا، ئەمیش لە ژیر لیتووە نوزەیه‌کی لیتووە هات وتی: «لاچۆ باووە حیز! ئەگینا ئەلیم بە باوکم ژنیکت بۆ پیتی».

- کابرایەک هەبوو زۆر دلی پیس بوو. هەر ژنیکی ئەهینا لە پاش چەند رۆژ کە چاوی پنی بکەوتایە لە گەل کەستیکی دراوسێ قسە ی بکرادایە، وەیا تەماشای پیاویکی بکرادایە گورج تە لاقی ئەدا؛ بەم جۆرە خووه‌ووە دوانزە ژنی داوین پاک ی بەرە لا کردبوو.

ژنیکی زۆر کار کرده و دنیا دیده هه‌بوو، ناردیه لای کابرا بۆ ئەوه‌ی بیخوازی. خواستی و هینایه لای خۆی. ژنه‌که دۆستییکی هه‌بوو، روژیک نانیککی بۆ دۆسته‌که‌ی دروست کرد و بانگی کرد. دۆسته‌که‌شی کورپی پناویکی گه‌وره بوو، خزمه‌تکاریکی له گه‌ل خۆی هینابوو. خزمه‌تکاره‌که له هه‌وشه‌ راوه‌ستا‌بوو، ئاغه‌ی له ژووره‌وه بوو. کتوپر کارای خاوه‌ن مال له دووره‌وه ده‌رکه‌وت. ژنه‌که چاوی به‌ میرده‌که‌ی که‌وت، به‌ خزمه‌تکاره‌که‌ی -که له هه‌وشه‌که‌دا بوو- وت: تو ده‌ست به‌ده‌ره‌ خه‌نجه‌رو بلی «به‌ چاوی خۆم چاوم لی بوو که هاته‌ ئەم هه‌وشه‌یه‌وه. به‌ خوا‌ ئە‌گه‌ر نه‌یده‌ن به‌ ده‌ستمه‌وه ئە‌چم ئە‌لیم به‌ دارۆغه‌ خانووه‌که‌تان بسووتینی و میرده‌که‌ت چه‌پس بکا».

وه‌ختی کارای خاوه‌ن مال گه‌یشته‌ هه‌وشه‌ خزمه‌تکاره‌که‌ی به‌ خه‌نجه‌ری رووته‌وه دی و خزمه‌تکار ئە‌لنی من چاوم لیبوو که هاته‌ ئیره، ئە‌وا ئە‌چم خه‌به‌ر ئە‌ده‌م به‌ دارۆغه‌. ژنه‌که‌ش ئە‌لنی: «خوا قه‌بولی نیه‌ تو بوختان بۆ‌چ ئە‌که‌ی؟ هیچ بیستووته‌ پیاوی نامه‌هره‌م روو بکاته‌ ئە‌م ماله‌؟» له‌ ئاخرا خزمه‌تکاره‌که‌ به‌ بۆله‌بۆل رویشت. ژنه‌ زوو هاته‌ ژووره‌وه وتی: «پیاوه‌که‌ شتی‌کم کردووه‌ که هه‌تا قیامه‌ت پیاوه‌تی تو بگێنه‌وه: فلانی کورپی فلان که‌س پۆلیس و یاسولی حکومه‌ت به‌ شوینیا ئە‌گه‌ران، خۆی هاویشته‌ هه‌وشه‌ی ئیمه‌. منیش بۆ ئە‌وه‌ پیاوه‌تیه‌کی گه‌وره‌ بۆ تو په‌یدا که‌م ئە‌وه‌ته‌ له‌ په‌نای به‌سته‌که‌ نوینه‌که‌دا شار‌دوو‌مه‌ته‌وه. ئە‌و کارایه‌ که‌ خه‌نجه‌ری رووتی به‌ ده‌سته‌وه‌ بوو، جه‌ندرمه‌ بوو؛ به‌ زمانی لووس ده‌ستم پێوه‌ ناو رویشت. تو‌ش کورپه‌که‌ بانگ بکه‌ با له‌ گه‌لت نان بخوا که‌ دنیا تاریک بوو به‌رپێی بکه‌ با پروا. به‌ی شک خزمه‌کانی زۆر زۆر منه‌ت‌بارت ئە‌بن».

کابرا کورپه‌ی له‌ په‌نا نوینه‌کان هینایه‌ ده‌روه‌ه ماریفه‌تیکی زۆری له‌ گه‌ل نواندو له‌ پاش نان خواردن ره‌وانه‌ی کرد و گه‌لی مه‌منوونی ژنه‌که‌ی بوو.

یه‌ک دوو روژی پینچوو ئیواره‌یه‌ک دیسان نانی بۆ دۆستییکی تری دروست ئە‌کرد و بانگی کرد و پیتی وت: ئیمشه‌و پینکه‌وه‌ ئە‌نوبن. ئیواره‌ له‌ پاش نوژی شتوان میرده‌که‌ی هاته‌وه‌ وتی: «پیاوه‌که‌ خوشکینکم هه‌یه‌ ژنی کورپیککی بی شه‌رمه‌. میرده‌که‌ی شه‌ری له‌ گه‌ل کردووه‌، ئە‌ویش تو‌راوه‌وه‌ هاتۆته‌ ئیره، شه‌رمیش له‌ تو ئە‌کا؛ زۆر شه‌رمه‌. خۆ ئیمشه‌ش ناشوکرێ نه‌بی هه‌ر یه‌ک ژوورمان هه‌یه‌، ئە‌گه‌ر ری ئە‌که‌وی ئیمشه‌وه‌ له‌ مزگه‌وت یا له‌ چی‌گایه‌کی تر ته‌شریفت بنوی».

کابرا وتی زۆر چاکه‌و رووی کرده‌ چارشێو به‌سه‌ر وتی یا خوا به‌خیر بئی دایکه‌که‌م و به‌ ژنه‌که‌ی وت زۆر خزمه‌تی بکه‌، مادام تو‌راوه‌ رووی کردۆته

ئەم ئاشە کۆنە. ئەویش وتی: بە سەرچاوە لە سایەى خواو سەرى تۆو لە سەر هیچ تەك دىجىتال
ناکەوئ، تەنھا زایفەيەك چىيە با مانگىك دانىشئ.

ئىتر کابرا هەستا چووە مزگەوت، وەکو گونى هەلاج لە سەرمانا ئەلەرزى. بەيانی
رووى کردەمال، کابراى دۆستە درەنگ خەبەرى بوو وەو خۆى گورج کردە وەو هات لە
قايى بچىتە دەروەو خاوەن مال گەيشت. ژنەكە دەستوبرد رووى کردە دۆستەكەى و وتى:
«وەللاھى دلت ئەوئەندە پىس نەبئ؛ هەتا ئىستا لە لای خۆم بوو و نەچوو تە هىچ
جىگايەكى تر، لە سایەى خواوە خوشكى من لەوانە نىە بچىتە مالان». کابراى مێردى وتى:
چىيە و ئەم زەلامە چى ئەوئ؟ ژنەكە وتى: «پياووەكە خۆت ئەيزانى ئىوارە فاتەى خوشكم
بە تۆراوى هاتە ئىرە، منىش گلم داىووە. بەيانی زوو گەلئ جنىوم بئ دا وتم مێردەكەت لىي
داوى دەستى خۆش بئ! بەخوا ئەبئ برۆيتەو و رەوانەم کردەو. ئىستا ئەم كۆرە زاواكەمە
هاتوو ئەلئ خوشكت ئىمشەو لە كۆئ بوو؛ تو سەرى خۆت سا! لىرە نەبوو؟ کابراى
مێرد رووى کردە دۆستى ژنەكە و پىي وت: «وەللا، بىللا ژنت ئىمشەو لە باخەلى خوشكىدا
بوو و لە هىچ جىگايەك نەبوو؛ دلت هىچ نەكا».

- کابرايەكى كوردى دەولەمەن تاقە كۆرىكى هەبوو، لە بەر ئەو زۆرى خۆش
ئەويست نە پنى خويئد، وە نە فىرى هىچ كاريكى كرد. كۆرە لە پاش مردنى باوكى دەستى
كرد بە تەخشان و بەخشان كردن. زۆرى بئ نەچوو نابووت بوو؛ پولىكى بە دەستەو نەما.
چارناچار مال و منالى بەجىهيشت و چووە شارىكى وەكوو «ئەدرنە». بىجگە لە كۆلكىشى
هىچ ئىشكى تى بئ نەكرا. چووە گمرك، زۆرى بئ نەچوو لە بەر ئەو پياويكى بنەمالە
بوو و خوو رەوشتىكى باشى ئەواند، كرديان بە حەمال باشى. لە ماوەى يەك دوو سالىكدا
پارەيەكى باشى كۆ کردەو.

رۆژىك تىفكرى پارەكە زۆرە، ئەگەر بچىتەو بۆ ولاتى خۆى ئەتوانئ تجارەتى پىزە
بكات. پارەكانى هەلگرت و چووە كەلاوئەكەو هەزار لىرەى کردە توورەكەيەك، هەزار
مەجىدى کردە توورەكەيەك، هەزار پىنجوىشى کردە توورەكەيەكى ترەو و زۆر چاك
قايى كرد و خستىە باخەليەو. كە سەرى هەلبرى ئەوا ژنىكى جوانكەلە بە دياربەو
و هستاو.

ژنەكە پرسى ئەمە چىيە باوكم؟ وتى: بە خوا خوشكى، من خەلكى ئەو ولاتى
كۆردەواريەم، لىم قەوماو هاتوومەتە ئەم ولاتە ئەم پارانەم گرد کردۆتەو؛ ئەمە دوو سالىە

مال و مندالم به‌جیهیشتووه، ئیستا که خوا به‌زیی پیاما هاتوتهوه ئه‌وه‌نده‌ی دامه‌تی ئه‌مه‌وی ئیتر برۆمه‌وه بو ولانی خۆم.

ژنه‌که وتی: ئو به خوا زۆر دل‌م پیت سوتا؛ که‌واته راوه‌سته منیش خیری‌کم له سه‌ره له تۆم چاکتر ده‌ست ناکه‌وی، ئه‌وا ئه‌چم بۆت دینم.

کابرا دانیشت و ژنه‌که لییدا رویشت، زۆری پێ نه‌چوو ته‌ماشای کرد ئه‌وا ژنه‌که پۆلیسیک و یاساولیکی مه‌حکه‌مه‌ی هیناوه‌هاته‌وه، کابرایان راکیشاو بردیان بۆ دیوانی قازی. قازی پرسى له ژنه‌که چیه؟ وتی: قوربان! ئه‌م کابرایه بێ کس و سوالکه‌ر بوو، چه‌وت سال له‌مه‌و پیتش هات منیش شووم پێ کرد. ئه‌مه‌ چه‌و ساله به‌ خێوی ئه‌که‌م و چنگه‌ کړی بۆ ئه‌که‌م. دوینی شه‌رمان بوو، سێ به‌ سێ ته‌لاقی دام. شه‌وی هاتوو هه‌زار لیره‌و هه‌زار مه‌جیدی و هه‌زار پیتجوم هه‌بوو، هه‌ر یه‌کی له‌ تووره‌که‌یه‌کی چیتی مۆردایه‌ دزیویه‌تی. ئیسته ئه‌مه‌وی بۆم بسینیته‌وه.

قازی رووی کرده کابرا وتی: ها تۆ ئه‌لتی چی؟ کابرا وه‌کو له‌ بانێ به‌ر بینه‌وه، وتی: قازی به‌گ بۆ خاتری خوا نه‌ ژنم بووه و نه‌ هیچ پاره‌شم دزیوه. ژنه‌ وتی: قوربان ته‌ماشای که ئه‌مه‌ چه‌و ساله به‌ خێوی ئه‌که‌م که‌چی ئیسته ئه‌لتی هه‌ر ژنیشم نه‌بووه؟ ناو و نیشانمان ئه‌وه بێ کیسه‌کان ته‌نانه‌ت به‌ ده‌زوی سپیش دوراوان.

قازی ئه‌مری کرد کیسه‌کانیان له‌ باخه‌لی کابرا ده‌ره‌ینا، هه‌موو ناو و نیشانی ژنه‌که ده‌رچوو. ئینجا دوو شاهیدیش هاتن وتیان: ئه‌شه‌ه‌دوبیلا! ئه‌م کابرایه سوالکه‌ر بوو، ئه‌م ژنه‌ هه‌ر له‌ زوووه‌وه ده‌وله‌مه‌نده و پاره‌ی به‌ سوو ئه‌گه‌رێ و خۆی ماره‌ کرد له‌م کابرایه. دوینی له‌ سه‌ر ده‌ستی ئیمه‌دا ته‌لاقی ژنه‌که‌ی دا؛ که‌چی شه‌وی چووه پاره‌که‌شی لێ دزیوه. ئیتر قازی ئه‌مری کرد پاره‌یان دا به‌ ده‌ست ژنه‌که‌وه کابرایان ده‌ر کرده ده‌ره‌وه.

کابراکه ئه‌مه‌ی لێ کرا هات تۆپه‌لێ قورپی دا به‌ سه‌ریا و له‌ کۆلانیکا ده‌ستی کرد به‌ گریان هه‌تا ئیواره. ئیواره مالینکی گه‌وره به‌رانبه‌ری بوو، کاره‌که‌ریک هات وتی: کابرا وه‌ره ئاغه‌ژنم بانگت ئه‌کا. کابرا وتی: ئینجا نۆره‌ی ئاغه‌ژنی تۆیه، ئیتر چم پێ ماوه؟ له‌ گه‌ل ئه‌وه‌ش وتی هه‌ر با بچم تازه له‌ چی بترسم؟

هه‌لسا له‌ گه‌ل کاره‌که‌ره‌که لییدا رویشت. که ته‌ماشای کرد ژنیکی جوانی خانومان له‌ سه‌ر کورسیه‌ک دانیشتوو. پرسى باوکم چیت لێ قه‌وماوه له‌م به‌ر ده‌رگایه له‌ به‌یانیه‌وه ئه‌گری؟ وتی: ئه‌وی له‌ من قه‌وماوه له‌ کس نه‌قه‌ومنی! ئه‌وی به‌ سه‌ری هاتبوو سه‌را پا بۆی گێرایه‌وه. خانمه‌که وتی: ئه‌و ژنه‌ یه‌کیکی گه‌نم ره‌نگی ده‌م و چاناگه‌ کوترای کورته‌ بالای

چاۋ جوانە؟ کابرا وتی: بەلێ، خۆیەتی. خانم وتی: «دانیشه من بەیانی پارە کانت بۆ ئەسینمەوه، بەلام بەو شەرته که پارەى خۆت دەست کەوتەوه ئیتر لێره نەمینی». کابرا وتی: شەرت بێ هەتا ئەمرم بەندەى تۆ بێم و ئیتر لەو ولاتەش نەمینم.

ئیتەر چوو لە سەر تەنووری ماله گەورەکه لێ کەوت و نان و چیشتیان بۆ هینا؛ بەلام هەنگوینی بە دەم تال بوو، هیچی بێ نەخورا. هەر لیکى ئەدایەوه که ئایا چلۆن ئەم ژنە پارەکەى بۆ ئەستینتەوه؟ بەم خولیاپەوه خەوی لێ کەوت.

بەیانی زوو خانم هەلسا چارشیوی بە سەرا داو کابرای بانگ کرد وتی: ئەو ژنە خۆى وتویەتی که حەو ساله ژنی تۆ بووه؟ وتی: بەلێ. وتی: ئەمە لە مەحکەمەش نووسراوه؟ وتی: بەلێ. وتی: «کەواتە بچۆ ئەو ژنە کوریکى پینج سالی هەیه وا بە باوهش ژنیکی دایناوه که بۆى راگیر کردوه، کورپەکت پیشان ئەدەم، پەلى بگره بیبه بلێ ئەببەم بۆ ولاتی خۆم و کورپى خۆمە. ئەگەر ژنەکه چوو شکاتی کرد، تۆیش بلێ بە شەرع ئەولاد هی باوکه؛ من منالی خۆم ئەبەم بۆ ولاتی خۆم. ژنەکش زۆر کورپەکەى خۆش ئەوی و نایدا بە تۆ. هەتا لە پارەکەى خۆت هەندى قازانجیشى لێ نەسینی کورپەکەى مەدەرەوه. کابرا وتی: «سا دەى بێم وه قوروانت!»

ژنەکه کارەکرەکەى خۆى لە گەل نارد، مندالەکەى بە لای دایانەکەوه پیشان دا. کابرا چوو پەلى مندالی راکیشا. دایان وتی: ئەوه چیه؟ وتی: ئەپرۆمەوه بۆ ولاتی خۆم و کورپەکەم ئەبەمەوه لە گەل خۆما. دوو سێ منالی تر رایان کرد خەبەریان دا بە دایکی کورپە. ژنە ناگری تیچوو، بە غار دواى کابرا کەوت. وتی: سەگباب! ئەو کورپە بۆ کوئ ئەبەى؟ وتی قەحبه! کورپى خۆمەو ئەبەمەوه بۆ ولاتی خۆم. ئەمەى وت و شەپلەزللەیهکی بە بنا گوئى کورا کیشا، کورپە دەستی کرد بە گریان.

ژنە بە تەواوی ناگری تیچوو رای کرد بۆ لای قازى و شکاتی کرد. فەراشیک هات و کابرای بانگ کرد. قازى وتی: کورپە کابرا تۆ مندالی ئەم ئافەرته بۆ کوئ ئەبەى؟ وتی: قوربان! من ئەو کابرایەم که دوینى ئەم ژنە وتی ژنی بووم و تەلاقم داوهو پارەکەى لێ سەندەمەوه، ئیستا که من ئەپرۆم سەرمایەى حەو سالم ئەم کورپەیه، وه بە شەرعیش ئەولاد هی باوکه، هی دایک نییه. ئەببەم بۆ ولاتی خۆم. قازى فەرمووی: دایکم شەرعەن ئەولاد هی باوکه خۆ لێی زەوت ناکەى؟

ژنە دەستیکی کەوتە ئەم لاو دەستیکی کەوتە ئەولا. کابرا لە گەل لە مەحکەمە هاتە دەرەوه چە پۆکیکی بە سەر کورپەدا دا. دایکەکەى وه ختیبوو گیانی دەرچى. ئاخىرى

چارناچار هات، که‌وته پارانه‌وه. کابرا وتی: ئافره‌ت، تو شیت بووی؟ کوپه‌که‌م به سه‌ده هزار لی‌ره ناده‌م. ژنه داویتی بادا وتی: بیکه له ری‌ی خوادا هه‌زار لی‌ره‌ت قازانج نه‌ده‌می کوپه‌که‌م بده‌ره‌وه. کابرا هه‌موو پاره‌کانی خو‌ی له گه‌ل هه‌زار لی‌ره قازانج وه‌رگرت و کوپه‌که‌ی دایه‌وه دایکی.

کابرا له دلی خو‌یا لیک‌ی دایه‌وه وتی: کاروان رو‌یشتووه؛ ئیستا که هاو‌رپم ده‌ست ناکه‌وئ که له گه‌لی برۆم. ئەم پاره‌یه‌ش خه‌لکی زانیویانه که پی‌مه، ئەترسم لیم بدزن. ئینجا وا چاکه بچم پاره‌که‌م له لای قازی به ئەمانه‌ت دانیم، هه‌ر وه‌خت کاروان هات ئەچم وه‌ری ئەگره‌وه‌و ئه‌روم. چوو له لای قازی وتی: قوربان! ئەم پاره‌یه‌م به ئەمانه‌ت لای خۆت بۆ دانی هه‌تاکوو هاو‌رپم ده‌ست ئەکه‌وئ و ئه‌رۆمه‌وه. قازی وه‌ریگرت و سندوقیک که له به‌رده‌میا بوو خسته‌ی ناویه‌وه.

له پاش سئ چوار روژ کاروان هات. کابرا چوو له لای قازی وتی: قوربان! ئەمانه‌ته‌که‌م بده‌ره‌وه ئەوا کاروان هاتوو له گه‌لی ئه‌رۆمه‌وه. قازی وتی: ئەمانه‌تی چی؟ وتی: پاره‌کانم. قازی فرمووی: قه‌حبه باب! پارهی چی؟ یاللا ده‌ره‌وه. کابرا هه‌ناسه‌یه‌کی هه‌لکیشاو ده‌ستی کرد به‌ گریان و چوو به‌ر ماله‌که دیسان لینی دانیشت.

کاره‌که‌ره‌که هات وتی وه‌ره خانم بانگت ئەکا. لئیدا رو‌یشت. خانم وتی: دیسان چیه؟ وتی قوربان داد! له ده‌ست گورگ رزگارت کردم ئیسته که‌وتمه ده‌ست سوار. پاره‌که‌م به ئەمانه‌ت لای قازی دانا‌بوو ئەوا قازی ده‌ستی پیا‌گرتوو نامداته‌وه. خانم وتی: برۆ به‌یانی بۆت ئەسینمه‌وه، به‌لام به‌و شه‌رت له‌م شاره‌ به‌ند نه‌بی. کابرا وتی: قوربان! ئەگه‌ر ئەمجاره ده‌ستم له یه‌خه‌ی ئەم شاره‌ بووه‌وه شه‌رت بئ جاریکیکه شه‌وی تیا روژ نه‌که‌مه‌وه. چوو له سه‌ر ته‌نوره‌که‌ لئ که‌وت و هه‌ر لیک‌ی ئەدایه‌وه ئاخۆ بۆم بسینته‌وه یان نه‌؟

ئهو شه‌وه روژ بووه‌وه؛ خانم ده‌ستی جلی نایابی له به‌رکرد و خو‌ی رازانه‌وه، سندوقیکی نایه‌ بن ده‌ستی چوو له لای قازی وتی: عه‌رزی قازی بکه‌ن ئیشم بئ هه‌یه‌ ته‌نها خۆم و خو‌ی. قازی مه‌حکه‌مه‌ی چۆل کرد.

ژنه‌که به‌ کابرای وت له پاش تو‌زیک وه‌ره بلن قازیه‌فه‌نی ئەمانه‌ته‌که‌م بده‌ره‌وه. له‌وه پیشتریش ئامۆزگاری کاره‌که‌ره‌که‌ی کرد بوو که به‌ تو‌زیک له پاش پیاوه‌که‌وه بیت و بلنیت خانم ئاغه‌م هاته‌وه. ئینجا چوو ژوو‌ره‌وه وتی: «قازیه‌فه‌نی من ژنی فلان تاجرم. می‌رده‌که‌م بۆ تجاره‌ت چوو ته‌ هندستان، وه‌کو بیستومه‌م، مردوو. ئەوا ئەم سندوقه‌ که

پریه‌تی له جهاوه‌رو شتومه‌کی نایاب هیناومه لای جه‌نابت بێ. ئە‌گەر راست بوو می‌رده‌که‌م مرد بوو، هه‌مووی بۆ تو، به‌لام له میرات نووسینه‌که‌دا چاوت لێم بێ؛ ئە‌گەر نه‌ش‌م‌رد بوو ئە‌وا نیوه‌ی بۆ تو و نیوه‌م بده‌روه‌ه».

قازی فه‌رمووی به‌ سه‌ر چاوا! کو‌توپ‌ر له‌م وه‌خته‌دا کاب‌را هاته‌ ژووره‌وه‌ وتی: «قازیه‌فه‌نی خوا راوه‌ستاوت کا ئە‌مانه‌ته‌که‌م». قازی تی‌ فک‌ری ئە‌گەر نه‌یده‌مه‌وه‌ ژنه‌که‌ متمانه‌م بێ نا‌کا. وتی: «وه‌ره‌ رۆله‌ ئە‌وه‌ته‌ له‌و سه‌ندۆقه‌دا بۆ خۆت ده‌ری بینه، با من ده‌ستم لێ نه‌که‌وێ». کلێله‌که‌ی دایه‌ وتی بی‌ژیره‌ بزانه‌ ته‌واوه، هه‌رچه‌ن من ده‌ستیش‌م لێ نه‌که‌وتوه‌وه، به‌لام شه‌رع‌ن واچاکه‌.

کاب‌را سه‌ندوقی کرده‌وه‌ پاره‌ی خۆی هه‌ل‌گرت، نایه‌ باخه‌لی. له‌و کاته‌دا کاره‌که‌ره‌که‌ هاته‌ ژووره‌وه‌ وتی: «ئاغه‌ژن موژده، ئاغمه‌ هاته‌وه». ژنه‌که‌ سه‌ندۆقی نایه‌ باخه‌لی و ده‌ستی کرد به‌ سه‌ما کردن. کاب‌رای خاوه‌ن پاره‌و کاره‌که‌ریش که‌وتته‌ چۆبی کیشان، قازیش می‌زه‌ره‌که‌ی داناو ده‌ستی کرد به‌ سووردان.

خانم وتی: «قازیه‌فه‌نی! من سه‌ما ئە‌که‌م که‌ می‌رده‌که‌م نه‌م‌ردوه‌وه، کاره‌که‌ره‌که‌، هه‌ل‌ئه‌په‌رێ ئاغه‌ی به‌ بی‌مه‌زه‌ره‌تی هاته‌وته‌وه، ئە‌م کاب‌رایه‌ چۆبی ئە‌کیشێ پاره‌ی خۆی ده‌ست که‌وتوته‌وه، تو بۆچی وا ئە‌که‌ی؟» وتی: «به‌ خوا خانم منیش له‌ مه‌ک‌ری تو».

- زینیک سێ کچی هه‌بوو یه‌کی‌کیانی دا به‌ شوو، پنی وت: رۆله، شه‌و که‌ ئە‌چیته‌ لای می‌رده‌که‌ت له‌و وه‌خته‌دا که‌ خه‌ریکی ئیش کردنه، بزیک‌ی پنه‌و بکه‌ بزانه‌ ئە‌لێ چێ. کچه‌ شه‌و، که‌ می‌رده‌که‌ی چوه‌ لای -وه‌کو دایکی پنی وتبوو- بزیک‌ی به‌ می‌رده‌که‌یه‌وه‌ کرد. می‌رده‌ زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌ک گرتی و وتی: «ئای ئە‌وه‌ بۆچی وا ئە‌که‌ی؟» سه‌به‌ینی دایکه‌که‌ له‌ کچه‌ی پرسى: ها، رۆله‌ چی بوو؟ وتی دایکه‌ بزه‌که‌م پنه‌و کرد زه‌رده‌خه‌نه‌ گرتی و وتی بۆچی وا ئە‌که‌ی. دایکی وتی: «رۆله‌ ئە‌وه‌ که‌ریکه‌ خوا پنی داوی، به‌ختت چاکه‌ تا ماوی سواری به‌».

کچی ناوه‌نجی دا به‌ شوو، به‌و جووره‌ ئامۆزگاری ئە‌ویشی کرد. شه‌و که‌ کچه‌ می‌رده‌که‌ی هاته‌ لای بزیک‌ی به‌ می‌رده‌که‌یه‌وه‌ کرد، کاب‌را راپسکاو هه‌یج ده‌نگی نه‌کرد. به‌یانی دایکی کچه‌که‌ له‌ کچه‌ی پرسى چی بوو؟ وتی: دایه، که‌ بزه‌که‌م پنه‌و کرد راپسکاو ده‌نگی نه‌کرد. وتی: «رۆله، تویش هه‌ر باشی؛ ئە‌وه‌نده‌ هه‌یه‌ هه‌روه‌خت ئە‌و تووره‌ بوو، تو هه‌یج ده‌نگ مه‌که‌».

ئینجا کچی بچووکى دا به شوو به‌ویش هەر وای وت. شهو که می‌رده‌کەى چووہ لای، لهو وه‌خته‌دا بزیکى به می‌رده‌کە‌یه‌وه کرد. می‌رده ک‌شایه‌وه و ئیشه‌کەى نه‌کرد. هه‌ستا خۆى کۆ کرده‌وه به کچه‌کەى وت: «تو خوا بزانه‌و ئه‌و په‌نجه‌ته کامه بوو با ماچی بکه‌م». کچه په‌نجه‌کەى خۆى پيشاندا، کابرا چه‌قۆیه‌کى ده‌ره‌یناو ئه‌نگوستى کچه‌ی برپه‌وه. کچه‌که‌وته قۆره قۆرو هاوار هاوار تا به‌یانى. به‌یانى دایکى هات لینی پرسى چى بوو؟ وتى: دایه، خوا بتگرى بۆ نامۆزگاريت! که من ئە‌وا ئه‌نگوستیکم له‌سه‌ر دانا. دایکى وتى: «رۆله ئه‌نگوستیکت بر‌وا چاکتره‌تا خۆت. ئە‌وا پیت ئە‌لیم می‌رده‌کەت می‌رده. هەر بیزوتیه‌وه ئە‌تکوژى، جا ئە‌بى به‌هه‌موو جۆر ملی بۆ راکیشى».

- کابرایه‌کى کورد دوو کورپى گه‌نجى هه‌بوو. کوره‌کان چون دوو خوشکیان خواست. زۆرى بى نه‌چوو یه‌کى له‌ کوره‌کان ره‌نگ و روویه‌کى تری هه‌له‌ینایه‌وه‌وه رۆژ به رۆژ جوانت ئە‌بوو؛ که‌چى ئە‌ویتریان به‌ پینچه‌وانه‌ی ئە‌و رۆژ به رۆژ خراپتر و په‌رپووتر ئە‌بوو. له‌ براکەى خۆى پرسى: ئە‌رى برا! تو له‌ ماله‌وه له‌ گه‌ل ژنه‌کەت چۆنى؟ وتى: برا ژنى وا چاک و گوپرایه‌ل هەر نه‌بووه. وتى: ئە‌رى تو چۆنى؟ وتى: به‌ خوا برا! کوشتوومى. من ئە‌لیم سیرو ئە‌و ئە‌لنى پياز. براکەى وتى: نابى؛ هه‌ردووکیان کچی یه‌ک باوک و دایکن، بۆچ ئە‌بى ئە‌و وایى و ئە‌م وایى؟ وتى ئە‌گه‌ر بر‌واناکەى با تاقیبان بکه‌ینه‌وه. وتى: باشه.

کابرا هه‌ستا چووہ بازار باری شووتى کرى. بۆ شه‌وى براکەى و دوو سى که‌سى تری بانگ کرده ماله‌وه. له‌ پاش نان خواردن وتى: ئا ژنه‌که! شووتیه‌که‌مان بۆ بینه‌ بيشکینين. ژنه چوو شووتیه‌ کۆله‌یه‌کى هیناو فرپى دایه‌ به‌رده‌مى می‌رده‌کەى. می‌رده وتى: ئە‌مه خراپه، شووتیه‌کى باشمان بۆ بینه. ژنه به‌ ناو چه‌وانیکى گه‌زه‌وه مۆنه‌وه هه‌ستا چوو پینج شه‌ش شووتى خسته‌ سینه‌که‌وه و هینای وتى: «فه‌رموو ئە‌وه شووتیه‌کانت که کەر ناخوا».

خزمه‌تکارو کاره‌کەرى راگیرا کرده‌وه؛ په‌یتا په‌یتا ئە‌مرى به‌ سه‌را ئە‌کا. میوانه‌کانیش ئاگایان له‌م گه‌تولفته‌یه. له‌ پاش تۆزى زۆر شه‌رمه‌زار بوون و لیباندا رۆیشتن.

سه‌به‌ینى براکەى هات وتى: ئیمشه‌و میوانى من بن. ئینجا چوو له‌ بازار تاقه شووتیه‌کى کرى و برديه‌وه ماله‌وه. ئیوارى براکەى و میوانه‌کانى تر چون دانیشن. له‌ پاش نان خواردن کابرا به‌ ژنه‌کەى وت: ئا ژنه‌که شووتیه‌که‌مان بۆ بینه‌ بيشکینين. ژنه چوو نه‌وى له شووتى و هینای داینا. پیاوه‌که وتى: ئە‌م شووتیه خراپه‌ بچۆ شووتیه‌کى تر بینه. ژنه شووتى هه‌لگرته‌وه بردى و هېچ شووتى تریشیان نیه. نه‌ختى خۆى خه‌رىک کردو هینایه‌وه وتى:

«پیاووە کە بزانه ئەمە چۆنە؟» دیسان مێردە کەمی وتی: بە خوا ئەمەش باش نیە، شووتیەکی ترمەن بۆ بینە. ژنە شووتی بردەووە دیسان هینایەووە وتی: پیاووە کە ئەمە یەکیکی تر بزانه ئەمە چۆنە؟» تا حەوت جار پیاووە کە شووتیە کەمی بە ژنە کە دەناردەووە. هەر جار کە دەچوو دەهانهووە بە روویەکی گەلێ خۆشتر لە هەوڵجار دەهاتەووە؛ کەچی شووتیش هەر یەک شووتی بوو. جارێک نەبوت شووتی ترمەن نیە.

بەیانێ چوووە لای براکەمی وتی: «ها برا! ژنە کانمان چلۆن؟» وتی: بۆ خاتری خوا چارێکم بکە. وتی: چارت هەر ئەوێهە تەلەقی بدە من ماری ئەکەم. رەوشتی بۆت چار ئەکەم و لە پاشا بۆت تەلەق ئەدەمەووە.

کابرا چوو ژنە کەمی تەلەق داو ئەمیش ژنی خۆی تەلەق دا. هەر یەکە ژنی ئەویکە یانی ماری کرد. ژنی براکەمی تر کە چاوی بەم مێردەمی کەوت سواری بوو. ئەووە ئەو هیچ، ئەمی تریش ئەو رۆژە کە هینای، کەریک لە حەوشەدا بوو، بە ژنە کەمی وت: ئا بچۆ دۆلکە یە ئاو بۆ ئەم کەرە دانێ. ژنە چوو ئاووە کەمی بۆ دانا. کەرە کە دەمی برد بۆ ئاووە کەمی کەچی نەبخواردەووە.

کابرا هەر هەلیکیشایە خەنجەر و خەنجەرێکی گەیانزە لارە فیسکەمی کەرە وتی: «کەرە ئاواو! لای وایە ئەو عالەمە خزمەتکاری ئەووە، هەر ئاوی بۆ دانێن و نەبخواتەووە». خۆین فیجقەمی کرد. ژنە کە ئەمەمی دی زەنەقی چوو؛ ئیتر ملی بۆ ئەم مێردەمی راکیشا، ئەگەر مێردە کەمی بارە گوێزی لێ بنایە خەرە نەئەهات.

لە پاش بەینیک چوووە لای براکەمی وتی: برا! ژنە کەمی بۆ چاک کردووی وەرە بۆت تەلەق ئەدەم ژنی خۆت بەرەووە. هەر یە کەمی ژنی خۆیانێان تەلەق داو ئینجا لە براکەمی پرسی: ئەو ژنەمی لای من زۆر لاسار بوو چۆت چاک کرد؟ ئەویش وتی: «کوتەک ئەزانێ قۆناخ لە کوێیە» و باسی کەرە کەمی بۆ گێرایەووە.

کابرا کە ژنە کەمی ماری کردەووە فیکری کردەووە وتی: بە خوا وا چاکە با منیش هەر لە هەوڵەووە راییینم. بە ژنە کەمی وت: ئا ژنە کە مەرکانە یە ئاو دابنێ بۆ گویدرێژ با ببخواتەووە. ژنە چوو مەرکانە ئاوی داناو کابرا چوو بە لای کەرە کەمی، ژنەش راووستابوو، سەیری کرد کەرە کە ئاووە کە ناخواتەووە، هەلیکیشایە خنجەر کە لە ورگی کەرە بدا. ژنە کە خیرا دەستی کابرای گرت و وتی: «مە کە مە کە لێت ناوەشیتەووە؛ بە خۆرایی کەرە کەش مەکوژە. تۆ هەر پیاووە کەمی جارانی چاکت ئەناسم».

کابرای قور بە سەر دەستی سارد بوووەووە چوووەووە دۆخە کەمی جارێان.

- روژیک پیره ژنیک هات بۆ قه‌راخ شار، ته‌ماشای کرد ئەوا له ناقسنه‌که‌ی «وه‌یسی نازداردا» شه‌یتان دانیشتوو. ده‌سته ئەژنۆ ئەگری و خورخوڕ ئاو به چاویا دپته خواره‌وه. لئ پرسی: ئەوه بۆچی ئەگری؟ وتی: «پووری!» «کۆسته» و «باوه‌مه‌رده» شایانه؛ ژن به ژنیان کردوو. ئەمرۆ چوار روژه دهۆل و زورنالی ئەدهن، هه‌رچه‌نم کرد بیانکه‌م به گزیه‌کا بۆم نه‌کرا، له داخی ئەوه ئەگریم؛ گریان بۆ من باشه». وتی: «ئهی عه‌مرت نه‌مینتی، هه‌لسه‌ وه‌ره له گه‌لم؛ من ئەلیم براهه، تۆیش بلتی وایه، ئینجا بزانه چی ئەکه‌م». شه‌یتان وتی: پووری ئەگه‌ر تۆ شتیکت پئی کرا شه‌رت بئی تا ماوم بپم به شاگردت.

ئینجا هه‌ردووکیان هاتنه «کۆسته» و له رییه‌وه چوونه مالی ئەو کورپه‌ که خوشکی داوه و ژن ئەهینی. پیره‌ژن هه‌ر له گه‌ل گه‌یشه‌ جئ وتی: «رۆله! خۆ تۆ خزمی، که ژنت ئەهینا بۆچی پرسینکت به من نه‌کرد؟ من و باوکت خالۆزاو پورزاین. به هه‌ژارم ئەزانی هه‌ر خۆلی ناو ماله‌که‌م بپۆمه‌وه چوار ئەوه‌نده‌ی ده‌وله‌ته‌که‌ی تۆی تیاپه».

کورپه‌ گه‌لی له خۆی بورده‌وه وتی: پووری لیم بیوره به خوا نه‌مزانیوه که خزمایه‌تیه‌کی وه‌هامان هه‌یه، هه‌تا ئەمرۆش به خزمه‌ت نه‌گه‌یشتوم.

ئیتیر پیره‌ژن داوینتی لئ کرد به‌لادا ده‌ستی کرد به چیشته‌ دروست کردن. ئەو ژنانه‌ی که نان و چیشتیان ئەکرد، هه‌چیان پئی نه‌مابوو، هه‌موو بوو بوون به سه‌یرکه‌ر. سئ روژ شایه‌ی مابوو پیره‌ژن هه‌ناسه‌یه‌کی نه‌داو قنگی نه‌ناپه‌زه‌وی. ئەوه وه‌کوو ناشی چوار پالوو هه‌ر هه‌له‌سه‌وورا. روژی بووک سوار کردن، بووکی به جۆری رازانه‌وه که هه‌موو خه‌لکی دپه‌که سه‌رسام مان. لیره‌وه بووکیان برد بۆ «باوه‌مه‌رده» و له‌وه لاشه‌وه بووکی باوه‌مه‌رده هات. بووکه‌کانیان گۆرپه‌وه. پیره‌ژن چووه ژووره‌وه ته‌ماشای کچه‌ باوه‌مه‌رده‌یی کرد - که بۆ خالۆزای هاتوه به بووک - نه‌ختی سه‌رکه‌فی «خوم» له گیرفانیا بوو، ده‌ستی تیه‌وه‌داو ده‌ستی کرد به باخه‌لی بووکیندا هه‌ر دوو مه‌مکی گووشی. ئیتیر هاته‌ ده‌روه زاوای بانگ کرد و سئ چه‌پۆکی به سه‌ری خۆیا داو نه‌ختی پۆبه‌ سپه‌ه‌کانی راکیشاو وتی: «هه‌تیوا! خوا بتگری تۆ که ژنت ئەهینا، نه‌ ده‌بوو بگه‌رپئی ژنیکه‌ی به ناموس و به شه‌رم بپینی؟ چووی ئەم خوشکه‌ نازک و نازداره‌ت دا به قه‌ه‌به‌یه‌ک».

کورپه‌ جارئ له تاسه‌وه چوو، ئەمجا پرسی: تۆ خوا پووری ئەم ژنه‌ چیه‌؟ پیره‌ژن دیسان یه‌ک دوو چه‌مۆله‌ی له خۆی نا وتی: «ئهم گیسو بریده‌یه دۆستی هه‌تیویکی خومخانه‌چی بوو، هه‌موو روژیک که بۆ ماست و دۆ فروشتن ئەهات، هه‌تیو ئەبیره‌

ژووری خومخانە کەدیو هەرچی لە گەڵ ئەکرد، ئەی کرد. تەنانەت رەنگە ئیستەش سەگ و مەمکی نیشانەیی خومی پتووە بێ».

هەتیویش کەرو سەرشیت بوو؛ ئەم قەسە یە بیست هەلیکو تاپە ژوورەو و کراسی بووکی هەلدایەو. کە روانی ئەوا هەر دوو مەمکی جینگای پینج پەنجەو دەستەکەیی لێو دەیارەو هەمووی خومە، ئیتر بە بێ هیل و گەت بووکی دایە بەر خەنجەر، شپو و پری کرد بە سەر یەکا.

پیتخەسو، کە بووکی بە کوژراوی دی ئەویش دای بە سەری خۆیا بە باوکە رۆ خۆی گەیان دەو «باوە مەردە» و لە دوورەو بە بانگی کرد: ئەو بەوچی راوستاون؟ خۆ کۆستەیی بووکیان پارچە پارچە کرد.

ئەمانیش دەست بە جی بووکیان پەل پەل کرد. هەر دوو دی ئەمجا دەستیان دایە تەفەنگ، هەتا رۆژ ئاوا بوو دە دوانزا کەسیان لە یەکتەری کوشت. ئەمجا شەیتان کە ئەمەیی دی دەستی پیریژنی ماچ کردو و وتی: «نەو ک شاگرد، ئیتر پووری هەتا ماوم خزمەتکارتم».

- دوو پیرەژن بوون بە کچینی زۆر ناشیرین بوون، کەس نەخواستن، هەر وا مانەو تا پیر بوون ددانیان کەوت؛ یەکیکیان تەنها دانیکی ماوو ئەوی تریان دوو دان. ئەو سەردەمەش دانساز نەبوو. رۆژی وتیان خۆ ئیمە لە دنیا دا لەزە تمان لە خۆمان نەدی کەواتە با پیکەو خانویک بگرین، هەر دوو کمان دەست رەنگین، دورمان ئەکەین و تا ماوین بوو خۆمان بەم جۆرە رانەبویرین.

هاتن خانویکیان گرت. «دوو دانە» لە مالهو دروومانی ئەکرد بە جلی ئالو والو، «یەک دانە» ش ئیش و کاری بازاری ئەکرد. خانو کەیان لە سەر ری قەراخ شار بوو. کوری پاشا ئەچوو بوو، لە سەر سواریەو چاوی بە دوو دانە کەوت بە ئالو والو قەدو بالایەکی بەرزو بە لارو لەنجە بە هەیانە کەدا ئەهاتوو ئەچوو؛ بە کچیکی جوانی نازداری هاتە پیتش چاو. یەک ددانەیی بانگ کردو وتی: ئەو کچە کیه؟ وتی: «قوربان! ئەو تەنها کچمە، بۆیە هیناومەتە ئەم قەراخ شارە کەس نەیبینی و ئاژاوە یەکم بوو نەئیتەو. ئاخری لێرەش رزگارم نەبوو، جەنابتان دیتان، قور بە مالهو درا. ئەترسم کچە کەم لە کیس بچێ».

کورە میر ئەو نەندەتر شیت گیر بوو وتی: «پیرەژن! من ئەم کچەم هەر ئەوی».

کوربه سه‌ودایه‌کی وای که‌وته که‌لله‌وه نه‌یتوانی بجیی بۆ راو، گه‌رایه‌وه خسل و تداره‌ک و پاره‌یه‌کی زۆری نارد وتی: ئەمشه‌و کچه‌که‌م ئەوی، دوو دانه‌یش ئارایشی یه‌ک ددانه‌ی داو دو هه‌نجیره وشکه‌ی نایه‌ دوو لا گوییه‌وه که چالی گویی پی پر بکاته‌وه. یه‌ک ددانه‌ ملچه‌ ملچ هه‌نجیری ئەمزی زۆری پی خوشبوو.

شه‌و بردیان به‌ بووکی کوربه‌ میر چوو هه‌رده‌ روانی وا ده‌له‌ دتویک دانیشتوو ه‌وتی: ئای! پیریژن چه‌ په‌نیک‌ پی دام. شه‌قیک‌ له‌ بووک هه‌لدا له‌ په‌نجه‌ره‌وه‌ فرپی دایه‌ باخه‌که‌وه، هه‌نجیری له‌ ده‌م ده‌ره‌ری. چلم و لیک و سووراو و سپیاو و فرمیسک ده‌م و چاوی گرتوو به‌ هه‌نسکه‌وه‌ ئەگریاو ئەیوت: «هه‌نجیری مالی دایکم ئەویته‌وه».

رێکه‌وت وا بوو کچی شای په‌ریان قورگی خپ بوو بوو، ده‌ر نه‌ده‌بوو. له‌ تاو زانی قورگی ئارامی نه‌بوو، ته‌خته‌ره‌وانیان له‌ سه‌ر شانی په‌ریان بۆ دانا‌بوو ئەیانگێرا که‌ چاوی به‌مه‌ که‌وت پی ئیختیاری پیکه‌نی و قورگی ده‌ربوو. دو‌عای کرد پیریژن بوو به‌ کچیک‌ چوارده‌ سال له‌ په‌ری جواتر.

کوربه، که‌ پیریژنی فری دایه‌ خواره‌وه‌ مه‌راقی کرد ئاخۆ ماوه‌ یا مردوو‌ه؟ که‌ چوو ته‌ماشای کرد ئەوا باخه‌که‌ له‌ تیشکی رووناکی یه‌ک ددانه‌ شه‌وق ئەداته‌وه. ئەویش هه‌ر ئەلی: «هه‌نجیری مالی دایکم ئەویته‌وه». چوو ماچی کرد و هینایه‌وه‌ ئۆده‌ی بوو‌کینه‌که‌ی. دوو ددانه‌ش چاوه‌رئ بوو که‌ی ده‌یبه‌ن بۆ کوشتن، که‌چی به‌ خۆشی خۆشیه‌وه‌ هاتن به‌ شویتیا. که‌ چوو یه‌ک ددانه‌ی نه‌ناسیه‌وه، به‌ ناو نیشانه‌ی گو‌فتوگۆی پیشوویان ناسیه‌وه، ئینجا دوو ددانه‌ هه‌ر ئەیمالی به‌ سه‌ر خۆیا و ئەیوت: «چیم کرد به‌ خۆم».

- ئەلین له‌ زه‌مانی زوو له‌و سه‌رشویی سه‌قره‌ کابراییک «شاکه‌»ی ناو بوو؛ ژنیک‌ی هه‌بوو، «شیرین»ی ناو بووه. شاکه‌ هه‌لساوه‌ و چوو ته‌ قه‌لای که‌ره‌فتوو چل سال نوێزو رۆزو به‌ندایه‌تی بۆ خوا کردوو. له‌ پاشا هاتوو ته‌وه‌ به‌ ژنه‌که‌ی وتوو: «شیرین! ئەوا چل ساله‌م ته‌واو کرد، ئیسته‌ هه‌قی ئەوه‌م هه‌یه‌ که‌ سێ نیاز بکه‌م له‌ خواو هه‌رسنیک‌ی گیرا بیی؛ جا تو ئەلی داوای چی لی بکه‌م؟»

شیرین سێ و دووی لی ناکا ئەلی: «داوا بکه‌ خوا جوانیه‌ک بدا به‌ من که‌ له‌ دنیا‌دا هاوتام نه‌بی». شاکه‌ ئەپارپته‌وه‌ له‌ خواو نیازه‌که‌ی گیرا ئەبی. شیرین ئەوه‌نده‌ جوان و نازدار ئەبی له‌ هه‌موو دنیا‌دا هه‌ر باسی نازداری ئەو ئەبی.

شیرین کە ناو بانگی خۆی ئەبێتتەو، زۆری پێ ناچێت لە خۆی بایێ ئەبێت ئەلی: من بەم ناسک و نازداریه بۆچی دا بنیشم بە لای پیرەمێردیکی واو کە نان نیە بێخوا. شاکەو منالەکانی جی دیلتی و ئەروا، ئیتر هەموو کەس قورپا و ئەخواتەو کە شیرین قسە ی لە گەل بکا.

ئەم دیمەنە کار ئەکاتە دلی شاکە ی مێردی. شاکە دوایەکی لێ ئەکا کلکیکی لێ پەیدا ئەبێت. شیرین کە لە سەر ئەو جوانیە ئەم کلکە بە خۆیەو ئەبێت، پەشیمان ئەبێتەو و دیتەو بۆ لای شاکەو بە دەوری ماله کەدا چەن شەو و چەن رۆژ ئەسورپتەو و لە ناو خۆل و قورپا خۆی ئەگەوزینێ و ئەگری. شاکەش هەر گویی ناداتی، لە ئاخرا لە بەر ئەو دایکی منالەکانی بوو و چل سال زەمانی پیتشوویان پیکەو رابواردوو، بەزەیی پیا دیتەو دوایەکی لێ ئەکا شیرین ئەبێتەو بە شیرینەکی جارار و دیتەو ناو منالەکانی.

بەم جۆرە شاکە نوێژو رۆژی چل سالی لە سەر خاتوو شیرین دۆران و لە ئاخ دەس لە گونان بەرەو ژیر بوی دەرچوو.

- کابرایەک دوو ژنی هەبوو؛ یەکیکیان سەرەو یەکیکیان جەهیل. پیرەژنە کە هەر رۆژی بوختانیککی بۆ ژنە جەهیلە هەلئەبەست؛ کابرا هیچ گویی نەئەدایە.

رۆژیک پیرەژن بە مێردە کە ی وت: «نازانم تۆ چە شیرینیەکت بەو کچەتیو دا چوو؟ هەموو شەوی گو ئەکاتە ژیر خۆی». کابرا وتی ئەمە چەن وەختە لە لامە بۆچی جاریک نەمدی گوی کردبێتە سەر جینگە؟ پیرەژن وتی: هەتا لە خەو هەلئەستی ئەچی ئەیشوا. کابرا وتی: من بە چاوی خۆم نەببینم بپروا ناکەم. پیریزن وتی: شەرت بێ نیشانت بەم. سێ چوار رۆژیککی پێ چوو، بەیانیک کە کابراو ژنە کە لە هەیان نوستبون، پیرەژن بەبێ دەری لە ژوور هاتە دەرەو، تەماشای کرد نوستوون. هات بە پەلە تەبێت گوی کردە ناو [جینگە ی] ژنە کە ی تر و هەرای کردەو ژورەو کە دەرپتیکە ی لە پێ بکاتەو. کابرا خەبەر بوو، ئاگای لێ بوو کە پیرەژن چی کرد، دەستی کرد بە باخەلیا لیرە یەکی ئالتونی دەرھینا و خستیه ناو گوو کەو و خۆی بە نووستویی خستەو. پیریزن هات و وتی: «هەتیوا! هەلسە من ئەموت کچەتیو کە گوو ئەکاتە ژیر خۆی تۆ باوهرت نەئەکرد؛ دە تەماشاکە». کابرا تەماشایەکی گوو کە ی کرد و وتی: «ئۆخە ی ئەو لیرە یە کە لە ناویا خۆزگە هەموو شەوی بیکردایە».

پیره‌ژن وتی: «کوره بینه لیره‌که‌م بده‌ره‌وه؛ بهو قورعانه‌ی ئه‌و مه‌لایه لئی خویندووه گووی خۆمه‌هی ئه‌و نیه.

- پیاویکی جوان عومر ژنیک‌ی پیری له سک وه‌ستاوه‌ی هه‌بوو. هه‌موو جار ژنه‌که‌ یی نه‌وت: «بچۆ ژنیک‌ی جوان عومر بۆ خۆت بینه، من که‌لکی ژن و میردیم پتوه نه‌ماوه؛ به‌لکه‌ خوا مندالیک‌یشت بداتی با ئه‌م مال و ملکه‌ت نه‌که‌و پتته ده‌س خه‌لکی». ئیتر ئه‌وه‌نده سه‌ری کرده سه‌ری کابرا ناچار چوو کچیک‌ی هینا.

له پاش چه‌ن روژیک پیره‌ژن ئاگر چوو ه‌گیانی. ژه‌نگ و ژاری هه‌لگرت، هه‌ر نه‌یوت: هه‌تیو ئه‌م ژنه قه‌وومی خراپه، ئه‌وه‌ته‌ی هیناوته به‌ره‌که‌تی مالمان نه‌ماوه. ده‌ست ئه‌به‌م بۆ کووپه‌ی ساوه‌ر نیوه‌ی نه‌ماوه، که‌نووی ئارد ه‌یچی تیا نه‌ماوه، کووپه‌له‌ی روژن خالیه، کابرا ه‌یچ گوئی لئ نه‌ئه‌گرت.

ئاخری روژیک کابرا هاته‌وه بۆ ماله‌وه، دوو مریشکیان هه‌بوو هه‌ر یه‌کئ ده‌ دوانزه جووچکی له به‌ر بوو. سه‌یری کرد له سه‌رانگوپلکی به‌ر ده‌رگا که‌یان هه‌مووی به‌ مرداره‌و بووی فری دراوه. پرسئ ئه‌م مریشک و جووچکانه‌ بۆچی مرداره‌وه بوون؟ پیره‌ژن وتی: «له قودووو شه‌ر بیرسه».

روژی دوایی دوو گوپره‌که‌یان هه‌بوو، پیره‌ژن گوپره‌و ساری له ملیان پینچا هه‌ر دووکی خنکاندن و ئه‌وانیشی فریدایه سه‌ر سه‌رانگوپلکی. کابراکه هاته‌وه چاوی پتکه‌وت، پرسئ ئه‌مانه‌ بۆچ وایان لئ هاته‌وه؟ پیره‌ژن وتی: «مردووت مرئ به‌ خوا داری سوالی ئه‌گرته ده‌ست». کابرا وتی: «ئینجا چاره‌م چیه‌؟» وتی: «ئه‌م کچه‌تیوه ته‌لاق بده». وتی: خوا بتگرئ هه‌موو چه‌ن روژیکه هیناومه‌و پاره‌یه‌کی زۆرم تیا خه‌رج کردووه؛ چلونی ته‌لاق بده‌م؟ خۆ ئه‌گه‌ر ته‌لاقیشی بده‌م ماره‌یی و نه‌فه‌قه‌م لئ ئه‌ستین. پیره‌ژن وتی: «بیکوژه، بیکوژه». کابرا وتی: «ئه‌لحه‌کم‌ولللا! ئه‌یکوژم».

دوو روژی پینچوو پیره‌ژن وتی: درۆزن خۆ تۆ وتت ئه‌یکوژم، کوا ه‌یچ دیار نه‌بوو؟ [پیاوه‌که وتی:] نازانم چه‌قوی تیزم نییه‌ که سه‌ری بپریم. پیره‌ژن وتی: من چه‌قوی تیژت بۆ ئه‌هینم.

ئه‌و روژه هه‌تا ئیواره چه‌قویه‌کی به‌ هه‌سان سوو. شه‌و وه‌ختی نووستن هینای خستیه‌ کۆشی میرده‌که‌یه‌وه. به‌یانی زوو هه‌لسا ته‌ماشای کرد ژنه‌که‌ پشتیر ئه‌مالئ. چوو کابرای خه‌به‌ر کرده‌وه وتی بۆچی سه‌رت نه‌برئ؟ وتی: به‌ خوا ژنه‌که‌ له سه‌ر جینگا لیکم دایه‌وه

ئەگەر سەرم بېریایە حوکومەت حەپسی ئەکردم؛ ئەیانوت تۆ لە سەر چی ئەم ژنەت سەر بېریوە؟ لەوانە بوو هەلم و اسن. ئەگەر حوکومەتیش نەیزانیایە برای هەیه ئەیانکوشتەم. پیرەژن وتی: کەواوە بێخنکینە. وتی: چاکە.

سبەینێ کە پیرەژن تەماشای کرد، ئەوا هەویکە هەشکە ئەژەنی. دیسان مێردە کە هەبەر کردووە وتی: ئەووە بۆچی نەتخنکان؟ کابرا وتی لیکم دایەووە ئەگەر دەستم بختایە بینی هاواری ئەکرد خەلکی ئەهاتن و تووشی کیشە ئەبووم و بەلکۆو دەره قەتیشی نەئەهاتم. پیرەژن وتی: دە ئەمشو من دیم هەر دوو دەستی ئەگرم نایەلم جم بەدا، تۆش دەست بئیره بینی و بێخنکینە. کابرا وتی: زۆر باشە.

شەو وەختی نوستن هات ژنە کە چوووە سەر جینگای خۆی راکشا. پیرەژن بە کابرای وت: دە هەلسە ئەوا من دەستی ئەگرم، تۆش بێخنکینە. کابرا وتی: ژنە کە وا نابێ بە خوا ئەگەر بێخنکینم خەلکی ئەلین ئەم ژنە ئیوارە ساغ و سەلیم بوو، شەو بۆچی مرد؟ دیارە حەکیم دیت و تەماشای ئەکاو راپۆرتی ئەدا کە خنکاوە؛ ئەو وەختە منیش و تۆش تووشی گۆبەن ئەبین. پیرەژن وتی ئەی چاری چیە؟ وتی تەگبیریکی چاکم کردووە. وتی چیە تەگبیرە کەت؟

کابرا وتی: «دەست ئەکەم بە گایینی. شەو ئەیگیم، رۆژ ئەیگیم؛ ئەوەندە ئەیگیم هەتا ئەمری. ئەو وەختە کەس نالی کۆشتیان؛ یا خنکاندیان». پیرەژن وتی: «ناوە لالا! کەواتە ئەو جوان و جەهیلە وازی لێ بێتە؛ من بە قەد خۆم عومرم رابواردوووە من بەو دەردە بکۆژە با رزگارم بێی و ئیوێش بۆ خۆتان رەحەت ببن».

- بێوێژنە کوردیک هەبوو زۆر فیلباز بوو؛ چوار پینج شووی کردبوو بەلام ماوێهەکی زۆر بوو بە بێوێژنی مابووە. رۆژیک کابرایەکی زەبەلاح هاتە لای وتی: بێستوومە تۆ میردەت نیە، منیش بێ کەبیانوم؛ ئەگەر شووم پینەکە هەتەتخووزم. ژنە لێ پرسی: تۆ ئینش و کارت چیە؟ کابرا وتی: ئەوی راستی بێ دزم. وتی چە جۆرە دزیکی؟ وتی: «من عادیەم وایە ئیواران کە نوێژی شیانم کرد ئەچم بۆ دزی؛ بەیانی بۆ نوێژی سبەحەینی دیمەووە؛ نایەلم نوێژە کەم بڕوا. ساخوا چی بە نسیب کردبوو ئەیهینم، پێوێ رانەبوریتم. بەلام بە رۆژ لە مال ناچمە دەروەه.

ژنە کە چوو لە گەلی بۆ لای مەلایک خۆی لێ ماره کرد. لە پاش چوار رۆژ، شەویک نوێژی خەوتتان کابرایەک هات وتی: «بێستوومە تۆ بێوێژنی، ئەگەر شووم پێ ئەکە

ئه‌تخوآزم». پرسى: تو چه کاره‌ی؟ وتى: ئيش و فرمانم هه‌ر دزیه. وتى چلۆن دزیکى؟
وتى: «دزى رۆژم؛ به‌یانی که نوێژم کرد ئه‌رۆمه‌ ده‌ره‌وه. مالى ده‌رگای دانه‌خستى شتىكى
لئ ئه‌دزم؛ یا خود گیرفانىک ئه‌برم؛ وه یا به‌ فیل و ته‌له‌که شتى دس خۆم ئه‌خهم. ئیواره
دوای نوێژى شیوان دیمه‌وه نوێژى خۆم ئه‌که‌م و ئیتر به‌ شه‌و ناچمه‌ ده‌ره‌وه». ژنه‌که وتى:
«ئه‌مه‌ خوا داویه به‌ رۆژ و به‌ شه‌و من له‌ ئاهه‌نگام». چوو خۆی له‌ویش ماره‌ کرد.

نزیکه‌ی چوار پینچ مانگ به‌ رۆژ دزى شه‌و له‌ لای بوو، به‌ شه‌ویش دزى رۆژى له
لابوو. رۆژیک وتى به‌ خوا و اچاکه‌ من ئه‌م دوو میرده‌م له‌ یه‌ک ئاشکرا بکه‌م بزانه‌م چى
ئه‌که‌ن. شه‌و به‌ دزى رۆژى وت: «فلانى سبه‌ینى مه‌چۆ بۆ دزى، بیست قهرانه‌م له‌ لای
کوێخاکه‌ی "باوه‌ مه‌رده"یه، بچۆ بۆم بسینه‌وه». وتى: چاکه‌. به‌یانی کوێزه‌ به‌ رۆنیکى هینا
له‌ به‌ر چاوى کابرا کردى به‌ دوو که‌رته‌وه، ده‌سه‌سپیکى سووریشى هینا کردى به‌ دوو
له‌ته‌وه. که‌رته‌ کوێزه‌ی خسته‌ ناو له‌ته‌ ده‌سه‌سپه‌وه دای به‌ دزى رۆژ. وتى برۆ؛ به‌لام له
سه‌ر پرده‌که‌ی «قولی سان» دانیشه‌ نانه‌که‌ت بخۆ هه‌تا هاوړیکت لئ هه‌لبکه‌وى، ئه‌وسا برۆ
نه‌وه‌کوو روتت بکه‌نه‌وه. کابرا وتى چاکه‌ له‌ته‌ کوێزه‌وه ده‌سه‌سپى نایه‌ باخه‌لى و لیدا
رۆیى.

له‌ پاش رۆیشتنى ئه‌و، دزى شه‌و که‌ میردى رۆژ بوو هاته‌وه. ژنه‌که وتى: «فلانى
دامه‌نیشه‌ بیست قهرانه‌م له‌ لای کوێخاکه‌ی باوه‌مه‌رده‌یه، بچۆ لئى وه‌ر بگه‌ره‌وه؛ ئه‌مه‌ش
تۆیشووی رینگات، به‌لام له‌ سه‌ر پرده‌که‌ی قولی سان دانیشه‌ بیخۆ، به‌لکوو هاوړیکش په‌یدا
که‌ی به‌ ته‌نها مه‌رۆ با تووشى جه‌رده‌ نه‌بى».

کابرا نانه‌که‌ی وه‌رگرت که‌وته رى. که‌ هات له‌ سه‌ر پرده‌که‌ی قولی سان ته‌ماشای
کرد زه‌لامیک دانیشه‌تووه کوێزه‌ ئه‌خوا. سه‌لامى کردو له‌ لایه‌وه دانیشه‌ت. تیشوه‌که‌ی
ده‌رهینا؛ له‌تنى کوێزه‌ له‌ ناو له‌تنى ده‌سه‌سپه‌ی سووردا. ده‌ستى کرد به‌ خواردن. کابرای
هه‌وه‌ل پرسى ئه‌وه تۆش له‌تنى کوێزه‌ت پێیه‌ له‌ ناو له‌ته‌ ده‌سه‌سپدا؟ وتى: به‌لئى. وتى
سوبحانه‌للا! منیش هه‌ر شتىكى وام پێیه‌. که‌ له‌ته‌ کوێزه‌یان به‌ یه‌که‌وه‌نا ته‌ماشایان کرد
کوێزه‌یه‌که‌و کراوه به‌ دوو له‌ته‌وه. ده‌سه‌سپه‌که‌یان به‌ یه‌ک گرت ئه‌ویش یه‌ک ده‌سه‌سپ
بوو دوو پارچه‌ کرا بوو. یه‌کێکیان پرسى: تۆ بۆ کوئى ئه‌چى؟ ئیشت چیه‌؟ وتى ژنه‌که‌م
بیست قهرانى له‌ لای کوێخاکه‌ی باوه‌مه‌رده‌یه ئه‌چم بۆی ئه‌سینه‌وه. وتى ژنه‌که‌ت ناوی
چیه‌؟ وتى: «خه‌ندان». وتى: کوره‌ خۆ ئه‌وه ژنى منه‌و من ئه‌چم پاره‌که‌ی بۆ ئه‌سینه‌وه.

لە سەر ئەمە نەزىك بوو بچن بە گۆر يەكا. ناچار ھەردوو كيان گەپرانەو ھە چوونە لای
ژنەكە و وتیان: تۆ ژنى كىيى؟ وتى: ھەر كامىكتان ئازابن ژنى ئەو ھەم، لە ئىشى خۆيا و ھەستا
بى ئەو ئەبى بە مێردم». ھەردوو كيان بەم قەسە يە رازى بوون.

دزى رۆژ وتى: ئىستا رۆژە با پەروىن مەن و ھەستايەتى خۆمت پىشان دەم. دزى شەو
دوای كەوت ھاتن بۆ بازار. جوولەكە يەكە دەولەمەند - كە كۆتالى فرۆشتبوو بە
بازرگانەكان - لە حوجرەى خۆى ھاتە خوارەو ھە بۆ ھەفتانە سەندن. دزى رۆژ قەلەمىك و
پارچە يەك كاغەزى بە دەستەو ھەرت. جوولەكە لە دوكانىك چوار لىرە، لە يەككىكى تر پىنج
لىرە، لە يەككىكى تر پانزە مەجىدى، لە يەككىكى تر چوار كاغەزى پىنج مەجىدى. بەم جۆرە
شەش سەد ھەوسەد مەجىدى ھەرت. لە پەردى رۆژ دەستى كرد بە باخەلىيا كىسە
پارەكەى دەرھىنا. خواجه يەقەى ھەرت وتى: كىسەكەم. دزە وتى: كىسەى چى؟ بى دىن!
تەشقەلەم پى ئەكەى. خواجه ھاوارى كرد و جاندرمە ھاتن وتیان چى؟ جوو ھەتە وتى: ئەم
كەپرايە كىسە پارەى لى دزىم. كەپرا وتى: دزە ئەكە گەرم پى ئەكە.

جاندرمەكان ھىنايان بۆ دائرە. جوو لە لای باش مەعمور وتى: قوربان! ئەم كەپرايە
دەستى كرد بە باخەلما كىسە پارەكەمى دزى. كەپرا وتى قوربان دزە ئەكە كىسە پارەى
خۆمە ئەگەر شەھىدى ھەيە باشە. جوو ھەتە وتى: شەھىد لە كوى بوو؟ تۆ بە دزى ھەو ھەرت
ھىنا. وتى: قوربان! لى پەرسە - لە خواجه - كە مەن پارەكەم ژمارد؟ خواجه وتى: نەخىر؛
ئەو ھەتە لە باخەلىيا. دزە وتى: قوربان! ئەگەر پارەى ئەو كىسەكە چەندى تىايە؟ كە
كىسەكەيان ژمارد بە تەواوى قەسى كەپرا بوو. باش مەعمور ئەمەرى كرد تا دوو شەق لەم
جوولەكە يە ھەلدەن تەشقەلە بەم مۇسلمانە ھەزارە ئەكات. ھەللا يەك دوو ھەرمىيان دا بە
خواجه و دەرپان كرد.

كەپرا بە دزى شەوى وت: چلۆنم؟ وتى باشە؛ بەلام ئىمشەو نۆرەى مەن. وتى: چاكە.
شەو بە رى كەوت پىاويكى گەورەى ھەكو مەحمووپاشا ھاتبوو لە مالى پىاويكى
گەورە ميان بوو. دزى شەو، دزى رۆژى بردو جوو بە كەمەند جوو ھەسەر بان. رەفەقەكەى
ھەلكىشايە ھەسەر بان، چوونە خوارەو ھە، قازىك لە ھەوشەكەدا بوو دزى شەو ھەسەرى پەرى و
داى بە دزى رۆژ وتى دانىشە لەم مەتبەخە [بەو] ئاگرە بىكە بە كەباب پەرسىمانە؛ خۆيشى
ھاتە ھەسەرەو.

تەماشای كرد ئەو پاشا لە ھەسەر چوار پەيەك نوستوو ھە. خزمەتكارىك لە بەر
كۆرسىكە دانىشتوو ھەكەيتى بۆ ئەكە: «سولتان مەحمو لە گەل ھەياسى خاس وا

رویشتن وا هاتن ...». به للام خزمه تکاره که زور خهوی دئی، له گهل پاشا خهوی لئی
ئه که وئی کابراش به لادا دیت، له پاش چهند ده قیقه یه ک پاشا خه بیری نه بیته وه نه لئی:
«حمه‌ی خوسره و حه کایه ت بکه». حه مه هه لئه ستی دیسان چهن قسه یه کی تر له
حه کایه ته که نه کا.

دزه که سه به ته یه کی گه وره ی به گوریتیک به ست و گوریتسه که ی له داریکی بن میچی
هۆده که هه لکیشان. سه به ته ی هیتا به هیتواشی پالیتیکی به حه مه ی خوسره وه وه نا، خستیه
سه به ته که وه، سه ری گوریتسه که ی راکیتشا هیتواش، هیتواش هه تا سه به ته له بن میچ قایم بوو؛
حه مه ی خوسره و به سه قفه که وه هه لو اسرا. دزه دهستی کرد به شتومه ک کو کردنه وه. پاشا
خه بیری بو وه وه وتی «حه مه ی خوسره و حه کایه ت بکه». دزه دانیشته نه یزانی حه مه ی
خوسره و له کویدا حه کایه تی بریوه. وتی: «پاشان سولتان مه حمو وای وت، هه یاسی
خاس وای کرد...».

دزی روژ هاتبوو بزانی چی نه کا، که چاوی به م کاره که وت سه رسام بوو. له م
وه خته دا بوئی گوشتی قازه که هات. دزه به ره فیه که ی وت بگه ره قازه که سووتا. پاشا
هیچ لیفه که ی لا نه دا وتی: حه مه قازی چی؟ وتی: «قوربان! له و هه خته دا که بابی قازیان بو
سولتان مه حمو نه کرد». پاشا خهوی لئی که وته وه.

دزه هه رچی به نرخ بوو کردی به کولیک هاته ده ره وه. له گهل ره فیه که ی گوشتی
قازیشیان هیتا و هاتنه وه بو ماله وه.

پاشا وه ختی به بیان خه بیری بو وه بانگی کرد حه مه ی خوسره و! حه مه ی خوسره و!
حه مه خه بیری بو وه هیچ چاوی نه کرده وه که له کوپیه دهستی کرد به حه کایه ت به ده م
خه وه وه. پاشا ته ماشای کرد حه مه له دوور دهنگی حه کایه تی دئی. سه ری هه لبری روانی
حه مه دهنگی دئی، به للام خوی دیار نییه. هه موو هۆده که ی روانی. دوایی ته ماشای کرد له
بن میچی خانوه که له سه به ته یه کدا هه لو اسراوه، که چی حه مه هه ر حه کایه تیش نه کا. وتی:
«ئه ری حه مه! نه وه چی نه که ی له و سه به ته یه دا؟ ده ویت باوک!»

که حه مه سه ری هه لبری وتی: پاشا بو ختری خوا نه مه کنی خستوومیه ئیره وه؟ ئینجا
پاشا دهنگی کرد دوو سن که س هاتن سه به ته که بیان کرده وه و حه مه بیان هیتایه خواره وه. که
ورد بونه وه هه ر چی شتومه کی پاشا هه بوو دزراوه و قازیکیش سه ر براوه و کراوه به
که باب. نه و هه خته زانی نه وی وتی قازه که نه سووتی دزه که بووه.

پاشا له کردهوهی ئەم دزه زۆر سەری سوورما، جارچیەکی نارد جاری دا ئەو کەسە ی دزی له پاشا کردوو بیت، عەفوه. کابرای دزه هات. پاشا وتی چلۆنت ئەم دزیه کرد؟ کابرا سەر تا پا باسی ژنەکه و باسی دزی روژی گێڕایه وه. پاشا ئیتر دلی لێان چوو وتی: کەواته هەر دووکتان ئەو ژنە تەلاق بەن من ژنتان بۆ دیتم و بین به خزمەتکارم.

- کابرایەکی کورد هه‌بوو زۆر دەوله‌مەند بوو، هەر تاقه کورپکی هه‌بوو. کابرا مردو «کەله‌پوور» و میراته‌که‌ی هه‌موو مایه‌وه بۆ کورپه‌که‌ی. پیاویکی تریش بوو زه‌رنگه‌ر بوو، به‌لام زۆر قومار بازو بێ حقوق بوو. به هەر جۆریک بۆ خۆی کوتایه بن ده‌ستی کورپه‌ ده‌وله‌مەنده‌وه؛ هه‌موو روژ ئەچوو له گه‌لی سواری ولاغ ئەبوو جینگای خۆش‌خۆش ئەهه‌گه‌ران. له لوقه‌نته‌ نایابه‌کانا نانیان ئەخوارد، ئیوارانیش دیسان له مالی کورپه‌ ده‌وله‌مەند نانی ئەخوارد. به‌م ناوه‌وه «کیسه‌دار» بوو، هه‌موو روژی به‌لانی کەمه‌وه یه‌ک دوو لیره‌شی لێ ئەدزی.

زۆری پێ نه‌چوو کورپه‌ پاره‌و پوولی نه‌ما؛ ناچار به‌ فرۆشتنی ملکه‌کانی بوو. زه‌رنگه‌ر هەر روژه دوکانیک یا باغیک، یا کۆشکیکی به‌ نرخێ به‌ هه‌رزان لێ ئەکری و که‌چی ئەو پارهی که‌ ئەیدایه‌ نیوه‌ی زیاتری به‌ ناو ره‌فاقه‌ته‌وه‌ لێ ئەدزیه‌وه، هه‌تا وای لێ هات ته‌نانه‌ت له شتومه‌کی ناو مالیش هه‌چی به‌ ده‌سته‌وه نه‌ما. له گه‌ل ئەم هه‌موو تیکه‌لاویه‌ش ئەم مایه‌وه جاریک چیه‌ ئەم کورپه‌ی نه‌برده‌ مالی خۆی و بانگێشتنیککی بۆ نه‌کرد.

روژی‌ک کورپه‌ ده‌وله‌مەند هه‌چی نه‌ما‌بوو، چوو هه‌موو موغازه‌ی زه‌رنگه‌ر وتی: ئیمرو هه‌یچم نیه، هه‌ندیک پارهم به‌دری به‌ قه‌رز با به‌جین بۆ سه‌یران. زه‌رنگه‌ر هەر چه‌ن به‌ هۆی ئەم کورپه‌شه‌وه بوو بوو به‌ لۆرد، وتی: فلانی ئیسته‌ هه‌یچم له‌ لایه‌، وه ئەگه‌ر بېشم بێ، ناتده‌می؛ چونکه‌ هه‌یچت نه‌ماوه به‌ چی ئەمه‌ده‌بته‌وه؟ کورپه‌ هه‌ناسه‌یه‌کی هه‌لکێشاو وتی: «که‌وايه فلانی هەر ئەم ئەنگوستیله‌یه‌م ماوه لێم بکړه، منیش هوقه‌یه‌ک نان ئەکړم و ئەروم بۆ ولاتی که‌ کەس نه‌مناسی کرپکاری ئەکه‌م».

زه‌رنگه‌ر به‌ پارهی‌که‌ی ئەنگوستیله‌که‌ی لێ کړی و رویشته. که‌ چوو گه‌یشه‌ به‌ر مالیکی گه‌وره، ته‌ماشای کرد ژنیکي جوان له‌ باله‌خانه‌وه ته‌ماشای کۆلان ئەکا. کورپه‌ش وه‌ستا بوو له‌ چاو بركێ کردنا؛ چونکه‌ ده‌می بوو ئیشی بوو، ته‌ماشای ژنه‌ی کرد. ژنه‌که‌ش کورپه‌ی زۆر جوان هاته‌ به‌ر چاو و دلی لێ چوو، به‌ ئیشاره‌ بانگی کرد. کورپه‌ چوووه ژووره‌وه‌ ژنه‌که‌ برديه‌ باله‌خانه‌ داينا لێ پرسى توچى و چه‌کاره‌ی؟ وتی: به‌ خوا فلانی! من

زور ده‌لهمه‌ند بووم، قه‌زاو قه‌ده‌ر هیچم نه‌ماوه ئیستاکه هاتوومه سهر ئه‌وه برۆم بو ولاتیکی دوور ئیشی بو خۆم بکه‌م پتیه بژیم. وتی: «نایی برۆی؛ من دلّم چووه له تو هه‌موو روژی وهره لام شهرت بین روژی سهد قهرانت بده‌می». وتی چاکه.

ئهو روژه هه‌تا عه‌سر ئاهه‌نگی خۆیان گه‌را، له پاش عه‌سر ژنه‌که سهد قهرانی دایه. کورپه‌هاته‌وه وتی: «پیاو پارهی نه‌بین که‌س نیناسی؛ وا چاکه بچم کاسی بکه‌م». ده‌سه‌جی چوو کوتالی کری و دوکانیکی بازرگانی دانا. هه‌موو روژ ئه‌چووه ماله‌که له پاش که‌یف کردن سهد قهرانی وهر ته‌گرت و ئه‌هاته‌وه، به‌م جوژه بووه خاوه‌ن دوکانی وه‌کو حاجی عه‌زیزی شه‌ری.

روژیکی به‌ریکه‌وت زه‌رنگه‌ر باشی به‌بازار هاته‌ خواره‌وه ته‌ماشای کرد ئه‌وا ئاشناکه‌ی دوکانیکی پاک و ته‌میز پر له کوتالی داناوه. لای دا وتی: پتروزی بی! ته‌مه‌که‌ی دوکانت دانا؟ ده‌سه‌مایه‌ت له کوئی بو؟ وتی: به‌خوا فلانی که‌تو رووت لێ وه‌رگه‌رام و ده‌رت کردم، هاتم برۆم ریم که‌وته ماله‌گه‌وره‌یه‌ک، ژنیکی او و بانگی کردم چومه ژوره‌وه، بووین به‌ئاشنا نه‌یه‌هشت برۆم. ئیستا هه‌موو روژی ته‌چم که‌یف و ئاهه‌نگ ته‌که‌م و روژی سهد قهرانم ته‌داتی، ئه‌وا منیش دوکانم داناوه و ئیستا که‌ده‌سمایه‌یه‌کی باشم هه‌یه. وتی: ئه‌و ماله‌له‌کوئییه، ژنه‌که‌چۆن ژنیکی و ناوی چییه؟ کورپه‌زور چاک ناو و نیشانی دایه. مه‌گه‌ر ماله‌که‌مالی زه‌رنگه‌ر و ژنه‌که‌ژنی زه‌رنگه‌ر باشی بوو. ناوه‌که‌شی پتی وت. زه‌رنگه‌ر هه‌لساو چووه‌وه دوکانی خۆی له‌خه‌فته‌تا وه‌ختبوو شه‌ق به‌ری.

وه‌ختی ئیوه‌رۆ-که‌وه‌ختی چوونی کورپه‌که‌بوو- زه‌رنگه‌ر هه‌لسا چووه‌ ماله‌وه، تومه‌ز کورپه‌که‌له‌وئ بوو. ژنه‌ده‌سه‌به‌جی وتی: بچۆره‌ئهو په‌نجه‌ره‌یه‌وه و ده‌رگای په‌نجه‌ره‌که‌ی داخست. میرده‌که‌ی هه‌موو ماله‌که‌ی سنگ و سووژندا هیچی نه‌دی. هاته‌وه بو دوکانی خۆی.

سهر له‌ئیواره‌چووه‌ دوکانی بازرگان، لێ پرسی ئیمه‌رۆ چووی بو ماله‌ئاشناکه‌ت؟ وتی: «به‌لێ چووم؛ ته‌نانه‌ت میرده‌که‌ی هاته‌وه‌ژنه‌که‌منی له‌په‌نجه‌ره‌یه‌که‌دا شارده‌وه. چاک بوو نه‌یدیمه‌وه». کابرای زه‌رنگه‌ر به‌ته‌واوی بوی ده‌رکه‌وت که‌مال مالی ئه‌وه‌و ژنیش ژنی ئه‌وه.

که‌وته‌وه‌به‌یانی کورپه‌چووه‌وه‌بو ماله‌که‌، له‌ناکا و خاوه‌ن مال له‌ده‌رگای دا. ژنه‌کورپه‌که‌ی خسته‌سه‌به‌ته‌که‌وه‌که‌نانی تیدا بوو، هه‌لواسرابوو. کابرا هات په‌نجه‌ره‌که‌گه‌را، هۆده‌کان گه‌را هیچی نه‌دۆزیه‌وه، رۆیه‌وه. کورپه‌له‌دوای ئاهه‌نگی خۆی سهد قهرانی

وه رگرت و هاته وه دووکان. زه پنگه ر هاتوو پرسى ئه مړو چووى؟ وتى: «به لئ چووم؛
ته نانه ت مېردى ژنه كه هاته وه په نجه ره كه ش گه را، هه موو جیگا كه كى پشكى نى به لام له
سه به ته ی نانه كه دا بووم، نه یدوژیمه وه». كاپرا ده ستى كرد به جینگله دان.

بو سبه نئى كوره له ماله كه بوو، خاوه ن [مال] له ده رگای دا ژنه كه سندوقى كى
گه وره یان هه بوو دوسته كه ی خسته ناویه وه و قوفلى لئدا. كاپرا په نجه ره ی كرده وه،
سه به ته ی نانی تا قى كرده وه هر چهن گه را هېچى نه دى؛ رویشت. كوره هاته ده ره وه، سه د
قهرانى وه رگرت و چووه وه دووکان.

عسر ديسان زه پنگه ر چوو پرسى ئه مړو چووى؟ وتى: «به لئ چووم؛ ئيمړوش
مېرده كه ی هاته وه په نجه ره گه را، سه به ته ی نان گه را، به لام من له سندوقه گه وره كه دا بووم
نه یدوژیمه وه».

بو سبه نئى ديسان كوره چووه ماله كه، ژنه كه سندوقى كى قيرتاو كراویان هه بوو زوو
حازرى كرد بوو. كاپرا كه له ده رگا كه ی دا كوره ی خسته ناو سندوقه قيرتاوه وه، سه ره كه ی
قايم كرد خستیه حهوزه كه وه بن ئاو كه وت. كاپرا كه هات ئه مجاره ته نانه ت عابخانه و
كولانه مړيشكى شى نه هیشت، هه مووى پشكى نى. ژنه كه وتى: «ئمه چیه تو چهن روژي كه
دپته وه ئه م ماله ئه پشكى نى، چیت لئ ون بووه؟» پياوه وتى هېچ. ژنه كه وتى: «بوچى
گره وېكم له گه ل ناكه ی؟» وتى چلون؟ وتى: «تو له و بهر حهوزه كه وه، منیش لم به ره وه
خورما به دم بهاوېژين، هه ر كه س دای له و سندوقیه قيرتاوه، ئه وى تر سه د قهرانى بداتى».
وتى: باشه.

ژن و مېرد ده ستیان كرد به خورما خواردن و ده نك هاویشتن، كوتوپر ژنه كه لئى دا
سه د قهرانى له مېرده كه ی وه رگرت. كاپرا روپه وه بو دوکان. ژنه كوره ی هینا به ده ره وه
سه د قهران و سه د قهرانه گره وه كه شى دایه. كوره هاته وه دووکان. زه پنگه ر هات وتى:
ئيمړو چووى؟ وتى: «ئای! ئه مړو چووم و كاپرا هاته وه، هېچ جیگا نه ما نه پشكى نى؛ به لام
به ره كه تدا ژنه كه منى خستبووه سندوقى كى قيرتاو و خستبوومیه حهوزه كه وه. ته نانه ت
گره ویشیان كرد ژنه كه سه د قهرانى له مېرده كه ی برده وه ئه ویشى دا به من».

كاپرا ئینجا وتى چار نیبه بوم ناگیرى و هه موو روژى سه د قهرانى شم له كیس ئه چى.
واچا كه بچم به ژن براكانم بلیم به لكه بېكوژن. سئ چوار ژن برای بئ حه یاو شه رانى هه بوو،
چوو بوى گترانه وه كه خوشكه كه تان وایه و مالى منى به قور گرت. وتیان: فلانى ئیمه
چلون بومان ده ركه وئى كه وایه؟ وتى: «من كوره كه ئه هینم، ئه گه ر هه موو قسه كانى

گتیراپه‌وه ئیتر قسه‌تان ئه‌مینی؟» وتیان: نه. گورج زه‌رنگر هات وتی: برا ئه‌م ئیواره‌یه ئانم بۆ دروست کردوی بچینه مالی ئیمه، له‌وئ دانشین. ئیواره نانیان خوارد. ژنه‌که بیستی که میزده‌که‌ی له مالی براکانیه ئه‌ویش هات.

شهو «زه‌رنگر باشی» وتی: «خزمینه! ئه‌م کورپه زۆر ده‌وله‌مەند بوو، هه‌زار کهوت. له پاشا خوا ده‌روه‌کی چاکی لئ کرده‌وه. ئا تو خوا میرزا که هاتی من ئه‌نگوستیله‌که‌م لئ کړی و رویشتی ژنه جوانه‌که بانگی کردی، بۆمان بگتیره‌وه هه‌تا ئیمرو چیت دیووه؟» کورپه وتی: «فلانی که هاتم برۆم، گه‌یشتمه‌ به‌ر مالیک ژنیکی جوان ناوی فلان بوو، بانگی کردم، منیش چوومه زووره‌وه که‌یف و ئاهه‌نگی زۆرمان کرد و روژی سهد قهرانی بۆ بریمه‌وه.»

ئیتیر هه‌موو حه‌کایه‌ته‌که‌ی گتیراپه‌وه هه‌تا گه‌یشته‌ سه‌ر سنه‌ۆقه قیرتاوه‌که. که ژنه‌که له هۆده‌یه‌کی ترا گوئی راگرت ئه‌وا کابرای دۆستی حه‌کایه‌تی ئه‌وان ئه‌کا. کورپیکی چوار سالی هه‌بوو نارديه‌لای پیاوه‌کان. کورپه چووه به‌رده‌می زه‌رنگر وتی: «بابه، دراو». میرزا که ته‌ماشای کرد کورپه ژنه‌که‌یه و به زه‌رنگر ئه‌لئ بابه ئه‌مجا تینگه‌یشت که مه‌سه‌له چیه، وه ئه‌وانیش له باسی خورما هاویشتنی سنه‌ۆقه‌که‌دا بوون وتی: «که ژنه‌که ده‌نکه خورمای هاویشت دای له سنه‌ۆقه‌که ئیتیر من خه‌به‌رم بووه‌وه». ئینجا ئیوه ئه‌گه‌ر ته‌عبیری ئه‌م خه‌وه ئه‌زانن بیفه‌رموون.

زه‌رنگر وتی: چی؟ خه‌وی چی؟ میرزا وتی: «ئه‌ی ئه‌مرۆ بۆ خۆتم نه‌گتیراپه‌وه که خه‌ویکی وام دیووه، تۆش به‌ منت فه‌رموو سئ چوار ره‌فیتقم هه‌یه ته‌عبیر ئه‌زانن بۆ ئه‌وانی بگتیره‌وه؟ ئه‌وا بۆم گتیرانه‌وه.»

ژن براکانی وتیان: «سه‌گبابی تازه پئ گه‌یشتوو! ته‌ماته بوختان به‌ خوشکه‌که‌مان بکه‌ی؟» کابرای زه‌رنگر ئیتیر ده‌می بوو به‌ ته‌له‌ی ته‌قیوه‌وه و هه‌چی بۆ نه‌مایه‌وه.

- کابریه‌کی کورد می‌گه‌له‌ مه‌ریکی هه‌بوو خۆی شوانیه‌که‌ی ئه‌کرد. ژنیکیشی هه‌بوو «حه‌بی» ناو بوو، روژی کولا بوو به‌ ده‌ستیوه. ئیواران رانه‌که‌ی دره‌نگ ئه‌هینایه‌وه، ژنه‌ دارپکی لئ هه‌له‌گرت و ئه‌هاته‌ ویزه‌ی؛ ئه‌یوت بۆج دره‌نگ رانت هیناوه‌ته‌وه. زوو ئه‌یهینایه‌وه دیسان تئ به‌ر ئه‌بوو ئه‌یوت بۆج زوو هیناوه‌ته‌وه؟ کابرا سه‌ری لئ تیکچوو بوو نه‌یه‌زانی چی بکا.

سالیکی دوو سال به‌م جۆره به‌ تئ هه‌لدان رای بوارد. هاوړیکی هه‌بوو روژیک پتی وت: ئه‌ری برا من سال دوانزه مانگه‌ی خوا تو ئه‌بینم په‌ژاره‌ دایگرتووی. چیت لئ

قهوماوه؟ ئەویش وتی: برا، چیت بێ بلیم حالم بە دەست ژنە کە مەوه پەڕیشانەو بە جارێ دنیای روناکی لێ کردوومەتە شەوی تاریک و بە هیچ جۆر رزگارم نابێ. هەموو کارەساتی بەینی خۆی و ژنە کە ی بۆ گێڕایەوه. ئەویش وتی چاری ئاسانە. من تەگبیریکت بۆ ئەکەم، ئەگەر وابکە ی رزگارت ئەبێ لە دەستی. وتی: بە قوربانت بێم! کوا چاریکم بکە ی؟ ئادە ی پێم بلێ.

پنی وت: سەبەینێ لە وهختا رانە کە بەرەوه، ژنە کە ت لیت توورە ئەبێ ئەلێ بۆچ زوو رانە کە ت هیناوه تەوه؟ تۆش بلێ ژنە کە دەنگ مە کە ئیمڕۆ لە دەمی ئیوارە دا لە فلانە ئەشکەوت خەزەنە ی کێ ئالتونم بەرچاو کەوت، زوو رانە کە م هینایە وه بۆ ئەوه لە وهختا بنووم و بەیانی پێش مە لا بانگ دان تاریک و لیلە هەستم کەس بێ نەزانی بچم دەری بینم. ئینجا ئەو کە گوێ لە ئالتون ئەبێ، پیت ئەلێ ئەبێ پێکە وه بچین. تۆش بینە لە گەل خۆتی بەرە لەوێ ببخەرە ئەشکەوتە کە و خۆت بگەرێوه. بەم جۆرە لە دەستی رزگارت ئەبێ.

کابرا وه کو هاوڕیکە ی پنی وت بەو جۆرە ئیواری زوو رانە کە ی هینایە وه، ژنە قیژانی بە سەریا ئەوه بۆچ زوو هاتوو بته وه؟ کابرا قەسە ی بۆ گێڕایە وه. ژنە وتی: «بێ فەری واو وا لێ کراو چۆن هەر خۆت ئەچی؟ ئەبێ منیش بینم. ئەتەوی بچی خەزەنە کە دەربینێ و لە منی بشاریە وه. وه لالا! رۆحیشت دەر بچی ئەبێ پێکە وه بچین. کابرا وتی: باشە ئافەرە ت ئیستە من چیم وتوو؟»

ئەو شەوه هەر پەت و گوریسیکیان هەبوو هەموویان کۆ کردە وه و بەیانی لە پێش مە لا بانگدانا لێیاندا رۆیشتن تا گەیشتنە سەر ئەشکەوتە کە. ژنە کە وتی: کە ئەچمە خوارە وه بە ئارەزووی خۆم ئالتون دینمە دەره وه، تۆ لێ نازانی. پیاو هینای چەند گوریسیکی پێکە وه بەست و سەرە کە ی لە ناو قەدی ژنە کە قایم کردو دا بهیشتە خوارە وه. دوو سێ گوریس رۆیشت، ئینجا خەنجەری دەر هینا گوریسە کە ی بری و ئافەرە کە وتە خوارە وه. ژنە لە خوارە وه بانگی کرد پیاوه کە من کردیتم تۆ نەتکردبێ. پیاوه وتی: «بەرۆ سە گباب! خۆ تۆ ئەمە چەند سالە منت کوشت». ئیتر لێدا گەراییە وه.

ئەم ئەشکەوتە هی دیویک بوو. ئیوارە کە دیوه هاتە وه، حەبێ چوو بە لایە وه و تەفرە ی دیوه کەیدا کە نە یخوا. دیوه هەر چەندە بۆلە بۆلی کرد حەبێ گویی نەدایە و سازی کرد، ئیتر دیوه بە هەر جۆر بوو راهات و گوزەرانی سەگ مەرگی لە گەل حەبیدا ئەکرد. حەبێ تەنگی بەویش هەلچنی.

زوری بئ نه چوو دهنگ بلاو بووه‌وه که کچی پادشا شیت بووه و پادشایش ههز نهو کچه‌ی هه‌یه. ههز چهن له گه‌لی خه‌ریک بوون چاک نه‌بووه‌وه. جارپاندا به‌ولاتا ههز کهس نهو کچه چاک کاته‌وه پادشا کچه‌که‌ی لی ماره نه‌کا؛ به‌لام نه‌گه‌ر یه‌کتی وتی چاکی نه‌که‌مه‌وه له پاشا نه‌یکرده‌وه له سه‌ری نه‌دهن.

روژیک دیوه هات به لای شوانه‌ی میردی حه‌بیوه وتی: «فلانی، تو چهند سالیک جه‌زبه‌ت کیشا به ده‌ست حه‌بی گیانه‌وه، له پاشا کردت به تووشی منه‌وه و خوتت رزگار کرد. ئیسته منیش وه‌پرز بووم و ده‌بی ده‌شت بگره‌مه به‌ر سه‌ری خوم هه‌لگرم به ده‌ست حه‌بیوه. کچی نهو پادشایه من خوم پیشنداوه، بویه شیت بووه. ئیسته من ناچارم له به‌ر حه‌بی گیان نه‌بی نهو ولاته به جی بیلیم. که به‌جیم هیشت له به‌ر چاوی کچه لانه‌چم و کچه چاک نه‌بیته‌وه. جا تو هه‌سته بجوره لای پادشا بلنی من چاکی نه‌که‌مه‌وه با لیت ماره‌کاو توژی به‌سه‌یته‌وه؛ چونکه من نه‌زانم به ده‌ست حه‌بیوه چیت چیتتوه. به‌لام هه‌ر نهو جار هه‌ر ئیسه‌ت له گه‌ل نه‌که‌م، نه‌وا پیت نه‌لیم نه‌گه‌ر جارپکیکه یه‌کیکیکه شیت بوو هاتنه لات و توش چوینه سه‌ری، نه‌وا نه‌تکوژم. کابرا وتی: دیوه پیاوی چاک به من له پزیشکیم چی؟ وازم لی بینه با به شوانی خومه‌وه رابویرم. من هه‌ر له ده‌ست حه‌بی رزگارم بووه به‌سمه، هیچم ناوی، بچی سه‌رم به فه‌تاره‌تا نه‌ده‌ی؟ نه‌گه‌ر مه‌به‌ستت له ناو بردنمه هه‌ر خوت بمکوژه و مه‌ده‌ره ده‌ست پادشاهه.

دیوه وتی: مه‌ترسه نه‌مه‌وی چاکه‌ت له گه‌ل بکه‌م، هه‌لسه بجو به‌لام نه‌گه‌ر جارپکیکه بجیته سه‌ر یه‌کیکی تر بی گومان به که نه‌تکوژم.

کابرا ناچار هه‌ندئ شوشه‌و ته‌پو توژی خسته ناو خورجیکه‌وه و به ترس و له‌رزوه‌وه رووی کرده کوشکی پادشا و وتی: من پزیشکم و هاتووم کچی پادشا چاک نه‌که‌مه‌وه. پادشا بانگی کرده لای خوی و پنی وت: کوره نه‌گه‌ر چاکی نه‌که‌یته‌وه له سه‌رت نه‌ده‌م. وتی باشه و قاقه‌زیان بویه‌ک نووسی نه‌گه‌ر کچه‌که‌ی چاک کرده‌وه پادشا لینی ماره بکا، نه‌گه‌ر چاکیشی نه‌کرده‌وه له سه‌ری بدن.

له پاشا کچه‌که‌یان کرده زوریکه‌وه و کابرا به لایه‌وه سه‌یری کرد دیوه‌که له‌وییه. هه‌روا به درو توژی خول و مولی له شوشه‌که ده‌ره‌یتاو کردیه ناو ناو و هه‌لیسو له له‌شی کچه‌که‌وه هه‌ندی ده‌م و پلیشی پینکادا گویا دوعای به سه‌را نه‌خوینیی. له‌و کاته‌دا دیوه‌که به کابرای وت: «به دوعا!» و رویشت و خوی له به‌ر چاوی کچه‌که ون کرد کچه چاک

بوو و بوو بە شای لۆغان و زەماوەن. لە پاش بەینیک پادشا کچەیی لە کابرا مارە کرد و ئیتر کابرا کەوت بە سەر خەزنەو خێرو بێردا.

یەک دوو سالیکی بێ چوو پادشایەکی دراوسی ئەم پادشایە هەبوو - کە لە ولاتیکی تر بوو - ئەویش تاقە کچیکێ هەبوو شیت بوو. تومەز دیوە کە لە دەس حەبێ هەلاتوو و چوووە ئەو ولاتە خۆی بەو کچە نیشان داوە و ئەویش شیت بوو.

هاتن لەم پادشایە پارانەو کە ئەبێ زاواکە ئەم کچەیی ئیمەش چاک کاتەو. پادشا رووی نا لە کابرای شوانەیی زاوای وتی ئەمانە دراوسیمان ئەبێ بچیت و کچەکیان چاک بکەیتەو. کابرا وتی: بۆ خاتری خوا وازم لێ بینن من هیچ نیم و ئەم ئیشانە، ئیشی من نین. ئەم زۆری وت و ئەوان کەمیان بیست لە ئاخرا هەستا چوو مالهەو، وەسیەتی خۆی کرد و خورجەکی هەلگرت و لێی دا رویشت بۆ مالی پادشاکەیکە.

چوو زووری کچە کە ئەماشای کرد و دیوە لەوێ. دیوە کە وتی: «ها، واو وای لێ کرا! پێم نەوتی من هەر تەنھا یەک جار ئەوەت لە گەل ئەکەم؟ ئەگەر جارێکیکە بچیتە سەر بەکێکی تر ئەتکوژم، ئیستە ئیتر چۆن هاتوویت بۆ ئێرە؟»

ئەویش وتی: «قوربان! خۆ ئەوە نە هاتۆم ئەم کچە چاک بکەمەو». وتی: ئەی بۆچی هاتوی؟ وتی: «هاتۆم بۆ ئەوە عەرزت بکەم کەوا حەبێ لە بەر قاپی راوەستاو». دیوە کە گۆی لە ناوی حەبێ بوو، وتی: «کوا بۆ خاتری خوا!» ئەمەیی وت و لە ترسانا بۆی دەرچوو. کە ئەو ئەم کچە کەش بۆ خۆی چاک بوووە. ئەمە کەتیی حەبێ گیان کە تەننەت دیوەشی بەزان.

- کابرایەکی کورد زنیکی ناهەمواری هەبوو بە دەستیەو هاتبوو تەنگ، ویلی و بێ ئەقڵی ئەو ژنە دنیای داگرتبوو. کابرای میردی بە دەستیەو تووشی دیق و زیق هاتبوو، هیچ چاریکی نەدیوە تەنھا ئەوە ئەبێ سەری خۆی هەلگرت و رووبکاتە ولاتان. روژیک پێی وت: «ئافرەت! خۆ تۆ دنیات لە من هێتایە تەنگ، سەرت لە من تیک داوە نازانم هەموو ژنی وایە یا هەر تۆ تاقە ژنیت، ئەو ئەرۆم؛ یا ئەمەتە جارێکیکە نایەمەو، یا ئەمەتە ئەم مەراقەم لە دل دەرئەچن». ئەمەیی وت و لێدا رویشت.

چەند روژیک بە بێ وچان دەشتی گرتە بەر؛ روژیک گەرمای نیوەرۆ بوو، تووشی کانی و سەراویک هات، دار گۆزیکێ بە سەرەو بوو. هیلاک و ماندوو، برسی و تینوو ناگای لە دنیا نەبوو، لە سەر کانیە کە سەری کردە سەر بەردیک و لێی نووست. ئەم کانیەش

کانی ژنان بوو. زوری پینه‌چوو دهسته ژنیک به گوزو کونه‌وه هاتن بۆ ئاو. کابرا له ده‌نگه ده‌نگی ئه‌وان خه‌به‌ری بووه‌وه. یه‌کیک له ژنه‌کان وتی: «هه‌په‌رۆ! ئه‌و په‌یوه وا دیاره غه‌ریبه، وا لیره که‌وتوه».

کابرا سه‌ری راست کرده‌وه و زور تووره‌بو له‌وه که ژن لیره‌ش نایه‌لن تۆزی به‌سه‌یتنه‌وه. ژنه‌که هات به لایه‌وه وتی: «کاکه برا! ره‌نگه غه‌ریب بیت وا لیره که‌وتوی؛ تۆ خوا له کوپه‌هاتووی؟» کابراش له داخی خۆی وتی: «ئه‌ری وه‌للا خوشکم غه‌ریبم؛ له جه‌حه‌نه‌مه‌وه تازه هاتووم». ژنه وتی: «ئۆ! له ده‌ورت گه‌ریم، تۆ خوا برا هیچ ئاگات له حه‌مه‌عه‌لی برام هه‌یه؟» کابرا وتی: «هه‌په‌رۆ! بۆچ ئه‌وه برای تۆیه؟ ئه‌ری وه‌للا زور چاک ئاگام لێیه. له به‌یانیه‌وه تا ئیواره وا له ژیر لیس و دارا لیتی ئه‌ده‌ن و شه‌ریان کردوه». ژنه وتی: «هه‌په‌رۆ! بۆچ لیتی ئه‌ده‌ن؟» وتی: «وه‌للا! نازانم؛ ملیان گرتوه ئه‌لین هه‌زار قه‌ران قه‌زاریت، له سه‌ر ئه‌وه لیتی ئه‌ده‌ن، ئه‌ویش نیه‌تی بیداته‌وه وا ئه‌وه جه‌سته‌یه‌تی». ژنه ده‌ستی کرد به‌گریان و شین و شه‌پۆر؛ وتی: «ئه‌ی برا، خۆشکت کویر بی وا وات لی ئه‌که‌ن».

ئینجا رووی کرده کابرا وتی: «براله! وه‌ قوروانت بم تۆ ئه‌چیته‌وه بۆ ئه‌وی؟» وتی: «ئه‌ی چۆن؟ وتم تۆزی لیره به‌سه‌یمه‌وه و ئه‌و وه‌خته په‌رۆم». ژنه وتی: «وه‌ قوروانت بم خۆ ئیسته‌هه‌چم پی نییه‌ ته‌نها ئه‌م بانسه‌رو لاگیره‌و تاکه تارانیه‌ی سه‌ر سه‌رم نه‌بی؛ ئه‌ویش نازانم چه‌نده. ئه‌گه‌ر بته‌مه‌ی بۆی ئه‌به‌ی؟» کابرا وتی: بۆی ئه‌بم، به‌لام بی‌په‌رزه‌ بزانه چه‌نده ئه‌گه‌ر هه‌زار قه‌ران په‌ر نه‌کاته‌وه که‌لکی نییه‌.

ژنه به‌ر بووه سه‌رو پۆته‌لاکی خۆی هه‌مووی دا‌پنی و بژاردی سه‌یری کرد هه‌مووی پینج سه‌د قه‌رانه.

به کابرای وت: «به‌ قوربان‌ت بم ئه‌مه پینج سه‌د قه‌رانه چیم لی ئه‌که‌ی؟» کابرا وتی: «قه‌یدی نییه‌ بمه‌ه‌ری من خۆم ئه‌بم به زامنی پینج سه‌د قه‌رانه‌که‌ی تر، سالیکیکه دی‌مه‌وه ئه‌م شوینه تۆ پینج سه‌د قه‌رانه‌که‌م بۆ بینه‌وه». ژنه‌که وتی: «ئۆ! له ده‌ورت گه‌ریم به سه‌ر چاو هه‌ر که هاتیه‌وه بۆ ئیره پینج سه‌د قه‌رانه‌که‌ی که‌شت بۆ جی به جی ئه‌که‌م». کابرا پاره و هه‌یاسه و لاگیره‌ی له باخه‌لی توند کردو تیی ته‌قان، به‌لام چۆن تی ته‌قانیک!

ژنه به خۆشی خۆشی گه‌راپه‌وه بۆ ماله‌وه که برای له ده‌ست لیدان و شه‌ره‌هه‌قی جه‌حه‌نه‌م رزگار کرده‌وه. که چووه‌وه می‌رده‌که‌ی سه‌یری کرد ژنه وه‌کوو مریشکی ئاوه‌پروت کراوی لی هاتووه. وتی: ئه‌ری کچی ئه‌وه کوا ته‌وقه سه‌ر و لاگیره‌و تاکه تارانیه‌کانی سه‌ر

سەرت؟ وتی: «ئۆ پیاووە که! ئێستە لە سەر کانی ژنان تووشی پیاویک بووم لە جەحە ئەمەوێ»
 ھاتبوو. خەبەری حەمە عەلی برام لێ پرسی. وتی شەو و روژ لەوێ کە وتوووە لێی ئەدەن لە
 سەر ئەوێ کە ھەزار قەرمان قەرزارەو نیەتی بیداتەوێ. منیش ھەموو تەوقەسەرۆ لاگیرە کە ی
 خۆم دایە کە بۆی بەریت و رزگار بیت لەو لێدانە. ھینە کانی منیش تەواوی نەکرد، پینج
 سەد قەرانی تری مایەوێ - لە دەوری گەڕیم! - کورە کە کوردیکی نەجیم بوو، وتی خۆم ئەبم
 بە زامنی پینج سەد قەرمانە کە ی تری. سالتیکیکە ھاتمەوێ بۆ ئێرە بمدەرەوێ».

پیاووە کە ئەمە ی بیست چووێ تاسەوێ وتی: ژنە خوا بتگەری کە تەنی وات نەدابی؟ لە
 کوێوێ رویشت؟ ئا ئەو ماین و تفەگەم بۆ بێنە.

کابرا سوار بوو بە چوار نالە کەوتە شوین کابرا. ھا لێرە، ھا لەوێ، لە دوورەوێ لە
 نزیک ئاواپیک بەدی کردو پیتی لێ ھەلگرت. کابرای تریش ئەیزانی ئەم کە تەنە کە
 گێراوێ تە ھەرۆا بە ھێچە بە سەر ناچی، کەس و کاری ئەم ژنە ھەر دین بە شویتیا، ئەویش
 چاک ئەرویشت و جار جاریش لای ئە کردەوێ بزانی کەس بە شویتەوێ. ئەو جارە لای
 کردەوێ سەیری کرد و سوارپیک لە دوورەوێ تۆز ئەکا، زانی کە ئەمە بە شوین ئەوا
 ئەیکوتی. کابرا خێرا خۆی کرد بە ئاواپیکەدا، تەماشای کرد و پیاویک لە پینجالیکا
 دانیشتوێ جۆلابی ئەکا. رووی کردە جۆلاو چوو بە لایەوێ وتی: «مامە ی جۆلا! چاوت لێیە
 ئەو سوارە لە دوورەوێ چۆن بە تاو دیت؟ ئەوێ زەفتیە ی حوکمە تە ئەگەرێ بۆ بەندو باو.
 تازە فەرمانیک دەرچوو بۆ زیاد کردنی سولوساتی حوکمەت. ئەوا ھات بۆ لای تۆ
 گەزیکێ پێیە ھەر چەندە چاوت کردبێ ئەپیتوێ. لە ھەموو گەزیکا دوو قەرمان سولوساتی
 حوکمەت زیاد ئەکا، منیش وا بۆ خوا خەبەرم دایتی».

کابرای جۆلا وتی: «جا بە قوربانت بم! من چە بکەم. من لەم کەسبە ما نانی خۆم
 دەست ناکەوێ، چۆن ئەتوانم پێ چالانە یەکی وا زۆریش بەدەم؟» ئەویش وتی: ئیتیر ئەوێ
 خۆت ئەیزانی، من ھەر ئەوێندە بوو خەبەرە کەم پێ دای؛ لە گەل ئەوێشا مادام تۆ ئەوێندە
 پیاویکی ھەژاری حەز ئەکە ی تۆ ھەلسە بچۆرە ئەو ژوورە دانیشە، من کە ھات ئەتوانم
 جوابی بەدەمەوێ لە پێ چالە کەدا بۆی دائەنیشم». کابرای جۆلا ھەلسا چووێ ژوورەوێ،
 ئەمیش لە پێ چالە کە دانیشت.

زۆری پێ نەچوو سوارە کە گەیشتە جێ؛ وتی: ئەری کابرای جۆلا پیاویکت نەدیوێ
 ھاتبیتەوێ ئێرە؟ وتی: بەلێ ھاتووێ وا لەو ژوورە دانیشتووێ. کابرا لە ماینە کە ی داہەزی و

تفه‌نگه‌که‌ی داناو چووه لای کابرای جۆلا. هەر که ئەو چووه ژووره‌وه ئەم هه‌ستا سواری ماینه بۆره بوو تفه‌نگه‌که‌ی کرده شانی و تیتی ته‌قان.

کابرا که چووه ژووره‌وه وتی: «ئهری کوره سه‌گباب! ئەو لاگیره‌و ته‌وقه‌سه‌ره‌و پارانه‌ت له ژنه‌که‌م بۆ سه‌ندوه؟» ئەویش وتی: «قوربان! به سه‌ری تو من رۆژی دو گه‌ز جاو ئەگه‌ر دهر بکه‌م به‌شی نانی خۆم ناکا، ئیسته سولوساتی چیم لئ ئەستین؟» کابرا وتی: «کوره گه‌زی چی و جاوی چی؟ من چیت پی ئەلیم و تو چیم جواب ئەدیته‌وه؟» وتی قوربان هەر ئەوه‌یه که عه‌رزت ئەکه‌م، ناتوانم باجی دو گه‌ز جاو بده‌م.

ئینجا کابرا تیگه‌یشت که ئەمه کابرای دهره‌وه گۆلی لئ داوه خیرا دهر په‌ریه دهره‌وه، سه‌یری کرد: ماین و تفه‌نگه‌که‌ی نه‌ماوه‌و کابرای پی‌چالیش دیار نییه. هەر چه‌ن به شوینیا گه‌را هیچ؛ ئیتر گۆله گۆل به پیمان ده‌شتی گه‌رته به‌ر و گه‌راپه‌وه بۆ ماله‌وه.

ژنه‌که‌ی لئ پرسى پیاوه‌که ئەوه کوا ماین و تفه‌نگه‌که‌ت؟ وتی: «وه‌للا! ژنه‌که تووشی کابرا بووم و باسی همه‌مه‌لی براتی بۆ گه‌رامه‌وه، منیش ماین و تفه‌نگه‌که‌م دایه له باتی پینج سه‌د قه‌رانه‌که‌ی تر، با بچی زوو رزگاری بکا».

کابرای تریش به پینج سه‌د قه‌ران و لاگیره‌و تاکه‌تارانی و به ماین و تفه‌نگه‌که‌وه گه‌راپه‌وه مالی خۆی و له گه‌ل ژنه‌که‌یا ری که‌وت. وتی: «ژنه‌که! کپنۆش بۆ که‌ریه‌تی تو ئەبه‌م که ئەمانه‌ت ده‌ست خستم. خه‌مت نه‌بی من به هه‌له‌دا چوو بووم تو چاکى هه‌موو ژنیکیه‌ت».

- ژنیکی منالیکى هه‌بوو نابوو به‌ر خویندن. مناله‌که زۆر بی دلی دایکه‌که‌ی ئەکرد، رۆژیک ده‌ستی ئەگرئ و ئەبیات بۆ لای مامۆستا که‌ی شکاتی لئ ئەکا. مامۆستا که‌شی پیتی ئەلئ: ژیرو به ئەده‌ب ئەبی باشه، ئەگینه سه‌گی سه‌گباب! دایکت وا لئ ئەکه‌م».

ژنه‌که‌ش ئەلئ: «قوربان! ئەم هه‌تیوه سه‌ره‌خۆره قسه‌ ناچئ به گویچه‌که‌یا؛ هه‌سته چی ئەکه‌ی بیکه به‌لکوو به‌ جاوی خۆی بیینی و داساکئ».

- کابرایه‌کی «په‌ره‌که‌ر» خوشکیکی عازه‌بی ئەبی و توژی باری زیانیان کز ئەبی. به خوشکه‌که‌ی ئەلئ: خوشکه‌ با بارکه‌ین بچینه ولاتیکی تر به‌لکو خواوه‌ن ته‌عالا له‌وی رزقمان زیاده‌تر بکا. خوشکه‌که‌شی ئەلئ برام زۆر چاکه خوا خۆی ئەفه‌رموی «فامشوا فی

مناکبها وکلوا من رزقها» بچینه ولاتیکی تر لیره چاکتر ئەبین. سەرمایه دنیاشیان ھەر چەک و کەوان و میکۆتەکە ئەبێ، ئەیگرن بە دەستەووە و ئەرژن.

دنیا زستان ئەبێ زۆر سارد ئەبێ. لە رێگەدا لیبان ئەقەومێ و ئەچنە ئەشکە و تیکەووە. سەرما ھەر زۆریان بۆ دینێ لەوانە ئەبن رەق ببنەووە. براکە ناچار دینێ چەک و کەوانەکە ورد ئەکاو ئەیکاتەووە بە ئاگرو لە بەری دائەنیشن. تۆزی گەرمیان ئەبیتەووە و خوش ئەبێ. براکە ئەلێ: ھا خوشکە! چۆنە، خوشە؟ خوشکەکەشی ئەلێ: برا تۆ خوا واز ببنە «نە دار و نە پەردوو ھیچیان ناییتن بە شوو».

- کابرایەکی شاری ھەبوو دلی چوو بوو لە ژنیکی، ئارامی لێ ھەلگیرا بوو، سەودای ئافرەت وای لێ کردبوو لە کارو کاسبی کرد بوو؛ نە خەوی ھەبوو نە خواردن، زەردو لاوازو بێ تین بوو، ئیش و کاری ھاتبوووە سەر ئەووە لە بەیانیهووە تا ئیوارێ لەو کۆلانەدا کە مالی ئافرەتەکە لێ بوو رووی ئەکرده کۆشکی ژنە و بە بێ دەنگ و سەنگ ئەووەستاو ھیچتر.

رۆژیک پیریژنیکی پۆپ سپی پشت کۆماووە بەویدا ئەروا چاوی بە کورپە ئەکەوێ، بۆی دەر ئەکەوێ کە ئەمە تیری نازی چاوکالیک کاری تیکردوووە. لیبی ئەپرسی کورپی پووری خۆت، ئەووە چی ئەکەوێ لیره؟ کورپە بە ھزار حال دیتە زمان و ئەلێ: پووری وازم لێ ببنە و بچۆ بە ریبی خۆتەووە. ئەلێ: کورپم، رازی دلی خۆت بە پووری خۆت بلێ چارت ئەکا. کورپە ھەناسەیهکی پیا دیتەووە و ئەلێ: پووری گیان ئەوی راستی بێ چاوی گەشی چاوکالیک بەم دەردەوی بردووم. ئەلێ: رۆلەم کامەتە مالهکەوێ؟ ئەلێ: پووری گیان! ئا ئەووەتە کەوا سەری بردوووە بە عاسمانا. ئەلێ چی ئەدەوێ بە پووری خۆت بە مرادی خۆت بگەیهنێ. ئەلێ پورێ بێجگە لە مالی دنیا ئەوا گیانیشم لە بەر دەستایە.

ئەلێ: رۆلە لە ئیمروژەووە تا پینچ رۆژی تر پووری خۆت ئەو ئافرەتەت بۆ دینیتە مالی خۆی. لە رۆژی پینجەما لە فلان سەعات و فلان دەقیقەدا تۆش لە سەر کۆلانەکەوێ ئیمە راوہستە دیم بە شویتتا ئەتەمە مالهووە بە ئارەزووی خۆت لە گەلی گەمە بکە. ئەووەی منیش ئەمەوێ لە تۆ تەنھا مەنێ «پەتک»ە.

کورپە وتی پورێ گیان! سەر و مالم ھی تۆیە پەتک چیبە؟ وتی لە پەتک زیاتر ھیچم ناوێ. کورپە وتی پووری چۆن ئەلێی وا ئەکەم لە سەر ئەم قەوول و قەرارە لە یەک جیا بوونەووە.

پووری رویشت له پیشا «گوجیله» (توتله) سه‌گیکی بچوکی په‌یدا کردو برديه لای خوی و گرتیه شیر و شه‌کر و کولیره و روڼ و خواردنی خوش. له‌و لاشه‌وه ته‌زیحیکی دهنک گه‌وره‌ی سه‌د دانه‌یی کرده ملی و سه‌ریوشتیکی سپی دا به سه‌ریا و به له‌رزه له‌رز دهم به «سبحان الله» وه هه‌ستا چوو بو مالی ژنه.

ژنه که چاوی هه‌لپری، پیریژنیککی نوورانی دهم به ته‌سیحاته‌وه هاته به‌رچاو. هه‌ستا چوو به پیره‌وه و به خیراتنی کرد و داینا. پیریژن له به‌ر زکرو فیکر پی نه‌ئه‌کرا قسه بکا توژی قسه‌ی دین و دیانه‌تی له گه‌ل ژنه کرد و هه‌ستا رویشته‌وه.

تا چوار روژ به‌م جوړه هاتوچوی ژنه‌ی نه‌کردو له‌و لاشه‌وه نه‌وه‌نده‌ی هیلکه‌و روڼ و کولیره و روڼ دابوو به توتکه‌که به ته‌واوی خرینه بوو. له ناکاو هینای خواردنی لی بری و هیچی نه‌دایه. شه‌و و روژی به‌م جوړه گوجیله‌که‌ی بی خواردن هیشته‌وه. گوجیله‌ی به‌سته‌زمان له برسانا نووزه‌ی نه‌چوو به عاسمان، ئینجا له ئاخری شه‌وو روژه‌دا ناوساجیه‌کی بو دروست کردو پری کرد له ئالته و ده‌ل و بیبه‌ر و خوی. ناو ساجی له به‌رده‌م توته‌له‌دا دانا. توته‌له له به‌ر برسیه‌تی نه‌په‌رژایه سه‌ر توونی و تیژی ناو ساجیه‌وه هه‌مووی خوارد. که لی بو‌وه له پاش توزیک له به‌ر تیژی و سویری ناوساجی خوړ، خوړ ناو به چاوی توتله سه‌گا نه‌هاته خواره‌وه.

ئینجا پیره‌ژن توته‌له‌ی خسته شوین خوی و چوو بو مالی ژنه‌که. له لای ژنه‌وه دانیش و ده‌ستی کرد به ته‌سیحاح کردن و توته‌له‌که‌ش له به‌ر ده‌میا که‌وت و وا هه‌ر ئاویش به چاویا دیته خواره‌وه. که ژنه چاوی به‌م گوجیله‌یه که‌وت و به‌و جوړه ئاو به چاویا دیته خواره‌وه پرسى ئه‌ری: داپیره، تو خوا نه‌و توتله سه‌گه بوچ نه‌گری؟

پیره‌ژن وتی: «ئه‌ی رۆ ژله! مه‌لی توته‌له سه‌گ. ئۆف رۆله! له ده‌ست ستم خراپه‌ی پیاو». ژنه دل‌ی داخوړپاو وتی: بوچی داپیره چی بووه؟ پیره‌ژن به هتواشی سه‌ری برده بن گوپچکه‌ی ژنه‌که‌وه (گویا بو نه‌وه توته‌له‌که نه‌بییه‌ت) وتی: «رۆله، ئا ئه‌مه که‌وا ئیسته تو ئه‌بیینیت، کچیکی جوانی شوخ و شه‌نگی پالانه‌و نه‌مامیک بوو؛ گه‌لی له‌و روومه‌ته نازک و نازداره‌ی تو جواتر بوو. (ژنه توژی چوو په‌یشه‌وه) پیاویکی سته‌مکار دل‌ی لی چوو، نه‌ویش به هیچ جوړ دل‌ی خوی نه‌دایه، له ئاخرا پیاوه‌که چوو له‌و جادوو‌گه‌ر جادویکی لی کردو خسته‌ی پیستی ئه‌م توته‌له سه‌گه‌وه. ئه‌وا ئیسته ئه‌بیینی له‌ داخ و ده‌ردا بو خوی ئیش و کاری بووه به‌ گریان و زاری. نه‌گینه کچی خوم ئه‌مه وه نه‌بی گوجیله‌بی؛ به‌لام چی نه‌که‌ی له‌ سته‌می پیاو؟»

ژنه که گوی لەم قسانە بوو وتی: ئەمى رۆ! داپیره بە قوربانت بێم! چم لى ئەکەى؟ خۆ
 منیش پیاویک دلی لیم چوو و هەموو رۆژیک ئەهات رووبەرۆوی ماله کهمان ئەوهستا؛
 بەلام ئەمە چوار پینچ رۆژە نایینم، ئەترسم ئەویش چوو بى جادوو لە من بکا.
 پیره ژن وتی: «ئەمى رۆ رۆله! لە دەورت گەر پیم جوان و جەحیلی، خوا هەلناگرئ
 وات بە سەر بى؛ جا بۆ وات کردوو؟ بە قورعان ئەوه ئەویش چوو جادوو لە تو بکا، ئەمى
 هەناسەى ساردم رۆله بۆ جوانیت!»
 ژنه ئەوه نەندەى تر ناگرئ تى بەربوو، وتی داپیره بە قوربانت بێم چیم لى ئەکەى؟ چارم
 بکە.

پیره ژن تۆزئ سەرى داخست و سەرى بەرز کردەوه وتی: «رۆله، بەزەبیم دیتەوه بە
 جوانیتا، ناو و نیشانی ئەو پیاوهم بەرئ بزانم بەلکوو بچم بیدۆزمەوه و نەبەلم جادوووە که
 بکاو بۆتى بێنم. بەلام چى ئەکەى بە خەلاتى داپیرهى خۆت؟» ژنه وتی: داپیره گیان سەر
 و مالم هی تۆیه چیت ئەوئ ئەتدەمى هەر بەو مەرجه رزگارم کەى. پیریزن وتی رۆله
 هیچم ناوئ تەنها مەنئ «پەتک» نەبى. ژنه وتی: ئەمى رۆ پوورئ گیان مەنئ پەتک چیبە؟
 من ئەلیم سەر و مالم هی تۆیه. وتی: لە مەنئ پەتک زیاتر هیچم ناوئ.
 بەم جۆره رى کەوتن و ئینجا بە ژنەى وت ماله کهى ئیوه جەنجالە هەستە با بچینە
 کۆلانە شەرە کهى من. هەر ئیستە پیاووە کەت بۆ ئەدۆزمەوه و بۆت ئەهینم. ژنه کەش وتی: جا
 خۆ پوورئ گیان میردە کەم بە کاروان چوو، کەسى تریشمان لە مالا نییە. وتی نا، هەر
 ماله کهى ئیمە باشتەر بەلام ئەبى بى دلی نەکەیت.

ژنه جلی جوانى لە بەر کردو خۆى تاس و لووس داو هەستا شوین پیریزن کەوت و
 چوون بۆ مالى ئەوان و ژنەى لە ژوورەوه دانا و خۆى چوو بە شوین کورە کەدا. ئەوا ئەو
 وەخت و سەعاتەش هاتە پێشەوه که لە گەل پیاووە کەدا بەستبوی.
 که ئەچیتە دەرەوه هەر چەندە ئەم لا ئەکاو ئەولا ئەکا کابرا دیار نییە، نازانى عەرر
 قوتى دا عاسمان هەلى کیشا. ئیستە و ئەوساش بەرچاوى نەکەوت و نەیدۆزیهوه. خەمى
 مەنە پەتکى ژنه کهى لى هات که لە کیسى ئەچى. لەو کاتەدا سەیری کرد و پیاویکی
 تۆزای شال و پیتاوى پینچاوه و لە دوورەوه هات، دیار بوو که لە رینگەیه کی دوورەوه
 هاتبوو، چوو سەرى رى پى گرت و وتی: «کاکە برا وا دیارە لە رینگەیه کی دوورەوه
 هاتویت و دەمیکە لە مال و منالى خۆت برأوى. وەرە با بچینە مالى ئیمە نازک و
 نازداریکى لیبە، نەبخۆى و نە بکەى هەر تەماشای سآی گەردنى کەى. ئەم نازدارە

قهیرائیکی له سهر بووه و قهیرانه‌که‌ی تی پهریوه. ئیسته نه‌زری کردوه یه‌که‌م که‌سی که له ده‌روه هاته ناو شاره‌وه چهن سه‌عاتیک له گه‌لی رابویری. ئەوا تو یه‌که‌م که‌س بویت هاتیت ئەم هه‌له له ده‌ست خۆت به‌رمه‌ده». ئەوه‌نده‌ی رست بۆ پیاوه‌که تا پیاوه‌که‌ی هه‌لخه‌تان و له گه‌ل خۆی هینایه ماله‌وه.

که چوونه ژووره‌وه له‌و لاشه‌وه ئافره‌ت به ته‌مای شتیکی تره. سه‌ری به‌رز کرده‌وه زۆر جوان ورد بووه و ته‌ماشای کرد ئەمه‌میره‌که‌ی خۆیه‌تی. قیزانی و هاواری کرد، وتی: ئای خه‌لکینه! ئەم میرده‌ی من به‌نه‌وخۆین پیسی ئەکاو به شوین ئیسی خراپا ئەسوورپته‌وه؛ ئەوا بۆم ده‌رکه‌وت که هه‌ر شتیکم بیستوهه راسته.

پیاوه‌ش که سه‌یری کرد ئەمه‌ژنه‌که‌ی خۆیه‌تی واقی و پما؛ وتی: ئافره‌ت! ئافره‌تی چاک به ئەوه تو ئەلنی چی؟ ئافره‌ت وتی: خوا یه‌که‌و نه‌بووه به دوو من تو‌م ناوی تو پیاویکی خراپی. خه‌لکی هه‌ر به منیان ئەوت میرده‌که‌ت به شوین شتی خراپا ئەسوورپته‌وه من بروام نه‌ئه‌کرد، هه‌تا ئیسته ئەمزانی که تو دپیته‌وه هاتمه ئیره و وتم ئەبئ ئەم میرده‌ی خۆم تاقی بکه‌مه‌وه، ئەم پیره‌ژنه‌م نارده سه‌ر ریت ئەوا تویش جوان و بوخت شوینی که‌وتیت و هاتیت دیاره له ئیسی خراپ ئەگه‌رپیت؛ ئەگینه ئیشت چیه‌ دپیته ئەم شوینه ئەوا من به چاوی خۆم چاوم پیت که‌وت و تاقیتم کرده‌وه. من میردی که به شوین شتی خراپا بسوورپته‌وه نامه‌وی.

کابرای هه‌ناسه سارد هه‌ر خوا خوا‌ی ئەوه‌ی بوو ژنه‌که‌ی بی ده‌نگ بی و حه‌یای نه‌چن، به هه‌زار نالی عه‌لی تاریکی خسته‌وه.

- مه‌لایه‌ک هه‌بوو شار به شار ئەگه‌را مه‌کری ژنانی ئەنووسیه‌وه که بیکا به کتیبیک. روژی ری که‌وته شاریک؛ ژنه بازارگانیک بیستی که ئەم مه‌لایه هاتوه و ئیسی ئەوه‌یه. دۆزیه‌وه ناردی به شوینیا، بۆ پاش نیوه‌رۆ هینایه ماله‌وه، لئی پرسی، مه‌لا هه‌تا ئیستا چیت نووسیه‌وه له مه‌کری ژنان؟ مه‌لاش وتی: خانم هه‌یج نه‌ماوه نه‌ینوسم و دوو سی سه‌ر گوزه‌شتی بۆ هه‌لدا. له پاشا ژنه وتی سه‌بینی به‌لکوو بۆ نیوه‌رۆ بیست بۆ ئیره براه‌کم له ولاتیکی دووره، کاغه‌زیکم بۆ بنوسه بۆی، قاوه‌لتیه‌که‌شت لیره بکه. مه‌لا وتی باشه و لئی دا روپشت.

ژنه ئیواره له گه‌ل میرده‌که‌یا چه‌له‌مه‌شکینیان کرد له سه‌ر ده‌ستی جلی گوروونی. به‌یانی میرده‌که‌ی چوو بۆ دووکان ژنه ده‌ست و برد مریشکیکی سه‌ر به‌ری و مه‌نجه‌لنی

قوبولیشی لێنا. مەلا هات؛ وتی: مەلا ئەوا قاوێ لێهەکی نایابم بۆ دروست کردووی، کاغەزە کەم بەم جۆرە و واو وا بۆ بنووسە هەتا نەهەکی پێ ئەگا لەو لاشەوێ چوو مندالێکی دراوسێی نارد وتی بە هەرێا کردن بچۆ بە مێردە کەم بلی شتیکی خراب قەوماوێ هەر ئێستە بگەریتەوێ بۆ مالهوێ.

ئینجا دەرگای داخست و لە تەنیشت مەلاوێ دانیشت. کاتیکیان زانی یەکی زۆر بە پەل پەل لە دەرگاکە ی دا؛ ژنە بانگی کرد کییە؟ وتی: وەرە دەرگا بکەرەو، دە ی. ژنە مستە کۆلە یەکی لە سنگی خۆ ی داو وتی: «ئە ی پۆ! ئەوا مێردە کەم هاتەوێ. خوا ئەزانی ئەو نەدە دلی پیسە هەر نەبیتهوێ. چاوی بە توولە یە ک بکەوێ هەر ئە ی، ئێستە چاوی بە ئیمە بکەوێ بە خەنجەر هەر دوو کمان شەق و پەق ئەکا».

مەلا وتی: بۆ خاتری خوا خۆت چاری بدۆزەرەو؛ وتی: «مەلا، چار هەر ئەو یە بچیتە ناو ئەو سندۆقە گەورە یەوێ نەفەس لە خۆت بیری». مەلا وتی باشە و گورج چووێ سندۆقە کەو، ژنە قوفلیکی لە سندۆقە کە دا و کلیلە کە ی نایە گیرفانی و رای کرد بۆ قاپی. قاپی کردەوێ و مێردە کە ی هاتە ژوورەوێ و وتی: ئەوێ چ ی قەوماوێ؟

ژنە وتی: «لەمە خراپتر چ ی بقیومێ؟ هە ی پۆ، هە ی پۆ! ئینجا ئەم حسمە تە لە کوێ بینمەوێ؟ مێردە کە ی وتی: چ ی بووێ زوو پیم بلی دلەم تەقە ی کرد. وتی: پیاوێ کە، دویت ی مەلایە ک هاتبوو مە کری ژنانی ئەنووسی، هات لە ری خوادا دوینی ئیوارە منیش چەن پوولیکم دایە، کە چ ی ئیمپرووش هاتەوێ. زەلامیکی ملهۆر پەلاماری دام و خستمی، دەرپیە کە می لەت و پەت کرد. لە هاوار هاواری من ئەو مندالە دراوسێ ی هات بە دوا ی تۆ دا. وتی: ئینجا مەلا کە چ ی لێ هات؟ وتی: کە تۆ لە قاپیە کە تدا ئیتر وازی لە من هینا و چووێ ناو ئەو سندۆقە گەورە یەوێ، منیش قوفلم لێدا. ئێستە ئەوێ تە لە سندۆقە کە دایە.

کابرا خەنجەرە کە ی هەلکیشا و وتی: «ئا بدە کلیلە کە». ژنە کلیلی دایە دەستی، کابرا کلیلی نا بە قوفلە کەوێ. ژنە وتی: «های، های نەمانبردەوێ؟» و دەستی کرد بە پیکە نین: «بە خوا دەستی جلی گوروونی گول باتمانیم ئەوێ». و دەستی کرد بە پیکە نین. میردی وتی: «بۆ چ ی ئەمە مە بەستت لەم بەندو باوێ ئەوێ بوو کە چە لە مەشکینیە کە م لێ بەریتەوێ؟» ژنە کە پیکە نی وتی: «ئەری وەللا!» کابرا کلیلە کە ی فریدا و خۆ ی توورە کرد، وتی: «ئاخر ئەمە ئیش بوو تۆ کردت؟ من ناوکم کەوت». ژنە کە وتی: «قاوێ لێ بکە».

مێردە کە وتی: قوزە لفقورت ئەخۆم و بە مۆنیە کەوێ لێ دا رویشت.

له پاش رویشنتی میرده که ژنه که سندوقه‌که‌ی هه‌لگرت که تهماشای کرد مه‌لای قوربه‌سەر ره‌نگی بی نه‌ماوه؛ هه‌ر چاوی زه‌رد نه‌چیته‌وه. ئینجا پیتی وت: «مه‌لا هه‌لسه قاوه‌لتی بکه». مه‌لا وتی: «بۆ خاتری خوا تو ده‌رگام لئ بکه‌وه برۆم، به‌ خوا قاوه‌لتی تووم ناوی». وتی: «مه‌لا! ده‌سا مه‌لا تکات لئ نه‌که‌م ئه‌م سه‌ر گوزه‌شته‌ش بخه‌ره کتیبه‌که‌ته‌وه». مه‌لا وتی: «توبه، شه‌رت بی به‌ شه‌رتی پیاوان ئیتر جاریکی تر باسی ژن نه‌که‌م؛ خۆیان و مه‌کریان به‌ گه‌رووی ئاشا چن».

وه‌لامی بی وه‌لام

- جاریک «مه‌وله‌وی» له‌ شاری سنه له‌ دیواخانی «ره‌زاخانی‌والیزاده» دا دانه‌نیشیت. والی لئی ئه‌پرسیت مامۆستا راست نه‌که‌ن سوخته‌ ده‌ست بۆ ژنی مامۆستایان ئه‌به‌ن؟ ئه‌ویش ئه‌لی: «به‌لئ راسته، ئه‌گه‌ر ژنه‌که‌ ره‌زا بی». والی قسه‌که‌ی پیتخۆش ئه‌بی نه‌وازشیکی زۆری له‌ گه‌ل ئه‌کا.

- کابرایه‌کی کورد له‌ سوله‌یمانی گه‌مالیک په‌ت ئه‌کاو ئه‌ییا بۆ خیله‌که‌ی خۆیان. له‌ ناو شارا کابرایه‌کی شاگرده‌ قه‌سابی تووش ئه‌بی، پیتی ئه‌لی ها‌کا‌که‌ ئه‌وه‌ باوکت بۆ کوی ئه‌به‌ی وا په‌تت کردوو؟ ئه‌ویش به‌ بی وه‌ستان ئه‌لی: «دایکتی گاهه‌ ئه‌یبه‌م غوسلی ده‌رئه‌که‌م».

- جاریک سه‌یدئه‌حمه‌دی‌خانه‌قا، عه‌ولقاری کوری له‌ به‌ر ده‌ستیا دانا‌بوو ئه‌یدوان. «شیخ‌سالحی‌مامه» هه‌بوو رووی کرده‌ سه‌ید [و وتی]: لام وایه‌ دایکی عه‌ولقارت زۆر خۆش ئه‌وی؟ سه‌یدیش کوتوپر ئه‌لی: «با شیخ ئه‌وه‌ی دایکی عه‌ولقار ئه‌یدا به‌ من، ئه‌گه‌ر تو بندامایه‌ تۆیشم ئه‌وه‌نده‌ خۆش ئه‌ویست».

- «شیخ‌ره‌زا» جاریک له‌ سوله‌یمانی تهماشا ئه‌کا و ژنیک کچیکی داوه‌ته‌ پیتش خۆی و ری ئه‌که‌ن. لئی ئه‌پرسی ئه‌لی: «خوشکم وای دياره‌ ئه‌و جوان و ماینه‌ت داوه‌ته‌ پیتش به‌

ته‌له‌به، بۆ له منی چاک ناکه‌ی؟» ژنه‌کش ئه‌لنی: «باوکی پیتی نه‌وتووم له که‌ری چاک که‌م».

- شیخ‌ره‌زا جاریک هه‌ر له سوله‌یمانی له کۆلانی‌کا تووشی کچی‌ک ئه‌بیت زۆر به گورجی ئه‌پروا؛ پیتی ئه‌لنی: «کچم هی‌واش برۆ با مه‌قه‌سه‌که‌ت کول نه‌بی». کچه‌که‌ش خیرا ئه‌لنی: «مامه‌ ئه‌گه‌ر کولیش بی‌ی به‌شی به‌ر سمیلی تو هه‌ر ئه‌مینیته‌وه».

- شیخ‌ره‌زا له دیواخانی وه‌سمان پاشادا دائه‌نیشی و پیکه‌وه نان ئه‌خۆن. کوتوپر موویه‌کی له ناو چیشته‌که‌دا به‌ر ده‌ست ئه‌که‌وی و روو ئه‌کاته وه‌سمان پاشا ئه‌لنی: «پاشا، ئیوه که بزنه‌کانتان ئه‌برنه‌وه مووه‌کانیان چی لێ ئه‌که‌ن؟» پاشا تیئه‌گا که چه‌باسه، ئه‌لنی: «یا شیخ ئه‌یکه‌ین وه هۆر و وه گوریس و به چیشتیسه‌وه ئه‌یخۆین». شیخ‌ره‌زا ئه‌لنی به خوا پاشا ترت بریم.

- حاجی شکروللا به‌گی هه‌وشار تووشی ژنی‌ک ئه‌بی، ئه‌لنی: «خوشکم به‌ینی قوز و قنگ چه‌نده؟» ژنه‌ش ئه‌لنی: «به‌گم ئه‌گه‌ر به‌ر قلیان له سه‌ر قوزم بکه‌یت بۆ قاوه‌لی ئه‌گه‌یته سه‌ر قنگم».

- «مه‌لاعه‌لی قوجه‌بلباس» ی هه‌بوو، هاته لام پیم وت هه‌ر ئه‌وه‌نده دانیشه جگه‌ره‌یه‌ک بکیشه و له پاشا برۆ. ده‌ستم برد جگه‌ره‌یه‌کم دایه. جگه‌ره‌که‌ی له ته‌نیشته خۆیه‌وه دانا و دانیشته وتم بۆچ نایکیشی؟ وتی: «هه‌ر وه‌خت ئاره‌زوم کرد برۆم ئه‌یخۆم».

ئیتیر من قسه‌م برا.

- کابرایه‌ک ژنیکی زۆر جوانی ئه‌بی، که‌چی توخنی ناکه‌وی ئه‌چی هه‌تیوبازی به سه‌روه ئه‌کا. ژنه‌که رۆژی پیتی ئه‌لنی: «پیاوه‌که تو من به‌م ناسک و جوانیه وام له به‌ر ده‌ستا حه‌یف نیه ئه‌چی هه‌تیوبازی ئه‌که‌ی؟» پیاوه‌که‌ش ئه‌لنی: به خوا راسته ژنه‌که تو زۆر جوان و نازداری، به‌لام هه‌ر چه‌ن پالت ئه‌خه‌م و چاوم به‌ سنگ و به‌رۆکت ئه‌که‌وی، سنگ و به‌رۆکی دایکی ره‌حه‌تیم ئه‌که‌ویته‌وه بیر. له به‌ر ئه‌وه دل‌م برۆایی نادا توخت که‌وم».

ژنه‌کش ئه‌لین: باشه پیاوه‌که! ئه‌ی تو خوا له و وه‌خته‌دا که چاوت به گه‌ل و گونی هه‌تیوه‌که ئه‌که‌وی، گه‌ل و گونی باوکی ره‌حه‌تیت ناکه‌ویته بیر؟»

- له سالی ۱۹۴۹ دا حزبی ده‌ستووری نوری سه‌عید له عیراقا دامه‌زرا بوو. ئه‌م حزبه‌ خۆشه‌ویستی هه‌موو کهس نه‌بوو. له کۆرپیکا دانیشتیبووین باسی ئه‌و حزبه‌ هاته‌ پیشه‌وه‌ داوودبه‌گی فتاح به‌گی جاف وتی: «له کورددا کهس به‌ قه‌ده‌ر به‌گزاذه‌ی جاف پارهی به‌و حزبه‌ نه‌داوه‌». منیش وتم: «له کورددا کهس به‌ قه‌ده‌ر به‌گزاذه‌ی جاف نه‌چوونه‌ته‌ ناو ئه‌و حزبه‌ وه‌».

- روژیک وه‌سمان پاشا له سوله‌یمانیه‌وه‌ ئه‌رواته‌وه‌ بۆ هه‌له‌بجه‌؛ له‌ناو ئاوه‌که‌ی «بواره‌پان» دا تووشی ژنیک ئه‌بێ که له ئاوه‌که‌ ئه‌په‌رپه‌ته‌وه‌. ته‌ماشاش ئه‌کا ژنه‌که‌ بۆ ئه‌وه‌ی ته‌ر نه‌بێ، ده‌رپه‌که‌ی دا که‌نده‌وه‌. پاشا ویستی بیدویتی سه‌یری ناو‌لنگی ئه‌کا ئه‌پرسی: «کچی کوینده‌ریت و چه‌ که‌سیت؟» ژنه‌که‌ ئه‌لێ: «قوروان سه‌ی سایقیم و دو‌م». ئه‌لێ: «به‌ خوا که‌نی! قوزیکی ناشیرینت هه‌یه‌، ئه‌وه‌ بۆچی ده‌می وه‌ها شیاوه‌؟»

ئه‌ویش ئه‌لێ: «قوروان ئه‌و ئه‌رکه‌ی له‌ سه‌ر ئه‌وه‌، ئه‌گه‌ر له‌ سه‌ر ده‌می تو بوایه‌ ددانپکی تیدا نه‌ئهما و له‌مه‌ خراوتریشی لێ ئه‌قه‌وما».

- حاجی شکرول‌ل‌ابه‌گی هه‌وشاری تووشی کابرایه‌ک ئه‌بێ که‌ریکی پنیه‌. له‌ که‌نده‌لانیکا که‌ره‌ مانێ گرتووه‌، ناروا ئه‌ویش پنی ئه‌لێ: «برا بیگی، بیگی». کابراش ئه‌لێ: «ئاخر که‌ره‌ نیره‌».

- کابرایه‌کی که‌چه‌ل که‌ کریش هه‌تا مل و لاجانکی هاتبوو تووشی مندالیکی دراوسیان بوو، پنی وت به‌ خوا رۆله‌ دایکت وه‌ختی خۆی جوان بوو زۆرم حه‌ز لێ ئه‌کرد ئاخۆ ئه‌و هه‌یج جارێ باسی من ناکا؟ کوره‌که‌ش وتی: «به‌ خوا مامه‌ به‌ سه‌ری تو هه‌موو شه‌وی هه‌تا نیوه‌ شه‌و هه‌ر باسی سه‌رو کاکۆله‌ جوانه‌که‌ت ئه‌کا».

- کابرایه‌ک روژیک له‌ ده‌شتیکا به‌ ته‌نها به‌ ریگادا ئه‌روا باییکی لێ به‌ر ئه‌بیته‌وه‌؛ وه‌ واش ئه‌زانێ که‌ که‌س به‌ دوايه‌وه‌ نییه‌. خۆی به‌ خۆی ئه‌لێ «به‌هاره‌، به‌هار». نه‌ختیکی تر

ئەرۋاۋ بايىكى تر بەر ئەدا. دىسان ئەلى: بەھارە، بەھار. كاتى ئاور ئەداتەۋە تەماشاش ئەكا زەلامىك لە دوايەۋەيە؛ لىي ئەپرسى ئەرى برا تۆ لە كەيەۋە لە پىشت مەۋەي؟ ئەۋىش ئەلى: «دوۋ بەھارى تەۋاۋە. ئەم بەھارە بىيەۋە ئەبى بە سى بەھار».

- كابرەيەكى كورد ھەبوۋ بە مندالانى ئەخوئىند. كورپىكى سەيدى لا ھەبوۋ جوانكەلەۋ زىكەلە بوۋ. ھەموۋ جار لاي دەست خۇيەۋە داينەناۋ دەرسى پىئەۋت. كە لى ئەبەۋە تىر و پىر ماچى ئەكرد و گەلى خزمەتى تىشى ئەكرد. كابرەيەكى دراۋسى ھەبوۋ ئاگاي لەم كارەساتە ھەبوۋ، رۆژىك پىنى وت: ئەرى ئەۋە تۆ بۆچ ئەۋەندە ماچى ئەۋ مندالە ئەكەيتەۋە و ھەلى ئەگلۆفى؟ ئەۋىش وتى: «سەيدەۋ مەمەدىشى ناۋە. منىش مىسلمانم لە بەر خۇشەۋىستى پىغەمبەرە كەمان پىئوستە لە سەرم خۇشم بوئ و خزمەتى بىكەم».

ماۋەيەكى پىچوۋ رۆژىك كابرە مندالىكى تىر چاۋ پىكەۋت مىزەرەيەكى سەۋزى بە سەرەۋە بوۋ؛ بەلام سەرى كەچەل و لوۋتى چلمن و چاۋى كتوكوئىر و ھەتا بلىت ناسىرىن بوۋ. پەلى گرت و ھىناي بۆ لاي مامۇستاكەۋ پىنى وت: ئەمەش سەيدە و ھەتەيە؛ دىسان مەمەدىشى ناۋە، پىنى بخوئىنە و خزمەتى كە. مامۇستاش سەيىرىكى مندالەكەۋ سەيىرىكى كابرەيەكى کردو وتى: «برا بۆچ ھەر مىن مىسلمانم؟ خۆ تۆيش مىسلمانى. مىن ھەر خزمەتى يەكىكىم پى ئەكرى، تۆيش بچۆ خزمەتى ئەۋە بىكە».

- كابرەيەكى كورد توۋشى كورپىكى جوان بوۋ دانىشتىۋو پىنى وت: «تۆ خوا كورەكە ئەگەر قنگىم نەدەيتى». كورەش وتى: «بە خوا مامە ھەر يەكىكىم ھەيە، ئەۋىش خۆم لە سەرى دانىشتىۋوم».

- زىنىكى جوان لە سولەيمانى بە كۆلاننىكا ئەرۋىشت و مندالىكى پىئىۋو. كابرەيەكى كورد توۋشى بوۋ، پىنى وت: «تۆ خوا خوشك ئەگەر ئەۋ مىنالەتم نەدەيتى ماچىكى بىكەم». زىنە وتى: بۆچى ۋا ئەۋەندە دلەت پىچوۋە و ماچى ئەكەي؟ كابرە وتى: چونكە لەۋ قوزە دەرھاتوۋە. زىنە وتى: «كەۋاتە بچۆ كىرى باۋكى ماچ كە». كابرە ئىتر دەمى بوۋ بە تەلەي تەقىۋەۋە.

- کابرایه‌کی کورد چووه لای سهرتاشیک سهری بتاشن. پیره سهرتاش ههر که چه‌قویه‌کی نه‌هینا به سهریا لایه‌کی سهری نه‌هینایه خواره‌وه. له دلی خویا وتی نه‌گهر نه‌یگر مه‌ قسه‌ ئه‌م کابرایه له ئاخرا لیم دپته ده‌نگ هه‌روا به دهم سهرتاشینه‌که‌وه قسه‌ی لی پرسی؛ ئینجا هاته سهر ئه‌وه وتی: «ئه‌رئ کاکای خۆم ئیوه چهند بران؟» کابراش وتی: «به خوا کاکای خۆم نه‌گهر من له ده‌ستت رزگارم بی، چوار؛ نه‌گینه سی براین».

- کابرایه‌کی شه‌لی قسه‌ زل رۆژیک تووشی ده‌سته ژنیکی جوان نه‌بی؛ پیره‌ژنیک له پیش ده‌سته ژنه‌که‌وه ئه‌روا. شه‌له ئه‌پرسی پووری ئه‌م جوانانه بو کوی ئه‌به‌ی؟ پیره‌ژن ئه‌لی: ئه‌یانبه‌م چاکیان نه‌که‌م. شه‌له ئه‌لی: «پووری به‌ قوربانت بم ههر چهن قاجیکم شه‌له به‌لام نیرم». پیره‌ژن ئه‌لی: «تکات لی نه‌که‌م روو زه‌ردم مه‌که سویتیدیان داوم له‌ که‌ری شه‌لیان چاک نه‌که‌م».

- کابرایه‌کی کورد جاریک رووه و قبیله دانیشتیوو ده‌ستی به‌ ئاو نه‌گه‌یاند. مه‌لایک چاوی لیبوو چوو لی کرد به‌ هه‌را وتی: «کابرا ته‌لاقت که‌وت جاریکیکه توخنی ژنه‌که‌ت نه‌که‌وی؛ چونکه هه‌رکه رووه و قبیله میز بکا ته‌لاقی نه‌که‌وی». کابرا ئیتر نه‌چووه لای ژنه‌که‌ی. مه‌لا له‌ پاش به‌ینی ژنه‌که‌ی ماره کرد. کابرا وتی به‌لکوو هه‌لنکم بو هه‌لکه‌وی تو له‌ی خۆم له‌ مه‌لا بکه‌مه‌وه. کوتوپر رۆژیک به‌ سه‌را چوو سه‌یری کرد وا مه‌لا رووه و قبیله دانیشتوه میز نه‌کا. وتی: «ئای مه‌لا، نه‌وه رووه و قبیله وه‌ستاوی میز نه‌که‌ی؟ به‌ خوا ته‌لاقت که‌وت». مه‌لا وتی: «رۆله، سه‌ره‌که‌یم وه‌رچه‌رخاندوه».

- جاریک سه‌یدئه‌حمه‌دی خانه‌قا له‌ مه‌لا سالحی گۆزه‌پانکه¹ نه‌پرسی ئه‌لی: «ئه‌رئ مه‌لا! تو ی مه‌لا سالحی گۆزه‌پانکه؟» مه‌لا سالحیش به‌ سه‌ید ئه‌لی: «ئه‌رئ سه‌ید جه‌نابتی سه‌یدئه‌حمه‌دی عه‌لی عه‌یری؟»

۶- گۆزه‌پانکه - به‌ واوی کراوه - گوندیکه له‌ ده‌شتی دزه‌ی، مه‌لا سالح خه‌لکی نه‌ویه. «علی غیر» یش دینه‌که له‌ ده‌شتی که‌رکوک هی سه‌یدئه‌حمه‌دی خانه‌قا بووه. مه‌لا سالح نوخته‌ی غه‌ینه‌که لا ئه‌با «ی» یکی متکلمی بیوه نه‌نووسین.

- مەلایەکی حافیز ھەبوو ھەر وەخت ئەچوو بە ھەر لایە کدا ئەیوت خەلکینە وریا بێ بە بێ دەستتۆز دەستم پتووە نەدەن. کابرایەک وتی مامۆستا بۆچی؟ وتی: «ئاخر قورئانم لە سنگدایە و بە بێ دەستتۆزیش دروست نییە دەست بە قورئانەووە بدری». کابرا وتی: «مامۆستا ئاخر ئەوێش نازانی پر ورگیشتە لە گوو».

- کابرایەکی دەولەمەندی تێ زلتی بێ چاوی و روو تووشی مەلایەکی خێل ئەبێ، ئەلێ: مامۆستا راستە ئەلێن پیاوی خێل یەک بە دوو ئەبێن؟ مەلا ئەلێ: بەلێ وایە. کابرا ئەپرسی چۆن؟ ئەلێ: «ئەوێتە ئەلێن تو دوو پیت ھەبە، کەچی من بە چوار ئەبێنم».

- کابرایەکی کوێر ژنیکی ھەبوو، ژنەکە ی زۆری خۆش ئەویست و ھەموو جار پیتی ئەوت پیاووە کە خۆزگا چاوت ئەبو سەیرت ئەکردم کە من چەندە جوان و نازدارم. لە گەل ئەوێش من چەندە تۆم خۆش ئەوی. کوێرەکەش وتی: «راست ئەکە ی ئەگەر ئەوێندە جوان بویتایە وەکو خۆت ئەیلێی بەر من نە ئەکەوتی».

- کابرایەک رۆژیک دەرپینی لە پنا نەبوو دانیشتبوو دەعباکە ی شوێر بووبووەو. کوێرکی منال ھەبوو چاوی بە کیری باوکی کەوت پرسی بابە ئەوێ چیبە؟ باوکیشی نەویست پتی بلێ وتی: رۆلە ئەوێ قاجی سێھەممە. وتی: «بابە ئە ی پتلاووەکە ی کو؟» وتی: «رۆلە لای دایکتە».

- کابرایەکی دەولەمەند بوو جلی جوان و پاک و تەمیزی لە بەردا بوو، بەلام دەستیکی کۆج بوو، سەر و چاوی ئاوالوی بوو، چاویکیشی کوێر بووبوو. تووشی کریکاریکی کورد بوو کە لە قورکاری ئەھاتەووە. قاچ و قول و دەست و مەچەک و جەلکانی ھەموو قوراوی بوون؛ کابرای کوچە وتی: «سەیری ئەم کابرا گەل و قنگ قوراویە بکەن چەن ناشیرینە». کابرای کریکاریشی وتی: «بە خوا ھەقتە؛ بچۆرە مالاووە سەیریکی سەر و روومەتە جوانەکە ی خۆیشت بکەو ئەو وەختە رەحمەتیک بو باوکت بنێرە».

- ژنیکی میتریدیکی ھەبوو مرد. لە پاش بەینێ لە خەوا چاوی پیکەوت لیتی پرسی پیاووە کە حال و ئەحوالت چۆنە؟ وتی زۆر خۆشە. وتی گوا یە لەو زەمانەش خۆشترە کە لە

گدل منا بووی؟ وتی ههزار قات. وتی کهواته پیاوه که تو خوا توزی باسی بههشتم بو بکه. وتی وه للا تاگام نییه. وتی: بوچ ئه‌ی تو له بههشتا نیت؟ وتی: «نا وه للا! له جه‌هه‌مام».

- جووله که‌یه‌کی سوله‌یمانی کوتال فروش، به کولانیکا ئه‌روا چاوی له بهر پیتی خوی نابی؛ سه‌گئی له سهر ریگای ئه‌بین. جووه پئی ئه‌نی به قاجی سه‌گه‌که‌دا. پیاویکی ئاسووری له باله‌خانه‌وه چاوی لئی ئه‌بین بانگی ئه‌کا: «جووه ئه‌وه بوچی پیت نا به قاجی باوکتا؟» جووله که‌که ده‌ست ئه‌با قاجی سه‌گه‌که هه‌لئه‌برئی و تهماشای ناولنگی ئه‌کا ئه‌لئی: «کوا؟ خۆ خه‌ته‌نه نه‌کراوه».

- «ئه‌حه‌ی کرنو» نه‌خۆش بوو، له سهره مه‌رگا بوو. «خله‌ی پوره‌نازی» هه‌بوو له سوله‌یمانی چووه لای وتی: ها مامه ئه‌حمه‌د چه‌ خیرته؟ وتی: به‌ خوا فلانی نه‌خۆشم؛ لام وایه ئه‌مرم. وتی: کهواته تو خوا مامه ئه‌حمه‌د راسپیریکت پئی ئه‌لیم بو لای باوکم پیتی بلئی. ئه‌حه‌ش ئه‌لئی: «به‌ خوا ئه‌وی راستی پئی ریگم ناکه‌ویته جه‌هه‌نم».

- کابرایه‌ک ئه‌چینه شاری کۆیه، هه‌زار ئه‌بین ده‌ست ئه‌کا به‌ توور فروشتن. روژیک له کولانیکا بانگ ئه‌کا «های توور به‌ نان، به‌ پاره، برنج، به‌ ساوهر، به‌ ترخینه، به‌ نوک، به‌ نیسک، به‌ ماش». وا ری ئه‌که‌وئ گه‌لئی له پیاو ماقوولی شاره‌که له مال پیاویکی گه‌وره دانیشتبوون گوئیان له توور فروشتنی کابرا ئه‌بین. بانگی ئه‌که‌نه ژووره‌وه ئه‌یانه‌وئ سهر بخه‌نه سهری. ئه‌پرسن تووره‌که‌ت به‌ چی ئه‌ده‌ی؟ ئه‌لئی: قوربان، به‌ هه‌موو شت. ئه‌لین: «به‌ گووی ئه‌ده‌ی؟» ئه‌لئی: «ئه‌گه‌ر به‌ کیری خۆم ده‌ری بینم به‌لئی».

یه‌کیکیان لیتی ئه‌پرسی: تو خه‌لکی کویت و مالت له کوپیه؟ ئه‌لئی سوله‌یمانی و مالیشم له گه‌ره‌کی هۆلییه. ئه‌لئی: «ئه‌ری راسته ئه‌لین ژنی هۆلی هه‌موو له به‌ر ده‌رگا به‌ پئی سه‌رپۆش دانه‌نیشن ته‌شی ئه‌پرسن و بنیشت ئه‌جوون؟ هه‌ر پیاوی به‌ به‌رده‌میا به‌روا تهماشای ئه‌که‌ن». کابرا ئه‌لئی: به‌ خوا قوربان راسته زۆر بی شه‌رم؛ ئه‌لئی هه‌موو له ئاوی «حه‌مامۆکیان» خواردوته‌وه. (حه‌مامۆک کانیه‌که له کۆیه)

- کابرایه‌ک کاغه‌زی بو دۆستیکی ئه‌نوسی ئه‌یه‌ویست هه‌ندی شتی به‌ینی خۆیانی بو بنووسی به‌لام کابرایکی تر له بن ده‌سته‌وه دانیشتبوو سه‌یری کاغه‌زه‌که‌ی ئه‌کرد. ئه‌میش له

بەر ئەو، قسەکە ی نەئەنوسی. ئینجا هەر ئەوەندە ی نوسی: «برا سەگبایێک لە بن دەستەوه»
دانیشتووە کاغەزە کەم ئەخوینتێتەوه، ناتوانم هیچت بۆ بنووسم».

کابرای بن دەستی وتی: «کۆرە کابرا بۆج جینیوم ئەدەیتی من کە ی سەیری دەستی
تۆم کردووە؟» ئەویش وتی: «ئەگەر نەتکر دوووە چۆن ئەزانی جینیوت ئەدەمی؟»

- ژنە کوردیکی شاری چووە لای دارتاشیک وتی: «بلویریکی کچانەم بۆ دروست
بکە». دارتاش وتی: ئەندازەت پێیە؟ وتی: نە وەللا! وتی کەواتە ئەگەر بە قەد هینەکە ی
خۆم بێ چۆنە؟ ژنەکە وتی: «ئەندازە ی پێ ناوی وەکو ئەبینم بە قەدەر دەمی تۆ باشە. ئیتر
دەمت ئەندازە بگرە و بەو جۆرە».

- ژنیکی لە حەمام بە ژنیکی تری وت: «دوینێ میردە کەت دەستەسپریکی ئاوریشمی
ژنانە ی جوانی بە دەستەوه بوو». ژنەکە وتی: ئۆف لە دەست ئەم ناجسنە ی من کە چەن
چاو لە دەرەو هەیه». ژنەکە ی تر پرس ی بۆچی چاو لە دەرەو هەیه؟ وتی: «ئەو دەسەسپرە کە تۆ
ئەفەرمووی ناخۆ لە ج ژنیکی بە یادگار وەرگرتوووە، چونکە من هیچ دەسەسپری ئاوریشم
نیە و نەبوووە بیدەمی».

- کابرایە ک مەریک لە شوینێک ئەدزی و ئەبیاتەوه بۆ مالهوه. لەوی بە ژنەکە ی
ئەلێ ئەچم بۆ شار ئەیفروشم و پارەکە ی ئەدەم بە شتومە ک. مەر ئەداتە پێش و دیت بۆ
شار. لە نیوہ ی ریگەدا مەرەکە ی لێ ئەدزن. ئەویش ئیتر بە دەستی خالی ئەگەر پێتەوه بۆ
مالهوه، ژنەکە ی لێی ئەپرسی: مەرە کەت بە چەن فروشت؟ ئەلێ: «وەللا! ژنەکە
فروشتەوه بە مایەکە ی خۆی».

- سوالکەریک چووە لای کابرایە ک وتی: پولیکم بەری بۆ خوا. وتی: چی چی؟
وتی پولیکم بەری بۆ خوا. وتی: «کەواتە تۆ برۆ من خۆم چاوم پێ ئەکەوی».

- «شیخ محەمەدی شیخ وەسمان» لە دی «دەکە» لە گەل «شیخ عومەر» ئەکە و نە قسە
کردن. روو ئەکاتە شیخ عومەر ئەلێ: «لە خەوما لە گەل سەگا بووم»؛ مەبەستی شیخ

عومەر ئەبێ. شیخ عومەریش خێرا ئەلێ: «فلانی منیش لە خەوما لە گەل سەگا بووم و دەوری یەکانە بە کمان دابوو».

- حەسەن بە گێ مەنگۆر ئەچیتە لای حاجی عەلیاغای ئێلخانێ ئەلێ: ئای عەلیاغا! تووتکی «دییوگری» چەندە ئەوهرێ؟ عەلیاغاش ئەلێ: «حەسەن بەگ! هێ مەنگۆر ئەوهرێ و ئەشگەزێ».

- قادربە گێ سلیمان بەگ بە عەزیز بە گێ ئەوهرە حەمان بە گێ دیوگری ئەلێ: «تۆ ئەزانی عەزیز بەگ! من وە جاغم کویره؟» عەزیز بە گیش ئەلێ: «قوربان! بەو قورعانه باوکیشت هەر و جاغی کویر بوو».

- جارێک مفتی زەهاوی لە بەغدا لە لای والی دائەنیشی و لە تەنیشتیەو ئەبێ و سەرینیکی لە بەینیانا ئەبێ. لەو وەختەدا یەکیک لە کوردە فەیلیەکان ئەبەنە لای والی و والی زۆر تورە ئەبێ و ئەلێ: «بریا ئەمزانی بەینی کورد و کەر چەندە؟» خێرا مفتی زەهاوی هەلئەداتی ئەلێ: «تەنھا سەرینیکی». والی لا ئەکاتەو زۆر شەرمەزار ئەبێ و داوای لیبوردنی لێ ئەکا.

- شیخەرەزای تالەبانی لە دیواخانی سەید عەبدوڕحمان نەقیب لە بەغدا ئەبێ و نان دائەنێن. لە گەل نانەکەدا پلاویش دائەنێن. بە دەم نان خواردنەو قسە ئەکەن. دوکتوریکی هەندیش لە سەر سینیەکە ئەبێ. ئەو قسە لەووە ئەکا کە گیاو دارو دەون روونی لێ ئەگیریت و روون زەیت هەبێ. شیخەرەزا ئەلێ: من بروا بەم قسەبە ناکەم. دوکتورەکە ئەلێ چۆن بروا ناکەم؟ ئەمە بە تاقی کردنەو دەرکەوتووە کە وایە.

شیخەرەزاش ئەلێ: «منیش بە تاقی کردنەو بۆم دەرکەوتووە کە وا نییە، ئەگەر ئەم قسەبە راست بوایە ئێستە ئەم برنجەبێ مالی نەقیب روونی تیا ئەبوو».

- لەو کوردەواریبە شیخیکی ئەچیتە دیواخانی ئاغا یەک سەیر ئەکا هێچیان بۆ نەکردوو. شیخە توورە ئەبێ ئەلێ بۆچ نان و تفاقتان ریک نەخستووە؟ ئاغەش دەست ئەکا

به له خۆبوردنەوه و ئەلنی: «یا شیخ! قوربان لیتمان ببوره فریا نەکهوتین، وا بزانه تەکیه‌که‌ی خۆتانه».

- جارێک ئافره‌تێک گۆزه‌یه‌کی به‌ سەر شانەوه ئەبێ تووشی کابرایه‌کی سەرو گویلاک شکاو ئەبێ لێی نەپرسی: ئەوه بۆچ وای هه‌موو سەرو گویلاکت شکاوه؟ ئەلنی وه‌للا هه‌مووی له‌ سەر قسه‌ی حەق. ئەلنی ده‌ لاچۆ، چون پیاو له‌ سەر قسه‌ی حەق سەرو گویلاکی ئەشکی؟ له‌و کاتهدا ژنه‌که ئەیه‌وێ برۆا کابرا پنجه‌یه‌ک ئەکا به‌ قوزیا ئەلنی: «تۆ خوا دایکم ئەمه‌ قوز نییه؟» ئافره‌ته‌که گۆزه‌ ئاوه‌که ئەمالنی به‌ سەر کابرادا خوین چۆراوه‌گه ئەکا. کابرا ئەلنی: «من پیت ئەلیم سەرو گویلاکم له‌ سەر قسه‌ی حەق شکاوه تۆ برۆا ناکه‌ی تا به‌ چاوی خۆت بینیت».

- جارێک پیاویکی گه‌وره به‌ بازارا تینه‌په‌رێ سەیر ئەکا وا پیاویکی پیری ریش سپی سێ چوار دانە که‌وچکی «هه‌له‌ده‌ن»ی له‌ دوکانیکا داناوه و به‌ دیاریه‌وه کزۆله‌ی کردوه. چوو لێی پرسی وتی: «مامه ئەمه‌ چیه‌ ئەم سێ چوار که‌وچکه داتناوه ئەته‌وی چیت لێ ده‌ست که‌وی؟» ئەلنی: «ئاغه‌! هۆی رزق و نان په‌یدا کردنه». ئاغه‌که وتی: «که‌واته تۆ به‌ شوین نان په‌یدا کردنا ئەگه‌رێی وه‌ره له‌ پشت سەری منه‌وه برۆ هەر دوو گونم له‌ پشته‌وه بۆ هه‌لبگره هه‌موو رۆژی دوو قهرانت ئەده‌م. ئیتر ئەم ئیشه بۆچ ئەکه‌ی؟»

کابرای ریش سپی ئەلنی: ئاغه‌م من شتیکی باشترم بۆ تۆ دۆزیوه‌ته‌وه؛ ئەم که‌وچکانه من ئەیانده‌م یه‌کی به‌ دوو قهران، تۆ وه‌ره که‌وچکیم لێ بکړه کلکه‌که‌ی بخه‌ره قنگته‌وه هەر دوو هیلکه‌گونیششت بخه‌ره ناو که‌وچکه‌که‌و لێ ده‌ برۆ؛ ئیتر بۆچ دینی رۆژی دوو قهران ئەده‌ی به‌ من؟

- کابرایه‌ک به‌ رووتی چووه‌ هه‌مامیکه‌وه، کابرایه‌کی تر له‌وێ بوو که‌ چاوی به‌م که‌وت هەر دوو چاوی نوقان. پنی وت ئەوه له‌ که‌یه‌وه کوێر بوویت؟ ئەویش وتی: «له‌و وه‌خته‌وه که‌ خوا حه‌یای له‌ تۆ دامالی».

- کابرایه‌کی کورد بوو به‌ میوانی مالیک، سەیری کرد داری بن میچی ژووره‌که هه‌موو چرکه‌ چرکیانه. کابرا به‌ خانه‌ خویکه‌ی وت: ئەم دارانه‌ چاک که‌نه‌وه نه‌وه‌ک شتیکی

بقه‌ومی؟ کابرا وتی هیچ نییه، ئەوه زکرو فیکری خوا ئەکەن. ئەویش وتی: «ئاخر ئەترسم دلیان لای خۆیان نەمینی و بکەونە سجدە بردن».

- لە بەغدا لە کۆریکا بووین، باسی ئەو کۆبوونەوه‌یه کرا که حوکومەنی عێراقی بە هۆی لاچونی پەیمانی ۱۹۳۰ یه‌وه کردی و خەلکیکی زۆر لە مەلاکانی بەغداو لە ئەفەندی و پیاو ماقوولانی تر بانگ کرابوون بۆ نان خواردن و چا خواردنەوه. دوکتور ئیبراهیم حلمی وتی: «کۆرینه! تەماشاشا کەن ئەم مەلایانە هیچ ویلنیکیان نییه. لەو کۆبوونەوه‌ی نان خواردنەدا میژ دانراوه و چیشتی لە سەرە، دەوریه‌کی خالی زۆر دانراوه بۆ ئەوه هەر که بەشی خۆی تیکاو بچێ لەو لاوه بیهوا؛ کەچی مەلاکان هەر لە سەر میژە کە ئەیانخوارد نەئەچون بەو لاوه ریگە کەیان گرتبوو».

منیش وتم: «تەماشاشا کەن ئیش چەن سەرە! ئیستە ئەوا تۆ وا ئەلیت کەچی من تووشی مەلاکان بووم ئاگریان ئەکرده‌وه ئەیانوت سەیرکەن ئەم ئەفەندیانە چەندە بئوینلن، ئەوا میژ دانراوه و چیشتی لە سەرە، ناکەن لە سەر میژە کە نانی خۆیان بخۆن هەر کە دینی تۆزیک ئەکاتە دەوریه‌که‌وه و ئەچێ لەو لاوه وەکوو منالی بەشی درابێ بە تاقی تەنها ئەیهوا».

- عەلی بەگی ریشین و مەلاحسەینی کوری مەلاقادری بیارە لە هەلەبجە لە دیواخانیکا دائەنیشن و کۆر گەرم ئەبێ. مەلاحسەین ئەلی: «بەینیکی تر وای لێ دێ ئەگەر باسی سمیل بکری خەلکی ئەلین ها ها سمیل ئەوه بوو کە بە سەر لیوی عەلی بەگی ریشینه‌وه بوو، ئەتوت باوه‌شه بەلمه».

عەلی بەگیش ئەلی: «بەینیکی تر وای لێ دێ کە باسی فیلبازی و چەتوونی بکری ئەلین: ها، ئەمانە ئەوه بوون کە بە مەلاحسەینی کوری مەلاقادری بیارە وه بون».

- سەیدعەبدولسەمەدی برای سەیدعەبدولعەزیزی شیخوئێسلامی سنە هەبوو پیاویکی ریش سپی کەلەگەت و نەخویندەوارو قسە خوش بوو. لە بەر شیخوئێسلامی برای هەموو کەس ریزی لێ ئەگرت. سەیدعەبدولعەمیدی نازموشەرێعەش پیاویکی کەلەگەتی جوان چاک و لاو چاک و بە جەوهەر بوو. ئەم نازموشەرێعەیه کوری سەیدعەبدولعەزیز و برازای سەیدعەبدولسەمەد بوو.

روژیک هه‌روا دائه‌نیشن قسه ئه‌که‌ن، سه‌یده‌بدولسه‌مه‌د به سه‌یده‌بدولحه‌مید ئه‌لئ: «ئه‌ولحه‌می! تو بوی به به‌لا به سه‌ر ئیمه‌وه، ناویرین له گه‌ل زنه‌کانمانا قسه بکه‌مین خیرا پیمان ئه‌یژن ده بچن، بچن ده‌مو له‌وستان به‌رن به‌و لاوه، ئه‌یژی سه‌ی ئه‌ولحه‌مین به جوان خاسی خۆتانه‌وه بنازن».

سه‌یده‌بدولحه‌مید بئ ئه‌لئ: «به راستی مامه تویش به سه‌ر ئیمه‌وه بوی به به‌لا، ناویرین به مناله‌کانمان بیژین بخویتن، خیرا پیمان ئه‌یژن ده لاچن لاچن، ئه‌ی مامه ولسه‌مه‌مان به‌و زلی و گه‌وره‌یه به‌چی نه‌یخویندوه».

- شیخ‌عومهری ده‌که هاته لام هه‌روا قسه‌مان ئه‌کرد وتی: «فلانی به خوا من ئه‌گه‌ر بچمه به‌هه‌شتیش ناحه‌سیمه‌وه ته‌نها له ماله‌که‌ی خۆما نه‌بئ». منیش وتم: «فلانی، به خوا منیش ته‌نانه‌ت ئه‌گه‌ر بچمه جه‌حه‌نه‌میش ئه‌حه‌سیمه‌وه ته‌نها له ماله‌که‌ی خۆما نه‌بئ».

- شیخ‌ره‌زای تاله‌بانی سواری ئیستریک ئه‌بئ ئه‌چی بۆ کۆیه ئه‌بئ به میوانی ئه‌مین ئاغای کۆیه. پیاوه‌که‌ی ئه‌میناغا دیت ئیستره‌که‌ی لی‌بگری، له‌وه‌خته‌دا ئیستر له‌قه‌یه‌ک ئه‌هاوێژی، کابرا ئه‌سله‌میته‌وه. شیخ‌ره‌زا پینه‌لئ: «مه‌ترسه ئه‌مینه». وا ئه‌میناغاش راوه‌ستاوه ئه‌میناغا گورج هه‌له‌داتئ ئه‌لئ: «به‌لئ ئه‌گه‌ر بیشیگیه ره‌زایه».

- مه‌لا ئه‌حمه‌د حه‌سه‌ن مه‌لای مزگه‌وتی مه‌جید به‌گ له خانه‌قا شه‌ریان له گه‌ل کردبوو، لیاندا بوو سه‌ریان شکاندبوو. مه‌لا ئه‌حمه‌دی هۆزینی چوو بوو بۆ لای ئامۆزگاری ئه‌کرد پئی ئه‌وت: «برا تو مانگانه‌یه‌کت له لایه‌ن حوکمه‌ته‌وه ئه‌ده‌نی، بۆ خۆت دانیشه به بی‌قره‌ بیخۆ، بۆچ ئیشیکی وا ئه‌که‌ی سه‌رت بشکینن؟» مه‌لا ئه‌حمه‌دیش ئه‌لئ: «برام حوکمه‌ت مانگانه‌م ئه‌داتئ بۆ ئه‌وه پیتش نوێژی بۆ خه‌لک بکه‌م، خۆ بۆ ئه‌وه‌م ناداتی که لیم بدن و سه‌رم بشکینن».

- شیخ‌ره‌زای تاله‌بانی جاریک زه‌می حاجی‌مسته‌فای قیردار ئه‌کا ئه‌لئ: «ئه‌بئ له گه‌ل دانیاله‌گاورا ده‌ستیان به‌ستم به ده‌ستی یه‌که‌وه‌و بیانخه‌مه بیریکی پساییه‌وه. حاجی‌مسته‌فا ئه‌مه ئه‌بیسیته‌وه ئه‌چیته لای شیخ‌عه‌لی گه‌وره‌ی شیخ‌ره‌زا شکات له شیخ‌ره‌زا ئه‌کا ئه‌لئ له گه‌ل دانیاله‌گاورا منی کردوو به‌یه‌ک».

شیخ‌ره‌زا ئه‌چى بۆ ته‌كیه‌ی شیخ‌عه‌لی لینی تووره‌ ئه‌بى ئه‌لى ئه‌رى شیخ‌ره‌زا تۆ بۆچ
 ئه‌وه‌نده‌ بى‌ده‌ره‌تانی؟ ئاخ‌ر نازانی حاجی مسته‌فا سه‌ر به‌ ئیمه‌یه‌ و دوستانه‌تی له‌ به‌ینمانا
 هه‌یه‌؟ تۆ چۆن دینی له‌ گه‌ل دانیاله‌ گاورا ئه‌یانکه‌ی به‌ یه‌ک و زه‌می ئه‌که‌ی؟
 شیخ‌ره‌زاش ئه‌لى: «کاکه‌، زۆر سه‌یره‌! ئیسته‌ که‌ هاتم بۆ ئیره‌ دانیاله‌ گاور خۆی
 گرتبووه‌ قور و سه‌ری رتی پینگر تبووم، ئه‌یوت من ئه‌وه‌م بى‌ ناخۆش بیه‌ که‌ زه‌مت کردووم،
 به‌لام ئایا که‌سی ترت ده‌ست نه‌که‌وت وا له‌ گه‌ل حاجی مسته‌فادا منت کردوه‌ به‌ یه‌ک».

- شیخ‌یک هه‌بوو له‌ قسه‌ کردنا زمانی کۆل بوو، پتی ناوی به‌چکه‌ لالیک بوو. ئه‌چیته‌
 لای کاربایه‌کی دانساز دانی بۆ دروست کا. دانه‌کانی ئه‌خانه‌ ده‌می، که‌چی هه‌ر ناشزانی
 قسه‌ بکا. ئه‌چیته‌وه‌ لای دانسازه‌که‌ ئه‌لى: ئه‌مه‌ تۆ چ جوهره‌ دانیکت بۆ من دروست کردووه‌
 خۆ به‌ ته‌واوی په‌کی قسه‌ کردنم که‌وتووه‌. دانسازیش ئه‌لى: یا شیخ! من دانسازم خۆ
 زمانساز نیم».

- پیره‌ژینکی بلباسه‌تی له‌ وه‌ختی خۆیا بووه‌، [هه‌زار] بوه‌ و لینی ئه‌قه‌ومی و له‌
 روویشی هه‌لنایه‌ داوا له‌ که‌س بکا. ئه‌چیته‌ لای هه‌ماغای کۆیه‌ ئه‌لى: ئاغا چه‌ند روژیکه‌
 مشک له‌ ماله‌که‌ما نایینم ئه‌ترسم خانه‌که‌م ئاگری تی به‌ر بى. ئه‌مه‌ قسه‌یه‌ که‌ له‌
 کورده‌واریدا تاقی کراوه‌ته‌وه‌ که‌ مشک شوپینکی به‌جی هیشته‌ ئه‌وه‌ ئه‌و شوینه‌ ئاگر ئه‌گرئ
 بۆیه‌ به‌ جیتی دیلی. هه‌ماغاش ئه‌لى: «بچۆ ئه‌وه‌ دوو باره‌ گه‌نم و باریک برنج و هه‌زه‌یه‌
 روژن به‌ره‌ تیخه‌ با ئاگری تیه‌ره‌ نه‌بى».

- کاربایه‌کی گه‌دا چووهره‌ به‌رقاپی کۆشکینکی گه‌وره‌ وتی: قه‌رائیکم بده‌نى وتیان نییه‌.
 وتی: نه‌ختی شه‌کر و چام به‌نى. وتیان نییه‌. وتی: تۆزی روژن، وتیان نییه‌. وتی گۆیله‌
 ساوه‌رى برووشی شتیکم بده‌نى، وتیان نییه‌. وتی ده‌سا چۆرئ ئاوم به‌نى بیخۆمه‌وه‌. وتیان:
 وه‌للا ئاویشمان نییه‌. وتی: «که‌واته‌ بۆ دانیشتون، وه‌رن با ده‌ست بگرین و پیکه‌وه‌ بگه‌رین
 ئیوه‌ له‌ من لاترن».

- کاربایه‌ک ئه‌بى به‌ میوانی ماله‌ کوردیک، به‌رخیک ئه‌که‌ن به‌ بریانی و دایشه‌نین.
 کابرای میوان زۆری برسی ئه‌بى پارووی سه‌یر سه‌یر و به‌ په‌له‌ی لی دانه‌گرئ.

میوانیکی تریش لەوئ ئەبێ پێی ئەلئ: «برا بۆچ ئەوەندە لێی بە داخی، خۆ باوکی شەرە قوچی لە گەل نە کردوی». ئەمیش ئەلئ: «برا تۆ بۆچ ئەوەندە دلت پێ ئەسوتی، خۆ دایکی شیرێ پێ نەداوی».

- سەیدەلی بسمیلا هەبوو لە سولەیمانی، کە بسمیلا ئەکرا ئەو توورە ئەبوو. مەلا جەلالی کورێ مەلاحەسەنی ئابلاخیش هەبوو، لەوانە بوو کە دەرزی ئەخویند بۆ روژی دواپێ شوین دەرزه کەیان لێ تێک ئەدا نەپشەزانی. روژیک سەیدەلی بەم مەلا جەلالە ئەلئ: «ئەری مەلا جەلال! دویتێ چاوم لێبوو لای بابە عەلی دەرست ئەخویند، بابە عەلی شوین دەرسة کە ی لێ تێکدا بووی، تۆش هەر کتیبە کەت پەرە پەرە ئەکرده و نەتەزانی سەر دەرسة کەت کامەیه». مەلا جەلالیش ئەلئ: «ئەو ئەللا سە ی عەلی؛ ئەو پەرە پەرە کردنەو بۆ ئەو نەبوو، بۆ ئەو بوو من ئەموت ئەم کەلیمە یە بسمیلا یە، شیخ بابە عەلی ئەبوت نە بسمیلا نییه. سە ی عەلی قور و قەپ ئیتر وشک بوو.

- حاجی شیخ ئەمینی تەکیە یی هەبوو حسابگر بوو. شیخ مەحموودی گومە تەبیش ژنیکی هەبوو ئەویش هەر حسابگر و روژیک باسی پایز و حسابی پایز ئەکرا، یەکن لە حاجی شیخ ئەمینی پرسێ کە پایز چەندیەتی؟ ئەویش ئەلئ: «لە شیخ مەحموود پیرسین ژنی حسابگره». شیخ مەحموودیش بە پێ وەستان ئەلئ: «حسابگر ژنمه».

- لە بەغدا لە سەر کورسی بەرەهە یوانی مزگەوتێک دانیشتیووم چاوەری ئەو م ئەکرد بانگی عەسر بەدن و نوێژ بکەن. هیشتا مابووی بە بانگ. کوتوپر کابرایەک بە پەلە هات و هەر لە دوورەو وەتی: «ئەو بۆچ بانگ نەدراو؟ خۆ لەو مزگەوتە بانگیاندا». منیش هەر وا لە سەر خۆ پێم وت: «زۆر سەرە! ئیستە لەو مزگەوتە کابرایەک بە شینە یی رویشت نوێژ بکا سەیری کرد بانگیان دا بوو، وتی ئەو بۆچ بانگتان داو؟ خۆ لەو مزگەوتە بانگ نەدراو». کابرا دەمی بوو بە تەلە ی تەقیو وە.

- لە سولەیمانی لە شوینە کە ی قادر ئاغای عەتار دانیشتیوین. ئەورە حمان بەگی بابان و پیاویکی خەلکی دەرەو و چەند کە سێکی تر بوین، باسی گوللە بەندە کە ی کاک ئەحمەد هاتە پێشەو. ئەورە حمان بەگ وتی: «جانم وا نییه، کە ی گوللە بەند هەیه، بۆ ئەو بەروای

پن بکری هندی شهرت و شرووتی بو دانراوه که هرگیز نه‌یته دی وه کو نه‌یته نه‌یته کهسه‌ی که هدی نه‌گری نایی قهت دروی کردی، مالی حهرامی هیچ نه‌خواردی، قهت به له‌شی پیسه‌وه دانه‌نیشتی. ده‌ی نه‌مه چون ری نه‌که‌وی؟»

پیاوه‌که‌ی خه‌لکی ده‌روه له‌م قسانه تووره بوو وتی: «سا به مهرقه‌دی کاک نه‌حمده وانیه. من به چاوی خوم چاوم پیکه‌وت گولله به‌نده‌که‌یان کردبووه ملی گیسکیک، زیاتر له بیست گولله‌یان پیوه‌نا کاری تینه‌کرد». منیش وتم: «جا نه‌مه راسته؛ چونکه نه‌و گیسکه نه دروی کردووه، نه مالی حهرامی خواردووه، نه قه‌دیش به له‌شی پیسه‌وه دانیشتووه». کابرا واقعی ورماو نیت هر هیچ قسه‌ی پن نه‌کرا.

- کابرایه‌ک تووشی ئافره‌تیک‌ی جوانکیله بوو که باره شاری هینا بوو بو شار و نه‌رویشته‌وه. پی وتی: تو خوا ژنه‌که تا نه‌م راسپیره‌یم له گهل خوت بو ناگه‌یه‌نی؟ له‌و وه‌خته‌دا ده‌ستی برد بو ده‌عبا که‌ی. ژنه‌که‌ش کوتوپر وتی: «نه‌گه‌ر دایکت‌م به‌رچاو نه‌که‌وت، بیگه‌یه‌نم به خو‌شکت؟»

- کابرایه‌ک زور ناشیرین دومه‌لیکی لی هاتبوو. روژیک کابرایه‌کی هاوپر تووش بوو وتی: نه‌وه بوچ دیار نیت؟ وتی: «فلانی دومه‌لیک له شوینی زور پیسم هاتووه له به‌ر نه‌وه ناتوانم ده‌رکه‌وم». وتی: فلانی راست ناکی، نه‌و رومه‌ته هیچ دومه‌لی پیوه نییه.

- کابرایه‌کی روتله‌ی لووت زل خوازینی ژنیک‌ی جوانی نه‌کرد. له میانه‌ی قسه‌دا بو نه‌وه ژنه‌که ساز کا نه‌یوت: «تو نه‌بن بزانی که من پیاویکی بار هه‌لگرم هه‌موو ناخوشی و سه‌ختیک به‌رپوه نه‌به‌م». ژنه‌که‌ش وتی: «راست نه‌که‌ی تو که نه‌مه سی چل ساله نه‌و لوت‌ت هه‌لگرتی هه‌موو شتیک هه‌لنه‌گری».

- ناغه‌یه‌ک هه‌بوو کوریک‌ی خزمه‌تکاری لا بوو. روژیک ناغه‌که چاوی به کچیک‌ی خزمی خزمه‌تکاره‌که‌ی خوی نه‌که‌وی و دلی لی نه‌چی. به کوره‌که نه‌لی: هه‌ر چه‌ن بو منیش ناشی به‌لام له گهل نه‌وه‌شا هه‌ر بچو خوازینیم بو بکه». کوره‌که نه‌لی: قوربان به که‌لکی تو نایه. نه‌لی: بوچی؟ نه‌لی: «روژی چاوم لیبوو پیاویک ماچی نه‌کرد». ناغه نیت واز دینی و له پاش چه‌ند روژیک کوره‌ خوی نه‌چی و کچه‌که ماره نه‌کا. ناغه‌که‌ی

پىنەزەننى و ئەلى: ھەتتو! خۇ تۆ بە منت وت چاوم لىبوو پياويكى ماچى ئەکرد، كەچى ئىستە تۆ خۆت چويت مارەت كرد؟» وتى: بەلى قوربان، درۆم عەرز نەكردوى، چاوم لى بوو باوكى ماچى ئەکرد».

- مەولەوى لە دىواخانى والى سەندا ئەبى، پياويكى والى كە سوننى نابى ئەيەوى بە قسە مەولەوى بىشكىنى. ئەلى مامۇستا ھەر ئىستە بەو لايەدا رۆيشتە سەگىك مىزى بە گۆرى سوننىكدا ئەکرد. مەولەوىش بە بىن وەستان ئەلى: «بەلى، وە نەبى ئەمە كارى ئىستەيان بىن، شىعەو سوننى دەمىكە ئەم ناكۆكىەيان ھەيە».

- كابرەيكى كورد كەلەشترىكى بىن ئەبى و ئەچىتە بىچار. كابرەيكى بىچارى لىي ئەپرسى: ئەم كەلشترە لە ئىمەيە يان لە ئىوہ؟ ئەوىش ئەلى: «لە گو خواردنا لە ئىوہيە و لە بانگدانا لە ئىمەيە».

- كابرەيك چوہە گوندىك و بوو بە ميوانى پياويكى كورد. چوار پىنچ شەوى پىنچو خانەخويكە ھىچ دەنگى نەكرد لە پاشا لى پرسى: «برا تۆ چىت؟» وتى: «من خۆشكەزاي خوام». دەستى كرد بە خزمەتكردى و دەپانزە شەويكىكە مایەوہ. كاپرا وەپرس بوو، شەويك نوستبوو ھەلسا باوہشى پىسا كرددو بردى فرى دايە سەر ھەسیرە شرى مزگەوتەيانەوہ. كاپرا خەبەرى بووہوہ خۆى لە شوپىكى سەيرا چاوپىكەوت. پرسى ئەمە چىە؟ كابرەيك خانەخۆى خىرا ھەلى دايە وتى: «برا، زياتر لە بىست شەو لە مالى منا بویت، با شەويكىش لە مالى خالتا بىت».

- جارىكيان ئاغاىك ئەچىتە سەر كارتىرى «قەتەوى» سەير ئەكا ئەلى: «ھا، رەشى بەشى قوون فش چىت كرددوہ، كەرت گاوہ؟» ئەوىش ئەلى: «نە بە سەرى تۆ ئاغا ژنم گاوہ».

- مەلايەك كورە كوردىكى فىرى حساب ئەکرد، جەمەى فىر كرددو، خەرىك بوو فىرى تەرحى بكات لى پرسى وتى: ھەر دوو دەستت چەند ئەنگوستى ھەيە؟ كورە كە وتى: دە ئەنگوست. مامۇستا وتى: ئەگەر چوارى نەمىنى چى ئەبى؟ كورە وتى: جا مامۇستا

نه‌گەر چوار نه‌نگوستم نه‌مینی خو به جارئ په‌کی شه‌ره قه‌لماسک و بلویر لیدانم نه‌که‌وی».

- جاریک مه‌لایه‌ک فه‌قیه‌کی له‌ گه‌لا نه‌بیت نه‌چنه دیواخانی غولام‌ره‌زاخانی کولیایی. غولام ره‌زاخان پیاویکی قسه‌ خوش و نه‌دیب بووه، روو نه‌کاته فه‌قیه‌که‌ نه‌لی: «فه‌قی! راسته‌ نه‌لین تو ژنی مامؤستات نه‌گبیت؟» فه‌قیه‌که‌ زور شه‌رمه‌زار نه‌بی. مه‌لا خیرا نه‌لی: «به‌لی قوربان مامؤستای ره‌زایه».

- دوو کابرای کورد پیکه‌وه نانیان نه‌خوارد، یه‌کینکیان وتی وا چاکه من نه‌و خه‌ریک که‌م به‌ قسه‌ کردنه‌وه و من هه‌موو نانه‌که‌ بخۆم. لینی پرسی: «نه‌ری تو خوا برا، ره‌حمه‌تیه‌که‌ی باوکت چۆن و بوچی مرد؟» کابرا ده‌ستی پین کرد به‌ په‌سا داخستن، له‌ به‌ر چی نه‌خۆش که‌وت و چۆن و چه‌نده له‌ گه‌لی خه‌ریک بوون و چۆن هیچ شه‌خس و داو ده‌رمانیک نه‌ما نه‌گه‌رن و نه‌یکه‌ن و هیچ که‌لکی نه‌بوو ناخری هه‌ر مرد نه‌ویش به‌ شینه‌یی نانی نه‌خوارد و جار جار «ئم» یکی بو نه‌کرد. کابرا وه‌ختی به‌ خۆی زانی نه‌وا نان له‌ دوابی هاتنایه و نه‌میش هیچی نه‌خواردوو. وتی با منیش هه‌قی خۆمی لئ بکه‌مه‌وه بلیم نه‌ی باوکی تو چۆن مرد. لینی پرسی: «نه‌ری برا نه‌ی باوکه‌ ره‌حمه‌تیه‌که‌ی تو چۆن مرد؟» نه‌و هیچ سی و دووی لئ نه‌کرد به‌ کورتی وتی: «نه‌خۆش که‌وت و مرد».

- فه‌قیه‌کی قۆشمه‌ نه‌چینه‌ لای ژنیک داوای ساجی لی نه‌کا، نه‌لی: تو خوا خوشکی ساجه‌که‌ تانم بده‌نی نه‌ختی نانی پین نه‌که‌ین و بو‌تان دینه‌وه. ژنه‌ش کۆشی هه‌ل نه‌داته‌وه و شته‌ ره‌شه‌که‌ی بو دهر نه‌خا، نه‌لی نه‌وه‌ته‌ بیه. فه‌قیه‌ش ده‌ستکاوانه‌که‌ی خۆی دهرنه‌خا و نه‌لی: «تو خوا خوشکی قوئفه‌که‌ی بکه‌ به‌و سنگه‌دا با ده‌ستنویره‌که‌م نه‌شکی».

- کابرایه‌ک ده‌رۆزه‌ی نه‌کرد، چووه شوینیک وتی: برسیمه. وتیان درۆ نه‌که‌ی. وتی: «تاقیم بکه‌نه‌وه؛ بریانیه‌ک و مه‌نجه‌لی برنجم بو دانین نه‌گه‌ر نه‌مخوارد نه‌و وه‌خته درۆ نه‌که‌م».

سەیر کردنیک

زمانی کوردی ئەگەر لە ساماندارترین بەشە زمانەکانی ئاری نەبن، یەکیکی هەرە دەولەمەندە لەو زمانانە. تاک تاکی شیوه‌کانی و بەند بەندی لقه‌کانی خۆی بۆ خۆی گەواهی ئەو داوا کردنە ئەدا.

کەواتە ئەبێ ئیمە لە سەر ئەو باوەرە بین کە زمانەکه‌مان زمانیکی فراوانە. تا ئێستە ئەگەر نازیکی نە کیشراپێ لە بەر بێ نازی ئەو قەومە بوو کە زمانەکه‌ی وه‌کو ملوانکه‌ی مرواری کەوتۆتە ژێر خاک و خۆلی بێ کەسیه‌وه. تا ئەم دەورەیه‌ وای بوو ئومید ئەکەم لە ئێستە بە دواوه‌ به‌ پشتیوانی کورانی دایکی نیشتمانی خاکی کورده‌وه ئیتر به‌ هۆی تیشکی زانین و نووسینه‌وه‌ له‌ چالی بێ‌خزمه‌تی به‌ئیریته‌ ده‌ره‌وه‌و بکه‌ویتنه‌ ئاسمانی به‌رزى و له‌ رووناکی ئەو، کورد و نیشتمانی کوردی بێ‌ ده‌رکه‌وێ.

من بۆ دانان و ریکخستنی ئەم کتیبه‌ گەلێ شوین گەرام و هەلسوکه‌وتم له‌ گەل گەلی کەسی سادەو به‌رزا کرد. له‌ بەری ئەم فرمانەم ئەوهم دەست که‌وت کە کۆمه‌له‌ ئەده‌بیکى له‌ وشه‌ی کوردی په‌تیم بۆ هاته‌ ئەنجام. له‌ مه‌وه‌ ئەگەر کتیبیکى وه‌ها نه‌بوايه‌ ئەو شتانه‌ نه‌ه‌چوونه‌ ناو خه‌زنه‌ی سامانی مانه‌وه‌ی زمانى کوردی. له‌وانه‌ بوو هەر وای به‌ره‌ به‌ره‌ بۆ خۆیان له‌ ئاخرا ئەپووکانه‌وه‌. ئەم به‌رگه‌ و به‌رگه‌که‌ی تری له‌ شیوه‌کانی زمانى کوردیدا داستانیك ئەگیرنه‌وه‌.

منه‌ تبارى هه‌سته‌ شیرینه‌که‌ی «حه‌مه‌ به‌گى حاجى ره‌سوول به‌گ» و «حاجى توفیق به‌گى پیره‌مێردم». پیره‌مێرد چ به‌ زمانى خۆى و چ به‌ گالته‌ و گه‌ په‌که‌ی سەر چاوه‌یه‌ک بوو بۆ ئەم کتیبه‌. حه‌مه‌ به‌گى حاجى ره‌سوول به‌گ به‌ زمانه‌ پاراوه‌که‌ی و به‌ قه‌له‌مه‌ ره‌وانه‌که‌ی له‌ نوکات و سەرگوزه‌شتى کوردیدا جیگه‌ی خۆى له‌ریزی هه‌ره‌ پێشه‌وه‌ی ئەدیبه‌ گه‌وره‌کانى کوردا ته‌رخان کردبوو له‌ به‌رگی دووه‌مى ئەم کتیبه‌دا سەرگوزه‌شته‌ی ژيانى ئەخريته‌ ریزی ناو دارانه‌وه‌.

عەلا ئەدین سەجادی - بەغدا

کوردی ٢٦٥٧/١/٥

٣ جه‌مادی ئەلسانی ١٣٧٦ هجری

به‌رگی دووهم

سەرەتا

هەر له سەرەتای ئەم سالەدا بەرگی یەكەمی «رشتهی مرواری» له ژیر چاپ دەر چوو، بلاو بوووه. بلاو بوووه و كهوته دهست ئەو خویندهوار و مالانه كه رهنگین تا ئیسته كهه كتیسی كوردی بهو جوړه له بهر دهستی خویندهوار و خیزانی مالا په‌ره په‌ره کرایتته‌وه بو‌خویندنه‌وه. هەر ئەم باوهش گرتهی ئەوان بوو كه بوو به هۆی هانه‌هانه‌دانی من بو‌ئه‌وه به زووتر وهخت بهرگی دووه‌میش له ژیر چاپ بیتته دەر‌وه.

من ئەو ههستهی ئەوانم له بیر ناچن؛ ئەو‌م له بیر ناچن كه قهومی خۆشه‌ویستی كورد ههستهی به‌وه كرد كه خویندنه‌وی زمانه‌كه‌ی و نووسین به زمانه‌كه‌ی خۆی دەر‌وازه‌یه‌کی هه‌ره‌گه‌وره‌ی به‌ختیاری بو‌ئه‌خاته سەر‌گازی پشت.

له‌گه‌ل ئەمه‌شا نامه‌وی سەر‌ه‌تای به‌ر‌گه‌كه‌ی تر لیره‌دا به‌خه‌مه به‌ر‌چاو؛ چونكه له‌ویدا هه‌یه، به‌لام ئەمه‌وی یه‌ك دوو شتی تر هه‌یه ئەوه به‌خه‌مه بیر: یه‌كه‌م وه‌كو ئەیزانین ئەده‌بی به‌رزی كورد تا ئەم دهوره‌ی دواییه‌ به‌ زمانی كوردی كه‌م جار خۆی به‌ سەر‌ قاقه‌زه‌وه دیوه، وه ئەوه‌ش ئەزانین كه هه‌یج قه‌ومێك بی ئەده‌ب نه‌بووه و نییه. كه ئەو قه‌ومه هه‌بوو ئەده‌بیشی هه‌بووه. ئەده‌ب ساقه‌ته‌ی داریكه و لق و پۆه‌كه‌ی به‌ سەر‌ قه‌ومه‌كانی عاله‌مدا بلاو بووه‌ته‌وه. له هه‌ر لقێكه‌وه هه‌ر گولێکی لی بیتته‌وه، ئەو گوله ئەچیتته‌وه سەر‌ قه‌فی داره‌كه. له هه‌ر لقێكه‌وه هه‌ر گولێك بۆنێك بدا ئەو بۆنه‌ نزیکی هه‌یه له‌ گه‌ل بۆنی گولی له‌قه‌كه‌ی ترا. ئینجا هه‌ندئێ له‌م لقانه وا ری ئەكه‌وی كه زیاتر خزمه‌ت ئەكرین، گوله‌كانیان گه‌شتر ئەبن. هه‌ندیكیشیان ده‌ستی خزمه‌تیان ناگاتنی هه‌ر له‌گه‌ل ته‌بیه‌تا ئەرۆن و گه‌شه و بو‌ژاندنه‌وه‌یه‌کی وایان لی دەر‌ ناكه‌وی. ئەمه‌ جارێ ئەوه‌ی به‌ ئیمه‌پیشاندا كه به‌چه‌ی

ئەدەب شتیکی عالەمییه و ره‌گه‌که‌ی تاییه‌تی نییه به هه‌ندی قه‌ومه‌وه و هه‌ندیکی لێ بێ به‌ش بێ.

تا ئەم دە‌وره‌وه به‌گه‌ر ئیسته زیاتریش - قه‌ومی کورد دراوسیتی و تیکه‌لاوی له‌ گه‌ل قه‌ومی عه‌رب و فارسدا بووه. له‌ گه‌ل عه‌ره‌بدا به‌ هۆی دینه‌وه، له‌ گه‌ل فارسدا به‌ هۆی حوکم و به‌ هۆی خۆشی زمانی فارسیه‌وه. که ئەم زمانه‌ش له‌ راستیدا له‌ زمانی کوردی بووه‌ته‌وه؛ بۆ تی‌ گه‌شتن له‌مه‌ دیاره‌ کتیبی «مێژووی ئەده‌بی کوردی» علا‌ته‌دین سه‌جادی ئەخوێتریه‌وه.

زمانی ئەم دوو قه‌ومه‌ له‌ هه‌ندی شتدا جینگای خۆیانان له‌ زمانی کوردیدا کرده‌وه له‌ حه‌قیقه‌تا بۆ تی‌ گه‌شتن و راستکردنه‌وه‌ی ئەده‌بی راسته‌قینه‌ی کورد و ده‌ره‌ینانی کرۆکه‌که‌ی له‌ زانیی ئەو دووه‌ هیچی تر پتویست نییه. مه‌به‌ستیش له‌ شته‌که‌ی تر زمانی ئاو‌روپاییه‌. بۆ زانیی ئەده‌بی کوردی زانیی زمانی ئاو‌روپایی شه‌رت نییه.

مه‌به‌ستم ریشه‌ی زمانه‌که‌ نییه؛ ریشه‌که‌ یه‌کیکه‌ ئەوه‌ هیچ؛ چونکه‌ هه‌ر دوو لایان تارین. مه‌به‌ستم ته‌رزی ئەده‌به‌که‌یه. ئەم زمانه‌ هاتو‌جۆبه‌کی له‌ گه‌ل زمانی کوردیدا نه‌بووه‌ تا ئەده‌به‌که‌ی خۆی له‌ زمانی کوردیدا جینگه‌ بکاته‌وه، مه‌گه‌ر له‌م چهند سالانه‌ی دوا‌ییه‌دا نه‌بی. تا له‌م به‌ره‌یه‌دا که‌ ئیسته‌ هه‌موومان ماوین ئەوه‌ش ئینکار ناکرێ که‌ هێشتا نه‌ ئەده‌بی ئیمه‌ له‌ دلی ئەوانا جینگای بووه‌ته‌وه، نه‌ هی ئەوان له‌ دلی ئیمه‌دا. به‌ پێچه‌وانه‌ی عه‌ره‌بی و فارسیه‌ که‌ به‌ هۆی دین و حوکمه‌وه‌ له‌ دلی ئیمه‌دا جینگای خۆیان کرده‌وه؛ به‌لام داخه‌که‌م! هی ئیمه‌ له‌ غه‌یری مه‌عنا - و دان نه‌نان به‌و مه‌عنایه‌شدا - له‌ دلی ئەوانا هیچ شوێنیکێ بۆ خۆی داگیر نه‌کرد.

جا قسه‌ له‌وه‌وه‌ بکه‌ین که‌ ئەم درێژه‌مانه‌ له‌ به‌ر ئەو هێنایه‌ ناوه‌وه:

ئەده‌بی فارسی گه‌لێ کاری کرده‌ جهرگی ئەده‌بی عه‌ره‌بی. وای لێ هات سه‌رچاوه‌ی ئەده‌بی عه‌ره‌بی بوو به‌ ئەده‌بی فارسی. ئەمه‌ش به‌ هۆی ئەوه‌وه‌ بوو که‌ عوله‌ما و ئەدیبه‌کانی فارس به‌ هی دینه‌وه‌ خه‌رمانی خه‌زنه‌ی ئەده‌بی خۆیان هه‌له‌په‌شته‌ ناو زمانی عه‌ره‌بی و زمانی عه‌ره‌بی به‌ هۆی دینه‌وه‌ ورده‌ورده‌ په‌ره‌ی سه‌ند، له‌ زاره‌وه‌ که‌وته‌ سه‌ر قاقه‌ز، مه‌عنا و حکمه‌تی له‌ زمانه‌کانی ته‌روه‌ وه‌رگرت و خسته‌یه‌ ناو خۆیه‌وه‌. عالمه‌ عه‌ره‌بی نووسه‌کان - که‌ له‌ ۹۰% عه‌ره‌بیه‌ش نه‌بوون و دین زمانی نووسینیانی کرد بوو به‌ زمانی عه‌ره‌بی - که‌ ئەهاتته‌ سه‌ر نووسینی ئەده‌ب و گێرانه‌وه‌ی شتیکی ئەده‌بی، ئەیاننووسی «قال اعرابی، یا رای اعرابی، یا سمع اعرابی» با ئەو وتن و بینین و بیسته‌ش له‌ سه‌ر شاخه‌کانی «زاگرو‌س» وه‌ یا له‌

دەشتەکانى «ئىندونوسيا» و «ئەندولوس» دا بوايە ئەو ھەر ئەيوت «قال اعرابى، راي اعرابى» سمع اعرابى».

زمانى دىن لەم ھەموو شويتانەدا بلاو بوو بوو ھە و بوو بوو بە زمانى نوسين. عالمى عەرەبى نووس ئەگەر سەيرى بکردايە لە بنارى کيوەکانى کوردەوارى کارايە کى کورد شتيكى کردووہ يا وتوويەتى، ئەو لە کتیبە ئەدەبىيە کەى خۇيا ھەر ئەينووسى «قال اعرابى»؛ وە يا کارايە کى «سەلت»ى لە ئەسپانيدا شتيكى بىنيايە ئەو ئەينووسى «راى اعرابى». ھەر وەھا کارايە ھندى لە ئىندونوسيدا شتيكى بىستايە ئەو خيرا ئەيخستە سەر قاقەز و ئەينووسى «سمع اعرابى». بەم «قالە و راي و سمع» يە ئەدەبى عەرەبى گەيشتە چلە پۆپەى بەرزى.

ئەمەش من ناليم عالم وە يا ئەدبىيە عەرەب و عەرەبى نووسە کە بە نيازى خراب ئەمەيان کردووہ؛ نياز خراب نەبوو، بەلام چۆنەتى زەمان وابوو. عالميکى کورد عالميکى ھندى، عالميکى ئىندونوسى کارەسات وە يا قسەيە کى لە گوند وە يا شارە کەى خۇيا ئەبىنى، لە بەر ئەو نووسين بە ھۆى دىنەوہ بە زمانى عەرەبى کارەساتە کەى ئەنووسىوہ و کارەسات بە مەعنای غەيرى عەرەبى و بە زمانى عەرەبى ئەکەوتە ناو ئەدەب و کتیبى عەرەبىوہ و ئەبوو بە ئەدەبى عەرەبى. ئەدبىيە تازەکانى عەرەب دوور نييە ئەمە دەر بىرن.

ئەمە دەورەى ئەدەبى عەرەبى وا، ئىنجا عەينى دەورەش بۆ ئەدەبى فارسى زەماوەندى خۆى ھەر گىرايەوہ. ئەم لە عەرەبىيە کە گەلنى زياتر؛ چۆنکە ئىمپراتۆريەتى سياسى فارسى و نازكى زمانە کە ئەمانە سەريان کردبوو بە گەلنى ولاتا. بە کورتى زمانىک بوو نووسىنى پى ئەنوسراو دەفتەردارى کشوہر وە يا کشتوکالى پى رىک ئەخرا.

کارايە ئەدەبى فارسى لە ھەر ولاتىک شتيكى چاو پى بکەوتايە وە يا بىبىستايە ئەيوت «دەيدم» وە يا «مردى گەفت». ئەم کارەسات گىرانەوہى ئەوان لە سەر قاقەز بە زمانى فارسى ئەکەوتە ناو کتیبى ئەدەبى فارسىوہ و ئەدەبى زمانە کەى پى دەولەمەند ئەبوو؛ ئەو ئەدەبە کە ماناکەى ھى زمانىک تر بوو نووسىنە کەى زمانىک تر.

بەم جۆرە ئەدەبى ئەم دوو زمانە پەرەيان سەندو دەولەمەند بوون و لەم رۆژھەلاتەدا بە تەواوى بلاو بوونەوہ.

يەكئى لەو قەومانە کە زمانى خويتنديان عەرەبى و فارسى بوو- وە کوو وتمان- قەومى کورد بوو. کورد ھەم پى ئەخويند، ھەم پى ئەنووسى، تا لە ئاخرا وای لى ھات ھەر شتيک بوايە ئەوترا «ئەمە لە فلانە کتیبى عەرەبى وە يا فلانە کتیبى فارسى» دا نووسراوہ و ئەبوو بە

مالی ئەوان. وه‌کو ئیسته ئەگەر شتیکی به کوردی بنوسرئ ئەلین: خو ئەمه له عه‌ره‌بی وه یا له فارسیدا هه‌یه وه یا له‌وانه‌وه وه‌رگێراوه. که‌چی له‌گه‌ل ئەوه‌شا ئەگەر بچنه بنج و بناوانیه‌وه وا نییه.

وه‌کو له سه‌ره‌تاوه باس‌مان کرد، جارئ ئەده‌ب شتیکی عاله‌مییه و تایبه‌تی نییه به قه‌ومیکه‌وه. دیسان ئەو شته که له عه‌ره‌بییه‌که، وه یا فارسیه‌که‌دا نووسراوه بۆچی ئەین به لای ئەوه‌دا نه‌چن که بلین ئەمه هی ئیمیه و غه‌لبه‌ی ئەو زمانانه دایه‌چرپوه بۆ خۆی؟ بۆچ ئەین ئەوه بلین که ئەمه هی ئەوانه و لێیانه‌وه وه‌رگێراوه؟ له‌گه‌ل ئەوه‌شا که ئیمه له به‌ره به‌یانی میژوومانه‌وه ئەده‌بمان هه‌بووه، ئەوه‌نده هه‌بووه ده‌ستی زۆر، نوسینی لئ داگیر کردوین و به‌م زمانه‌ی خو‌مان نه‌ نووسراوه.

به‌ پێی ئەم درێژه پێدانه لام وایه ئەوانه‌ی که تۆزئ له حه‌قیقه‌تی عیلم و له ته‌عابیری قه‌ومی بکۆلنه‌وه ئیتر ئەکه‌نه‌وه سه‌ر ئەو باوه‌ره که جاریکه‌ شتیکی تر وا نه‌لین و نه‌چن به لای ئەو قسه‌یده‌دا که هه‌ر شتیکیان به‌ر چاو که‌وت خێرا بلین «ئمه له فارسی وه یا له عه‌ره‌بییه‌وه وه‌رگێراوه». به‌لکو ئەین بکه‌ونه سه‌ر ئەو باوه‌ره که‌گه‌لئ شتی ئیمه هه‌بووه و که‌وتۆته زمانه‌ی تروه‌وه.

دووهم له‌و شتانه که ئەمه‌وی له‌م سه‌ره‌تایه‌دا بیلیم قسه‌یه‌کی جوانی «محهمه‌د حه‌سین هه‌بکه‌ل». ئەم زانایه کتیبیکی هه‌یه له ژیر ناوی «الفاروق عمر» دا. باسی چۆنه‌تی ژبانه‌ی عومه‌رو پێگه‌یشتن و شه‌خسییه‌ت و هه‌موو لاپه‌ره‌یه‌کی ژبانه‌ی ئەکا. له پێشکه‌ی داوه‌وه تا پێشکه‌ی خاک له ئاخرا ئەلین:

«عومریک که خوای رازی کرد، ئیمپراتۆریه‌تی ئیسلامی رازی کرد، به‌ ریشته‌ی ریچکه‌ی قه‌زاوه‌ت و داد په‌ره‌سته‌یه‌که‌ی غه‌یری ئیسلامه‌کانی ده‌وری خۆی و پاش خۆشی هه‌ر رازی کرد؛ که‌چی هێشتا هه‌ر مایه‌وه که نه‌توانئ رازی بکا، وه یا لئ رازی نه‌بئ، با ئەو که‌سه‌ش هه‌ر تا‌قه که‌سئ بئ که وه‌کوئه‌بوو لؤلؤ بئ».

عه‌لاه‌دین سه‌جادی - به‌غدا

کوردی ۲/۵/۲۶۵۷

۲/۵/۱۹۵۷میلادی

له باخنی گولیک

- دوو کابرا چوونه لای قازی، یه کیکیان وتی: قوربان ئەم کابرایه که مانچه یه کم هه‌بوو دزیویه‌تی. قازی رووی کرده کابرای تر وتی: رۆله تو چی ئەلتی؟ وتی: لیتی بیرسه قوربان بزانی به چیا ئەلنی هی منه؟ نایا شاهیدی هه‌یه؟ قازی له داواکهری پرسی. ئەویش وتی به‌لنی قوربان دوو شاهیدم هه‌یه. شاهیدی هیتان و داوا لئ کر او وتی: قوربان لیتان بیرسه ئیشیان چیه، جا ئەو وه‌خته بزانی بۆ شاهیدی ده‌ست ئەده‌ن یان نه؟ قازی لیتانی پرسی: یه کیکیان وتی: قوربان من زورنا زهنم، ئەویتیشیان وتی: قوربان منیش ده‌هۆل کوتم.

قازی رووی کرده که مانچه دز وتی: «که مانچه که‌ی پی بده‌ره‌وه. گۆیا بۆ که مانچه شاهیدی له‌مانه عادلترت ئەوی؟»

- چەند که‌سیک بیکه‌وه دانیشتیوون قسه‌یان له شه‌و هه‌ستانه‌وه وه ئە‌کرد. مه‌به‌ستیان به شه‌و هه‌ستان، شه‌و نوێژ کردن بوو. کابرایه‌کیان له گه‌ل بوو زۆر به دل گوئی لئ بۆ رائه‌گرتن، لیتان پرسی: کاکه تویش به خیر به شه‌و هه‌له‌سه‌ستیه‌وه؟ وتی: به‌لنی. وتیان چی ئە‌که‌ی؟ وتی: «میز ئە‌که‌م و ئە‌چم ئە‌نوومه‌وه».

- کابرایه‌کی بانه‌یی له سه‌ر ناوی «که‌لۆی» له چله‌ی هاوینا مه‌له‌ی ئە‌کرد. مه‌لایه‌ک چاوی لئ بوو سه‌یری کرد ئەم کابرایه ده‌زویکی گری گریاوی پینه، هه‌ر جاریک که خۆی هه‌له‌قولتینن له ئاوه‌که یه‌کئ له گریه‌کان ئە‌کاته‌وه. مه‌لایتی پرسی برا ئە‌وه بۆچ وا ئە‌که‌ی؟ وتی: «مامۆستا به زستان هه‌ر جاره که چومه‌ته لای زنه‌که‌م هه‌ر له باتی یه‌کیک گریه‌که‌م داوه له‌م ده‌زوه. ئاوه‌که‌مان زۆر ساردبوو نه‌متوانی مه‌له بکه‌م، نوێزه‌کانیشم هه‌یج نه‌چواندوه. ئیسته هه‌ر له باتی گریه‌که‌م جاریک خۆم ئە‌که‌م به ئاوه‌که‌دا و وسلی خۆم ده‌ر ئە‌که‌م تا گریه‌که‌کان ته‌واو ئە‌بن».

- مه‌لامارفی کوکی ناو بانگی حاجی ئیلخانی بیستبوو، تا ئە‌وه وه‌خته نه‌یدیوو. هه‌له‌سه‌ستی ئە‌چن بۆ لای داوای شتیکی لئ بکا بۆ ئە‌وه زستانه‌ی مال و مناله‌که‌ی. که ئە‌روا، به ریکه‌وت حاجی ئیلخانی چوو بووه ده‌ره‌وه بۆ راو جلی راوی له به‌را ئە‌بن و به‌تاقه سواره تووشی مه‌لامارف ئە‌بن. مه‌لاش بارگیره که‌ریکی هه‌بوو سوار بوو، لیتی ئە‌پرسی

ها مه‌لا ئوغر بئ؟ ئەلئى به خوا ئەوى راستى بئ ئيمسال مناله كانم هيچيان نيبه، ئەچم بۆ لاي حاجى ئيلخانى بزانم شتتكم ناداتئى بۆ ئەو زستانه‌مان.

حاجى ئيلخانى ئەزانئى كه مه‌لا نايناسئى ئەلئى تماى جهنت بيبه كه بتداتئى؟ ئەلئى سەد تمەنيك، ئينجا بەشم ئەكا. ئەلئى ئەگەر وتى زۆره؟ ئەلئى په‌نجا تمەن. ئەلئى ئەگەر ئەوه‌شى به لاوه زۆر بوو؟ ئەلئى بيست و پينج تمەن. ئەلئى ئەگەر هەر وتى زۆره؟ ئەلئى دە تمەن. ئەلئى ئەگەر ديسان ئەوه‌شى به لاوه زۆر بوو؟ ئەلئى: «چوار پەلى باره‌گيره‌كەم ئەكەم به كوزى داكيياو ئەگەر يەمەوه چى لئ ئەكەم». حاجى ئيلخانى پئى ئەكەنئى و ئەلئى برۆ خوات له‌گەل.

تا مه‌لا به بارگيره شه‌له‌وه ئەگاته ئاوابى و ئەچيته ديواخان، حاجى ئيلخانى خۆى و سواره‌كان ئەگەر يەمەوه له ديواخان دائه‌نيشئى. مه‌لا ئەكا به ژوورا. مه‌لا چاويشى كز بوو، حاجيش جلى راوى داكەندبوو مه‌لا نه‌يناسيه‌وه. له پاش چاكى و چۆنى لئى ئەپرسى: ها مه‌لا! خيره وا ته‌شريفت هيناوه؟ ئەلئى: وه‌للا حاجى بەگ ئيمسال زۆر په‌ريشانين، خيترائيكى زۆرم بۆ ئەگه‌تى به پيشه‌وه بووه، نه نان هه‌يه و نه به‌رگ. هاتوومه‌ته خزمەت چاريكمان بكه‌ى بۆ ئەم زستانه». حاجى ئيلخانى ئەلئى: مه‌لا چەندە بەشت ئەكا؟ ئەلئى قوربان سەد تمەن ئينجا بەشمان ئەكا. ئەلئى: مه‌لا زۆره. ئەلئى با په‌نجا تمەن بئى. ئەلئى: ئەوه‌ش هەر زۆره. ئەلئى: بيست و پينج تمەن. ئەلئى فلانى هەر زۆره. ئەلئى به خوا له دە تمەن كه‌مترم ناوى. حاجى ئيلخانى پئيه‌كەنئى. مه‌لا ئينجا تينه‌گا چه‌ باسه، ئەمه حاجى ئيلخانى خۆى بووه تووشى بووه. ئەلئى: «قوربان! ئەگەر دە تمەنه‌كەم نەده‌يتئى بارگيره‌كەم له دەرەوه بەستراوه». حاجى ئيلخانى به ته‌واوى له بهر پيکه‌نين شپرزە ئەبئى. ئينجا بانگى پياوه‌كه‌ى ئەكا ئەلئى: «كوره‌ بچۆ سەد تمەن و په‌نجا تمەن و بيست و پينج تمەن و دە تمەن بده به مه‌لا با بارگيره‌كه‌ى له شوپتى خۆى بئ».

- حاجى برايم‌ئاغاي‌عەنبار جاريك له مه‌لا يتيك ئەپرسى ئەلئى: مامۆستا «ن» له چه‌ سوره‌تيكدايه؟ ئەلئى: «قوربان له سوره‌ى "حم" دايه».

- له سوله‌يمانى «مه‌لا سه‌عيد ئەفەندى» ئەچيته ژووره‌وه ئيمتحنانى قوتاييه‌كان بكا له قورئانا. كه ئەچيته ژووره‌وه «ره‌ئوفى شيخ‌سالح» لاي سه‌روه‌وه بوو، قورئائيكى ئەداته دەست و ئەلئى بيكه‌وه و بخويته. شيخ ره‌ئوفيش كوتوپر كه قورئان ئەكاتەوه سوره‌ى «حم» دپته

پێشەوه ئەلێ «حەم». مەلا سەعید ئەفەندی ئەلێ: ئەی زمانت بشکێ! ئەلێ «حوم». ئەلێ هەمی لال بیت! ئەلێ «حیم». ئەلێ قوزەلقورت و دەست ئەکا بە لێدانی. رەئووفیش ئەلێ «چووزانم ئەمە چییە؟» سەر و بۆر و ژێر ئەما نەبخەمە سەری هیچیان نەبوو، کەواتە ئەمە بەلایەک بوو بۆ من».

- کابرایەک چوو لەلای مەلایەک و تێ قوربان روژیکێ رەمەزانم خواردوووە چۆن ئەبێ؟ و تێ: روژیک لە باتی بگرەوه. و تێ گرتبوومەوه، بەلام کە هاتمە ماله‌وه منالەکان کەشکەکیان لێنابوو دلم چوو دەستم بۆ برد پاروێکم خوارد. و تێ: چی بوو جا روژیکێ تر بگرەوه لە باتی. و تێ قوربان ئەویشم گرتبوومەوه دیسان بە ریکەوت هاتمەوه ماله‌وه منالەکان قاورمە بە نوکیان لێنا بوو دلم چوو دەستم بۆ برد پاروێکم خوارد. مەلا و تێ: «من وای بە چاک ئەزانم بە روژو مەبە تا هەردوو دەستی خۆت وەکو کەر ئەبەستیتەوهو ئەبخەیتە ملت، ئەو وەختە ئەتوانی بە روژو بیت».

- سوڤیەکی بلباس هەبوو هەموو دەم حازری جمعه‌و جماعت بوو. ئەوەندە لە گەل مەلا و فەقیدان دانیشتبوو زۆر لە لایەن دینه‌وه فێر بوو بوو. روژیک زستان بوو چوو لەلای مەلا و تێ: «قوربان لە بەر ساردو سەرما هاتووم تەقلیدی مەزەه‌بی ئیمام حەنەلم کردوووە مەزەه‌بەکەئێوە تۆزێ سووکترە. ئیمڕۆ دەستوێژم شۆرد و نوێژم ئەکرد سەیرم کرد شتیکی تەپری بیس وای بە دەربیتیە کەمەوه کە بۆنم کرد بۆنەکەئێ ناخۆش بوو». مەلا و تێ: «بیرا پیتی ناوی بە هەموو مەزەه‌بێ ئەوه گوت کردوووە بە خۆتا».

- ژێنیک چوو لەلای قازی شکاتی لە میژدەکەئێ کرد و تێ: لە بەر ئەوه میژ ئەکاتە ژێری خۆی ئەبێ تەلاقم بدا. کابرا و تێ: «قوربان با منیش عەرزت کەم. لە خەوما من لە جزیره‌یه‌کدام لە ناو دەریا. لەو جزیره‌دا کۆشکیکی زۆر بەرزێ لێیه لە سەر کۆشکەکەوه مەنارەیه‌کی لێیه لە سەر مەنارەکەوه حوشتریکی لێیه، منیش وام بە سەر حوشتەرەکەوه. حوشتەرەکە لەو سەرەوه دەمی ئەبرد بۆ دەریا ئاو بخواتەوه کە ئەمەم دی لە ترسانا میژم کرد بە خۆما». قازی کە ئەمەئێ بیست ئەویش لە شوینەکەئێ خۆی میژێ کرد بە خۆیا. ئێنجا رووی کردە ئافرەتەکە و تێ: «خوشکم، من تەنھا بە بیستەکەئێ لە ترسانا میژم کرد بە خۆما».

ئیستا ئه‌و که به چاوی خۆی دیویه‌تی چۆن میز ناکا به خۆیا؟ برۆ هیچ هه‌قیکت به سه‌ریه‌وه نییه‌».

- مامۆستا یه‌ک ده‌رسی به منالان ئه‌وت، کارابیه‌کی دۆستی چوو بۆ لای سه‌یری کرد مامۆستا داریکی درێژ و کورت و قه‌لماسکیک و ته‌پلنیک و مین کورتیک و دوزه‌له‌یه‌کی لای خۆیه‌وه داناهه‌. لێی پرسى مامۆستا ئه‌مانه‌ چیه‌؟ جه‌ناباغا وتی: «فلانی! ئه‌م منالانه‌ هه‌تیوی بێ شه‌رمیان تیا به‌؛ پتی ئه‌لیم بخوینه‌ جرتم بۆ راییلێ. منیش به‌ داره‌ کورته‌که‌ لێی ئه‌ده‌م. دوور ئه‌که‌ ویته‌وه، ئینجا به‌ داره‌ درێژه‌که‌ لێی ئه‌ده‌م. هه‌را ئه‌کا و ئه‌روا، قه‌لماسکه‌که‌ی تێ ئه‌گرم سه‌ری ئه‌شکی. ئه‌وه‌خته‌ هه‌موو مناله‌کانم تێ ئه‌وروکین چاریان ناکه‌م، دینم ته‌پله‌که‌ ئه‌که‌مه‌ ملم و دوزه‌له‌که‌ ئه‌گرم به‌ ده‌مه‌وه و مین کورته‌که‌ ئه‌گرم به‌ ده‌سته‌وه ده‌ست ئه‌که‌م به‌ ته‌پل کوتان و دوزه‌له‌ لێ دان. خه‌لکی گه‌ره‌ک گویان له‌م ته‌پل و دوزه‌له‌یه‌ ئه‌بی کۆ ئه‌بنه‌وه و له‌ به‌ر ده‌ستی مناله‌کانا رزگارم ئه‌که‌ن».

- پیاویک گێراهه‌وه‌ وتی: چومه‌ حوجره‌ی مه‌لایه‌ک که‌ به‌ منالانی ئه‌خویند، سه‌یرم کرد هه‌ر خۆیه‌تی. وتم: ئه‌فهندی ئه‌وه‌ کوا مناله‌کان؟ وتی: وان له‌ کۆلانا یاری ئه‌که‌ن. وتم: چه‌ز ئه‌که‌م چاوم پێیان بکه‌وی. وتی: «فلانی ناویرم له‌ گه‌لت بێم پێشانته‌ بده‌م، خۆت بچۆ ئه‌وا له‌و کۆلانان چاوت پێیان بکه‌وی، به‌لام سه‌رت رووت که‌ نه‌ وه‌ک له‌ دووره‌وه‌ به‌ منت بزائن، دین به‌ په‌نجه‌ و فیکه‌ چاوت کویر ئه‌که‌ن».

- کارابیه‌ک گێراهه‌وه‌ وتی به‌ لای که‌لاهه‌یه‌کدا تیه‌رپیم گویم له‌ ده‌نگی پشیله‌یک بوو له‌م که‌لاهه‌یدا. که‌ سه‌یرم کرد هیچ دبار نییه‌ ئه‌وه‌ نه‌بێ که‌ ئه‌مه‌ مه‌لایه‌یکه‌ ئه‌میاوتی. له‌وه‌خته‌دا منالیک له‌ مالیک هاته‌ ده‌روه‌ه‌ رووی کرده‌ که‌لاهه‌که‌، مه‌لاکه‌ گرتی تیرو پری لێ دا و گه‌لێ جنیوی دا به‌. لیم پرسى وتم مامۆستا ئه‌مه‌ چیه‌؟ وتی: «کوره‌ من به‌ منالان ئه‌خوینم، ئه‌م هه‌تیوه‌ زۆله‌ش به‌ لای خۆیه‌وه‌ لای من ئه‌خوین، هه‌موو جار خۆی ئه‌دزیته‌وه‌ و ئه‌چیته‌وه‌ بۆ ماله‌وه‌. پشیله‌یه‌کیان هه‌یه‌ له‌ گه‌ل پشیله‌که‌ یاری ئه‌کا. ئیسته‌ من هاتم لێره‌ ده‌ستم کرد به‌ میاوه‌ کردن وا تینگه‌یشت ئه‌مه‌ پشیله‌که‌ی خۆیا نه‌هات به‌ ده‌نگه‌وه‌، ئه‌وه‌ ته‌ منیش گرتم سه‌رم نایه‌ قوزی داکی».

- کابرایەک بانگووژ پارچە کاغەزێکی گرتبوو بە دەستەووە سەیری ئەکرد و بانگەکە‌ی ئەدا. لێیان پرسى بانگ چون وا ئەدرئ؟ وتى: بچن له مەلا بېرسن. چوونە لای مەلا وتیان: «سەلام عەلەیکم!» مەلا پارچە کاغەزێکی لە ژێر دۆشەکە‌ی دەرهینا و هەندئ سەیری کرد و پاشان وتى: «و علیکم السلام». وتیان دەک وه چەمەر نەوئ.

- فایەق‌بێ‌کەس گێرایەووە وتى: مەکتەب لە «تەوێلە» هەبوو، بە منالانمان ئەخویند. روژێک دوو منال بوو بە شەریان. یەکیکیان هاتە لای مودیرەکە شکاتی کرد وتى: ئەفەنى ئەو کورە، گازی گرتوو لە گویچکەم. ئەفەنى منالەکە‌ی تری بانگ کردو وتى: هەتیو بۆچ گازت لە گویچکە‌ی ئەم منالە گرتوو، منالەکە‌ش وتى: «ئەفەنى بە خوا من گازم لئ نەگرتوو خۆی گازی لئ گرتوو». ئەفەنیش وتى: «هەتیو زۆلە، وس بە. قسە‌یەک بکە بچیتە ئەقلەووە، بۆچ مانگایە خۆی گاز لە گویچکە‌ی خۆی بگرئ؟»

- مەلایەک بۆ حەج ئەچوو. لەو ولاتی «شام»‌دا لە گەل گاورێک بوون بە هاوړئ. کە ئەم ئەچوو بۆ حەلب. شەوئ پیکەووە دانیشتبوون، گاوەرەکە دەستی برد قایتیکی دەرهینا و دەستی کرد بە عەرەق خواردنەووە، پیالە‌یەکیشى تیکرد و دایە دەست مەلاکە. مەلا بە بئ قسە وەرێگرت. ئینجا گاوەرەکە وتى: «قوربان ئەمە عەرەقێکی چاکە». مەلا وتى: «بە چیا ئەزانی؟» وتى: «قوربان، پیاووەکە‌ی خۆم ناردە بازار وتى لە جوولەکە‌یەکم کړیووە، جووێش سویندی خواردوووە کە عەرەقێکی کۆنە و هیچ شتیکی تیکە‌لاو نەکراوە». مامۆستا کە ئەمە‌ی بیست خێرا پیالەکە‌ی نا بە سەرەووە و چۆرە‌بړئ لئ کرد وتى: «تۆ کە‌ری! ئیمە کە باسى حەدیس ئەکە‌ین ئەلێین لە تابەینەووە تابەین لە ئەسحابەووە و ئەسحاب لە پیغەمبەرەووە. ئیستە من چۆن بړوا ئەکەم کە گاوریکی لە پیاووەکە‌یەووە و پیاووەکە‌ی لە جوولەکە‌یەکە‌ووە قسە بگێریتەووە؟ بړوا بکە هەر لە بەر ئەووە خواردمەووە کە رینگە‌ی قسە‌گێرانەووەکەم بە‌لاووە بە هیزو باش نەبوو».

- کابرایەک هەبوو «ئەحە‌خەرنۆک»‌ی ناو بوو. ئەم ئەحە‌خەرنۆکە ئیشی ئەووە بوو «شایەر»‌بوو شایى ئەگێرا. ژنیکی هەبوو «باجى سەمەن»‌ی ناو بوو. باجى سەمەنیش ئیشی ئەووە بوو مردووی ئە‌لاواندەووە، «سەردۆل»‌بوو؛ هەر مردوویک بمر دایە ئە‌هاتن ئە‌یانبرد

ئەیلواندەوێ لە گەڵ ئەمەشا دیسان ژیانان هەر کوور بوو. شەویەک باجی سەمەن هەروا تۆزی دەستی کرد بە لووت و پوت کردن لە گەڵ میزە کەیا. ئەحە پیتی وت: «مردووت مری! لووتو پوتی چی ئەکە؟ کێ وەکو ئیمە یۆ هاتوو؟ دنیا دوو چمکی هەیه یا خۆشیه، یا ناخۆشی؛ ئیمە هەر دوو چمکە کەمان گرتوو. ئەگەر ویستمان خۆشی بکەین من بە بالای تۆدا ئەلیم ئەگەر خۆ ویستمان ناخۆشیش بکەین تۆ من بلاوینەرەو، ئیتر ئەمە یۆ چیه؟»

- ئەمەش هەر لە قسە ی کوردییە ئەلی:

جاریک کەرویشکیک بۆلە تریه‌کی دیه‌وه. رێوییه‌ک هات لێی فراندو خواردی. لێیان بوو بە هەرا و وتیان با بچین شەرع بکەین. هەستان چوون بۆ لای «مارمیلکە». لە بەر کونە کە یا راوستان و کەرویشک وتی: «هە ی مارمیلکە ی بالا بەرزی نەوجوان، ئە ی قیت و قەجە ی چۆل و بیابان!» مارمیلکە وتی: «ئە لێ ی چی؟ هە ی دەنگ خۆشی دەربەندان، هە ی زمان شیرینی زمانزان؟» وتی: «هاتووین شەرمان بکە ی». وتی: «هاتوو نە تە لای دانایەکی شەرمان». وتی: «وەرە دەرەو لمان». وتی: «مامۆتکان ئە چنە لایان». وتی: «من بۆلە تریه‌کی شیرینم دیوووه، رێوی هات لیمی فراند و خواردی». وتی: «دیاره چاکە ی بۆ خۆی ئەوی». وتی: «مستە کۆلە یە کم لێ دا». وتی: «لە باتی هە قی خۆی کردو تەو». وتی: «ئێستە شەرمان بکە». وتی: «کردم».

- لە سەر قسە کە ی «ئایید» لە بەرزان هەندی کەس هەلئە پەرین. مەلایە کیش چوو سەر چۆیە کە ی لە دەست وەرگرتن. خەلکە کە وتیان: «ئەزبەنی! ئەم فەلەهین، تۆ بۆچی داوە تێ لگەل مەتکێ؟» مەلاش وتی: «ههون فەلەهین ئەزک قەشێوه». وان گوتن: «ئەزبەنی! چە دبیژێ؟ تۆ پیغە مەبری مەیی، تۆ نە قەشە ی». گوت: «ئەز نشیم شەفاعە تا وا حەما بکم ئەز قەشە مە». وتیان: «ئەزبەنی! حو دبیژت ئەز پیغە مەبرم تۆ چەقان پیغە مەبر نێ؟» ئەوا ئەویش سەر چۆی گرتوو و بە دەم هەلپەرینەرەو وتی: «بلا حسو پیغە مەبر بت ئەز ژکزامتاوی ئەز ژکزامتاوی».

- حاجی قادری مەحوی برایی شاتری مەر و مالاتیکی ئیجگار زۆری بوو. لە بەهارانا کە مەر ئەزا بە جاری دوو هەزار مەر و بەرخ ئەرژانە یە ک ئەبوو بە قارە و بارە یە ک ئەو سەری نە پیتەو. گەلێ جاری وا ئەبوو لە ناو ئەم هەموو مالاتەدا بەرخیک بەر دایکی خۆی

نە ئەکەوتەووە لەو ناوەدا دەستی ئەکرد بە بارە بار. حاجی لە ناو دەوارە کەدا دا ئەبێشت هەر ئەوەندە بوو گۆبی لە دەنگە کە بوو، ئەیزانی ئەمە چە بەرخیکە و هی چە دایکیکە بانگی ئەکرد ئەبوت ئەو فەلانە بەرخەو هی فەلانە مێیە بچن بیگرن و بیخەنەو بەری.

- پادشایەک کچیکی نازداری هەبوو نەخۆش کەوت، پادشا وتی: هەر پزیشکیک هات بۆ چاک کردنەوی نابێ کچەکە ی چاو پێ بکەوێ ئەگەر چاکیشی نەکردەو و نەیزانی چیهتی لە سەری ئەدەم.

لە بەر ئەم مەرجە هیچ پزیشکیک نەبویرا بێتە سەر کچە، تا روژیک پزیشکیک هات وتی: «کچەکە لە ژووریک ترو منیش لە ژوریک تریم. تالە دەزویک بیهستن بە دەستیەو و منیش لەم لاو سەری دەزوە کە بگرم ئەو وەختە بۆم دەر ئەکەوێ نەخۆشیەکە ی و پیتان ئەلیم. ئەگەر بەم جۆرە پادشا ئەیهوێ دیم.

پاشا وتی باشە من بەم جۆرە ئەمەوێ، بەلام هات بۆ ئەوێ پزیشکە کە تاقی بکاتەو و وتی: بە جۆرێ کە پزیشکە کە ئاگای لێ نەبێ سەری دەزوە کە لە باتی ئەوێ بیهستن بە دەستی کچەکەو، بیهستن بە دەستی پشیلەیهکی نەخۆشەو بەزان ئەم پزیشکە ئەلێ چی؟ هاتن وەکو پادشا وتی وایان کرد و سەری دەزوە کە بان هێنا لە ژوورە کە ی تر دایان بە دەستی پزیشکە کەو. پزیشکە کە سەری دەزوی گرت، تۆزێ سەرسامی گرتی. پادشا وتی: بۆچ وا سەرسام بویت؟ وتی: «پادشاهم زۆر سەرم سوڕ ئەمینی، سەیر ئەکەم ئەم نەخۆشە گۆشتی مشکێ بۆ باشە و بەو چاک ئەبێتەو».

پادشا هەستا و ناو چاوانی ماچ کرد وتی: راستە پزیشکیت و کارەساتە کە ی بۆ گێرایەو. وتی: ئەمەش بۆ ئەو و ام کرد چونکە لە پینشا گەلێ پزیشکم هینابوو سەر ئەم کچە هەر کە ئەهاتە سەری لێی ئەپرسی تۆ چیتە؟ ئەویش لە بەر ئەو بە تەواوی دەرە کە ی خۆی نەئەزانی ئەچوو شتیکی ئەوت کە لای وابوو ئەوێ، ئەوێ نەبوو. پزیشکە کە دەرمانی ئەو دەرە ی ئەدایە ئەویش لە راستیدا ئەو دەرە ی نەبوو دەرمانە کە زیانی بۆی ئەبوو تا وای لێ هات بە تەواوی کەنفت بوو. ئیتر منیش وتم ئەبێ پزیشک خۆی بزانی چە دەرە ی نەخۆش چیه کە دەرە ی زانی دەرمان ئاسانە. نەخۆش کە خۆی بزانی چە دەرە ی کیهتی ئەتوانی خۆیشی دەرمان بکا.

- حاجی ئەمینی حاجی فەتاحی قادر لە سوله‌یمانی منال ئەبن. شه‌ویک دیتە دەرەوه لە بەر قایی حەوشە‌کە‌ی خۆیان میژ ئەکا، شه‌و درەنگ ئەبن لەو کاتەدا چەرخی چیه‌کی دەوری «عوسمانی» بە سەریا ئەچی و تیی ئەخوری: «ولەن کیمدر؟» ئەویش ئەلی: «من در، میژ در، بەر دەرگای خۆمان در».

- کابرایه‌کی کورد لە کەرکوک پارە‌ی لای «حاجی محەمەد» ناویک بوو. حاجی پارە‌کە‌ی نەئەدایە‌وه‌و گە‌ری پێ ئەکرد. کابراش ئەیوت: «کوره باوکم تۆ کە‌شیدە‌کە‌ت لایە و حاجیه‌تیه‌کە‌شت لایە و بۆ‌وه‌وه حەمه‌یه‌کی رووت ئەو وە‌ختە پارە‌ی خە‌لک بخۆ».

- جافرسان لە «نەوسوو» بیست و چوار کورپی سواری هە‌بوو کە‌ هەر یە‌کە‌ دیواخانگیری ولاتی‌ک بوون. رۆژگار پستی تی ئە‌کاو دیواخانێ خانە‌دان نامینی. مستە‌فا بە‌گ وە‌ یا مچە‌سووریک هە‌بوو گۆیا ئە‌مە‌ش یە‌کی‌ک بوو لە‌ خزمە‌ هەرە نزیکە‌کانی جافرسان. ئە‌م مچە‌ سوورە بە‌ر ئە‌و دەر‌بە‌دەر‌یه‌ نە‌کە‌وتی‌بوو هەر لە‌و ولاتە‌دا مابو‌وه‌وه. مچە‌ سوور ژنانی بوو؛ رۆژیک پینی هە‌لئە‌نگوی کە‌ ئە‌کە‌وی ئە‌لی «وی!» کابرایە‌ک هە‌بوو «ئە‌له‌ زله‌»‌ی ناو بوو لە‌ تە‌نیشتی‌وه‌ ئە‌بێ گویی لێ ئە‌بێ ئە‌لی: «مچە‌! بلیم چی لە‌ ئیشی خوا؟ خوا بیست و پینج خانە‌دان کویر ئە‌کاتە‌وه‌ تۆ لە‌ شوین ناگردان بە‌ جێ دیلی».

- شیخ جافری عە‌بابە‌یە‌ هە‌بوو، پیاویکی قسە‌ خۆش و عە‌تیکە‌ بوو، بە‌لام هە‌تا بلی ناشیرین و بە‌د فە‌سال بوو. سە‌عید بە‌گی بە‌دە‌لانی‌ش هە‌بوو ئە‌ویش پیاویکی ئیجگار قسە‌ خۆش و دیواخانارا بوو. رۆژیک سە‌عید بە‌گ ئە‌چیتە‌ دیواخانێ ئە‌حمە‌د بە‌گی وە‌سمان یاشا سە‌یر ئە‌کا شیخ جافر لە‌وئ دانیشتو، بە‌لام ورتە‌ی لە‌ دە‌م نایە‌تە‌ دەرە‌وه‌و بە‌ تە‌واوی پە‌ژارە‌ دایگر تۆ‌وه. هەر چە‌ندە‌ ئە‌یدوینی بە‌ هیج جۆر شیخ جافر نایە‌تە‌ قسە‌ و هەر ئە‌لی: سە‌عید بە‌گ وازم لێ‌ بینە‌ زۆر عاجزم. سە‌عید بە‌گ ئە‌لی: شیخ جافر ئە‌گەر ئیستە‌ من تۆم هینایە‌ پیکە‌نین چیم ئە‌دە‌یت؟ شیخ جافر هەر دە‌نگ نا‌کا بە‌ کورتی گره‌و ئە‌کە‌ن لە‌ سەر هە‌ندئ پارە‌ کە‌ ئە‌گەر ئە‌م ئە‌وی هینایە‌ پیکە‌نین ئە‌وه‌ندە‌ پارە‌ی بداتی، ئە‌گەر خۆ‌ واش نە‌بوو ئە‌م دوو ئە‌وه‌ندە‌ پارە‌ بدا بە‌و. بە‌م جۆرە‌ گف‌ت ئە‌برنە‌وه‌و سە‌عید بە‌گ ون ئە‌بن، لە‌ پاش تۆزیک دیتە‌وه‌ ناوینە‌یه‌ک ئە‌دا بە‌ دە‌ست شیخ جافر و ئە‌لی: «ها سە‌یری خۆت بکە‌ گورگت ئە‌وی هە‌یه، چە‌قە‌لت ئە‌وی هە‌یه، مە‌یمونت ئە‌وی هە‌یه، ورچت ئە‌وی هە‌یه، هەر رموزنیکت

ئەوئ لە دنیا دا هەیه». لە راستیدا شیخ جافر سەیری ئاویتە کە ی بەردەمی ئە کاو گوئی لەم قسانە ئەبێ دەست ئە کا بە پێکەنین و گرهوه کە ئەدۆرینی.

- ئەلین جارێک پادشایە ک خزمەتکار و پیاویکی زۆری لە پشت سەرەوه ئەبێ و بە ناو کۆلاتیکا تی ئەپەری. بە هەر لایە کدا ئەرویشت هەموو لە بەری هەلئەستان و سەلامیان بۆ ئەگرت. دەرویشیکی رووتە لە ریبازی پادشادا لە سەر کۆلانە کە دانیشتبوو پالی دابوو بە دیوارە کەوه و قاچیشی راکیشا بوو کە پادشا بە بەردەمی تێپەری هیچ خۆی تیک نەداو قاچیشی هەلنە کیشایەوه وەکو هەر کەس نەرویشتی هەر وا بوو بە لایەوه. پادشا لەمە توورە بوو پیاویکی نارده سەری کە پنی بلئی بۆچی لە بەر پایە ی پادشا بەلانی کەمەوه قاچی هەلنە کیشاوه تەوه؟ کابرا چوو پنی وت دەرویشیش وتی بچۆ بە پادشا بلئی: «ئەوئ دەست رانە کیشی قاچیش هەلناکیشی».

- مەلایە ک هەبوو گوزەرانی زۆر کز بوو. ئەو سەرەدەمەش شعر باوی هەبوو، هەرکە شعری بوتایە ئەبیرد بۆ پادشا پادشایش بەخششیکی باشی ئەدایە. مەلا ژن پنی لئ کرد بە کوشا پنی وت هەستە تۆش شعر بلئی و بییه بۆ پادشا با بەخششت بداتی و تۆزی گوزەرانیان چاک ببی. هەر چەند مەلا هاواری کردو فەریادی کرد کە کچی من شعر نازانم و من لە شعرم چی؟ کەلکی نەگرت. بە زۆر هەناردی. مەلا ئەم شعرانە ی داناو

دارە کە ی سەرکەل، پردە کە ی قشلاخ ئافەرم شارەزور بۆ پەمووت
مەسەلە ی تەلاق میجویم زقاق دوو سەد و پەنجاو حەوت مەنەم
هەستا رویشت.

پادشا لە حەوشە ی بارە گادا لە سەر حەوز و لە ناو چیمەن دانیشتبوو، مەلا خەبەری نارد کە شعرم بۆ پادشا وتوو. پادشا بانگی کرد و مەلا لە بەر دەمی شعری بۆ خویندەوه. وتی: مەلا ئەمە بوو شعەرە کە ت! وتی: بەلئی قوربان. وتی: کەواتە بەخششی ئەم شعەرە جوانە ت ئەوه یە بتخەمە ئەو حەوزەوه. ئا کورە بیخەنە ئەو حەوزەوه. مەلایان هەلگرت و خستیانە حەوزە کەوه. میزەرە کە ی کەوتە سەر حەوزە کە. لەو وەختە دا تانجیە ک لە حەوشە کە دا بوو لەو یوه رەتبوو میزەرە کە ی بە مرای زانی. بە خوا بازیکی بۆ داو شلپ کەوتە حەوزە کەوه. مەلا چاوی لئ نەبوو، هەر ئەوه نەدی ئەزانی کە یە کینکی تریش وا قورت

نەخواتەوه به ناو ئاوه‌که‌داو سەر ئەکه‌وێته‌وه. رووی تێ کرد وتی: «ئاغه! جه‌نایه‌شتان شرعتان فەرمووه؟»

- قسه‌ دێ قسه‌ نه‌برێ. منیش شتیکی وه‌کوو ئەمەم دی به‌لام قسه‌ی هیچ نه‌که‌ی، وه‌للا و بیللا هیچیان لێ نه‌کردم:

زۆر ده‌میکه، له‌ باوکم تۆرابووم و روومکردبووه‌ مالی خالۆوان. بلێن ئەو وه‌خته‌ دوو جووره‌ خوێندنیان پێ نه‌خویندم: یه‌کێ خویندنی مه‌کته‌ب که‌ له‌ پۆلی دووی سه‌ره‌تایی بووم؛ به‌ ده‌میوه‌ خویندنی عه‌ره‌بیشیان پێ نه‌خویندم. ده‌ستیان پێ کردبووم به‌ «عواملی جرجانی» که‌ ئەمه‌ به‌ ره‌وشتی کورده‌واری له‌ سه‌ره‌تاوه‌ نه‌خوینترێ.

باوکم کابرایه‌کی ناردیوو به‌ شوینما «شامار»ی ناو بوو. پیاویکی کورته‌ بالای پیری چاو کزی خه‌ره‌ بوو ئەتوت تۆپه‌. ئەگه‌ر ماوه‌ یادی به‌ خه‌ز، ئەگه‌ر مردوووه‌ به‌ ره‌حمه‌ت بی! منیش که‌واو سه‌لته‌م له‌ به‌را بوو، جامه‌دانه‌یه‌کم به‌ سه‌ره‌وه‌ بوو وه‌کو فه‌قی وا بووم. له‌ گه‌ل خاله‌ شامار له‌و پێ بناری «شاهۆ» وه‌ شه‌ویک ره‌یمان که‌وته‌ هۆبه‌یه‌کی گه‌وره‌ و له‌ویدا ده‌واریکی هه‌ژده‌ هه‌ستوونی هه‌لدرایوو چوینه‌ ئه‌وێ. به‌ ته‌واوی له‌ بیرم نییه‌، ئەو ره‌شماله‌ گه‌وره‌یه‌ یا هی حه‌بیه‌للاخانی‌باوه‌جانی بوو، یا هی خزمیکی ئه‌و بوو. به‌لام ئەوه‌ نه‌زانم میرزایه‌کی ریش سه‌پی بالا به‌رزی هه‌بوو میرزا ره‌شیدی ناو بوو.

شه‌وێ دیواخانی جمه‌ی ئەهات؛ خان خۆی و میرزا ره‌شید و گه‌لێ له‌ پیاو ماقوولی باوه‌جانی به‌ جل و به‌رگیکی به‌ په‌رداخێ کوردی و هه‌موو به‌ ستارخانی فیشه‌که‌وه‌ له‌ ژیر ده‌وارا دانیشتیبوون. ئیمه‌شیان له‌و سه‌ره‌وه‌ دانابوو، خوینده‌واریش هه‌ر میرزا ره‌شید له‌ویدا هه‌بوو.

خاله‌ شامار یا له‌ به‌ر ئەوه‌ سه‌ر و گوێلاکی سوڤانه‌ی هه‌لکه‌وتبوو، وه‌ یا له‌ به‌ر ئەوه‌ که‌ مه‌به‌ستیکی هه‌بوو کاتی که‌ هاتین بۆ نوێژی شتیوان له‌ ریگه‌دا پیتی وتم که‌ چۆینه‌وه‌ له‌ دیواخانه‌که‌دا «حزب»ی قورئان بخوینته‌. وتم: خاله‌ شامار قورئان نازانم. خاله‌ شامار بوو به‌ فیشه‌که‌ شپته‌ و چوو به‌ عاسمانا. وتی: «جه‌نابت له‌ لایه‌که‌وه‌ مه‌کته‌بیت و له‌ لایه‌که‌وه‌ فه‌قیته‌، چۆن قورئان نازانی؟»

وتم خاله‌ شامار پیاوی چاکه‌ قورئان خویندن ئەبێ پیاوی حافز بیخوینێ که‌ هه‌موو قورئانی له‌ به‌ره‌، من له‌ ناو قورئانه‌که‌شا به‌ره‌ش خوینیش هه‌ر نازانم بیخوینم؛ ئینسته‌ ئەم شه‌ره‌ چیه‌ تۆ له‌ منت ئالاندوه‌. من زۆرم وتوو خاله‌ شامار که‌می بیست. له‌ بیرمه‌

زێلله یكیشی لێ دام. چار نا چار وتم باشه له سووره ته ورده له كان دوان سیانیتیکم له بهر بوو وتم له وانه ئە خوینتم. وتی له وانه نابێ ئەبێ له قورئانی سەر وه بخوینێ. قورئانی شمان بێ نییه به راستی فلانی له دەست خاله شاماره وه که وتمه رۆژیکێ زۆر ره شه وه.

که چوینته وه دیواخان ئەوا سەیر ئەکەم په یتا په یتا له ژیره وه دەستم تێوه ئەژهنی و ئەلێ دەهێ! یا ره بی خواجه چه بکەم دیواخانه کهش هەر زۆر پره نه هیچ ئەزانم وه نه له روویشم هەلدێ وا ئەویش دنیای لێ کردووم به چه رمی چۆله که. ئەو هه موو کۆته کی دەستی ئەوه بوو ئەیوت تۆ دەنگت خۆشه ئەبێ قورئانیش بزانی. کوره بابە ئەمه شه رت نییه هەر کهس دەنگی خۆش بوو ئەبێ قورئانیش بزانی. ئەیوت نابێ ئەبێ بزانی. جا وه ره تێی بگه یه نه؟

خوا ئەیزانی له ترسا و له شه رما ئەو دوو سێ سووره ته ورده له شه م که له بهر بوو ئەویشم له فیکر چوه وه. له گەل ئەوه دا ئەگەر ئەوه شه بخویندایه خاله شامار ئەوه شی قبول نه ئەکرد و ئەیزانی، چونکه ئەویش ئەوانه ی له بهر بوو. منیش ئیجگار ترسی میرزا ره شیدم لێ نیشتبوو. خوینده وار ته نها ئەو له دیواخانه که دا هه بوو، ئەگینه ئەمتوانی ده ورێ «عوامل» که بکه مه وه له وانی بکه م به قورئان. دیار بوو خاله شاماریش عه وامیلی نه ئەزانی، به لام میرزا ره شید هیچ نه بێ ئەیزانی ئەمه قورئان نییه.

کۆته ک له به هه شته وه هاتوه؛ خاله شامار ته نگێ بێ هه لچنیم به ده نگێ بهرز «اعور با اللّٰه من الشیطان الرجیم. بسم اللّٰه الرحمن الرحیم» یکم بۆ کرد. ئەوه نده م له بهر بوو پاش ئەوه پیا هاتم تۆزێ رووم کرایه وه، ئەوه ی خوا نه یوتبوو ئەوه م وت. به ده نگێ بهرز و به مه قام دهستم پیکرد ئیسته ئەزانم که ئەو وه خته ئەمزانی «نزیرا، بشیرا، بسیرا» هه یه له قورئانا به لام من نه ئەکه وه توه فیکرم چه ند شتییکم ئەوت که خۆیشم نه م ئەزانی چی ئەلیم و ئاخره که یم ئەهینا یه وه به شتیکی وه کو «شتیرا». دوو سێ شتی ترم ئەوت و ئەمه رده وه سه ر «شلیرا».

ئیجگار که سه یرم ئەکرد خه لکه که هه موو سه ری بۆ ئەله قینن و پیا خۆشه به نایبه تی «میرزاره شید» ناگام لیبوو ئاو به چاویا ئەهاته خواره وه. ئیتر به ته واوی منیش گه رم بووم. خاله شاماری لای خۆشم له گەل سه ر له قانندن و فرمیسه که یه جار جار له نا کاو «هو» یکیشی بۆ ئەکرد، ئیتر نازانم یادی شیخی ئەکرد یا قورئانه که ی من کاری تیکردبوو؟ به لام له راستیشا ده نگم خۆش بوو.

به مجۆره به «شتیرا، شلیرا، دلیرا، سپیرا، کولیرا و هتد» قورئانم هه مووی به «پ» قه ل و دوا یی هینا و ئیسته و ئەوسا کهس نه یزانی که ئەمه قورئان نییه که سه کهش هەر میرزا ره شید

بو؛ چونکه ئەو خویندبووی، ئەوانیتر هیچ. میرزا ره‌شیدیش له هه‌موویان زیاتر چوو بووه دلیه‌وه که قورئانیکه ره‌وان و به‌ته‌جویدم خویندووه. ئەو شه‌وه خزمه‌تیکه زۆر زۆریان کردین. به‌یانیش خان ئەسپیک و زه‌لامیکه پیداین که من ئەو رۆژه تا کوی بر ئەکەین به سواری بڕۆم؛ پاشان پیاوه‌که ولاغه‌که به‌ریته‌وه. له‌و قورئان خویندنه‌وه خان وا چوو بوومه دلیه‌وه که من به‌چکه ئەسحابه‌یه‌کم و ئەو شه‌وه ریم که‌وتۆته ئەوی.

که تۆزێ له ره‌شماله‌کان دوور که‌وتینه‌وه، خاله‌شاماریش هات سوار بوو منی خسته‌ی پاشگری خۆی وتی: «بێ ئەقل من هه‌ر بۆ ئەمەم بوو که ئەموت قورئان بخوینە. ئافه‌ره‌م! کورم رووی مامی خۆت سپی کرد». منیش ئیتر ئەموت ئەوه قورئان نه‌بوو، ئەگینه له‌سه‌ر ئەسپه‌که ئەیخسته‌وه خواره‌وه.

- کابرایه‌کی «بامۆک»ی چوو بووه ئەو ولاتی ئایه‌نه و ئەسته‌مبوله‌ رۆژیک سه‌یری کرد وا کابرایه‌ک له‌بازاردا سندوقیکه له‌به‌ر ده‌مایه و پریه‌تی له‌قوتووی شوشه‌ی سه‌ر داگیراو. بانگ ئەکا: «های ده‌رمانی کێچ! ده‌رمانی هۆره! ده‌رمانی ته‌په! ده‌رمانی میروله!» ئەو سه‌رده‌مه‌ش خۆت ئەیزانی کێچ و جڕوجانه‌وه‌ری شاره‌زوور و هه‌له‌بجه‌ گای ئەخسته هه‌له‌که‌سه‌ما.

کابرا وتی که‌سه‌بەت له‌مه‌چاکتر نابێ، له‌م سندوقه‌ ده‌رمانه‌ ئەکرم و ئەیه‌مه‌وه له‌ ولاتی خۆمان ئەیفروشم، ئەه‌نده ده‌وله‌مه‌ند ئەبم، بێ ئەبم به‌ «حه‌ماغای کۆیه». ده‌رمانی کپی و به‌ره‌و دوا بووه‌وه بۆ ولات.

رۆژیک له‌ناو شاری هه‌له‌بجه «های ده‌رمانی کێچ»ی ئەکرد. کابرایه‌کی شاره‌زووری که له‌ده‌ست کێچ مالی به‌جێهێشتبوو، هه‌لاتبوو. گۆی له‌م بانگه‌ بوو وتی قه‌ت له‌مه‌چاتر ئەبێ؟ ئیسته‌ شوشه‌یه‌کی لێ ئەکرم و ئەیه‌مه‌وه ئیتر له‌ده‌ست کێچ رزگارم ئەبێ. چوو شوشه‌یه‌کی لێ کپی و ئەو شه‌وه دارو دیواری خانوه‌که‌ی و هه‌موو نوینی ماله‌که‌ی به‌ ده‌رمان ده‌رماناشی کرد و لێ راکشا زۆری بێ نه‌چوو سه‌یری کرد کێچ له‌شه‌وان گه‌لێ زۆرتره‌.

ئەو شه‌وه‌ خه‌وی لێ نه‌که‌وت به‌یانی زوو چوووه‌وه بۆ هه‌له‌بجه و به‌رۆکی کابرای گرت و وتی: خوا بتگری تۆ ده‌ستی ئەو عاله‌مه‌ بۆج ئەبری، ئەم ده‌رمانه‌ی تۆ که‌ی ده‌رمانی کێچه؟ خۆ من هه‌موو زووره‌که‌م به‌م ده‌رمانه‌ی تۆ هه‌نوو، که‌چی هیچ که‌لکی نه‌بوو. کابرای خاوه‌ن ده‌رمان وتی: «نابێ چووبیتی ده‌رمانه‌که‌ت بژانیدی به‌ناو نوینه‌کاناو به‌زووره‌که‌دا؟»

وتی: به‌لئی وام کردوو. وتی: باوکم وا نایی. وتی ئه‌ی چۆن؟ وتی: «ئهبی بئینی یه‌که‌که یه‌که‌که کتیجه‌کان بگری و دهرمانه‌که بکه‌یته چاویانه‌وه بۆ ئه‌وه‌ی کویر بین. به‌و جۆره‌که تو کردووته شیتیش وانا. تو که نازانی خۆت ئیش بکه‌ی بۆچ دهرمانی خه‌لک ئه‌شکینی». کابرا وتی: «بیزم چی برا! خوا رووی کیچ ره‌شکا وا گویم له‌ قسه‌ی وایی».

- «بهاء‌الدینی عاملی» یه‌کئ بوو له‌ ریازی زانه ههره به‌رزه‌کانی ئیسلام. دانراوه‌که‌ی - «خلاله‌الحساب»- له‌ کتیبه‌ زۆر نایابه‌کانی حساب؛ ته‌نانه‌ت ئه‌لین حه‌و مه‌سه‌له‌ی له‌ باب جه‌بره‌وه تیا به‌ ئیسته‌ش ههر نه‌زانراوه. روژیک ئه‌م به‌هائه‌دینه له‌ گه‌شته‌که‌یا ریعی ئه‌که‌ویته شویتیک ئاخونیک میزهره‌ زلی ریش گه‌وره ده‌ پانزه بیست فه‌قی به‌ ده‌وریا دانیشتون دهرسی «خلاله‌الحساب» یان پینه‌لئ، به‌لام هیچی به‌ سهر هیچه‌وه نییه. به‌هائه‌دین له‌ یه‌کئ له‌ فه‌قیه‌کان ئه‌پرسی که‌ سئ جار چوار ئه‌کاته چهند؟ فه‌قیش به‌ بی وه‌ستان ئه‌لئ ئه‌کاته بیست و یه‌ک. ئاخون توپه‌ ئه‌بی و سوور ئه‌بیته‌وه، ئه‌لئ: «ئهم ناجسنه هه‌روا تی نه‌گه‌یشتوو؛ تا ئیسته من سه‌د جارم پئ وتووم رۆله‌ سئ جار چوار ئه‌کاته حه‌فده، تازه ئه‌م ئه‌لئ بیست و یه‌ک».

- حه‌مه‌پاشای جاف و مه‌وله‌وی سهر و سه‌ودای شعریان زۆر خۆش بووه، وه‌کو ئه‌وه که‌ جاریک مه‌وله‌وی له‌ ئاویی «دیلئ» ئه‌بی و «حهمه‌پاشا» ئه‌م شیعره‌ی بۆ نه‌نووسی:

ئهر گه‌فی گه‌مال کورده‌ مال بیلئ هه‌ی له‌زه‌ت ئه‌به‌ی خالۆ له‌ دیلئ
مه‌وله‌ویش به‌م شیعره‌ بۆی ئه‌نووسیتته‌وه:

له‌گه‌فه‌ی که‌مال کورده‌ ماله‌کان دیلئ مدا توو به‌ گه‌ماله‌کان

- کابرایه‌کی کورد ئه‌له‌های باران ئه‌کاو زۆر به‌ په‌رۆش بووه بۆی و روو ئه‌کاته‌ئاسمان و به‌م شعرانه داوای باران ئه‌کا:

هه‌وران ده‌کا خرۆشان مکایلا ئه‌تۆش ده‌ی

نیسک و ماشان تیکه‌ل که‌ ده‌با نۆش بیته‌ سهر ده‌ی

- کابرایه‌کی بلباس به‌ کاروان ریعی ئه‌که‌ویته‌ کۆیه، ئه‌چیتته دیواخانی حه‌ماغای کۆیه. کابرا له‌ ولاتی خۆی ماینتیکی به‌ ده‌ستیاو هینا بوو که‌ ئه‌چیتته مالی حه‌ماغا ماینه‌که‌ی

ته‌توین. له روویشی هه‌لنایه که به حهماغا بلن شتیکی وا رووی داوه و ئیسته منیش نیمه ماینه که بیژیرم بۆ خاوه‌نی. ههر له‌وی دانه‌نیشی و خوی ئەکا به تولپر؛ به‌یانی و ئیواره ئەچی ئالیکی ماینه توپیوه که وه‌ئه‌گرئ. ئیتر کهس لینی ناپرسی که کابرا تو ئیشت چیه لیره ماویته‌وه؛ ئەوه‌نده ئەمینیتیه‌وه تا له ئالیکی ماینه که پاره‌ی ماینیکی ده‌ست ئەکه‌وی و ماینیکی تر ئەکرئ.

پاش ئەوه هه‌له‌ستی برۆا، ئەچینه لای حهماغا مالاوایی لئ ئەکا و کاره ساته‌که‌شی بۆ ئەگپیتیه‌وه. حهماغا سه‌رباری ئەوه‌ش فه‌رمان ئەدا ماینیکی تریشی ئەده‌نی.

- «ئه‌لیه‌گوه‌رخانی سنجاری»: ئەلیه‌گوه‌رخانی گه‌وره «گه‌وه‌هر»ی هاوسه‌ری ژبانی کۆچی دواپی ئەکا و ئەچینه سه‌ر گۆره‌که‌ی به‌م شعرانه‌ی خواره‌وه ئەیلاوینیتیه‌وه:

یه چه زولمی بوو که‌ردی له بارگه‌م

ئه‌نگوشت ناهاال که‌ری ئەشاره‌م	وار بوویت وه بورج ئەقل
وه‌ستاوهم	
کوور که‌ردی سه‌راو سه‌رچه‌شمه‌ی	زه‌ینم نایننا که‌ردی ره‌وشه‌نی
عه‌ینه‌م	

به‌زه‌بیت ناما وه جه‌سه‌و هالم	خاموش که‌ردی شه‌و چرای مالم
خانم خووش خووش خه‌یالم روو	هامرازو هام قه‌ول سوو ئیوارم روو
هه‌م هاز پشتم، هه‌م زوور بالم	سام سه‌که‌نده‌ر ستون مالم
ده‌سه‌ی گیسوان نم داده‌ی گولاو	خه‌ریکه له توی ئه‌رز بئ ئەجاو
سه‌ول سایه‌دار ئه‌ر ئه‌ر قامه‌تم	بئ واده بردی تا قیامه‌تم
خه‌رمان ئه‌مرم په‌ی به‌رداری وه‌باد	له ده‌س جه‌ورت فه‌له‌ک هه‌زار داد
نادا هه‌ر که‌سه‌ی مان من گه‌رده‌ن	چوون فه‌ره‌اد شیرین ئه‌رمه‌ن مه‌رده‌ن

گلکۆی تازه‌ی له‌یل گلکۆی تازه‌ی له‌یل	بان تا بچیم وه سه‌ر گلکۆی تازه‌ی له‌یل
وه دل‌ه‌ی خه‌مین وه مه‌یل پر که‌یل	ئه‌سه‌رین له دیدهم مه‌رژبا چوون سه‌یل
چووم وه سه‌رین شه‌یدای دل له جووش	کئیل مه‌زاره‌که‌ی گرتم له باوه‌ش
دیم سدای مه‌یوت له ژیر خاکه‌وه	ئه‌وه‌ش چوو ئه‌پرای که‌س نه‌ها‌تووه
گه‌وه‌هر وات سه‌ر‌دار سایه‌ی سه‌ری من	شیر شمشیر شوور دلاوه‌ری من

دی دەس کووتاکە لە زاری و شینم
 خاک بی ئەجاو سەرد کردیە مەلیم
 بچو خەریک وە وەزیندە گانیت
 بازار گەردوون هەر ئییدە کەردەن
 فەلەک باخەوان توولە نەمامە
 بازار گەردوون ئییدە کارشەن
 یەکە سوارە کە ی فرە نازارم
 کردە یەکیکە نە دارۆ دەرەج
 نە توو فەرهادی نە من شیرینم
 نە توو چو قەیسە نە من چو لەیلیم
 فکر کە وە هال دەوران فانیت
 کئی ئەزیز وە خاک خالی نەسپەردەن؟
 ئیچین مەنەرۆ ئەو چین تەمامە
 هەر ساتی سەد رەنگ لە بازارشەن
 ران رکاوخاس وە رووی هەزارم
 ئامەنەت تۆن ئەمانوللا و فەرەج^۷

- فایەق بی کەس لە «تەویڵە» موعەلیمی مەکتەب ئەبێ. کار بە دەستەکانی ئەوی لە گەل
 هینەکانی سنووری ئیرانا هەموو جار هاتوچۆی یەکیان ئەکردو ناسراوی لە بەینیان هەبوو.
 جارێک قومیسەرێکی تازە هاتبۆرە نوختە کە ی ئەو بەری تەویڵە وە بەشی ئیران. فایەق
 بی کە سیش کار بە دەستە هەرە گەورەکانی تەویڵە کۆ ئەکاتە وە؛ وەکو مامۆستای قوتابخانە و
 مەعمووری ئیستەلاکت و کاتی بە لەدیو باشچاوش و ئەمانە وەلام ئەنیری بۆ نوختە کە ی
 ئیران کە ئەم کار بە دەستە گەورانە دین بۆ بەخیر هاتنی ئەو قومیسەرە تازە یە.
 ئەوانیش کار بە دەستە گەورەکانی خۆیان وەکو پۆلیس و قایشی لە زور پۆلسە وە
 ئەمنیە و قومیسەر هەموو کۆ ئەبنە وەو چاوەرێ هاتنی ئەمانە ئەکەن. دەستە ی ئەملا کۆ
 ئەبنە وە ئەرۆن.

فایەق ئەلی ئیو هێچتان دەنگ مەکەن من بەم قومیسەرە تازەتان ئەناسینم. کە ئەگەنە
 لای ئەوان ئەوانیش هەموو بەرزە پی راست ئەبنە وەو بە جۆری عەسکەری رانە وەستن.
 فایەق خۆی لە پیشا ئەچنی و دەست ئەخاتە ناو دەست قومیسەرە کە و پتی ئەلی خۆمت پی
 ئەناسینم «مفلس الدولە ی اعوری». ئەمە ئەلی و لە تەنیشتیە وە ئەویش وەکو عەسکەر
 رانە وەستن.

پاش ئەو «ر.ا» ئەرواتە پیشە وە؛ فایەق ئەلی پیشکەشت ئەکەم ئەم زاتە
 «نیرە کەروسە لستە نە ی مەترە قی». پاش ئەو یەکیکی تر ئەروا ئەلی ئەم زاتەش
 «متەقل خانی کەریابی». پاش ئەو «ش.ج» ئەچیتە پیشە وە ئەلی ئەمەش

«مبيازوللاخانی ئەعرەجی». پاش ئەو «ت.ر» ئەچیتە پیشەووە ئەلنی ئەمەش «سفیه‌الدولە‌ی سەرخۆشی». پاش ئەو «ش.ن.س» ئەچیتە پیشەووە ئەلنی ئەم زاتەش «پیکە‌للاخانی شاری». پاش ئەو «ح.ش» ئەچیتە پیشەووە ئەلنی ئەمەش «مطیع‌المالکی هەلەوهری». پاشان «م.ق» ئەچیتە پیشەووە ئەلنی ئەمەش «رەقە‌ل‌الانجە‌نی‌بین‌هیزی». پاش ئەو «ح.ش» ئەچیت ئەلنی ئەم زاتەش «ورگ‌الملکی‌ئاوە‌سی». پاش ئەو «ع.ع» ئەچیت ئەلنی ئەم ئا‌غایە‌ش «شە‌کە‌نی‌رول‌ه‌مایونی‌خە‌رنوکی».

بە‌م جۆ‌رە‌ ه‌ا‌ورپ‌یکانی خۆ‌شی پێ‌شکە‌ش ئە‌کا. ک‌اب‌را‌ش لە‌م القابانە‌ سە‌ری سەر ئە‌مینێ و ئە‌مانیش لە‌ د‌ل‌ا‌ لە‌ ک‌ول‌ی پێ‌کە‌نینان و دە‌نگ ناکە‌ن؛ پاشان لێ‌ک ئاشک‌را ئە‌بن و ئە‌بێ بە‌ بە‌زمی پێ‌کە‌نین و ه‌ه‌را.

- تۆ ئە‌زان‌ی لە‌ ولاتی ک‌ورده‌ واری لە‌ ه‌ەر شوێ‌نیک خ‌وارده‌‌مە‌نیە‌کی تاقانە‌ی ه‌یه‌ ئە‌گەر نە‌ تزان‌یو ه‌ بیزانە‌ کە‌ ئە‌مانە‌ن:

تووی «گە‌لین»، سە‌رنچکی «زە‌نان»، گ‌ویزی «ه‌ه‌شە‌میز»، می‌وژی «ژا‌وهرۆ»، با‌سوقی «شاربا‌ژیر»، ه‌ه‌ناری «نا‌زە‌نین»، سێ‌وی «سە‌رده‌شت»، ه‌ه‌نجیری «رێ‌ژا‌و» و «کە‌لە‌کن»، تری «سە‌رنوێ» و «لی‌فان»، ک‌الە‌کی «مو‌ک‌ریان»، شوتی «قە‌لا‌چ‌والان»، نا‌و‌کە‌ ک‌و‌لە‌کە‌ی «گ‌رگ‌ر»، تلی‌اک‌ی «ک‌ولیا‌یی»، ب‌رنجی «دە‌کە‌» و «ئاک‌رئ»، تورشیاتی «س‌ولە‌یمانی»، حە‌فته‌‌بێ‌ج‌ا‌ر و پە‌شمە‌کی «سە‌نە»، حە‌وینج و تووری «کە‌رک‌وک»، ژیر چە‌نی «ک‌ویە»، یا‌پراخی «ه‌ه‌ولێ‌ر»، پیازی «ق‌ور‌و‌چیا»، نۆ‌کی نی‌سکا‌وی ک‌زنی «لە‌یلاخ»، ه‌ه‌رزنی «مە‌ریوان»، ئارده‌‌تووی «ه‌ه‌ورامان»، گە‌نمی «ما‌ی‌دە‌شت»، جۆ‌رە‌شی «گە‌رمیان»، بیزا و گە‌نمە‌شامی «مو‌ک‌ریان»، لۆ‌کە‌ی «شارە‌زوور»، توتنی «شا‌ور»، گە‌زووی «بانە»، بە‌ر‌ووی «کە‌لی‌خان»، ماستی «س‌نجا‌وی» و «نە‌و‌ه‌رە» و «کۆ‌زە‌رە‌قە»، پە‌نیری «ه‌ه‌رکی» و «با‌خچە‌‌م‌ریه‌م»، رۆنی «لا‌جان»، س‌الە‌می «ش‌نۆ»، کە‌شک و دۆ‌ینە‌ی «ج‌اف»، حە‌لوای گ‌ولە‌‌زە‌رده‌ی «ژیر دە‌واری بە‌گ‌زاده‌ی ج‌اف»، کە‌بابی «س‌ابلاخ»، دۆ‌ی «نار‌او»، ه‌ه‌نگ‌وینی «شامە‌‌ترینکە»، پە‌رده‌‌پلا‌وی «س‌ولە‌یمانی»، خ‌ورمای «مە‌ندە‌لی»، نانی «لە‌یلاخ»، تروزی چە‌میلە‌ی «دە‌هۆک»، بە‌هی «دە‌رە‌‌بە‌یان»، ه‌ه‌لوزە‌ی «نایسەر»، خە‌یار ئارووی «تە‌وریوهر»، گ‌یلاسی «دۆ‌لا‌و»، ق‌ارچکی «میا‌وهران»، قە‌یسی شە‌مس و نوری «حە‌سە‌نا‌و».

- له ولاتی کورده‌واری نهم شتانه له شویتانه تاقانن:.

به‌زم له «کۆیه»، ره‌زم له «سوله‌یمانی»، نه‌زم له «سابلاخ»، ژیری له «سنه»، هیری له «سیان»، گیلی له «مایندۆل»، وشکی له «ههلۆیر»، ساردی له «که‌رکوک»، زیتی له «وان»، قنجی له «به‌رزان»، گورجی له «دهۆک»، سواری له «سوور سوور»، چروکی له «دی دهوره شار»، شری له «ته‌کیه»، قیتی سه‌ربانان له «به‌رزنجه»، سمیل له «بۆره‌که‌ی»، پرچ له «کریچنه»، ریش له «شده‌له»، که‌له‌یی له «فه‌یلی»، وردی له «سنجاوی»، قسه ره‌وانی له «سابلاخ»، نه‌گریجه‌ی کال له «تامیدی»، چاوی به‌خومار له «سه‌قز»، شوخی له «فه‌یزوللا به‌گی»، شه‌نگی له «ماش»، دیواخان له «به‌گزه‌دی دی بوکری»، ناسکی له «که‌س نه‌زانی سهر شیوی سه‌قز»، سووانی له «شۆره سواری جاف»، ههلپه‌رکی له «بادینان»، سه‌رو بی له «شکاک»، پشتین له «مه‌نگور»، کراس له «بۆلی»، کلاو له «سوله‌یمانی»، گۆره‌وی میرزایی له «سنه».

- نهم شتانه‌ی نهم شویتانه به‌ناو بانگن:

مانگای «مالوان»، ماکه‌ری «سابلاخ»، نیره‌که‌ری «ژاوه‌رۆ»، قاتری «ههورامان»، بزنی «دیلۆزه»، گامیشی «موکریان»، ره‌وه‌مایینی «جافان»، مه‌ری «لاجان»، بزنه‌مه‌ره‌زی «بانه»، شه‌گه‌لی «مه‌رگه‌ور»، که‌له‌شیری «کرماشان»، توتکی «دیبوکری»، سه‌گی «هه‌وشار»، ریوی «کوستان»، گورگی «هه‌وه‌توو»، دوپشکی «عه‌ربه‌ت»، عه‌لشیشی «موکریان»، چه‌قه چه‌قی سه‌گ «کونه‌ماسی»، چونکه نه‌رکی «جرتاوا» شیان له سه‌ره.

- هه‌ر شته له شویتیک:

که‌وچکی «هه‌لده‌ن»، په‌سته‌کی «بانه»، کلاشی «ههورامان»، گیوه‌ی «هه‌مه‌دان»، شالی «زاخۆ»، شه‌کر شکینی «سوله‌یمانی»، مسی «زه‌نگان»، سه‌بیلی «سه‌قز»، جاوی «هه‌جیح»، به‌ره‌ی «بیجار»، خنجه‌ری «بانه»، هه‌سانی «ده‌ری».

- له‌و کورده‌واریه که باران ناباری هه‌ندئ شتی سه‌یر نه‌کری له هه‌ندئ شویتا دینا ناوی «چل که‌چهل» نه‌نوسن نه‌یکه‌ن به سه‌ر له‌قه داریکه‌وه یا شوینیکی ترا هه‌لیئه‌واسن تا باران نه‌باری و ناوی بارانه که نه‌یشواته‌وه. له هه‌ندئ شوینی ترا سه‌یر نه‌کهن کئ به پیتی نه‌و شویته پیاو چاکه‌و به پیاویکی به دین به ناوبانگه، خۆیانی لی مه‌لاس نه‌ده‌ن و کتوپر نه‌یگرن

و ئه‌یخه‌نه‌هه‌وزه‌وه ئیتر باران ئه‌بارئ. له هه‌ندئ شوینی ترا منالان دینن پارچه په‌رۆیه‌کی گه‌وره ئه‌به‌ستن به سهر داریکه‌وه و ئه‌یکه‌ن وه‌کو به‌یداخ و پیی ئه‌لین «بووکه به بارانی». یه‌کیکیان هه‌لیئه‌گرئ و ئه‌وانیتر شوینی ئه‌که‌ون و روو ئه‌که‌نه‌هه‌مالان؛ هه‌ر که‌هه‌چوونه‌هه‌وشه‌که‌وه هه‌موو به‌جاری ئه‌لین:

هه‌ناران و مه‌ناران
 یه‌نارانی و مه‌نارانی
 باده‌نگی بیته‌گویمان
 له‌گرمه‌گرمی هه‌وران

ئینجا کچه‌هه‌عازه‌بی ئه‌و ماله‌وه یا تازه‌بووک دته‌ده‌روهه «ده‌رزی سنجا» یک ئه‌کا به‌به‌یداخه‌که‌دا و توژی ئاویش ئه‌پرژیتیه‌وه سهر به‌یداخه‌که‌و شتیکیش ئه‌ده‌ن به‌مناله‌کان. ئه‌مانه‌به‌م جووره‌به‌ماله‌کانا ئه‌سوورپینه‌وه تا به‌ته‌واوی به‌یداخه‌که‌له‌ئاوی پرژه‌ی مالان ته‌ر ئه‌بی و وه‌کو له‌هه‌وزت هه‌لکیشابی وای لئ دئ. به‌زۆرتر وه‌خت ئه‌منالانه‌هه‌یشتا به‌ته‌واوی له‌ئیشی خۆیان نابنه‌وه، دانه‌کاته‌باران. له‌به‌ر باران سپرزه‌ئه‌بن یا هه‌مویان خۆیان ئه‌کوته‌شوینی وه‌یا بلاوه‌ی لی ئه‌که‌ن. پاشان کۆ ئه‌بنه‌وه ده‌رزیه‌کان به‌پاره‌یه‌کی زیاده‌به‌نیازی مراز لی ئه‌کرن و به‌م ده‌رزیانه‌ئه‌لین «ده‌رزی مراز» و ترخیکی زۆری هه‌یه‌له‌به‌ر چاویان.

قسه‌ی به‌تویکل

- کابراه‌ک مانگایه‌کی ئه‌بی هه‌ر چه‌نده‌ئه‌که‌ن ده‌ستیکی نانیته‌زه‌وی و هه‌یچی نییه‌. ئه‌چن به‌«شاسواری قازی خدر وه‌یس» ئه‌لین. ئه‌ویش ئه‌لئ: «بچن بیکه‌ن به‌ته‌قه‌وه‌هه‌را به‌سه‌ریا. که‌وا ئه‌که‌ن، مانگاکه‌ده‌ست ئه‌نیتته‌زه‌وی و ئه‌روا. له‌شاسوار ئه‌پرسن ئه‌لین ئه‌مه‌چی بوو؟ ئه‌ویش ئه‌لئ ئه‌وه‌خه‌ونی دیوو.

- «مه‌حمووی پیره‌وه‌یسی یوسوجانی» شه‌ویک له‌مالیکا میوان بوو. ژنی خانه‌خۆی که‌بایه‌کی لی به‌ر بووه‌وه‌چه‌پۆکیکی کیشا به‌سهر مناله‌که‌یا وتی: «شکلته‌خواته‌وه! پیاو شه‌رمه‌زار ئه‌که‌ن». هه‌یچ ده‌نگ نه‌بوو، نووستن. شه‌وی ژنه‌که‌میزی هات، چوو نه‌یزانی له‌ژوور سه‌ری مه‌حمووی پیره‌وه‌یسه‌وه‌خۆش میزه‌که‌ی کرد. مه‌حموش لای وا بوو بزنه‌وتی: «بیخ یخ دوات برئ». ژنه‌ش وتی:

«خاله‌مه‌حموو بزنی، منم وا خوا رووی رهش کردم». خاله مه‌حمویش وتی: «خوشکی! خوا تۆی روو رهش نه‌کردگه؛ خوا منی وه چه‌مه‌ر کردگه. نه‌گینه نه‌بوایه له هه‌وره تریشقه‌که‌ی ئیواریدا پاش پارگینم^۸ لی بدایه».

- کابرایه‌کی کورد بوو به میوانی کابرایه‌کی تر. دنیا زستان بوو له گوی ئاگردانه‌که دانیشتیون ژنی خانه خۆیه‌که پشتی له مان بوو، کونئ بوو بووه ده‌رینکه‌ی، لا رانی دیار بوو. میرده‌که‌ی ویستی ئیشتیکی وا بکا که ژنه‌که‌ی خۆی داپۆشی رووی کرده میوانه‌که و پی وت: «ئیمسال خانووهم کهم هه‌لگێراوه‌ته‌وه نازانم تو پیت چۆنه؟»

له‌و کاته‌دا که میوانه‌که سه‌ری به‌رز کرده‌وه سه‌ری ده‌سته‌که‌کان بکا میرده‌که کۆله‌وه‌ژیکێ گهرم دانرا بوو له ناکاو ژهن‌دی به ژنه‌که‌وه بو ئه‌وه تۆزی بزوئته‌وه و له‌و بزوتنه‌وه‌دا خۆی داپۆشی. ژنه له به‌ر گهرمی کۆله‌وه‌ژه‌که داچله‌کاو کتوپر بایه‌کی لی به‌ر بووه‌وه کابرای میوان سه‌یریکی ده‌سته‌که‌کانی کرد و وتی: «به‌خوا برا هه‌ر ده‌ستت لی نه‌دایه‌ چاتر بوو».

- دوو کابرای کورد هه‌بوون یه‌کیکیان «نازاد»ی ناو بوو، یه‌کیکیان «شیرزاد». هه‌ر دووکیان پاله‌وان و به‌جه‌رگ بوون. به‌سه‌پانی چۆنه‌ لای کابرایه‌کی تر شه‌وی ئه‌مان له‌م دیو خه‌رمانه‌که‌وه نوستیون کابرای خاوه‌ن خه‌رمانیش له‌و دیوه‌وه. له‌نیوه‌شه‌وا دز دیته سه‌ریان کابرای خاوه‌ن خه‌رمان به‌ئاگا دیت و ناویری ده‌نگ بکا ده‌ست نه‌کا به‌ورپته‌کردن له‌به‌ر خۆیه‌وه ئه‌لی: «پاره‌م ببوایه ژنیکم به‌ینایه، دوو کورم ببوایه یه‌کیکم ناو بنایه نازاد یه‌کیکی شیرزاد». که ئه‌گاته نازاد و شیرزاده‌که، به‌قایمتر ئه‌یلیت. نازاد و شیرزاد له‌خه‌وه‌که رانه‌په‌رن و دزه‌کان نه‌گرن.

- که‌ریم‌به‌گی فه‌تاح‌به‌گی جاف نه‌چیتته به‌غدا له‌دووکانی نه‌جزاچیه ئه‌یه‌وی خۆی بکیشی له‌و کاته‌دا ژنیکی له‌وی ئه‌بێ ئه‌ویش خۆی ئه‌کیشی. که‌ریم به‌گ که‌چاوی پی نه‌که‌وی ژنه‌ی به‌لاوه زۆر زل ئه‌بێ له‌زلیه‌که‌ی سه‌رسام ئه‌مینی. کتوپر شانی ئه‌گرێ ئه‌لی:

۸- پاش پارگین: خه‌تیکه وه‌کوو خه‌نی جووت به‌ده‌وری ده‌وارا لی ئه‌ده‌ن بو ئه‌وه که باران باری، ناوه‌که به‌ویدا پروا و نه‌یتته ناو ده‌واره‌که‌وه.

«خوشکم، مهرۆ بزائم کاممان زلترین؟» له پاشا خۆی ئەکیشی، کهچی ئەم زیاتر دەرئەچی. دیت به لای ژنەکه‌وه - ئەوا خەلکیکی زۆریش له خزمەتکارو خەلکی تر له‌وئ وه‌ستاون - ئەلئ: «ئەگەر زیاده‌که‌ی من بخریتە تۆوه‌و وه‌کو یه‌ک دەرئەچین». ژنەش دەست ئەکا به پیکه‌نین و لئ ئەدا ئەروا.

- کابرایه‌کی کورد ماینیکی زۆر چاکی هه‌بوو؛ کابرا خۆی چوو بوو بۆ کاروان، شه‌وی دز هاتنه‌ سەر ماله‌که‌ی بۆ ماینه‌که، که‌سیشی له‌ ماله‌وه نه‌بوو تهنه‌ا ژنەکه‌ی نه‌بن. ژن هه‌ستی کرد وا دز ده‌وره‌ی ماله‌که‌یان داوه‌ رووی کرده‌ ماینه‌که‌و پینی وت:

ماینه‌ که‌وه‌ی یه‌لخوزه قه‌زات بکه‌وئ له‌م کوزه

ئیمشه‌و نه‌تبا ئەو دزه

دز ماینیان برد. کابرا هاته‌وه‌و سه‌یری کرد ماین نه‌ماوه؛ له‌ ژنەکه‌ی پرسى. ئەویش پینی وت که‌ دز هاتن بردیان، به‌لام ئەتوانی بیدۆزیته‌وه. وتی چۆن؟ وتی: په‌سته‌یه‌کی وام وتوه‌و به‌ ماینه‌که‌دا هه‌سته‌ برۆ بزانه‌ له‌ چ شویتیک ئەم په‌سته‌یانه‌ ئەوت له‌وییه.

کابرا چوو؛ له‌ پاش گه‌رانیکی زۆر رینی که‌وته‌ گوندیک سه‌یری کرد مندالان ئەو په‌سته‌یه‌ ئەلین. له‌ مندالیکی پرسى که‌ ئەمه‌ له‌ کوئ فیر بووه؛ ئەویش وتی فلانه‌ مال چوو بوون بۆ دزی ماینیکیان هینا بووه‌وه. که‌ هاته‌وه‌ ئەم په‌سته‌شیان له‌ گه‌ل خۆیان هینا بوو. ماله‌که‌ی لئى پرسى، ئەویش پیتشانی دا. که‌ چوووه‌ ژوووه‌وه‌ ماینه‌که‌ی به‌رچاو که‌وت، راست نه‌وی له‌ جلوه‌که‌ی کیشایه‌ ده‌ره‌وه‌و هینایه‌وه.

- فه‌قیه‌شیته‌ هه‌بوو له‌ ناو جافدا، رۆژیک ئەچیته‌ لای مه‌حموو پاشا. پاشا لئى ئەپرسی: «ها فه‌قیه‌ شیته‌ ئیسته‌ چی ئەکه‌ی؟» ئەویش ئەلئ: «وه‌للا پاشا! سه‌گ به‌ توله‌ ئەکه‌م». پاشاش ئەلئ فه‌قیه‌ شیته‌ سه‌گ به‌ توله‌ مانای چیه‌؟ ئەلئ: «پاشا! مانای چی، مانای چی؟ یانی له‌ تۆی ئەسینم و ئەیده‌م به‌و». پاشا دەست ئەکا به‌ پیکه‌نین.

- کوره‌ مه‌لایه‌ک هه‌بوو له‌ سوله‌یمانی، باوکی ئەینایه‌ به‌ر هه‌ر کار و فرمانیک سه‌قامگیر نه‌ئبوو. رۆژئ هه‌ندئ له‌ فه‌قیه‌کانی باوکی ئامۆزگاری ئەکه‌ن و به‌ سه‌ریا دین ئەلئ: «تۆ ته‌ماشای ئەوره‌حمانی برات که‌ به‌و منالییه‌ بزانه‌ چهن زیره‌ک و گوئ‌رایه‌له‌».

ئەویش تۆزى راتەمىنى و لە پاشا ئەلى: «ئەم، ئەم با ئەویش گەورە بىي بزەنن چۆن وەگومى لى دىت».

- کابرايەكى كورد بە رۆژوو بوو؛ زۆرى برسى بوو. تۆزىكى مابوو رۆژ ئاوا بىي، بانگى ژنەكەى كرد وتى: خىراکە نانم بۆ بىينه با رۆژوووەگەم بەگەمەو. ژنەكە وتى پياووەكە خۆ رۆژ هيشتا بەرزە، دوو گەزى ماو، هەتا نوێزى شىوان نەبى رۆژووى چى ئەگەيتەو؟ ئەویش وتى: «كچى، نانەگەم بۆ بىينه، خوا بەم هەزار گەزە رۆيوە منەتم لى نەزانى بەم دوو گەزەش هەر نایزانى».

- کابرايەكى كورد چوو لە مەلا وتى قوربان كويخاکەمان زۆرم زولم لى ئەكاو مالم ئەخوا؛ نازانم خوا لە رۆزى قىامەتا هەقم چۆن ئەستىنى؟ مەلاش وتى: برام، ئىسلام گەورەيە؛ رۆزى قىامەت خوا بە تۆ ئەلى لەم پياووە خۆش بىه قەسرەكەت چەند بى ئەوئەندەى تەرت بۆ زىاد ئەكا. تۆش گەردنى نازا ئەكەى و خواش ئەو ئەبەخشى. کابرا وتى: «مامۆستا، كە خوا وتى وەرە لىي خۆش بىه قەسرەكەت بۆ گەورە ئەگەم، ئەلىم بىنايى چاوان قەسرم ناوى تۆ كاو لە ئاشىكەم بەررى دوو بەشى دلۆبە بى، بەلام من لەو سەگبەهە خۆش نايم».

- يەكێك لە بەگزادەكانى «هەلدن» شەوىكى زستان خۆى و رەنجبەرىكى لە گوى ناگردانەكە بەرامبەر بە يەك دانىشتبوون. بەگ، رانكىكى دراوى لە پىندا ئەبى، هەموو گەل و گونى ديار ئەبى. روو ئەكەتە رەنجبەرەكەو ئەلى: رۆلە ئىمسال بەخىر توتتىكى زۆر بەگەين، رەزى سەر چاوەشمان -ئىشەللا- تریى زۆر ئەبى، ئەيكەين بە ميويز و دۆشاو. ئەچم لە كەركووك هەمووى ئەفرۆشم، جوان ئەسپىكى چاك ئەكەم و قامچى رەختىكى لى ئەدەم. رەنجبەرەكەش ئەلى: «بەگم! من دوعا ئەكەم ئىستا كە خوا بىدا، قامچى دەرىپتەك بەگەى بۆ قامچى رەخت ئەوسا خوا گەورەيە».

- «فەتاح ئەفەنى» ناوىك قازى بوو؛ بەلام پياووىكى گىل و بى ئەقل بوو. خزمەتكارىكى هەبوو ناوى مام خدر بوو. وا رى كەوت مۆتەسەرف لىكەوت و قازى بوو بە وەكىل. ئىوارە ئەچىتەو مالهو بەنگ ئەكا: «خدر، خدر! وەرە هەى كەرى بى ئەقل! تۆهەر

به منت نهوت نابی به هیچ، نهوا له قازیتی قهزاوله بووم به قازی لیواو نهمرۆش بووم به وه کیلی موتهسهرف».

مام خدریش وتی: «ئهفه‌نی! نه‌گهر بهختت بهم جوهره بی، ئه‌بی به قازی ولایهت و ئه‌بی به وه کیلی والییش؛ وه دیسان من وتوومه تو نابی به پیاو، خو نه‌موتووه نابی به موتهسهرف».

- پیاویک هه‌بوو له سوله‌یمان، که ئیشیک ئه‌هاته پیشه‌وه ئه‌یوت: «ههر سی ته‌لاقی خۆم و عه‌لی عرفان که‌وتبی ئه‌م ئیشه‌وا نییه». پێیان نهوت تو چیت داوه به سهر عه‌لی عرفانه‌وه؟ بۆچ ئه‌یخه‌یته پال خۆت؟ ئه‌ویش ئه‌یوت: «خۆم ده‌میکه ته‌لاقم نه‌ماوه».

- کابرایه‌کی فه‌لا جو‌تیاریکی هه‌بوو؛ زۆر تو‌ره و که‌لله شه‌ق بوو. شه‌ویک له زستانا چیشتی نیسکینه‌یان خواردبوو، ئاغه و جووتیار له به‌ر ئاگره‌که دانیشتیوون. ئاغه زۆر تینوی بوو نیسکینه‌ جو‌شی دابوو. نه‌یئه‌وێرا به راستی داوای ئاو بکات ئه‌یوت: «گۆزه ئاوه‌که‌ و له هه‌یوان؛ به‌ خوا ره‌نگه‌ چاک سارد بوی و ئیستا خواردنه‌وه‌ی خۆش بی». جووتیاره‌که‌ش به‌ ناو چاوانیکی گرژ و به‌ تو‌ره‌ییه‌وه ئه‌یوت: «شه‌وه‌که‌ی سارده؛ هه‌لبه‌ت ئه‌ویش سارد ئه‌بیته».

ئاغه وتی: «ئای نیسکینه‌ چهند ئاو کیشه». کابرا وتی: «سه‌گباب! خێوه چاری ههر ئه‌وه‌یه پیاو که‌می لی بخوا».

- کابرایه‌ک له سهر ئیشیکی خراب گیرا بوو. شاکر ئه‌فه‌ندی -حاکمی منفرد- لی پرسی تو ئه‌م ئیشه‌ خراپه و بی مه‌عنایه‌ت بۆچی کرد؟ کابرا وتی: «قوربان! شه‌یتان پیتی کردم». شاکر ئه‌فه‌ندیش وتی: «مردووت مرئ! بۆچی نالی خۆم کردم؛ شه‌یتان بی‌زی نه‌هات سوجه‌ بۆ ئاده‌م بیا ئیستا دیت گه‌وادێ بۆ قنگ هه‌لپچراویکی وه‌کوو تو ئه‌کات».

- جاریک کابرایه‌کی کورد لای ران ئه‌بی و مینگه‌له‌که‌ی ئه‌باته‌ گۆی چه‌میک. به‌له‌یه‌ک هه‌رزن دیار ئه‌بی، به‌ ناو هه‌رزنه‌که‌دا ئه‌ییا بۆ سهر ئاوه‌که‌. کابرای گۆرانی خاوه‌ن هه‌رزن چاوی لی ئه‌بی، به‌ هه‌را کردن دیت و ئه‌لی: برا به‌ولادا رانه‌که‌ به‌ره. خوا هه‌لناگری بۆچی به‌ ناو هه‌رزنه‌که‌دا ئه‌ییه‌ی؟ کورده‌ش ئه‌لی: «گۆرانه‌ گالت وه‌ گۆیژه».

- کابرایه‌کی کوردی که ده‌ست روژبیک میوانیکی هات، ئەویش هەلسا بە هەر جوړی بوو پەنجاییک برنج و پەنجاییک روونی بە قەرز پەیدا کرد و هینایه‌وه دای بە ژنه‌که‌ی بۆیان لێ بنی. ژنه چوو بە جارێ هەموو روژه‌که‌ی کرده پەنجاییه برنج‌که و لێنا بە چیشت. ئیواره که نانی دانا میوانه‌که له بەر شل‌به‌ی روون ده‌ستی نه‌گه‌یشه برنج‌که زوو تیری خواردو چوه دواوه. له پاشا که رویشت، پیاوه‌که به ژنه‌که‌ی وتی: «ئەری ژنه‌که من به هه‌زار نالی عەلی پەنجاییک روونم قەرز کردبوو؛ تو بۆچی به جارێ کردت به چیشت؟» ژنه وتی: «به‌خوا میرده‌که بۆ روو سووری تو وام کرد». کابرا وتی: «به‌خوا من ئەمویست روو ره‌شی لای خوایش بوومايه و تو ئەو هەموو روژه‌ت به‌فیرو نه‌دایه».

- سێ چوار پیاو ئەبن به‌میوانی مالیک. ژنه‌که نانیان بۆ دروست ئەکا، منالیکی ئەبن هەر نووکه‌نووک ئەکا و داوای چیشت ئەکا. دایکه‌که‌ی چه‌پۆکیک ئەکیشی به‌سەریاو ئەلی: «داکوه باوانت شیوی! له‌میوانه‌کان خرابترت به‌سەر هاتوه».

- کابرایه‌ک چووه لای سەعاتچییه‌ک سەعاتیکی لێ کړی، به‌لام زۆر هەرزانی لێ کړی. به‌سەعاتچییه‌که‌ی وت: که‌به‌م نرخه هەرزانه سەعات بفروشی قازانجت له‌کوی ئەبن؟ سەعاتچی وتی: «تۆ بیروژت بێ! سەعاته‌که به‌ره. به‌خیر وه‌ختی که تیکچو و شکا، ئەو وه‌خته قازانجه‌که‌م ده‌ست ئەکه‌وی».

- حاجی‌برایم‌به‌گی‌ده‌که جارێ دابوو به‌ئاوییا هەرکه نوێژ نه‌کا مریشکیک جهریمه‌یه‌تی. کابرایه‌ک هه‌بوو «قولی» ناو بوو، چەند مریشکیکی بوو دابووی به‌جهریمه‌دا، هه‌چی به‌ده‌سته‌وه نه‌ما‌بوو. ئەچوو بۆ مزگه‌وت و نوێژی ئەکرد ئەیوت: «ئیه‌تمه ئەم نوێژه ئەکه‌م بۆ حاجی‌برایم‌به‌گ». ئەیانوت: کوره ئەوه بۆج وا ئەلیت؟ ئەیوت: «براکه‌م، حاجی‌برایم‌به‌گ تالانی کردم. من نوێژ ناکه‌م وه‌ زۆر نوێژم پێ ئەکا؛ ئەمه نوێژی ئەوه. ئاخ‌ر من باوکم نوێژی کردگه، باپیرم نوێژی کردگه؟ من چی و نوێژ چی؟»

- ده‌سته‌یه‌ک فه‌قی چوونه سەرکانیه‌ک. سەیریان کرد چوار پینج ژن به‌رووت و قووتی خویان ئەشت. یه‌کینکیان گه‌یرایه‌وه وتی: یه‌کنی له‌ژنه‌کان چاوی به‌ئیمه‌که‌وت بانگی

ئه‌وانی تری کرد: کچی! خوتان داپوشن ئه‌و پیاوانه هاتن. یه‌کی له ژنه‌کان به رووتی هه‌لسایه سهر پین چاوی به ئیمه کهوت. هیچ خۆی دانه‌پۆشی و خۆیشی تیک نه‌دا به ژنه‌کی تری وت: کهنی باوانت شیوی! کوا پیاون، ئه‌مانه فه‌قین».

- جاریک «ئه‌حه‌ی کړنو» رینی ئه‌که‌وینه ئاوابی «سه‌رشانه». پیره‌ژنیک به‌ره‌نگاری ئه‌بێ و سه‌یری سه‌رو فه‌سالی ئه‌کاو ئه‌لی: «به‌قوربانت بم! وا دیاره تو‌حه‌کیمی. کۆکه‌یه‌کی بێ فه‌رمه به‌لکو ده‌رمانتیکم به‌یتێ بۆ ئه‌م کۆکه‌یه». ئه‌ویش هینای تو‌زێ زه‌نجه‌فیلی وردی دایه، وتی به‌که‌فله‌مه بیه‌خۆ. ده‌ستی برد که‌له شاخیکیشی ده‌رهینا رو‌ن گه‌رچه‌کی تیدا بوو، وتی ئه‌مه‌ش ده‌رمانتیکێ تره، له‌و وه‌خته‌دا که‌ که‌فله‌مه‌که ئه‌خۆی تو‌زێ له‌مه‌ش به‌ په‌نجه-شه‌رع شه‌رمی بۆ نییه- له‌ قنگت هه‌لسوو، ئیتر به‌ دوو سێ رو‌ژ چاک ئه‌بیته‌وه. پیره‌ژن چوو که‌فله‌مه‌که‌ی خوارد و رو‌نه‌کشی دا له‌ خۆی، که‌چی کۆکه‌که‌ی زیاتر بوو. ئه‌مجاره به‌ ده‌میشیه‌وه ئه‌ترێ؛ به‌لام هه‌رکه ئه‌تری ئه‌یوت: «ئه‌ی وه‌ریش باوک چه‌کیمه‌که».

- کابرایه‌کی کورد چوو هه‌ر رووباریک ویستی لینی بیه‌رینه‌وه نه‌یشه‌ویرا. گۆرانیک له‌وێ راوه‌ستا بوو، پینی وت: برا ئه‌م ئاوه نامبا ئه‌گه‌ر لینی بده‌م؟ گۆرانه‌ش وتی: «ئه‌ه». وتی ئه‌گه‌ر بردمی؟ وتی ئه‌گه‌ر بردتی تهنێ بکه‌ له‌ ریشم. کورده‌ی دا له‌ ئاوه‌که، ئا و راپینچی دا. له‌ ئا و ئاوه‌که‌دا خه‌ریک بوو ئه‌خنکا و تهنێ ئه‌کرد له‌ ئاوه‌که. گۆرانه‌که لای وا بوو ئه‌مه‌ تف له‌م ئه‌کا، رووی تیکرد و پینی وت: «تهنێ خۆت بکه‌و برۆ».

- کابرایه‌کی سه‌ید بیه‌ ژنیک هینابوو، شه‌وی چوو له‌ لای. تا کابرا کوتیکێ به‌وه‌وه ئه‌دا، بیه‌ ژنه‌که چوار کوتی به‌مه‌وه ئه‌دا. کابرا پشنتینیکێ سه‌وزی له‌ پشتا بوو، رووی کرده بیه‌ ژنه‌که و پینی وت: «دایکم به‌ نۆره، خوشکم به‌ نۆره؛ بیکه به‌ خاتری ئه‌م شاله سه‌وزه که له‌ پشتمایه ئه‌گه‌ر سه‌رم لێ تیکه‌هێ؟»

- کابرایه‌ک دوو کۆری هه‌بوو، یه‌کیکیان ناوی «خله» بوو ئه‌وێریان «بله». خله حیز و بله زۆر ئازا بوو. هه‌تیو و مه‌تیو به‌ کابرایان ئه‌وت خله‌مان گاهه. ئه‌ویش ئه‌یوت: «خۆیشم ئه‌توانم خله بگێم، ئیه‌ ئه‌گه‌ر ئازان بله بگێن».

- ژنیک دوو دۆستی هەبوو، یه‌کیکیان ناوی «جەبار» بوو یه‌کیکیان «عەباس».
شەویک ری‌کەوت هەر دووکیان چۆن بۆ لای ژنه. کۆتوپر لەو وه‌ختەدا میردە‌کە‌ی هاتە‌وه.
ژنه له تاوانا شاردنیه‌وه. له پاشا له گە‌ل میردە‌کە‌یا دەستی کرد به وردە گلە‌یی و وتی: ئە‌وه‌م
بۆ بک‌ره و ئە‌وه‌م بۆ بینە. هەر شتیکی ئە‌وت کابرا ئە‌یوت: «جەبار بیدا». جەبار لەو لاوه له
ناو ئاخۆره‌کە‌دا سەری راست کردە‌وه وتی: «گشتی ئە‌خە‌ی به سەر منا؛ ئە‌ی عەباسه‌ مل
قه‌وی بۆچ شتیکی نە‌سینیت؟»

-جاریک له ئاوا‌ی «عەنبار»^۱ فە‌قیه‌کان شە‌وی جە‌ژن ئە‌چنە لای مە‌لا ب‌رایم ئا‌غای
عەنبار بۆ رۆن و ب‌رنجی جە‌ژن. ئە‌ویش هی‌چیان ناداتی. به‌ نا‌ه‌ومیدی ئە‌گەر پ‌نە‌وه و ق‌سه‌که
بۆ مە‌لا شە‌فیعی مامۆ‌ستایان-که مودە‌ر‌سی عەنبار بوو- ئە‌گ‌ێر نە‌وه ئە‌ویش ئە‌ل‌ئ: «وا ناب‌ئ.
ب‌چن پ‌نی ب‌ل‌ئین ئا‌غا ب‌رنج و رۆنی جە‌ژنمان ئە‌دە‌یت‌ئ خۆمان ل‌ئ‌ی ب‌ن‌ئین یا خود ب‌ئین له دی‌وا‌خان
نانی جە‌ژن ب‌خۆین؟ ئ‌ب‌تر ئە‌و ر‌یگە‌یه‌کی س‌ی‌هە‌می لا‌نییه، به‌ د‌ل‌ئ خۆتان ب‌ه‌ر‌پ‌تان ئە‌کا».
ئە‌مان‌ئش ئە‌چن و دا‌ئە‌ن‌ئش. ئا‌غا ئە‌ل‌ئ: «ها، چ‌یه‌ دی‌سان ب‌ه‌ر‌و‌کتان گ‌ر‌تمە‌وه؟»
ئە‌مان‌ئش ئە‌ل‌ئ: «ئا‌غا ئە‌وا س‌بە‌ین‌ئ جە‌ژنه؛ گو‌شت و رۆن و ب‌رنجمان ئە‌دە‌یت‌ئ خۆمان له
ح‌وج‌ره ل‌ئ‌ی ب‌ن‌ئین یا خود ب‌ئین له دی‌وا‌خان نانی جە‌ژن ب‌خۆین؟» ئا‌غاش ئە‌ل‌ئ: «پە‌ک‌کو! خۆ
ر‌یگە‌یه‌کی تر بۆ پ‌یا‌و نا‌ه‌یل‌نە‌وه». ئ‌ئ‌نجا به‌ تە‌وس‌ت‌یک‌ه‌وه سە‌ی‌ر‌ئ‌کیان ئە‌کا و ئە‌ل‌ئ: «ها، ها
کارە‌کەر و خ‌زمە‌ت‌کارم بۆ را‌گ‌رت‌ون. کارە‌کەر و خ‌زمە‌ت‌کار! ب‌چن ب‌چن رۆن و ب‌رنج و
کە‌له‌ش‌ئ‌ر‌ئ‌کیان ب‌دە‌ن‌ئ با خۆیان ل‌ئ‌ی ب‌ن‌ئین و ق‌وزە‌لق‌ورتی کە‌ن. لا‌یان وایه‌ من خ‌زمە‌ت‌کاری
ئە‌وانم».

- کابرایه‌کی خا‌وه‌ن مالات له گە‌ل خە‌رات‌ئ‌یک دە‌مه‌ قالیان ئە‌ب‌ئ و بۆ شە‌رخ کردن
ئە‌چنە‌لای مە‌لا یە‌ک. مە‌لا پ‌ئ‌یان ئە‌ل‌ئ س‌بە‌ین‌ئ ب‌ئ‌نە‌وه. تە‌ور‌ئ‌کی دارش‌کان‌د‌نیان دە‌ب‌ئ، مە‌لا به
خە‌رات‌ه‌که ئە‌ل‌ئ وه‌ستا کل‌ئ‌ئ‌کی ج‌وان‌مان بۆ ب‌خ‌ره ئە‌و تە‌وه‌ره. خە‌رات ئە‌چ‌ئ به‌ د‌ل و به
گیان کل‌ک بۆ تە‌ور در‌وست ئە‌کا و ئە‌پ‌ه‌ئ‌ئ‌ئ به‌و ن‌یازە‌ که مە‌لا س‌بە‌ین‌ئ چ‌او‌ئ‌کی ل‌ئ‌وه ی‌ئ. به‌لام

له پینش هاتنی خه‌راتا کابرای خاوه‌ن مالات مەنیک روون بۆ مەلا ئەهیننی و ئەلنی: مامۆستا روونی مانگا زەرده؛ زۆر خۆشه.

سبەیننی که شه‌رعه‌که‌یان ئەکا خه‌راته‌که ئەهیننی وا مەلا به لای کابراکه‌ی‌ترا دایه‌که‌کیشی. ئەلنی: «مامۆستا کلکه ته‌وره‌که باش بوو؟» مەلا ئەلنی: «پرو خزمه! مانگا ریا به کلکه ته‌ورتا».

- کابرایه‌کی پیری کورد دوو سنی کۆری هه‌بوو. کۆره‌کان روژیک دانیشتبوون قسه‌یان له ریکخستنی مال و مالاتیان‌ه‌وه ئەکردو ئەیانوت ئەوه بکه‌ین و ئەوه بکه‌ین؛ که‌ریکی شینیشیان هه‌بوو. یه‌کیکیان وتی که‌ره‌شینیش بفرۆشین بیده‌ین به ژنیک بۆ باوکمان. باوک‌که‌یان له‌و لاوه له‌م قسه‌یه گویکی قوت کرده‌وه، له پاشا قسه‌که‌یان گۆری و هه‌ر نه‌چوونه‌وه سه‌ری. ئینجا باوک‌ه‌له‌یدایه وتی: «رۆله! لابهن قسه له چیه‌وه ئەکه‌ن؟ قسه له که‌ره شینه‌وه بکه‌ن».

- کابرایه‌کی کورد عه‌له‌ی ناو ئەهین، له‌گه‌ل کابرایه‌کی گالته‌چی شاری ئەچنه مزگه‌وت. کابرا به کورده ئەلنی: هه‌رچی مەلا کردی ئیمه‌ش ئەوه ئەکه‌ین. که ئەچنه نوێزه‌وه کابرای کورد له پشت مەلاوه ئەهه‌ستی و کابرای شاریش له سه‌فی دووه‌ما له پشت کورده‌وه ئەهه‌ستی. که ئەچنه سجده، کابرای شاری ده‌ست ئەبا گونی عه‌له ئەگرئ، عه‌له‌ش لای وا ئەهین نوێژ ئاوايه. ئەهه‌ش ده‌ست ئەبا گونی مەلا ئەگرئ. مەلا توژی به ده‌نگی به‌رز ئەلنی «سبحان ربی الاعلی» کابرای شاری توژی گونی عه‌له ئەگوشی. عه‌له‌ش گونی مەلا ئەگوشی و مەلا ته‌نگه‌تاو ئەهین و به قایم و به جیتری ئەلنی: «سبحان ربی الاعلی». عه‌له‌ش ئەلنی: «عه‌له‌و مه‌له‌ی نه‌گه‌ره‌که وه‌و شیخ که‌ریمه تا گونم به‌ر نه‌ده‌ن گونت به‌ر ناده‌م».

- دوو ئاغا پیکه‌وه قاولتی ئەکه‌ن، یه‌کیکیان ده‌نکی برنج به ریشه‌وه ئەمینتیه‌وه. خزمه‌تکاریکی ئاقلی ئەهین ده‌رفه‌تی ده‌ست ناکه‌وی که ئاغا تی بگه‌ینی. ئینجا هه‌ر له دیواخانه‌که‌دا رووی تی ئەکاو ئەلنی: «ئاغه! ئاسکئ له چیمه‌نه‌که‌تا ئەله‌وه‌رئ ئەمر بکه به پینج که‌س بچن ده‌ری که‌ن». ئاغه ده‌ست به جی تی ئەگاوه‌ست ئەبا به هه‌ر پینج په‌نجه‌ی ده‌نکه برنجه‌که ده‌ر ئەهیننی و فری ئەدا.

ئاغەكەي تر كە دېتەوۋە مالموۋە ئەچىنە ئەدەبخانەو بە خزمەتكارەكەي خۆي ئەلى ئا
بچو مەسىنەيەكم بۆ يېنە. كابرا مەسىنەكەي بۆ ئەباو ئاغەكەي پىئ ئەلى: ئاگات لى بوو
خزمەتكارى خەلكى چلۇن ئاقلانە ئاغەي خۇيان تى ئەگەيەنن بۆ ئەو دەنكە برنجە كە لە
رېشيا مابوۋەو؟ دەسا تۆيش بزانم ئەتوانى ئاقلېەكى وا بنوئىنى؟ خزمەتكار ئەلى: بمېينە.
بە هېواي ئەوۋە نۆكەرەكەي قسەيەكى ئاقلانە بكات، دەنكى برنج بە رېشى خۇيەوۋە قايم
ئەكات. خزمەتكارەكە چاوى پى ئەكەوئ ئەلى: ئاغە، ئاغە! ئەوى سەر پېشاوۋەكە وا بە
رېشتەوۋە».

- كابرايەكى بانەيى هەبوو گولمەمەدى ناو بوو؛ تازاۋ نەترس بوو. هەموو جارېك بە
تەنھا كاروانى لە بانەوۋە ئەبرد بۆ سەقرو لە سەقزەوۋە كاروانى ئەھىنايەوۋە بۆ بانە. جەردە
نەيائتەتوانى بچنە سەر رىئى. رۆژېك چوار هەتېو تەگېرى لى ئەكەن ئەلېن نە ئېمە ئەو
بكوژىن و نە ئەو يەكى لە ئېمە بكوژى، بە فېل رووتى بگەينەوۋە.
ھەلئەستىن لە «كەلى خان» لە سەر رېگەكەيا بۆي دائەنىشن. وەختى لە دوورەوۋە
قەدراتتوى دەرئەكەوئ ھەر چوارىيان تەفەنگەكانى خۇيان ئەشارنەوۋە و ئەبن بە دوو دەستەوۋە
بە درۆ دەست ئەكەن بە جىئودان بە يەكترى و لە پاشا بە زللە و مستەكۆلە لە سەر و گولايلاكى
يەك بەر ئەبن. گولمەمەد كە ئەبىنى دەست ئەكا بە جىئوق پىندانىيان، ئەلى هەتېو شەر مەكەن
لېتان ئەدەم و لوولە تەفەنگى لە بن دەستى يەكېكىيان ئەسرەوئىنى. كوتوپر يەكئى لوولە
تەفەنگەكە و يەكئى جەلەوى ئەسپەكەي و دوانىشىيان ھەر يەكئى قۆلىكى ئەگرن و دائىئەبەزىنن
پاك و پوختە رووت و قووتى ئەكەنەوۋە. ئېتر گۆلمەمەد وەكو شەلى شوانان گاۋ دېتەوۋە.
لېئى ئەپرسن خۆ تۆكەس نەيئەتوانى يېتە رىت، ئەم جارە بۆچى ئەمەت بە سەر هات؟ وتى:
«فلانى ھەر كەسى پياوۋەتى لە كەلى خان بكات وەھاي بە سەر دى».

- كابرايەكى كورد رىئى ئەكەوئىتە مالى پياويكى شېنكى. برسى ئەبى داۋاي نان ئەكا.
خانەخۆي سى چوار نان و جامى دۆشاۋى بۆ دائەنى. مېوان تەماشائەكا دۆشاۋەكە رۆنە،
نانەكەش ھەرزەنو زۆر رەقە؛ ھەر چەن ئەيكا بە دۆشاۋەكەدا شتېكى واى پتوۋە نابى. ناچار
نانەكە لە دەستيا ورد ئەكا ئەيكا تە دەمىەوۋە و جامە دۆشاۋەكە ئەنى بە سەريەوۋە قومی زل
زلى لى ئەدا. كابراي خانەخۆي وتى: «خزمە چلۇن نان و دۆشاۋ وا ئەخورى؟ ئەبى نانەكا

له دۆشاوه که هه‌لکیشی و بیخۆی». میوانه‌کهش وتی: «قوربان! ئەم نانە ره‌قه و ئەم دۆشاوه شله. تو بۆ منت داناوه بیکه‌م به قوزه‌لقورتم، ئەبێ به‌م جۆره بخوری».

- کابرایه‌کی پاک و نهمیزی سنه‌یی روژیک به پیاده به ریگادا ئەروا و ئەگاته قه‌راخ ناوی قشلاخ. ئەلێ: من ناده‌م له‌م رووباره؛ جله‌کانم تەر ناکه‌م. که‌سیک بیی و لاغیکم بۆ بینێ سواری ببه‌م یا خود به‌مکاته کۆلی به‌ماته ئەو به‌ر، چه‌ندی پاره بووی ئەیده‌می. کابرایه‌کی «نایسه‌ر»ی له‌وی ئەبێ ئەلێ: دوو قه‌رانم به‌دری من به کۆل ئەتپه‌رینمه‌وه. کابرا دوو قه‌رانه‌که‌ی ئەداتێ و سواری کۆلی ئەبێ. کابرای نایسه‌ری له ناوه راستی ئاوه‌که‌دا خۆی ئەدا به زه‌ویدا هه‌موو له‌شی ئەو هه‌ژاره تەر ئەبێ. به‌م جۆره ئەچه‌نه ئەو به‌ره‌وه.

سنه‌یه‌که ئەلێ: خوا به‌تگرێ من بۆیه پاره‌م دا به تو که جله‌کانم تەر نه‌بێ؛ تو بۆچی وات کرد؟ کابرا ئەلێ: «وه‌للا قوربان! من به منالی شیرێ گامیشم خواردوه. به ده‌ست خۆم نییه لیم بووه به خوو، هه‌ر چه‌ن به‌چه‌ ناو ئاو ئەبێ بنووم». سنه‌یی یه‌که‌ش ئەلێ: «به‌خوا فلانی، جله‌کانی من وشک ئەبیتنه‌وه؛ به‌لام ئاخری تو به‌م خووه ئەچی».

- کابرایه‌کی شاره‌زوری له ئاشنايه‌کی بازرگانی سوله‌یمانی هه‌ندێ کۆتالی کپری که پایزه‌ختی حاسلات پاره‌که‌ی بداتێ. بازرگان ده‌فته‌ری گرت وتی: «ده‌گه‌ز بلووری، هه‌ر به دوو قه‌رانه؛ تو بلی دوو قه‌ران و نیو ئەمه ۲۵ قه‌ران. بیست گه‌ز چیت، هه‌رگه‌زیک به تارانیه‌ک، تو بلی به ریالینک ئەمه هه‌مووی کردیه ۳۵ تارانێ. مه‌رحمه‌یه‌ک نرخێ دوو قه‌رانه، تو بلی دوو قه‌ران و نیو، فیس‌تیکێ ژنانه‌ بایی سێ قه‌رانه، تو بلی سێو نیو. که‌وايه‌کی شه‌یتان بیزی به هه‌قی درون و هه‌مو شتی‌که‌وه ئەکاته سیانزه قه‌ران، تو بلی پانزه. جووتنی که‌وش و جووتنی کلاش، هه‌قه‌که‌ی نو قه‌رانه، تو بلی ده قه‌ران قه‌یناکا». ئەمانه‌ی له ده‌فته‌ره‌که نووسی و ئینجا وتی: «عه‌زیزم، تو مه‌لێ خاترم ناگرێ؛ دووکان دووکانی خۆته، به‌لام شتی‌که هه‌یه من قه‌رزاری خه‌لکم و توش هه‌تا سێ مانگی که پاره‌م ناده‌یتێ هه‌شت قه‌ران با قازانجی بی». ئەویش نوسرا.

پاشان وتی: «رۆحه‌که‌م! خۆ تو له سایه‌ی خواوه خه‌رمان و به‌ره‌ جووتنی، که خه‌رمان هه‌له‌نگری بایی ده پانزه تارانێ هه‌ر خه‌رمان لۆغه به خه‌لکی ئەده‌ی، با هه‌شت تارانیش خه‌رمان لۆغه بی ئەویش نوسرا و ئەینجا به کابرای وت: هه‌ر وه‌کوو عه‌رزم کردی

دووکان دووکانی خۆتە، هەر شتیکت پیویست بوو ئەوانە هەیه. کابراش کەل و پەلی خۆی بێجایەوه و گەلێ مالاواییشی لێ کردو و روڤشت.

- مەلایەک لە دێیەک روژی هەدیسی ئەخویندەوه فەرمووی «هەر کەسی قەرانیکی لە رێ خوادا بدا، خوای تبارەک و تەعالا دە قەرانی ئەداتەوه». کابرایەک گوتی لەم وەعزە بوو وتی: «من بیست سەر بزنم هەیه، وا چاکە بێفروشم و پارەکەمی بکەم بە خێر بەلکو پارەیهکی زۆرم دەست بکەوی». هەلسا بزەکانی پیش خۆی دا بردنیه شار فرۆشتنی دای بە پانزە لیره. چوارده لیره دای بە هەژارو فەقیر. لیره یەکیشی بۆ خەرجی خۆی گلدایەوه. پینچ شەش روژ سوورایەوه هیچی دەست نەکەوت. هات چوو مزگەوتیک لە ئەدەبخانەکە دەستی بە ئاو ئەگەیاندا خەیاڵ بردیەوه وتی: «سەیرکە ئەم مەلایە چۆن تەفرەمی منی داو چی بێ کردم؟ هاتم بە قەسی ئەو هەر چیکم هەبوو لە ناوم داو ئەوا ئیستە لە قەرانی زیاتر هیچم بێ نەماوه. خستیمە سەر ساجی عەلی. شەرت بێ کە چوومەوه هیچ نەکەم تا مەلا ئەکوژم، چونکە منی مال ویران کرد». لەو کاتەدا قەرانیەکەش لە باخەلی دەربەری کەوتە عابخانەکەوه. وتی خۆ من هیچم بێ نیه بیدەم بە نان بێ برۆمەوه؛ جلەکانی داکنندو خۆی خستە عابخانەکەوه بەلکە قەرانیەکە دەربینێ. ئابخانەکە قوول بوو، نوqm بوو، سێ قوم گواو چوو دەمیەوه قووتی دا. کە دەستی گێرا پریاسکەیهکی بەردەست کەوت؛ دەری هیناوه سەر کەوتە سەری. چوو و سال خانەکە لەشی خۆی شت و جلەکانی لە بەر کردەوه و پریاسکەمی کردەوه، سەیری کرد سەدو چل لیره تیایە. ئیتر دەست بە جێ ملی رینگای گرتوو هاتەوه. روژیک کە دیسان مەلا وەعزی ئەدا فەرمووی «هەر کەسێ قەرانیکی لە رێ خوادا بدا خوا دە قەرانی بێ ئەدا». کابرا هەلیدایە وتی: «مامۆستا تۆ کە هەدیس ئەخوینێ بە تەواوی بێخوینێ لێی کورت مەکەرەوه». مەلا پرسێ چلۆن؟ وتی: «ئەوهش بلێ هەتا سێ قومیش گواو نەخواتەوه خوا نایداتی».

- لەو ولاتە تازە ئەو پۆلیسانە داهاتبوون کە پێیان ئەلین «پۆلیسی غەیره نیزامی». دەستەیهک لەمانە لەو شاخەمی پشتی پینجوبندا بە شوین چەتەدا ئەسورپنەوه دوو کوپری جاف تووشی ئەمانە ئەبن. یەکیکیان بەو یەکەیان ئەلن: ئەری برا ئەمانە چین؟ ئەلن: «برا بیژم چی؟ ئەگەر بیژم پۆلیسن، پۆلیس نین. ئەمە رەنگبێ ئەوانە بوون کە پێیان بینۆن پۆلیسی غەیره نیزامی». ئەلن برا پۆلیسی غەیره نیزامی یانی چی؟ ئەلن: کوپری یانی وەکو دێیەمی

زه‌مانی عوسمانی. ئەلئ: «ها ره‌ییف! دەسا برا ئەم دەور و دوو کانه‌ش دووی دا لەمه. چاوت لی وو عوسمانیش هەر که که‌وته ره‌ییف گرتن چۆن یه‌کیکی دا لەمه؟»

- مەلایەک هەبوو لە سوله‌یمانی- بە ره‌حمەت بێ!- بزه نی ئەم مەلایه ناویانگی دەه‌رکردبوو. دووژمنی هەبوو لە گەل شتی تریش هەموو بە دەستی‌ه‌وه هەراسانیان پێ هەلگیرابوو. مەلا لەم دوا دواییەدا چاوه‌کانی کز بووبوو؛ هاتو چۆی لای حەکیمی ئەکرد بۆی. حەکیم روژیک پتی وت مەلا توژی خۆت لە ئیشی شەرعی بگره‌وه. وتی: «حەکیم ئەفەنی ناتوانم». وتی که ناتوانی هاتوچۆی لای منیش مەکه؛ چونکه من تا تو ئەوه ئیشت بێ چاوتم پێ چاک ناکریته‌وه.

چوو لای حەکیمیکی تر، هەموو وایان پێ وت. تەنانەت حەکیمیکی پتی وت دە روژ واز بێنه من چاکت ئەکه‌مه‌وه. وتی ناتوانم. وتی حەفته‌یه‌ک. وتی ناتوانم؛ وتی حەکیم ئەفەنی ئەمانه‌ی پێ ناوی یه‌ک سەعات ناتوانم ئەو ئیسه‌ نه‌که‌م. حەکیم وتی که‌واته‌ برۆ چاوی تو به‌ من چاک ناکریته‌وه. زۆری پێ نه‌چوو مەلا کویر بوو؛ ئینجا ئەیوت: «ئوخ‌ه‌ی وا کویر بووم، ئیتر جاریکیکه‌ بێم نالین گان مەکه».

- کابرایه‌کی حەکیم هەبوو کورپکی هەبوو فیژی پزیشکی ئەکرد، بۆ ئەوه ئەگەر جار جار بهاتتایه‌ به‌ شویتیا بۆ سەر نه‌خۆش، خۆی پیر بوو کورپه‌که‌ی بناردایه. روژیک هاتن به‌ شویتیا بۆ ئەوه‌ی بچیت بۆ سەر نه‌خۆشیک. کابرا کورپه‌که‌ی نارد. کور که‌ چوو هیچی له‌ نه‌خۆشی نه‌خۆشه‌که‌ ئەه‌زانی هەر ئەوه‌نده‌ نه‌بێ وتی: ئەمه‌ ده‌روونی ئەگرێ، ئاوی ساردی بده‌نی با بخواته‌وه. هینایان ئاویان دا به‌ نه‌خۆش؛ هەر دایانی و خواردیه‌وه نه‌خۆش وه‌رس بوو، وتی: بۆ خاتری خوا چیم لێ ئەکه‌ن؟ ئەم هەموو ئاوه‌ چییه‌؟ من ناتوانم. کورپه‌ حەکیم وتی: ئیوه‌ به‌ گوی ئەو مەکه‌ن بیده‌نی. ئینجا به‌ زۆر ئەیانکرد به‌ گه‌روویا. نه‌خۆش قور به‌ سەر لێ برا، ئیتر جینگه‌ نه‌مایه‌وه‌ ئاوی تیکه‌ن. کورپه‌ حەکیم وتی: ئەوه‌ بۆچی نایده‌نی؟ وتیان ورگی پیر بوو جینگه‌ نه‌ماوه‌ته‌وه. وتی: بۆج من حەکیم یان ئیوه‌؟ بێنن له‌خواره‌وه‌ ده‌ستووری که‌ن به‌ ئاوی سارد. ده‌ستیان کرد به‌ ده‌ستورکردنی. کوتوپر ئەوه‌نده‌یان زانی شه‌قه‌یه‌ک له‌ ورگی کابراوه‌ هات. که‌ سه‌یریان کرد وا ورگی شه‌قی برد و ئاوه‌ ناوه‌دا فیجقه‌ی کرد.

کابرای نەخۆش بە ئاو مردو کورە حەکیم هاتەووە بۆ لای باوکی کارەساتەکە ی بۆگێرایەووە. باوکی وتی: ئاخەر تۆ بۆچی وات کرد؟ وتی بابە! هیچم لێ نەزانی؛ لە ئاو بێ مزدەرە تترم نەدۆزبەووە بۆی، ئاویش ئەو کەتنە ی کرد. ئینجا باوکی وتی: «رۆلە! تۆ کە ئەچینە سەر نەخۆشینک هەر کە چوینە حەوشە کەیانەووە لە پیشا چاوەچاوە بکە یزانە چی کەوتووە: پەرە مریشک، توپکەلە هیلکە، توپکەلە شووتی، چی کەوتووە. کە چوینە سەری و نەبێت گرت بلی ئەم نەخۆشە ئەو شتە ی خواردوووە بۆیە نەخۆش کەوتووە؛ جاری هیچی مەدەنێ هەتا ئیوارێ خۆم دیمەووە، بۆ ئەو ی ئەو شتە هەزم بکا؛ ئەو وەختە دەرمانی ئەدەمێ. ئەوسا کە هاتیتەووە شتە کە بۆ من بگێرەووە من دەرمانەکەت ی ئەلیم و کە چوینەووە ئەیدەیتێ. ئیتر ئەمە یە حەکیمی. وتی: «باشە بابە».

رۆژی دوایی لە مالیکێ گەورەووە هاتن بە شوین حەکیمە کەدا بۆ سەر نەخۆشینک. حەکیمیش کورەکە ی نارد و پنی وت ئامۆزگاریەکەت لە بێر نەچیتەووە. کورە کە چوو؛ چوووە حەوشەووە چاوە چاوی کرد شتیکی وای بەرچاوە نەکەوت، تەنھا کورتانە کەریک نەبێ کە دانرابوو. چوووە سەرەووە نەبزی نەخۆشەکە ی گرت و وتی: «ها، ئەمە گوشتی کەری خواردوووە بۆیە نەخۆش کەوتووە. هەتا ئیوارە هیچی مەدەنێ با گوشتە کە هەزم کا ئەو وەختە خۆم دیمەووە دەرمانی ئەدەمێ». ئیتر هەلساوە هاتەووە بۆ لای باوکی.

ئەهلی ماله کەش هەموو لەم حەکیمیە سەریان سەر ما. بە باوکی وت: «بابە ئەو نەخۆشە گوشتی کەری خواردبوو، بۆیە نەخۆش کەوتبوو. جا تۆش دەرمانەکە ی بۆ بلی». باوکی وتی: چلۆن؟ وتی: بابە هەر چەن چاوە چاوم کرد هیچم بەرچاوە نەکەوت؛ نە توپکەلە شووتی، نە هەنار، نە هیلکە، تەنھا کورتانە کەری دانرا بوو. دیارە ئەووە گوشتی کەری خواردوووە بۆیە ئەو کورتانە لەو ی کەوتبوو. ئینجا باوکی وتی: «بە خێر بیتەووە رۆلە! ئیوارە کە چوینەووە بۆ سەری بلی دەرمانی ئەو کەسە کە گوشتی کەر بخوا ئەووە یە میشکی پیاوی کەری دەرخوارد بدری، ئەو وەختە چاک ئەبیتەووە».

- جاریک کابرایەکی کورد روووە و قبیله میزی ئەکرد. مەلایەک چاوی پیکەوت، وتی: برا چۆن روووە و قبیله میز ئەکە ی، ئاخەر نازانی حەرامە؟ کابرا پشتی کردە قبیلهووە دەستی کرد بە میز کردن. مەلا وتی برا ئەووە چۆن پشت ئەکە ی تە قبیلهووە میز ئەکە ی؟ ئینجا رووی کردە خۆرەلات. مەلا دیسان وتی: برا نازانی حەرامە پیاو روووە و خۆرەلات میز بکا؟ کابرا رووی کردە خۆرنشین. مەلا وتی: ئای ئەووە چۆن روو ئەکە ی تە خۆرنیشن و میز ئەکە ی؟

کابرای قور به سهر میزی لی بوو به قوزه لقورت. ئینجا سهری کیری گرت و به دهوری خویا ئەسوراپهوه و میزی ئەکرد و ئەیوت: «خوا سهر لهو کهسه بشیوتنی که سهری لی شتیواندم».

- کابرایهک له گهل کاروان چوو بوو بۆ سنه. له بازار تووشی ناسیایوکی هات وتی: ئیواره بۆ نان خواردن وهره بۆ مالی ئیمه. ئیواره کابرا ههلسا بچی بۆ مالهکه، له ریگا تووشی هاوړیکی بوو وتی بۆ کوئی ئەچی؟ وتی: ئەچم بۆ مالی فلان کەس. وتی پیاوی چاک به ئەمنیش لهگهل خۆت بهره. وتی باوکم ئەو پیاوه هەر خۆمی بانگ کردوو تو بیهم بلیم چی؟ وتی بلئی برامه.

لییاندا رویشتن؛ له ریگهدا تووشی ناسیایوکی تر هاتن. پرسى بۆ کوئی ئەچن؟ کابرا وتی: فلان کەس منى بانگ کردوه ئەچم بۆ ئەوئ. پرسى ئەى ئەمه چیه له گهلت؟ وتی: وه للا ئەلى منیش بهره و بلئی برامه. کابرا وتی: کهواته منیش دیم با برۆین. لهوئ بلئی کورمه. چارناچار لییاندا رویشتن. دیسان له ریگا تووشی یه کینکی تر هاتن. پرسى خیره وا یه کتان گرتوو؟ وتی: وه للا! من له مالی فلان کەس بانگ کراوم؛ ئیسته وا ئەمانهش هاتوون هەر یه که ناویکیان بۆ خویان دۆزیهتهوه. وتی: «یاللا! با برۆین منیش دیم». کابرا وتی: باوکم ئەو ئەمه کورمه و ئەمهش برامه و تو بکهه به چی؟ وتی برۆین خاوهن ماله که خۆی ناوم بۆ ئەدۆزیتهوه. هەر چواریان چوون.

خانه خۆی وتی: ئەرئ برا من هەر تووم بانگ کردبوو ئەمانه چین له گهلت؟ وتی: لیان پیرسه خویان پیت ئەلین. رووی کرده یه کینکیان وتی: برا تو چیت؟ وتی من برام، لهوئ تریانی پرسى ئەى تو چیت؟ وتی قوربان منیش کوریم. کابرا ئیتر ورگی ئاوسا پئ هه لنه گیرا رووی کرده ئەوئ ئاخو وتی: «ئەى کهراناوگا و تو چیت؟ گوو خۆریت؟» کابرا رووی کرده هاوړیکانی وتی: «نەموت خۆی ناوم بۆ ئەدۆزیتهوه».

- له قسه‌ی گۆئ ئاگردانی کوردانه ئەلئ:

دنیا زستان بوو؛ بهفر له زه ویدا بوو. ریوینک و ورچیتک هەر یه که سئ به چکه‌یان هه‌بوو؛ بوون به دهسته برا و چوونه ئەشکه‌وتیکه‌وه بهو نیازه تا زستان ئەروا بین به یهک مال. ورچه هه‌موو رۆژیک ئەچوووه ده‌روه شتیکی پیدایه کرد ئەیه‌تیا‌یه‌وه خۆی و به‌چکه‌کانی ئەیان‌خوارد؛ ریوی له بهر بهفر دهر و ده‌شتی پئ نه‌ئە‌کرا خۆی و به‌چکه‌کانی له

برسات که‌وتبون. رۆژیک ورچه له مال نه‌بوو ریوی برسیه‌تی زۆری بۆ هینا، چوو یه‌کن به‌چکه‌کانی ورچه‌ی هینا خۆی و به‌چکه‌کانی خواردیان و دهم و لیوی خۆیان سرپه‌وه. ئیواره ورچه‌که هاته‌وه، ریوی به‌ نووکه‌نووک چوو پیتشوازیه‌وه وتی: «یه‌کن له به‌چکه‌کانمان نه‌ماوه». ورچه‌که هاته‌وه سه‌یری کرد له به‌چکه‌کانی ئه‌وه؛ ده‌ستی کرد به‌ بۆره‌ بۆر و گریان؛ ریویش له‌ گه‌لیا.

زه‌مانیکی تری پینچوو ورچه له مال نه‌بوو، ریویه‌که چوو یه‌کیکی‌تر له به‌چکه‌کانی هینا و خۆی و به‌چکه‌کانی خواردیان و دهم و له‌وسی خۆیان سرپه‌وه. ئیواره که‌ ورچه هاته‌وه، ریوی به‌ نووزه‌نووز چوو به‌ پتیه‌وه و وتی: «یه‌کن له به‌چکه‌کانمان دیسان نه‌ماوه». ورچه وتی: «له‌ هینه‌کانی من یا هینه‌کانی تو؟» وتی: «نازانم؛ ئه‌وه‌نده ئه‌زانم له‌ سه‌ر زله‌ خه‌ره‌کان نه‌ماوه». ورچه‌که هات و ته‌ماشای کرد له به‌چکه‌کانی ئه‌وه، دیسان خۆی نایه‌ قور و که‌وته‌وه بۆره‌ بۆر؛ ریویش له‌گه‌لیا.

دوو به‌شی زستان رۆیشت، دیسانه‌وه رۆژیک ورچه له مال نه‌بوو ریوی چوو تا‌قه به‌چکه‌ ورچیک مابوو، ئه‌ویشی هینا له‌گه‌ل به‌چکه‌کانی خۆیا شه‌ق و به‌قیان کرد خواردیان و دهم و لیوی خۆیان سرپه‌وه. ئیواره که‌ ورچه هاته‌وه ریوی خۆی نایه‌ قور و هه‌ر له‌ دوره‌وه به‌ گریان و باوکه‌رۆ رووی کرده‌ ورچه. ورچه پرسى ئه‌وه چیه؟ وتی: «به‌ خوا ئا‌غه دیسان دانه‌یه‌کی‌تر له به‌چکه‌کانمان نه‌ماوه». ورچه وتی: «له‌ هینه‌کانی من یا هینه‌کانی تو؟»

ئه‌وا ئیتر به‌هاریش هات و دنیا ره‌شایی تینکه‌وت. ریوی خۆی تو‌ره‌ کرد و وتی: «بی قه‌زا بی! من ئه‌م زستانه‌ هیچ دهنگم نه‌کردوه‌وه هه‌ر دامه‌ سک. ئه‌م من من و تو تو‌یه چیه ئه‌یکه‌ی؟ بلن به‌چکه‌کانمان، ئیتر ئه‌مه چیه؟ تازه جارتیکی که‌ من ئه‌م هاو‌پیتی و یه‌ک مالیه‌ ناکه‌م به‌ دوعا». ئه‌مه‌ی وت و له‌گه‌ل به‌چکه‌کانی خۆیا خۆیان ده‌رباز کرد.

- مه‌لایه‌ک له‌ دیکاه‌وه‌کوو عاده‌تی کورده‌واری رۆژی جه‌ژن بوو له‌ گه‌ل ئه‌هلی جه‌ماعه‌ته‌که‌ی چوونه جه‌ژنه‌ پیرۆزه‌ی مال‌ه‌کان. ئه‌چوونه هه‌رمالیک ئه‌بوا شتیکیان هه‌ر بخواردایه. مه‌لا ئه‌وه‌نده‌ی خواردبوو له‌ بچ که‌وتبوو. گویدرێژیکیان هینا سواری بوو که‌وته پیتشان. مالی پیره‌ژنیک له‌ خواری ئاوا‌ییه‌وه مابوو، چونه ئه‌ویش. مه‌لا وتی: دانه‌نیشین؛ هه‌ر به‌ سه‌ر پتیه‌ جه‌ژنه‌ پیرۆزه‌ی لی ئه‌که‌ین و ئه‌گه‌رینه‌وه. که‌ چوون ئیتر نه‌ ئه‌و دابه‌زی نه‌ خه‌لکه‌که‌ش دانیشتن هه‌ر له‌ به‌ر قاپیه‌که‌وه جه‌ژنه‌ پیرۆزه‌یان کرد و به‌ره‌ و دوا بوونه‌وه.

پیره‌ژن هاته دهره‌وه وتی: له ده‌ورتان گهریم! تاخر دانیشن پاروه نایتیک بخون. خه‌له‌که‌که وتیان ناخوین، ناتوانین. مه‌لا پرسى: چیتان هه‌یه؟ پیره‌ژن وتی: «له ده‌ورت گهریم! شیره وایه». مه‌لا وتی: «که‌واته سه‌ری که‌ره‌که بسورپینه‌وه سوکه».

- ئەلئى سئى کابرای کورد هه‌بوون یه‌کێکیان چلمن، یه‌کێکیان که‌چهل، یه‌کێکیان شهل. هاتن گره‌ویان کرد که تا سه‌عاتیک نه‌چلمنه‌که لووتی بسپریت، نه‌که‌چه‌له‌که سه‌ری بخورینئى، نه‌شه‌له‌که‌ش قاچى بیزوینئى. چلمن له پاش تووزیک ناگری تئى به‌ربوو له به‌ر چلم؛ وتی: «باوکم - به‌ره‌حمه‌ت بئى! - تیره‌ندازیکی زور زور ده‌ست راست بوو. تیری بو‌هه‌ر شتیک بهاویشتا به‌سه‌ری نه‌ئه‌کرد. ئینجا هینای ده‌ستی چه‌پى دریز کرده‌وه و ده‌ستی راستى به‌به‌ر لووتیا برده‌وه بو‌لای ده‌ستی چه‌پ، خیرا خیرا نه‌به‌هیناو ئه‌بیرد؛ ئه‌یوت ئاواش تیره‌که‌ی ئه‌هاویشت. به‌و فیله‌خوروی لووتی خو‌ی دامرکانه‌وه. که‌چه‌له‌که‌ش وتی: «به‌خوا برا دنیا ده‌وران ده‌ورانه‌-هه‌ر دوو ده‌ستی خو‌ی توند برد بو‌سه‌ری خو‌ی و کلاوه‌که‌ی گرت و هه‌ر له سه‌ریا خیرا خیرا ئه‌یسورانه‌وه - باوکی ره‌حمه‌تیت رویشت، ئیسته‌تو به‌م سه‌ر و گوێلاکه‌وه له شوینئى به‌جئى ماوی». ئه‌ویش به‌م جو‌ره‌خوروی سه‌ری خو‌ی شکاند. کابرای شه‌له‌ش که ئه‌مه‌ی چاو پیکه‌وت، قاچه‌که‌ی به‌رز کرده‌وه و وتی: «پیاوی دروژن ئه‌م قاچه‌م به‌فنگی! که‌ی وا بوو؟»

- له‌و کورده‌واریه‌فه‌قیه‌که ئه‌چیته‌گوندیک ئه‌بئى به‌میوانی مالی مه‌لا. مه‌لا خو‌ی له‌ماله‌و نابئى. مه‌لا ژن رایه‌خى بو‌رائه‌خاوانی بو‌دائه‌نئى و به‌خیره‌هاتنیکی جوانی ئه‌کا. فه‌قئى ئه‌پرسی: ماموستا له‌کویه؟ مه‌لا ژنیش ئه‌لئى: به‌قوربان‌ت بم له‌ئاواییه‌که‌مان شاییک هه‌یه له‌سه‌ر شاییه‌که‌یه. فه‌قیش له‌دلی خو‌یا ئه‌لئى چ قه‌یدی هه‌یه‌چووه‌نکاحه‌که‌بکا ئه‌گهرپته‌وه.

زوری بئى ناچئى مه‌لا دیته‌وه؛ شتیکی دریز له‌ژیر عه‌باکه‌یا ئه‌بئى، ئه‌بیا له‌لاوه‌دائه‌نئى و خو‌ی دیت دئه‌نیشئى و گه‌لئى به‌خیره‌هاتنی فه‌قیه‌که ئه‌کا. فه‌قئى له‌دلیا ئه‌بئى به‌گری که ئه‌و شته‌دریزه‌چى بوو مه‌لا داینا. لئى ئه‌پرسی: ماموستا پرسیار عه‌یب نیسه‌هه‌ر چه‌ن بئى ئه‌ده‌بیشه، به‌لام ئه‌وه‌چى بوو له‌و لاوه‌داتتا؟ مه‌لاش ئه‌لئى: «کورم زورنابوو». فه‌قیه‌که‌زور سه‌ر سام ئه‌بئى ئه‌لئى: ماموستا زورنای چى؟ ئه‌لئى: «رۆله‌له‌سه‌ر شاییه‌که‌بووم، شاییه‌که‌م

بە زورنا بۆ ئەگێران». فەقی زۆری لێ ئەکۆلێتەو. ئاخری ئەویش ئەلێ: «کورم، تانی مەلایەتیه که نامانبا بە رێوه. ئەگەر زورنا بە دەمەوه لێ نەدەین ئیدارە یی ناکەین».

- ئافره تێک گیسکینکی هەبوو سەری بریبوو. چوو بۆ کانی گۆزەیه ئاو بێنی؛ لەشە گیسکە کەش لەوێ کەوتبوو. مەلایەکی حافز لە حەوشە کەدا بوو، قورئانی ئەخویند. بە مەلایەکی وت ئاگایەکت لەو لەشە گیسکە بێ پشیلە نەبخوا تا دیمەوه. گۆزە ی هەلگرت و رویشت. کە گەیشته سەر کانیه که لەویوه چاوی لێ بوو وا پشیلە یە ک خەریکی گۆشته کە یه؛ بانگی کرد مامۆستا وا پشیلە گۆشته کە ی برد. مامۆستا لە سەر خۆی و بە هیمنی وتی: «فوسس» پشیلە گوێ نەدایه، گیسکی بردو ئافرهت گەیشته وه مامۆستا هیشتا «فوسسسه» کە ی دوا یی نەهینابوو. وتی: «مەلا، باوانت شیوی بلی "فس"، ئەم "فوس فوسه" چییه؟» مامۆستا وتی: «ئافرهت! تۆ نابیی تۆزی ئەقلت بێ؟ من چۆن قەرئەتی خۆم بۆ گیسکە لەریکی تۆ تێک ئەدەم؟»

- مەلایەک لە دینک بوو، خەلکە که چوون ملیان گرت وتیان مەلا ئەبێ بیت فیت فیتانیمان لە گەل بکە ی؛ مەلای فلانە گوند و فلانە گوند هەموو فیت فیتانی ئەکەن لە گەل خەلکە کەدا؛ گوا یه تۆ لە گەل ئیمه بۆچ ناکە ی؟ مەلا وتی باوکم وازم لێ بێنن من پیاوی فیت فیتانی نیم. ئەم زۆری وت و ئەوان کە میان بیست. ناچار هەلسا کیسه و سه ییله کە ی هەلگرت و چوونه سەر کانی ژنان؛ شوینی فیت لەوێ بوو.

لەو کاتەدا دوو ژن لە سەر کانیه که لە سەر ئاو بوو بە شەریان؛ یه کینکیان بەوی کە یانی وت: «برۆ هە ی واوا لێ کراو، تۆ ئەوه نیت مەلا گاتی؟» ئەوه یکهشیان پیتی وتەوه: «هە ی دیله کەر! مەلا منی گاوه یا تۆ؟»

مەلاش لەو لاوه دەستی ئەهینا بە سەر سه ییله که ی بۆ ئەوه چاخی کا بۆ فیت فیتینی؛ وتی: «دەسا دیله شرینه، وه لالا هەر دووکتانم گاوه». خەلکە که وتیان: مەلا ئەوه قسه یه تۆ ئەیکە ی؟ وتی: «باوکم بۆچ قسه نییه؟ فت فیتینی ئەم قسانه شی تیدایه؛ ئەگە یه بۆچ من مەلام یا فت فیتینی کەر؟»

- کابرایەک هەبوو لە هەولیر «مستوی وهستا چیچو» یان پێ ئەوت. خەنه و وسمه و شتومەکی ئەفرۆشت لە ناو گۆزەرە کەدا. کابرایەکی دراوسێ دوکانی هەبوو لە بەرانبەر یه وه.

له به بانی تا ئیواره هیچ ئیشیان نه‌بوو نه‌بێ که یه‌کینک به‌ویدا تی ئه‌په‌رێ ده‌ستیان نه‌کرد به‌ قسه‌ پی و تن و تانوت لی دان لیتی. کەس نه‌مابوو‌وه که له ده‌ست ئه‌مانه‌ ده‌رچی و رزگاری بۆ بێ.

ئینجا خه‌لکه‌که‌ هه‌ستان و چونه‌لای بايزاغا (ئاغای هه‌ولیر) شکاتیان لێیان کرد. بايزاغا بانگی کردن، پ‌سوله‌ی سه‌د لیره‌ی لی سه‌ندن که جاريکیکه‌ قسه‌ به‌کەسیان نه‌لین. کابراکان له ترسی ئه‌م جه‌ریمه‌یه‌ ئیتر بېرای بېرای ناوی که‌سیان نه‌ئه‌هینا. رۆژیک ئه‌وا قرچه‌ی نیه‌وه‌پویه و دنیا زۆر گه‌رمه‌و که‌س له گه‌رمانا ئۆقره‌ی نییه‌. سه‌یریان کرد کابرایه‌کی کورد باوه‌شێ چه‌تفه و مشکی به‌ستوه‌ به‌ سه‌ره‌وه، مراخانی و شه‌روالیکێ ناو داری له به‌رایه‌. هه‌ر له به‌ر مو‌سلدانیه‌وه‌ تا سه‌ر سنگی پ‌شتینی تی ئالاندوه‌. له سه‌ره‌وه‌ په‌سته‌کیکی له به‌رایه‌، له سه‌ر ئه‌وه‌وه‌ پالتاویک قۆلی له عه‌بایه‌کی چۆغه‌ی شان سورمه‌ی زستانی هه‌لکیشاوه‌. «مستۆ که ئه‌مه‌ی چا‌و پیکه‌وت هه‌ر له دوکانه‌که‌یدا په‌رپه‌ خواره‌وه‌ ده‌ستی کابرای گرت و بانگی دراوسێ دوکانه‌که‌شی کرد وتی وه‌ره‌. پیکه‌وه‌ هه‌موو چوونه‌لای بايزاغا کیسه‌یه‌کی له به‌ر ده‌ما دانا و تی: ئاغه‌ شه‌قم برد. ئه‌مه‌ سه‌د لیره‌ جه‌ریمه‌که‌و با قسه‌ی خۆم بکه‌م. ئاغه‌! له‌م کابرایه‌ بېرسه‌ ئه‌وا عاله‌م له گه‌رمانا ئه‌کولی، ئه‌م هه‌موو جله‌ چیه‌ له به‌ری کردوه‌؟ ئاغایش جل و به‌رگ و خویچانه‌وه‌که‌ی کابرای به‌ لاره‌ زۆر سه‌یر بوو به‌م قرچه‌ی هاوینه‌دا. ئینجا مستۆ هاته‌وه‌ قسه‌ وتی: «ئاغه‌! من که قسه‌ ئه‌که‌م وه‌ نه‌بێ قسه‌کانم بێ جێ و خۆرای بێ، قسه‌ ئا له شتی واوه‌ ئه‌که‌م. ئاخ‌ر ده‌ پیتی بلێ سه‌گی سه‌گباب عاله‌م له به‌ر گه‌رما پرووزه‌ی به‌ ئاسمانا ئه‌چی، تو بۆج وه‌ کوو یا‌راخ خۆت پینچاوه‌ته‌وه‌؟»

ئیت‌ر ئاغه‌ سه‌د لیره‌که‌ی دایه‌وه‌ به‌ مستۆ و تی برۆ سه‌ربه‌ست به‌ چی قسه‌ ئه‌که‌ن له‌گه‌ل هاو‌رپیکه‌تا بیکه‌ن؛ بۆم ده‌رکه‌وت قسه‌کانتان هه‌موو له شوینی خۆیانه‌.

- کابرایه‌کی ده‌وله‌مه‌ند ئه‌که‌وتنه‌ سه‌ر و سه‌ودای حه‌ج. له‌ گه‌ل کاروان به‌رێ ئه‌که‌ون، ئه‌رۆن؛ لووسکه‌یه‌کی ئه‌بێ ئه‌ویش له‌گه‌ل خۆی ئه‌با. ئه‌گه‌نه‌ ئه‌و ولاتی «نه‌جد» کابرا هه‌وه‌س ئه‌یگرێ و به‌رۆکی لووسکه‌که‌ی ئه‌گرێ. کوره‌ش ئه‌لی نابێ و نه‌کراوه‌ له‌ ناو ئه‌م حه‌شاماته‌دا چۆن ئه‌بێ؟ ئاخ‌ر ئیمه‌ بۆح‌ج ئه‌چین. کابرا ئه‌لی: «هه‌تیوا! تو لیره‌ وا بکه‌ی باقلیکم له سه‌ر کیوی عه‌ره‌فات ده‌نگمان ده‌ردینێ.»

- پیاویک له سوله‌یمانی هه‌بوو «حاجی ئەحمەد»ی ناو بوو؛ بانگی محەمەد بە ئاشکرا خۆشه، حاجی ئەحمەد ره‌ش. دوکتوریکیش له‌و وه‌خته‌دا له سوله‌یمانی بوو پێشان ئەوت «دوکتور مه‌لک». ئەم حاجی ئەحمەدە خێزانە‌که‌ی نه‌خۆش ئەبێ ئەبیا بۆ لای دوکتور مه‌لک. هەر جاره که ئەبیا پاره‌یه‌کی باشی لێ ئەستێنێ. حاجیش بێجگه له‌وه که له دلا ده‌رده دل بکا هه‌چی تری بێ ناوتری. جارێکیان ئەبیا ته‌وه بۆ لای، ئەویش داوای چل رووبه هه‌قی ته‌ماشای کردنی لێ ئەکا.^{۱۰}

حاجی چل رووبه هه‌ل ئەگرێ و ئەکه‌وته بازارێ سوله‌یمانی، هه‌مووی ئەکا به پوول و به عانه و ئەیکاته ده‌سته‌سپه‌که‌وه و تهنق پێوه ئەنیشی و ئەبیا بۆ دوکتور و له سهر مێزه‌که‌ی دایه‌نێ. دوکتور ئەلێ: کاکه ئەحمەد ئەوه چیه؟ (ئەو وه‌خته حه‌جی نه‌کردبوو) ئەلێ قوربان چل رووبه‌که‌یه. ئەلێ جا وا بۆچی؟ من ئەم هه‌موو پوول و عانه‌یه چی لێ بکه‌م؟ ئەلێ: «قوربان چیت ئەوی؟ ئەی بچم سێ دانە قاقه‌زییه‌ک دیناریت بۆ بێنم به سهری ئەو دوو په‌نجه نازداره‌ت به هه‌تووشی هه‌لیگری و بیه‌خه‌ینه‌گیرفانی ئەو کراسه سپیه جوانه‌ته‌وه، وه‌کوو مینشی هه‌ل بگری وای. نه‌وه‌للا! به لایه‌نی که‌مه‌وه با ئیستا تووشی ئەوه‌نده ئه‌رک بیه‌ت که تا له سهر مێزه‌که‌ هه‌لی ئەگری و ئەیده‌ی به کۆلی فه‌راشه‌که‌تا به‌لکو له به‌ر قورسیه‌که‌ی ناوکت بکه‌وی و ئەو وه‌خته بزانی که چل رووبه ئەمه‌یه و به خوینی جگه‌ر په‌یدا ئەبێ؛ نه‌وه‌ک سێ قاقه‌زی سوکه‌له که‌وا تو به هه‌چی نه‌زانی».

- کابرایه‌ک له سهر رووباریک راوه‌ستا بوو خه‌لکی ئەپه‌راندە‌وه. چەند که‌سێک هاتن وتیان یه‌کی به چەند ئەمانه‌په‌رینتیه‌وه؟ وتی یه‌کی به قه‌رائیک. وتیان ئەگه‌ر ئاو بردینی؟ وتی: «هه‌ر کامیکتان ئاو بردی پاره‌ی ئەوه‌م مه‌ده‌نی».

- کابرایه‌ک هه‌بوو «یاره‌حه‌مه‌د»ی ناو بوو؛ تووشی کابرایه‌کی سنه‌یی بوو. تی هه‌لیچیا وتی تو ناوی باوکت چیه؟ ئەویش هه‌ر ناویکی پێ ئەوت برۆی پێ نه‌ئه‌کرد و هه‌ر لیشی ئەپرسی تو ناوی باوکت چیه. ئەویش وتی باوکم! نازانم تو ناوی باوکی منت بۆ چیه و چیت داوه له ناوی ئەو؟ یاره‌حه‌مه‌د وتی: که‌رانبا وگاوا! ناوی باوکت بۆ چیه؟ بۆ ئەوه قنگی پێ بسرم. وتی: «ها! که‌واته هه‌فته ده‌سا ناوی کیری که‌ره».

- قازی گاوانی که‌وته سه‌ودای درووستکردنی خانویه‌ک. کابرایه‌کی به‌ننای هینا بۆ ئەوه‌ی بزانی چه‌ندی تی ئەچی. کابرا عه‌رزی کرد: قوربان من به دوو سهد و په‌نجا قه‌ران خانویه‌کت بۆ درووست ئەکه‌م کۆشکه‌که‌ی خان‌ئه‌حمه‌دخانیس نه‌یگاتی. قازی وتی: وه‌ستا نه‌ورۆز پیاوی چاک به، من ده‌رامه‌تیکی وام نییه؛ کۆشکی خان ئەحمه‌د خانیم ناوی، شتیکی وا خۆم و مناله‌کانم ستاری تیا بگرین به‌سمه؛ سه‌رم مه‌که به په‌ته‌وه. وه‌ستا وتی: قوربان چی ئەفه‌رمووی؟ ئەوی من عه‌رزت ئەکه‌م دوو سهد و په‌نجا قه‌رانیسی لی زیاده و تا‌قانه کۆشکیس ئەبی له‌م شاره‌دا. قازی ئەفه‌نی وتی: وه‌ستا نه‌ورۆز دوو سهد و په‌نجا قه‌ران نا، من پینج سهد قه‌رانم هه‌یه، ئەوه پینج سهد قه‌رانه‌که و چوار دیواریکم بۆ پینکه‌وه بێ. وه‌ستا وتی: قوربان تو ئیتر کارت نه‌بی. پینج سهد قه‌رانی وه‌رگرت و رویشت.

[وه‌ستا نه‌ورۆز] کریکار و پاچ و خاکه‌نازی نارد و بناغه‌ی خانویه‌کیان دایه‌وه؛ بناغه‌ی نیمچه خانویه‌کیان دایه‌وه. بناغه هیشتا نه‌گه‌یشتبوه سه‌ر، پاره نه‌ماو هاته‌وه بۆ خزمه‌ت قازی وتی: قوربان پاره نه‌ما. قازی ناوکی که‌وت وتی: وه‌ستا! تو ئەو وه‌خته کۆشکی خان ئەحمه‌د خانته به دوو سهد و په‌نجا قه‌ران بۆ درووست ئەکردم؛ که‌چی ئیستا به‌پینجسهد قران خانویه‌کی ئەحه‌ی جاوید بۆ درووست کردوم و هیشتا هه‌ر له بناغه‌شدایه؟ وه‌ستا فه‌رمووی: قوربان! خۆ من پاره‌که‌تم نه‌خستۆته گیرفانم هه‌ر له خانووه‌که‌ی خۆتا خه‌رجم کردووه. ناچار قازی ئەفه‌نی ناوا پینوه بووه شتومه‌کی ناو ماله‌که‌ی فرۆشت، ئەویشی دا به وه‌ستا نه‌ورۆز.

وه‌ستا به‌ینیکی تر هاته‌وه بۆ پاره. قازی ئەمجا خشل و لاگیره‌ی خیزانه‌که‌ی فرۆشت و ئەویشی دایه. پاش چه‌ند روژیکی تر وه‌ستا هاته‌وه بۆ پاره. خانویشی هیشتا چوار دیواره‌که‌ی سه‌ر نه‌که‌وتووه. ئەمجا قازی ئەفه‌نی که‌وته قه‌رز و قۆله له دۆست و ناسراو ئەویشی دایه؛ خانوو هه‌ر ته‌واو نه‌بوو. که‌وته فرۆشتنی که‌وچک و ته‌نه‌که شکاو و ته‌له‌مشکی ناو مال؛ ئەویشی دایه هه‌ر ته‌واو نه‌بوو. ئیتر هیچی به ده‌سته‌وه نه‌ما. له مایه‌ی دنیا چوار کتییی مابوو هه‌ستا برديه بازار ئەوانیسی فرۆشت و چوووه ناو ئاسنگه‌ره‌کانا ته‌شوویه‌ک و خاکه‌نازیکی بچکۆله و به‌کره‌یه‌کی به‌ننایی کری و ئەمانه‌ی برد بۆ مه‌حکه‌مه. له‌وی بانگی فه‌راشه‌که‌ی خۆی کرد، وتی وه‌ره رۆله! ئەو قورئانه هه‌لگه‌ره له‌وی. فه‌راش قورئانی هه‌لگرت و ته‌شووشته‌که‌ی له شوینی دانا. ئەمجا هه‌ر که‌سه ئەهات بۆ مه‌حکه‌مه بۆ شه‌رع کردن، ئەگه‌ر شه‌رع سویندی به‌ر ئەو بخستایه قازی خۆی تی ئەکرد و ده‌ستی بۆ

شتومە کە کان رانە کیشاو پتی ئەوت بلی: «ئەو شتومە کانه بکەوێتە مالمەووە ئەم ئێشەم نەکردوو، وە یا ئەو پارەم لانییە».

- کابرایەکی کورد رانە مەرێکی هەبوو. کابرا پیاویکی نوێزکەر بوو. قەر کەوتە رانە کە ی هەر جارە تا ئەچوو بۆ مزگەوت و ئەهاتەو هەندێکی لێ ئەمرد. وای لێ هات هیچی نەما تا قە بزنیکی نەبێ. بزنی بە دارو بەردەووە نەئەوێستا. رۆژیک کابرا رووی تیکرد وتی: «سەگباب خێو! دائەساکی باشە، ئەگینا نوێزیکت تێ ئەگرم و تۆیش لە کۆل ئەکەمەو».

شەکرای دەماخ

- کابرایەکی گێرایەووە وتی عییل ئەچوون بۆ کویستان. رۆژیک لەو دەشتی شلیزەدا تەماشام کرد ئەوا سێ چوار زەلام چال هەل ئەکەن. چووم بە لایانەو؛ سەیرم کرد پیاویکی زۆر پیر دانیشتوووە نان و ماست ئەخوا و ئەوانیتریش چالیکی قوولیان هەلکەندوو، راوێستاوون. لێم پرسی برا ئەمە چییە؟ وتیان: «برا ئەم ریش چەرمۆگە باوکمانە. ئێمە ئەچین بۆ کویستان، ئەمیش ناکەوێتە پاییز هەتا بیهێنینهو؛ گۆرستانە کەیشمان لێرە یە. ئەو ئەستا گۆرمان بۆ هەلکەند کە چاوەرپی ئەوێن نان و ماستە کە ی بخواو بیخەینە گۆرە کەو داپۆشین و بچین وە دوا ی خێلە کەدا».

پیاو کەش وردە وردە نان و ماست ئەخواو سەیریان ئەکا. منیش وتم خوا بتانگێ پیاو ئەو زت و زیندوووە چی ئەخەنە چال؟ وتیان: «برا بەشی خۆی عومری کردگە با هەر لێرە بیخەینە چال خاسە. لەو لاووە بۆمان ناگەرێتەووە وە دەم کۆچ و بارەو».

وتی بە هەر جۆر بوو پیاو کەم لێ سەندن و ئەوانم بەرێ کرد بە شوین خێلە کەدا. پیام هێنایە مالهووە. پاییز کە عییل سەرەو خوار بوووە کابرا هەستا چوووە پێشوازی عییلەووە.

- کابرایەکی پێنەچی بۆ کارکردن ریتی ئەکەوێتە «هەلدن» و لە مزگەوتە کەدا ئەبێ. بە یانی مجەووە کە ناگر ئەکاتەو، پێنەچی زۆری سەرما ئەبێ ئەچیتە بەر ناگرە کە. ئەوێندە ئەزانێ کابرایە ک دیت مجەووە کە پتی ئەلێ: «ئەلیاس بەگ فەرموو لای سەرەو».

ئەلیاس بەگ ئەکەوێتە ژوور پێنەچیەووە. یەکیکی تر دیت ئەلێن: خدر بەگ فەرموو لای ژوورەووە.

ئەویش تەکە تەکە بە پینەچی ئەکا. زەلامیکی تر دیت ئەلین فەرموو بەکر بەگ بچۆرە ئەو سەرەو. ئەویش ئەکەوێتە ژوور پینەچییه‌وه.

بەم تەرەحە هەزارە ئەکەوێتە بەر دەرگا و سەرما لە بن دەستی ئەدا. لەو وەختەدا گوێرەکە یەک دیتە بەر قاپی مزگەوت؛ پینەچی ئەلێ: «فەرموو گوێرەکە بەگ بۆ لای سەرەو». ئینجا خەڵکەکە ئیتر دیلن تۆزێ پینەچی گەرم بێتەو.

- کابرایەکی کورد ژنیکی هەبوو. [کابرا] زۆر لات بوو. زستان داها؛ هیچیان نەبوو. قسەیان کرد بە یەک کە هەر یەکەیان بچنەووە مالی باوکیان و بلین بوو بە شەرمان و پێکەووە نامانکری؛ بۆ ئەو ئەو زستانە خۆیان پێنانه‌وه بەخێو بکەن.

لێیاندا رویشتن. کە کەوتنە بەهار پیاووە کە چوو بە شوین ژنەکیا و لە مالی خەزووڕەکیا بە فیل دەستی کرد بە قسە کردن ئەیوت: «ژنەکە لە گەلم وەرەووە من میتردم و خراییم چییه؟ بۆج تۆراوی؟»

ئەوا خەزووڕەکەشی دانیشتوو و لەنگەرێک ئارده‌وایان بۆ کردوون لە گەل کورەکەدا پێکەووە ئەیخۆن. لەنگەرێکە بە لای خەزووڕەکەدا لار بۆتەووە هەرچی رۆنەکیە کەوتوو بە لای ئەودا. ژنەکە چوو پەنجەیه‌کی هینا بە ناوهراستی ئارده‌واکەدا بۆ ئەو رۆنەکیە بکەوێ بە لای میترده‌کەیاو بە دەمیشیه‌وه وتی: «بە خوا بابە! تا دنیا ئاوابێ من لە گەل ئەم میتردم ناچمەو». باوکەش فیلباز بوو کە زانی وایەو کچەکی بۆ ئەو وای کرد کە رۆنەکە بکەوێ بە لای میترده‌کەیا و ئەم شەر و هەرایانە درۆ بوو، کەوچکیکی هەلگرت و ئارده‌واکە تیک داو بە دەمییه‌وه وتی: «بە خوا رۆلە! تا دنیا وا تیکچوو بێ تو ناچیتەووە لای ئەم میترده‌ت».

- دوو کابرا چوونە شار؛ چوونە مالی کابرایەکی بازرگان بوون بە میوان. ئینوازه کە نانیان بۆ دانان، قاپێ فرنیس لە سەر سینیە کە بوو. یەکیکیان پرسی: برا ئەم شتە خۆشە چییه؟ ئەوی تریان وتی: «بە رەحمەت بێ باوکم هەموو جار ئەیوت شار دوو شتی خۆشە: یەکی حەمام؛ یەکی مزگەوت. ئەمە یان حەمامەیان مزگەوت».

- دوو مالی ئاخەسووری سالیکی لە «کانی گومە» مانەو، نەچوون بۆ کویستان. هاوین هات، ئینجا ئاوی سارد نەبوو بیخۆنەو. یەکیکیان بانگی هاومالەکی کرد وتی:

«حەممە، سەد خۆزگەم بە پار ئەم وەختە ئاگات لێ بوو مالمان لە توراغ تەپە بوو؛ ئینجا کە تینوومان ئەبوو، دەمان ئەخستە کانێه ساردە کەووە قوممان لێ ئەدا؟ ئای سەد جار قوم».

- جارێک مەلایەکی سەر سێی ئەچیتە خێلێکەو. پیاویکی پیری زەلامی سەرکۆماریان ئەبێ، ئەبێ بە میوانی ئەو. باس و خواسی نوێژی لەگەڵ ئەکاتەو. کابراش هیچی لێ نازانی و نەبیستوو. ئەمیش ئامۆزگاری ئەکا ئەلێ تو پیاویکی پیریت و دنیا ئەپرتەووە ئەبێ فیری نوێز بیت و نوێز بکە بۆ قیامەتت چاکە. کابرا ئەلێ باشە، فیرم کە. مەلای پینج شەش رۆژ «رکوع» و «سەجدە» و دانیشتنی [فێر] ئەکا.

کوتوپر کابرا ئەمرێ. دەرو دراوسێ دین بۆ پرسەو سەر خۆشی کردن. لە کورە کە ی ئەپرسن برا باوکت چیبوو وا مرد؟ ئەویش ئەلێ: «بە خوا هیچی نەو ساق و سەلیم بوو». ئاخر نابێ ئەبێ نەخۆشێه کی هەر بووبیت. کورە ئەلێ: «برا بیژم چی؟ شەش حەوت رۆژ لەمەو پینش کاورایه کی سەر چەرمگی گەمال باوکی لێ پەیدا بوو، هات فیری خووێه کی کرد پینان ئەوت نوێز. وەک هەسوون ئەبوەستان وەپتو، وەک کەوان ئەچەمانەو، وەک توولە بۆی پێ ئەکرد وە زەویەو، وەک گەمال قنگە لفسی پێ ئەدایەو، ئەوەندەشی ئاودا وە قنگیەو تا لە قنگیەو ئاوجزی کرد؛ ئیتر بەرگە ی نەگرت پسیا و مرد».

کابرایه ک پیرەداکتیکی ئەبێ و ئەمرێ. دەست ئەکا بەگریان و هاوار ئەلێت: «باوکه رۆ! برا رۆ! بێ کەس خۆم». خەلکوخوایی کۆ ئەبنەو و ئەلێن چی بوو؟ ئەلێ: «ئەم خێلە گشتی یاهوییە؛ هیچیان وە هاواری کەسەو نایەن و لە هاوسێ ناپرسنەو». ئەوانیش ئەلێن: کورە ئاخر چی بوو؟ ئەلێ: «ئاگام لێوو کە ئیزرائیل هات گیانی دایکم بکیشی؛ منیش دەستیکم گرت وە دەمیەو، دەستیکی تریشم گرت وە کوزیەو، خیرەمەندیکی تر نەو دەستی بگری وە قنگیەو. ئیزرائیل دەوێت باوک لە قنگیەو گیانە کە ی کیشا؛ منیش هەر دوو دەستم هەبوو. براکەم وازم لێ بێرن، پیاگی بێ کەس هەر بۆ مردن خاسە».

- کابرایه کی کورد نانیان نەماوو، کۆلێ گەنمی هەلگرت و چوو بۆ ئاش کە بیهارێ. ئاشەوانە کە لەوێ نەبوو؛ ژنە کە ی لە سەر ئاشە کە بوو. کابرا لێ پاراپەو و تی: نانمان نییە، نۆرە بریم بۆ بکە باراشە کەم بۆ بهارە. ژنە ئاشەوان هەمانە ی هەلگرت کە بیخاتە سەر دۆلیانی ئاشە کە، هەمانە گەنم گران بوو بایه کی لێ بەر بوو. کابرا و تی: «ئای بە کیرم».

ژنه تاشه‌وان وتی: «حیز باب! شهرت بی باراشه‌کەت بۆ لێ نه‌که‌م بچۆ بۆ تاشیکی‌تر». کابرا وتی: «ناماقولیم کرد. تۆ خوا مناله‌کانم نانیا ناییه‌و برسیانه، تکات لێ نه‌که‌م لیم بیوره و باراشه‌که‌م بۆ لێ بکه». ژنه تاشه‌وان دلێ ییسووتا و هه‌مانه‌که‌ی هه‌لگرته‌وه بیخاته سه‌ر دۆلیانه‌که دیسان بایه‌کی تری گه‌وره‌ی لێ بوه‌وه. کابرا وتی: «به‌خوا نه‌گه‌ر مناله‌کانم هه‌موویان له برسا مردن هه‌ر به‌کیرم».

- پیاویک بۆی گێترامه‌وه وتی: شه‌ویک له‌و گه‌رمیانه ریم که‌وته مالی کوردیک. دنیا زستان بوو. کابرای خاوه‌ن مال له‌و دیوی چیغه‌که‌وه له‌گه‌ل ژنه‌که‌ی نووستیون، منیش له‌م دیوه‌وه. که‌وته نیوه شه‌و گویم له‌ ده‌نگی ورته‌یه‌ک بوو. سه‌یرم کرد وا کابرای خاوه‌ن مال به‌رۆکی ژنه‌که‌ی خۆی گرتووه و داوای ئیشی شه‌رعی لێ ئه‌کا. ئه‌ویش نایداتی. زۆری له‌گه‌ل خه‌ریک بوو هه‌ر نایداتی، له‌ پاشا وتی: «کچه‌که وه‌و شیخ که‌ریمه ئه‌گه‌ر نه‌مه‌دیتنی ئه‌چمه‌ زگی میوانه‌که». کابرا وتی: منیش له‌و دیوه‌وه دل‌م داخوړپا، ئه‌و وه‌خته‌ش مووم لێ نه‌هاتبوو. له‌ پاش بگه‌وه به‌رده‌یه‌کی ئه‌وان و پارانه‌وه‌و نزایه‌کی من که‌ ئه‌م ژنه دلێ نه‌رم بیی ژنه‌که وتی: «بیرو، بیرو، با بوی وه‌خاتری که‌ریمه سوور و ئه‌و میوانه، با حه‌یامان نه‌چن».

- له‌ ئاوابی «سه‌ر شاته» زه‌ماوه‌ند بوو. کابرایه‌کی کورد رانه‌که‌ی بردبوو بۆ گوێ سیروان. له‌و به‌ری سیروانه‌وه شواینیکی به‌رچاو که‌وت. که‌ سه‌یری کرد فه‌ته‌ی عه‌وله وتی: «هۆ هۆ، هۆ فه‌ته ئه‌وه نه‌چووگیته زه‌ماوه‌نه‌که‌وه؟» ئه‌ویش وتی: «ئاوه‌للا نه‌چووگم. له‌ کوێیه؟» وتی: «له‌ ئاوابی سه‌ر شاته‌یه». وتی براکه‌ کێ لێ وو؟ وتی: «کوچکت لێ نه‌واری! چی کێ لێ وو؛ ئامه‌یه و خه‌جه‌یه و مه‌جه‌یه».

ئینجا فه‌ته‌ گوێ فه‌ره‌نجیه‌که‌ی خۆی گرت و هه‌لی ئه‌سوورپان و به‌ تاقی ته‌نیا له‌و به‌ر ناوه‌که‌وه هه‌ل ئه‌په‌ری و ئه‌یووت:

ئامه‌وخه‌جه‌و مه‌جاله‌یه شایبی و بووکی فه‌تاله‌یه

ئهم کابراکه‌ی تریش له‌م به‌ر ناوه‌که‌وه بۆی ئه‌سه‌نده‌وه.

- مه‌حموو پاشا له‌ ئه‌سته‌مبول هه‌لاتبوو. به‌ سه‌ر ولاتی روسیادا هاتبووه‌وه. هه‌موو کوێخاو سه‌رکۆماری عه‌شه‌رتی جاف ئه‌چن به‌ پیریوه‌وه. که‌ به‌ خزمه‌تی ئه‌گه‌ن یه‌که‌ یه‌که‌ ده‌ستی ماچ ئه‌که‌ن و به‌ خێر هاتنه‌وه‌ی ئه‌که‌ن. له‌ ناو خه‌لکه‌که‌دا کابرایه‌کیان شه‌ش حه‌و

جار دهستی ماچ کرد و وتی: «پاشا، به خیر بیتهوه، یاره بی به خیر بیتهوه، سهد جار به خیر بیتهوه». پیاویکیکه وتی: خزمه تو جاری دوو جار سئ جار به خیر هاتنهوت کرد ئیتر بهسه ئه مه چیت کرد؟ کابرا وتی: «عه شرهت لیم گهرین؛ وه وه سیه ساقه لهو رۆژه وه پاشا چوگه بو ئهسته مول من ههر وه کو جاشکی دایکی لی گوم بووبی به چه م و دۆل و کهزه وه لووشکه لوشک و زووره زوورم بووه».

- سئ چوار مال مرزنگ له رانیه ئه بن. نه خووشی چاوه قووله دائه کهوئ، ئه وانیش مال بار ئه کهن ههر لهو شهوه له «زئ» ئه په رنه وه [له] دئ ئه م بهر بناری ته لان ده وار هه لئه دن. وه ختی هه تاو که وتن یه کتیکیان ئه رشیتنه وه و ئه مرئ. ئینجا گه وره که بیان ئه یوت: «دهک مالت به قور گیرئ ئیزرائیل! وه ره به م تاریکه شهوه له بیتونه وه بی و به ناو ئه م هه موو دارو ده وه نه دا ئیمه بدۆزیه وه و چقلیکیش نه دا له چاوت، چاویکت ده ربینئ».

- سالیکی خیل ئه گاته ده شتی شلیتر. هۆبه یه ک چه ند رۆژیک له وئ ئه میننه وه؛ باران نایه لی بار کهن بچن بو کوستان. کوپخایه کی ریش سپیان ئه بی ئه لی: «با وه فیل بار کهین، وه دزی خواوه». ئه لین باشه.

کابرا پاش خه وتنان هه لئه ستنئ ئه چینه سهر گرده که و روو ئه کاته ئاسمان ئه وا هه ور و شریخ و هۆریشه. به دهنگی بهرز ئه لی: «بار ناکهین، بار ناکهین شریخ و هۆرت بوپه وه». ده ستنیشی له خیله که هه لئه ته کینئ و به بی دهنگ پیمان ئه لی: «وه دۆلا، وه دۆلا، دۆلا و دۆل بۆی پرۆن». لهو وه خته دا ئه یکاته بروسکه و چه خماخه. کابرا ئه لی: «ئه ی کوچکی تۆی لی نه واری! ئه وه من ئیزم بار ناکهین، که چی ئه و تازه کوچک و چه خماخه م بو هه لئه کا وه شوینمانا، وا ئه زانی من درۆ ئه کم».

فه قیه ک گێرا به وه وتی: سالیکی له کوستانی بانه زۆر سارد بوو. چوومه ژووری مزگه وته که بو نوێژ کردن. به یانی زوو بوو، مزگه وته کهش ئیجگار سارد بوو، نوێژه کم به په له په ل کرد و چوومه حوجره. کونیک له حوجره که دا بوو ئه پروانیه ژووری مزگه وته که. کابرا به کی ریش سپی هه بوو مام وه سمانیان پنی ئه وت. ده ستنوێژی شوژدبوو، ئاوه که به ریش و سمیلیه وه بوو به زه نگوولی سه هۆل. خیرا نوێژه که ی کرد و سه لامی دایه وه. منیش له کونه که وه وتم: «وه رمان نه گرت». کابرا سه یریکی ئه ملا و ئه و لای خوئی کرد

که‌س دیار نه‌بوو، هه‌ستا نویره‌که‌ی کرده‌وه. دیسان وتم: «وه‌رمان نه‌گرت». سه‌یریکی تری کرد که‌س دیار نییه؛ زۆر سه‌ری سوورما، به‌لام له سه‌رمانا هیزی تیا نه‌ماوه. به‌ناچاری هه‌لسا نویره‌که‌ی کرده‌وه. هه‌م دیسان وتم: «وه‌رمان نه‌گرت و قه‌بول نه‌بوو». هه‌ر هه‌ستاو کردی به‌پیلاره‌کانیا و بۆی ده‌رچوو وتی: «وه‌رت گرت، وه‌رت نه‌گرت چاوت ده‌رته‌هات و ملت نه‌شکا. خۆ من له سه‌رمانا زیره‌م کرد. وه‌رمان نه‌گرت، وه‌رمان نه‌گرت، جیکه‌نه‌یه، جیکه‌نه. که‌مو فلقت خواته‌وه، خۆی له‌و ئاسمانه‌وه دانیشتوو و خه‌لکی کردوو به‌هه‌لاج».

- کابرایه‌کی بیسه‌ری گیرایه‌وه وتی باوکم وتی: سالیکی «بابه‌ره‌سول» ناردی بۆ له‌شکه‌ر که‌ بچی شه‌ر له‌گه‌ل هه‌مه‌وه‌ن بکا. ئیمه‌ش له‌ به‌ر ده‌ست «فه‌رعاناغا» دا بیست و چوار هاتینه‌ سوله‌یمانی له‌ مالی بابه‌ ره‌سول دا به‌زین. زووریکی گه‌وره‌یان بۆ فه‌رش کردین و ئیواره‌ نانیان بۆمان هاورد؛ چییین؟ گیتکه؛ به‌لام گیتکه‌ هه‌ر یه‌که‌ به‌ قه‌ده‌ر تووته‌له سه‌گیکی یه‌ک مانگی خه‌که‌. که‌ هه‌لمان پچری ناوه‌که‌ی پر کرا بوو له‌ برنج وه‌کو پلاو. ئه‌وه‌نده‌ گه‌ن و گووی بۆن خۆشی تی کرابوو هه‌روا پیاو وڤ نه‌بوو. ئه‌وه‌نده‌مان خوارد، ئه‌وه‌نده‌مان خوارد هه‌تا له‌ لووتمان هاته‌وه.

شه‌و خزمه‌تکاره‌که‌ی بابه‌ ره‌سول له‌و دیوه‌وه ده‌رگاکه‌ی داخستبوو. له‌ نیوه شه‌وا ئیشی سه‌راومان بوو، ورد بوینه‌وه ده‌رگا داخراوه. چی بکه‌ین، چی نه‌که‌ین؟ بوو به‌ گیز و هۆر، ناچار فه‌رشه‌کانمان هه‌لدایه‌وه و ژیره‌که‌یمان پر کرد له‌ پیسایی. به‌یانی فه‌رعاناغا ئه‌مه‌ی دی وتی: «عه‌شهره‌ت وه‌ختی راوه‌ستان نییه، ئیتر هه‌ر که‌سه په‌لاماری ولاغی خۆی دا سوار بوو به‌ره‌ و مال تیمان ته‌قان».

- پیاویک گیرایه‌وه وتی: رۆژیک تووشی کوریک بووم سه‌گیکی سه‌مه‌ند کرد بوو؛ شیریکی رووتی به‌ ده‌سته‌وه گرتوو، لیم پرسی: برا ئه‌مه‌ چیه‌؟ ئه‌م سه‌گه‌ بۆ کوێ نه‌به‌ی و چی لێ نه‌که‌ی؟ وتی: (وه‌للا برا بیژن سه‌گه‌که‌ت هار بووگه، وا منیش ئه‌یه‌م ئه‌یکوژم». وتی: منیش پیم وت: خوا هه‌لناگری ئه‌م سه‌گه‌ هه‌زاره‌ بۆج نه‌کوژی؟ هیچ نیشانه‌ی هاری لێوه‌ دیار نییه. ئه‌ویش وتی: «برا بم وه‌ قوروانت ئه‌وه‌ته‌ هار بووگه‌ بیژم سه‌گی هار بیژی شه‌خسه. هاو ماله‌ دویت باوکه‌کانم بیژن هار بووگه؛ بیژم چی؟» کابرا وتی منیش رویشتم ئیتر رانه‌وه‌ستم قسه‌ی تری له‌گه‌ل بکه‌م.

- لە سەر گۆزەشتى كوردانە بە ئەگىرنەو ئەلەين:

جارىك پىرەژنىك كورد ئەچىتە لای سلىمان پىغەمبەر، ئەلەى دىوئىكەم بدئ تەنھا رۆژىك بۇ ئەو كۆشكىكەم بۇ دروست بكا. سلىمانىش دىوئىكى ئەداتى. دىو ئە بەيانىەو تە نىوەرۆ كۆشكىكى ناىابى بۇ دروست ئەكا، لە پاشا ئەلەى ئىشى تەرت ھەىە تە بۆت بكام؟ ئەوئىش ئەلەى ھىچ ئىشى تەرم نىبە. دىو ئەلەى: ئاخە ناىبى بى ئىش دابنىشم؛ مە بۇ ئەو ھاتووم رۆژىك ئىشت بۇ بكام. دەست ئەكا بە تىكدانى كۆشكەكە، تە ئىوارە تىكى ئەداتەو ھە لى ئەدا ئەروا.

پىرەژنەكە بەيانى لى ئەدا ئەچىتەو بۇ لای سلىمان پىغەمبەر كارەساتەكەى بۇ ئەگىرنەتەو و ئەلەى دىوئىكى تەرم بەرەى با كۆشكىكى تەرم بۇ دروست بكا. ئەوئىش دىوئىكى تەرى ئەداتى. ئەمىش وەكو ھىنەكەى دوىنى تە نىوەرۆ كۆشكەكە دروست ئەكا و لە بەر بى ئىشى تە ئىوارە ئەپروخىتەتەو.

پىرەژنەكە سەر لە نوئى ئەچىتەو بۇ شكات. سلىمان پىغەمبەرىش ئەلەى: دايكەم ئاخە ھەقىانە ناىبى بى ئىش دابنىشن. پىرەژن ئەلەى دىوئىكى تەرم بەرەى، ئىشى بۇ ئەدۆزمەو. دىوئىكى تەرى ئەداتى، ئەمىان تە چىشتەنگا و كۆشكەكە دروست ئەكا و لە پاشا ئەلەى: ئىشى تەرت ھەىە؟ پىرەژنە ئەلەى: ئا ھەىە؛ دىنى باوەشەتەىكى ئەداتە دەست و لنگە و قووج بۆى ئەكەوئى و كونى ئەشكەوتەكەى خۆى ئەخانە بەر دەست و ئەلەى باوەشەتەى ئەم ئەشكەوتە بكام تە بە «با» كونەكەى ئەگرەت. دىوەش دەست ئەكا بە باوەشەتەى كەردن. تە دەمە دەمى عەسر بە تەواوئى دەستى شەل ئەبى؛ لەو كاتەدا پىرەژنەكە دىنا گەرمە و فەىنكى ئەبەتەو، تەرىك ئەكەنى. دىوەكە رانەچەكەى و ئەلەى: ئەوە چى بوو؟ ئەوئىش ئەلەى: ئەوە كونى تەى بوو. دىوە سەرىك با ئەداو ئەلەى: «موبارەك نەبى! مە ھىشتا ئەوئى تەرم نەگرتووە، كەچى كونىكى تەرى تەى بوو». ھەر ھەلئەستەى باوەشەتەىكە فەرى ئەداو بۆى دەر ئەچى.

- سالىك لە وەختى بەھارا كۆمەلەىك دانىشتەبوون لە گوئى ئاوىك. بەكىكەىان وتى: بە خوا بەھار خۆشە پىاو بچى بۇ سەىران و چىشتى خۆش لە گەل خۆى بەرى و يارى و گەمە بكام. بەكىكەى تەرىان ھەلداىەو وتى: «خالۆ! ناشوكرى نەبى! كەفەى خۆشى نەماو. بە سەرەكەى تۆ سالىك مالمەن لەم شارەزووورە بوو، رۆژىك كۆرەكۆرەى ھاوماىال گەرد بووئەو. بەكى ماست، بەكى ماستا، بەكى دۆ، بەكى سەرىر، گەلەمان كەردەو. لال. فەتەم

به ره حمهت بڼ! مه‌شکه‌یه‌کی سووری مالی میمکه فخرخه هه‌بوو، ته‌قل برمان کرد. سواری نیره‌کهره بوری خوی بوو، مه‌شکه‌ی نایه به‌رده‌می بو سهرایو سوبحاناغا. کاتی روانیمان له نیوه‌ی ریگا پشکی مه‌شکه بهر بوو، هیچ ده‌ست نه‌که‌وت پی بگریته‌وه. لاله‌ی چه‌مه‌ریم ناچار کیری خوی نیایه کونه‌که‌یه‌وه هه‌تا چووینه سهر سه‌ده‌که. له‌وی رمان کرد سی چوار ته‌به‌قمان هاورد مه‌شکه‌مان تی قلیاند. ئینجا یه‌کی نانی گه‌نم، یه‌کی نانی جوهره‌شی گهرمیان، یه‌کی نانی زه‌رات. خوا نه‌بیرئ تیمان ولی و کردمان به زلیا و پلایا و ههر یه‌کی به‌قده مانگایه‌کمان خواردن. ئیتر له‌و سهره‌وه به شق له یه‌ک هه‌لدان هاتینه‌وه. ئیستاکه کوانئ ته‌و سه‌یرو سه‌فایه؟».

- به‌گه‌ی حوسین مه‌ولان هه‌بوو پیاوی مسته‌فا به‌گی سلیمان که‌ندی بوو. وتی چند دانه‌یه پیسته ریویم پی بوو؛ ته‌مبرد بو سابلخ بیفروشم. ته‌و ساله‌ش ریوی حیز بوو، پاره‌ی نه‌ئه‌کرد. شه‌وی ریم که‌وته «یالاوا». مالیکی گه‌وره‌م لی وه‌ده‌رکه‌وت، چومه‌ ته‌وی. ههر که‌ نزدیک بوومه‌وه ئافره‌تیکی جوانکه‌له هات و سهر ریگه‌ی پی گرتم؛ وتی: «به‌خوا باوکم جیگه‌مان نیه‌و پیاومان له‌ ماله‌وه نیه‌». ههر چند وتم؛ کچی! ئافره‌تی چاک به، به‌م زستانه و به‌م نیوه شه‌وه بچه‌ کوئ، هه‌موو ئاویی نوستون، کی ریگه‌م ته‌کاته‌وه، هیچ که‌لکی نه‌بوو. من زورم وت و ته‌و که‌می بیست. لئیدا رویشت و قایه‌که‌ی داخست. منیش له‌ ده‌روه مامه‌وه سه‌رما کوتامی. ناچار ته‌پالدانیک هه‌بوو خۆم کوتایه‌ ته‌وی.

شه‌و بوو به‌ نیوه شه‌و، سه‌یرم کرد قایی هه‌وشه‌که کرایه‌وه و ئافره‌تیک به‌ بی چریه هات بو ته‌پالدانه‌که. ناسیمه‌وه که ته‌مه ئافره‌ته‌که‌ی ئیواره‌یه. هات به‌ هیواشی بانگی کرد: «حه‌مدئ هاتووی؟» منیش هیچ خۆم نه‌برکان، وتم: «ئا». گرتمۆلکه‌یه‌کی بو فریدام وتی: «ته‌وه بخۆ ئیسته دیمه‌وه بولات». که کردمه‌وه ته‌ماشام کرد ده‌سته‌سپریکی سپی ریشوداری هه‌لبستراوه، پریه‌تی له‌گوتزو میوزو بادام؛ تیرم لی خوارد. له‌وه‌خته‌دا ئافره‌ته‌که هاته‌وه لامه‌وه، ده‌ستمان کرده ملی یه‌ک و یه‌کیکمان کرد. له‌ پاشا پیتی وتم: «حه‌مدئ گیان! که‌ چووینه شار چیم بو دینی؟» منیش وتم: «به‌خوا خۆت ته‌زانی هیچی ترم پی نیه‌؛ ههر ریویه‌و ریوی ته‌گهر پاره‌ی کرد ههر شتیکت ویست بو دینم». کوتوپر لیم کشایه‌وه‌و وتی: «ئای ریوی باوه حیز! ته‌مه‌توی؟ ته‌وه چی ته‌که‌ی لیته‌؟» و هه‌لسا خیرا رویشت. وتی منیش له‌ ترسا ئیتر نه‌مویرا له‌وی دانیشم، وتم ئیسته ته‌چی خه‌لکم به‌ سه‌را ته‌رژینی. هه‌ستام «کادانیک» بوو چومه‌ کادانه‌که‌وه.

زۆری پێ نه چوو ته ماشام کرد ژنه که هاته کادانه که وه به سه بری بانگی کرد:

«حه مه دئ هاتووی؟» منیش دهنگی خۆم گۆری له سه ر خۆ وتم: ئا هاتووم. هاته ته نیشتمه وه دهستان کرده ملی یه ک و له ویشا یه کیکێ ترمان کرد. پاشان وتی: «حه مه دئ گیان! که چوو یته سابلخ چیم بۆ دینی؟» منیش وتم: «به خوا هه ر ریوییه و ریوی ئه گه ر پاره ی کرد چیت بوئ بۆت دینم». سه یرم کرد دیسان خۆی راپسکانده وه و وتی: «ئای ریوی کرانباو گاو! ئه وه گه یشتیه ئیره ش؟» ئه مه ی وت و لێیدا رویشت.

فلانی ئه مجا به ته واوی ترسم لئ په یدا بوو، هه لسام ئه ویشم به جته نشت. پشتیره کۆنیک هه بوو چوومه ئه ویوه. له ویش زۆری پێ نه چوو دیسان ئافره ته که هاته وه سه ری کرد به ژووره که دا و منیش کۆکه یه کی بچکۆله م کرد وتی: «حه مه دئ ئه وه له ویت؟» منیش زۆر به سه بر وتم: «ئا». ئه مجا به سه ر به ستی هاته لامه وه دهستان کرده ملی یه ک؛ له ویش یه کیکێ ترمان کرد. له پاشا وتی: «حه مه دئ که چوو یته شار چیم بۆ دینی؟» منیش وتم: «به خوا فلانی هه ر ریوییه و ریوی ئه گه ر پاره ی کرد چیت بوئ بۆت دینم». ژنه ئه مجاره دهستی کرد به پیکه نین و وتی: «خوا بتگرئ ریوی بۆ خۆت و که تتت و گووی تویش به گۆری بابی حه مه دئ».

ئینجا لیم پرسى ئیسته پیم بلئ بزائم باس و خواس چیه؟ وتی چیت پێ بلیم؟ ئه مه له گه ل حه مه دئ که رانباو گاو گویا دلما ن پیکه وه بوو. ئیمشه و برپارمان دا بوو به یه ک که بیت بۆ لام. ئه وا ئه و حیزه له ی خو پریه نه هات و تویش ئه م که تنه ت گێرا. منیش وتم قه یدی نییه ئیمه به ئیشی خۆمان گه یشتین هه ر چه ند زۆریشم سه رما بوو. به یانی ئیتر نان و شیویکی باشی دامئ و به ریی کردم.

که رویشتم دنیا بوو به چیشه نگا و. له سه ر کانیه ک دانیشتم ده سه سه ره سپیم ده ره ئینا هه ندئ گویژو میوژی تندا ما بوو خواردم؛ سه یرم کرد کابرایه ک هات ئه ویش دانیشتم چاوی به دهسته سه ره که که وت، به لایه وه سه یر بوو، وتی برا ئه و دهسته سه ره ت له کوئ بوو؟ وتم برا ناوت چیه؟ وتی: «حه مه دئ». وتم که وا بئ هی تو یه وه هه موو کاره ساته که م بۆ گێرایه وه. کابرا له داخا وه ختوو شه ق به رئ و دهسته لاتیشی به سه رما نه بوو؛ من له و زه لامترو به هیزتر بووم. وتم برا تو وره یی پێ ناوئ، تویش قسه بکه. کابرا دهستی کرد به پیکه نین وتی: «وه للا راستی ئه وه یه ئه م دهسته سه ره ی منه گویژو میوژو بادام تئ کردبوو؛ به دیاری بردبووم بۆ ئه و دۆسته م، وه پینشم وتبوو شه وئ دیم. ئیتر بۆم رئ نه که وت بچم ئه وا تو دهستی خۆت وه شانده». وتم برا گویی مه ده رئ سووچی خۆت بووه، بۆ له مه و دواتان.

دهسته‌سره کهم پئی دایه‌وه و پینکیشه‌وه چووین بۆ سابلان تا ناو شار هاورئ بووین، له‌وی ئیتر له یه‌ک ون بووین.

- له ده‌وری قاجاریه‌کانا قونسولی عوسمانی له سنه‌هه‌بوو. هه‌ر کهس بجوابه‌ته ژیر به‌یداخی ئه‌وانه، ئه‌بوو به‌ ته‌به‌عه. ره‌وشتی جئ به‌ جئ کردنی ئه‌م ته‌به‌عه‌تیه‌ش ئه‌مه‌بوو، هه‌ر کهس بیویستایه‌ بیی به‌ ته‌به‌عه ئه‌چوو به‌ر قونسولخانه ئه‌یوت ئه‌بم به‌ ته‌به‌عه. قاپیوانه‌که ئه‌هاته‌ ده‌روه په‌نجیه‌کی ته‌ر ئه‌کرد و ئه‌ینا به‌ ناو چه‌وانیه‌وه ئه‌یوت: «برۆ ته‌به‌عه‌به». وه‌ستا باقری ده‌لاک چوو، بوو به‌ ته‌به‌عه‌و له پاشا چوووه‌وه بۆ مالی خۆیان. مالیان له‌گه‌ره‌کی «جۆراوا» بوو. به‌ تووره‌یه‌که‌وه بانگی کرد له‌ حه‌نیفه‌خانمی ژنی وتی: «کچئ پاروی نام بۆ بیته». حه‌نیفه‌خانمیش سه‌ری سه‌ر ما، وتی: «پیاگه‌که! ئه‌م زوانه‌ت له‌ کوینه‌ هاوردگه‌؟» وه‌ستا باقر وتی: «ئه‌لیم پاروی نام بۆ بیته قه‌حبه‌باب! ئه‌گینه‌ هه‌له‌ستم به‌ خنجوکان پارچه‌ پارچه‌ت ئه‌که‌م». حه‌نیفه‌خانم هاته‌وه قسه‌و وتی: «پیاگه‌که بۆ خاتری ره‌زای خوا، تو سه‌نیه‌ی، دایکت سه‌نیه‌ی، باوکت سه‌نیه‌ی ئه‌م زوانه‌ت ئازا له‌ کوئ هاورده‌وه؟» وه‌ستا باقر ئه‌وه‌نده‌یتر تووره‌ بوو، حه‌نیفه‌خانم ناچار ئیتر ده‌نگی نه‌کرد و وتی قه‌یناکاو نانی بۆ هینا.

ده‌ور سوورایه‌وه؛ ته‌به‌عه‌ وه‌کو پیسته‌ ریوی، پیستی قیسه‌تی ئه‌کرد. روژیک حه‌نیفه‌خانم سه‌یری کرد وا وه‌ستا باقر به‌ هه‌له‌داوان و ته‌پوکوت خۆی کوتایه‌وه بۆ ماله‌وه‌وه «که‌نو» یه‌کیان هه‌بوو، چوو له‌وی خۆی شارده‌وه. حه‌نیفه‌خانم زانی چه‌ باسه‌ چوو سه‌ر که‌نوه‌که ته‌ماشای کرد وا وه‌ستا باقر گورپه‌ی کردوه. بانگی کرد: «پیاگه‌که هه‌سته‌ و له‌ ده‌روه قازانج داوات ئه‌که‌ن». وه‌ستا وتی: «به‌ قوربان‌ت بم ژنه‌که! بیژه‌ لیتره‌ نیسه». حه‌نیفه‌خانمیش وتی: «هه‌سته‌ سه‌گباب! راسته‌وه داوات ئه‌که‌ن». وه‌ستا دیسان وتی: «حه‌فجار بيم به‌ ده‌ورتا حه‌نیفه‌خانم گیان! بیژه‌ به‌ سه‌ر ئیوه‌ نه‌هاته‌گه‌سه‌وه». حه‌نیفه‌خانم ئینجا وتی: «قه‌حبه‌باب! کوا خنجوکه‌ کانت؟» حه‌نیفه‌خانم ئافه‌تیه‌کی عه‌تیه‌کی و گالته‌چی بوو؛ ئه‌مه‌ی هه‌ر بۆ په‌ن له‌گه‌ل وه‌ستا باقری میتردیا گتیرا ئه‌گه‌ینه‌ هه‌ج له‌ کاردا نه‌بوو.

- کوپخا فه‌تحوللای باه‌کراوی گتیرایه‌وه وتی:

سالیک له گدل شیخ نه حمده برده زهردی پیکه وه قسه مان کرد به یه ک که شه و بچین بو دزی. پاش خه وتنان خو مان گورج کرده وه و چوینه قهراخ دیکه پاریرمان برده بهر مالیکی ده وله مهن. له پال ته یمانه که وه ته ماشامان کرد ژنیک له سهر که پریک دانیشتیوو. چاوه ری بووین که ژنه که خه وی لی بکه وی، نه وه خته دست بدهین به ئیشه وه. سهیرمان کرد ژنه که ههر نه نووست و بهینه بهینه کو که یه کیشی بو نه کرد؛ ئیمهش له بهر نه وه نه وه ک بیکا به ههرا، نه چوینه سهر ماله که.

که بوو به نیوه شهو، سهیرمان کرد نهوا زه لامیک به ماته مات هات و له ته یمانه رووخواه که وه چوو ژیر که پره که. ئیمهش ده ههنگاو یک لیتی دوور بووین؛ خو مان به دیواره که وه مات کرد بوو؛ نه وه نده مان زانی ژنه که له سهر که پره که هاته خواره وه له ژیر که پره که دا راکشاو زه لامه که سواری بوو.

له و کاته دا منالیک پینج شهش سالان له سهر که پره که وه بانگی کرد: «ناموژن، ناموژن!» ژنه که له ژیر زه لامه که وتی: «فاته که! روله مه گری نهوا دیمه وه؛ ئینجا ههر بانگم بکه با نه ترسم». کچه که ئیتر ههر نه یوت ناموژن، نه ویش جوابی نه دایه وه، له پاش دوو سی جار کچه که بی دهنگ بوو؛ تومهس خه وی لی که وتیوو. ژنه که له ژیر زه لامه که وه بانگی کرده وه، فاته که ده بانگم که با نه ترسم. منیش هه تا هیزم تیا بوو وتم: «بی به لابی! ئیوه دوو، ئیمهش دوو نه مه چوار فاته کهش یه ک نه مه پینج، هیشتا ههر نه ترسی؟» له گدل نه مه م وت زه لامه که هه ستاو رای کرد. ئیتر منیش بانگم کرد: «خه لکینه! ههستن بو خاتری خوا نه و کابرایه نه ژنه ی گا». له دهرو دراوسی چوار پینج کهس خه بهریان بووه وه و تیان کوره کامه ته زه لام؟ وتم: نه وه ته رای کرد بو پشتی مزگه وت. و تیان ژنه که کامه یه؟ وتم: «نه و ژنه که ناوی نازانم و ناموژنی فاته که یه».

وتی ئیتر خه لکیکی زور کو بوونه وه ئیمهش رامان کرد و دوور که وتینه وه؛ خه لکه که چوونه سهر ماله که. ئیمه له دووری ناوایی بووین گویمان لی بوو ژنه که سویندی نه خوارد که هیچ نه بووه و درویه. منیش بانگم کرد: «هه للاو بیلا درو نییه؛ راسته». یه کیک له ناواییه که بانگی کرد وتی: «تو کییت؟». وتم: «به خوا دزم». ئیتر شیخ نه حمده ههر مرد له پیکه نینا؛ له پاشا وتی: «مردووت مرئی! تو بوج نه م هه رایبت نایه وه، نه ته یشت شتیکمان دهسته کوئی؟» وتم: «خزمه! به خوا شتیک به گه وادی دهستم که وی ههر نامه وی». له پاش نه وه ههر که سه چوینه وه بو مالی خو مان و هیچمان دهست نه که وت.

- عزیزاغای چاقوقولی‌حه کایه‌تخوان نزیکی سهد سالتیک عه‌مری هه‌بوو؛ نه‌خۆش که‌وتبوو، بئ حال بوو. پئی ئەلین ئەوا حاجی ئەمینی ئەحمەدی خێله هاته لات. به‌و بئ حالیه به‌ کورە‌کانی ئەلئ: گورج سهرینی بده‌نه پالم و هه‌لمستین؛ که‌ دانیشتم، عه‌باکه‌م بکه‌نه به‌رم. ئەوانیش به‌ گورجی وه‌کو باوکیان وتوویه‌ وه‌ها ئەکه‌ن؛ مه‌گه‌ر له‌گه‌ل حاجی ئەمین رقیان له‌ یه‌کتری بووه. که‌ حاجی ئەمین دیت ئەلئ: ئاغه‌ چلۆنی؟ ئاغه‌ ئەلئ: به‌ خوا شوکر چاک بوومه‌ ته‌وه؛ هه‌یچ ناخۆشیم نه‌ماوه؛ ئەوه ئیستا ئەچم بۆ بازار و ئەلئ ئا کورە‌-غه‌نی - رۆله‌ قه‌نه‌یه‌که‌م بۆ تیکه‌. قه‌نه‌ی بۆ تئ ئەکه‌ن؛ ده‌ست ئەکا به‌ قه‌نه‌کیشان. وتیان: حاجی ئەمین هه‌ناسه‌یه‌کی هه‌لکیشاو رۆیشت؛ هه‌ر له‌ ده‌رگاوه‌ چووه‌ ده‌ره‌وه‌ ئیتر عزیزاغای گیلانی ده‌رچوو.

- مه‌لامه‌ئموونی هه‌له‌بجه‌یی سواری مایینیکی له‌ری گه‌ری خارشتاوی کلک رووتاو هه‌بئ و ئەچئ بۆ شاری هه‌ورامان. که‌ له‌ دووره‌وه‌ ده‌رئه‌که‌وئ، به‌ جارئ پیاو و ژن و مندال به‌ هه‌را کردن ئەچن به‌ پیره‌وه؛ یه‌کئ ده‌ستی ماچ ئەکا، یه‌کئ داویتی، یه‌کئ ئاوزه‌نگیه‌که‌ی، یه‌کئ کلکی مایینه‌که‌ی. ئەم له‌و ئەپرسی ئەمه‌ چیه‌وه‌ ئەو له‌و، یه‌کئ له‌ یه‌کیکی تر، هه‌ر ئەلئ نازانم؛ هه‌تا پیاویکی ریش سپی ژیر دیته‌ پیتشه‌وه‌ لئی ئەپرسن ئەمه‌ چیه‌؟ ئەویش ئەلئ: «ئینه‌ هه‌ززه‌ تو عه‌لین و ئانه‌ش دۆلدۆله‌ن سوارش بیه‌ن». له‌ دوای هه‌موو چشتی لاله‌ زۆراب دیته‌ پیتشه‌وه‌ به‌ خه‌لکه‌که‌ ئەلئ: «نا، نا، نا، هه‌ززه‌ تو عه‌لی نیه‌ن؛ ئینه‌ هه‌مه‌د پاشان و ئانه‌ش ئەسپه‌ سه‌ودیه‌ن.»

- مه‌لای ته‌ره‌مار - که‌ پیاویکی به‌ ناو بانگه‌ - دوو ژنی ئەبئ. شه‌ویک ئاره‌زووی ژنه‌ بچکۆلانه‌که‌ی ئەبئ، به‌لام له‌ به‌ر ژنه‌گه‌وره‌که‌ی ناویری. ئاخری بئ ئەنئ به‌ جه‌رگی خۆیا به‌ ژنه‌گه‌وره‌که‌ ئەلئ: تو خوا زۆرم تینه‌وه‌، بچۆ گۆزه‌یه‌ک ئاوی تازهم له‌ کانی بۆ بینه‌. ژنه‌که‌ش هه‌له‌سته‌ی گۆزه‌ ئەنئ به‌ شانیه‌وه‌و ئەپروا. که‌ ژنه‌ دوور ئەکه‌ویتنه‌وه‌ مه‌لا ده‌رگا پتیه‌ ئەدا ده‌ست ئەکا به‌ ئیشی شه‌رعی.

ئنجما ژنه‌که‌ ئەچیته‌ کانی گۆزه‌که‌ ئەشواو پری ئەکا؛ له‌ دلئ خۆیا لئکی ئەداته‌وه‌ ئەلئ: به‌م شه‌وه‌ ئەم پیاوه‌ به‌ بۆنه‌ی ئاو هه‌ینانه‌وه‌ ده‌ستی به‌ منه‌وه‌ نا؛ به‌ خوا ره‌نگه‌ فیکریکی بووبئ؛ با بچمه‌وه‌. به‌ په‌له‌ په‌ل دیته‌وه‌. وه‌ختئ ئەنئ به‌ ده‌رگاوه‌ ته‌قه‌ی ده‌رگا دیت. مه‌لا ئیشی ته‌واو ئەبئ، به‌لام پئی ناگرئ ده‌رپتیه‌که‌ی له‌ بئ بکاته‌وه‌؛ به‌رمالئ له‌وئ ئەبئ فرکه‌ ئەکاته‌

سەر بەرمالە که بۆ ئەوێ ژنە که هیچ فیکریکی لێ نهکا دائەنیشی و ئەلێ: «التحيات لله السلام عليك». ژنە که هەستی پێ نهکا کهوا شتیکی قەومانوو، ئەچی دەست ئەبا کهواکهی لا ئەدا و تەماشای ناو گەلی ئەکا، ئەلێ: «سا پیاوی درۆزن رووی بابی رهش بی! ئەم کێره کێری التحیات للهیه؟» مەلا ئیتر پێ ئەکەنی.

- سێ زەلامی کورد چوونە شاری سنە لە مالی پیاویک میوان بوون. لە بەرامبەر مالی خانەخوێکهوه مزگەوتیک هەبوو؛ تەماشایان کرد خەلکی هاتوچۆیان ئەکرد. یەکیکیان ناوی حەمە بوو، پیاویکی زۆر ژیر بوو. لە دوو هاوڕێکهی تری پرسى بزانی ئەزانن ئەو خانگه چیه؟ هەر دووکیان وتیان نایزانی. وتی: دەسا من ئەیزانم، وتیان چیه؟ وتی: «وەللا ئەو نوێژدانە». کابراکان وتیان: «دەک بە چاوی چلکەنەوه بی حەمە، ئەمیش زانی؟» خانەخوێکهیان گویی لەم گەفت و گۆیه بوو؛ نوێژی شیوان وتی: خزمینە! با بچین بۆ نوێژ. وتیان باشە. یەکیکیان وتی: حەمە، خۆ ئیمە نوێژ نایزانی؛ چی بکەین؟ وتی: قەیناکا مەلا چی بکا ئیمەش ئەو ئەکەین. رەفییکیان رووی کردە ئەوێتر وتی: «بێ ئەقل! پیاو لە گەل حەمە بێ چۆن پەکی لە سەر هیچ ئەکەوی؟» که چوونە مزگەوت هەر سێکیان لە تەنیشت یەکەوه لە سەفیکدا راوەستان.

مەلا چوو «رکوع». حەمە لە گەل یەکی لە رەفیکەکانیا چوونە رکوع؛ بەلام یەکیکیان هەر رەپ راوەستا بوو. حەمە لە نوێژە کەدا وتی: «کۆرە عەول مردگت بمری بچەمێرەوه مەلا رمیا». بۆ گۆبەند لە رکاتی دووهەما بۆچی عەول تریکی ئەکەند. شەفە لە نوێژە کەدا دەستی کرد بە پێکەنین و وتی: «هەی بە کێرم، هەی بە کێرم». عەولیش وتی: «شەفە ی دویت باوک تۆ ئەبێ هەر وای حەیا بی؛ بکەم وە قنگ باوکتەوه سا راوەستە با بچینە دەرەوه؛ وە شیخ کەریم! ئەوئەندە لێدەم وە کەر بیژی باوه». شەفە وتی: «مەگەر دوو تری تر لە کێرم بەدی». ئیتر حەمە رووی تیکرد و وتی: «کرانباو گاوینە! ئەم شەرەتان لە چیه؟ ئاخەر نایزانی نوێژە کەتان ئەورگی ئەگەر قسە بکەن؟»

- سێ زەلام ئەچنە مزگەوتیک بۆ نوێژ کردن. یەکیکیان زۆر ئاقل ئەبێ، ئەلێ پیاو لە نوێژا نای قسەکا و هەر چی مەلا بیکا ئەبێ ئیمەش ئەوه بکەین. که ئەچن و نوێژ دائەبەسن، مەلا ئەچیتە رکوع؛ یەکیکیان هەر وای رەپ رانەوهستی. یەکی لە هاوڕێکانی پیتی ئەلێ: «کۆرە برمێرەوه، مەلا رمیا». ئەویش پیتی ئەلێ: «تۆهۆ! دەستت وە گۆنم! نوێژە کەت وریا».

ئەوی ئاقلیشیان ئەلی: «دەوێت باوک چیه ئەم هەراو هوریاپە؟ خۆم خاسم کرد نوێژم نەوریا».

- حەمەبەگی حاجی رەسول بەگ گێرپاەو و تی:

کابرایەکی کورد مەرو مالاتیکی زۆری هەبوو لەگەڵ تاقە کورپیکا؛ زۆری خۆش ئەویست و هەموو روژیکیش ئەیناردە لای رانەکە. روژیک کابرا لەگەڵ ژنەکی قەسە کرد و تی: زۆر حەز ئەکەم ژن بۆ کورپە کەمان بەینین و ئەلی مرای برام کچیکی هەیه؛ هەرچی بێ ئەو باشترە، با بۆی بێنین. بەمجۆرە پریانەووە کابرا چوو خوازبێنی کرد؛ لە پاش چەند روژ بووکیان گواستەو.

ئێوارە کورپە رانەکە هیناپاەو بۆ دەوری مال بانگیان کرد. کە هات چاوی بە بووک کەوت، رووی کردە هاورپیکی خۆی - کە دراوسێ و هاومالیان بوو لەو شوێنە بوو - و تی: حەمە ئەو چیه؟ و تی: «ئەو بووکە بۆ تۆمان هاوردگە، بچۆرە لای». و تی: «حەمە مردگت مرئ! من بەم گەل و گون و رانکەووە حەدم چیه بجمە لای ئەو هۆریه! ئەو لە ئال و والادا ئێزی گولنگی سوورە». حەمە و تی: «کورە نایناسیتەو؟» و تی: «ناوە لالا» و تی: «کورە ئەو کتکالی کە نیشکی مامەتە؛ کتکال، خۆم و خۆت کە لە کەوانە رانا هەموو روژ کەرەتی لە دواوە شتمان لی دەرنه‌هاورد».

بەم جۆرە پێی ناساند و شەو بە سەرداهات؛ زاویان هینا بیکەنە پەردە، دایکی زاوا و تی رۆلە بێ نامۆگارێت بکەم کە چۆن بچیتە لای. و تی دایە بۆچی وا ئەزانێ هێچم نەدیگە؟ چوو پەردە زۆر چاک کوتایە پاش بووک. هاتە دەروە و تی بووم بە زاوا. دایکی زاوا لە گەل یەک دوو ژن چوون تەماشایان کرد هێچ نیشانەیک نەبوو. زاویان بانگ کرد وتیان کورە خۆتۆ درۆ ئەکەیت نەبوویت بە زاوا. رووی کردە ژنەکان و تی: «ئەی ئەگەر نەبووم بە زاوا ئەمە گوی ئیوێه بە لەشمەو؟» ژنەکان وتیان وەرە وانابن؛ شویتە کەیان بۆ باس کرد و دووبارە ناردیانەو ژووورەو. ئەمجارە کە ئیشی جێ بە جێ کرد و چاوی بە خۆین کەوت هاتە دەروە سەری نایەگوتی باوکیه‌و و تی: «باو! هەتا مال مامۆم نەیانزانینگە بارکە بروین». باوکی و تی بۆچی چی بوو؟ و تی: باو هورگیم دپینگە. باوکی و تی مەترسە؛ ئەو نیشانە زواپەتییه؛ قەیناکا.

سبەینی روژ بوووە کورپە و تی: «بە خوا باو لە گەل ران ناچم؛ یان ئەبێ کتکالیشم لەگەل بێ». باوکی و تی: رۆلە نەبوو بە بلو کتکال بێت؛ نابێ بێت. و تی: «دەسا کوزەکە»

ئەوهەم». باوکی فیکری کردەوه چوو گورچیلە‌ی مەریک - کە سەریان بربوو - هینای داین و وتی ئەوه کوزە کە یە بیبە لە گەل خۆت.

کۆرە گورچیلە کە‌ی هینا لە دووری ئاواپیوه [لە] سەر بەردیک داینا، هەر تۆزە ناتۆزیک ئەچوو ماچیکێ ئە کردەوه و دایئەنایه‌وه. کۆتۆپر قەلەرەشیک هات گورچیلە کە‌ی هەلگرت و بردی. کۆرە بە باوکەرۆ هاتەوه بۆ ماله‌وه. باوکی پرسى چیبە؟ وتی: «باوه! قەل هات کوزە کە‌ی برد». باوکی وتی: «رۆلە، هەرا مەکە؛ بۆم سەندوو یه‌وه». وتی: «بە خوا [تا] بە چاوی خۆم نەبینم بڕوا ناکەم». وتی: بچو تەماشاکە. کۆرە چوو ژنە کە‌ی دەرپیتی داکەندو نیشانیدا. کۆرە فیکە یە کى کردو وتی: «هەى باوکم بى وه قوربانت! لە ترسى قەلە کە خۆى خەرانگە سە کتیه‌».

- دوو کابرا دراوسى بوون. یە کیکیان دوو ژنى هەبوو، هەموو رۆژى بە یانیا ن زوو هەل ئەسا ئەچوو لە مزگەوت نوێزى ئە کرد. دراوسى کە‌ی پرسى: ئەوه بۆچى تۆ هەموو رۆژى ئەچى نوێزى بە یانیا ن ئە کە‌ی بە جەماعەت؟ منیش زۆرم لە لا خۆشە بىم و نوێز بە جەماعەت بکەم کە چى خەبەرم ناییتەوه و هەموو رۆژى نوێزى بە یانیا ن ئە چى. کابرا وتى: خزمە! تۆ تاقە ژنىکت هە یە؛ چونکە هەر خۆى لە مالایا دەرپەستى ئەوه نیبە لە قیامەتا بچیتە بەهەشت یا بچیتە جەحەنم. پرسى ئەى تۆ؟ وتى: من چونکە دوو ژنم هە یە لە بەر ئەوه کە هەر یە ک بە جیا دلەم رابگرى لە گەل مەلا بانگى دا یە کى جله کانم ئەدۆزیتەوه و یە کى قاچم ئەشیلێ و بە دەورما دین تا خەبەرم ئەکەنەوه، جله کانم بۆ ئەگرن هەتا لە بەرى ئەکەم؛ پیناوه کانم بۆ دانهین و ئەلین با نوێزە کەت نەچى و خوا لیت نەرەنجى.

کابراى تر وتى: وا چاکە منیش ژنىکى تر بۆ خۆم بینم. چوو ژنىکى کە‌ی هینا؛ زۆرى پینەچوو بشیوى و ئازاوه کەوتە ماله کە یه‌وه؛ ئیتر هەموو وهختى شەرو هەرا بوو. کابرا عەیشى لى تال بوو؛ هیشتا نیوه شەو بوو لە مال دەر ئەپەریه دەرەوه. بە یانیه ک کابراى هاوړى هاتە مزگەوت سەبرى کرد ئەوا ئەو زووتر هاتۆتە مزگەوت؛ بە پیکە نینه‌وه وتى: «هەر دوغای خیرم بۆ بکە ئاگات لیبە بە یانیا ن چۆن زوو دیت بۆ مزگەوت و نوێزە کەت ناچى». کابرا وتى: «یا خوا بەو دوغای خیرانه بى کە من بۆت ئەکەم هەى ناچسى بەد فەسال! ئاخىر باوکتم کوشتبوو؟ براتم کوشتبوو؟ تۆ چە رقیکت لە من بوو بەم دەر دەت بردم».

- جاریک فه تاحی بارامی هه مه وه ند دهرئه چئ بۆ راوه رووت. لهو ده شته تووشی هه لاجیک ئه بیت؛ له دلی خۆیا ئه لئ: با سه یریک بکه به هه لاج. ئه لئ: «ئه رئ کاورای هه لاج! ئه وه بۆچ هه رشتیک ئه بی ئه لئ وه کوو گونی هه لاج ئه له رزئ؟ ئا مشته و که وانه که هه لگه وه توؤزئ هه لاجی بکه بزانه گونت چۆن ئه له رزئ». هه لاجیش ئه لئ ئاغه پیاوه تیت بی، وازم لئ بیته؛ من کابرایه کی هه زارم با برۆم به یری خۆمه وه. ئه لئ: ئه وه که لامم بی! هه لاجی نه که ی ئه تکوژم. هه لاج ناچار دهرینی بۆ دانه که نئ و له سه ر به رزاییه ک ده ست ئه کا به هه لاجی کردن و فه تاحیش ئه چینه شویتیکی نزم له ژیره وه سه یری گونی ئه کا بزانی چۆن ئه له رزئ.

ته ماشا ئه کا و واشتیک تر به گونیا شوێر بووه ته وه؛ ئه لئ هه لاجه ئه وه چیه؟ ئه لئ پریاسکه یه. ئه لئ که واته بیده به من، تو سئ گونت بۆ چیه؟ ئی ئه ستینی؛ که نه یکه ته وه پاره یه. پاره هه لئه گری و ئه لئ: هه لاج به سه ئیتر؛ گه ردم ئازا که. وه که لام من وتم هه ر دوو گونت بیمن نه مزانی بووه وه سئ. برۆ خوات له گه ل به دوو گونه که ته وه».

- پیاویک بوو له «حه مامیان» سۆفی سلیمان ناو بوو. پیاویکی زۆر له خوا ترس و به دین و مریدی «شیخی بورهان» بوو؛ هه موو ده من له مزگه وت و خه ریکی زکرو فیکر بوو؛ ئیجگار که ناوی خۆی بیستبووه وه (سۆفی سلیمان پیاویکی دینداره) به ته وای له وزه دهرچوو بوو؛ له پیش نیوه شه واهه چوو مزگه وت و خه ریکی ته سیحات بوو. ده سه ته فه قیه ک له حه مامیان هه بوون، سۆفی سلیمان له گه لیان تیکچوو بوو؛ ئه م لیان بووبوو به کاک ئه حمه دی شیخ. هه ر پئ ئه وتن فه قینه دیانه ت وا نابئ که ئیوه ئه یکه ن. ئه یوست ئه وانیش وه کوو ئه م وا بن. له گه ل ئه وه دا ئه وان خه ریکی خویتندی خۆیان بوون، سه ره رای ئه مه ژووری مزگه وته که ش پالی دابوو به حوجره ی فه قیه کانه وه. ئه م به شه و که ته چوو زکرو فیکری ئه کرد، به جارئ مو تالا و ده وری له وان تیک ئه دا. ئه گه ر بیانوتایه سۆفی سلیمان وا نابئ، ئه و ئه یوت ئیوه زه نیقن.

رۆژیک فه قیه کان قسه ئه که ن به یه ک که چاریکی بکه ن. فه قیه کی قوماربازیان تیا ئه بی ئه چئ به لایه وه ئه لئ سۆفی سلیمان من تا ئیسته هه ر چیکم له گه ل کردویت ئه بی لیم بیوری و به خه له تا چوو بووم. دوینی شه و خه وم دیوووه و پاشه رۆژیکی زۆر گه وره ت هه یه. له ئیسته به دواوه له سه ر ده ستی تو دا تۆبه بی هه ر به و شه رته لیم دلگران نه بی و چاوت لیم بی».

سۆفی سلیمان بهم قسه‌یه توزی خۆی گف ئەکاته‌وه و ئەلئى: «ئاخر فه‌قینه! من هه‌موو جار پێم ئەوتن که دنیا خالی نییه له پیاو چاک، له سۆزی ناله‌ی ئەولیايان سهر بکه‌نه‌وه».

به دوو رۆژ دواى ئەوه فه‌قى ئەچیته‌وه لای سۆفی سلیمان و ئەلئى: «روح به قوربانت بئى! له خه‌وما چوو بووى بۆ ئاسمان و وایان پئى وتم که بوویت به پیغه‌مبه‌ر». سۆفی سلیمانیش ئەلئى: «خوا ئەیزانى؛ منیش له خۆما شتیک شک ئەبهم؛ چل ساله زکرو فیکر ئەکه‌م، هه‌لبه‌ت ئەبئى به‌ریکی ببئى بۆ ئەم ئۆمه‌ته». ئیتر فه‌قى له‌م به‌ینانه‌دا هه‌موو ده‌مى ده‌ست ماچ ئەکاو ده‌ست له سهر سنگ رووبه‌رووی ئەوه‌ستى و سۆفیش جار جار به‌ بۆنى که‌رامه‌ت قسه‌یه‌کى له‌ گه‌ل ئەکا.

چهند رۆژیکى پئى ئەچئ رۆژیکیان به‌یانى زوو فه‌قى هه‌له‌ستى و ئەچیته‌ خزمه‌تى سۆفی سلیمان ئەلئى: «روح به قوربانت بئى شاهى ئەولیا! سهره‌ی ئەوه‌ت هاتووه بچى بۆ ئاسمان. ئیمشه‌و له خه‌وما به خزمه‌تى شیخی بورهان گه‌یشتم؛ فه‌رمووی سلیمان پئى گه‌یشت و شه‌وى دواىی ئەچئ بۆ ئاسمان». سۆفی سلیمان هه‌وویکی کرد و وتى: «منیش وام بۆ ده‌رکه‌وتووه ئیمشه‌و "جبرائیل" دیت به شوینما». فه‌قیش وتى: «من له کتیبایا دیومه ئەفه‌رموئى له‌م ئۆمه‌ته یه‌کیک له بیستوحوه‌تى شه‌وى مانگیکا له پاش نیوه‌شه‌و که دنیا کش و مات بئى "جبرائیل" (عليه‌السلام) ئەبیا بۆ ئاسمان و ئەبئى به "پیغه‌مبه‌ر" (لئى اللّه‌ علیه وسلم). ئەوا ئیسته‌ بۆم ده‌رکه‌وت که ئەو که‌سه زاتى موباره‌کى جه‌نابه‌».

سۆفى ئمئیکى بۆ کردو هه‌ستا چوه‌وه ژیر ریشه‌که‌ی تاشى و کوايه‌کى سه‌وزى هه‌بوو، له به‌رى کرد و هاته‌وه دانیشته‌ به‌و نیازه که ئیمشه‌و ئەچئ بۆ ئاسمان. ئیتر لای که‌سیش ده‌نگى نه‌کرد؛ هه‌ر تۆزه نه‌ تۆزیک ئەچوو ده‌ستتۆژه‌که‌ی تازه ئەکرده‌وه و ته‌زیحه‌که‌شى ئەخسته‌ ملی.

فه‌قیش له‌و لاوه کاره‌ساتى ئەم به‌ینه‌ی هه‌موو سه‌عاتئى گه‌یاندووه به فه‌قیه‌کانى تر و ئینجا هاتن له پێش هه‌موو شتیک شتومه‌ک و ئەسپابى خۆیان پێچایه‌وه و هه‌ر یه‌که‌ بۆخچه‌ی خۆی حازر کرد و داينا. ئینجا دوو گوریسیان په‌یدا کرد و پێکیانه‌وه به‌ست. دنیاى زستانه؛ تف هه‌له‌خه‌ی به ئاسمانا ئەبیه‌ستیت.

که‌وته شه‌وى و به‌شیک له شه‌و رویشته؛ هه‌موو خه‌لکى ئاواىی نوستن؛ لیباندا چوونه سهر بانى ژوورى مزگه‌وته‌که له کونه به‌رۆژه‌که‌وه به‌ بئى ده‌نگ گوریسه‌که‌یان راهیسته‌ خواره‌وه. سۆفی سلیمانیش له خواره‌وه ئەوه دانیشتووه و زکرو فیکر ئەکاو هه‌ر چاوه‌رئى

ئەو یە جبرائیل بێت بە شویتیا. ژووری مزگەوتە کەش زۆر ساردە؛ بەلام گەرمی بە خزمەت گەشتنی بینایی چاوان سۆفی سلیمانی گەرم کردۆتەووە.

سۆفی ئەو نەندە زانی و اشتیک لە عاستی ئەو هاتە خوارەووە. ئەویش هەر بە عەنقەستی لە عاستی کونە بەرۆژە کەدا دانیشتبوو. نە شتە کە وردە وردە وەکو مار کشا و هاتە سەر سەریەووە، ئەمیش دەستیکێ بۆ برد، سەیری کرد گوریسە. هەویەکی کرد و لە خۆشیا وەختبوو پەر دەرکا. دەنگیکێ ناسک لە سەر بانە کەووە هات وتی: «یا پیغەمبەر! گوریسی مەحەبەت لە خۆتەووە بەستە». سۆفیش گوریسی لە ناو قەدی توند شەتەک داو وتی: «ئیش بەکە». ئینجا وردە وردە هەلیان کیشا هەتا نزیک بە بن میچکەیان کردەووە و سەری دای لە بن میچکە. وتی: «جورەئیل لە سەر خۆت». ئەوان تۆزیکێ تر گوریسیان راکیشا و سۆفی توند بوو لە بن میچ؛ وتی: «جورەئیل! ئەلیم لە سەر خۆت». خیرا گوریسیان راکیشا و سۆفی سلیمان بە تەواوی لە بن میچ توند بوو. تۆزی عەزیەتی پێ گەشت؛ وتی: «جورەئیل! قسە بە گویتا بچێ؛ ئەلیم لە سەر خۆت». هەموو پەراسوووە کانی وەختبوو بە سەر یەکا ورد بێی وتی: «جورەئیلی کرانباوگاوا! هەموو پەراسووم شکا، لە سەر خۆت».

ئینجا گوریسیان وەکو داری تەون لە سەریان بەستەووە و هاتنە خوارەووە. هەرکە نەوی لە بوخچەیی خۆی و حەمامیان؛ هەر بەو شەووە بەو تۆفە [سۆفییان] بەجێهێشت. «سۆفی سلیمان» یش لەم لاوە هەر دەست ئەکا بە جنیودان بە جو برائیل و هەر پیتی ئەلێ لە سەر خۆت هەتا زمانی ئەشکێ.

ئیتر رۆژ ئەبێتەووە خەلکی وردە وردە دین بۆ نوێژی بەیانی؛ تەماشای ئەکەن لەم ژووری مزگەوتە نوزە بەک دیت و بەلام رەنگی نییە. لە ئاخرا سەر بەرز ئەکەنەووە ئەوا یەکیک لە بن میچە کە توند بوو ئەم نوزە یە لەووە یە. ئەچن ئەیکەنەووە ئەبێتەووە خوارەووە؛ سەیر ئەکەن ئەمە سۆفی سلیمانە و بە حال گیانی تیا ماووە زمانی نییە قسە بکا؛ هەم لە سەرمانا، هەم لە بەر لەشی. ئەیدەنە ئاگرە کە گەرمی ئەبێتەووە ئەکەوێتە قسە و کارەساتە کە ئەگێرتەووە. خەلکە کە سەیر ئەکەن فەقیه کانی ديار نین؛ کە ئەچن بە شویتیا تەماشای ئەکەن رۆیشتون؛ ئینجا ئەزانن ئەمە کەتتی ئەوان بوو. ئیتر سۆفی سلیمان بە نیو نەمک و دەواو دەرمان بە یەک دوو مانگ ئەو وەختە چاک بوووە و ئاقل بوو بوو بۆ دەستە فەقیه کی تر.

- کاربایەکی بانگوێژ بە مندالانی ئەخویند. کورپیکی زیرەک و وریای هەبوو؛ کابرا لە گەل دایکی کورە کەدا پێ کەوتبوو. کورپە رۆژیک چوو لە لای باوکی وتی بابە مامۆستام لە

گەل دایکم بە تەنھا لە ژووریکدا بوون، با بچین مامۆستام بکوژین. باوکە کە ی وتی: رۆلە
 حەوالە ی خۆای بکە. لە دۆای سێ چوار رۆژنیکە دیسان ئەلێ: بابە ئیمەرۆ چاوم لێ بوو
 مامۆستا دەستی لە ملی دایکما بوو با بچین بیکوژین. کابرا ئەلێ: با ئیمە نەیکوژین هەر
 حەوالە ی خۆای بکەین.

کۆرە تەماشای ئەکا باوکی هیچ نابزوێتەو؛ هەلئەستی ئەچێ شووشە یە ک عەرەق ئەکری
 لە باخەلی قایمی ئەکاو لە پیش بانگی شیواندا ئەچیتە مزگەوت لای مامۆستای. مامۆستا
 زۆر دەمیکە حەز ئەکەم جارێک لە گەل تۆ بێمە سەر مەنارە کەو تەماشای دنیا بکەم. مامۆستا
 ئەلێ: زۆر چاکە ئێستە ئەچم بانگ ئەلیم تۆیش وەرە.

هەردووکیان سەرکەوتنە سەر مەنارە کە. بانگۆیژە کە هەر لە گەل وتی «اللە اکبر»، کۆرە
 پالێکی پێوێنا. کابرا کەوتە خوارەووە دەسبەجێ شووشە عەرەقە کەشی بە دۆایا فریدایە
 خوارەووە. کابرا هەر لە حەواوە هەپرون هەپرون بوو. خەلکی کە هاتنە دیاری، [بیبیان]
 شووشە یە کیش عەرەق شکاوە؛ عەرەق بەو ناوەدا بلاو بووێتەو. وتیان: ئای خۆ ئەم
 بانگۆیژە عەرەقخۆر بوووە بە سەر خۆشی کەوتۆتە خوارەووە.

کۆرە ئێتر هاتە خوارەووە و چوو بە باوکی وت: تۆ ئەزانی مامۆستام عەرەقی
 خواردبوووە لە سەر مەنارە کە کەوتە خوارەووە پارچە پارچە بوو؟ کابرا وتی: رۆلە، بێم نەوتی
 حەوالە ی خۆای بکە؟ کۆرە وتی: «قور بە سەر ئەقلت! بە خوا ئەگەر حەوالە ی خوام
 بکردایە هەتا دە سالیکە لە گەل دایکم هەر گەمەو گالته ی ئەکرد. خۆم لە سەر مەنارە کە
 پالم پێوێنا و خستمە خوارەووە».

- عەلیاغای پشدر لە دینی «گەلالە» دائەنیشت. هەموو هیزیکێ ئاغە یەتی دابوووە سەر
 قسە ی زل گێرانەووە. گێرانەووە وتی:

سەیدیک لەو سەرە هاتبۆە لای ئیمە؛ پێیان ئەوت «سە ی بارۆکە». ئیمەش زۆر
 حۆرمە تمان ئەگرت و لە راستیشدا پیاویکی خانەدان بوو؛ لێی قەوما بوو. ژنیکێ بە عیشووە و
 نازی بوو؛ «سە یزادە سەمەن» یان پێ ئەوت؛ لووتی بە سە ی بارۆکەدا نە ئەهینا. گەری
 ئالاندبوووە حەسەنی پیاوی من، لە خستە ی برد بوو. شەویکیان حەسەن پێی وتم: «ئاغە، ئەو
 شەو دەبێ خوازیبێنیکم بۆ بکە ی، تا مالی سە ی بارۆکە تە شریف ت بچێ». گۆتم: حەسەن،
 سە ی بارۆکە کێ هە یە خوازیبێت بۆ بکەم؟ وتی: ئاغا تۆ تە شریف ت بچێ، لەو ی تی دەگە ی.

منیش هه‌لسام چوومه مالی سه‌ی بارۆکه؛ گوتم: جه‌نابی سه‌ید بۆ خوازینتی هاتووم. سه‌ید وتی: «جا قوربان! من هیچ کهسم نییه ژنه‌که‌م نه‌بن». له‌و لاوه ژنه‌که‌ی راپه‌ری وتی: «سه‌ید! زاتیککی وه‌کو ئاغا به‌ سه‌ر و سیمایه‌که‌وه ته‌شریفی هاتووه قه‌ت نه‌شی تۆ جوایی بده‌ی». من له‌ باری خۆم ته‌ریق بوومه‌وه. ژنه و خزمه‌تکاره‌که‌م له‌ ولاتی ده‌رکرد و ژنیککی ترم هینا بۆ سه‌ی بارۆکه».

- همه‌به‌گی حاجی ره‌سول به‌گ گتیرایه‌وه وتی:

سالتیک عه‌سکه‌ر بووم؛ چاوش بووم. ئه‌و وه‌خته له‌ گه‌ل زابتیککی ئالایی (به‌ سه‌بریک وتی ره‌زا به‌گ بوو) به‌ مه‌فرزه‌ چوینه‌ دییه‌ک. کویخای دییه‌که‌ هات به‌ پیرمانه‌وه بردینی بۆ مزگه‌وت؛ چای بۆ لئ ناین، تریته‌کی زۆری بۆ هیناین. زۆر خزمه‌تی کردین. به‌رامبه‌ر به‌م هه‌موو خزمه‌ته‌ ئاغه‌ زابت هه‌ر جنیوی به‌ کویخا ئه‌دا. منیش کویخاکه‌م هه‌ر له‌ زووه‌وه ئه‌ناسی؛ زۆرم له‌ لانا خۆش بوو که‌ ئه‌وه‌نده به‌ چاوی سووکه‌وه سه‌یری ئه‌کا. چوومه‌ بن ده‌ستیه‌وه وتم: ئاغه‌ ئه‌م کویخایه‌ فه‌قیره‌ چاوت لێیه‌ چ خزمه‌ت ئه‌کا؛ بۆچی ئه‌مه‌نده ناشیرینی پێ ئه‌لئیی؟ وتی: «عه‌زیزم مه‌ئموور ئه‌بن زه‌برو زه‌نگ بنوینت بۆ ئه‌وه‌ی زیاتر به‌ گه‌وره‌ی ته‌ماشای که‌ن».

له‌ پاشا ئیتر چووم بۆ سه‌ر ئاواویه‌که‌ دیم کویخا هات؛ وتی: فلانی ئه‌م کابرایه‌ چاوت لێیه‌ چیم پێ ئه‌کا؟ منیش وتم: کویخا، به‌ راستی من له‌ تۆ دلگه‌راتریم؛ به‌لام بلیم چی ته‌ریه‌تی ئاوایه‌ که‌ ئه‌ییینی. ئینجا کویخا وتی: من بیستوومه‌ ئه‌م ئاغه‌یه‌ زۆری پێ خۆشه‌ بلین تۆ جه‌هیللی و پیر نیت. تکه‌ ئه‌که‌م تۆ که‌ چووینه‌ دیواخان، بانگم بکه‌ بفه‌رموو ئا ته‌ماشای ده‌ستم بکه‌ بزانه‌ عومرم چه‌نده؟ ئیتر به‌سمه‌.

منیش که‌ هاتمه‌وه هه‌یوانی مزگه‌وته‌که‌ دانیشتم و بانگی کویخام کرد و وتم بزانه‌ من عومرم چه‌نده؟ کویخا هاته‌ به‌رده‌م ده‌ستی راستمی گرت و ته‌ماشای به‌ری ده‌ستی کردم. له‌ پاشا سه‌ری هه‌له‌بری ته‌ماشایه‌کی سه‌رو چاومی کرد وتی: فلانی تۆ به‌ رواله‌ت مندالی، که‌چی ماشه‌للا به‌ عومر گه‌وره‌ی وه‌ عومرت به‌نجا هه‌تا به‌نجا و دوو ئه‌بی.

ئاغه‌ که‌ ئه‌مه‌ی بیست بانگی کرد: «ئا وه‌ره‌ کابرا ئه‌م عیلمه‌ش ئه‌زانن؟» کویخای قوماربا‌ز وتی: قوربان ئیمه‌ له‌ باوک و باپیرمانه‌وه ئه‌م عیلمه‌ ئه‌زانن. فه‌رمووی ده‌ ته‌ماشای ده‌ستم بکه‌ ئاخۆ من عومرم چه‌نده؟ قه‌دری ته‌ماشای به‌ری مستی کرد و دوایی وتی:

«سۆبەحانە لایلا! ئاگە جەنابت راست پێچەوانەی حەممە چاوشی؛ بە رۆالت گەورەو بە عومری جەنابتە».

منالی؛ هیچ شکم تیا نییە کە چل و پینچ ئەو پەڕی چل و شەش عومری جەنابتە».

ئاگە، کە ئەمە ی لە کوێخا بیست فەرمووی: «حەممە چاوش! بە قەبری باوکم و بە سەری تۆ! ئەم کابرایە زۆر شارەزایە لەم عیلمەداو سەدی سەد لێی ئەزانێ». ئینجا فەرمووی: کوێخا وەرە دانیشە. ئیتر ئەو شەووە کوێخا سەعات بە سەعات حورمەتی زیادی ئەکرد. بەیانی کە هاتین بڕۆین ئاگە زۆر لە خۆی بوردهووە و بۆ ئەو قسانەش کە بە کوێخای وتبوو دلنەوایی کرد و وتی لێم ببووڕە نەمناسیویت کە تۆ ئەوێندە پیاویکی لایق و زانایت.

- کابرایەکی کورد گویدرێژێکی هەبوو؛ مایە ی ژبانی بوو. بە هاوینان کاروانی پێ ئەکرد و پتووە بەرێ ئەچوو. کەوتە زستان و بوو بە ریبەندان. بەفر نەییە هیشت ماله و مال بکری. کابرا پەکی کەوت؛ لە ماله وە ئەچوو بۆ مزگەوت و لە مزگەوتەو ئەهاتەو بە ماله وە. لە بەر پێ شتی زۆر پەریشان بوون.

کۆرپکی هەبوو، چوو تانجیەکی پەیدا کرد و وتی ئەم زستانە راوی پێ ئەکەم و بەمە بەلکۆو بکەوینە بەهار. تانجی هینایە ماله وە. باوکی چاوی بە تانجی کەوت ئاگری تی بەربوو؛ وتی: رۆلە هەر مالیک سەگی تیدایی فریشتە ی رەحمەتی روو ناکاتە ئەو ماله. پیاوی چاک بە ئەم تانجیە بەرەلا کە با خوا غەزەبمان لێ نەگری. کۆرە کەش وتی باوہ تۆ ئەزانێ ئیمە هیچمان نییە؛ ئیستە ئەم تانجیم هیناو بەلکۆو جار جار راویکمان بۆ بکاو پلەگۆشتیکمان دەست کەوی بیخۆین. باوکە کە وتی رۆلە نابێ؛ خوا غەزەبمان لێ ئەگری و فریشتە ی رەحمەت ئیتر سەر ناکا بەم ماله دا. کۆرە وتی و باوک وتی؛ ناچار کابرا ماله کە ی بە جێهێشت؛ بۆ نوستنیش چوو بۆ مزگەوت لە ترسی ئەو کە ئیتر مەلایە کە ی رەحمەت روو ناکاتە مالیان.

یە ک دوو شەو لە مزگەوت ئەمینیتەو لە برسا و لە سەرمانا هیزی لێ ئەبڕی، لە مالیشەو کەس نایە بە شوینیا. چارناچار هەلئەستێ بەرمالە ی ئەدا بە سەر شانیا و بەرەو مال ئەبیتەو. کە نزیک ئەبیتەو بۆنی چزو بزی گوشت دیت بە سەریا؛ ئەمیش زۆر تامەزرۆیە. کە ئەچیتە ژوورەو ئەپرسی ئەم گۆشتە چیە؟ کۆرە کە ی ئەلێ وەللا! بابە، ئیمرو تانجیە کەم برد بۆ راو. ئەوا بەرانی کۆیەکی کۆشتووە هینامەو؛ ئەم گۆشتە ئەو یە. ئەلێ: «ئە ی تانجیە کە لە کۆیە؟» ئەلێ ئەو تە لەو بەر قاپیە.

ئینجا ئەلئى: «تۆ خوا رۆله تۆ هېچ رەحم لە دلتا هەيه؟ ئاخىر ئەو تانجیبه بەسە زمانەش روحي هەيه وه‌كو ئیمه؛ چۆن خوا هەلئەگرئ ئیمه لەم بەر ئاگره دانیشین و ئەو لەو بەر سەرمايه؟ دە هەستە هەستە بچۆ بیهینه ژوورەوه لەو سەرەوه، با بۆ خۆی بکەوئ؛ نە، خۆم ئەچم. چل ساله نوێژ ئەکەم و رۆژوو ئەگرم مەلایه‌کەى رەحمەت لە مالمايه تا ئیستە شتیکیان نەدامئ. تانجیبه‌که -دایکم بە ساقه‌ی بئى!- بە شه‌ویک تیر گوشتی کردم. هەى بەلام دالە چاره‌ی مەلایه‌کەى رەحمەت! خۆی هەلئەستئ ئەچئ ئەنەوئ لە کەله‌مه‌کەى و ئەیهینئ لە گوئ ئاگردانه‌که بەر ماله‌کەى بۆ را ئەخات و دایئەنئ.

- کابرایه‌ک لەو شارەزووره ژنیکی شاری -که ناسیاویان ئەبئ- ئەبئ بە میوانیان. ژنه‌که پاک و تەمیزو جوانکه‌له ئەبئ، کابرای خانەخوئ تەمای تئ ئەکا. دوو سەپانیان ئەبئ، ئەچئ لە گەلیان قسه ئەکا بە یه‌ک که شه‌و بچنه سەر جینگه‌ی ژنه‌که. ژنه هەستئ بئ ئەکا و لە وه‌ختئ نووستنا بە ژنی خانەخوئیکه ئەلئ با جینگه‌کانمان بگۆرینه‌وه. ژنه هەلئەخەله‌تینئ جینگه‌ی بئ ئەگۆرینه‌وه.

ئەکه‌ویتە نیوه شه‌و کابرای خانەخوئ سەپانه‌کان هەلئەستینئ و یه‌کیکیان ئەنیریتە سەر جینگه‌ی ژنه. سەپان ئەروا و تاکیک ئەکیشئ بە ژنی خانەخویدا و ئەگەریتە‌وه. ژنه‌ش لای وا ئەبئ میرده‌که‌یه‌تی، دەنگ ناکا. که ئەگەریتە‌وه سەپانه‌کەى تریش ئەچئ، ئەویش ئیشئ خۆی ئەکا. ئینجا کابرای خانەخوئ، خۆی ئەچئ ئەویش ئیشئ خۆی ئەکا.

ژنه سەرى سڤ ئەمینئ ئەلئ: «ئەرى که‌چەل ئەمه ئیمشه‌و چئ بوو بویت بە چۆله‌که‌وه، هەموو سەعاتیکئ پئی نەچوو سئ جار هانیت؟» کابرا دەنگئ ئەناسئ ئەلئ: «ئای فاته ئەوه تۆیت؟» ئەلئ: ئەرى وه‌للا. ئەلئ: «حه‌مه‌یش گاتی؟» ئەلئ: ئەرى وه‌للا. ئەلئ: «خوله‌ش هەر گاتی؟» ئەلئ ئەرى خوله‌ش گامئ؛ بۆچئ ئەوه ئەوان بوون؟ ئەلئ: «ئەرى وه‌للا ئەوان بوون. ئەى رووم ره‌ش بئ بۆ که‌تنئ گێرام. ئیستە ئەوانیش گاتیان؟» ئەلئ: «ئەرى وه‌للا! گامیان. دووشاو بە گونت». ژنه‌ی شاریش لەو لاوه بۆ خۆی رزگار ئەبئ.

- کابرایه‌کی شارەزووری بە شیعەر بە بالای یاره‌که‌یا دیت، ئەلئ:

ئیزی پشقله وه دیواره‌وه	خالیک ها وه بان گونای یاره‌وه
گشتی وه قوروان یزه‌ی پشت ماله	نه‌وئ و بەرده‌وه‌ل، سه‌راو و ژاله
کونه‌ی سه‌ره‌و خوار خۆشه‌خۆش میژت	هەر خۆم وه قوروان ئەگرجه‌ی دیت

نیر بووگه وه می، می بووگه وه نیر

مینگه‌ی کیر وه ژیر حه‌قی سەن له نیر

- مەجه گه‌وجی باوه‌جانی به شعره‌وه باسی یاره‌که‌ی ئەکرد که ئەیوت:
ماله‌و مالیه‌ وه‌ک مانگای چلیس زولفی لولداگه‌ وه‌ک په‌لکه‌ گوریس

- بیوه ژینکی تهریری ده‌وله‌مەند جارێ دابوو ئەگەر یه‌کیک بیت به‌ شه‌وی چل
دانە‌ی له‌ گە‌ل بکا میردی پێ ئەکا؛ خو ئەگەر هاتوو یه‌کیک چوو چله‌ی ته‌واو نه‌کرد، سەد
لیره‌ی لێ ئەستینێ. به‌م جوژه‌ گره‌وی له‌ گە‌ل خە‌لک ئەکرد، خە‌لکیش به‌ ته‌مای سامانه‌که‌ی
ئەچوون و ئیشه‌که‌یان بو ته‌واو نه‌ئە‌کرا، قیرر ئە‌یگرتن سەد لیره‌که‌ی لێ ئە‌سه‌ندن. به‌م جوژه
سامانیکی زۆری پینکه‌وه‌ نابوو.

روژیک پیاویکی زرته‌ بوژی گرده‌ پیاو چوو وتی من هاتووم بو ئەم گره‌وه‌. ژنه‌ شوینی
بو چاک کرد و ده‌ستیان کرد به‌ ئیسی خیر کردن؛ هەر دانە‌یه‌کیان ئە‌کرد خه‌تیکیان له
دیواره‌که‌ ئە‌کیشا. کابرا تا پانه‌یه‌ک رویشته‌؛ ها خه‌ریکه‌ هیچی پی نه‌مینی؛ سه‌ره‌پای
ئە‌مه‌ش که‌ گوشه‌ چاوی دایه‌، سه‌یری کرد هه‌تا خه‌تیک له‌ سه‌ره‌وه‌ ئە‌کیشی ژنه‌که‌ به
دزیه‌وه‌ له‌ خواره‌وه‌ خه‌تیک لێ ئە‌کوژینیتته‌وه‌؛ کابرا پێی زانی. وتی: ئە‌وه‌ تو بوچ وا ئە‌که‌ی
و ئە‌یکوژینیتته‌وه‌؟ ژنه‌ وتی به‌ ئە‌وه‌نده‌ ئایه‌ت و به‌ ئە‌وه‌نده‌ سویند هیچم لێ نه‌کوژاندوته‌وه‌.

کابرا سه‌یری کرد ئە‌میش نه‌که‌وێته‌ فیل کردن ده‌ری ناهینێ و ئە‌یدوړیتنی. هەر خیرا
ده‌سه‌سه‌ره‌که‌ی ده‌ره‌ینا هینای به‌ سه‌ر خه‌ته‌کانا هه‌مووی کوژاندوه‌وه‌ وتی: «ئە‌مه‌ی پێ ناوی
من بلیم کوژاندته‌وه‌وه‌ تو بلێ نه‌مکوژاندوته‌؛ ئە‌م هه‌ویره‌ ئاویکی زۆری ئە‌وی. با له‌ سه‌ره‌وه‌
تێ هه‌لچینه‌وه‌». ژنه‌ که‌ ئە‌مه‌ی دی به‌ جارێ ناوکی که‌وت، وتی قور به‌ سه‌رم، ئە‌مه‌ که‌تنی
بێ ئیمشه‌وه‌ به‌ جارێ ئە‌مکوژێ. وتی: «پیاوه‌که‌ کۆلم داو گره‌وه‌که‌ت برده‌وه‌».

- کابرایه‌کی سوار، ریی ئە‌که‌وێته‌ دبیه‌ک سه‌یر ئە‌کا له‌م دبیه‌دا ته‌قه‌وه‌ هه‌رایه‌وه‌ که‌س به
سه‌ر که‌سه‌وه‌ نییه‌؛ جه‌نگیکه‌ ئە‌وه‌ په‌رێ نه‌بیتته‌وه‌. چه‌ن زه‌لام کوژراوه‌وه‌ چه‌ن سه‌رو قۆل
شکینراوه‌. هەر چه‌ند ئە‌کا بۆی ساغ نابیتته‌وه‌ ئە‌م هه‌رایه‌ له‌ سه‌رچی بووه‌وه‌ چیه‌. له‌ به‌ر
شله‌ژاوی دبیه‌که‌ش بۆی ری نه‌که‌وت له‌ مالیک توژی لا بداو به‌سه‌ستته‌وه‌؛ ناچار لینی داو
رویشته‌. که‌ ئە‌گاته‌ قه‌راخ ئاواپیه‌که‌ سه‌یر ئە‌کا ژینیک له‌ گوێ سه‌ربانیکا به‌ بیوه‌ وه‌ستاوه‌؛
کراسیکی درێژو که‌واپه‌کی سووری گۆل گۆلی له‌ به‌رایه‌، سه‌رکه‌بیه‌کی به‌ سه‌ره‌وه‌یه‌، چه‌مکی

که واکه‌ی هه‌لکردوه و خستویه ته‌گیرفانی؛ ته‌شیکه‌کی به ده‌سته‌ویه ورده ورده خهریکه ته‌شی ته‌پرسی؛ ده‌می بنیشتیشی له ده‌مایه بنیشت ته‌جوی. هه‌ندی جار به لایه‌کی کاکیله‌ی قه‌وجه‌یک له بنیشته‌که‌وه دیتیت و ده‌نگیکی ناسکی لیوه دیت.

کابرا چوو له‌م ژنه‌ی پرسى: ته‌ری خوشکم ته‌م هه‌رایه‌چیه له‌م دپیه‌داو ته‌م هه‌موو کوشتاره‌یان بۆج له‌یک کردوه؟ ژنه به‌بی ته‌وه خوی تیک بدا به‌سه‌ر خۆیتکه‌وه وتی: «بیژم چی برا؟ بیژن منیان گاو، ته‌م هه‌رایه له‌سه‌ر ته‌ویه».

- پیره‌میرد - به‌ره‌حمه‌ت بی - بۆی گیرامه‌وه وتی:

ده‌سته‌یه‌کی وه‌ک گول که‌وتبوینه‌یک؛ هه‌ر شه‌وی له‌شوینتیک کۆ ته‌بوینه‌وه؛ به‌شعرو ته‌ده‌بیات و دوا‌یی به‌یاری فه‌قیانه‌و به‌زمی قه‌دیمانه‌ پامان ته‌بوارد. له‌دوا‌ی ته‌مانه‌ شه‌وجه‌ره‌یان ته‌هینا. جا به‌هۆی شه‌وجه‌روه‌ کابرایه‌کی لاپه‌رسه‌نگ خۆی کوتابوه‌ ته‌و کۆمه‌له‌وه‌و عه‌یشی بی تال کردبووین. خۆی کردبوو به‌هاوده‌میکى ناهه‌موار و له‌هه‌موو قسه‌به‌کدا هه‌لیئه‌دایه‌ هه‌رزه‌چه‌نه‌ی ته‌کرد؛ جار‌جاره‌ش باسی خه‌لکی ته‌هینایه‌ ناوه‌وه. هه‌ر چیشیان به‌هینایه‌ته‌ مه‌جلیس، له‌پنشا‌ پری پیا ته‌کرد. خوا‌ی لیخۆش بی مامۆستا مه‌لا حسینه‌ گۆجه، یه‌ک دوو جار سیخورمه‌ی گه‌یاندی، عاری نه‌نه‌نا؛ که‌سبش رووی نه‌ته‌هات به‌ناشکرا ده‌ری کا.

مه‌لا عه‌زیزیکی داوده‌ییمان بوو زۆر گالته‌چی و عه‌نتیکه‌بوو. روژیکیان پیم وت: «مه‌لا عه‌زیز ته‌م کابرایه‌ هه‌راسی بی هه‌لگرتووین و پیمان چار ناکری». وتی: هه‌ر شه‌وی له‌مالی ئیوه‌ بن من دیم بۆتان ته‌تاریتم. ریکه‌وت و ابوو هه‌ر ته‌و شه‌وه له‌مالی تیمه‌ کۆ بووینه‌وه.

سا وه‌ختی شه‌وه‌چه‌ره له‌هه‌یوان ده‌نگی گه‌فه‌ی دوو گه‌مال هات، خه‌به‌ریان دا که‌وا شوانیک هاتوه‌و شه‌کات لای قازی ته‌کا (ته‌و سایه‌ مه‌لا ته‌حمه‌د سائب قازی بوو) ته‌یانزانی مه‌لا عه‌زیز گۆبه‌ندی به‌ده‌سته‌یه‌وه. مه‌لا عه‌زیز به‌ته‌واوی خۆی خستبوه‌ به‌رگی شوانه‌وه، حه‌مه‌ سه‌نهی پیاوی ئیمه‌و وه‌هابی مجه‌وری په‌ت کردبوو به‌خۆی و که‌ره‌ک و سه‌گ و گالۆکیه‌وه هاته‌ ژوره‌وه‌و وتی قازی دادا! وتیان کوره‌ چی قه‌وماوه؟ وتی: ئا، ته‌و مه‌لا حسینه‌گۆجه‌ په‌زی دزیوم. مه‌لا حسین وتی شتی وا نبیه‌ قازی. وتی برام شاهدت بینه. وتی: به‌سه‌رچاو وا ته‌چم بۆ شاهید؛ به‌لام سه‌گه‌کانم درن له‌ده‌روه‌ه‌ پی خه‌لک ته‌گرن، لی‌ره‌ یه‌کینک بۆم بگری تا ته‌چم شاهیده‌کانم دینم.

پەتەکانی دایە دەست کابرای لاپلەرسەنگەو. سەگەل هیچ مەریان نەکرد؛ بێ دەنگ لێ کەوتن تا شوانە چوو دەرهوه. ئێمەش لە پێش ئەوا یەکە یەکە چوینە دەرهوه. شوانە لە دەرهوه حەل حەلئیکی کرد. سەگەل راپەرین و کابرایان لە سەر گازی پشت خست، بە هاوار هاوار لە دەرگای حەوشەیان برده دەرهوه؛ دەرفەتی ئەوەیان ئەدا لە دەستیان را کا. تا بردیانە ئەوی کابرایان نیو مەرگ و بێ هۆش کرد. ئێنجا شوانە چوو سەگەلەکی لە کۆل کردەوه. کابرایان بە بێ هۆشی گرتە کۆلەوه و بردیانەوه بۆ مالی خۆیان؛ ئیتر بێرای بێر جارئیکی تر توخنی گۆبەند بکەوی.

- حەبیبەللاخانی باوەخانی رۆژیک لە دیواخانا لە گەل پیروز خانمی ژنیا دائەنیشی. کابرایەک ئەچیتە خزمەتی لێی ئەپرسی ها، کابرا سال چونه؟ ئەلێ قوروان سالی وا هەر نەوگەسەوه. ئەلێ: «گنۆر بێ گەیشتوو؟» ئەلێ: «قوروان وە سەر باوکت گنۆر گنۆر نییە، لێرە سووکی پتو ئەدەی لە ژیر پیروز خانمەوه وەکو ماری شەل سەر تیریتە دەرهوه».

-رەشە عەزە ی ئەحمەد عەلی سیتە بەسەر کە ئەکەوتە رەمەزان مەلایەکی ئەهینا نوێژو تەراویحی بۆ ئەکردن؛ رۆژووەکەشی تەقەلێر ئەکرد، دەنکی لێ ئەخوارد. کە ئەکەوتە بیست و هەشت و بیست و نۆی رەمەزان بە براکانی ئەوت: «کۆرپنە! وا جەژن هات؛ بچن سێ چوار مەرئیک پەیدا کەن بۆ جەژنەکە». ئەوانیش رۆژی پێش جەژن بە زمانی بە رۆژووه ئەچوون ئەیاندا بە سەر ئاواپیه کا تالانیان ئەکردن و چەن مەرئیکیشیان ئەهینا. شەوی جەژن ئەیانگۆرئ و نانی جەژنیان بێ دروست ئەکرد.

- کابرایەکی دز شەویک ئەچیتە سەر مالێک. لە کلاورۆژنەکەوه تەماشای ئەکا بزانی نوستون یان بە ئاگان. خاوەن ماله کە لە گەل ژنەکیا راکشابوو، چاوی لێی بوو بە ژنەکی و ت بە خوا ئافرەت باش بوو خوا ئەم مال و سامانە ی داینی بێ حەساینەوه (ژنەکەشی تازە هینابوو). ژنە وتی بە راست پیاووەکە تۆ ئەم سامانەت چۆن دەست کەوت؟ وتی: «وەللا ژنەکە! من لە هەوڵەوه ئیشم دزی کردن بوو؛ بە شەو ئەچوومە سەر هەر مالێک دەنگم نەئەکرد تا مانگ هەلئەهات، ئەچوومە سەر بانەکە. تیشکی مانگەکە بە کلاو رۆژنەکەدا ئەچوو خوارەوه، منیش دەستم بێ ئەگرت و ئەموت «ترب، ترب». ورده ورده پیا ئەچوومە خوارەوه؛ هەر شتیکی لە ژوورەکەدا بواپە کۆم ئەکردهوه و ئەمدایە کۆلما و دەستم ئەگرتەوه

به تیشکه که و ئه موت «فجوق، فجوق»؛ پیا ئه که و تمه وه و ئه هاتمه وه. به م جوړه من ئه م سامانه م پیکه وه ناوه.

کابرای دزه، که گوئی له م قسه یه بوو وتی که واته ئه مه شتیکی ئاسانه؛ با منیش وا بکه م. دهنگی نه کرد تا مانگ هه لات و تیشکه که ی له کلاور ژنه که وه چووه خواره وه؛ دهستی پی گرت که پیا بجیته خواره وه هه ر وتی: «ترپ، ترپ» شلپ له خواره وه زرمه ی هات و هه موو پراسووی ورد بوو به سه ر یه کا. خاوه ن مال هه لسا جوان و بوخت بالی به ست و له و لاه وه فرپی داو وتی ده بؤ خوټ فجوق بکه.

- کابرایه کی «مایندۆلی» چوار که ری دابوه پیش له شاره وه بؤ مال ئه چووه وه. گه شسته قه راخ شار سواری یه کیک له که ره کان بوو سه یری کرد سئ که ری له پیشه وه یه، که دابه زیه وه ته ماشای کرد چواره؛ سوار بوه وه سئ یه. سه ری لی تیک چوو. له پاشا وتی: «به بیان بجمه وه که ریک قازانج بکه م له وه باشته ر سوار بم و که ریکم له کیس بجی» به پیتیان ملی ری گرت تا چوه وه ماله وه نیوه مه رگ بوو.

- «شیخ بابه عه لی سوسه» دم و نه فه سه که ی دم و نه فه س نه بوو، هه چ شیت و ماره نگازیکیان ئه برده لای یه که و جار چاکی ئه کرده وه.

له و بناری کۆیه کچیکیان دابوو به میرد؛ کچه شه وی که زاوا ئه یه وی بجیته لای شیت ئه بی و ده ست ئه کا به که ف چه راندن. شایی له شاییکاران ئه بی به شیوه ن. هه یج شیخ و شه خسیک نامینیته وه کچه ئه به نه سه ری چار نا کرئ، له ئاخرا ئه یه یتن بؤ سوسه بؤ لای شیخ بابه عه لی. شیخ ژووریکی چۆلی سه ر به خۆی ته رخا ن کرد بوو بؤ ئه وه که شیتیان ئه برده لای له وی دابنی. کچه ی له و ژووره دا دانا و به ستیانه وه. شه وی پاش نوژی خه و تتان چووه لای کچه و قاپه که ی له سه ر خۆی داخست، نه یه یشت که سی تر بجیته ژووره وه.

چووه بن ده ست کچه وه و وتی کچم پیم بلئ تو دهر دت چیه؟ من بۆت چار ئه که م. تو شیت نیت، من زۆر شتی وام دیووه. زۆری سه ر خسته سه ری له ئاخرا کچه وه کو کچیکی ئاقل وتی یا شیخ چارم ئه که ی؟ وتی ئه مین به چارت ئه که م. وتی: ئه وی راستی بی من شیت نیم؛ له مالی باو کم کوریکی دۆستم هه بوو، ده ستمان کرد به یه کا و ئیسته کچینیم نه ماوه. له ترسی ئه وه که ئاپرووم نه چی و نه مکورژن خۆم شیت کردووه. شیخ وتی: مه ترسه بۆت چار ئه که م. هه ستا هاته دهر وه.

کەس و کاری کچەیی بانگ کرد وتی: «ئەم کچەیی ئێوە جێنۆکە دەستی لێ وەشاندووە لە گەلیا لێی نابێتەووە تەنانهت چووەتە ناو سکیههه. ئێستە من بە دوعا و تەلیسم سازم کردووە کە بێتە دەرەووە و وازی لە کۆل بێنێ، بەلام لە هەر لایەکەووە کە بێتە دەرەووە ئەو چاوەی کۆیژ ئەبێ؛ ئەگەر لە گۆچکەیهووە دەرچێ گۆیی کەر ئەبێ ئەگەر لە شەرمیههه بێتە دەرەووە کچینی نامینێ؛ بە کورتی لە هەر شوێنیکیههه بێتە دەرەووە ئەو شوێنیههه ئەفەوتی. ئینجا ئارەزووی خۆتانە بۆ ئەو هاتم پرستان پێ بکەم کۆی ئەلین تا لەوێوە بیهێنمە دەرەووە؟»

وتیان وەللا یا شیخ! نامانەوێ کچە کە عەبیدار بێی؛ کەواتە با هەر لە شەرمیههه بێتە دەرەووە خۆ هیچ نەبێ کچە بە بێ عەبیبی وەکو خۆی ئەمینیتههه. شیخ چووەووە بۆ لای کچەو لە پاش تۆزیک کچەیی هینایە دەرەووە. کچە لە جاران گەلێ ژیرتر بوو. بەم جۆرە کچەیی رزگار کردو کارە ساتەکەشی بە کەس نەوت لە پاش چەند سال هەر وا بە بێ ناو گێرایههه.

- شیخ محەمەدی شیخ جەلال گێرایههه وتی شیخ لەتیف هەبوو لە ئاوی هۆمەر قەلا پارچە زەویەکی هەبوو «قنگە بۆران» یان پێ ئەوت؛ کردبووی بە گەنم. زەویەکی تریش لە تەنیشت زەویەکی ئەووە بوو پێیان ئەوت «مەترەقی قازی»، ئەویش هەر کرابوو بە گەنم. جا خەلکە کە ئەچوون سەیریان ئەکرد ئەیانوت «ماشەللا ماشەللا لە قنگەبۆرانی شیخ لەتیف، مەترەقی قازی داپۆشیوه». شیخ لەتیف لە داخی ئەم بەندو باوه رۆزیک گاو گۆتال ئەکاتە زەویەکی خۆیههه هەمووی ئەخۆن.

- کابرایهههکی خۆشناو بە کاروان چوو بوو بۆ ئەو ولاتی «ئالان». سەبیلێکی کرپیوو بردبووێههه بۆ لای خۆیان. لەوێ لە سەر شاخیک چەند کەسیک لە ئاوییهههکی خۆیان لێ کۆ ئەبنهههه سەیری سەبیلە کە ئەکەن؛ یەکیکیان کۆتوپر سەبیلە کە لە دەست ئەکەوێتە خوارهههه و زەردو کاو ئەبێ بەویدا سەبیل ئەروا.

ئەمانە ئەکەوێتە پەرۆشهههه کە چۆن ئەم سەبیلە بێننهههه؟ یەکیکی ژیریان ئەبێ لەناکاو هەلی ئەداتی ئەلێ: «مادۆش داماینههه؟ نوکە من سەبیلانتا لۆ دینمهههه». ئەلێن: «کوو؟» ئەلێ من دەستی خۆ لە قەفی وی دارە دەگێرم و خۆ شوێر دەکەم؛ یەکی ئەنگۆش دەستی خۆ لە قاچی من توند ئەکاو خۆی شوێرکاتەوه، یەکیکی تریش لە قاچی وی تا ئەگەینه سەبیلان».

هەموو ئەلێن باشههه؛ تۆ ئەم فیکرەت لە کۆی کرد؟ کابرا باوهش بە دارە کەدا دەبێتەوههه و یەکیکی تریش قاچی ئەو ئەگرێ؛ بە کورتی وەکو خۆی وتویهتی وا ئەکەن و بەو جۆرە

خویان شورِ نه‌که‌نه‌وه به شاخه‌که‌دا. کابرا که پینج شه‌ش که‌سی پیا داله‌روچکه نه‌بی. ده‌ستی شل نه‌بی و شانی وه‌خت نه‌بی له بن ده‌ری؛ بانگیان لی نه‌کا نه‌لی: «ده‌سا خو توند بگرن، تف له ده‌ستان ده‌که‌م». هدر که ده‌ست له دار به‌ره‌لا نه‌کا هم‌موویان نه‌که‌ونه خواروه هه‌پرون به هه‌پرون نه‌بن.

- له گوندیکی نه‌وه خو‌شناوه مالیک له گوندیکی تر بووکیک دین. بووکه تا دوو سی رۆژ میوان نه‌بی و هیچ نیش ناکا، له پاش سی رۆژه خه‌سوه‌که‌ی بی نه‌لی ده کچم هه‌لسته نه‌وه ئاوه و نه‌وه سویتنه‌یه و نه‌وه‌ش ئارده له‌وه‌که‌نوه؛ له‌وه دیوی کۆله‌که‌که‌وه بیانیه‌نه‌وه هه‌ویره‌که‌ بکه. کچه هه‌لته‌ستی و نه‌چینه به‌ر که‌نوو ئارد ده‌ریینی. وا ری نه‌که‌وی نه‌بی ده‌ستی به‌م لاو به‌وه لای کۆله‌که‌که‌دا به‌ری تا ئارده‌که له‌که‌نوه‌که‌ی ده‌ریینی. که ده‌ست نه‌با پاشان ده‌ستی بۆ ده‌رنایه‌ته‌وه و هدر له‌وی وشک نه‌وه‌ستی.

خه‌سوه‌که‌ی که نه‌بیینی وا بووکه هدر دیار نه‌بوو بانگ نه‌کا: «حایشی! حایشی! نه‌وچما دیار نیت؟» حایشیش نه‌لی: «مابا که‌ی ده‌ستانم حاسی بوینه؟»
خه‌سوه که نه‌چی راسته ده‌ستی گیری خواردوه؛ چونکه ده‌ستی به‌م لاو به‌وه لای کۆله‌که‌که‌دا بردوه‌وه پر مستی کردوه له ئارد ئیتر چار نییه. نه‌یکا به هه‌راو هه‌موو ئاواپی کۆ نه‌بنه‌وه که چاری نه‌م به‌لا گه‌وره‌یه بکه‌ن و بووک رزگار بکه‌ن. «مامۆتک» یک نه‌لی: نه‌بی هدر دوو ده‌ستی بیریته‌وه. ده‌ست نه‌با بۆ هه‌ره (مشار) نه‌یه‌نی هدر دوو ده‌ستی بووکه بیریته‌وه، مامۆتکیکی تر نه‌لی: «نه‌بابه‌ه و نا‌بی؛ بووکیمان بی ده‌ستان ده‌بی با کۆله‌که‌که‌ی بیریته‌وه». هه‌مویان نه‌لین: «نه‌ی مالت کاول بی لۆزه‌کاوه‌ت؟» چما نه‌م فیلته زانی؟

هدر یه‌که ده‌ست نه‌ده‌نه «ته‌ور» یک و کۆله‌که‌ بیریته‌وه. کابرایه‌کی کۆیش له‌وی بوو؛ سه‌یر نه‌کا کۆله‌که‌که‌ بیریته‌وه خانوه‌که نه‌روخی و نه‌ویش سه‌ری تیا نه‌چی؛ هدر خیرا په‌لاماری سه‌ری بووکه نه‌دا ده‌رزی به سه‌روه نه‌بی. ده‌رزیه‌کی لی نه‌کاته‌وه و نه‌یچزینی به ده‌ستی بووکه‌دا. بووکه‌که‌ چه‌یه ده‌رزی هه‌ست نه‌کا هدر دوو ده‌ستی خو‌ی به‌ره‌لا نه‌کا. ئینجا خه‌له‌که‌که ده‌وری کابرایان نه‌دا نه‌یانوت «تۆ فریشته‌ی! بووکانت له‌که‌ندوان کردۆته‌وه».

- حاجی برایماغای عه‌نبار له‌گه‌ل حه‌مه ره‌حیمی پیاوی نه‌چن بۆ سابلاخ. له‌ریگه‌دا تووشی ماسیه‌کی زله نه‌بن. حاجی دلی لی نه‌چی، نه‌لی حه‌مه ره‌حیم، بیکره‌وه بۆ نه‌م نیوه‌رۆیه بۆم بکه به‌که‌باب.

حەممە رەحیم ماسى ئەکەریت و ئەبیاتەو. حاجى نووژى نیوهرۆ ئەکاو ئەلى حەممە رەحیم خەوم دى؛ تۆزى ئەنوم. کە هەستام ئەو وەختە نان ئەخۆم. ئەو ئەنوی و حەممە رەحیم ماسى دروست ئەکا. ئەچیتە دەرەو نازانم چى بىنى، تا دیتەو پشیلە ماسیە کە ئەفرىنى تەنها کلکە کەى ئەمىتتەو.

حەممە رەحیم لەمە زۆر پەست ئەبى و ماسى تریش نیبە بیکرئ. ناچار دىنى کلکە ماسى ئەبا ئەبەنۆى بە دەست و پلى حاجیاغاداو پاش ئەو جوان و پوخت خۆى قاوالتى پى ئەکا.

حاجیاغا لە خەو هەلئەستى و ئەلى: حەممە رەحیم ماسیە کەم بۆ بىنە. ئەلى: «قوربان، ماسى چى؟ تۆ لە پىش ئەو دا بنووی بۆم کردى بە کەباب و خواردت». ئەلى: «کوره قورمساغ! لە کوئى خواردم؟» ئەلى: «قوربان، بۆچى جنىو ئەدەى؟ تۆ جارئ بۆنى دەستى خۆت بکە بزانه ئىستەش بۆنى ماسیە کەى لى دى یا نه؟ ئەمە چىبە هەر لە خۆتەو هەموو جار پیاو ئەشکىنى؟»

حاجى بۆنى دەستى خۆى ئەکا سەیر ئەکا بۆنى ماسى لى دى؛ ئەلى: «دەسا بە گۆرى بابم راست ئەکەى خواردوومە؛ دياره ماسى کەرانباوگا و هیچ بەرگە ناگرئ و برى سەعاتیک ناکا، کوپرا بەم سەعاتە خەو برسىم بوو. دەسا بە سەرى تۆ زۆرم برسىه؛ شتىكى ترم بۆ بىنە با بىخۆم».

حەممە رەحیم نانى تری بۆ دىنى و ئەلى: «قوربان، تۆ هەموو جار بە بى ئەو لە شت ورد بىتتەو هەروا لە خۆتەو و تۆرە ئەبى، سەرم ئەبەى بە رىشى بابما». ئەویش ئەلى: «قەینا کا گەوجە کە».

- کابرایەک هەبوو لە دى «تورجان»، مام قەرەنى ناو بوو؛ کابرایەكى پىرى شپى هەزار بوو؛ سەرو سەكوتى ئەو ئەندە سەیر بوو هەرکە چاوى پى ئەکەوت دەستى ئەکرد بە پىکەن. کردەو و هەلسان و دانىشتنى وەکوو شىت و بوو؛ شىتیش نەبوو.

گۆرستانیک لە نزىكى تورجانە، زۆرتر مردووى ئەو ناو دىننە ئەوى. رۆژیک لەو دەورە مردوویک ئەمرئ و ئەبەیننە ئەوى. پیاوکانى تورجانیش کۆ ئەبنەو ئەچن بۆ گۆرستانە کە بۆ ئەوى لە ناشتنى مردووە کەدا لەوى بن.

مام قەرەنیش ماکەرە قۆرپىكى لاتى هەبوو؛ سواری بوو کەوتە شوپنیا. خەلکە کە کە پىیان وت: «مام قەرەنى پیاو تىت بى مەیه؛ خەلکوخواى بىنگانە زۆر لەوتیه. ئیمە بۆ شىوین»

ٲهچين ٲو شايي ناچين؛ شووره بيه نهوهك يهكي ٲٲينني ٲو ٲيمه باش نيہ. كه هاتينهوه ده ربه گهنمت ٲهدهيني». مام قهرهني وتي باشهو گهرايهوه.

ٲياوهكان چوون و گهيشتنه سهر گورٲستانهكهو خهلكيكي تري زوريش لهوي بوون. مام قهرهني كهوتهوه بييري كه به كام ربه گهنمهكهي ٲهدهني؛ دوو ربه له ٲاوايهكهيانا ههيه: ربهيهكي گهوره و ربهيهكي ٲچووك. ههستا چوو ههر دوو ربهكهي هينا ههر يهكه تاله بهٲيكي ٲيخستن و بهستي به كورتاني كهره لوٲيهوهو خوي سواري كهره بوو و بهري كهوت. بهنهكان دريژ بوون، ربهكان نهخشان له زهويهكهو گهٲيكيشيان ههر زياد بوون. بهم تهق و هوږ و ديمهنهوه چوو ٲو گورٲستان. مام قهرهني له ٲيشا خوي بوو ٲهتوت مهيمونه، ٲيسته ٲهم دوو ربهشيه وهكو دوو كيسهٲ به شوين خويهوه به تهق و هوږ زياد كرد، ٲهوهندهٲتر ديمهني ٲي دابوو.

كه چوهه سهر گورٲستان ههموو عالمهكه دهستيان كرد به ٲيكنهين وتي: «ٲهوه ٲوچ ٲيٲهكهن؛ من هاتووم بزائم به كام لهم ربانه گهنمهكهم ٲهدهني؛ به گهورهكهيان يان به چكولهكهيان؟ با ٲوم ساغ بيٲهوه». وتيان: «مام قهرهني! ٲيمه وتمان با كهٲن روو نهدا، كهچي ٲيسته ٲو خراٲٲرت كرد. به خوا تازه دهنكت نادهيني».

- له ديهكي ٲهو سهر شيوه ريويهك فير بووبوو ٲهچوو جووچك و مريشكهكانياني نهخواردو خهلكهكش به هيچ جوږ چاريان نهٲهكردو بهر ٲلاريان نهٲهكوت. له باش ٲهوه كه زيائتيكي زوري كرد، روژيڪ بهرٲهل كهوت و گرتيان. ههموو ٲههلي ٲاوايي ٲي به داخ بوون، تهنانهٲ فهٲيكانيش مريشكيكيان ههبوو ٲهويشي خواردبوو. ههموو ٲي كو بوونهوهو ههر يهكه وتي به جوږي بيكوژين. يهكن وتي به زيندويي ههر چوار ٲهلي بيٲين؛ يهكيكي تر وتي ناوهٲا به زيندويي ٲارچه ٲارچه گوشتي ٲي بكهينهوهو له بهرچاوي خويهوه بيدهين به سهگ؛ يهكن له فهٲيكان وتي: «من چاري ٲهمه ٲهكهم. ٲيسته كلك و گوٲي ٲهكهم و ههر دوو چاوي ههٲهكوٲلم با ٲو خوي بهو سزايه ٲٲوي».

- كاٲرايهك كهچيكي دراوسٲيان ههبوو ٲهيويست بهٲيني. هاوٲيهكي ههبوو ناردی ٲو خوازينني ٲوي. كاٲرا چوو هاتهوه لووت وٲووتی دابوو به يهكاو وتي ٲيشهكه ري نهكوت؛ نهيان ٲهدا به شوو. وتي: چون نهيان ٲهدا؟ خو ٲيمه زووتر ورده قسهيهكمان كردبوو. وتي:

«بە خوا و بە سەرى تۆنەيان ئەدا من گەلێکم تەقەلا دا. لە پاشا تا بۆ خۆم سار کرد قىر سى بوو».

- کابرایەک لە ولاتى «سور سور» لە قەراغ ئاوايەک تووشى گاوانىک بوو. گالەكەى بەرەللا کردبوو خۆيشى دانىشتبوو. ئەمىش چوو لە لايەوه دانىشت و هەروا دەستيان کرد بە قسە کردن. پى وت: «ماشەللا گاگەلەكەت زۆرە؛ ئەبى نانى چاکت بى». وتى: «بە خوا کاکە ئەركى زۆرم لە سەرە. لەم دىيە لە لايەكەوه گزىريانم، مەلایانم، گاوانيانم، لە گەل ئەمانەشا (دەستى برد زۆرنايەكى دەرھىنا و دەستى کرد بە زۆرنا لى دان) گيانىکم بەم فىقە فىقەيە. ئەگەر ئەمە ئەبى لە برسانا ئەمرم».

- بابەكرى سەلماغا قاقەزىكى نەينى نووسىبوو بۆ مەندووبى سامى لە بەغدا. قاقەزەكەى دابوو بە دوو خزمەتكار كە بىيەن بۆ بەغداو بىدەنى، بەلام نابى بكنە كارى كە كەس پىيان بزانى و نابى بە هىچ جۆر دەست و پىوهندى حوكومەتى عىراق پىى بزانى. كابراكان زۆر بە نەينى و بى دەنگ سەر لە بەيانىك ئەگەنە بەغدا و ئەچن لە چايخانەكەى ژىر ئوتىل «وجنەالشارع» دانەيشن بۆ ئەوه نانى، چايى شتىك بخۆن و هەناو و بانىش گەرم بىى ئەو وەختە بچن قاقەزەكە بگەيەن.

لە بەغدادا كفتەو كوبيە فرۆشى دەستگىر هەيە؛ لە وەختى نانخواردنا بە چايخانەو ئوتىلەكان ئەسوورپنەوه. ئىتر بانگ ناكە كفتە، يا كوبيە، چوو هەر شوپىنىك بە دەنگى بەرز ئەلى: «كەرىم، يا كەرىم». مەردمەكە تىئەگەن. لەو كاتەدا ئەوان لە چايخانەكە دانىشتوون، كەبى كوبيە فرۆش ئەچىتە ژوورەوه لە سەر رەوشتى خۆى چاوىك بە مەردمەكەدا ئەگىرى و بانگ ئەكا «كەرىم، يا كەرىم!» كە ئەم ئەم بانگە ئەكا توومەز يەكئى لەو دوو كابرايە ناوى كەرىم ئەبى، هەر سەر ئەنئىتە بناگوىى هاورىكەيەوه ئەلى: «برا هەلسە با برۆين؛ ئەلئىن بەغدا جاسوسى زۆرە، راست ئەكەن. ئىمە هىشتا نەچووينەتە دەرەوه ئەوه كابرا ناسىنى و بانگى منى كرد. بە قورئان حوكومەت پىمان بزائى بەل پەلمان ئەكات». لووس و بارىك هەلئەستن و هەر لەويوه ئەگەرىنەوهو دىتەوه كارەساتەكە بۆ بابەكراغا ئەگىرنەوه.

- شىخ مەحمودى شىخ سەعید سەدو بەنجا سوارىكى لەگەل ئەبى و لەو دۆلى «گەلال» دا ئەبى بە ميوانى «فەرحاناغای چوچانى». فەرحاناغا هەژدە سەر مەر سەر

نەبرئ؛ دیاره روون و برنج و تفاقى ئەم میواندارییه تو بیلنی که چی تیچووہ! لە ژیر دەواری
هەژدە هەستوونیدا شیخ و پیاوہکانی دائەنیشن، فەرحاناغاش قسەو روو خۆشپەکی لە
میوانداریه‌کەى گەلئ خۆشتر بووہ.

شیخ مەحموو ئەم نان و خوان و پیاوہتیەى زۆر بە دل ئەبئ، لەگەل فەرحاناغا دەست
ئەکەن بە قسە کردن. روو ئەکاتە فەرحاناغا ئەلئ: «کە چوو مەوہ دوو گەمالئ زۆر نایابم
هەبە بۆت ئەنێرم، بۆ پاسی مەرۆ مالائى تو زۆر بە کەلکن. فەرحاناغاش ئەلئ: «یا شیخ!
تو خۆش وى گەمالم نەگەرە کە». شیخیش ئەلئ: «فەرحاناغا من حەوت و هەشتم پى
ناکری». فەرحاناغا ئنجا ئەلئ: «یا شیخ! من وە باوکیشمەوہ رایمەم ناکەوئ قسەى وا بکەم;
من ئیژم چى و تو ئیژى چى؟ هەى بیتم وە دەورتا».

- کاکە رهشید سدقى بۆى گێرامەوہ وتى: مەحموو پاشای جاف توورە ببو لە خەلیفە
محەمەدى دووم؛ ونبوی ئەو دەوایت باوکە لە هەر لایەک بئ، بیگرن و سنگى کەن. خەلیفە
محەمەد هەلدئ و ئەداتە کەژ. خۆى بۆ ناگیریتەوہ لەم هەوار بۆ ئەو هەوار لەم دئ بۆ ئەو
دئ، هەر لایەک ئەچی ملکى مەحموو پاشا ئەبئ و خۆى بۆ حەشار نادری. لە ئاخرا وەرەس
ئەبى بە دزیبەوہ ئەچیتەوہ، دوو بار کەشک و دوو بار دۆینەو دوو تانجى نایاب و چەند
مەشکىک ئەخاتە ناو بارى بارەکانەوہ و ئەچئ پەنا ئەبا بۆ حەسەن بەگى قادر بەگ
کەتکای بۆ بکا لای پاشا و پاشا لئى خۆش بئ.

کە ئەچئ و حەسەن بەگ چاوى پئ ئەکەوئ ئەلئ: ها خەلیفە محەمەد! تا نەتایە
تەبەق، نەتوت سەدەق؛ جا ئیستا هاتگى و پەنات هاوردگە؟ خەلیفە ئەخاتە شوین خۆى و
بە شتوو مە کەکانەوہ ئەبیا بۆ لای پاشا.

کە ئەچن شیخى حسامەدین لەگەل پاشادا لە دیواخان دانیشتون و قسە ئەکەن.
بارەکان لەو لاوہ خراون و تانجیەکانیش لەم لاوہ لە بەر هەستوونى دەوارە کەدا کەوتون،
ئەوا شیخى حسامەدینیش لەگەل پاشادا لە گەرمى قسەدايە، لەو وەختەدا لەم لاوہ تانجیەکان
دەست ئەکەن بە مەرەم.

خەلیفە لە مەرەى ئەمانە توورە ئەبئ و لا ئەکاتەوہ بە لای تانجیەکانەوہو ئەلئ: «بۆرەى
نان و ورتنە. جارئ نۆرەى شیخە، نۆرەى ئیوہ نیبە لە مەرەم بکەون». پاشا و شیخ
حسامەدین کە گوئیان لەم قسەى ئەبئ دەست ئەکەن بە پیکەنین، ئنجا شیخیش تکای
لێخۆشبوونى لە پاشا بۆ ئەکاو پاشا لئى خۆش ئەبئ.

- کابرایەک پارە ی لای کابرایەکی تر بوو؛ ئە ی ئەدا یەو و ئە یوت لام نییە. ئەویش وتی باوکم بچین بۆ لای مە لا بۆ شەرع، سویندم بۆ بخۆ که لات نییە ئە و وختە وازت لێ دینم چوون بۆ لای مە لا و کابرای داواکەر بە مە لای وت که سویندی ئەم کابرایەم بۆ بدە. مە لاش قورئانی هینایە پیشەو و هات بە چۆکا له خزمەتی قورئانا و پیتی وت سویندی بۆ بخۆ. کابرا دەستی هەلبەری و دای بە قورئانا و وتی: «بە هەقی ئەم قورئانە هیچی ئەم پیاو وەم لا نییە!»

له پاشا مە لا قورئانی هەلگرتەو و بە کابرای وت باوکم بینە کە فارە ی سوین و قەسە منامە کە بدە. کابرا وتی: «تۆ خوا مامۆستا بێ زەحمەت ئە گەر قورئانە کە نە هینیتە وە». مە لا قورئانی هینایە وە. ئنجا کابرا بە هەر دوو دەست مە لای بە قورئانا و وتی: «بە هەقی ئەم قورئانە هیچی قەسە منامەت لام نییە».

- کابرایەکی پیری کورد بە و کە لی دەربەندی خانە دا بە پێیان سەر ئە کە وت و زۆر ماندوو و پە ریشان بوو؛ نە یئە توانی برۆا. دەستی بەرز کردە و بۆ عاسمان دەستی کرد بە پارێنە و وە وتی: «خوا یە پیرم و بێ هیز؛ بە گە و رە یی خۆت له خەزینە ی غە یبە وە گویدرێژێ، ماینی شتیکم بۆ بنێرە با سواری بێم و لە و هە و رازە وە سەرم خا».

ئەم له نزا و پارێنە وە یە دا بوو کۆتو برۆ له دوا یە وە خە یە ک هات. که لای کردە و وە کابرایە که سواری ماینیک بوو و جوانو یە کی بە شوینە وە یە. وتی بە خوا باش بوو نزا کهم گیرا بوو، خوا ئە و جوانو وە ی بۆ ناردم ئیستا سواری ئە بێم و رزگارم ئە بێم لەم سە رە و ژو و رە یە. هە ندێ چا وە رپی کرد، سوارە که گە یشتە جێ. سوارە له کابرای خوری کورە کابرا تۆ چیت؟ وتی بە قوربانت بێم! پیاویکی پیری ریبوارم و ئە و توشم بوو بە توشی ئەم هە و رازە وە. هەر چە ند ئە کەم ناتوانم پیا یە سەر که و م. کابرا وتی: کا ورا وا دیارە تۆ یش سە رە و زو و ر ئەرۆ ی، ئەم ماینەم ئیستا لەم بنارە دا زا و ئە و جوانو وە ی بوو. جوانو وە که کۆرپە یە و ناتوانی سەر که و ی بۆم بگرە بە کۆلە وە تا له هە و رازە که سەر ئە که و ی. کابرا وتی: کورە پیاوی چاک بە من خۆم ناتوانم برۆم، ئیستا چۆن ئە توانم جوانو و هە لبگرم؟ کابرای سوار دەستی دایە تە فە نگ و وتی: «وە که لام دە ویت باوک! هە لی ئە گری باشە ئە گە ینا وە تە نها فیشە کی ساردت ئە که مە وە».

کابرا له تاو گیانی خۆی نیشته به جوانوه‌وه و جوانووی هه‌لگرت؛ نه‌یشه توانی به‌روا و نه‌شی ئه‌ویرا نه‌روا. له به‌ر خۆیه‌وه ئه‌یووت: «ئه‌رئ خوا وه قوربانته بێم! تو که له دو‌عا تئێ ناگه‌ی بۆچ گیرای ئه‌که‌ی؟ من وتم ولاغم بۆ بنیره سواری بێم، یا وتم سواری بێم؟»

- کابرایه‌ک هه‌بوو مام نادری ناوو بوو؛ زه‌رده‌واله پێی فیر بوو زوو زوو پێوه‌ی ئه‌دا. هه‌ر وه‌ختیش پێوه دابوایه تا خۆی پیس نه‌کردایه رزگاری نه‌ئه‌بوو. رۆژیک زه‌رده‌واله‌یه‌ک پێوه‌ی دا؛ هه‌یج ده‌واو ده‌رمان و شه‌خسیتیک نه‌ما به‌ دوایدا نه‌گه‌رین. مام نادر ئیسته‌وه ئه‌وساش خۆی پیس نه‌کرد و ئاخری کوشتی. خزموخواو ده‌رو دراوسی و عه‌شیره‌ت کۆ بوونه‌وه و ناشتیان و پاشان چوون سه‌ر خۆشیان له‌ مال و مناله‌که‌ی کرد و وتیان «خوا ئیمانی باتنی! ئیمه‌ هه‌موو هه‌ر ئه‌بێ بمرین». کورپیک هه‌بوو وتی: «تو خوا خزمینه‌! واز بینه‌، ئیمانی چی؟ ئه‌وه خوا تو‌زئێ گووی نه‌دایه‌، ئیسته‌ ئیمانی له‌ کوی ئه‌داتنی».

- که‌یخه‌سه‌ره‌و به‌گی مه‌حموو پاشا تو‌وره‌ ئه‌بێ له‌ پیاویکی پشت ماله‌و گال ئه‌دا ده‌ستیکێ بېرن. کابرا په‌نا ئه‌باته‌ به‌ر هه‌سه‌ن به‌گی قادر به‌گ که‌ تکای بۆ بکاو که‌یخه‌سه‌ره‌و به‌گ لێی خۆش بێی. هه‌سه‌ن به‌گ ئه‌چی و روو ئه‌کاته که‌یخه‌سه‌ره‌و به‌گ ئه‌لسی: «که‌یخه‌سه‌ره‌و به‌گ، ئه‌و کابرای پشت ماله‌ - که‌ و تووته‌ ده‌ستیکێ بېرن - تکات لێ ئه‌که‌م ده‌سته‌که‌ی مه‌به‌ره‌ هه‌ر له‌له‌ی بکه‌».

- مه‌حموو پاشا هه‌ندئێ پارهی لای عه‌ولا به‌گی شه‌ره‌فه‌یانی بوو؛ پاشا بۆ کویستان ئه‌چوو پیاویکی نارده‌ لای عه‌ولا به‌گ بۆ پاره‌که‌. عه‌ولا به‌گیش به‌ پیاوه‌که‌ی وت: عه‌رزێ پاشا بکه‌ ئیسته‌ پارهم له‌ ده‌ستا نییه‌، به‌ خیر که‌ له‌ کویستان گه‌راپه‌وه‌وه‌ هاته‌وه‌ بنه‌ی کانی چه‌قل، ئه‌و وه‌خته‌ خۆم پاره‌که‌ دینه‌وه‌ بۆ خزمه‌تی.

کابرا چوووه‌وه‌ قسه‌که‌ی بۆ پاشا گنیرایه‌وه‌. پاشا تو‌زئێ تو‌ره‌ بوو رووی کرده‌ هه‌مه‌سه‌عی به‌گ فه‌رمووی: تو‌ بچۆ پاره‌که‌ بینه‌وه‌؛ منیش له‌م وه‌خته‌دا پارهم پێویسته‌. هه‌مه‌سه‌عی به‌گیش له‌ به‌ر ئه‌وه‌ که‌ له‌ خالوانه‌وه‌ خزمایه‌تی له‌ گه‌ل عه‌ولا به‌گا هه‌بوو، ئه‌یویست ئیشیکێ وا بکا که‌ پاشا ئه‌مجاره‌ وازی نیتێ تا له‌ کویستان ئه‌گه‌ر بته‌وه‌. هه‌روا خه‌ریک بوو قسه‌ی بۆ پاشا ئه‌کرد، هه‌سه‌ن به‌گی قادر به‌گیش له‌ دیواخان بوو، که‌ گویی له‌ قسه‌ کانی هه‌مه‌سه‌عی به‌گ بوو رووی تیکردو وتی: «هه‌مه‌سه‌عی! تو‌ چیت داوه‌ له‌م زرمه‌

زلیه؟ گوو وه ریش باوکی تهره فهینیان». پاشا سهیریکی دانیشتوه کانی کردو. زهرده خه نه یهک گرتی و ئیتر هیچ دهنگی نه کرد.

- والی هاتبوو سوله یمانی. له بهر ئیشیکی زلی عهشایهری ناردهبوی به شوین مهحمووپاشای جافدا که بچی بو سوله یمانی. پاشا همه عهلی بهگ و حهسن بهگ و چند سواریک له گهله خۆی نه باو نه چی بو سوله یمانی و نه چیته لای والی. خۆی و همه عهلی بهگ و یهکیکی تر نه چنه دیواخانی والی و پیاوه کانی له دهره وه نه بن.

له حه وشه کهدا له ناو چیمه ن و سه ر حهوزه کهدا کورسی و سه نده لی دانرابوو، والی له وئ دانیشتوو. مهحمووپاشا له تهنیشت والیه وه له و بهر حهوزه کهوه دائه نیشتی. همه بهگ و پیاوه که ی تریش له م بهروه دائه نیشتن. حهوزه که زور پان نابن، پیاوه که گوئی له قسه کانی والی و مهحمووپاشا نه بن که قسه نه کهن له باره ی کارو باری عهشیره ت و حوکومه ته وه؛ بهلام له بهر نه وه به تورکی قسه یان نه کرد و نه میش تورکی نه نه زانی رووی کرده همه بهگ وتی: «نه وه والی و پاشا ئیترن چی؟»

حه مه عهلی بهگیش قومار بازو زیره ک بوو، تورکیشی باش نه زانی وتی: «وه للا میرم بیترم چی؟ والی ئیتر ئا خو کئ هیه به توانی باز بدا به سه ر ئه م حهوزه دا؟» پاشاش نه فهرموی: «جا ئه م حهوزه چیه، من پیاوی وام له گه لایه هه ر له جافا دوو نه ونده ی ئه م حهوزه ش باز نه دا».

به خوا کاکه بهگم بهگ نه بن، که ئه مه نه بینن راست نه بیته وه به بی هیل و گفتم، تف له شه یتان و دوور له ره حمان چاکی نه کا به لاداو باز نه دا به سه ر حهوزه کهدا و قوت له بهر ده می والیدا نه وه ستن و نه لئ: «نه وه تو ئیتر چی؟ سا وه قهوره که ی حه مه پاشا نه گه ر له بهر پاشا نه بوایه، بازم نه گه یانده نه و دیوی ئیوه شه وه؛ ئیتر تو چون ئیتر کوری وانیه باز بدا وه سه ر ئه م حهوزه دا؟» مهحمووپاشا والی له م کرده وه یه نه که ونه عالمیکی تره وه. پاشاش ئیتر هیچی بن ناوتری.

- نازانم هه ر نه و جاره نه بی یا جاریکیکه، هه مان کور دائه نیشته وه و والی و مهحمووپاشا قسه ی عهشیره ت نه کهن، هه مان پیاویش هئ لینیان تی ناگا. جووتی کهوشی سووریشی له پینا نه بن، له حه مه عهلی بهگ نه پرسن نه وه والی و پاشا ئیترن چی؟ نه ویش نه لئ: «والی به پاشا نه لئ ناخو نه و پیاوه نه و کهوشه سوورانه ی به چند کریوه؟ پاشاش

ئه‌لئی نازانم». ئنجا پیاوه که هەر له‌مبه‌ری حموزه‌که‌وه له سەر سه‌نده‌لییه‌که دانیشتووه، هەر دوو قاچی به‌رز ئه‌کاته‌وه [روو ئه‌کاته] پاشا و والی ئه‌لئی: «وه چوار قهرانم سه‌ندگه، وه چوار قهران».

- فه‌قی مه‌حمووی پیاوی سه‌سن به‌گی قادر به‌گ گێراپه‌وه وتی:

سه‌سن به‌گ له «بئ سه‌لمین» خستبووی؛ منی ناردبوو بۆ سه‌ر عه‌شیره‌ت و ئاواپه‌کان که ملکانه‌و ده‌رامه‌ته‌که‌ی بۆ کۆ بکه‌مه‌وه. وتی چووم چوار هه‌زار قهرانم کۆ کرده‌وه و گه‌رامه‌وه. له‌ رینگه‌دا ته‌ماع سوایم بوو؛ هەر چه‌ند چه‌ره‌جه‌رم کرد که‌لکی نه‌بوو. وتی ناچار هینام نۆ سه‌د قهرانم له‌ پاره‌که‌ هه‌لگرت و له‌ بنه‌ ته‌رویکدا شارده‌مه‌وه و ئه‌ویترم بۆ برده‌وه. وتی زووتر لیسته‌یه‌که‌م بۆ ناردبووه‌وه که‌ کویخا نادر دوو سه‌د قهرانی داوه، ماریف پنجا قهرانی داوه، به‌م جو‌ره‌ لیسته‌ی چوار هه‌زار قهرانه‌که‌م بۆ ناردبوو؛ ئه‌وه‌ی لا بوو. وتی هاتم له‌ رینگه‌دا لیسته‌یه‌کی ترم درووست کرد که‌ کویخا نادر مه‌سه‌لا سه‌د و په‌نجا قهران، ماریف چل قهران، به‌م جو‌ره‌ سێ هه‌زار و سه‌د قهرانم پێ کرده‌وه‌وه له‌ ئاخری حسابه‌که‌شه‌وه نووسیم سێ هه‌زار و سه‌د قهران.

که‌ چوومه‌وه‌و دانیشتم وتی: «فه‌قی مه‌حموو وه‌ خێر بێیته‌وه‌ پاره‌که‌ت هاورد؟» وتم: به‌لئی قوربان. وتی سه‌یرم کرد لیسته‌ی چوار هه‌زار قهرانه‌که‌ - که‌ بۆم ناردبوو - ده‌ستی برد ده‌ری هینا و سه‌یری کرد وتی کویخا نادر دوو سه‌د قهران؛ بێنه‌ دوو سه‌د قهران.

وتی سه‌یرم کرد به‌م جو‌ره‌ ئه‌و یه‌که‌ یه‌که‌ بیه‌خوینیته‌وه‌وه‌ پاره‌که‌م لێ وه‌ر بگه‌ری پاره‌ دیاره‌ کورت ئه‌هینی. وتی: هه‌روا سه‌یریکم کرد وتم: ئه‌ری میرم ئه‌وه‌ تۆ ئێتری چی؟ که‌ی حسابا و ئه‌وی؟ وتی هه‌ر ده‌ستم برد لیسته‌که‌م له‌ ده‌ستی هه‌لپروکان و دریم به‌ سه‌ر یه‌کا و پارچه‌ پارچه‌م کرد و ده‌ستم برد لیسته‌که‌ی خۆم ده‌ره‌ینا و دامه‌ ده‌ستی و وتم میرم ئه‌مه‌یه‌ حسابا. ئا تۆ داوا بکه‌و تا من پێتی بده‌م. وتی لیسته‌که‌ی گرت به‌ ده‌سته‌وه‌وه‌ ده‌ستی کرد به‌ خویندنه‌وه‌ی؛ وتی کویخا نادر سه‌د و په‌نجا قهران؛ بێنه‌ سه‌د و په‌نجا قهران. وتم فه‌رموو. وتی ماریف چل قهران؛ بێنه‌ چل قهران. وتم فه‌رموو. وتی به‌م جو‌ره‌ حسابمان پێ کرده‌وه‌وه‌ له‌ ئاخیشا پێم وت میرم ئه‌وه‌سه‌ له‌ ئاخیشا جه‌مه‌که‌ی نووسیاگه‌ سێ هه‌زار و سه‌د قهران. بزانه‌ پاره‌که‌ش سێ هه‌زار و سه‌د قهرانه‌؟

وتی پاره‌ی بزارد سێ هه‌زار و سه‌د قهران بوو، وتی: «به‌ خوا فه‌قی مه‌حموو حسابا ئه‌مه‌سه‌ تۆ ئه‌یکه‌ی. حسابا که‌ت ته‌واوه‌وه‌ پاره‌که‌ش ته‌واوه‌». وتی ئیسته‌و ئه‌وساش نه‌یووت

خۆ حسابەکەى پێشوو وا نەبوو، وه یا ئەو لیستەت بۆچی درى. وتى منیش بۆ خۆى شانم بیا کرد نۆسەد قەرانه کم خوارد.

- کابرایەک لەو سەرە ئەچى بۆ بەغدا و کەلەشیرىکى پى ئەبى. ئەگاتە سەر شەمەندەفەر، ئەو سەردەمە لە شەمەندەفەر پارەى کەلەشیر وەرئەگیرا. کابرا بەم کەین و بەینەى نەئەزانى، هیچ شوپىنیکى نەدۆزىهوه کەلەشیرەکەى تىخاو بىشاریتەوه دەرىنیکەى نەبى. کەلەشیرى خستە دەرىنیکەیهوه له شەمەندەفەر لى دانىشت.

لەو کاتەدا ژنىک سەبەتەیه هەنجیرى بە سەر سەرەوه بوو هاى هەنجیرى ئەکرد. کابرا ژنەکەى بانگ کرد بۆ هەنجیر کړین. ژنە لە سەبەتەکە هەنجیرى بۆ ئەکیشا. کابرا کونىک لە دەرىنیکەیا بوو، کەلەشیرەکە لە کونى دەرىنیکەیهوه سەرى دەر ئەهینا، هەنجیرىکى لە سەبەتەکە هەلئەگرت و ئەیخوارد. ژنە ئاگای لەمە نەبوو، تا ئەم هەنجیرەکەى کیشا سەرى کرد لە لایەکى تری سەبەتەکەوه کەلین کەوتۆتە هەنجیرەکەوه. کە چاک سەرى کرد تەماشای کرد و اشتیک خیرا خیرا سەر دەردىن و هەنجیرىک ئەباتە ژوورەوه. کە چاک ورد بوەوه ئەمە کەلەشیرىکە. لەمە زۆر واقى ورم و تى: «ئەیه رۆ هیچ نەبى تا ئیستا هەزار کىرم دیوه، کىرى هەنجیر خۆرم قەت نەدیوه».

- سالىک شتىک هەبوو پىیان ئەوت «حزبى دەستورى». ئەم حزبە برەبرى بوو، هەندىک لە ولاتى بەغداوه بە کش و فش چوو بوون بۆ ئەو ولاتى کوردەوارىیه بۆ حزب گرتن (ئەمە لە سەر قافىهەى دەرویش گرتن). ئەمانە گەیشتبوونە ئەو ولاتى هەلەبجەیه. لەوى سوارگەلنىکى زۆر بەم لاو بەو لای رىگەکەدا هەموو تەفەنگ لە شان وەستابوون بۆ پىشوازی کردنى حزب گیرەکان. کە ئەمان بە ناویانا تىبەرین، ئەوان لە چەپلەیاندا بۆیان؛ ئایى لە چەپلەیان دا.

خانەبەگ هەبوو؛ بە هاومالى مەلا حەسەنى ناوگردان چوو بوون لە کۆرا بوون. ئەحمەدى یەزدانبەخشیش هەر لەویدا بوو. خانەبەگ سەیر ئەکا ئەحمەد چەپلە لى نادا. کە شایى دواى دى و سوار بلاوهى لى ئەکا، خانەبەگ ئەچىتە بن دەست ئەحمەدەوه ئەلئى: [«ئەحمەد! ئەوه بۆ پىاوى وا گەوره تىت، تۆچەپلەى بۆ نازەنى؟ ئەبى شکات لى بکەم»]. [ئەحمەدیش ئەلئى:] «کۆرە خانەبەگ کوچکت لى نەوارى! شکاتى چىم لى ئەکەى؟ تەفەنگ وه دەستمەوهو، فریا نەکەوتەم بۆ چەپلە کوتان. ئەم هەویره چىبە ئەیشىلى؟ پىاوى

خاس به واز بینه». خانه‌به‌گیش هدر نه‌یوت: «وه کلام ناوی؛ نه‌وی هدر شکاتت لی بکه‌م. پیاگی وا گه‌وره تیت تو چه‌پله‌ی بو نا‌زه‌نی؟»

نه‌حمده هدر خیرا تفه‌نگه‌که‌ی نه‌کاته ملی و له‌و ده‌شته‌دا هدر نه‌رواو ده‌ست نه‌کا به چه‌پله لیدان و نه‌لی: «خانه‌به‌گ! ها نه‌وه نه‌وه‌نده چه‌پله بینیره ریش باوکی پیاگه‌که تا له لووتی تیت‌هوه، هیشتا دووزه‌له‌که‌یشی ماگه؛ ئیتر شکاتی چیم لی نه‌که‌ی به‌ردت لی نه‌واری؟»

- ده‌سته ژنیکی بلباس نه‌و ساله نه‌چوون بو کویستان؛ دانیشتبوون گله‌یی و بناشتیان نه‌کرد له به‌ینی خو‌یانا. یه‌ک دوویه‌کیتان له‌گه‌ل نه‌وه‌ش که چند سال بوو خاوه‌ن میزد بوون منالیان نه‌بوو، به‌مه زور دلته‌نگ بوون و بو نه‌وانی‌ترین نه‌گتیرایه‌وه که ناشوگری نه‌بی مالی منالی تیا نه‌بی گهرمیان و کویستانه‌که‌شی بو ناکری. یه‌ک دوویه‌کیشیان هدر میزدیان نه‌کردبوو، دیاره نه‌وانیش هم له گهرمیان و کویستان کردن بیبه‌ش بوون. له‌م رووه‌وه هم‌موویان په‌ژاره دایگرتبوون. یه‌کیتکیان هه‌لیدایه‌و وتی: وه‌لا دایکم نه‌وه قسه‌یه نه‌نگو ده‌بکه‌ن؟ چ به‌میزدان نیبه به‌خولای دانه! فاتیل‌ه‌ی حمه‌دی وه‌تمانی چه‌میزدانیسی نه‌کردیبه، ره‌ویه‌کی له‌ دووه گهرمین و کیستانی خو‌یشی ده‌کاتن».

- حه‌ماغای کویه رایسپاردبوو بو پاسه‌وانتیکی لی هاتوو به‌ تایبه‌تی بو کوشک و گه‌له‌خانه‌که‌ی خو‌ی. مام ته‌یمووریک هه‌بوو چوو وتی: قوربان! من ئیشم نیبه‌و هاتوو مه‌ته خزمه‌تت بو نه‌وه پاسه‌وانیه‌که‌م بده‌یتن. ناغا وتی: «رو‌له! من پاسه‌وانتیکی چوار په‌ل قه‌وی تیک سمیپراوم نه‌وی؛ نازاو نه‌ترس بی؛ شه‌ره‌ کوه‌کی پیخوش بی؛ تووشی هه‌رکه بی بیترسینن. شه‌ر کردن و ئاو خواردنه‌وه‌ی به‌ لاوه وه‌کو یه‌ک وا بی. که له‌گه‌ل شیرانی به‌ سه‌ر یه‌کینکا هه‌موو گه‌ره‌ک به‌ ناگا بین و کارای تر زراوی بچن. نه‌وه‌نده‌ش مزن بی پیاو که نه‌وی دی بزانی شه‌یتانی چاو پی که‌وتوو. نه‌گه‌ر نه‌مانه له‌ توا هه‌یه وه‌ره و چی شت نه‌وی نه‌تده‌می».

مام ته‌یمور وتی: «قوربان نه‌مانه‌ی جه‌نابت نه‌فه‌رمووی مه‌گه‌ر هه‌ر ژنه‌که‌ی من وا بی. نه‌وا نه‌چم بو‌ت نه‌نیرم» و لیتی دا رو‌یشت.

- کوریک هه‌بوو؛ دایکیکی زور پیری هه‌بوو؛ واته له‌ هه‌شتا تیه‌ری بوو. رو‌ژیک کوره‌که وتی: دایه شه‌رعی خواو پیغه‌مبه‌ر فتوای داوه میزد کردن وه‌نه‌بی شتیکی تیدا هه‌بی.

ئەلنى چى مىردىكت لە تەمەنى خۆتا بۆ بدۆزمەو وە مىردى پى بکەى و ئەو چوار رۆژە عومرەت كە ماو، لە گەلى رابویرى؟ دایكە كە زۆرى پىن خۆش بوو؛ وتى: رۆلە، مادام رووم لى ئەننى بى دلەت ناكەم؛ ئارەزووى خۆتە.

كوپە بەنىكى زۆرى پىچوو هېچ دەنگى نەبوو. دایكە كەى وتى: ئەرى رۆلە، تۆ وەختى خۆى قسەى كى وات كرد، كەچى ئىستا هېچ دەنگت نىبە؟ قەزات بکەوى لە دایكت! كوپە وتى: وەللا دایە هەر چەندە ئەگەر پىم پىاوىكى وا كە لە سىرەى تۆدا بى دەست ناكەوى. دایكە كە وتى: «جا رۆلە قەیدى چىبە؟ مادام پىاوىكى وا دەست ناكەوى، دوو پىاوى چل سالم بۆ بىنە. ئەو بە هەر دووكیان ئەكەنە هەشتا سال؛ ئەمەش هەر بۆ ئەو كە قسە كەى تۆ نەشكى».

- دەستەى كى ئەو سەر دەمە رۆژىك ئەچنە دەرهو وە بۆ راو «جورە» بە پەلە پىتكە. كوتوپر تەنگىكى ساچمەزەن ئەدۆزنەو؛ لىيان ئەبى بە هەرا، نازان چىبە؟ ئەبىننەو وە بۆ ئاوى و عەشیرەت و پىاوماقولى لى كۆ ئەبىتەو و ئەكەونە راو پىز كردن و هەلپىتانی ئەم بەلا گەورەى كە خوا بە سەرىا داو و نازان چىبە؟ يەكئ ئەلئ ئەمە حوشترى عەرەبستانەو لە كاروان بە جى ماو؛ يەكئ ئەلئ ئەمە بايغەزەو وە بالى شكاو. بە كورتى يەككى تر ئەىكا بە قاز و يەككى تىرىش بە باز.

لالە تۆماس هەل ئەداتى ئەلئ: «ئىو هېچتان ئەقلتان نىبە! ئەمە قەننەى خوايەو لەویدا لى بەجى ماو». هەموویان ئەكەونە زلپ و بلئ ئەلئ راست واىە. ئنجا ئەلئ «بۆ راست و درویش كەلە پشكۆى كى لە سەر دانئىن تا بۆتان تاقى كەمەو، هەى بى عەقلینە!» پشكۆى بۆ لە سەر ساچمە دائەنئىن و دەم ئەنئ بە لوولە كەىەو، نەفەسى لى ئەدا. لە گەل نەفەس لى دانا تەنگ ئەتەقى و مېشكى ئەبا بە عاسمانا. لالە برزویش هەل ئەداتى ئەلئ: «ئەو دەردت وئ! بە قەننەى خوا سەویل ئەكېشى».

- كابرایەك بووكىكى خۆى لە گەل بوو بۆ شار ئەهاتن. لە سەر كانى و ئاوىك لاىاندا بۆ ئەوئ تۆزى بەسینەو. بووكە كە سكى پىر بوو؛ لەشى گران بوو. لەو وەختەدا كە وىستى دانېشى بايەكى لى بەربوو، زۆر زۆر تەرىق بوەو. لەوانە بوو ئىتر لە شەرمانا نە نانئ پىن خورا نە ئاو.

خه زووره که‌ی سه‌یری کرد ئم کچه به‌م جوړه بکا بوی ناگاته شار؛ ده‌ستی کرد به دل‌دانه‌وه‌ی و وتی: کچم، قه‌ینا کا شتیکی وا نه‌بووه. ئه‌وه ئیشه‌للا کوږت ئه‌بئ. بووکه‌که توژی هه‌ناسه‌به‌کی پیا هاته‌وه و وتی: «که‌واته مامه با‌یه‌کیکی تریش بکه‌نم». خه زووره که‌ی وتی: «کچم جاری تو ئه‌وه گه‌وره که، ئه‌و وه‌خته به‌کیکی تر بکه‌نه».

- کابرایه‌ک پووریکی خوی ئه‌بئ ئه‌بیا بۆ لای مه‌لایه‌ک ئه‌لئ لیم ماره‌که. مه‌لاش ئه‌لئ: باوکم پیت ناشئ، چون قسه‌ی وا ئه‌که‌ی؟ ئه‌ویش ئه‌لئ: «ئه‌ی تو چه‌ینیکی؟ بیسته».

به کورتی مه‌لا ماره‌ی نا‌کاوا کابرا ئه‌رواو به‌ بئ هیل و گف ئه‌چینه لای پووری خوی.

له پاش دوو سئ سال کابرایه‌ک دوو منالی له پووری خوی ئه‌بئ و مناله‌کان ئه‌داته پیش خوی و ئه‌چینه‌وه بۆ لای مه‌لاکه. پنی ئه‌لئ: «ها مه‌لا تو ئه‌تووت ناشئ. ده‌سا رووی کیمان ره‌ش بوو؟ ئم منالانه هی کییه؟»

- جووله‌که‌یه‌ک له سوله‌یمانی هه‌بوو؛ حاتانی ناو بوو. ئم حاتانه کپین و فرۆشتنی زۆرتر له گه‌ل جافه‌کانا بوو. حه‌مه‌پاشای جافیش هه‌موو جار شتیکی پتویست بووایه ئه‌بنارده لای و پسووله‌یه‌کی بۆ ئه‌نووسئ که ئه‌وه‌نده پاره‌ی که‌وتۆته سه‌ر پاشا. حاتان بوو به‌خاوه‌نی پسووله‌یه‌کی زۆر و به‌لام پولیکیشی له پاشا بۆ وه‌رنه‌ئ‌گه‌یرایه‌وه؛ که شکاتیشی بکردایه که‌س شکاتی نه‌ئه‌پرسی.

سالیکی حاکمیک هاته سوله‌یمانی و ده‌ستی کرد به‌ توندو تیزی و به‌ تاییه‌تی چوو به ره‌قا له گه‌ل به‌گزاده‌کانی جافا. حاتان ئه‌مه‌ی به‌ هه‌ل زانی، چوو هه‌رچی سه‌نده‌و پسووله‌ی هه‌بوو بردی بۆ حاکم و شکاتی پتوه کرد له حه‌مه‌پاشا. زۆری پئ نه‌چوو که حاکم هه‌موو هه‌قه‌که‌ی بۆ وه‌رگرته‌وه، کوتوپر له به‌ختی حاتان، ئه‌و حاکمه له‌وئ نه‌ماو ده‌ورو دووکان وه‌کو خوی لئ هاته‌وه. حاتان له ترسانا چوو هه‌ر سه‌نده‌دیکی له ده‌فته‌ری حوکومه‌تا هه‌بوو، هه‌مووی وه‌رگرته‌وه.

له‌م کاته‌دا حه‌مه‌پاشا ناردی به‌ شوین حاتانا وتی هه‌ج سه‌نده‌دیکی هه‌یه بیهینی تا پاره‌که‌ی پئ بده‌مه‌وه. حاتان به‌ خوشی خوشی پسووله‌کانی هه‌لگرت و لپی دا رویشته بۆ لای پاشا. پاشا وتی: ده‌ویت باوک! شکاتت لئ کردووم؟ ده‌سا به‌ گۆره‌که‌ی زیاهر به‌گ هه‌ج سه‌نده‌دیکت هه‌یه ئه‌بئ ئیسته هه‌مووی بخوی». هه‌ر چه‌ند حاتان هاواری کرد که پاشا هیج هه‌قیکم ناوی و سه‌نده‌کان ئه‌درم، که‌لکی نه‌بوو، به‌زۆر هه‌موو سه‌نده‌کانی پئ

دەر خوار داو وە کو کولێره به رۆن ئەبجوی و قووتی ئەدا. وتی: «دەوێت باوک! ئەو دەردت وێ شکاتم لێ ئەکە؟»

حاتان دەست لە گونان بەرەو ژیرتر گەراپهوه بۆ سولهیمانی. ماوهیهکی تری پێی نهچوو پاشا پارە ی پێویست بوو، ناردیهوه بۆ لای حاتان که ئەوهنده پارە ی بۆ بنیتریت و پارەکانی پێشووبشی ئەداتەوه، سەنەدیکیشی بۆ ئەنوووسم. ئەوا ئەو وەختە رەقم هەستاوو بۆیه وام کرد.

حاتانیش خۆ ناتوانی مله جیرهیهک بکا، هەستا چوو بۆ لای و پارەکهو کولێرهیهکی له گەل خۆی برد. پارەکهی دانا و وتی: پاشا سەنەدم ناوی ئەوا پارەکهم هیناوه. پاشاش وتی: «نابێ وە قەورەکهی زایەر بەگ سەنەد هەر ئەبێ بوی ئە بهینا». حاتان دەستی برد کولێرهکهی دەر هینا و وتی: «کەواته باشه له سەر ئەم کولێرهیه بۆم بنووسه؛ دواجار به حەزرتی موسا قاقەزم بۆ ناخوری؛ بەلام کولێرهکهم بۆ ئەخوری». پاشا تهکبیر و قسهی جووهی به لاوه سەیر بوو، له سەر ئەمه پاشان هەچ پارەیهکی قەرزار بوو هەمووی پێدايهوه.

- مەلایهک کابرایهکی شوانی فیری نوێزو فاتیهه ده کرد. هەر چهندی له گەل خەریک بوو هیچ کەلکی نەگرت و فیر نهبوو. هەر رهوانی ئەکردو کهچی زۆری پێی نهئەوو له فیکری ئەچوهوه.

رۆژیک مەلا وتی ئەمه وا نابێ؛ رووی کرده کابرا وتی: خۆ تۆ له مەرۆ مالات زۆر چاک ئەزانی و ئەوانەت له فیکر ناچیتەوه؟ وتی: بەلێ. وتی: کەواته چەند مەرپک بینهره پێشهوه تا به هۆی ئەوانهوه هەر ئیستا فاتیهحاکەت رهوان ئەکە.

کابرا چەند مەرپکی له رانهکه جیا کردهوه و مەلا چوو ملی مەرپکی گرت وتی باوکم! ئەمه «الحمد لله رب العالمين» بێ. مەرپکی تری هینا وتی: ئەمه «الرحمن الرحيم» بێ. مەرپکی تر [هینا] وتی: «مالک یوم الدین» بێ. بەم جۆره هەر ئایه تێکی کرد به ناوی مەرپک و کابرا زۆری نهخایاند سوورهی فاتیهحای به بوختی رهوان کرد. مەلا وتی: ئنجا بۆم بخوینەوه بزانی چۆنی. بۆی خویندهوه زۆر تهواو بوو.

له پاش چەند رۆژیکێ تر مەلا وتی: ئا وەرە فاتیهحاکەم بۆ بخوینەوه بزانی له فیکرت نهچۆتهوه؟ وتی بەلێ. هات و دەستی پێکرد: «الحمد لله رب العالمين، مالک یوم الدین، لراط الرین، غیر معقوب علیهم. آمین».

مەلا وتى ئەو چى ئەلى تۆ؟ ئەى ئەوانى تىرى؟ وتى: مامۆستا «الرحمن الرحيم» گورگ خواردى، «اياك نعبد» سەر بەرخەكەيەوە مرد، «واياك نستين» كەوتە چالەو، «انعمت عليهم» خاوەنەكەى دای بە چەرچى، «ولفالقين» ميوانمان هات خۆم سەرم بىرى، ئەمەش ئەوانى تىرى وا لە بەر دەستايە.

- كابرەيكى شاترى هەبوو «ئەحە جووجە» يان پىن ئەوت. چوو خزمەت مەحمو پاشا وتى: «پاشا قنگە زەوييەكەى گويى چەمەكەى "دەلەين" م پىن بدە ئەيكەم وە نىر كە كاهوو؛ تا لە كوستان تينەو گشتى قەف ئەكيشى، با ئىتر خۆمان نەورپىن وەسەر گۆرانە بىن فەرەكانا. بۆ چلنى كاهوو گوى وى ئىشى مردگى باوكيان دەر تىرى».

مەحمو پاشاش ئەفەرموى: ئەحە ئەو زەوييە كاهوى تيا نابىن؛ ئەو چۆن بە كەلك دىت؟ ئەحەش ئەلەى: «پاشا! من كەرىك و تۆ كەرىك، وە قەورەكەى حەمە پاشا ئەوئەندەى كوت بۆ تىرم لە لووتى باوكمان بىتەو. كاهوى وا بىرى نىركى وايشت لە خەوا نەديوى». پاشا دەست ئەكا بە پىكەنين و ئىتر هېچ نالى.

- عەلى خانى ئەركەوازى لە بەغدا ئەچىتە چىشتخانەيەك. لە گەل چىشتەكانا زەيتونىشى بە چەتالىكەوە بۆ دائەنين. بە چەتال دىتە وىزەى زەيتون، هەر چەند چەتالەكەى بۆ دائەهينتەو زەيتون وەكوو بەچكە كەرويشك لە ژىريا را ئەكاو بەو ناوەدا خل ئەبىتەو و بەر ناكەوى. شاگردى چىشتخانەكە چاوى لەم بەزمە ئەبىن، هەر دىت و چەتالەكەى لىن وەرئەگرى و يەكەوجار ئالقهى دەنكە زەيتونى ئەكاو زەيتون ئەبىن بە سەر چەتالەو و ئەيدا بە دەست عەلى خانەو؛ ئەلەى فەرموو. عەلى خانىش ئەلەى: «كۆرە باوەحيز! ئەگەر من شەكەتم نەئەكردبا، تۆ ئاوا بەهاتايەو بنگرتايە، ئىتر ترو فىزى چى ئەكەى؟»

- كابرەيكى رىبوار رىي كەوتە لای باخىكى هەنجىر و دللى لىن چوو؛ لايداو دەستى كرد بە هەنجىر خواردن. زۆرى پىن نەچوو پىرەژنىكى لەو لاو پەيدا بوو دەستى كرد بە جنىو پىدانى كە ئەو هەنجىرە بۆ ئەخۆى؟ كۆرە هېچ دەنگى نەكردو هەر خەرىكى خواردنى خۆى بوو. پىرەژن پىنى لىن هەلبىرى. كۆرە ئىتر راگىر نەكرا وتى: پىرەژنە واز بىنە؛ رىبوارم چوار هەنجىر ئەخۆم و ئەرۆم. پىرەژن هەر وازى نەهينا، ئىنجا كۆرە وتى: پىرەژن ئەوئەندە

دریژهی مهدهری دهسا شهرت بی هه ر لیت راست بیهوه چه ن دان له دهمتایه ئه وه نه دهت
ئه گیم. ده وازم لی بینه، چوار هه نجیر ئه خۆم و ئه رۆم.

پیره ژن ئه مجا زیاتر گه رم بوو. ناچار کوره هه ستایه گیانی ئه وی پیتی کرا له گه لی
کردو چوه وه گیان هه نجیر خواردنی. پیره ژن دیسان دهستی پین کرده وه وتی: «ته ماشاکه،
ته ماشاکه! هه نجیرانیش دهخوا درۆیانیش دهکا، خۆ تاچه ددانیکی تریشم له و بنه وه ماوه».

- سالیکی له و کورده واری یه دهنگ و ابلاو بوو بوه وه ئه ستیره به ک هه یه ئه که و پته
خواره وه و دنیا ویران ئه بی و دواپی دیت. مه لایه ک هه بوو وتی ئه م قسه به راسته؛ چونکه له
کتیبیان ده فهرموی: دنیا له سه ر شاخی گایه و گا له سه ر ماسیه و ماسی له سه ر ناوه و ئاو له
سه ر بایه؛ که ئه ستیره که که وته خواره وه گایه که هه لی ناگری و ئه روخی. وه ستا
ئه وه حمانیکی کۆبی هه بوو وتی: «به خوا مامۆستا ئه م تره که له که سه ر ناگری. به و جوړه
تۆ ئه فهرموی ئه ستیره که ش نه بی هه ر ئه روخی».

- پیاویک هه بوو له سوله یمانی «شیخه لی» یان پین ئه وت. شهرع شهرمی بۆ نییه، پینان
ئه وت شیخه لیه په رۆ. ئه م شیخه لیه له م ئاخره دا چاوی کویر بوو بوو، ته زیحیکی ده نک
گه وه ی سه د دانیه ی هه بوو، هه موو ئیواره یه ک پاش نویری شیوان له سه ر سه کۆی
مزگه وه که ته زیحی «قل هو الله و فاتحه» ی ئه خویند و خیره که ی ئه نارد بۆ ئه و دۆست و
ناسراوانه ی که له وه ختی خۆیا پیکه وه بوون و ئه یناسین. به سه ره ناوه کانی هه لئه داو
ئه گه یشته سه ر حاجی فلان له به یینا ئه یوت: «ئه و سه گبابه هه ر چه نده زۆری عه زیه ت
کردم، به لام قه یناکا با ئه ویشی تیا بی». تۆزیکه تر ئه رۆیشت و ئه گه یشته سه ر وه ستا فلان؛
ئه وه ستا و ئه یوت: «ئه و کرانبا و گاهه هه ر چه نده هه موو جار که واکه می خراپ بۆ ئه دوریم،
به لام قیروسیا با ئه ویشی تیا بی».

تۆزیکه تر ئه رۆیشت و ئه گه یشته مه لا فلان ئه یوت: «ئای ئای ئه و حیزبابه هه موو جار
له ناو خه لکا بی ئه وتم تۆ مه لانیت و ئه یسکانم؛ به لام وائه زانم سه گ خواردی با ئه ویشی تیا
بی».

به م جوړه به ناسراوه کانی ئه هاته خواره وه؛ له ئاخرا ئه یوت خیری ئه م «قل هو الله و
فاتحه» به م بۆ ناردن. ئه مانه شی که ئه وت به جنتیو به «قل هو الله» هه موو به دهنگی به رز

ئەبوت، لە بەر ئەوه چاوی کوێز و گۆیی کەر بوو لای وا بوو کەسی بە دەوریەوه نییه؛
کەچی هەموو جارێکیش چوار پینج کەسیکی هەر بە دەوریەوه بوو.

- مەحموو بەگی رەزا بەگ گێرایەوه وتی:

لای ئیمە دەرویشیک هەبوو لەم ئاخرەدا کچینکی هینا بوو. دوو سێ شەو بوو چوو
بوو لای نەبوو بە زاوا. شەویەک ئەوەندەمان زانی لە پاش نوێژی خەوتنان های و هۆی
پەیدا بوو کە سەیرمان کرد ئەمە دەرویشەکە یە حال گرتوو یەتی و زکر ئەکاو جەزەبە ی لئ
هاتوو. زۆری پینەچوو هەر بەو حالەوه چوو زوورەوه، بە دەوری ژەندا هەلئەسوراو ملی
با ئەداو ئەبوت: «یا شیخ ئەمە هی من نییه هی تۆیە؛ جا کەیفی خۆتە».

- «مەحموو پاشای جاف» یە کێک بوو لە پیاو هەرە گەورەکانی کورد. ئەو پیاو بوو
کە لە گەل و هەسمان پاشای برابا دەستە جەلەوی عەشیرەتی جافیان گرتبوو دەست و هەلیان
ئەسووراند. ئەو عەشیرەتە کە خاوەنی چل هەزار خێوت و لە شەکەل و شیروانەوه
دایانگرتبوو تا شاقەلار بس و مەولاناوا. ئەمە لە لایەکەوه لە لایەکی ترەوه ئەم مەحموو
پاشایە ولاتانی دیوو؛ پیاوانی گەورەو کوشکی والی و پادشاهانی دیوو. لە هەر لایەک
گۆلێکی چینیوو، لە هەر شوێنێک ئەدەبێکی وەرگرتوو، لە ئەنجاما خۆی بوو بوو بە پیاوێکی
ئەدەب پەرەری کورد. بەو زەکاوە ئەدەبەوه سەرۆکی ئەو عەشرەتە ی ئەکرد کە هەر یەکە لە
تەپلێک لیان ئەدا و هەر یەکە جۆرە ئەقلێکیان هەبوو.

بەلێ لە رەمەکی جافا گەلێ پیاوی ژێرو دانا هەلکەوتوو؛ ئەبێ هەلکەوی؛ چونکە
نەسیمی دەربەندان و هەوای دەشتان کە تیکەل بە جریو ی ئەستێرە ی ئاسمان بوو،
دیمەنەکیان ئەکاتە کارێ کە لالغاوی فیکرو هۆشی پیاوی هەوارگەری ئەو دیمەنە لیک
بکشینیتەوه و باوهری سافی وەکو دور دەبرێ. وەکو ئەمە ئەبێ گەلێ پیاوی ساویلکەش لەو
کۆرەدا ئەکەوێتە مەیدانەوه کە ئاسوێ فیکری تەنھا پری مێشکەکە یەتی و هیچی تر. جا
پیاویک کە سەرۆکی عەشرەتیکێ وا بگریتە دەست، ئەبێ داناییەکی و فراوانی دلەکی
گەلێ گەورەتر بێ لە گەورەیی ئەو عەشرەتە؛ ئەگەر وا ئەبێ عەشرەتداری پێ ناکرێ؛
راستەیی ناکرێ چونکە: ئەزانێ ئەمانە بە دلێکی سافەوه قسە ئەکەن و قسەکەشیان
گەنجینە یەکی گەورە یە بۆ زمانەکیان. بۆیە مەحموو پاشا هەموو جار لە گەل هەر کەس لە
پیاوی عەشرەتەکەدا بەبێ ئەقلی ئەو قسە ی لە گەل کردوو، لە پێکەنین بەو لاوه هیچی تری

نەداوێ بە روویا. هەر ئەم دل فراوانی و عەشرەتداریەیی بووێ کە کردوویەتە کاری نوکاتی ئەدەبی بە نرخێ کوردی بۆ زمانی کوری ماوێتەوێ بووێ بە گۆلدەستەییەکی بۆی. لە مانەش وێکوو ئەوێ ئەلێ:

جاریک کابرایەکی کورد کەریکی ئەدزری و لای کابرایەکی تر بە سەری ئەکاتەوێ لێیان ئەیتتە مەرومشت. لە ئاخرا ئەچن بۆ لای مەحمووپاشا بۆ شکات. ئەمیان ئەلێ کەری مەنو ئەویشیان ئەلێ هی ئەوینییه. لە ئاخرا کابرای خاوەن کەر روو ئەکاتە مەحمووپاشا ئەلێ: «پاشا وێ قەرەکەیی حەمەپاشا چۆن تۆ ئەناسم ئاوا کەرەکەیی خۆمیش ئەناسم؛ ئیتر بێژم چی ئەم کاورایە وایم چووگەسە چەقی لەعەتەوێ نامداتەوێ». کابرای تریش ئەلێ: «دەسا پیاگی درۆزن ئەو قەنەیی پاشایە وێ قنگی! دیارە تۆ پاشا ناناسی ئەگەینا کەری خۆت ئەناسیوێ».

پاشا بەم قەسەیی دەست ئەکا بە پێکەنین و ئەلێ: «برا پرۆ کەرەکەیی پێ بدەرەوێ؛ کەری خۆیەسی، مەن خاس ئەناسن».

- کابرایەکی لەو دەشتە جگەرە کیش ئەبێ بەلام هیچی پێ نییه. تووشی گۆرانیک ئەبێ و ئەلێ: ئا برا کیسە توتنەکەم پێ بدە؛ کیسەیی ئەداتی. ئەلێ: ئا برا پەرەییەکیشم پێ بدە؛ پەرەیشی ئەداتی. ئەلێ: ئا برا توو خوا قنگیکیشم پێ بدە (مەبەستی بە قنگ ئەغزیه)؛ قنگیشی ئەداتی. ئینجا ئەلێ: ئا براکە کوچک و چەخماخەکیشم پێ بدە؛ ئەویشی ئەداتی. بە خێر بەم جۆرە جگەرەییەکی بۆ دروست ئەبێ و گۆرانەکەش لە ترسی ئەوێ نەوێ کە کیسەکی دەست نەکەوێتەوێ ناویری هیچ دەنگ بەکا.

هندیک له قاره‌مانی ژن

- له م سالانه‌دا له بناری کۆیه کارایه‌ک هه‌لکه‌وتبوو «خورشه‌کویر» یان یی ئه‌وت. خورشه له پیاو خراپیدا وه‌کو گورگی هاری لئ هاتبوو؛ به جۆرئ ناوی دهر کردبوو منالی ناو بیشکه‌یان به ناوی ئه‌و ئه‌ترسان و ژیر ئه‌بوه‌وه. خورشه چه‌ته بوو؛ ده‌سته‌یه‌کی پیکه‌وه نابوو راورووت و پیاو خراپیان ئه‌کرد. ولاتی کۆییانی هینا بوو زه‌لاله‌ت. کاروانیان رووت ئه‌کرده‌وه، پیاویان ئه‌کوشت، سه‌ره‌رای ئه‌مه‌ش له شوپنیکا ئه‌گه‌ر تووشی ئافره‌تیک ببوونایه، ئافره‌ت ئه‌گه‌ر په‌لی به په‌لی پیغه‌مبه‌ره‌وه بوایه، خورشه ئه‌بوايه لاقه‌ی بگردایه.

ئیشی خورشه وای لئ هات حوکومه‌تیش له دایه‌خی دهرنه‌ئه‌هات. ناچار حوکومه‌ت فرمانتیکه‌ی دهر کردبوو که هه‌رکس خورشه به زیندویتی وه یا به مردویتی بهینی پینجسه‌د رووییه‌ی ئه‌و ده‌وره به‌خشیشی ئه‌دریتی. به‌لام خورشه ده‌ست کئ ئه‌که‌وت و کئ ئه‌یویرا شان بدا له شانی؟

له دئ «شه‌و گپ» هه‌ر له بناری کۆیه، کچیک هه‌بوو فاته‌ی ناو بوو. ئه‌م کچه به فاته‌قوریتان به ناو بانگ بوو. فاته‌ که‌سی نه‌بوو ته‌نها براهیک نه‌بن؛ براهی به رۆژ ئه‌چوو به لای کاسی لادییه‌وه و فاته‌ش بنه‌وانیه‌که‌ی ئه‌کرد. بۆ خۆیان کولانه‌یه‌کیان پیکه‌وه نابوو به زیانتیکی خۆش و سه‌ره‌رزی و داوین پاکي پیکه‌وه ئه‌ژیان.

به‌لام فاته‌گولتیک بوو له گولی جوانی که خوا له گولستانی ولاتی کۆیه‌دا به تاقانه‌ی دروستی کردبوو؛ که‌له‌ گه‌تیکي بالا به‌رز، رومه‌تیکي پان و سوور و سپی، دوو چاوی گه‌وره‌ی ره‌شکاری برژانگ درێژ، لووتیکي باریک به به‌ینی دوو گۆنا سووره‌که‌یا هاتبوو خواره‌وه. باسی گۆنایان جارن به سئوی سه‌رده‌شت ئه‌کرد. مه‌مکی تازه سئیه‌ری کردبوو. دوو باسکه‌که‌ی سه‌ری پیاوی تیک دابوو: له لایه‌کی ئه‌تبینی دوو باسکی زیوتنه به فاته‌وه‌یه؛ که‌چی له لایه‌کی تره‌وه ئه‌تبینی دوو باسکی مه‌ردانه‌ی پاله‌وانیه به فاته‌وه‌یه.

شه‌ویک له پینش مه‌لا بانگ دانا «کاکي فاته» فاته‌ خه‌به‌ر ئه‌کاته‌وه بۆ ئه‌وه هه‌ستی. هه‌ر سه‌ر له ئیواره هه‌ویری کردوو بیکا به نان و نان له گه‌ل خۆی به‌ری و بچئ بۆ سه‌ر ئیشی. دنیا تاریک بوو. فاته‌ که هه‌له‌ستی سه‌یر ئه‌کا داریان نییه‌ نانه‌که‌ی پئ بکا، ئه‌چته ده‌روه بۆ بناری ئاواي باوه‌شه‌داریک بئینی خه‌را نانه‌که‌ی پئ بکا و فریای کاکي بکه‌وی.

له بەر ئەوه دنیا تاریک بوو، له نزیکیی ئاواپی داری بەرچاو نەکهوت و تۆزێ دوور کهوتەوه، باوەشەداری کردو لهو کاتەدا ئەیهوئ بگەرپتەوه، خورشە به خۆی و پیاوه کانیه‌وه له سەر سهریه‌وه پەیدا ئەبن. لهو دەشتەدا و لهو تاریک و لیلەدا فاتە دەنگی به خوا نەبی به کەس ناگا.

خورشە دەورەیی فاتە ئەداو تەنگی پێ هەلئەچنی. فاتە ئەپارپتەوه هیچ کەلک ناگری. کەوش و پیلایوی خورشە ماچ ئەکا، هیچ کەلک ناگری. ئەلئی خورشە ئەوا وام له بەر دەستتا بمکوژەو ئیشی وام له گەل مەکهو نامووسی خۆم و برام مەشکینه؛ هیچ کەلک ناگری. له فاتەگریان و پارانه‌وهو له خورشە دل رەقی و دل پیسی. به کورتی خورشە لاقەیی فاتە ئەکاو پەردەیی کچینی لهو دەشتەداو لهو تاریک و لیلەدا هەلئەگری و به جی دینلن.

ئەوا دنیاش بەره بەره روون بوووه، فاتە دەستیکی ئەکه‌وتتە ئەم لاو دەستیکی ئەکه‌وتتە ئەولا نازانی چیبکا: ئەگەرپتەوه بۆ ماله‌وهو کارەسات بۆ برای ئەگەرپتەوه قورعانی کەعبە بکاتە ملی برا بروای پێ ناکاو ئەبکوژی؛ ناگەرپتەوه روو بکاتە کوئ و بۆ کوئ بچی؟ لەم دەریای فیکرەدا ئەمیننی و دنیاش وا هەتا بیت رووتر ئەبیتتەوه. چار ناچار ئاخەر فیکری خۆی دینیتتە سەر ئەوه کە بگەرپتەوه بۆ ماله‌وهو دەنگ ئەکا تا بزانی پاشەرۆژ به چی ئەگا. باوەشە داری خۆی هەلئەگری و دیتتەوه. نان بۆ کاکێ دروست ئەکاو برا ئەچی بۆ سەر ئیشی خۆی. ئەمیش ئەو رۆژە تا ئیوارێ پەژارە دايتەگری و نازانی چی بکا؟ له ئاخرا فیکری دیتتە سەر ئەوه کە به شهو بۆی دەرچی و بچی به شوپن خورشەدا بگەرپ، بەلکو له شوپنیک تووشی بیی و تۆلەیی خۆی لێ بکاتەوهو ناموسی خۆی و برای وەرگریتەوه.

خورشەش ئیتر ئەوه عادهتی بوو کە ئیوارەیی لێ ئەهات نزیکیی ئاوه‌دانی ئەکه‌وتتەوهو به رۆژ لەگەل هاوڕیکانیا لهو شاخ و چیاپانە خۆیان ئەشاردەوه. له هەلیکا راووروت و پیاو کوژەیه‌کیان ئەکرد و دیسان خۆیان ون ئەکردهوه.

فاتە ئیوارە کە برای له کەژ دیتتەوه نانی بۆ دروست ئەکا. نان ئەخۆن و ئەنوو. برا هیلاکی رۆژە، زوو خەوی لێ ئەکه‌وئ. فاتە کە دلتیا بوو وا برای خەوی لێ کەوتتەوه، به هتواشیه‌ک له ناو جینگە‌که‌ی دیتتە دەرەوه، تەفەنگ و فیشە‌کدانی برای وا هەلواسراوه، فیشە‌کدان له پشت ئەبەستی و تەفەنگ ئەکاتە شانی و له مال دەرئەچی و روو ئەکاتە ئەو دەشتە. لەم شیو بۆ ئەو شیو، لەم کتێو بۆ ئەو کتێو تا بەری به‌یان ئەسورپتەوه تووشی هیچ نابن. کە ئەزانی وا ئیتر دەمه‌ دەمی به‌یانە ئەگەرپتەوه بۆ ماله‌وه تەفەنگ و فیشە‌کدان ئەکاتەوه به دارو خۆی ئەکاتەوه به ژیر جینگە‌که‌یه‌وه.

فاته بهم جوره دست نه‌کا به شهو دهرچون و به شوین خورشه‌دا گه‌ران تا نزیکه‌ی ده‌پانزه شهو، بۆ نه‌گه‌تی نه‌و تووشی هیچ نابی و نیشانیکی له خورشه‌وه دست ناکه‌وی؛ به‌لام ههر واز نایه‌نی و نه‌و ریگه‌ی دهرچونه که گرتوویه‌تی به شهو ههر نه‌یگرئ.

شه‌ویک فاته له سهر ری و شوینی خۆی نه‌روا، کوره‌ی برای له نیوه شه‌وا کوتوپر خه‌به‌ری نه‌پیته‌وه بانگی فاته نه‌کا که تاوی بۆ بیئنی. تهماشا نه‌کا ده‌نگ نیبه؛ فاته فاته هیچ ده‌نگ نیبه. نه‌لئ ئافره‌ته چه‌ته سهر پتساو ئیسته دپته‌وه؛ فاته ههر نه‌هاته‌وه. کوره دلئ که‌وته چه‌که‌ره کردن و هه‌ستا چوه دهره‌وه ده‌ستی کرد به گه‌ران؛ سهر نه‌کا فاته له هیچ شوینی نیبه. ههر به ته‌واوی که‌وته گۆمی په‌زاره‌وه، که هاته‌وه ژوره‌وه سهری کرد تفه‌نگ و فیشه‌کدانه‌که‌شی دیار نیبه. ئیتر به ته‌واوی سهری لئ تیکچوو زانی فاته بردوویه‌تی و نازانی چ باسیشه؟

له‌م گیزاوی خه‌یاله‌دا بوو کوتوپر گویی له خشه‌یه‌کی به هیمنی دهرگا‌که بوو. گورج خۆی کرد به ژیر جیگه‌که‌یه‌وه و خه‌وی له خۆی خست. که سهری کرد وا فاته به بی ده‌نگ و سه‌نگ و زۆر به نهرمی هاته‌وه ژوره‌وه تفه‌نگه‌و فیشه‌کی وه‌کوو خۆی دانایه‌وه و خۆی کرد به ژیر نوینه‌که‌وه. کوره له‌م کاره‌ساته ئارامی لئ هه‌لگیراوات ده‌نگ بکا، پاشان وتی نه‌م ئیشه ئیشی تاقه شه‌ویک نیبه، چاک وایه ده‌نگ نه‌که‌م سبه‌ی شه‌وی هه‌ستم شوینی که‌وم بزانه‌م چیه مه‌سه‌له؟

نه‌و شه‌وه روژیان کرده‌وه به‌یانی کوره هه‌ستا چوو بۆ سهر ئیش و کاری خۆی و ئیواره گه‌رایه‌وه و نووستن؛ به‌لام کوره ههر نه‌وه بوو خۆی کرده نووستوو، نه‌گینه نه‌ نوستبوو. شه‌وی له نیوه شه‌وا فاته وه‌کوو جارانه که زانی برای خه‌وی لئ که‌وتوو، هه‌لسا تفه‌نگ و فیشه‌کی هه‌لگرت و چوه دهره‌وه. کوره‌ی برایشی له پاش تو‌زیک نه‌میش هه‌ستا و دور و نزیک زۆر به بی هه‌ستی شوینی که‌وت. سهر نه‌کا فاته له‌م کینو بۆ نه‌و کینو له‌م دۆل بۆ نه‌و دۆل فیشه‌کی خستوته به‌ر لوله‌ی تفه‌نگ و به ده‌ستیه‌وه‌یه‌و نه‌گه‌رئ. له پاش گه‌رانیکی زۆر کوره ئیتر ئارامی لئ براو چوو خۆی لئنی ئاشکرا کردوو وتی: «فاته چیه و چه کاره‌ساتیکه؟ شیت بووم تیم بگه‌یه‌نه».

فاته که له‌و ده‌شته‌دا و له‌و ناکاوه‌دا برای خۆی له به‌ر ده‌میا چاوپیکه‌وت، ته‌زویک هات هه‌موو له‌شی ته‌نیه‌وه و وشک راوه‌ستا. له پاش نه‌وه که تاویکی کش و ماتی په‌رده‌ی کیشا به سهریانا، فاته له خه‌وی سهرسامی خه‌به‌ری بوه‌وه و هۆشیکه‌ی هاته‌وه به خۆیا وتی: کاکه! دانیشه له‌م توی تاریکی شه‌وه‌دا و له‌م ده‌ستی دور له ئاوه‌دانیه‌دا که ته‌نها خواو تا‌پۆی

سامناكى تارىكى شەو نەبىن هېچى تر ديار نىيە، دانىشە تا لە كارەساتى رۆژگار و لە چەواشەبى بەختى بەد كرادمت تى بگەيەنم. برا دانىشت و خوشك لە بەر دەميا، ئەوى بە سەرى هاتبوو لەو شەووە كە هەستا نان بكا بۆ براى و داريان نەبوو لە پىش بەيانا رووى كرده دەشت بۆ دارو خورشە كوړو هاورپىكانى تووشى بوون و خورشە بە دەستى ستمكارى هەر چەندە ئەم لى پاراپهوه كەلكى نەبوو پەردەى كچىنى هەلگرت و ئەمەش چەند شەو بەم جۆرە كە ئىستە ئەو ئەيبىنى عەودالى شوين خورشەيه كە بەلكو تۆلەى خۆى لى بكا تەو، تا ئىستە بەم جۆرە تووشى بوو بە برا سەرسام و چۆل و گەردەكەيهو بە شويتيا. ئەمانەى هەموو بۆ گىرايهو.

فاتە ئەم قسانەى كرد و دەستى برد تەنگ و فېشەكدانى لە مى دامالى و لە بەر دەمى كاكيا دايناو وتى: «ئىستەش ئەوا شەووە كەس ديار نىيە؛ ئەگەر بروام پى ئەكەى بەو خاويهى كە تەنھا ئەو نەبىن كەسى تر لەم كاتەدا ناگاي لە ئىمە نىيە! كارەسات بەو جۆرە بوو كە بۆت ئەگىر مەو. ئەگەر بروام پى ناكەى ئەوا فېشەك لە بەر لولەى تەنگايە؛ تەنگىكەم پىنو بەنئى و بمكوژە بۆ ئەو كە ئىمە تا ئىستە بە سەربەرزى و بە پوسووورى زىاوين. لە ئىستە بە دواوا لە ناو چەوانى مەو تۆ لەكەدار نەبى و گيانى من بىن بەگاو گەردنى تاقە سەعاتىكى شەرەف و ناوبانگى تۆ. وە چۆلىشە كەس نازانى. ئەتوانى لە پاش كوشتنەكەم بچىتەو مالى خۆت و بەيانى دەنگ وا بلاو بكەيتەو كە خوشك ديار نىيەو لە پاش گەران و پرسىار ديارە تەرمەكەم ئەدۆزىتەو ئەنئىزى و تۆيش گويا هەر لەم لاو ئەو لاو پرسىار ئەكەى بە شوين ئەو كەسەدا كە خوشكتى كوشتووە. ئەمەش بۆ ئەو بە پاش منىش قەسى كوشتنى من نەنە پال تۆ، تووشى هېچ نەبى. ئەگەر ئەمە ئەكەى بىكە، ئەگەر خۆ ناشى كەى تۆزى پشوت بىن بى گومان خوا ئەم نەنئىيە دەرنەخا. ئەو وەختە ئەگەر خوشكت روو سوور و بى گوناح بوو، دەرنەكەوئى، ئەگەر خۆ وائىش نەبوو فېشەكەكەى ئىستە هەر ئەمىنئى. كورە كە گوئى لەم قسانە بوو لەم عالەمەو كەوتە عالەمىكى تر و دەنگى درنگى سەرسامى لە مېشكىا پەيتاپەيتا تەونى ئەتەنى. هەر چەند دىنا شەو بوو بەلام ئەگەر رۆزىش بوايه ئەو دىنا لەو شەووە تارىكتەر ئەبوو لە بەر چاوى. كەوتە گىزاوى ئەم هەرسەو، لە پاش لىكدانەووە سى و دووبەكى زۆر لە دلئى خۆيا، تەنگ و فېشەكى هەلگرت و وتى فاتە هەستە با بچىنەو بەزانين ئەم دىنايه لە بارەى ئىمەدا بە چە كارەساتىكى تر ئاوسەو چە روپەرەيهكى ترمان بۆ دىتتە پىشەو؟

سا زۆری پی نه چوو هه‌روا به دهم کش وماتی رویشتنه‌وه فاته سه‌یری کرد له کویره‌شویکی دوورا تارمایی دووکه‌لیکی به‌رچاو کهوت؛ وه‌ستاو وتی: «کاکه! نه‌وا له‌و شیوه‌دا چاوم له دووکه‌لیکه؛ براهه تیم له گه‌ل بکه ئیزنم بده با بجم بزائم چیه؟ ئی، به‌لکو ئه‌مه خوییه خورشه بیت تو لیره راوه‌سته به‌فرکانی نه‌گه‌ریمه‌وه لات». کاکه که لای کرده‌وه راسته دووکه‌لیکی به‌ر چاو کهوت. لایه زۆر و لایه خواهیشت ئیزنی داو وتی بچۆ.

فاته که چوو ته‌ماشای کرد وا له‌و کویره شیوه‌که‌دا خورشه‌و دوو زه‌لامی تر دانیشتون چایان لیناوه، چا ئه‌خۆنه‌وه. به‌ بی ئه‌وه‌ی ئه‌وان هه‌ستی پی بکه‌ن خیرا گه‌رایه‌وه بو لای براهه‌ی وتی: «کاکه! خوا هاتوو به هانای داوین پاکه‌ی و بی گوناحی منه‌وه؛ نه‌وا خورشه به خوی و دوو که‌سی تر له هاورپکانیه‌وه له‌وی دانیشتون چا ئه‌خۆنه‌وه. ئیسته منیش ئافره‌تم و چست و چالاکی پی‌اوم نییه بو راکردن، لیره‌شه‌وه تا کۆیه ریگه‌یه‌کی دووره، له توانای منا نییه به‌م دهم و ده‌سته‌یه. تفه‌نگ و فیشه‌که‌که بده به‌ من، تو بچۆ بو کۆیه خه‌به‌ر به مه‌فرزه بده با بین پینج سه‌د رویه‌که‌ش وه‌ر ئه‌گری. تا ئیوه‌ش ئه‌گه‌نه‌وه ئه‌گه‌ر من هیشتم ئه‌مانه ده‌رچن ئه‌و وه‌خته گولله‌یه‌کم پی‌وه‌ بنی.

کوړه له پاش لیکدانه‌وه تفه‌نگی دا به خوشکی و خوی رووه کۆیه بووه‌وه. ماوه‌ی کۆیه‌و ئه‌و شوپنه‌ش سئ سه‌عاته ریگه‌ی پینان ئه‌بوو. له‌و لاوه کوړه روویی و له‌م لاشه‌وه فاته تفه‌نگی گرت به ده‌سته‌وه و وه‌کو شیر ی برسی که به شوین نه‌چیرا بگه‌رئ و نه‌چیری خوی ده‌ست کهوتی به‌و جوړه ده‌وره‌ی خورشه‌ی دا. تا گه‌یشته ئه‌م پله‌یه دنیا به‌ره به‌ره روون بووه‌وه.

ئه‌میش له سه‌ر سه‌ریانه‌وه کردوو به سه‌ر «کلاوه» یه‌کدا فیشه‌کی له به‌ر لوله‌ی تفه‌نگایه‌و بۆیان چوه‌ته پاریزه‌وه به‌و نیازه یا تتۆکه خویته به نامووس و پر له نازایه‌که‌ی خوی له‌ویدا برپۆی وه یا ئه‌گه‌ر هه‌ور په‌لیکی راکیشی و خورشه‌ بفریتی، ئه‌م نه‌یه‌لی.

له‌و سه‌رده‌مه‌دا که دنیا وا هه‌ر په‌رده‌ی تاریکی ئه‌داته لاوه، یه‌کێ له هاورپکانی خورشه هه‌له‌سته‌ی بو ئه‌وه ری و بان تا‌قی بکاته‌وه و ئیتر ئه‌و شوپنه به جی بی‌لن و برۆن. که هه‌له‌سته‌ی و سه‌یریکی ئه‌م لاو ئه‌و لا ئه‌کا ته‌ماشای ئه‌کا وا له تو‌زی دووره‌وه یه‌کێک به تفه‌نگه‌وه له سه‌ر سه‌ریانه‌وه راوه‌ستاوه خوی ئه‌کیشینه‌ په‌نا به‌ردیکه‌وه و ئه‌ویش ده‌ست ئه‌داته تفه‌نگ و بانگی هاورپکانی ئه‌کا.

له‌م کاته‌دا فاته ده‌ستی له کارا ئه‌بی و تفه‌نگیکی تی ئه‌گری. گولله وه‌کوو ناگری قودره‌ت ئه‌روا، تا کابرا ده‌ست به پی تفه‌نگا دینی گولله ئه‌نیشینه‌وه به ناو چاوانیه‌وه. له

نیوهی لووتی بەرهو ژوور بە میسکیهوه ئەبیرژینیتتهوه ئەو ناوه. هاوڕێ راست ئەبنهوه و ئەبێ بە شەرە تەفەنگ. بە هەر لایە کدا سەر دەر دینن فاتە بە گوللە بەرهنگاریان ئەبێ. دیسان گوللەیهکی تر ئاوقەیی ئەو هاوڕێهەکی تری خورشە ئەکا ئەیدا لە شانی و برینداری ئەکاغ برینداریکی وا که کەلکی ئەوهی ئەبێ دەست بداتە تەفەنگ. مایهوه سەر خورشەو فاتە. ئەم دووه وهکو دوو شیرێ توورە بە گوللە هاویشتن و بە بەرهنگاری یەک کردن بەر ئەبنه یەک. دنیا تەنگی بە نیوهڕۆ هەلنیا، ئەو دووه بەو جۆرە لە جەنگا بوون و فاتە نەبەیتشت خورشە لە شویتەهەکی دوور کەوێتەوه.

لەو وهختەدا برا بە دەستە مەفرەزەیی پۆلیسی حوکومەتەوه گەیشت و دەورەیی خورشەیاندا. تا ئەم وهختە ئەوی لە ئەستۆیا بوو که بەرەلا نەکردنی نەچیرەهەکی بوو بە جێی هینا. لە راستیدا خورشەش مەردانە هاتە دەست تا ئاخەر فیشەکی پینما؛ که فیشەکی پێی نەما تەفەنگەهەکی فریدا و ئەو وهختە پۆلیسەکان چون گرتیان و دایانە پینش بۆ کۆیە. هاوڕێکانی ئەوه بوو یەکیکیان کوزرا بوو تەرمەهەکیان خست بە سەر ولاغیکا و ئەویکەشیان بە برینداری لە گەل خۆیان برد. ئەم کارەساتە لە ولاتی کۆیە دەنگێکی گەورەیی دایهوه.

کە ئەمانە برانەوه کۆیە، کوزراوه کە نیژرا. بۆ خورشەو هاوڕێ بریندارەهەکی مەحکەمەیی کوبرا هەر لە شاری کۆیە دانرا. لە ئەندامەکانی مەحکەمە یەکیکیان مەلا سەدیقی نازەنینی بوو. چەند رۆژ ئەو موحاکمەیه درێزەیی کیشاو باس و خواس ئاشکراش بوو. عالەمی کۆیە هەموو ئەچوون و تینووی بریاری مەحکەمە بوون، فاتەش بە بێ پسان هەموو رۆژیک لە سەرەتای موحاکمەهەوه تا دوایی هاتنی ئەچوو لە گۆشەیهکی ژووری مەحکەمەوه دائەنیشت و گوێی لە کارەسات و پرسیار و ولامی ئەندامی مەحکەمەو خورشە ئەگرت. لە دوایی هاتنی مەحکەمەدا ئەندامی مەحکەمە بە دەنگی بەرز بریاری دادی بە سەر گوێگرانا بلاو کردەوه بە پانزە سال حەپس بۆ هاوڕێ بریندارەهەکی خورشە وه بە خنکاندنی خورشە تا مردن.

لەم کاتەدا فاتە راست بوهوه و رووی کردە ئەندامی مەحکەمە وتی: ئایا دەستوورم ئەدەنێ تەنھا تاقە قسەیهک لەم ژووری مەحکەمەیدا لە گەل خورشەدا بکەم؟ مەحکەمە لە پاش پشکنینی فاتە -بۆ ئەوهی نەوهک چەکی پێی بێ- ئیزنی دا. ئینجا چوو بەردەمی خورشەو دوو سمیلی زلی پتووه بوو، سمیلەکانی گرت و دوو تفی کردە ناوچاوانی وتی: «خورشە چەندت لێ پارامهوه ئەو شەوه که دەستم لێ مەدە؟ چەند خواو پیغەمبەرم کرد تەکا کارت؟ چەندە خۆم خست بە سەر پیتلاوه کاتتا که خوا رهوای هەقی نییه تۆ وا لە من

ئەكەى؟ ئا ئەمە رۆژەكەيە كە خوا ھەقى بى گوناخان ئەستىنى و ستمە با درېژەش بكتيشى ھەر ئەبى ستمەكار بە تۆلەى خۆى بگاتەوہ» و بەرەلای كردد. خورشەش ھەر ئەوہندە ھاتە زمان وتى: «راست ئەكەى و ھەقتە». مەحكەمەش لەو شوینەدا ھەل نەستا تا بپاریكى رەسمى بۆ فاتە دەر كردد كە بە شەرع و قانون ئەم كچە بە كچ بناسرى و ھېچ گەردىكى لى نەنیشتوہ.

فاتە بە رويەكى لە مانگ نورانى تر و گەشتەر لە ژوورى مەحكەمە ھاتە دەرەوہ. كاكيشى پىنج سەد رووپىەى خۆى وەرگرت. ھاوپى خورشەش خرايە بەندىخانەى پانزە سالى خۆبەوہ. خورشەش نىردرايە ھەولنيز لەوئ سىدارەى بۆ ھەلخراو مىلى كرا بە تەنافەوہ و خنكىنرا. لە بەيانىەوہ تا ئىوارى بە دارقەواخەكەوہ مايەوہ؛ ولاتيش رزگارى بوو لە جانەوہ رىتەى ئەو جانەوہرە بە ھۆى باھۆى مەردانەى فاتەى قارەمانەوہ.

– لەو ولاتى «ئالان»، ولاتى قارەمانان كارەساتىكى زۆر سەير لەو چەند سالانەى رابوردوہدا رووى دابوو. كارەساتە ترسىنەرەكەى «بەسى» وەكو ئىستەش دەماودەم ئەيگپنەوہ و جەرگە بى ترس و داوینە پاكەكەى بەسى وەكوو نمونە پيشان ئەدەن. تۆ خوا ھەيفە خويندەوارانى ئەم رشتەيە لەو زنجيرە قارەمانىەى بەستىيە با بى ئاگا نەبن.

بەسى كچىكى جوانكەلەى نازكۆلە بوو؛ بە چەند سالىكى كەم لە براكەى بچوكتەر بوو. منالپىكان لە مال ھەبوو، ئەویش ھەر لە تەمەنى ئەمانا بوو. ئەم منالە كورپى پياوئىكى ھەژارى دراوستى مالى باوكى بەسى بوو؛ باوكى ئەم كورپە سەپانى ئەمان بوو. ئەم سىيە ھۆگرى يەك بوو بوون؛ ھۆگرىكى وەھا كە كەس جىاي نەئەكردەوہ ئەو منالە براى بەسى و براكەى نىيە. شەو و رۆژ لە دەشت و مالا ئەمانە ھەر پىكەوہ بوون، ھەر پىكيشەوہ گەورە بوون.

«حەمەدئ» –براى بەسى– بوو بە پياوئىك لەو ناوہدا ناوى دەر كردد. بەسى لە حەمەدئ لە شوخ و شەنگىدا گەلئ زياتر ناوى دەر كرددبوو؛ وەكوو ئەيگپنەوہ بەسى ئەگەر ميوئزە رەشكەى بخواردايە لە ساي گەردنىەوہ ديار بوو. كورپەى، كورپە سەپانىش –كە كورپى مال بوو– ئەویش گەورە بوو، بوو بە پياوئىك؛ تومەس لە دلا دلى چووہ لە بەسى و ناشوئىرى بىدركىنى.

رۆژگار هینای و بردی، داوا کەری بەسێ زۆر بوو. لە ئاخرا باوکی بەسێ لە گەل کۆریکی «سپیارە» بیدا رێکەوت و بە حەسب و رەزای بەسێ، بەسێ درا بەو کۆرەو شایی و زەماوەن کرا. بەسێ گۆیزاراوەو بەو کۆرە لە سپیاوە.

کۆرە ی کۆری سەپان ئەوا بەسێ لێی دوور ئەکەوێتەو نازانی چییکا. هینای پیلانێکی وای خستە کار کە لە گەل بەسێ بچێ بۆ سپیاوە. مالی باوکی بەسێ ئەم کۆرەیان هەر بە برای بەسێ داناو؛ وەکوو بەسێ چۆن سەیری حەمەدی برای کردو هەر بەو جۆرەش سەیری ئەم کۆرە ی کردوو. هەموویان قسەیان هاتە سەر ئەو کە ئەم کۆرە لە گەل بەسیدا پروا بەسێ ئەچێ بۆ ولاتیکی غەریبی با برایهکی خۆی لە گەل بێ بەسێ دلی بێ بکریتەو. تەدارەیهکی گیرا و سپیارەیی هاتن بووکی خۆیانان گۆیستەووەو باوکی بەسێ کۆرە ی لە گەل بەسیدا بە ناوی برایهکەیهو نارد. بەسێ لە مالی میردا زۆر بە حورمەت و بە چاویکی بەرزەو سەیر ئەکرا. بەسێش لە گەل میردی خۆیا بە تەواوی ریککەوت. ماوەیهکی بێ چوو باوەخون کرایەووەو گەرانەو مالی خۆیان. لەم ماوەیهشدا کۆرە ی کۆری سەپان لەو ولاتی سپیارە هەموو کەس بە برای بەسێ ئەزانێ و هیچ شەرم و شکۆفێک لە بەینا نەبوو.

سالیکی بە سەر بووک و زاوادا تێپەری و بەسێ کۆریکی بوو. لەم ماوەیهدا بەسێ جار جار هەر هاتوو چۆی مالی باوکی ئەکردهو. کە بوو بە خاوەن منال لە لایەکەو ئەرکی مال و لە لایەکەو ئەرکی منال، ئیتر ئەوئەندە ی بێ نەئەکرا بچیتەو بۆ مالی باوکی. بە سەر منال بوونەکەشیا سالیکی تێپەری و کۆرەکە ی هەروا کەوتە گاگۆلکێ و دەمەدەمی و دارەدارە. کۆری چی؟ کۆر لە بەسێ بوو ئەتوت دەنکی هەنارە.

ماوەیهک بوو بەسێ نەچوووەو بۆ مالی باوکی؛ ئەلھای زۆر ئەکرد. مالی خەزوورانیس لە بەر ئیش و کاری لادی پێیان نەئەکرا لە گەل بەسێ بچن و بیبەنەو بۆ سەردانی مالی باوکی. بە ئیمرۆژو سەبی چەند رۆژیک داویان خست. پاشان وتیان تەمە ی بێ ناوی ئەوا برای خۆی لە گەلە با ئەو بیباتەو، چەند رۆژیک لە مالی باوکی ئەمینیتەو ئەو وەختە ئەگەر ئیمە پیمان کرا ئەچین ئەبھینیتەو؛ ئەگەر پینشان نەکرا ئەوا هەر کۆرە ئەبھینیتەو.

بەسێ تەدارەکی خۆی گرت و کۆرپە ی خۆی گرتە باوەش و کۆرەیان خستە تەکی و لێیاندا رویشتن. بەسێ ئەو رینگە ی چەن جار پیا هاتبوو شارەزابوو، بەو رینگەدا چوون. ماوەیهکی باش رویشتن کۆرە ی کۆرە سەپان وتی ئەو رینگە یە دوورە، من رینگەیهکی تر بێ

ئه‌زانم با به‌ویدا بچین. کچه وتی باشه برام، به کویدا ئه‌لیی با بچین. کچه سه‌یر ته‌کا ریگه‌که‌یان هه‌ر رووه‌و هه‌لدیرو تووش ئه‌روا. وتی برام وا دیاره ئه‌م ریگه‌یه زۆر تووش و ناخۆشه بۆج لیره‌وه هاتین؟ کوره‌ش ئه‌یوت قه‌یدی نییه ئه‌م ریگه‌یه نزیکتره.

هه‌ر رۆبشتن و نه‌گه‌ینه شویتیک؛ شه‌ویان به سه‌را هات. به شاخه‌که‌دا سه‌ره‌و ژوور ئه‌بوونه‌وه. دنیا زۆر تاریک بوو. تاریکیکی وه‌ها په‌رده‌یه‌کی به سام کشا بوو به سه‌ر ئه‌و شاخ و چپایه‌دا. دنیاش گیا ره‌شی به‌هار بوو. له لایه‌که‌وه کش وماتی ته‌نها ده‌نگی نه‌پینی کردگار نه‌بێ هه‌یچی تر نه‌ئه‌گه‌یشه ئه‌و شوینه. کچه زۆر ئه‌ترسا. کوره‌ش دلێ ئه‌دایه‌وه.

شه‌و دره‌نگ که‌وت و که‌وته ناوه‌ندی شاخه‌که‌و ئه‌شکه‌وتیک له‌ویدا بوو. کوره‌وتی با ئیمشه‌و له‌م ئه‌شکه‌وته‌دا ستار بگرین، به‌یانی ئه‌رۆین. کچه وتی باشه برام؛ راستی منیش زۆر هه‌یلاک بووم. چوونه ئه‌شکه‌وته‌که‌وه، به‌سێ کۆریه‌که‌ی به باوه‌شه‌وه‌یه خه‌وی لێ که‌وتوو؛ به‌لام سامیکی تر خۆی دا به سه‌ر ئه‌شکه‌وته‌که‌دا. به‌سێ له‌وانه بوو زیره‌ بکاوه‌ هه‌یج ده‌ره‌تانیکیشی نییه، ته‌نها ئه‌وه نه‌بێ که برایه‌کی خۆی لایه.

به‌لێ راسته برای باوک و دایکی نه‌بوو، به‌لام برایه‌ک بوو که له بێشکه‌ی منالیه‌وه پینکه‌وه گه‌وره بوو بوون تا گه‌یشته‌بوونه ئه‌م کاته؛ به تابه‌تی له‌م وه‌خته‌دا و له‌م شوینه دوور له ئاوه‌دانی و نزیک له هه‌موو سامیک، به‌سێ کوره‌ی به لاهه‌ گه‌لێ له هه‌مه‌دی برای له پێشتر ئه‌زانی بۆ خۆی.

کوره‌ش له‌و وه‌خته‌دا هه‌ستا تۆزی داری کۆ کرده‌وه‌و ئاگرێکی کرده‌وه‌و دانیشته و رووی کرده به‌سێ وتی: به‌سێ! ده‌می ساله بلیسه‌ی ئاگری ئه‌و رومه‌تت که ئیسته له‌م ئاگره زیاتر ئه‌دره‌وشیته‌وه له دلما کلپه‌ی سه‌نده‌وه نه‌متوانیوه ده‌ری برم. ئیسته ئه‌و وه‌خته‌یه که ئه‌و ئاگره به ئاوی دروست بوونت له گه‌لما بکوژینه‌وه‌و ئه‌بێ دلێ خۆتم بده‌یت.

به‌سێ که گوێی له‌م قسه‌یه بوو، ورده ته‌زویک له ته‌وقه سه‌ریه‌وه ده‌ستی پێکرد تا گه‌یشه‌ که له‌موستی پینی. وه‌کو له‌و سه‌ر شاخه به‌رزه فرییده‌نه خواره‌وه هه‌پروون به هه‌پروون ببی وای به سه‌ر هات و تف له ده‌میا وشک بوو؛ زمانێ بستر.

کوره‌ دیسان هاته‌وه قسه‌و وتی به‌سێ! وه‌ختی بێ قسه‌ی نییه؛ ئاگری دلێ من له بێ قسه‌ی تو گه‌لێ به هه‌تره. ئینجا به‌سێ هاته‌ زمان و وتی ئه‌وه تو ئه‌لێ چی؟ ئه‌وه تو قسه‌ نه‌که‌ی یا من خه‌ویکی شپزه‌یه ئه‌بیینم و گویم له قسه‌یه‌کی ناخۆشه‌وه ئه‌بێ له برایه‌کی خۆمه‌وه؟

كۆرۈپ وتى بەسىن ۋە خەتەم لە دەست دەر مەكە؛ دەمى سالىە بە شوپىن ئەم ۋە خەتەدا
ئەسۈر پىمە ۋە. لە ئاسمان بۇى ئەگەرەم ئەۋە ئىستە لىزە بە ئاسانى دەستەم كەوت. بەسى وتى:
برام لە رۇزۇئىكەۋە كە منالى دەرو دەشت بووین تا ئەم ۋە خەتە من تۆم بە براى خۆم زانىۋە -
نەۋەك من - ھەموو كەس تۆيان بە براى من زانىۋە. ئىستە عاجباتىە كەم ھەر لەۋەبە كە چۆن
لە رووت ھەلدئ ئەم جۆرە قسانە ئەكەى؟ ۋە چۆن ئەم نازو بە خىو كەردنەى مالى باوكى
مەن لە فېكەر چەۋە كە ئىستە دەستى خىانەت بۇ مالى باوكى مەن درىژ ئەكەى؟ ۋە چۆن
ئەتوانى خىانەت لە ئەمانەت بەكەى؟ مەيان داۋەتە دەست تۆ بە ئەمانەت، خوا رەۋاى ھەقى
نىبە ھۇشنى بېنەۋە بە بەر خۆتاۋ بزائە بە دەم خەۋەۋە قسە ئەكەى؟ ۋە يا بە ئاگای؟ ئەگەر بە
دەم خەۋەۋە قسە ئەكەى با خەبەرت بېنەۋە ئەم ۋە خەتە بزائە ئەبى بە تئۆكى ئاۋ ۋە ئەچى بە
عەرزە كەدا يان نە؟

كۆرە وتى: بەسى ئەم قسانە بە گۆچكەى مەنا ئاشنا نابن ۋە لە سەر ئەم قسانە مەرۋ؛
دلى خۆتەم ئەدەيتى باشە، نامدەيتى ئەۋا خەنجەر بە بەرۋكەۋەبەۋ (نەۋى لە خەنجەرەكەى ۋە
رايكتىشا) بەم خەنجەرە ئارەزوۋى دلى خۆتەم لى ۋەرئەگرم.

بەسى كە زانى ۋاىە، دەستى كەرد بە گریان ۋە كەۋتە پارانەۋە؛ وتى برام سوپندت ئەدەم
بەۋ خۋاىە كە لەم شوپتە چۆلدەمەن ۋە تۆى بە جوۋتە گېرساندۆتەۋە ۋە سوپندت ئەدەم بەۋ
نان ۋە نەكەى كە لە بەىنى مەن ۋە تۆ ۋە باوكى مەنا ھەبە! ۋاز بېنە لەم فېكەرە نامووسى ئەم
خوشكەى خۆتە مەشكېنەۋە خوا رەۋاى ھەقى نىبە لە كەرى شەپتان ۋەرە خۋارەۋە.

ھەتتە كە زانى بەم جۆرە شتائە ئىشى بۇ ناچېتە سەر ھەر پەلامارى دا كۆرپەكەى لە
باۋەشى بەسى فراندو وتى: بەسى دلى خۆتەم ئەدەيتى باشە، ئەگېنە ئىستە لە بەر چاۋتەۋە ئەم
كۆرپەبەت پارچە پارچە ئەكەم. بەسى كە زانى ھەتتەۋە چاۋى سوور بوۋە خەنجەرى
رووتى بە دەستەۋە گرتەۋە بەۋ جۆرە كۆرپەكەشى لە باۋەش فراندو وتى: ھەى نەك بە
ھەرامى خوا نەناسى بى دەرفەتى بى دەرەتان! بەۋە ئەمترسىنى؟ بەۋ خۋاىەى كە ئىستەۋە لەم
شوپتەچۆلدە گۆبى لە كەساسى مە! نەۋەك مەنل بەلكوۋ خۆم ۋە مەنالم پارچە پارچە كەى
دەس بۇ نامووسى مەن درىژ ناكەى.

ھەتتەۋە كە ئەمەى زانى شاخى ھارى ۋە شىتتەبەتتە بە تەۋاۋى لە سەر سەرىۋە دەرچوۋ،
بە بى ھېل ۋە گەت پەلامارى ئەۋ كۆرپە نازدارەى دا - كە ئەتوت بەرخى ساۋاىە ۋە نوستوۋە -
خەنجەرى ناىە سەر مىلى. تا بەسى وتى ھەتتەۋە چى ئەكەى، سەرى ئەۋ مەنلە بى تاۋانەى لە
بەرچاۋى ئەۋ داىكە جەرگ سوتائەى رۇژ رەشەۋە لە لەشەكەى جىا كەردەۋە وتى بەسى

ئاوات لئێ ئەکەم. بۆچ هەر وا وازت لئێ دینم؟ کهواته دلی خۆتم بدهری با له‌مه خراپتریش نه‌بینیت.

به‌سی وتی چیت له ده‌ست هات کردت و په‌رده‌ی جهرگمت بری؛ ئیتر چی ئەکە‌ی؟ قسه، یه‌که‌و نه‌بووه به دوو؛ تۆ توخنی ناموسی من ناکه‌وی. هەر له‌م کاته‌دا هه‌تیوه به‌خه‌نجه‌ر به‌ر یوه له‌شی مناله‌که‌و ده‌ست و قاچیشی لێک کرده‌وه و ئینجا به‌و خه‌نجه‌ره رووته خویتاویه‌وه په‌لاماری به‌سییدا وتی: به‌سی ئه‌وه خه‌یاله تۆ کردووته؛ یا ئه‌بئێ ئه‌م خه‌نجه‌رم لئێ وه‌ربگری یا ئه‌بئێ دلی خۆتم بده‌یتئێ؛ رزگار بوونت نییه. ئه‌مه‌ی وت و خه‌نجه‌ری له‌ سه‌ر سنگی به‌سی توند کرد. به‌سی ئیتر هیچ چاریکی نه‌ما ته‌نها ئه‌و هه‌ناسه هه‌ل‌کرووزاوه‌ی نه‌بئێ که رووبه‌رووی ئاسمان کرده‌وه بۆ ئه‌وه ده‌ستیکی نه‌یتئێ له‌ سه‌ر پاراستنی ناموسی ئیشیکێ بۆ بکا. ئه‌م هه‌ناسه‌یه روو به رووی ئاسمان کرده‌وه و په‌لاماری مه‌چه‌کی هه‌تیوه‌ی دا؛ مه‌چه‌کی هات به‌ ده‌ستیوه. هه‌تیکی نه‌یتئێ کاری کرده به‌سی، شیرانه‌و مه‌ردانه خه‌نجه‌ری له‌ مستی هه‌تیوه هه‌ل‌پرووکان و له‌ سه‌ر سنگی هه‌تیوه‌ی دانا. تا هه‌تیو وتی چی ئەکە‌ی به‌سی، خه‌نجه‌ری له‌ له‌شی هه‌تیوه‌دا دیوه ده‌رکرد و ده‌ری هه‌تیاه‌وه و دیسان ئاقه‌ی سه‌ر دلی کرد و خۆین فیچقه‌ی کرد و هه‌تیو خاوه‌وه له‌وئێ لاشه‌ی پیسی بئێ گیان که‌وت.

به‌سی هه‌ستا چه‌وه ئه‌ولا ده‌ست و قاچه‌ پراوی کۆرپه‌که‌ی کۆ کرده‌وه له‌ به‌ر ده‌می خۆیا داینا. له‌ لایه‌که‌وه ئه‌م دیمه‌نه له‌ لایه‌که‌وه دیمه‌نی کۆزراوی هه‌تیوه‌که له‌ لایه‌کیشه‌وه دنیای به‌ سامی ئه‌و ئه‌شکه‌وت و شاخ و داخه به‌سییان له‌م عاله‌مه‌وه خه‌ستبووه عاله‌میکی ترو که‌وته ده‌ریای خه‌یالی ئه‌م رۆژه تاریکه‌وه که به‌ سه‌ری هات. به‌سی له‌ ناو شه‌پۆلی ئه‌م ده‌ریاهه‌دا با به‌و جۆره‌ تقوم بوه، تقوم بئێ.

به‌لئێ هەر چه‌نده گیاره‌شی به‌هاره به‌لام ئه‌وه‌ته خۆت ئه‌یزانی ئه‌و ولاتی کورده‌واره به‌ تایبه‌تی ولاتی ئالان کویستانه‌و به‌هاری شوینیان له‌وئێ زستانه.

دنیا شه‌و بوو؛ پاش خه‌وتتان کوپ و کال له‌ دیواخانی مه‌مه‌نداغادا له‌ ئاوا‌ی گرگاشئێ دانیشتبوون. له‌ هەر بازاریک قسه‌یه‌ک ئه‌کراو له‌ هەر داستاتیک زمانیک ئه‌گیرا. گرگر باس هاته سه‌ر باسی ئازایی و نه‌ترسی؛ هەر یه‌که له‌ عاستی خۆی، خۆی به‌ شتیک ئه‌زانی. که‌س نه‌یه‌وت من هیچ نییم. له‌م بازاره‌دا ئه‌م قسه‌یه‌ گه‌رم بوو. هەر یه‌که ده‌ستی کرد به‌ گه‌ترانه‌وه‌ی به‌سه‌رهاتی خۆی و خۆی پتوه هه‌له‌که‌یشا. به‌ راستی ئه‌و رۆژه‌ش رۆژی

دەست و تەنگ و دل و جەرگ بوو؛ نە دنیا وە کوو ئىستەگۇراو بوو، نە ئازابى وە كو ئىستە بەد ناو بوو بوو. ئىستە شىر بە گوئى بگره، ئەگەر دراوت نە بوو پىت ئەلین ئەو شىت بوو. مەمەنداغا لە سەر دیواخانە کەو دەنیشتبوو وتى: «كۆرینە! ئەمەى پى ناوی؛ كىتان لە ئیو ئە توانی ئىستە بچیتە ئەشكەوتى سەراشان و بىتەو، ئەمەه پیاو تى و ئازابى. بزنام كى لە دەستى دیت؟»

پەردە یەكى بى دەنگى كشا بە سەر دیواخانە كەدا و كەس ورتەى ئیو نەهات. خەل كەكە ئەم سەیری ئەوى ئەكرد و ئەو سەیری ئەم؛ كەسیان نە یان تەوانى دوو ئیو یان بىز و نەو.

مەمەنداغا هاتەو قسە وتى: كۆرینە! جارێكە نەكەو نە قسە كەردن و خو هەل كىشان. ئەوا من لە سەر ئەو گرەو ئەكەم؛ بە گۆرە بابم! هەر كە ئیمشەو بچیتە ئەشكەوتى سەراشان ئەم دەستە سەر لەوئى دانیت و بىتەو (دەستى برد دەستە سەر كەى لە بەرۆكى دەر هینا و داینا)، ئەستىلى كچمى لى ماره ئەكەم و ئەیکەم بە كۆرى خوّم. دەسا بزنام كىتان ئەم ئازابى ئەكەن و ئەو گرەو ئەبەنەو؟

دیسان كەس نەهاتە زمان و كەسىك نەبوو بە خو یا رابىەرموى. مەمەنداغا وتى: جارێكە كەس قسە نەكاو منیش بۆم دەر كەوت كە پیاویكەم نىبە لە وەختى تەنگانەدا پى پى بىستەم. كە ئاغا لە قسە كانی بوو، حەمەدئى هەستایە سەر پى و وتى: «خولامى سەرى ئاغەم» و چوو دەستى ماچ كەرد. ئاغە دەستى برد دەستە سەر كەى دایەو وتى لەم دیواخانە هەل ناستین تا دىتەو.

حەمەدئى دەستە سەرى هەلگرت و هاتە دەرەو. كە سەیری كەرد دنیا یەكى تارىكەو چاو چاو نابىنى، نەنەمش باران دیتە خوارەو. هەر چەندە بەهارە بەلام زۆر ساردیشە. لە وانىبە جانەو روو پەلەو هەر یەكە لە كۆلانەو هیلانەى خو یا نا لە ترسى سەرما و لە ترسى سامى ئەو شەو جوتیان نەویرن قسە لە گەل جوتیان بکەن. بە دلێكى قايمتر لە دلى شىر چاکی لى بە لا دا كەردو بە رى كەوت روو و ئەشكەوتى سەراشان؛ ئەو ئەشكەوتە كە تاپۆبەكى سامناكى و دەرە دارىبە و ئەم نە ئاگای لەو، نە ئاگای لە كارە ساتى ناهەنجامى ئەو شەو شوومە یە.

بە رى كەوت؛ وەكو باى سەرسەر رىگە هەلدیرو تووشكەى ئەبرى. ئەم لەم لاو رىگەى ئەبرى مەمەنداغا و دانیشتوانى دیواخانیش بە پەنچە كرچە كرچى سوورنەو هەى چەرخى فەلەكیان ئەبرى و چاوەرئى هاتەو هەى حەمەدیان ئەكرد.

همه‌دئی شینوه‌کانی بری و دایه بئ شاخ؛ بهره‌بهره لووتکه‌کانیشی ئه‌بری هه‌تا نزیکتر ئه‌بوه‌وه له ئه‌شکه‌وتی سه‌راشان دلّی زیاتر ده‌ستی ئه‌کرد به ته‌پ و کوت و لئ دان. جار جاریش به خۆی ئه‌وت: «ده‌ک همه‌دئی هه‌ناوت برئ! ئه‌وه ئه‌ترسی.»

دنیا که زۆر تاریک بوو چاوی ته‌نها تاریکی نه‌بئ هیچی تری نه‌ئیبینی؛ نه‌ده‌نگیک له‌ده‌نگه‌داره‌وه ئه‌هات، نه‌خشه‌یه‌ک له‌جان‌ه‌وه‌ری به‌هاره‌وه. په‌رده‌یه‌کی کش‌وماتی و سامناکی لووتی به‌سه‌ر شاخ و چیاکانا داژه‌ندبوو. ئه‌وا ئه‌یزانی رووه‌وه ئه‌شکه‌وتی سه‌راشان ئه‌روا، به‌لام له‌به‌ر تاریکی نه‌ئیه‌زانی کامه‌کونه‌که‌یه‌تی. کاری شاره‌زایی راست بئ! که ده‌ستی همه‌دئی ئه‌گرت و روو به‌رووی کونه‌که‌رای ئه‌کیشا.

همه‌دئی ته‌نگی به‌ئشکه‌وت هه‌لی و وای لئ هات که له‌وانه‌بوو تارمایی کونه‌که‌به‌دی بکاو بچی ده‌سته‌سپی مرادی لئ دانی و بگه‌رپته‌وه، کوتوپر له‌ناکاو له‌ناو ئه‌وشه‌پۆلی دنیای سامناکه‌دا ترپه‌یه‌ک له‌به‌ر ده‌میه‌وه هات و شتیکی بۆ هاوئیزراو دای له‌له‌شی. همه‌دئی به‌ندی جگه‌ری که‌وته خواره‌وه‌وه هه‌ر له‌شوینه‌که‌ی خۆی وشک بوو؛ تاسیک برده‌وه. ئه‌ژنۆی هیزی تیا نه‌ما؛ نه‌ئمه‌ته‌بۆ پینشه‌وه بره‌وا، نه‌ئمه‌ته‌بتوانئ به‌ره‌و دوا بگه‌رپته‌وه؛ هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ی بئ کرا له‌شوینه‌که‌ی خۆی دابنیش.

له‌وکاته‌دا که دابنیش ده‌ستی که‌وت له‌وشته‌که‌بۆی هاوئیزرا. که‌هه‌لیگرت و به‌ده‌ست تا‌قی کرده‌وه سه‌یری کرد ئه‌مه‌قولی عینسانه‌وه‌هی منالیشه. به‌ته‌واوی ئه‌وه‌نده‌ی تر وه‌ری به‌رداو ئه‌وی هیزی بئ تیا نه‌ما؛ ته‌نانه‌ت زمانیشی له‌گه‌ران وه‌ستا. ئه‌وی له‌هه‌موو له‌شیا به‌ئاگا بوو ته‌نها دلّی بوو ئه‌ویش که‌وته شه‌پۆلی خه‌یاله‌وه که‌ئمه‌چی بوو؟ چه‌کاره‌ساتئ بوو به‌سه‌ریا هات و که‌وته چه‌شوینیکه‌وه که‌هاوراز لیره‌دا ته‌نها سام وترسه؟ به‌م خه‌یاله‌وه تلایه‌وه‌وه پاش تو‌زیک رووی کرده‌خۆی وتی: «ده‌ک همه‌دئی عه‌مرت نه‌مینی! خو تو ئیدعای که‌له‌میردیت ئه‌کرد، ئه‌وه بۆچ وات لئ هات؟ کوا نازایی و بره‌بره‌که‌ت؟ بۆچ نه‌ته‌زانی دنیا هه‌موو کاتیکی شینه‌یی و دیواخانه‌که‌ی مه‌مه‌نداغا نییه؟ ده‌بیخۆ ئه‌وه ده‌ردت بئ هه‌ی که‌له‌میردی سه‌ری بالیفان.»

که‌له‌م رازو نیازه‌بوه‌وه سه‌یری کرد و اه‌تیه‌کی هاته‌وه به‌به‌راو ورده‌ورده‌سام و ترس ره‌وی کرد و هه‌ستایه‌وه سه‌ر بئ. ده‌ستی له‌سه‌ر خه‌نجه‌ره‌که‌ی داناو به‌دلّیکی گه‌لئ له‌هه‌وه‌ل قایمتر ده‌ستی کرده‌وه به‌رویشتن هه‌ر بۆ به‌رده‌می ئه‌شکه‌وتی سه‌راشان. چه‌ند هه‌نگاوئیکی تر رویشت سه‌یری کرد شتیکی تری بۆ هاوئیزراو درا له‌سه‌ر سنگی. که‌دانه‌ویه‌وه هه‌لیگرت، دنیاش تاریکه‌و تا‌قی کرده‌وه. ته‌ماشایه‌کا ئه‌مه‌قاجی منالیکی بره‌وه. دیسان زۆر

سەری سەر ما و بە تەواویش وا دیارە لە کونەکه نزیک بوەتەوہ. ترسی نەما؛ لە حەمەدیدا ترس باری کرد. قاچەکەشی ھەلگرت و ئینجا بانگی کرد:

«ئەمێ ئەو کەسە ی لەو ئەشکەوتەیت! دیوی، درنجی، چیت؟ دەنگ بکە. سەریکەو ھیناومە نایبەمەوہ یا ئەمەتە وەکو خاوەنی ئەم دەست و قاچەم لێ دێ یا ئەمەتە تو وات لێ دێ؛ کەواتە مەردانە وەرە مەیدانەوہ».

کە حەمەدێ ئەمە ی ئەوت دەنگەکە ی لە تویی ئەو تاریکی شەوہدا لە بینی شاخەکانەوہ دەنگی ئەدا یەوہ. کو تو پەر دەنگێکی نازکی بە سۆز لە ناو ئەشکەوتەکەوہ ھاتەگویی وتی: «ئای کاکەگیان! نە دیوہ و نە درنجە؛ بەسێ خوشکی چارەرەشی ھەناسەساردتە وا لێرە کەوتوہ. ئەوہ تو فریشتە ی ئاسمان بووی یا حەمەدێ برای بەسێ بوی لەم وەختەدا گەیشتی؟» و دەنگەکە ئیتر نەما.

قەسە یەکی کوردی ھە یە ئەلێ: «ھەتەر مەتەر، ئەم لەو بەتەر». حەمەدێ چی؟ بەسێی خوشکت چی؟ ئەمە چیە؟ ئەمە چە کارەساتیکە؟ ئەمە خەوہ حەمەدێ ئەیبینی وە یا جادوہ گویچکە ی ئەزرنگینیتەوہ؟ ئەو بۆچی ھاتوہو چی بەر گویی ئەکەوێ؟ لە راستیدا کەوتەوہ ناو دەریای خەیاڵ و بەلام ترس لە دلی حەمەدیدا نەماوہ ھەر ئەوہندە نەبێ کە ئەمە چ وردە شەپۆلێکە بە سەر پەردە ی گویچکە یا ئەروا.

تۆزیک ی زۆر کەم وەستاو خەنجەرە رووتەکە ی گرت بە دەستیکەوہ و دەست و قاچە براوہکەشی کرد بە بەر پشتینەکە یاو بە حەپاساوی و سەراسیمە یی خۆ ی کرد بە کونی ئەشکەوتەکەدا و چوہ ژوورەوہ. سەرەتا چاوی بە ژیلەمۆی ئاگریک کەوت کە ھەندێ سەرە بزووتی بە سەرەوہ ماوہ و وردەوردە ئەسووتی. بە تەنیشت ئاگرەکەوہ ئافرەتیک بە بێ ھۆش لە سەرلا کەوتوہ. لە تەنیشت ئافرەتەکەشەوہ لەشی منالیک ی پارچە پارچە کراو تیکلاوی خۆلەکە بوہ لەو بەری ئاگرەکەشەوہ زەلامیک دوو خەنجەر لە سەر دلی دراوہ کوژراوہ و ھیشتا خوینی ھەر لێ دێ و ھەندێ لە دەماری لەشی ئەبزویتەوہ، وا دیارە ئاخرو ئۆخری گیان دەرچۆنیتە ی. ئەم دیمەنە ناھەموارە لەم شویتە دوور لە ئاوەدانیتەدا بە تەواوی حەمەدێ خستە عالەمیک ی ترەوہ؛ ئەمە چییە؟ ئەمە چە کارەساتیکە؟ وردە وردە چوہ بە لای ئافرەتەکەوہ بە ھۆی رووناکی ئاگرەکەوہ، کە جوان سەیری کرد تەماشای ئەکا راستە ئەمە بەسێ خوشکیەتی و بە بێ ھۆش کەوتوہ.

چوو سه‌ری به‌رز کرده‌وه و له سه‌ر رانی خۆی دایناو ده‌ستی هینا به رومه‌تیوا قژده بزپرکاو و خۆلایه‌که‌ی لادا و بانگی کرد به‌سی. به‌سی هیچ ده‌نگی نییه. هه‌ندیکیتر شان و ملی شیلای بانگی کرد به‌سی!

به‌سی چاوی به‌رز کرده‌وه و یه‌که‌م چاوی به‌سه‌دی برای که‌وت دوو تنۆک فرمیسک له چاوی هات و وتی: «کاکه‌گیان! ئەوه تۆیت وا سه‌ری به‌سی خوشکی چاره‌یه‌شت خستۆته سه‌ر رانت؟» ئەمه‌ی وت و بی هۆش که‌وته‌وه.

حه‌مه‌دی له به‌ر خوشکی نایه‌ره‌ژی سه‌یری شتی تر بکاو بزانی چیه‌ه؟ دیسان که‌وته‌وه ته‌قه‌لادان بۆ به هۆش هینانه‌وه‌ی به‌سی. به هه‌ر جور بوو هینایه‌وه هۆش خۆی و وتی به‌سی! تیم بگه‌یه‌نه چیه‌وه چیه‌ه ئەم کاره‌ساته‌ه؟ شیت بووم چی ئەکه‌ی له‌م شوینه به‌م وه‌خته‌دا و چیه‌ه ئەم ته‌رمانه‌وه ئەم رۆژه چیه‌ه به‌رچاوم ئەکه‌وی؟ به‌سی تیمبگه‌یه‌نه به‌سی!

به‌سی سه‌ری به‌رز کرده‌وه وتی: کاکه سه‌یری ته‌رمی ئەو زه لاهه بکه بزانه ئەیناسی؟ حه‌مه‌دی چوو لووتی شوپر کرده‌وه به سه‌ر ته‌رمه‌که‌دا و به ته‌واوی واقعی ورمای سه‌ری په‌نجه‌ی شایه‌تیمان کردبوو به ده‌می خۆیا و به سه‌رسامیه‌وه هه‌ر زیاتر سه‌یری ئەکرد؟ پاشان وتی به‌سی ئەمه کۆری سه‌پانه‌که‌ی خۆمانه که به منالی پیکه‌وه گه‌وره بوو بوین. نای پشتی شکاوم ئەمه بۆ کۆژراوه؟ به‌سی من وتۆ براهه‌کمان له ده‌ست ده‌رچوو. ئەمه‌ی ووت و هه‌ر دوو چاوی پر بوو له ئاو.

به‌سی وتی: کاکه مه‌گری؛ ئیجا وه‌ره تا بۆت بگه‌یترمه‌وه. ده‌ستی یی کرد له‌وه‌خته‌وه که له ئاواپی سه‌یاره ده‌رچوو بوون تا ئەم وه‌خته هه‌مووی بۆ گه‌یترایه‌وه ده‌ستی برد له‌شی کۆریه سه‌ر براهه خۆلایه‌که‌ی هینا نوسانی به سنگیه‌وه دایه پر مه‌ی گریان.

حه‌مه‌دی که له کاره‌سات و له نه‌مک به حه‌رامی هه‌تیوه تیمگه‌یشت، هه‌ر ئەوه‌ی بۆ مایه‌وه به تیلی چاویکی پر له خه‌شمه‌وه سه‌یریکی ته‌رمی هه‌تیوه‌ی کردو ده‌ستی دایه خه‌نجه‌ره‌که‌ی به‌لام پاشان کردیه‌وه به کیلانه‌که‌یا؛ چونکه هه‌تیوه کۆژرا بوو تازه خه‌نجه‌ری چی لێ بدا؟ ئیجا وتی به‌سی له مانه تیمگه‌یشت، ته‌نها ئەوه ماوه تیمبگه‌یه‌نی که من نزیکه ئەشکه‌وته‌که بوومه‌وه ئەم ده‌ست و قاچی مناله براهه چی بوو بۆم ئەهات؟ به‌سی وتی: کاکه دنیا که وه‌کو ئەیزانی زۆر تاریک بوو، منیش چاوه‌رێ ده‌روویه‌کی ره‌حه‌مت بووم که له‌م گه‌یترای مه‌ینه‌ته رزگارم بی. کوتوپر له دووره‌وه تارماییکم به‌رچاوی که‌وت که روو به رووی ئەشکه‌وته‌که هات. هه‌ر ئەوه‌نده بوو تارمایی بوو، ئەه‌زوته‌وه؛ ئیتر نه‌مه‌زانی چیه‌ه. وتم یی و نه‌بی به‌م نیوه‌ی شه‌وه‌داو له‌م شوینه چوله‌دا ئەمه درنده‌یه بۆنی خوینی کردوووه به بۆنه‌که‌وه

دیت. منیش هیچم بێ ئەو ئەو نەبێ کە وتم با دەستیکی منالەکە ی بۆ فرێدەم تا ئەو ئەخوا و بەووە خەریک ئەبێ بەلکو خودا دەرویک بکاتەو. ئەو بوو تارماییە کە پاش بەینیک دیسان دەستی کردەو بە هاتن ئەمجا قاچیکی منالەکەم بۆ فرێدا بەلام بە تەواوی دانی ژیانم کەندو ئیتر هیچ هیوا یەکم نەما. پاش ئەو، ئەو بوو تۆ هاتیتە دەنگ. دەنگە کەتم ناسی و وەکو فریشتە ی رەحمەت گەیشتی بە سەرما. حەمەدیش وردە وردە بە ئەو پەری سەرسامیەو گۆبی بۆ ئەم قسانە راگرتبوو. لە لایە کەووە لە چەرخێ رژژگار و لە لایە کەووە لە نازایی ئەم خوشکەو قارەمانیە کە ی هەر وای تف لە دەمیا وشک بوو بوو.

پاش ئەمانە ناو چەوانی خوشکی خۆی ماچ کرد و فرمیسکە کانی سەریەو و وتی خوشکم با برۆین. وردە پارچە ی تەرمی منالە کە یان کۆ کردەو خستیانە چارۆکە یە کەووە. حەمەدی دای بە شانیا و دەستەسەرە کە ی لە وێ دانا و گەرانیەو روو و ناوایی گرگاشی.

حەمەدی بەستی خوشکی بردهو بۆ مالهو و خۆی چوو بۆ دیواخانی میر مەمەنداغا تەماشای کرد دیواخان هیشتا تیک نەچوو و خەلکە کە لە گەرمی قسەدان. یە کئی ئەلی حەمەدی سەری تیا چوو؛ یە کئی ئەلی ئەشکەوتی سەراشان لە باو باپیرمان بیستوو خێوی هەیه، حەمەدی دەستی خێو کاری تیکردو تازە ئیمە چاومان بە حەمەدی زیندوو ناکەوێتەو. ئەوا لە کە یەو هەا رۆیشتوو بۆچ دیار نەبوو ئەوا بە یانە! هەر یە کە قسە بەک ئەکەن و مەمەنداغاش پەژارە دایگرتوو کە بوو بە هۆی تیا چوونی حەمەدی. لەم کاتەدا حەمەدی کردی بە ژووراو وتی: «خولامی سەری تاغەم» و چوو دەستی مەمەنداغای ماچ کرد.

خەلکە کە کە چاویان بە حەمەدی کەوتەو بە جاری گەشانەو؛ بەلام حەمەدی رەنگ لە روویا نەماو. تاغالی پرسی حەمەدی چ باسە؟ قسە بکە. حەمەدی ئەوی چاوی پێ کەوت و بە سەر خۆی و خوشکی هاتبوو هەمووی گێرایەو. میر و ئەهلی دیواخان لەم کارەساتە ترسینەرە و لەم ریکەوتە سەیرە هەموو بە جاری کەوتنە دەریای سەرسامیەو. بە یانی میر خۆی و چەند سواریک چوونە ئەشکەوتە کە سەیریان کرد تەرمی هەتیو کە لەوێ کەوتوو دەستەسەرە کەش لە و لاو داتراو. هاتنەو پیش هەموو شتیک میر کچە کە ی خۆی مارە کرد لە حەمەدی و ئینجا بەستی هینا بە چاویکی باوکانەو سەری بەستی ماچ کردو تەرمی منالە کە یان ناشت و گەلی دڵنەوایی بەسی کرد و وتی: «کچم! منال ئەبیتەو؛ بەلام ئەم قارەمانیە ی بە تاییە تیە ی تۆ سەری هەموو ئافرە تیکی بەرز کردەو و لایە قی بە قارەمانی ئافرە تان».

- محمدهد عه‌بدولواحد بۆی گئیرامه‌وه وتی:

له گوندی «لهپیان» له‌وه دهستی دزه‌ییسه دنیا شه‌وه بوو؛ خپوه‌تیکمان هه‌لدابوو
دانیشتیبووین. پاش نوویری خه‌وتنان بوو؛ پیاویک هه‌بوو سمايله‌گوجیان پین ئه‌وت، له لامان
دانیشتیبوو. قسه‌ی خو‌ش بوو، سه‌ر گوزشته‌ی کونی بۆ ئه‌گئیراینه‌وه.

به‌دهم قسه‌وه که‌وتینه‌وه ختی خیل خه‌وتنان؛ کوتوپر کورپکی می‌ردمنال هاته
ژوره‌وه‌وه دانیشته‌وه و سمایل پنی وت: هه‌تیم ئه‌وه له کوی بووی تا ئیسته؟ کوره‌ش هیچ سی
و دووی نه‌کرد وتی: «وه‌للا سمایل هه‌نوکه‌وه لای ژنیک بووم که له گه‌ل می‌رده‌که‌ی خویا
راکشابوو. منیش چوومه‌پالی».

محمد وتی هه‌ر ئه‌وه‌ندم زانی سمایل ده‌ستیکی هه‌له‌پنایه‌وه‌وه شه‌په‌زله‌یه‌کی دا به‌ناو
چه‌وانی کوره‌دا. شه‌په‌زله‌یه‌کی وا ئاگر له‌چاوی بروسکه‌ی سه‌ند. وتی: «هه‌تیم! ئه‌مه
قسه‌یه‌ تو ده‌یکه‌ی؟»

محمد وتی: منیش وتم خاله‌ سمایل بۆچ لینی ئه‌ده‌ی؟ منال که‌ی قسه‌ی بایه‌خی هه‌یه؟
سمایلیش وتی: ئه‌فه‌ندی! ده‌سا من قسه‌یه‌کت لۆ ده‌گئیرمه‌وه‌وه ئه‌وه‌خته‌ ده‌زانی که له‌ژناج
پاله‌وانیک هه‌یه؟ ئینجا ده‌ستی کرد به‌گئیرانه‌وه‌وه وتی:

«ئه‌فه‌ندی! ئا ئه‌م سمايله‌گوجه‌-که له‌به‌ر ده‌متا که‌وتوووه‌وه پیرو که‌نفت بووه‌-له
وه‌ختی خویا که‌ ناوی سمايله‌گوجیان به‌پنایه‌ منال له‌بیشکه‌دا ژیر ئه‌بووه‌وه. دزیک بووم،
منالم له‌به‌ر مه‌مکی دایکی ئه‌دزی و خو‌ی به‌خوی نه‌ئزانی. له‌هه‌موو ئه‌م ولاتانه‌دا هه‌ر
ناو ناوی سمايله‌گوج بوو.

سالیکی له‌م ده‌ستی دزه‌یه‌دا نه‌هاتی و قات‌وقری بوو. ده‌ستی دزه‌یی سالی که‌ بارانی
نه‌بوو ئیتر خه‌لکه‌که‌ هه‌موو ئه‌بێ کوو بووین؟ ئه‌و ساله‌ به‌هاریکی زۆر زوو بوو. هه‌ر چه‌نده
هه‌رله‌ زستانه‌وه‌ باران چاکی هینابوو، به‌لام له‌به‌ر زوویی هیچ پنی نه‌گه‌یشتیبوو. ده‌رامه‌تی
منیش هه‌ر دزی بوو. دزیه‌که‌ش ده‌ست نه‌ئه‌که‌وت؛ زۆر شر بوو بووم. ناچار زه‌لامیکم
هه‌لگرت و لیمدا رو‌یشتم. ریگه‌ی ئه‌و کویستانه‌مان گرت به‌ر؛ له‌تفه‌نگ و فیشه‌کیشا زۆر به
ته‌داره‌ک بووم. چه‌ند رو‌ژیک هه‌ر رو‌یشتین تا گه‌یشتینه‌وه ئه‌و کویستانه‌ی سه‌ره‌وه‌ه. پنی
ناوی، ره‌وه‌یه‌کی سی چل سه‌ری له‌ولاغی به‌رزمان هیناو به‌لا ریگه‌دا گه‌راینه‌وه‌وه داوه
رووه‌ و مال. به‌شه‌وه‌هاتین و به‌رو‌ژ له‌شیو و که‌نده‌لانی دوور له‌ئاوه‌دانی ستارمان
نه‌گرت. شه‌وه‌بوو هیچمان نه‌خواردبوو، به‌ته‌واوی په‌کمان که‌وت.

شەویەک وا بە لاره لار لە پێش ولاغەکانەوه بووم، ئەهاتین. لە دوررهوه و لە لا پالی کێوه که تارمایی رهشمالیکم بەدی کرد. بە ههتیوه کهی هاوپیتم وت تۆ بهر ولاغەکان بگره من وا ئەچم بۆ ئەو رهشماله بەلکوو نانی شتییکم دەست کهوی بیهینم. ئەمەم بهو وت و تفهنگه کهشم فیشه کی تیدا بوو له مەلم کردهوه و گرتمه دەستمهوه و به بی ههست لیمدا رویشتم.

دنیا زۆر تاریکه؛ بهر چاوی خۆم نایینم. وهختی وهها بوو تهپ و کوت ئەکهوتمه کهنده لانهوه و ههله سنامهوه. چووم ههتا نزیککی رهشماله که بوومهوه. وهستام گوپیکم ههلهخت سهیر ئەکهم نه دهنگی، نه خشهیی، ههچ نییه؛ دنیا کش و ماته. زۆر به بی چریه خۆم گیانده رهشماله که. تماشام کرد دهواریکی زۆر گهورهیه. ههناسه لهم دهوارهوه نایه، سهگ نییه، پشیله نییه، چهند رهشه ولاخیک له دهری دهواره کهیه و ههچی تر. زۆر به وستایانهوه به بی ههست جاریک به دهورهی دهواره کهدا سوورامهوه. به دەست دەستم ئەخشان له دهواره که ههناسهی گیان له بهرم شک نه برد له ناویا. جاریکیکهش گهپام به دهوریو دهراکهیم دۆزیهوه. بۆ جاری سێهه به بی خشه له دهراکهوه چوومه زورهوه.

ئوه ئەفهندی! ههرا نهوهندهم ئاگا لئ بوو پیتم خسته ژوورهوه ئیتر به تهوقه سهرا کهوتم و تاویریکی له سهرا سهرا سوور بوون؛ یهکیکی بوو. تهنها ئەوهم به خۆمهوه دی زرنگیه که له سهرمهوه هات و ههرا دوو پهلم له دواوه وهکو به دوو گوریس بهسترایتهوه وا بوو. نهزانییم تفهنگ چی لئ هات، نه زانییم خهنجهر چی به سهرا هات. دهنگیکم هاته بهر گوپی وتی: «ههرا نایاوا! ئەوه به تهمای چیت؟»

ئاگردانیکی له ناو دهواره کهدا بوو، ئاگریکی کزی تیاوو. من له دهرهوه ههستم پئ کرد، دوو سئ سهرا بزوتی به سهرهوه بوو. دهستیکی بۆی کیشرا سهرا بزوتهکانی خۆش کردو ئاگره که کلپهی سهند.

تهماشام کرد ئەمه ئافره تیکهوا به سهرمهوه بهو جۆره پهل و پوی بریوم. بهلام ئافره تی چی؟ ههتا دهست ههلبیری که له گت، به دیمەن، ههرا باسکیکی ئەلئی توکمه دی داپژراوه، روومه تیکی پان، چاو و برۆیه کی گهش، جۆتی گونای خری سوور، جلیکی ئال و والای جوانی له بهرابوو. ئەفهندی پروام پئ بکه تا ئەو رۆزه وه لهو رۆزه شهوه تا ئیمروژ ئافره تی وا جوان و نازدارم نه دیوه. تهمنی له دهوری حهقده وه هژدهدا ئەبوو. تفهنگیکی کورتی خستبه ژیر بالی؛ پهنجهی به سهرا پیکه یهوه بوون، ریزیکیش فیشه که له پشتیا بوو. بهم جۆره له سهرا سنهگم دانیشتم و دیسان وتی: «ههرا نایاوا! ئەوه به تهمای چیت؟» منیش وتم:

«خوشکم! خواهی‌زانی به تهمای هیچ نیم و ریوارم و ریم لئ تیکچوووه و نم ره‌شماله به‌دیگردو هاتوومه‌ته ئیره».

وتی: «تو ریواری یا پیاو خرابی؟ بوچی من ناگام لئ نییه که تو چون هانیت چون به ده‌وره‌ی ده‌واره‌که‌دا سی جار سوورایتوه‌وه و پاشان به بی چرپه هانیته زووره‌وه؟ ئه‌مه هی پیای ریواره یا هی پیای خراب؟»

لهم به‌ینه‌دا سه‌یرم کرد تفه‌نگ و خه‌نجه‌ره‌که‌م و له‌و لاهه‌که‌وتوه، منیش هیچم پی ناکرئ تهنه‌ا پارانه‌وه و ئه‌وه‌ نه‌بی که ریوارم و له برسا هاتووم. به هدر جور بوو ژنه‌که‌له سه‌ر سنگم هه‌ستا و له‌و لاهه‌که‌وتوه و خه‌نجه‌ره‌که‌ی منی هه‌لگرت و بردی له سه‌رووی ده‌واره‌که‌وه داینا و هدر ئه‌شی وت: «راسته تو ریواری؛ هه‌ی عافه‌رم پیای ریوار!» ئینجا رووی تی کردم وتی له‌و شویتنه که لئی دانیشتووی دانیشه؛ هدر بیزویتوه و ئه‌تکوژم. که ئه‌و ئه‌مه‌ی وت خو من هیچم پی نه‌ماوه تهنه‌ا «به‌لئ» نه‌بی.

ئه‌مجاره هینای تفه‌نگه‌که‌ی خو‌ی له ژیر بنه‌نگه‌لی ده‌ره‌یناو گرتی به ده‌ستیکه‌وه. هه‌ستا چوو له‌و لاهه‌که‌وتوه کی هینا خه‌سته سه‌ر ناگره‌که‌و روئیشی هینا خه‌سته ناوی. چوو له سه‌ر هورپیک پینج شه‌ش هیلکه‌ی هینا شکاندیه ناو روئنه‌که‌وه و دروستی کرد. چوو هدر به ده‌سته‌خالیه‌که‌ی ده‌سته به‌ریه‌ نانی هینا له به‌ر ده‌مما داینا و تاوه هیلکه‌و روئنه‌که‌ی هینایه لاهه‌وه. چوو کاسه‌یه‌ دویشی هینا وتی ده بخۆ. خویشی له‌و لاهه‌ لای ناگره‌که‌وه دانیشت به عاسته‌م لووله‌ی تفه‌نگه‌که‌ی تی کردم، ده‌ستیشی هدر له په‌له‌پیتکه‌یه‌تی. من به جاری شیرزه‌ی ئه‌وه بوو بووم که نه‌وه‌ک ده‌ستی بترازی و بمکوژی؛ له‌مه زور ئه‌ترسام ژنه هه‌ستی به‌مه کردبوو، پینی وتم مه‌ترسه نانی خو‌ت به‌ره‌حده‌ت بخۆ.

زورم برسی بوو ده‌ستم کرد به خواردن تا ته‌واو تیرم خوارد؛ لهم ماوه‌یه‌شدا هدر چه‌نده سه‌یر ئه‌که‌م، لهم ژنه زیاتر که‌سیکی‌تر لهم ده‌ور و به‌ره‌دا نییه؛ نه ژن نه پیاو، نه منالیک هدر هیچ.

ناه‌که‌م خواردو به ته‌واوی تیرم خوارد. هات تاوه‌که‌ی هه‌لگرت و بردی خه‌سته‌وه سه‌ر ناگره‌که‌ه. دیسان چوو روئیکه‌ی زوری هینا خه‌سته‌وه ناوی؛ ئه‌نجا چوو به قیاسی پانزه شانزه هیلکه‌ی تری هینا شکاندیه ناوی. چوو ده‌سته به‌ریه‌کی زل نانی هینا، تاوه‌که‌ی قله‌پوه کرده‌وه ناو نانه‌کان و پیچایه‌وه و هینایه به‌ر ده‌ستم وتی: «ده‌هسته برۆ؛ ئه‌مه‌ش به‌ره بو هاورپیکانت». وتم: هاورپی چی؟ من هدر خووم. وتی: «هه‌سته، هه‌سته، پیای بی هاورپی به‌م شه‌وه‌دا و لهم وه‌خته‌دا ریی ناکه‌ویتنه ئه‌م شویتنه. هه‌سته دریزه‌ی مه‌ده‌ری تو

ریبوار نیت؛ پیاو خراییت و هاوریشت ههیه. ههسته برۆ خوات له گهل». وتم ئەهی تفهنگ و خه نجهره کهم؟ سهیریکی کردم و وتی تفهنگ و خه نجهره کهشت ئەوه یتهوه پیاوه ریبواره که. چوو لهو لاوه تفهنگه کهمی ههلگرت و فیشه که کهی لئ ده رهیناو بۆی هینام؛ له بهر دهستی دانام وتی بیکه ره ملت.

تفهنگه کهم کرده ملم و چوو خه نجهره کهشی ههلگرت له دووره وه بۆی فرییدام وتی ئەوهش خه نجهره کهت. ده ههسته خوات له گهل! ئەمجا خۆیشی به ته واوی لولهی تفهنگه کهی خۆی تئ کردم و وتی: «خه یال نه کهی! ههر دهست بیزوینیته وه ته نها تاقه فیشه کیکت بۆ ئەنیزم».

منیش به هتواشی خه نجهره کهم ههلگرت و کردم به بهر پشتینه کهماو نۆردوه نانه کهم ههلگرت و ههلسام. رووم تئ کرد و وتم: «شیره ژن! بهو خوایهی بان سه ره سویندت ئەدهم تو چیت لیره و چه کهسیت و من ههر چه نده لهم بهینه دا سه یرم کرد له تو بهو لاوه کهسی ترم لهم چۆل و بیابانه دا نه دی. ئەوا من ئەرۆم به لام تیمبگه یه نه؟»

وتی ههسته برۆ؛ ئەوه ئیتر ئیشی تو نییه. وتم ده سا شهرت بی یا ئەمه ته ئەمکوژی یا ئەمه ته پیم ئەلئی. زه رده خه نه یه ک گرتی و وتی: «زۆر حه ز ئەکهی بیزانی؟ من ژنی کورپیکی ئامۆزای خۆم. مانگیک ئەبی میردم پئ کردوه. لهو وه خته وه میردم پئ کردوه، به تاقه ماله هاتوین لیره دانیشتووین. ته نها ههردوو کمان بووین؛ سئ چوار رۆژ له مهو پیشتەر ماینیکمان له گوند دز بردوو یه تی، ئەو ههستا چوو به شوین ماینه که دا و من ته نها خۆم لیره دا به دیار ئەم مهرو مالا ته وه ماومه ته وه؛ ئەمه یه سه مه ره ی من».

منیش وتم ژنه که! من ههر شتیک هه م، هه م؛ به لام ئەوه بزانه به لای خۆمه وه پیاویکی ئازاو ناودار بووم. ئەوی تو به منت کرد، وه ئەوی من له تو وه دیم تا ئیسته نه کهس پیی کردوو وه نه له کهسم دیوه. هه ستام و ئیتر به ری که وتم. ئەویش دوور و نزیک لولهی تفهنگه کهی راست تیکردبووم، هه تا له چاو وون بووم. ئەوه ندهم ئەزانی ههر دهستم بیردایه بۆ تفهنگه کهم به بی هیل و گفت ئەیکو شتم.

جا ئەفه ندی هه نوو که ئەم هه تیمه ده لئ من شتی وام کردیه؛ چما هه موو ژنیک وه کو یه ک وایه! ژنی واش هه یه و ژنی ئاوا ئەوی من لهو حورمه یه چاوم پئ کهوت، هه نوو کهش ههر موچر که به له شما دیته خواری.

- پیاویک هه‌بوو تا بلینی ژیر و به راو ته‌گییر بوو. سه‌ره‌تای ژیانی به هه‌ژاری و بی نه‌وایی تته‌په‌راندبوو. ژیره‌که‌ی خوی گه‌یاندی به پایه‌یه‌کی به‌رز. له لای پادشای نه‌و شاره بوو به وه‌زیری ده‌سته راستی و بوو به یه‌که پیاوی نه‌و ولاته.

نه‌ونده هه‌یه پیاو له هه‌موو لایه‌که‌وه بوی نایه؛ نه‌م پیاوه وای بۆ هاتبووه پتسه‌وه هه‌ر ژنیکی نه‌هینا زۆری پین نه‌ه‌چوو ژنه‌که‌ی نه‌بوو به دۆستی پادشاکه، وه یا به کوردیتر بلتین پادشا پینی فیر نه‌بوو. چارناچار نه‌میش له به‌ر نه‌وه نه‌مه‌ی پین هه‌لنه‌ته‌گییرا نه‌وه‌ی ته‌لاق نه‌داو نه‌چوو یه‌کیکیکه‌ی نه‌هینا. به‌لام له به‌ر نه‌وه به‌خت چه‌واشه بوو، وه یا ژن بی چارشینو بوو نه‌ویش هه‌ر وای لئ نه‌هات.

کابرا ئیتر هاته سه‌ر نه‌وه وتی یا نه‌مه‌ته ژن ناهینم، یان نه‌مه‌ته نه‌بی بچم بسوورپیمه‌وه ژنیک په‌یدا که‌م که‌ بان ده‌ستی نه‌بن له ژیری و داناییدا؛ نه‌مه‌ش بۆ نه‌وه بزانه‌م ئایا هه‌موو ژنیک هه‌موو نرمی و به‌رزیه‌کی زه‌مان هه‌لی نه‌خه‌له‌تینی و گالته‌ی پین نه‌کا، یا خود ژن هه‌یه‌و ژنیش هه‌یه.

لئی دا رویشته گه‌لئ سوورایه‌وه نه‌گه‌یشت به‌مراز. رۆژیک ملی رتی گرتبوو، ده‌ستی له قۆلی گێژاوی فیکر کردبوو، هه‌نگاو به هه‌نگاو ریگه‌که‌ی نه‌برئ. کوتوپر تووشی پیاویکی پیری که‌نفتی به‌سالاچوو بوو که نه‌ویش وورده وورده خه‌ریکه نه‌و ریگه‌یه نه‌برئ. وتی به‌خوا باشه نه‌مه بۆ هاوده‌نگیم په‌یدا بوو با له‌گه‌لی بېم به‌هاورئ و پیکه‌وه له‌گه‌ل نه‌و ریگه‌که‌ی به‌رین. چوو سلاوو ماندوو نه‌بوونی لئ کرد و له‌گه‌لی ریکه‌وت بۆ پیکه‌وه به‌ریگه‌دا رویشتن.

زۆر نه‌ رویشتن به‌کابرای وت: «خاله، نه‌وا ئیمه به‌ریگه نه‌رۆین با پین پلیکانه‌یه‌ک دروست بکه‌ین». کابرای پیره له‌م قسه‌یه توورپه بوو. نه‌میش وتی خاله بۆ توورپه نه‌بی خۆ شتیکی خراپم نه‌وتوو. وتی: مال کاول شتی خراپ چیت نه‌وتوو! تۆ شیت بووی یا گالته به‌من نه‌که‌ی؟ پین پلیکانه‌ی چی؟ بۆچ دارتاشم، وه‌ستام، چیم؟ نه‌وا نه‌گه‌ر دارتاش بووم له‌م ده‌شته‌دا من ته‌شوی و هه‌ره‌و دارو ته‌خته‌م له‌کوی بوو تا بینم پین پلیکانه له‌گه‌ل تۆ دروست بکه‌م.

نه‌میش ئیتر ده‌نگی هه‌چ نه‌کرد و لێیاندا رویشتن. له‌پاش هه‌ندیک، تووشی رووباریک بوون. کابرا دیسان رووی کرده‌وه خاله پیره وتی: «خاله با له‌م سه‌ر رووباره پردیک دروست که‌ین». خاله نه‌وه‌نده‌یتر شیت بوو؛ وتی کابرا به‌وه‌سه‌ی ساقه‌ بېی و نه‌بی تۆ شیت بووی وه یا هه‌ر نه‌ته‌وی تیتالی به‌من بکه‌ی! چه‌رایه‌ت نه‌که‌وی بۆچ من گالته چی تۆم؟

کابرا وتی: خاله بۆج توورە ئەبی؟ خۆ خراپم نەوتوو. وتی مردووت مری چون خراپت نەوتوو؟ بۆج من بەننام پردم بێ دروست ئەکەم؟ ئەوا بەنناش بووم، لەم دەشتەدا من بەردو قسل و کەرەستەم لە کوێ بوو بێنم پرد بۆ تۆ دروست کەم؟ کابرا ئیتر هیچ دەنگی نەکرد. هەندیکێ تر روێشتن و گەیشتنە قەراخ ئاوابی؛ تووشی پەلە گەنمیکێ نایاب بوون. کابرا پیرە رووی کردە ئەمی تر وتی: ئەم پەلە گەنمە هی منە. چاوت لێیە ماشەللا چون هیناویەو چون گەلی پر دانی هەیه؟ ئەمیش وتی: «بەلێ، پەلە گەنمیکێ بە قەف و پر دانه ئەگەر بە سەوزی نەخورایی». کابرا ئەمجارە ئیتر وەکو فیشەکە شیتە چوو بە عاسمانا و هار بوو، وتی کابرا بریا ملم بشکایەو لە گەل تۆ نەبوومیە بە هاوڕێ! خۆ تۆ لەم رینگەدا بە قسە قۆر و بێ سەرو بەر منت تووشی دیق و زیق کرد. وتی خاله بۆج توورە ئەبی؟ خۆ خراپم نەوتوو. وتی: جانەوەر چون خراپت نەوتوو؟ ئەی خراپ چۆنە؟ تۆ خوا گەنم لە بەر چاوتە قەفی کردوو، دانی گرتوو، وشک بوو و زەرد هەلگەراوه، چاوه‌ڕێ دروینتەیه؛ کەچی تۆ ئەلێ ئەگەر بە سەوزی نەخورایی. ناخر نازانی ئەگەر بخورایە چون خۆی ئەما؟ کابرا ئیتر هیچ دەنگی نەکرد؛ چوونە ئاوابییەکەوه. خاله پیرە چوووه وە بۆ مالی خۆی و ئەمیش چوو بۆ مزگەوت.

خالە پیرە زۆر ماندوو بوو. کە چوووه ماله‌وه کچیکێ تاقانەیی هەبوو؛ کچەکەیی هات بە پیرەوه بردی داینا. کچە سەیری کرد باوکی زیاد لە جارێ ماندووترە پرسسی بابە ئیمپرۆ بۆج وا ئەتیینم کە لە جارێ زیاتر ماندووتری؟ وتی: کچم چووژانم. ئیمپرۆ کابرایەکی گیل و گەوجم تووش بوو؛ بووین بە هاوڕێ. بە قسەیی هیچ و پووج من چەندە ماندوو بووم ئەوەندە پتر بەو قسانە بێ سحەتی کردم. ئەگەر برۆا ئەکەم میسکەم لای خۆم نەماوه.

وتی: بابە قسەیی چی لە گەل ئەکردی؟ وتی: چووژانم بۆم ناگێریتەوه. لە پاش ئەوه کە هەندیک بە رینگەکەدا هاتین، پێم ئەلێ با پەیزەو بێ پلیکانە دروست کەین. تۆزیکێ تر هاتین گەیشتنە سەر رووباریک؛ کەچی پێم ئەلێ با پردیک دروست کەین. تۆزیکێ تر هاتین تووشی گەنمەکەیی خۆمان بووین؛ وەختی دروینتەیی هاتبوو. من ئەلیم گەنمی چاکە، کەچی ئەو ئەلێ ئەگەر بە سەوزی نەخورایی. ئەو گەنم لە بەرچاویەوه زەرد بوو؛ کەچی ئەو وا ئەلێ وە یا لەوانی تر لای وایە من دارتاش و بەننام قسەیی وام لە گەل ئەکا. دەی ئیتر چون میسکەم لە سەرا ئەمێنتی؟

کچە وتی: جا باوه خۆ ئەو قسانە هەموو قسەیی ژیرو دانایانەو تۆ ئەبوابیە پێت خۆش بوابی؛ کەچی ئیستە ئەلێ میسکەم بردووم. خاله پیرە وتی چون کچم؟ نابێ ئەقلی تۆیش

بووبی به ئەقلی ئەوه‌وه! کچه وتی باوه که پیتی وتووی وەرە با پین پلیکانه دروست بکه‌ین، مه‌بهستی ئەوه بووه وەرە با پتکه‌وه قسه بکه‌ین و به قسه ریگه‌که بپیرین. که له سەر رووباره‌که پیتی وتووی وەرە با پرد دروست که‌ین، مه‌بهستی ئەوه بووه وەرە با پتکه‌وه قۆل بکه‌ین به قۆلی یه‌کا له ئاوه‌که بده‌ین؛ چونکه ئەگەر دوو کهس بووین، به هیزتر ئەبین ئاوه‌که نامانبا. که له رۆخی گهنمه‌که‌ی خۆمان پیتی وتووی ئەگەر به سه‌وزی نه‌ خورابین، مه‌بهستی ئەوه بووه که ئەگەر به سه‌لمت نه‌دابین و هەر زوو سهرت تیا نه‌بردین. باوه ئەبوا تو به هاوڕیپه‌تی پیاوی وا باره شارت بهاتایه‌ته‌وه، نه‌وه‌ک به‌و جوړه خۆتی لی زیزکه‌ی. ئیسته‌ نه‌و کابرایه چی لی هات و بو کوی چوو؟

خاله‌پیره - که گویی له قسه‌ی کچه‌که‌ی بوو- چووه دلیه‌وه که نه‌و پیاوه پیاویکی دانا بووه و نه‌م له خۆرای لی نه‌ ره‌نجاندووه. وتی وه‌للا کچم چووه مزگه‌وته‌که‌وه. وتی که‌واته هه‌سته بچۆ بیهینه‌ره ماله‌وه و دلنه‌وایی بکه. خاله‌ی ریش سپی هه‌ستا چوو بو مزگه‌وت و پیاوه‌که‌ی دیه‌وه و گه‌لی له خۆی بوورده‌وه و دلنه‌وایی کرد و هیتایه‌وه بو ماله‌وه.

له ریگه‌دا کابرا پیتی وت: خاله! ناخۆ کئ له‌م قسانه‌ی منی تیگه‌یانندی؟ وتی: که‌سی خالی! ئەوی راستی بن کچیکم هه‌یه ئەویش دهردی تو سه‌ری له‌م قسه به‌ توپکلانه ئەخوری و گیرم خواردوو به ده‌سته‌یه‌وه. کابرا له دلی خۆیا توژی فیکری کرده‌وه و وتی تو بلن ئەوی من به شوینیا ئەسوورپه‌مه‌وه ئەمه‌ بئ؟

لیناندا چوونه ماله‌وه. ئافره‌تیک له ماله‌که بوو؛ خۆی داپۆشیبوو؛ هه‌ندئ گۆل و گیاش له ناو هه‌وشه‌که‌دا بوو. کابرا رووی کرده خالی ریش سپی و پیتی وت: «وا دیاره گۆلی ئەم ماله بئ بین و تاله». خاله دیسان له‌م قسه‌یه - وه‌کو قسه‌کانی تر- توڤه بوو؛ خیرا کچه‌که له‌و لاوه سه‌رپۆشه‌که‌ی خۆی لادا و وتی:

گۆلی ئەم ماله گۆله باخی تاله به ره‌نگ و بۆیا ئاوی زه‌لاله

کابرا که ته‌ماشای کرد ئەبینن دوکانچه‌ی جوانی ئەم کچه له گه‌ل باخچه‌ی هۆش و بیره‌که‌یدا وه‌کو دوو تایی ته‌رازووی زیرینی ئالتون کیش وایه که هه‌چیان به سه‌ر هه‌چيانا نییه‌و موو له موو جیا ئەکه‌نه‌وه. نازانن پابه‌ندی بازاری جوانی بئ، یا گێژۆده‌ی ژیری بئ! ئەو شه‌وه مایه‌وه و به‌یانی خوازبینی کچه‌که‌ی له باوکی کچه کرد. چاره‌نووسی ئاسمانی، له ئاویته‌ی زنده‌گانی ئەو دوو دانه‌دا به قه‌لمی نه‌یننی و به مه‌ره‌که‌بی خۆشه‌ختی و به‌ نگینی سوله‌یمانی کالای یه‌ک برن. خورشیدی خه‌رامان بوو به هاوسه‌ری په‌لک سه‌وزی داستان. خه‌رمانی ژیری و دانایی بوو به هاو‌پازی نوکته‌بیزی ده‌ریای زانایی.

کابرا بەلی کچەیی گرت و هینایەووە بۆ ولاتی خۆی و لە سەراو کۆشکی خۆیا داینا؛ ئینجا دەرگای رازی نھانی خۆی بۆ کچە کردەووە کە چۆن تا ئێستە ھەر ژنیکی هیناوە پادشای ئەو شارە دەستی خەیانەتی لە گەل کردۆتەووە و چۆن ئەو ژیانە ناچاری کردووە کە ئیتر واز لە ژبانی ژن و میردایەتی بێنی و چۆل و بیابان بگرێتە بەر بۆ ژنیکی کە نە لە ئەعەنەناتی دنیا بکاتەووە، نە دەستی ستمکاران بتوانی بێشە کینیتەووە؛ تا تووشی بوو بە تووشی ئەمەووە.

لە پاش ماوہیەکی کەم پادشا بیستی کە ئەم پیاوہ ژنیکی تری هیناوە؛ ژنیکی وا کە نە پەری ئەیگاتی نە ئادەمی. پادشا کەوتەووە سەر ھەوہ سەراپنە کەیی جارانی؛ ناردی بە شوین کابرا و بانگی کرد. لە پاش قسەو باستیکی زۆر بە چەپەری ناردی بۆ ولاتیکی دوور؛ کابراش خۆی ئەزانێ چە باسە. ھاتەووە بۆ مالمەووە کەین و بەینی لە ژنە کەیی گەیاندا. ژنە وتی بچۆ بە شوین ئیشی خۆتەووە بە بێ وەیی دیتەووە. کابرا لێ دا رویشت.

پادشا کەوتە شوێنی پاش نوێژی خەوتتان وەلامی نارد بۆ مالی کابرا کە بە میوانی دیت بۆ ئەوی. ژنە کە بیستی پادشا ئەبێ بە میوانیان، ھەستا مالی ریکخست و خۆی لە دنیای جوانیدا زۆر جوان بوو، سەرەپرای ئەوہ هینای ئەوہندەیی تر خۆی جوان کرد و خۆی کرد بە پەیکەرێک گەلێ لە خەرامانی چین جواتر.

زۆری بێ نەچوو پادشا ھات و بە دەستووری شەونشینێ نە وەک بە دەستووری پادشاھی چوو دانیشت. کە چاوی بە ژنە کەوت پڕشەیی کارەبای ژنە خستێھ عالمەمیکی ترەوہ. ژنەش دەمی بە ناز و دەمی بە نیاز بە بەر دەمی دیت و ئەپروا ئەوہندەیی تر دەردی کاری ئەکا. پادشا ئارامی لێ ھەلگیرا و کەوتە دەستدریژی نامەردی. ژنەش ھیچ خۆی تیک نەداو بە عیشوہیە کەوہ ئەبوت بێ نەواپەک کە بێی بە بەشی پادشا یەک ئەمە ئەو پەری خۆشەختیە بۆ ئەو بێ نەواپە. چە پەلە یەکتە ئیمشەو - نە وەک ھەر ئیمشەو بگرە ھەموو شەو- بە دلی خۆت میوہ لە باخی جوانیم ئەچنیت. ئێستە نامم بۆ دروست کردووی پیکەوہ نان ئەخۆین و پاش ئەوہ ئەکەینە سەر سەرینی بەزم و سەفا.

ژنە ھەر لە پێشەوہ چەند ھیلکە یەکی کولاندبوو؛ ھەر ھیلکە یەکی بە رەنگی رەنگ کردبوو؛ یەکی سەوز و یەکی سوور و یەکی شین و یەکی زەرد و ھەر یەکە بە جووری ھیلکەکانی نایە ناو سینیک و سەر پۆشینی دا بە سەریا و لە گەل نانا داینا بۆ پادشا و خۆیشی لەو لاوہ دانیشت. پادشا سەرپۆشی لاداو ھیلکەیی رەنگاو رەنگ دەرکەوت؛ ھیلکەش پاک نەکراوو. ژنە دەستی برد یەکی لە ھیلکەکانی بۆ پاک کرد و لە بەر دەستی

دایناو وتی فەرموو. پادشا ئەووی خوارد و ئینجا دانەیه‌کی تری بۆ پاک کرد و بۆی دانا. بەو جۆره چەند هیلکه هەبوو هەمووی بۆ پاک کرد و بۆی داناو پادشا لە هیلکه‌ی سەوزو سوور توند بوو.

پاش تیر بوون کەوتەوه گروگال. ئینجا ژنە وتی پادشاهم ئیستە تۆ چیت خوارد؟ وتی: دیاره هیلکه. وتی: ئەم هیلکانه ئەو بوو لە دیوی دەرەوه هەر یەکە رەنگیکیان هەبوو، ئایا لە ناووه هیچ جیاوازییەک هەبوو لە بەینیانا؟ وتی: نە؛ هەمووی هیلکه و یەک تام و لەزەتی هەبوو. وتی: پادشاهم ژنیش هەمووی هەر وایە؛ با لە رواله‌تا زرق و برقیک لە بەینیانا ببین، لە ئەسلی ژنیه‌تیا هەموو هەر یەکن. ئەمە و دیسان تۆ پادشایت؛ پادشا بۆ میلیلت وەکو باوک وایە، ئایا باوک دەست بۆ ناموسی کچ و کۆپی خۆی درێژ ئەکا؟ ئەم میترده‌ی من کۆرپیکی جگەرسۆزە‌ی تۆیە؛ چاوت لێیە چون بە دەم هەموو ئیش و کاریکەوه بە سەر ئەروا نە وەک بە بچ. ئیستە چون تۆ وێژدانت ئەو هەلئەگری کە دەستی گزی و خەیانەت بۆ مالی ئەو درێژ بکە‌ی؟

پادشا کە ئەم قسانە‌ی بیست وەکو جامنی ئاوی سارد بکەن بە سەریا بەو جۆرە‌ی لێ هات. لە شوینە‌کە‌ی خۆی راست بوووه وتی: «کچم، لە سەر دەستی تۆدا مەرجم کرد تا ماوم باوکیکی میهرەبان بم بۆ هەموو کەس و لێی دا رویشت».

پاش ماوه‌یەک میتردی ژنە هاتەوه، بەلام لە کردەوه‌ی پینشینی پادشا ئەمجارەش هەروا ئەچووێ دلیه‌وه. هاتەوه بۆ ماله‌وه و هەستی کرد کە پادشا هاتووێ بۆ ئەوێ. سەری خستە سەر ژنە‌کە‌ی و ژنەش چی رووی دابوو هەمووی بۆ گێرایه‌وه. ئیتر لە پاش ئەوه بە هۆی ژیری ئەم ژنەوه هەم میترده‌کە کەوتە دنیا‌یه‌کی تره‌وه هەم پادشایش کەوتە عالەمیکی تره‌وه.

قسە‌ی تەنک

- وەستا گورونی بەرگدور هەبوو لە سوله‌یمانی دووکانەکە‌ی لە قەیسەری وەسمان پاشادا بوو. شاگردیکی هەبوو خولە‌ی ناو بوو؛ هەموو رۆژی خولە ئەچوووە سەر کونە بەرپۆچکە‌ی قەیسەریەکە بانگی ئەکرد: «وەستا بچم بۆ سەر چنار؟» ئەویش ئەیوت: «بچۆ گیانی وەستای».

لە پاشا پێیان وت ئەو بۆچ ئیزنی ئەدە‌ی؟ ئەویش وتی: «ئیزنی چی نەدەم؟ ئەو چاک‌ی لێ کردووە بە لادا، توتیشوی لێ بەستۆتە پشتی و دارەدەستەکە‌ی گرتوووە بە دەستەووە. ئیزنی بەدەم و نەدەم هەر ئەچێ. نەو‌ه‌ل‌لا بۆ ئەم پرسە گورگانە‌یە نە خۆم پیاو خراب ئەکەم وە نە قسەکە‌شم ئەشکینم».

- مەلا‌عە‌بدورە‌حیمی چوروسانی مە‌ل‌ای حوسین بە‌گی جاف ئە‌بێ‌ لە ئاوا‌ی «فە‌ق‌نی جنە». حوسین بە‌گ هە‌موو حە‌فته‌یە م‌و‌و‌جە‌یە‌کی بۆ فە‌ق‌یە‌کان ب‌ر‌ی‌ب‌و‌و‌ه. حە‌فته‌یە‌کیان لە ناردنە‌کە‌ی دوا کە‌وت‌بوو؛ فە‌ق‌یە‌کانیش بە مە‌لا ئە‌ل‌ین. مە‌لا ئە‌چ‌یتە سەر حوسین بە‌گ و پ‌ی ئە‌ل‌ی: «حوسین بە‌گ! ئە‌گەر پ‌یا‌وی، وە‌کو‌و پاشا بە؛ ئە‌گەر ژنی، وە‌کو‌و خانم بە؛ ئە‌گەر نە پ‌یا‌وی و نە ژنی، نە مە‌درە‌سە ر‌ا‌گ‌رە‌و نە فە‌ق‌یش دە‌س‌خ‌ەر‌ۆ‌کە»^١. حوسین بە‌گ‌یش ئە‌ل‌ی: م‌ام‌ۆ‌ستا، تا تۆ ئە‌گەر پ‌یت‌تە‌ووە ئە‌گەر م‌و‌و‌جە‌کە‌م بۆ نە‌ن‌اردن ب‌زانە نە پ‌یا‌وم نە ژن».

- لە بە‌غ‌دا بووم. ش‌ی‌خ نە‌ج‌مە‌د‌ینی ش‌ەر‌عیە لە سوله‌یمانیە‌و‌ه س‌ال‌ینک بۆ‌ی نووسیم: «هە‌نگ‌وین، گە‌زۆ، گ‌و‌ی‌ز چ‌یت ئە‌و‌ی، ب‌ی م‌نە‌ت ب‌ل‌ی تا بۆت ب‌ینم». منیش بۆم نووسیه‌و‌ه: «لە هە‌نگ‌وین، گە‌زۆ، گ‌و‌ی‌ز چ‌یم بۆ د‌ی‌ن‌یت، ب‌ی م‌نە‌ت بە ب‌ی‌ه‌ت‌نە».

- مە‌لا حە‌مە‌م‌ینی بارام‌ا‌وا‌ی هە‌بوو، ئ‌ی‌جازە‌ی وە‌ر‌گ‌رت و چ‌و‌ه‌و‌ه بۆ م‌الی خ‌ۆ‌یان. زۆری پ‌ینە‌چ‌وو گە‌ر‌ایە‌و‌ه بۆ ناو فە‌ق‌یان. ل‌ی‌یان پ‌رسی مە‌لا حە‌مە‌م‌ین بۆ‌چی ه‌ات‌یتە‌و‌ه؟ وتی: «ک‌ورە من چ‌ووم م‌یزە‌ر‌یک‌م لە سەر‌ناو عە‌با‌یە‌ک‌م لە بە‌ر‌کرد د‌ان‌ی‌ش‌تم لە د‌ی‌بە‌کە‌ی خ‌ۆ‌مانا بە‌و ن‌ی‌ازە کە ب‌یم بە‌ ق‌ازی؛ کە‌چی ئە‌گەر یە‌ک‌ینک ب‌ه‌ات‌ایە پ‌ر‌س‌یا‌ر‌یک‌ی ل‌ی کرد‌مایە، ئ‌امە‌ی د‌ا‌یک‌م و

خه‌جە‌ی خوشکەم لەو لاوه هەر یە‌کە بۆ خۆیان قازیە‌ک بوون؛ بەر منیان نە‌ئە‌خست کە
ولامە‌کە بە‌دە‌مه‌وه. ناچار دە‌رم نە‌برد و دە‌ر پە‌ریم.»

- کابرایە‌کی کورد منالیکە‌ی پێ‌ ئە‌بێ، ئە‌چنە‌ مالە‌ گۆرانیک لە‌و شاربازیرە. کابرا گۆرانە
هۆ‌رپیک میوژی دانابوو، منالە‌ چاوی بە‌ میوژ کە‌وت دە‌ستی پێ‌ کرد: «باوه‌ میوژ نە‌خۆم، باوه
میوژ نە‌خۆم» هەر نە‌ی‌پ‌رپ‌رە‌وه. باو‌کە‌ه‌یشی چە‌ پۆ‌کیکی مالی بە‌ سە‌ریا وتی: «هە‌تیوا‌ وس
بە‌. پیا‌گە‌کە‌ خۆی ئە‌قلی هە‌س بۆت دە‌رتیری.»

- کابرایە‌کی کورد لە‌ دە‌شتیکا تووشی گۆرانیک ئە‌بێ بە‌ردو ئە‌ستیه‌کی پێ‌ ئە‌بێ؛ ئە‌لێ:
«کا‌ورا ئە‌و کوچک و چە‌خماخە‌ت نادە‌ی وه‌ من؟» گۆرانە‌ش ئە‌لێ: ئە‌ی خۆم چی بکە‌م؟
ئە‌ویش ئە‌لێ: «بی‌ورە‌وه، بی‌ورە‌وه تو گۆرانی؛ قە‌یچی دە‌می بۆ خۆت پە‌یدا ئە‌کە‌ی.»

- لە‌ ۱۹۵۰ دا حزبی دە‌ستووری - کە‌ هی نووری سە‌عید بوو - باویکی سە‌یری هە‌بوو لە
عێ‌راقدا؛ بە‌ تاییە‌تی لە‌ کورده‌واری. خە‌لیل کە‌نە‌ وه‌زیری مە‌عارف و عە‌لی کە‌مال نائیبی
سولە‌یمانی بە‌ ناوی ئە‌و حزبه‌وه لە‌ بە‌غداوه‌ چوو بوون بۆ کورده‌واری، لە‌ کە‌رکووک لە‌ مالی
شیخیکە‌ی تالە‌بانی بانگیشتن کرابوون. یە‌کێ لە‌ بانگکەرە‌کان شیخ قادری سیامە‌نسووری
تالە‌بانی بوو. عە‌لی کە‌مال لێ‌ ئە‌پرسی: «ها شیخ قادر! کە‌سابە‌ت و حاسلاتی ئیمسال
چۆ‌نە‌؟» ئە‌ویش ئە‌لێ: «عە‌لی کە‌مال! ئە‌گەر کار و کاسبی و حاسلات بی‌وایه‌ من لی‌ترە‌ چیم
ئە‌کرد؟»

- کابرایە‌ک لە‌ سولە‌یمانی کە‌ریکی لێ‌ ون ئە‌بێ. لە‌ حە‌مه‌ی پیرۆز ئە‌پرسی ئە‌ری
کە‌ریکی ئاوا و ئاوات نە‌دیوه‌؟ ئە‌ویش ئە‌لێ: «برا! بۆچی ئە‌مه‌ حە‌و رۆژه‌ ره‌شە‌با هینستویه‌تی
من چا‌و بکە‌مه‌وه تا کە‌ری تو‌م بە‌رچا‌و کە‌وی؟»

- ئە‌حمە‌د بە‌گی ریشین هە‌بوو، ئە‌یوت: «باش بوو من بووم بە‌ کۆ‌ری ریشین، نە‌ بووم
بە‌ کۆ‌ری گونە‌»^{۱۲}.

- کابرایه‌کی شارباژێری گویدرێژێکی بار کرد بوو له کهره و سیرێژ ئه‌چوو بۆ سوله‌یمانی. دوو کابرای هه‌ورامی تووشی بوون لێیان پرسی کابرا باره‌که‌ت چیه؟ ئه‌ویش وتی: «کهل و په‌له».

کابراکان باره‌که‌یان لێ سهندو بردیانه‌وه سه‌یریان کرد شتیکی شل و نهرمه، له‌وانه‌یه بخوریت. ده‌ستیان کرد به‌ کهره و سیرێژ خواردن و به‌ لایانه‌وه زۆر خۆشیش بوو؛ ههر ئه‌یانخواردو ئه‌یانوت: «های فیلبازی شارباژێری! ئه‌زانێ کهل به‌ په‌له‌وه خۆشه، بۆیه ئه‌لێ باره‌که‌م کهل و په‌له».

- کابرایه‌کی کورد نوێژی نیوه‌رۆ چوووه مزگه‌وتیکه‌وه نوێژی دابه‌ست؛ وتی: «ئیه‌تمه هه‌شت ره‌کات نوێژی ئه‌م نیوه‌رۆیه ئه‌که‌م بۆ خوا». مه‌لای مزگه‌وته‌که له‌وئ بوو؛ گوێی لێ بوو. ده‌نگی نه‌کرد هه‌تا کابرا نوێزه‌که‌ی ته‌واو کرد، پاشان پیتی وت: باوکم نوێژی نیوه‌رۆ چوار ره‌کاته تۆ بۆچی ئه‌لێی هه‌شت ره‌کات؟ هه‌سته نوێزه‌که‌ت بکه‌وه. کابراش ئه‌لێ: «مامۆستا وا مه‌زانه ئه‌یکه‌مه‌وه، من هه‌شت ره‌کاتم کردووه خوا تیکه‌وی چواری خاسی لێ هه‌لبژێری بۆ خۆی و چواره خراوه‌که بداته‌وه سه‌ر خۆما».

- له شه‌ری ١٩١٤-١٩١٨ خه‌لکیکی زۆریان نارد بۆ شه‌ر؛ له مانه گه‌لێکیان کورد بوون. له «شوعه‌یه» شکا بوون؛ گه‌را بونه‌وه به‌غدا. یه‌کێ له کورده‌کان ماینه‌که‌ی کوژرابوو، به‌ بێ ئه‌رۆی به‌ریدا؛ له به‌ر خۆیه‌وه هه‌ر ئه‌یوت: «ده‌ خوا بتگری سولتان ره‌شادا! تۆ که‌ به‌غداد هه‌یه ئیتر به‌سه‌ره‌ت بۆ چیه‌ و شه‌ری له سه‌ر ئه‌که‌ی و ئه‌م عاله‌مه به‌ گوشت ئه‌ده‌ی؟»

- هه‌ر له‌و شه‌ره‌دا هه‌ندێ کوردیان به‌ ناوی غه‌زاوه ته‌فره‌ دابوو، ناردبوونیان بۆ شه‌ر. یه‌کێکیان هه‌ر ئه‌پارایه‌وه خوا سا تۆ ئه‌م جاره مه‌مکوژه هه‌تا ئه‌چمه‌وه مال. لێیان پرسی بۆچی؟ وتی: «شه‌رتی به‌م خه‌نجه‌ره مه‌لا کوت کوت که‌م. دویت باوکه هه‌ر ئه‌یوت هه‌ر که‌س بچێ بۆ غه‌زا، "حووری" ئه‌ده‌نی. منی نارد بۆ کوشتن، نه‌یناردم بۆ حووری. ئه‌گه‌ر راستی ئه‌کرد هه‌ر که‌س غه‌زا بکا حووری ئه‌ده‌نی خۆی بۆچی نه‌هات؟ من حووریم ناوی "خاته"ی خۆم به‌ ده‌می باوکیشم زیاده».

- مه‌لایه‌ک له سەر کانیه‌ک دانیشتبوو، کابرایه‌کی کورد له قرچه‌ی نیوه‌پۆدا له رێوه هات له گەل گە‌یشتە سەر کانی له سەر له‌پ لێ راکشاو دەمی خسته کانیه‌که‌وه تیرو پر ناوی خوارده‌وه. مه‌لا وتی: رۆله! جارێکیکه به‌م تهرحه دەم مه‌خهره ئاوه‌وه، خراپه. وتی: قوربان بۆچی خراپه؟ مه‌لا وتی: بۆ ئەقل زیانی هه‌یه. وتی: مامۆستا ئەقل چیه‌؟ مامۆستا وتی: «رۆله! له گەل تۆم نییه ئه‌وه جار‌جار له به‌ر خۆمه‌وه وپینه ئەکه‌م؛ ئەگینه به تۆم نه‌وت».

- هه‌تیویک له دێ «پیران» بوو؛ ناوی «مه‌وله» بوو. زۆر بێ ده‌سه‌لات و ده‌سته پاچه بوو؛ هەر کەس هه‌له‌ستا لینی ئەدا و تیی هه‌له‌دا. تازه ئنگلیز هاتیوو و لاته‌وه «مه‌وله» رۆژیک له گەل هه‌تیویکیکه - که ناوی «ئه‌حه هه‌ژه» بوو - شه‌ریان بوو بوو. ئەحه هه‌ژه مه‌وله‌ی نابوه ژیر خۆی. هەر چەن له‌قه‌ی ئەدا به‌ که‌له‌که‌یا مه‌وله وه‌کوو دال ئەشیران؛ که‌چی پیره‌ژنه‌که‌ی دایکی هاواری ئەکرد: «خه‌لکینه! بۆ خاتری خوا مه‌وله بگرن با یه‌کی نه‌کوژی ده‌ور ده‌وری ماژۆره».

- کابرایه‌کی کورد مندالێکی هه‌بوو. شه‌ویک له سەر پشت راکشایوو ته‌ماشای ئاسمانی ئەکرد له باوکی پرسی: باوه ئه‌و خه‌ته سپیه چیه به ئاسمانه‌وه؟ باوکیشی وتی: رۆله! ئەوه ریی کاکیشانه. کوتوپر کورپه له پر راست بووه وتی: «ئای به‌ خوا بابه! پووشینک له کایه‌که‌ی ئاسمان که‌وته خواره‌وه چوهه چاومه‌وه» و ده‌ستی کرد به‌گریان.

- کابرایه‌ک هه‌بوو «حاجی سه‌فه‌ر» ی ناو بوو. چوو بوو بۆ حه‌ج و هاته‌وه؛ لێیان پرسی حاجی مه‌که‌خۆشه؟ وتی: «ناوه‌للا! یا خوا هەر چی موسلمانه‌ رێ تینه‌که‌وی. ئەگەر باوه‌رتان هه‌یه، جه‌ه‌نم له مه‌که‌که‌ گه‌لی خۆشتره».

- مه‌حوی، سۆفی مه‌حموو ناویکی بۆ مجه‌وری خانه‌قا گرتبوو. دوانزه سال بوو مجه‌ور بوو. مه‌گەر شیخ زۆری درۆ لێ بیستبوو، شه‌ویکی زستان له دای نوێزی خه‌وتان، شیخ ئەپواته‌وه بۆ ماله‌وه؛ له هه‌یوانی خانه‌قا له تاریکیدا تووشی زه‌لامیک ئەبێ ئەپرسی: کورپه‌ کییه؟ کابرا ئەلی: «منم». شیخ دیسان ئەپرسی تۆ کیت و ناوت چیه؟ ئەلی: قوربان! سۆفی مه‌حموی مجه‌ورم. مه‌حوی قۆلی ئەگرێ و ئەبیاته ژووری خانه‌قا و بانگ ئەکا:

«ئەرى خەلكىنە! ئىتوھ و خواتان ئەم پىاوه كىتەھ كە دەستى بە دەستەمەھە؟» خەلكە كە ھەموو ئەلەين: «قورىان! سۆفى مەھمووى مەھورە». ئىنجا شىخ ئەلى: «ئافەرىن سۆفى مەھموو! رەھمەت لە بابت!» خەلكە كە ئەلەين يا شىخ ئەوھ مەبەست چىيە؟ ئەلى: «خەلكىنە! خۆتان ئەزانن ئەم پىاوه دوانزە سالە لە لامەوھ لەم خانەقاھە مەھورە. لەم دوانزە سالەدا ئىمشەو ئەم راستىھم لى بىست كە وتى من سۆفى مەھمووم».

- لە دەورى مەھموو پاشادا قازىيەك نىزايە ھەلەبجە؛ مەلا ئەھمەدى ناو بوو. رەمەزان لە سەراھات، ئەو سالە بىست و نۆرۆژ بوو. سالى دوايى رەمەزان لە ھەوھەلەوھ رۆژىكى لى خورابوو لە ئاخىرى بە بىست و نۆرۆژى قازى فتواي جەژنى دەركرد. رەمەزاني ئەو سالەش بۆ بە بىست و ھەشت رۆژ. ئىنجا مەھمووپاشا ناردى مەزبەتەكىان كەردەوھو ناردى خۆيشى مۆرى بكا. قازى پرسى: پاشا ئەمە چىيە؟ وتى: قازى ئەفەنى مەزبەتەيە كەردوومەتەوھ و ئەينىرەم بۆ «عەبدولھەمىد» لە ئەستەمبۆل. وتى: بۆچى؟ وتى: «بۆ ئەوھ تا بىست و ھەشت سالى تر تۆ ئىرە بمىنئىتەوھ رەمەزانمان بە تەواوى لە كۆل ئەخەى؛ چى لەمە چاكترە؟»

- كاپرايەك سالىك لە نەخۆشەيەھ شىت بوو بوو، بىر دېويانە مالى «شىخ بابەھەلى سوسە» دوغاي بۆ بكات. مالى شىخ بابەھەلى بالەخانەيەكىان ھەبوو شىتەكە لەويدا بوو. مىندالە وورده كە لە كۆلانەوھ فىكەيان ئەكرد، كاپرا ئەوھندەيتر شىت بووبوو؛ ھەلئەپەرى و جىنوى ئەدا. بابەھەلىش دەستى داھە دارىك و مىندالە وورده كانى لى دوور خستەوھ. تۆزىكى پىچوو شىتە سەرى نابووھ پەنجەرەكەوھ بانگى ئەكرد: «مىندالگەلە بىنەوھ، بىنەوھ». بابەھەلى وتى: خزمە بە ھەزار حال دوورم خستوونەتەوھ، كەچى ئىستە تۆ خۆت بانگيان ئەكەى؟ كاپراي شىتە وتى: «تۆ خوا واز بىنە، بە خودا دنيا بە بىن قنگە گەمە ناخۆشە».

- كاپرايەكى كورد ژنيان بۆ ھىنا و زەماوھندىان بۆ كەرد، چىشت و گوشت ئەخورا. لە بەر ئەوھ خەلكەكە زۆر بوو نەيانپەرزايە سەرزوا نانى بۆ دانىن. لە پاشا كە كەوتە شەوى ھاتن، پىيان وت: فەرموو بچۆرە پەردە. ئەوئىش وتى: «لاچن دەوئىت باوكىنە! كى پلاوى خواردگە ئەوھ بچىتە پەردە».

- کابرایه‌کی مهرگه‌یی مه‌سینه‌یه‌کی هه‌بوو ئه‌بیرد بۆ سه‌ر ئاوده‌ست. مه‌سینه‌که‌ کونی تیا‌بوو تا ئه‌و میزه‌که‌ی ئه‌کرد مه‌سینه‌که‌ هیچ ئاوی تیدا نه‌ئهما. هه‌موو جار له سه‌ر عابخانه‌که‌ هاواری لێ به‌رز ئه‌بووه بۆ ئاو. له پاش به‌یینیک خه‌لکی سه‌یریان کرد کابرا وه‌کو جارێ هه‌وار هاواری نه‌ماوه، لێیان پرسی: ئه‌وه ئافتاوه‌که‌ت چاک کردۆته‌وه؟ وتی: «ئاوه‌للا! به‌لام فیلم لێ کردوه». وتیان چۆن؟ وتی: «له پێش‌ا تاره‌ته‌که‌م ئه‌گرم، ئینجا میزه‌که‌م ئه‌که‌م. دایه‌لێ ده‌گیم چما دیلم هه‌روا به‌ حاسانی له ده‌ستم ده‌رچی؟»

- ژنیک ئیشی خراپه‌ی لێ روودابوو له سه‌ر ئه‌وه سواری که‌ریان کردبوو شاربه‌ده‌ریان ئه‌کرد. به‌ بازارا هینایانه خواره‌وه خه‌لکی به‌ردیان بۆ ئه‌هاویشته و تقیان لێ ئه‌کرد. له‌وه‌خته‌دا به‌ یاساوه‌کانی ئه‌وت: «تکاتان لێ ئه‌که‌م قایم ده‌ست به‌ قۆلمه‌وه بگرن، نه‌وه‌ک له که‌ره‌که‌ بکه‌ومه خواره‌وه و ئابرووم بچی».

- کابرایه‌کی کورد جارێک رێی ئه‌که‌وینه به‌غدا. گه‌رما ئه‌بێ کابرایه‌کی عه‌ره‌ب هه‌ر بانگ ئه‌کا «مای بارد». کابرای کورد ئه‌لێ: «ها برا تیکه له‌و مای بارده بایی دو قه‌ران». تیر ئه‌خواته‌وه و سه‌یر ئه‌کا ئه‌مه هه‌ر ئاوه و هه‌چی تر. ئه‌گه‌رپه‌ته‌وه بۆ ولات کور و کال باسی به‌غدا دینته پێشه‌وه ئه‌ویش ئه‌لێ: «کورینه! ئه‌گه‌ر چوونه به‌غدا و کابرا بانگی کرد مای بارد، نه‌که‌ن بیخۆنه‌وه هه‌ر ئاوه په‌تیه‌که‌ی لای خۆمانه».

- خاله مه‌حموو ناویک له سوسه‌ی سه‌یدان هه‌بوو، کچیکێ بوو کابرایه‌کی خزمی داوای کرد، نه‌یدایه؛ دای به‌ پیاویکیکه‌. کابرای خزمی شه‌و چوو‌بوو ئاگری به‌ که‌په‌که‌ی خاله مه‌حموووه نابوو؛ په‌یژه‌که‌شی لێ لابردبوو، هه‌موو نوین و شتومه‌که‌که‌ی سوتا بوو. ئینجا به‌یانی له مزگه‌وت خاله مه‌حموو حه‌کایه‌تی خۆی گه‌یراه‌وه بۆ شیخ بابه‌ عه‌لی سوسه. ئه‌ویش وتی: «خاله مه‌حموو، هه‌رچی که‌س بووه حه‌واله‌ی خوای بکه‌». خاله مه‌حموویش به‌ توره‌بیه‌وه وتی: «وس به‌ خزمه! یا خوا هه‌رچی شه‌هاده‌ی به‌ شانی محمه‌د هیناوه نه‌که‌وینه خوا! خوا تا ئیسته هه‌قی کێ سهندوه هه‌قی منیش بسینی؟»

- کابرایه‌ک له دینی «کانی میران» ناوی قاره‌مان بوو. روژیک له گه‌ل هاوڕیکێ باسی خواردنی خۆش ئه‌که‌ن، قاره‌مان ئه‌لێ: خورماورۆن زۆر خۆشه. ئه‌وی تر لێی ئه‌پرسی بۆچی

تو خوار دوو ته؟ ئەلێ: «ناوه‌للا نەم خوار دوو: بەلام روژیک ئاگام لێ بوو ئەو پرەحماناغا زۆر بە لەزەت ئەبخوار؛ منیش بەو هەدا ئەزانم کە زۆر خۆشه».

- دوو کابرای کورد هەبوون یەکیکیان خەلیلی ناو بوو، یەکیکیان جەلیل. بە رییواری بە دەشتیکا ئەرۆیشتن؛ سەریان لێ تیکچوو. لە دوورەوێ ره‌شمالیتی عەرە بیان بەرچاو کەوت. خەلیل بە جەلیلی وت: تو لێره‌ راوه‌سته تا من بچم بزەم چیه؟ لێدا رویشت. لەو کاتەدا کە سەری کرد بە دەواوە کەدا، کابرای عەرەبی خانەخۆی دەوریەکی قاوتی برای(?) لە بەر دەما بوو، لە گەل ژنە کەیا ئەیانخوارد. کە چاوی بەم کابرای میوانە کەوت بە ژنە کە ی وت: «خللی جو»؛ یانی بیسەرە زوورەو (واتە بیسەرەو). خەلیل کە گویی لەم قسە یە بوو، ئاوری دایەو دەستی لە هاوڕیکە ی هەلته‌کان و بانگی کرد: «هۆ، جەلیل جەلیل! پیاو کە ئیزی خەلیل بیژە بە جەلیلیش با بیته‌؛ دەسا بێ بێ».

- کابرایەکی شیت لە سوله‌یمانی هەبوو «قوله‌» ی ناو بوو. روژیک بەردێک ئەدا لە پیاویک و ئەیکوژی. پیاو ئەبەن ئەینێزن. لە پاشا شەو جمانە ی بو ئەکەن و حەلوای بو ئەبەخشنەو. قوله ئەچی و هیچی بەش نادەن و دەری ئەکەن؛ ئەویش ئەیکا بە هەراو هاوار ئەلێ: «سەیر کەن سەیر کەن، من خۆم کوشتوو مەو حەلواشم بەش نادەن».

- پیاویک هەبوو لە سوله‌یمانی دوکانی بازرگانی هەبوو لە خانی حاجی ئاغافە تحوللا؛ دووکانی حاجی فەقیش بەرامبەر دووکانە کە ی ئەو بوو. لە بەیانیه‌و تا ئیوارە لە سەر ئەو دوکانە دانەنیشت هەر برنوتی هەلئەمزی. سەرە رای ئەو هەش مشتەر یەکانی حاجی ئیقیا ن ئەدایەو ئەچوون لە سەر دوکانە کە ی ئەو دانەنیشتن. جا لێیان پرسی: ها خالە! دنیا لە چیایه‌؟ ئەویش ئەبوت: «لە چیایه‌؟ سەینێ خوا هەر خۆی ئەمێنێ و حاجی فەقی».

- هەر ئەم پیاو ماله‌ کە ی لە تەنیشت مالی حاجی برایم ئاغای خەفاه‌و بوو. خانو کە ی حاجی برایم ئاغا بەرزتر بوو لە هی ئەم. کورپوکال ئەچوون لە پانزە و شانزە ی مانگا لێیان ئەپرسی: «خالە چەنی مانگه‌؟» ئەویش ئەبوت: «برا بۆج حاجی برایم ئاغا دیلێ من مانگ بیینم؟ چوو زانم چەنیه‌تی؛ بچن لەو پیرسن».

- حاجی برایم ناغا بانگ‌نشتتیکی کردبوو؛ گه‌لئ کەس له خەلکی سوله‌یمانی بانگ کردبوو. پیاویک هه‌بوو له گەل ئەوه که دراوسێیه‌کی زۆر نزیکێ بوو، بانگی نه‌کردبوو. لیان پرسی: خاله ئەوه چۆن حاجی برایم ناغا تۆی بانگ نه‌کردووه؟ ئەویش ئەلئ: «برا، چوو زانم؟ حاجی برایم ناغا ره‌نگبێ و بزانی من نازانم پلاو بخۆم».

- مەلامه‌حمووی‌بانەیی کویریکی چه‌ته‌ولی لووت زلی کونجی ناشیرینی چاو به قولاً چوو بوو؛ ریشیکی ته‌له‌ته‌له‌سه‌بی پێوه بوو، کلاویکی قووچی به‌سه‌را بوو، میزه‌ریکی سه‌بی له‌چلکا داوه‌شاوی ئەبه‌ست به‌ده‌وریه‌وه، دارده‌ستییکی گری گریاوی به‌ده‌سته‌وه (باقلیکم «پەلک» بوو). جا ئەم مەلامه‌حمووه‌شای ئیران -ناسره‌دین شا- سالی چوارده‌تمه‌نی بۆ بریبه‌وه. ئەبوايه له‌بانە بچوايه بۆ تاران بۆ وه‌رگرنتی ئەم سالانه‌یه. ئەبوت تا ئەچووم و ئەهاته‌وه هه‌شت مانگم بێ ئەچوو. راستیشی ئەکرد؛ چونکه ئەو سه‌رده‌مه وه‌تر و شته‌نه‌بوو.

وتی: «جاریکیان که‌گه‌یشتمه‌ناو شاری تاران، به‌ناو بازارا تێئه‌په‌ریم، بۆ مالی پاشا ئەچووم. سه‌یرم کرد له‌سه‌ر دوو‌کانه‌کانه‌وه هه‌موو وتیان «عومەری، عومەری». هیچ ده‌نگم نه‌کرد؛ خیر پێیان لئ هه‌لبه‌ری ده‌ستیان کرد به‌جینودان به‌حه‌زرتی عومەر. وتی زۆرم پێ ناخۆش بوو، خۆم گرت ده‌ستم کرد به‌جینودان به‌وان. ته‌ماشام کرد ئەوا جینۆ ئەه‌دن، منیش به‌م جینۆانه که‌ئەیانده‌م، هیچ دلم ئاو ناخواته‌وه؛ چارم نه‌ما. وتی منیش ده‌ستم کرد به‌جینۆ دان به‌حه‌زرتی عەلی. به‌مه‌تۆزئ کولی دلم دامرد؛ به‌لام هه‌ر ئەوه‌نده خۆش بوو جینۆ له‌ده‌مه‌هاته‌ده‌ره‌وه؛ بۆم داپه‌رینه‌خواره‌وه له‌سه‌ر دوو‌کانه‌کان. هه‌ر ئەوه‌نده‌یان تێه‌لدام کلاو و میزه‌رو پشینه‌که‌م ئیسته‌ش نازانم که‌وته‌ کویوه. به‌ده‌م تێه‌لداوه به‌هه‌ر په‌له‌په‌روه‌یه‌ک بوو، سه‌رم کرد به‌کونی مالی پاشادا (مه‌به‌ستی به‌م قسانه‌باره‌گای پادشاهی بوو). وتی له‌وئ کوردی پیاو ماقوولی سه‌نهی هه‌بوون، ئەگه‌ر ئەوان رزگاریان نه‌کردم‌ایه، جاریکی تر ئیوه ئەم مەلامه‌حمووه‌تان نه‌ئەدیوه».

- کابرایه‌کی کورد له‌روژی جمعه‌ی مانگی ره‌مه‌زانه‌دا له‌به‌ر مه‌زاری کاک‌ئەحمەدی سوله‌یمانی له‌مزگه‌وتی گه‌وره، کاسه‌یه‌ماستاوی دانابوو، له‌به‌رچاوی خه‌لکه‌که‌وه نان و ماستاوی ئەخوارد. مه‌لایه‌ک به‌ته‌نیشیا تێه‌ری پێی وت: کابرا تو شه‌رم ناتگری به‌م مانگی ره‌مه‌زانه له‌به‌رچاوی ئەم خه‌لکه‌وه شت ئەخۆی؟ کابراش ئەلئ:

«خەلکینه! سەیری ئەقلی ئەم مەلایە کەن ئەلێن تۆ بەم مانگی رەمەزانه موبارە کە لەم رۆژی جومعه‌ی پیرۆزه له بەر مەرقدی کاک ئەحمەددا بەم گەرمای مانگی تەموزە ئەم نان و ماستاوه سارده مه‌خۆ!»

- مامەحمە پیلویکی پیری شاتری بوو له «شانەدەر»ی شارەزوور دائەنیشت. رۆژیک باسی پیاوچاکان ئەکرا ئەویش وتی ناشوگری نەبێ، پیاوی خاس و وهلی کەمی هەبووه؟ لەم ناوهدا کاک ئەحمەدی سوله‌یمانی و من و شیخ‌عومەری بیاره هەبووین؛ ئەوان رۆیشتن و ناشوگری نەبێ هەر من ماومه‌تەوه.

- عەزیزئاغای چاوقولی حەکایەتخوان، زۆر قسه‌ خۆش بوو؛ له قاوه‌خانە‌ی ماری قاوه‌چی له سوله‌یمانی حەکایەتی ئەکرد. شەوی سەد کەسی لێ کۆ ئەبووه. بەلام عەزیزئاغا نەئەچوو مالی کورەکانی؛ بە شەو له قاوه‌خانە‌کە ئەنووست و نان و چیشتی بازاریشی ئەخوارد.

شەویک حاجی‌سالحی‌سابوونچی - کە زاوای بوو - هات وتی: «مردووت مری! تۆ ئەمە چیه هەموو دەمی سەرو پیتی بازار ئەخۆی؟ بۆچی نایه‌تە ماله‌کە‌ی من دانیشی، پارویک نان هەر هەیه بێخوین». له سەر ئەم قسه‌یه عەزیزئاغا بلیسه ئەستینی و ئەلێن: «کورە تۆ مالت له کوئی بوو؟ گوم کرده مالت. خۆ ماله‌کە‌ت وه‌کو نیرگه‌له‌کە‌ی سەید ئەحمەدی‌بابەرەسول وایه؛ هەر سەعاتی بەدەست هەتیویکە‌هویه».

- جاریکیان له‌و کورده‌واریه له دێهک نوێزی جومعه ئەکەن. سەیر ئەکەن یه‌کیکیان ناتەواوه؛ چونکه به‌ لای شافعیه‌وه ئەبێ چل کەس بن. گەلێ پیاو چاوه‌رپێی ئەکەن کەسی‌تر پەیدا نابێ. هەتا له‌ دەمه‌ دەمی عەسرا ئەبینن کاربایه‌کی کەپەنگ به‌ شان له‌ دووره‌وه‌ رووی کرده‌ ئاواپی.

ئەچن به‌ پێشوازیه‌وه‌و پیتی ئەلێن ئیشیکێ خێر هەیه‌و له‌ سەر تۆ په‌کی کەوتوووه؛ تۆیش ئەبێ ئەم ئیشه‌ بکە‌ی بۆ خوا. ئەپرسی چیه؟ ئەلێن نوێزی جمعه‌یه‌و به‌ تۆ تەواو ئەبێ. ئەلێن تۆزی لێم راوه‌ستن. کەوشه‌کانی دائه‌کە‌نی ئەیداته‌ بن دەستی و کەپه‌نکه‌کە‌ی لوول ئەکاو ئەیخاته‌ سەر شانی، دوو پێ ئەبێ دووی تری بۆ قەرزی ئەکاو بۆی دەرده‌چی. ئەلێن کورە ئەوه‌ تۆ چیت کرد؟ بۆ کوئی ئەچی؟ ئەلێن: «کورە برۆن من تا ئێسته‌ هەزار ئیشم بووه‌ به‌ خوا

یه کیکی بۆ پینک نه هینام؛ ئیسته ئه و ئه ئیشه‌ی که وتوته من، خۆ شیت نه بووم بۆی جیبه جی که م».

- له و کورده واریه مه لایه کی چاک له دیه ک بوو. رۆژیک کۆلکه مه لایه ک چوو ده یه که و وتی خه لکینه من مه لایه کی چاکم و ئه ب به مه لاتان. ئه وانیش وتیان مه لای خۆمان چاکه و مه لامان ناوی. ئه ویش وتی مه لاکه‌ی ئیوه هه ر مه لایه له چاو منا. مه لای گونده کهش له وئ بوو؛ له م قسه یه تو ره بوو، وتی تو چۆن ئه لینی به من مه لایه کی چاک نیم. ئه میش وتی بابه ئه مه ی بچ ناوی، وه رن تاقیمان بکه نه وه. ئیمه ئیسته هه ردوو کمان «مار» ئه نووسین، هه ر کامیکمان چاکمان نووسی ئه وه ئه وه مان مه لایه کی چاکه. مه لا چاکه کهش وتی باشه.

هینای له سه ر کاغه زیک وشه‌ی «مار»ی نووسی. کۆلکه مه لاکه ش خه تیکی پینچه ل پلووچی نووسی. رووی کرده خه لکه که وتی: خه لکینه! وه رن ئیوه و خواتان سه یر که ن بزانی ئه مانه کامیان مارن؟
خه لکه کهش که سه یریان کرد وتیان وه للا بابه مار ئه وه ته تو نووسیوته؛ دیاره ئه م مه لایه ی

ئیمه تا ئیسته ئیمه ی بریوه و هیچ مه لایه نه. مه لای هه ناسه ساردیش هه ر چه ند هاواری کرد که مار ئه وه یه من نووسیومه، که لکیکی نه دایه و ده ریان په راند.

- کابرایه کی کورد کورپیکی بوو ناویه به ر خویندن. رۆژیک لیتی ئه پرسن: خاله سه مین! له قوله نیسه که بوه سه وه و ته نگگی وه ته وه ت هه لنیگه.

- له قسه‌ی کوردانه یه ئه لئ:

له شاریک که خه لکه که ی بوت په رست بوون، رۆژیک جه زنیان بۆ گوی درزیکیان به کورتانی قه یفه و سه ر که لله ی ئاوریشم و زه نگوله ی زیو رازاند بوه وه، بوته که یان سوار کردبوو به ناو شارا ئه یانگێرا. خه لکی هه رچی تووشی ئه بوو کړنۆشی بۆ بوته که ئه بردو به له نگه ری و سه به ته نوقل و نه باتیان بۆ که ره که ئه هینا. ئینجا گوی درزه که خۆی له و پایه دا دی، خۆی لئ گۆرا، گازی له خه لکی ئه گرت و جووته ی هه لئه دا. کابرایه ک له و شاره بوو چوو سه ری نایه بنا گویی و پیتی وت: «مال کاول! بۆچی خۆت لئ گۆراوه؟ ئه م ئیحترام و

کرنۆشه بۆ بوته کەبە، لەبەر تۆنیه. تۆزیکێ تر کە بوته کەت لە سەر لاچوو ئەبیتەوه به کەرەکەى جارەن بارت لى ئەنێن و بە نەقیزە تیت بەر ئەبن.»

- سالیك فەتاحى بارامى هەمەوێن راوڕوتى ئەکرد. رۆژیک لە دەورى قەرەداخ جوولە کەبەك پووت ئەکاتەوه. جووه مالى عەتارى زۆرى پى ئەبى و سابوونى بۆن خۆشيش لە ناو شتومە کەکانیا ئەبى. وتیان فەتاحى بارام رۆيشت؛ لە دواى چاره کە سەعاتى بە غار هاتەوه بانگى جوولە کەى کرد وتى: «جووه! مندالى وردم هەبە؛ وه کەلام بەو بۆنە خۆشه مندالیکم شتیکى لى بى بە رەچە لە کتا ئەچمە خوارەوه». جووه کەش ئەیوت: «قوربان بە حەزرەتى موسا و محمد! هیچ زيانى نابى، مەترسە».

- کابرایەك هەبوو لەو دەشتى دزەبیه، رەسوولى ناو بوو. ژنیکی کەرى هەبوو ناوی بەسى بوو. رۆژیک سى چوار سوار ئەبن بە میوانیان. کابرا ئەچیتە زوورەوه ئەلئى: «بەسى، مریشکیکیان سەر بره له گەل برنج بۆیان لى نى». بەستیش ئەلئى: «وہللا رەسول تۆ وەخت و ناوخت نازانى؛ کەى ئیستە وەختى ئەوہیە؟» ئەمە ئەلئى و دەرینکەى دائەکەنى.

- مەلایەك جاریك لە خیلە کوردیکا ئامۆزگاری خەلکە کەى ئەکرد کە پیاو نا بى توخنى دایک و خوشک و پوور و کچی خۆى بکەوئ؛ حەرەمە. کابرایەك لەو لاوه راست بوەوه وتى: «سا بە خوا مامۆستا! من دوینی هەر بە گەمەوه میمکی خۆم گاو هیچ حەرەمیش نەبوو».

- کابرایەك لە دى «سوکتە» شوان بووک. لە پریکا وازی لە شوانى هیناو رۆیى. لە دواى سى چوار سال پیاویکی سوکتەى ئەچى بۆ ئەستەمبول لەوئ چاوی پى ئەکەوى ئەوا کەواہی کى شیرداخى سوور و سەلنەہی کى چوغەى لە بەرایە. ئەلئى دیارە شوکر ئەحوالت خۆشە؟ موبارەك بى! جلی جوانت لە بەردایە. کابرا ئەلئى: «برا! یا خوا بە میراتى کەوئ! من کەواى سور و سەلنەى جوانم بۆ سەر بان و سەرانوێلکى سوکتە ئەویست».

- کابرایەکی بەرکینوی کورپکی بوو خەلی ناو بوو؛ نەخۆش بوو. لێیان پرسى کورپە کەت چاکە شوکر؟ وتى: «ناوہللا! ئەمرۆ لە هەموو رۆژان خراپترە؛ تەنانەت سى

ت‌حامانم لؤ دانایه له هیچیانی نه‌خوارد». وتیان ته‌حامه‌کان چی بوو؟ وتی: «به‌رو به کالی، به‌رو به کولای، به‌رو به برژاوی. ئینجا خله بئ و به‌روان نه‌خوا». یه‌کئی له‌و لاهه وتی: ها ئم کولوه شه‌کرۆکه‌ی بؤ به‌ره به‌لکوو بیخوا. کابرا وتی: «من ئه‌لیم به‌روان ناخوا ئینجا نۆره‌ی شه‌کرانه».

- سه‌عدی - شاعری شیراز - حه‌کایه‌تیک ئه‌گیر پته‌وه ئه‌لین کاره‌ساته‌که له کورده‌واری بووه. ئه‌لئ: «کورپه ده‌وله‌مه‌ندیک و کورپه هه‌زاریک چوونه سهر قه‌بران بؤ سهر گۆری باوکیان؛ گۆره‌کانیان نزیککی یه‌ک بوون. گۆری ده‌وله‌مه‌نده‌که به به‌رد و به خشت و گه‌چ هه‌لبه‌سترا بوو جوان رازیترا بوه‌وه؛ هی هه‌زاره‌که له گه‌ل ئه‌رزه‌که یه‌ک بوو. کورپه‌کان ئه‌که‌ونه قسه‌کردن ئاخری کورپه ده‌وله‌مه‌ند وتی: «ته‌ماشاکه گۆری باوکم چهن جوان هه‌لبه‌ستراوه! گۆری باوکی تۆ خۆلیشی به سه‌ره‌وه نه‌ماوه». کورپه هه‌زاره‌که‌ش وتی: «قورپه‌سهر خۆت و نه‌قلت! کاتی که پیتیان وتن هه‌ستن بچن بؤ به‌هه‌شت، [باوکی تۆ] هه‌تا له ژیر ئه‌وه‌موو به‌ردو خشته به نیخه‌نیخ بیته ده‌ره‌وه باوکم چوار کۆشک له به‌هه‌شتا بؤ خۆی داگیر ئه‌کا».

- کورپه ده‌وله‌مه‌ندیک نازیره‌ک له گه‌ل «له‌له» که‌ی چوونه مالتیک، دوو سیویان بؤ هینان؛ بۆیان دانان. کورپه سیوی خۆی هه‌لگرت و ده‌ستی کرد به قه‌پال لیدانی. هه‌رچهن له‌له‌که‌ی چاوی لئ هه‌لته‌کان که نه‌یخوا که‌لکی نه‌بوو؛ کورپه تی نه‌گه‌یشت. که هاتنه ده‌ره‌وه له‌له وتی: «ئه‌وه بۆچی تۆ ئه‌وه میوه‌یه‌ت خوارد؟ که جاریککی تر شتی وا جوانیان بؤ هینای یه‌ک دوو جار بۆنی بکه‌و بیخه‌ره باخه‌لته‌وه». کورپه وتی باشه.

جاریککی تر چوونه مالتیک، به ریکه‌وت «کفته» یان هه‌بوو. له سهر ده‌وری دوو کفته‌یان هینا، یه‌کئی بؤ له‌له و یه‌کئی بؤ کورپه ئاغا. کورپه ئاغه هه‌ر ده‌ستی دایه کفته‌که‌ی خۆی دوو جار بۆنی کرد و نایه باخه‌لیه‌وه. ئیتر له‌له هه‌لسا و هاته ده‌ره‌وه وتی: رۆله! ئه‌وه بۆچی ئه‌وه کفته‌یه‌ت خسته باخه‌لته‌وه؟ وتی: ئه‌ی تۆ نه‌تفه‌رموو. وتی: «باوکم من کالم پئ وتی بۆنی بکه‌و بیخه‌ره باخه‌لته‌وه، یان کولاو؟»

- دوو کابرای کورد ده‌سته‌برا بوون؛ یه‌کتریان زۆر خۆش ئه‌ویست. رۆژیک پیکه‌وه چوون بؤ همام. یه‌کئیکیان زوو هاته ده‌ره‌وه، ته‌ماشای کرد ده‌فته‌ریکی بچووکی باخه‌لی

هاورپیکەى داكەوتوو، هەلیگرت. كەچی لاپەرەبەكى لى كەوت، سەیری كرد نوسرا بوو: ئەو شتانه كە بو فلانى هاوڕێم خەرج كردوو: فلان رۆژ بانگێشتتم بو كرد دە قەرمان، فلان رۆژ سەعاتیکم بە یادگار بو نارد چل قەرمان، فلان رۆژ بو كۆرەكەى دەستى جلم كرد پەنجە قەرمان، بەم جۆرە سیاھەبەكى زۆرى گرتبوو. كایرا دەفتەرى لىك ناو پەرەكەى تیخستەوو هە رۆبى.

هاورپیکەى كە لە حەمام هاتە دەروەهە پرسى فلان كەس چى لى هات؟ وتیان رۆیشت. زۆرى بە لاوه سەیر بوو؛ چونكە تا ئەو وەختە یەكتریان بەجێ نەهێشتبوو. خەيالى كرد نە وەكوو نەخۆش بووى. بە پەلە چوو ماله كەيان تەماشای كرد لە مالهو دەانیشتوو، بەلام زۆر مات و دلگیرەو وەكو جارانیس بە پیریهو نەهات. لى پرسى براكەم ئەو هەبوو بۆچى لە حەمام بەجێتهێشتم؟ بە عاجزیهو و تى: ئیشم هەبوو. پرسى تۆ خوا بۆچى عاجزى؟ وتى: عاجزى لە دلى خۆمايه. ئاخى سویندى دا كە پى بلنى. ئینجا وتى: «رەفیق! من و تۆ ئیتر برایه تیمان نەما، چونكە تۆ لەو رۆژەو كە بووین بە دەستە برا، ئەگەر جگەرەكەت دابى بە من، پارەكەت لە سەرم نوسیوه وا بزائم تۆ داواى پارەى ئەو شتانه -كە دەفتەرت گرتوو- لىم بكەى».

هاورپیکەى پینكەنى وتى ئەزانم چاوت بە دەفتەرەكەى باخەلم كەوتوو، لەو دلیگران بووى. گیانەكەم! ئەو دەفتەرە بو ئەو نەگیراوه كە -خوانەخواستە- داوات لى بكەم؛ بۆیه گرتوو ئەگەر رۆژیک لە سەر شتیكى هیچ و پوچ دلم برەنجى، تەماشای دەفتەرەكە بكەم و بلیم هەى هەى من ئەوئەندەو ئەوئەندە پارەم لەم دۆستەى خۆما خەرج كردوو، ئیستە لە سەر ئیشیكى وەها واز لەم هەموو برایه تیه بینم. مەبەستەكە ئەو یە نەو هەك پارەكە. ئیتر هاوڕپیکەى ئەمەى بیست دلى چاك بووهو دۆستایە تیان لە جارێ زیاتر بووه.

- سالیك مەحمووپاشای جاف لەگەل باوكى جەمیل بەگى بابان دۆزنايه تیان هەبوو. مەحمووپاشا ناردى هەر تايەفەیه چل سواری كۆ كردوو؛ شەو و رۆژیکى تەواو قسەى لە گەل كردن و ئینجا ناردنى كە بچن لە كفرى دۆزمن شەر كەن. رۆیشتن لە دواى سى رۆژ لەشكەرەكە گەرانهو پرسى چیتان كرد؟ وتیان: «قوربان! پێر گەیشتیئە قەراخ شارى كفرى. تەگبیرمان ئەكرد كە چۆن بچین دۆزمن بكۆژین و لەو وەختەدا یەكێك جارێك پشمى -واتە سەبرى هینا- ئیتر ئیمەش گەرپنەوه بە دواوه».

- بازرگان‌تیکي ده‌ولمه‌من هه‌تیویکی ره‌شی زور ناشیرینی هه‌بوو. رۆژیک به هه‌تیوه‌که‌ی وت تو له حوجره دانیشه من ئه‌رۆم هه‌تا نیوه‌رۆ ئیشم هه‌یه. ئه‌گه‌ر به‌کیک هات بۆ کوتال کرین بفرۆشه؛ به‌لام ئاگات لێ بێ من چلۆنم فرۆشتوه تۆش وای بفرۆشه؛ به هه‌رزان له ده‌ستت ده‌رنه‌یه‌نن. هه‌تیوه‌که‌ وتی به‌ سه‌ر چاو. کابرای بازرگان چوو به‌ شوین ئیشه‌که‌ی خۆیه‌وه. به‌کیک هات چیت بکړی، ئه‌و چیته‌ گه‌زێ به‌ چوار قه‌ران بوو، هه‌تیوه دایه به‌ دوو قه‌ران. که‌ خه‌لکه‌که‌ زانیان ئاویه له هه‌تیوه کۆ بونه‌وه به‌ نیوه‌ قیمه‌ت و چواریه‌که‌ قیمه‌ت گه‌لێ کوتالیان لێ کړی.

وه‌ختی عه‌سه‌ر بازرگانه‌که‌ هاته‌وه بۆ دوکان ته‌ماشای کرد لایه‌کی دوکانه‌که‌ی چۆل بووه. پرسى هه‌تیوه کوا ئه‌م کوتاله‌ چی لێ هاتوه؟ هه‌تیوه وتی: ئاغه‌م هه‌مووم فرۆشت و ئه‌وه پاره‌که‌یه‌تی. ئاغه‌ ته‌ماشای کرد هه‌تیوه هه‌مووی به‌ تالان داوه. هه‌ر هه‌لسا کوه‌تیکي گرت به‌ ده‌سته‌وه گه‌لیکی له هه‌تیوه ره‌شه‌که‌ دا. ئینجا هه‌ندیک ته‌ماشای ده‌فته‌ری کرد و دوایی سه‌ری هه‌لبړی رووی کرده هه‌تیوه، چاوی پێ که‌وت وا ئه‌گری فرمیسکی چاوی و چلمی لووتی و لیکي ده‌می تیکلاو بوون؛ زور ناشیرین هاته به‌ر چاوی. به‌ ده‌ست خۆی نه‌بوو به‌م دیمه‌نه‌ ناشیرینه‌ پیکه‌نی. هه‌تیوه وتی: «ئا، ئاغه‌م ئیستا که‌ له قازانجی خۆی تێ گه‌یشتوه ئینجا له‌ خۆشیانا پێ ئه‌که‌نی».

- کابرایه‌کی ده‌ولمه‌ند ئیواره‌یه‌ک هاته‌وه ماله‌وه ژنه‌که‌ی نانی بۆ دروست کردبوو ویستی تیکا کابرا چوو هه‌وشه‌وه. له‌ پاشان رووی کرده ته‌ویله‌که‌، زۆری پینچوو هه‌ر نه‌هاته‌وه. ژنه‌که‌ دلی که‌وته مه‌راقه‌وه. هه‌لسا له‌ درزی ده‌رگای ته‌ویله‌که‌وه ته‌ماشای کرد؛ ماکه‌ریکی سپیان هه‌بوو، میرده‌که‌ی به‌ ماکه‌ره‌ سپیبه‌وه نیشتوه. ژنه‌که‌ زور زان بوو ده‌نگی نه‌کرد گه‌راپه‌وه چی خۆی. به‌یانی میرده‌که‌ی هه‌لسا بچی بۆ دووکان به‌ ژنه‌که‌ی وت بۆ ئیواره‌ فلان چیشته و فلان چیشتم بۆ بکه‌. ئه‌ویش ده‌ستی نایه‌ سه‌ر چاوی.

ئیواره‌ که‌ هاته‌وه ته‌ماشای کرد ژنه‌که‌ له‌ ناو لیفه‌ و دۆشه‌کا که‌وتوه‌وه ئه‌نالین. لێی پرسى ئه‌وه چه‌ خیره‌ته؟ وتی پیاوه‌که‌ له‌ به‌یانیبه‌وه له‌رزم هاتوتی؛ زور بێ حاله‌م. کابرا وتی بۆ ئیواری که‌وایی هه‌یج نیه‌ بخۆم؟ ژنه‌ وتی: به‌لێ بۆت کراوه، ئه‌وه‌ته له‌ ژووره‌وه له‌ سه‌ر سینی داپۆشراوه.

کابرا چوو ژووره‌وه ته‌ماشای کرد ئه‌وا سێ ده‌وری له‌ سه‌ر سینی سه‌رپۆشی به‌ سه‌ره‌وه‌یه. سه‌رپۆشیکي لا برد جۆ بوو؛ ئه‌و تیریان گنڤه‌گیا بوو؛ سینه‌میان کابوو. که‌ ئه‌مه‌ی

دی جینیویکی زۆری دا بە ژنەکی وتی بۆچی من گویندێژم ئەمانەت بۆ دانانوم؟ ژنەکی وتی: «مێردە! بۆچی جینیوم بێ ئەدەی؟ من ئەمڕۆ نەخۆش بووم هەویکەم کە دوینێ ئیوارە لە تەویله کە دەستت لە ملیا بوو هات خواردنی بۆ دروست کردی. ئیتر خەتای من چیه؟»

کە ئەمە ییست ئینجا زانی کە ژنەکی بە کردەوهی دوینێ زانیوه زۆر شەرمەزار بوو.

- شیخ‌بابە عەلی تەکیهیی و مەلاحوسینی پێسکەندی و مەلاعەزیزی مفتی سولهیمانی ئەچنە کەرکوک بۆ دیدەنی «سەید ئەحمەدی خانەقا». نزیکە یەک هەفتە یەک لە لای سەید ئەمیننەوه؛ سەید خزمەتییکی باشیان ئەکا. ئەو رۆژە کە ئەیانەوی بگەرێنەوه، سەید تەمینی خزمەتکارەکی ئەکا ئەلێ بۆ قاوەلی کە نان دروست کرا لە پێشەوه تەنها چیشتی بینن و ئیتر دەست لە هیچ مەدەن؛ هەر وهخت پێم وتن ئەو وهخته نانی تەواو دانین.

ئەکەوێتە قاوەلێ نان دیت؛ بەلام هەر تاقە چیشتیکی، ئەویش کۆلەکیه. بابە عەلی گەلێ چاوەرێ ئەکا هیچی تر دیار نییه؛ ئەوا دیواخانیس پرە. روو ئەکاتە مەلا حوسین ئەلێ: «مەلا حوسین! سەید تا ئیتر هینا بوو، بەلام ئیترەدا گووی تیکرد». سەید ئەحمەد و مجلس هەموو دەست ئەکەن بە پێکەنین و ئینجا نانی تەواو دانین.

- شیخ مەحمووی شیخ سەعید - ئەو شیخ مەحمووه کە بێ گومان لەم چەرخەدا گەورە تر پیاویکی کورد و بە ناو بانگتر ناواریکی کورد بوو - لەو رۆژەوه کە لە بیشکە دارا بوو تا ئەو رۆژە چوو بە بیشکە خاکەوه - واتە ماوهی ٧٨ سال ژیا - [خۆی] بە شۆرش و هەراو بە بیشکەوتنی کوردەوه خەریک کرد. ماوهی ژیا نی، مێژوویەکی رووناکی سیاسی کورد بوو. گەلێ لاپەرەیی هەلدا یەوهو گەلێ رۆژگارانی نازاوهی چاوپێکەوت. هەر بۆ ئەوه کورد لە کۆلیتی پێنەوا ییوهو بکەوێتە کۆشکی نازادی. لەم رێگە بەدا گەلێ چەوسانەوهو کارەساتی بەسەر هات. ئێران و تووران و هندوستان ئەما نەچی و نەبیەن؛ جاریک دەستی بە تەنگەوه، جاریک دەستی بە دەسبەنەوه، جاریک بە ناوی «مەلکی» یەوه، جاریک بە ناوی دیلیهوه.

لە ئەنجامی ئەم کارەساتانەدا شیخ مەحمووه گەیشته شویتیک کە ناو ئەبرا بە مەلک و پیتی ئەوترا مەلکی کوردستان. هەم خۆی ناوی وه رگرت هەم کوردستان. دیارە ئەمە لاپەرەیهکی زیرین بوو هەم بۆ خۆی، هەم بۆ کوردستان. بۆ خۆی، چونکە رەنگە تا ئەم دەورەیه کوردستان بەم ناوهوه ئەو ناوهی بە خۆیهوه نەدی. لە گەل ئەمانەشا شیخ مەحمووه

نمونه‌ک تنها هه‌وای مه‌لکی و به‌رزی مادی له سه‌را بووبن، به‌لکو هه‌وای رۆحیات و مدعنه‌ویاتی گه‌لن زیاتر بوو له هه‌وای پیشوی.

لیره‌دا له سه‌ر بێ و شوینی پادشا به‌رزه‌کانی کۆن نه‌چوو به‌رپوه. دیواخان رابواردنی له گه‌ل ئاشنایانی ئه‌دهب و زانستیدا بۆ باری ئه‌دهب و شعر و قسه‌ی جوان و پرمه‌عنا که‌متر نه‌بووه له دیواخانی ئه‌و پادشایانه که ئیسته به سه‌ده‌ها کتیب له سه‌ر قسه و نوکاتیان نووسراوه‌ته‌وه. به‌لام داخی گرانم چونکه زمانی کوردی -له به‌ر هه‌ر شتیک بوویت- بێ‌ناز بووه، خۆی و پیاوی و قسه‌ی جوانی هه‌موو بوون به ژیر لێوه‌وه و وه‌کو خۆیان بێ‌ناز رۆیشتون. داخی گرانم ئه‌گه‌ر نو سراوی کوردی به زمانی کوردی بیوایه، ئه‌بێ له‌و برۆیا‌ه‌دا بێن که ئیسته کتیب‌خانه‌ی نو سراوی کوردی که‌متر نه‌بوو له کتیب‌خانه‌ی ئه‌و قه‌ومانه که شانازی به نو سراو زمانی خۆیا‌نه‌وه ئه‌کن.

تۆ خوا با رۆژگار لا په‌ره‌ی ژیا‌نی شیخ مه‌حموی مه‌لکیش به‌شاریته‌وه وه‌کو لا په‌ره‌ی ژیا‌نی هه‌زاران پیاوی ناوداری کوردی شارده‌وته‌وه (تلک الایام نداولها بین الناس).

- جاریک ئه‌م شیخ مه‌حموی مه‌لکه به دیلی برا بووه به‌غدا، له‌وی به سه‌ربه‌ست نه‌سوورایه‌وه و دیواخانی ئه‌گه‌را. پیاوماقول و گه‌وره‌کانی به‌غدا هاتوو چۆیان ئه‌کرد و دۆستایه‌تیان له گه‌لا په‌یدا کردبوو؛ وه‌کو ئه‌وان نه‌چوون، کورده‌کانیش له هه‌موو لایه‌که‌وه وه‌کوو پوره‌ی هه‌نگ لێ کۆ نه‌بوونه‌وه. شیخ مه‌حمو وه‌کوو ره‌وشته چاکه‌کانی تری، پیاویکی روو خۆش و به‌ریز بوو؛ بۆ هه‌موو که‌سیک زیاتر بۆ کورده‌کان. که کوردیک نه‌چوو له‌ی وه‌ یا له هه‌موو ده‌وریکیا کوردیکیا چاوی نه‌که‌وت وه‌کوو خونه‌چه به ده‌می‌ه‌وه ئه‌پشکوته‌وه.

جا له‌و کاروانه‌یا رۆژیک له دیواخانه‌که‌ی خۆیا له گه‌ل چه‌ند که‌سیک له‌و پیاوه گه‌ورانیه‌ی به‌غدا دانه‌نیشن. یه‌کیک له‌و پیاوانه زۆرتر وه‌ختی له گه‌ل شیخا رانه‌بوارد. هه‌موو جار سه‌یری ئه‌کرد که کوردیک ده‌رئه‌که‌وت -به‌ تابه‌تی ئه‌گه‌ر روتله‌ش بوایه- شیخ مه‌حمو زۆر به سۆز پیشوازی ئه‌کرد و قسه‌ی خۆسی له گه‌ل ئه‌کرد.

ئه‌و رۆژه هه‌ندیک به رانک و چۆخه‌ی شه‌روه ئه‌چن بۆ لای شیخ مه‌حمو و ئه‌ویش -به‌ نایه‌تی که ئه‌و بیگانانه دانیشن- زیاد له ئه‌ندازه پیشوازیان ئه‌کا و به ده‌وریانا دیت. هه‌مان پیاو ئیتر بێ هه‌لناگیرئ ئه‌لئ: «یا شیخ! ئه‌مه چیه‌ وا تۆ ئه‌وه‌نده به شان و بال و ده‌ور و

بەری ئەم رووتەلانەدا دیت؟ پایە و شوینی تو - که پایە می‌لیکه - گەلنی دووره له شوین له شوین پایە می‌مانهوه. کهواته بی ناوی وا بهو جۆره بجی به ده‌میانهوه».

ئەویش تەنها بەم قەسەیه وهلامی ئەداتەوه ئەلنی: «ابرام! ئەگەر ئەمانه - که ئیستە تو ئەلنی روتەلن - نەبن من مەلک نیم؛ کهواته ئیتر چۆن پیشوازبیاان نەکەم؟» کابرا و دانیشتوانی دیواخانەکه لەم وهلامه به جارێ ئەکەونه گۆمی فیکرهوه.

- کابرایەکی کورد جارێک چیشتی برنج ئەخوا. چیشتهکه زۆر گەرم ئەبێ هەموو دەم و دانێ ئەسوتینی و ئیتر جارێکی تر ناویری توخنی برنج بکهوێ. رۆژیک تووشی کابرایەک ئەبێ گویدریژیکی به بارهوه له پیشیهوهیه، لێ ئەپرسی: برا باری گویدریژه‌کەت چیه؟ ئەلنی: برنجە. ئەلنی: «ئای به قوربانت! لێ بکهوه ئەگینا هەر ئیستە پشتی کەرەکه ئەسوتینی».

- کابرایەک هەبوو کورپکی بی گوی و لاساری هەبوو؛ هەرچی ئەو ئەبوت کورپه پیچەوانە می‌کرد. بیوتایه بچۆ بۆ جووت، نەئەچوو. بیوتایه مەچۆ بۆ ئاش، ئەچوو. بیوتایه نان بخۆ، ئەوه نەیشه‌خوارد؛ به کورتی هەرچی بوتایه ئەو وای نەئەکرد. بەم جۆره کونا وه‌جەرگی کردبوو.

رۆژیک باری ئاردیان نابوو له گویدریژیک و له ئاش هاتبوونهوه گەبیشته ناو ئاوه‌که می «بواره‌پان». باره‌که لار بوو بووهوه، وه‌ختبوو بکهوێته ئاوه‌که. باوکه‌که تۆزی دوور بوو له باره‌که‌وه رۆحی چوو. [له دلی خۆیا وتی] ئەگەر ئیستە ئەلیم بەم هەتیوه باره‌که راست کهوه با نەکهوێته ئاوه‌که‌وه، ئەترسم بچی بیخاته ئاوه‌که‌وه. له دوره‌وه بانگی کرد: «ئا رۆله! پالی بهو باره‌وه بنی با به ته‌واوی لار بیته‌وه و بکهوێته ناو ئاوه‌که‌وه».

کورپه وتی: «بابه به خوا تا ئیستە گەلنی بی قەسەیم کردوویت ئیتر خوا غەزه‌بم لێ ئەگرێ، وه‌للا ئەمجاره به گویت ئەکەم و له قەسەت دەرناچم». پالینکی نا به باره‌که‌وه تا باوکی وتی کوره نەکهی، هەتیو باره ئاردی خسته ئاوه‌که‌وه.

- کابرایەک کورپکی هەبوو؛ رۆژیک کورپه‌که می له گەل چەن منالینکی ترا ئەچن بۆ سەیران. ئیواره که دیتەوه باوکه‌که می لێ ئەپرسی: رۆله چیتان کرد لهو ده‌شته؟ ئەلنی: «وه‌للا بابە به هەموومانەوه منمان گا».

- همه‌علی‌عه‌جه‌م ئه‌یوت کابرایه‌کی کورد دایکی سوار گایه‌ک کردبوو له‌گاکه‌ی ئه‌خوری و ئه‌یوت: «وه‌حه! له‌سدر باره‌ک‌ت به‌م».

- وه‌ستا «بشیرمشیر» سالیکی له‌به‌غدا ئه‌چی بۆ سوله‌یمانی، دوو له‌کورپه‌کانی له‌گه‌ل ئه‌بنی. فایه‌ق‌بینک‌س لئێ ئه‌پرسی مامۆستا ئه‌م کورانه‌ت ناویان چیه‌؟ ئه‌لئێ: هوشیارو شاهۆ. ئه‌لئێ: بروا ئه‌که‌ی له‌به‌غدا پێیان ئه‌لئێ: «هشام و شامل». ئه‌لئێ: «ئاخر له‌وئ وایان پێ ئه‌لئێ، به‌لام لیتره‌ ناوم ناونه‌ته‌هوشیار و شاهۆ». ئه‌لئێ: «که‌واته‌ که‌چوینه‌ که‌رکووک ناویان بنی زه‌ینه‌ل».

- کابرایه‌کی کورد ژنیکی هه‌بوو هه‌موو جار به‌داریکه‌وه‌ به‌ر ئه‌بووه‌ سهر و گوێلاکی و دایته‌پلۆسی و کابراش هه‌یج ده‌ره‌تانیکی نه‌بوو. فیکری کرده‌وه‌ به‌جێته‌ لای مه‌لا شکات له‌م ژنه‌ی بکا.

مه‌لایه‌ک له‌گونده‌که‌یانا بوو، چوو بوو لای. که‌گه‌یشه‌ به‌ر قاپی مالی مه‌لا، سه‌یری کرد له‌ژووره‌وه‌ زرم و‌کوته‌ و مه‌لا هاته‌ ده‌ره‌وه‌ ده‌ستی گرتوه‌ به‌سه‌ریه‌وه‌. که‌چاک ته‌ماشای کرد تومه‌ز مه‌لا ژن به‌قاپی‌پنکه‌وه‌ هاتوته‌ ویزه‌ی مه‌لا و سه‌رو به‌چکی شکاندوه‌وه‌. کابرا که‌ ئه‌مه‌ی دی لووس و باریک به‌شوینه‌که‌ی خۆیا گه‌راپه‌وه‌.

له‌و کاته‌دا مه‌لا چاوی پینکه‌وت بانگی کرد وه‌ره‌ برام بزانه‌م ئیشت چیه‌؟ ئه‌ویش وتی: «قوربان! دوعای سه‌ری تو! هه‌یج ئیشم نه‌بوو». وتی: نا بئێ ئیش نیت که‌هاتویت. وتی: وه‌للا ئه‌وی راستی بئێ حاله‌م شر بوو به‌ده‌ست ژنه‌که‌مه‌وه‌؛ هه‌موو جار به‌دارده‌سته‌کئێ تیرو پرم لئێ ئه‌دا. وتم با بچمه‌ لای مه‌لا شکاتی لئێ بکه‌م. سه‌یرم کرد مامۆستا ئه‌مه‌ حالیه‌تی وتم که‌واته‌ با بگه‌ریمه‌وه‌». مه‌لا وتی: «بچوو بئێ بلئێ به‌و کاولیه‌ حه‌قی نییه‌ به‌دارده‌سته‌ک لئیت بدا، شه‌رع ئه‌فه‌رمووی هه‌ر هه‌قی قاپی‌پیان هه‌یه‌وه‌هیچی تر». کابرا وتی که‌واته‌ ده‌ک موباره‌ک نه‌بێ.

- کابرایه‌کی کورد ئه‌چینه‌ ئه‌و «ئالانه» بۆ مینوژ کڕین. رێ ئه‌که‌وینه‌ مالیکی، ماله‌که‌ پیاویان له‌ماله‌وه‌ نابێ هه‌ر ژنه‌که‌ نه‌بێ. لئێ ئه‌پرسی مینوژتان هه‌یه‌؟ ژنه‌ش ئه‌لئێ: هه‌یه‌. پیاوه‌که‌ ئه‌چی دانه‌نیشی و ژنه‌ نانی بۆ دانه‌نی. له‌و کاته‌دا ژنه‌که‌ بایه‌کی لئێ به‌ر ئه‌بینه‌وه‌ زۆر

تەریق ئەبێتەو. کابرا نان ئەخۆا و لە پاشا ئەلی میوزە که لە کوییه بمره‌ری. ژنەش ئەلی
ئەو تە لەو کەنەو دا، خۆت بچۆ هۆرە کە تی لئ پر کە.

کابرا ئەچنی ئەنیشی بە بەر کەنەو وە میوزە کەش تۆزی شی هەلەینابوو. کابرا بە
نارەزوی خۆی هۆردا ئەگری و دار کوتی ئەکا ژنەش لە تەریقی ترە که هیچ دەنگ ناکا و
وا ورگیشی لە داخی بئ ئینسافی کابرا ئاوساوه. کابرا ئەهەندە بە سمرسمر و بئ ویژدانانە
هۆرە کە دانەگری، کوتوپر ئەویش تریک ئەکەنی. ژنە لە شوینە کە ی خۆی رانەپەری و ئەچنی
لە پشته و ئەنەوی لە یەخە ی کابرا و ئەیکیشیتە دواوه: «برام هەلسە. تر بە تر، میوز نافرۆشم
خۆ تۆ دیق ت بە من کرد».

- لە خانەقین لە کۆریکا دانیشتبووین قسە لە وەو ئەکرا که خوا هەر وە عەدیکی دا،
بەجنی دینی؟ بەلام ئایا ئەگەر وە عەدی ئەویش بە جی دینی؟ لە مەو قسە چوو و سەر ئەو
ئەو کەسانە که کافرن و ئیشی خزمەتی ئینسانیان کردووه، ئایا ئەبئ بچنە جەحەنەم؟ وەکو
ئەو کەسە که کارەبای داھیناوه بەم خزمەتی تۆ بلئی خوالئ خوش ببئ.

مەلعارفی مەلایەحیا لە سەرە ی قسە دا وتی: «فلانی ئەگەرخوا پرس بە من بکا بۆ لئ
خۆشبوینان، من فتوا ئەدەم که لئیان خوش ببئ». منیش وتم: «کەواتە من پئ ئەلیم پرست
بئ بکا».

- مەلامەحمووی حاجی عەلی هەبوو لە سولەیمانی، رۆژیک بە بازارا ئەروا سەیر ئەکا
وا منالیکێ شارباژیری دوو بار داری داو تە پئش خۆی و ئەیفروشی. مەلایش لئ نزیک
ئەبێتەو بئ ئەلی: «یا وەلەدی! ئەو دوو حەملە حگبە بە و دوو حمارە ئەسودەو که بەو
دوو حەبلە ئەسودە شد کراوه بە چەند قرۆشی خالەسی مسکو که قەناعەتت حاسل ئەبئ؟
تا سەمنە کەیت تسلیم کەم». کورەش ئەلی: «مامە حاجی نازانم چی ئەلی؟» مەلا
فەرمووی: «اسکت یا ولد! حاجی رافزیه».

- مەلاسەعید لە سولەیمانی تووشی هەلامەت بووبوو. لئیان پرسی مەلا ئەفەندی
هەلامەتە کەت چۆنە؟ ئەویش وتی: «قەطعی راسم بووه، ولکن سیلانی ئەنقم هەر جاریبه».

- کابرایه‌ک هه‌بوو فیر بو‌بوو ئە‌چوو هه‌رحه‌مامیک که ئە‌هاته ده‌روه ئە‌یووت شتیکیان لێ دزیوم بەم بیانوه‌وه پاره‌ی حه‌مامه‌که نه‌ئەدا. رۆژیک ئە‌چیتته حه‌مامیک، تا دیتته ده‌روه کابرای حه‌مامچی هه‌چ جل‌وبه‌رگیک‌ی هه‌بوو هه‌مووی لێ دزی ته‌نها پشتینه‌که‌ی بو هیشته‌وه.

کابرا هاته ده‌روه سه‌یری کرد هیچی نه‌ماوه پشتینه‌که‌ی نه‌بی. هینای پشتینه‌که‌ی له سه‌ر گوشت له پشت به‌ست و هه‌موو خه‌لکی حه‌مامه‌که‌ی بانگ کردو کۆی کردنه‌وه و چوو به‌رده‌میان وتی: «خه‌لکینه! ئیوه و خواتان من به‌م جۆره هاتوم بو حه‌مام؟»

- کابرایه‌ک له میحرابی مزگه‌وتیکا خه‌ریک بوو که‌ریکی ئە‌گا. له و کاته‌دا کابرایه‌کی تر چوو به سه‌ریا تفیکی لێ کرد و وتی: هیچ شووره‌یی نا‌که‌ی له مالی خودادا ئیسی وا ئە‌که‌ی؟ کابرای که‌رگیش وتی: «ئا تو سه‌برم لێ بکه تا له‌م ئیسه خیره ئە‌بمه‌وه، با هه‌ر وا تو تفت کردبی له مالی خوا».

- فه‌قیه‌ک له شویتیک ئە‌بی، فه‌قیه‌کانی تر نایانه‌وی ئە‌و فه‌قیه له‌وی بمینی؛ به هه‌ر جۆره جواب‌کردن جوابی ئە‌که‌ن نا‌روا. رۆژیک فه‌قیه‌که ئە‌چی بو ده‌ستتویژ، تا دیتته‌وه بو‌خچه‌که‌ی بو ئە‌پیتچینه‌وه له به‌ر قایه‌که دایه‌نین. که دیتته‌وه و چاوی به بو‌خچه‌که‌ی ئە‌که‌وی، له‌وی هه‌لینه‌گرته‌وه و ئە‌یهینیتته‌وه ژووره‌وه و ئە‌لی: «ئمه چیه؟ ئە‌م جۆره گالتانه له گه‌ل پیاو ئە‌که‌ن؟»

- ئە‌حه‌ی جاو هه‌بوو له سوله‌یمانی حه‌لوای ئە‌فرۆشت. رۆژیک به ته‌به‌قه حه‌لواکه‌یه‌وه ئە‌چیتته سه‌ر حه‌وزه‌که‌ی مزگه‌وتی شیخ‌باباعه‌لی بو ده‌س و ده‌م‌و‌چاو شتن. شیخ‌باباعه‌لیش له به‌ر ده‌می حو‌جره‌که‌ی خۆیا دانیشتبوو، ژن و میردیک هاتبوونه لای ئە‌یانویست جیا بینه‌وه. باباعه‌لیش له گه‌لیان خه‌ریک بوو بو ئە‌وه رێ که‌ونه‌وه، هه‌یج که‌لکی نه‌بوو. ئینجا ئە‌حه‌ی جاو له دوره‌وه هه‌لیدایه به ده‌نگه نه‌رمه‌که‌ی و له سه‌ر خۆ وتی: «مامه شیخ‌باباعه‌لی! ئە‌وه بوچی سه‌ری خۆت بیه‌شینی؟ ئە‌مانه وا دیاره نانی هاریان گرتوو به ده‌مه‌وه، بۆیه رێ نا‌که‌ونه‌وه». پوی کرده ژن و میرده‌که‌ش وتی: چه‌تیوو، چه‌تیونه! رێ ئە‌که‌ونه‌وه رێ بکه‌ونه‌وه، رێ نا‌که‌ونه‌وه به کیری مامه شیخ‌باباعه‌لیمه‌وه. وه‌للا باباعه‌لی و ژن و میرد

دەستیان کرد بە پێکەنین. ئەم پێکەنینە بوو بە هۆی ریکەوتنەوهی کابرا و ژنەکەیی و ئیئاندا روژیشتن.

– هۆبەیه کی کورد بە دەم لە وه‌ری بەهاره‌وه تازه گه‌یشتبوونه کۆیستانی شاقه‌لاو له‌وی خستبوویان. پیاویک له‌ خۆیان ئەنێرن بۆ مه‌ولاناوا بۆ مالی شیخ‌حه‌سه‌ن که‌ سه‌بەینی عه‌شره‌ت دین بۆ زیاره‌تی شیخ. کابرا وه‌ختی نیوه‌رۆ ئەبێ، ئەگاته‌ سه‌ر سه‌وزو به‌رده‌ نوێزه‌کانی مه‌لاناوا. ئەبیینی ئەوه‌ زه‌لامیکی زۆر به‌ ده‌ورو به‌ری حه‌وزه‌که‌دا دانیشتیوون ده‌ست و ده‌م و چاویان ئەشۆن و هه‌ریه‌که‌ شتیکی درێژ که‌له‌یان به‌ ده‌سته‌وه‌یه‌ دانیان ریج ئەکه‌نه‌وه‌و ئەیکه‌ن به‌ ده‌میانا و دانیانی پی تیژ ئەکه‌نه‌وه‌. کابرا که‌ ئەمه‌ ئەبیین هه‌روا ئەحه‌په‌سی ئیتر به‌ بی چرپه‌ و به‌ بی قسه‌ ئەگه‌رپه‌ته‌وه‌ به‌ره‌و دوا بۆ ناو عه‌شره‌ت؛ جار جاریش لا ئەکاته‌وه‌ نه‌ وه‌ک بێن به‌ شوینیا. خیل ده‌وری لێ ئەده‌ن و ئەلین عه‌رزێ شیخت کرد وه‌ فیدای بێن. ئەلێ: «عه‌شره‌ت! شیخی چی و شتی چی؟ شیخ بیستگه‌یه‌ که‌ ئیمه‌ هاته‌گین و ئەچین بۆ زیاره‌ت –روح‌وه‌ قوروانی وێ!– ناردگه‌سی پر ئەو ده‌شته‌ زرته‌ بۆز، زرته‌ بۆزییش به‌لمه‌ برنجی هاورده‌گه‌ هه‌ریه‌که‌ هه‌سه‌نه‌ فیه‌نه‌یه‌کی داگه‌وه‌ ده‌ستیانه‌وه‌ له‌ سه‌ر حه‌وزه‌که‌ گشتیان دگانیان ریج کردگه‌سه‌وه‌ وه‌ هه‌سه‌نه‌ فیه‌نه‌که‌ دگانیان تیژ ئەکرده‌وه‌ بۆ ئەوه‌ که‌ ئیمه‌ چووین وه‌ جارێ گه‌شتمان به‌خۆن و قه‌لاچۆی عه‌شره‌تی مه‌یره‌ویسی بوورنه‌وه‌. گوی نه‌نکیان ئەه‌خۆن، وه‌ سه‌ری ئەو شتیه‌ ئیمه‌ وێ و پیمان ناچیته‌ ئەو ناوااییه‌».

ئەمه‌ ئەم کابرایه‌ به‌م جۆره‌ گێژایه‌وه‌ بۆ عه‌شره‌ت که‌چی تومه‌ز ئەمه‌ سو‌فی و مه‌رد بوون له‌ سه‌ر حه‌وزه‌که‌ ده‌ست نوێژیان شۆردوه‌و سیواکیان به‌ ده‌سته‌وه‌ بووه‌ سیواکیان کردوه‌.

– کابرایه‌کی کورد هه‌موو جارێ گۆنی لێ ئەبوو که‌ مه‌لا له‌ وه‌عه‌زه‌که‌یا ئەبوت هه‌ر که‌ روژی عه‌ره‌فه‌ی جه‌زنی قوربان به‌ روژو بێ، وه‌کو ئەوه‌ وایه‌ که‌ سالیک به‌ روژو بێ. روژیک عه‌ره‌فه‌ هینای به‌ روژوو بوو تا نیوه‌رۆ، پاشان شکانی. وتیان بۆچ شکانت؟ وتی: «برا شه‌ش مانگه‌ به‌سه‌».

– کابرایه‌ک هه‌بوو هه‌موو جارێ که‌ باسی مه‌لای پینجوبین ئەکرا که‌ پیاویکی عالم و شاعیره‌، تو‌ره‌ ئەبوو ئەبوت بۆچ هه‌ر ئەو شاعیره‌؟ ده‌سا شه‌رت بێ من بچم بۆری بده‌م؛

لییدا چوو. مه‌لای پینجوبین له کۆرپیکا دانیشتبوو، وتی مه‌لا من هاتووم شه‌ره شیعرت له گهل بکه‌م یا بۆرم ئه‌ده‌ی یا بۆرت ئه‌ده‌م. مه‌لاش فه‌رمووی فه‌رموو بلئی. کابرا وتی:

مه‌لاو ره‌حمان مه‌لاو ره‌حمان مه‌لاو ره‌حمان پینجوبینرا

زه‌ر به‌ر به‌ سه‌ر فولاد نه‌هی نه‌رم شه‌وه‌درا

مه‌لا فه‌رمووی برا بۆ.

- مامه‌ حه‌مه‌ هه‌بوو له‌و شه‌اره‌زووره‌ پیاویکی به‌ دین و له‌ خوا ترس بوو. رۆژیک له‌ مزگه‌وتا نوێژی ئه‌کرد خه‌لکه‌که‌ش له‌ گۆی ناگردانه‌که‌ دانیشتبوو هه‌روا باسی ئه‌ویان ئه‌کرد. مامه‌ حه‌مه‌ نوێژ قایمه‌. ئه‌ویش نوێژه‌که‌ی بری و وتی: «له‌ گهل ئه‌وه‌دا به‌ رۆژووشم».

- مه‌لا مه‌حمووی حاجی عه‌لی له‌ سوله‌یمانی رۆژیک له‌ کۆلانیکا ئه‌که‌وێته‌ چالیکه‌وه‌ ناتوانی بیته‌ ده‌ره‌وه‌، ناچار هاوار ئه‌کا. وا پئی ئه‌که‌وی له‌وه‌خته‌دا حه‌مالیک به‌ویدا ئه‌روا. حه‌ماله‌که‌ گۆیی له‌ ده‌نگه‌که‌ ئه‌بێ سه‌ر ئه‌کیشیته‌ چاله‌که‌وه‌ مه‌لا مه‌حمووی چاو پئی ئه‌که‌وی، ئه‌لئی: «یا حه‌مال ابن مسلم! بۆم رایه‌له‌ حه‌بلیکی غلیظی متین له‌ شه‌عری مه‌ره‌ز شه‌دم که‌ به‌شه‌دیکی ناعمی بلا ئه‌زیه‌ت جه‌زیم که‌ به‌ جه‌زیکی خفیفی اهون با له‌ قه‌عری ئه‌م بیری پر له‌ مه‌زله‌مه‌ته‌ بیمه‌ ده‌ره‌وه‌».

حه‌مال که‌ گۆیی له‌مه‌ ئه‌بێ ئه‌لئی: «ده‌ستت به‌ گونم بۆ خۆت و بۆ تورکی قسه‌ کردنت؛ بیخۆ ئه‌وه‌ جینگه‌ته‌» و لئ ئه‌دا ئه‌روا.

- هه‌ر ئه‌م مه‌لا مه‌حمووه‌ مه‌لایه‌ک له‌ سوله‌یمانی نه‌خۆش ئه‌بێ ئه‌چی بۆ چاوپینکه‌وتنی. ئه‌چیت و کۆری مه‌لاکه‌ دیت به‌ پیری‌ه‌وه‌ لئی ئه‌پرسی: «ابنی حالی والدت چۆنه‌؟» ئه‌لئی هه‌ر دوو قاچی وه‌ره‌می کردبوو. ئه‌لئی: «ابنی بلئی وه‌ره‌مت رجلاه». ئه‌لئی چیترا؟ ئه‌لئی: وه‌ره‌مه‌که‌ دابووی له‌ ئه‌ژنوکانی ئه‌لئی: «ابنی بلئی وسل الی رکبته‌. رۆله‌ تو کۆره‌ مه‌لایت قسه‌ به‌ غه‌له‌ت مه‌که‌». ئه‌لئی له‌ پاشا؟ کۆره‌ که‌ ئه‌لئی: «له‌ پاشا مردوو سه‌ری چوو به‌ قه‌بری بابی توو سیه‌ویه‌وه‌ و نه‌گۆیه‌ی دا».

- کابرایه‌کی کورد باسێ عشقینی خۆی و ژنه‌که‌ی ئه‌کرد ئه‌یوت: «هه‌تا دویتنی بوو خه‌وم به‌ ماله‌که‌یه‌وه‌ ئه‌بینی، ئه‌گه‌ر جاریک سه‌یری بکردمایه‌ ئه‌وه‌ خوراکی سالیکم بوو. ئه‌گه‌ر له‌

شویتى تووشى يەك بېويناىە بە بالای يە کمانا هەلئەدا. بەلام ئەمانە ئیمرۆ هیچیان نەماون، هەر لنگ بەرزەوه کردنەو داواى منال کردن.»

- شیخ محەمدى شەشولەبى بەلە گەنمىكى هەبوو لەو دەشتى دزەبىە. رۆژىك ئەچى بۆ لای گەنمەكەى سەیر ئەكا و الە نزىك گەنمەكەى ئەووە شوانىك خەرىكە بلویر لى ئەدا. ئەمىش بانگى ئەكا ئەلئى: «راعى، راعى! ئەو سوتە حەزىنە لەو ناىە رەقىقەووە بانغامى شفتىنانە؟ یا بە تەحرىكى ئەسابەانە؟» شوانەش ئەلئى: «مامۆستا بە سەرى تۆ پى مەرى من نەچووە تە ناو دەغلى تۆو.» مامۆستاش ئەلئى «ماشاءالله جەل عەجایبە.»

- هەر ئەم شیخ محەمدە زنىك ئەچىتە لای نوشتە بۆ كورپىكى بكات. شیخىش نوشتەى بۆ ئەكاو پى ئەلئى: «پرو ئەم دوعاىە بەرە مسمعى كە بە جلدلىكى اخفر موخىطى كە بە خىطىكى ایف لە فوقى راسى طفلكەى معلق بكە.» ژنە ئەلئى: «مامۆستا نوشتەكەت خویند، چى لى بكەم؟» دىسان مامۆستا ئەلئى: «ماشاءالله جەل عەجایبە.»

- كابرایەكى دەورو بەرى رواندز رۆژىك ئەچىتەووە ئەم قسەىە ئەگىرتەووە ئەلئى: «نوكەلەو واكە واكىك لە سەر واكىك بوو هەر واكە واكى بوو. واكە واك كردى، واكە واكە واك نەبوو. پنى واك كەم واك بوو.»

شوانىكى زرارى ئىوارى مەر دىننەووە بۆ ناو مال و بانگ ئەكا: «هۆ مالى واكى! واكتان زاىە دوو واكى هیناىە، هەر واكە واكتیان. بچن بیهىننەووە.» ئیتر ئەو ماله لئى تى ئەگەن كە ئەمە لە گەل ئەوانىەتى ئەچن مەرەكە ئەهیننەووە سەیر ئەكەن دوو بەرخى بوووە.»

- مەلایەك هەبوو چووە لای حاجى عەبدوللاى كۆبە وتى: «قوربان! بقرەىەك چووە ناو مەزرەعەىەك و تەخرىبى هەموو مەزرەعەكەى كرد. مالكى مەزرەعە مەدى يەدى كرد بۆ ئەخزى حەجەرەىك و حەجەرەكەى رەمى كرد بۆ عوتقى بقرەو بەقرەكە مەقتول بوو. ازمن مالكى مەزرەعەكە بە دیدى بەقرەكە ئەم لا؟ حاجى مەلاش ئەلئى: «بە سەرى خۆت ئەگەر هەلئەستى بچى ئەم دروینەىە لە شوپنىكە بكە لا.»

- کابرایه‌کی جاف له و بناری هۆیه‌تووه بوو به میوانی مالیک. ماله‌که دوو سه‌گی ئیجگار درپان هه‌بوو؛ کابرا له ترسی سه‌گه‌کان پیش نووستن نه‌ی ویرا بچیتته سهر پیتشاو. شه‌و گوو زۆری بۆ هیناو ناشویری بچیتته ده‌روه؛ له وانه بوو بیشیکا به خویا. هیچ چاری نه‌دۆزیه‌وه له‌وه زیاتر نه‌بێ که ماله‌که منالیکیان له پیشکه‌دا هه‌بوو، هه‌ستا به دزیه‌وه چوو ده‌سرازه‌ی مناله‌که‌ی کرده‌وه و پر گۆزه‌له‌ی مناله‌که‌ی کرد له پیسایه‌ی.

زۆری پێ نه‌چوو بۆن و به‌رامه ژووره‌که‌ی پر کرد. باوک و دایکی مناله‌ خه‌به‌ریان بوه‌وه. له‌م بۆنه پیسه زۆر سه‌رسام مان که مناله‌که‌یان کرده‌وه گۆزه‌له ئیقی کرده‌وه ته‌وه و تیان ئه‌م مناله تا ئیستا وای نه‌کردوه، ئه‌مه ئیشی منال نییه. کابراش له ژیر جیگه‌که‌یه‌وه گوپی له قسه‌که‌یان بوو هه‌لیدایه وتی: «پرا تا ئیوه سه‌گی وا درتان بێ منالتان له‌وه زۆرتیش پیسایه ئه‌کا».

- یه‌کی له سانه کانی هه‌ورامان روژیک له گه‌ل مه‌لادا هه‌روا ئه‌چنه ده‌روه بۆ قه‌راخ ئاوابی و به لای په‌له زه‌ویه‌کی مه‌لادا تینه‌په‌رن. سان خه‌به‌ری زه‌ویه‌که له مه‌لا ئه‌پرسن. مه‌لاش ئه‌لێ: «جه‌نابی سان! ئه‌م قطعه‌ ارزه که واقع بووه له به‌ر مدی نظر تانا له به‌ر ئه‌وه ئه‌م سه‌نه‌یه مشۆمه قطرانی مطر له ئاسمانه‌وه نزولی نه‌بووه و له به‌ر ئه‌وه‌ش که بعیده له عین المائی قریه‌که‌وه، بوو به‌ ارزیکه‌ی قاحل و به‌ غیر مزروعی له سهر حالی سابقه‌ی ده‌وامی کرد».

سان هیچ له قسه‌کانی تینه‌گه‌یشت وتی: «ئانه چیش مه‌واچی؟» مه‌لا به‌هه‌ر جوو بوو تیگه‌یاند ئینجا وتی: «ئانه چیشن؟ واچه نه‌کالیان و برپاوه».

- کابرایه‌ک هه‌بوو له سوله‌یمانی «حه‌مه‌ی نازی» ناوبوو. ئه‌م حه‌مه‌ی نازییه له‌و دیوی گرده‌که‌ی «زیرینوک» هه‌وه به‌ره جووتی زه‌وی هه‌بوو؛ هه‌موو سالی ئه‌یکتیلاو به‌وه ئه‌ژیا. ئه‌م کابرایه ئه‌وه‌نده تینوو بوو به باران ئه‌گه‌ر دنیا ئاو ببیردایه ئه‌و هه‌ر ئه‌یووت: «ناشوکره نه‌بێ! ئیمسال باران نیه، سال سالی پار بوو». که ئه‌که‌وته سالیکی تر چه‌شنی پیتشوو بنیشته خۆشه‌ی بن دانی هه‌ر ئه‌وه بوو ئه‌یووت: «ناشوکره نه‌بێ ئیمسال باران نیه؛ سال سالی پار بوو».

- کابرایه‌کی عه‌لاف گه‌نم و جوپه‌کی زۆری هه‌بوو؛ هه‌لیگرتبوو بۆ گرانی. به‌ ریکه‌وت ئه‌و ساله باران تووژ دوکه‌وت و کابرا له ده‌ماخا بوو. روژیک کوتوپر هه‌وریکه هیناو ورده باران دایکرد. کابرا ده‌ماخی شکاو له تاو دلگرانی خۆی چوووه زووره‌وه. دلی بروایی نه‌ئه‌دا که بیت و بارانه‌که ببینی. کورپکی هه‌بوو هه‌موو جار ئه‌ینارده ده‌روه پیتی ئه‌وت ئا رۆله بچۆ بزانه ئه‌باری

یا ناباری؟ کۆرەش ئەهاتەوه ئەبیوت باوه وردەوردە ئەباری، شتیکی وا نییه. جارێکیان ئینتر کابرا تارامی لێ هەلگیراو وتی: «رۆلە ئەو وردە وردەیه چاوی باوکتی کوێر کردوه».

- مەلا عومەری رەش لە حەسار کۆریکی هەبوو، حەمەمی ناو بوو. حەمە ئەچی مێز ئەکاو دیتەوه باوکی ئەلێ «حەمەد کۆرم! چوینە سەر میرحاز؟» ئەویش ئەلێ «ئا». ئەلێ: «گوت کرد؟» ئەلێ «ئا». ئەلێ بە سەری بابت؟ ئەلێ بە سەری بابم.

- مەلایەک هەبوو مەلا سەمیلی ناو بوو. تووشی کەستیک ببوایە بیویستایە یەکتەری بناسن، کۆتوێر سەلامیکی لێ ئەکرد پیتی ئەووت: من سەمە ناووه کۆری ئەحەم مالمەن لە کۆنە کۆترە؛ فلانە کتیب ئەخوینم لە فلانە مزگەوت و لە لای مامۆستای فلان دێ. تۆ ناوت چیەو چی ئەکە؟

- کابرایەک بەردو ئەستییەکی هەبوو. لە ناو کۆرگەلا دانیشتبوو شانازی پێوه ئەکرد ئەبیوت بەردو ئەستییەکی من یەکەو جار ئەیگرێ. کۆرگەلێش هەریەکە بە شان و بالی بەردو ئەستییە خۆیان ئەهاتن. لەم قسانە ئەم توورە بوو هەلیکیشایە بەردو ئەستییە و وتی: «تەلاقم کەوتبێ ئەبێ بیگرێ»؛ کەچی نەیگرت. ئەمجا دەستی راست کردەوه و وتی: «دەسا تەلاقم کەوتبێ ئەمجارە نایگرێ»؛ کەچی گرتی. وتی: «بەر یەکدی کەون».

- شایی بوو؛ هەرا بوو؛ هەلپەرکی و زەماوەن بوو. کابرایەک بە کزیەکەوه لەو لاوه دانیشتبوو دەستی خستبووه ژێر چەناگە. کابرایەک چوو پیتی وت شاییه. وتی: «بە من چی». وتی بۆ تۆیه. وتی: «بە تۆ چی».

- کۆریک بوون لە لای من دانیشتبووون باسی پۆستەمی میسر و عراق ئەکرا. کە کاغەز لە عێراقەوه ئەچی بۆ میسر و پۆلی پۆستەکەمی ۱۴ فلسه؛ کەچی لە میسرەوه دێ بۆ عێراق و پۆلەکەمی ۱۵ فلسه. ئەو فلسه زیادەیه ئەبێ لە بەر چی بێ؟

یەکیک لە کۆرەکە بوو شیخ عەبدوللای ناو بوو، بە ساردیەکەوه وتی: «هەلبەت لە بەر ئەوهیه کە لەویوه بۆ ئێره سەرەو ژوورە، بۆیه ئەو فلسه زیادەیه وەرئەگرن».

- حوسین قهره داخی له بهغدادا له شویتیک دائه نیشی و له و لاوه راست نه بیته وه روو
 نه کاته شیخ حوسین و نه لی: «که، هه ی که». نه میس به بی قسه هه لئهستی خیرا تهوقه یه کی
 له گهل نه کاو نه لی: حوسین قهره داخی. من هه ر له بهختانمه نه م جهوره شتانه بیته ریم.

- حامد به گی جاف زور که م قسه ی نه کردو نه یکا؛ که هاته قسه قسه یه کی وا نه کا هه ر
 ته واو جیگره. له گهل حامد به گا به لای خومانه وه زور دوست بووین. له ئوتوموبیل گلا بوو،
 نه چوو بووم بو سهر خوشی. روژیک به ته له فون سهر خوشی و چاک و چونیم له گهل کرد، وتم
 سهره تا نه مزانیوو، پاشان ماله تازه که شتانه نه نه زانی، بویه نه هاتم بولات. وتی: فلانی نه م
 قسانه ت لی وهر ناگرم ناچیته دلمه وه. وتم تو له وه گه ری ئیسته خو شوکر چاکی؟ وتی: «شوکر
 سی په راسووم شکاوه و شانیکم ده رچوه، زور چاکم». راستی ئیتر من هیچم بی نه ما.

- مه لایه ک هه بوو له وه دهستی دزه بیه. کوریک لاساری هه بوو؛ هه ر چه ند پنی نه وت
 بخویته نه و به گویی نه نه کرد؛ وایان لی هاتبوو دانیان له یه ک سپی بوو بووه وه. روژیک له لا
 کولانیکا کوره که به گیر دینی و نه م گفت و لفته ی له گهل نه فهرموی:
 «به خوم و به عه سای یه دم و مخمره ی سهرم، له بهر من نه بوایه عفر فوتیک اکی نه کردی.
 که چی ئیستا که ش پشتی دایه ته جداره که وه نه لی والله لا اقرا».

- شیخ توفیق هه بوو روژیک ژنیک بو نوشته کردن نه چیته لای. له کاتی قسه کردنا ژنه که
 پنی نه لی: «ماموستا تی گه یستی؟» شیخ هه ر زور خراب تووره نه بی و پنی نه لی: «مردووت
 مرئ! من له بستی شرح مواقف و شرح تجرید تی گه یشتووم، ئیسته له قسه ده له قوریک و ه کوو
 تو تی ناگه م؟» ژنه ش له م ناوانه و له م قسانه سهری سور نه مینی و وه کو گوژی بو بزمیرن وا
 نه بی.

- روژیک له دیواخانیکا باسی نان بده یی و به خشنده یی نه کری. شیخ قادری تاله بانئ
 نه لی کوره به خشنده یی که ریه تیه. مامه شیخ فه یزوللام چونکه ژیره بزانه نانیک به که سیک نه دا؟

- ژنیک هه بوو هه موو شه ویک دیزه یه ک ئاوی نه خسته ته نووره که وه بو مه له کردنی ئیشی
 خیر. که دیزه که ی دائه هیشته ته نووره که وه نه یوت: «نه گه ر بوو، بوو؛ نه گه ر نه بوو ئاوی هه ویر».

- سالتیک پشیتویەک کەوتە سوله‌یمانیەوه. لەو پشیتویەدا پیاویەک هەبوو حاجی عەلی کۆلەکیان پێ ئەوت و پیاویکی دەوله‌مەند بوو. ویستی چەند دوکانیک دروست بکا. پیاویکی ئاسنگەری هینابوو بۆ ئەوهی ئاسنەکانی لە سەر دیواره‌کەوه بۆ دامەزریتنی. پیتی وتبوو ئەم ئاسنانه جووت جووت بخاتە پال یەک. ئاسنگەرە کە لە ئیشی خۆی بوەوه، حاجی چوو سەیری کرد، تەماشای کرد ئاسنەکان یەکە یەکە دانراون. بە ئاسنگەرە کە ئەلێ: «وەستا بۆج وات کردووه؟ من پیم نەوتی جووته جووته دایاننی؟ وەستاش ئەلێ: «حاجی ئەم قسە کردنە پێ ناوی، لە پاش سالتیکە ئەم دوکانانە ئەین بە هی ئیمە؛ کەوابوو من خۆم ئارەزووم کرد کە وایی، تۆ بۆج ئەوه‌ندە دلت پێ ئەسوتی؟» حاجیش ئەلێ: «دلم بە دووکانەکان ناسوتی، دلم بەو قەومە ئەسوتی کە پیاوی وەکوو تۆی تیاہ. ئەو پیاوه کە من پیتی ئەلیم بە پارە ی من دووکان بۆ خۆت دروست کە؛ کەچی رازی نابێ چاکی دروست بکا؟»

- کابرایەک بە ریبواری ریی ئەکەوێتە ماله گۆرانیک. شەوی نان دانەنین، کابرای میوان هەتا لووتی دیتەوه ئەخوا؛ هیچ نامینێ. کابرای خانەخوێ بانگ ئەکا: «ئا کچە نان بینە. نانی تر دین. میوانە ئەویش ئەخوا. کابرا ناچار بانگ ئەکانانی تر بینن. نان نەماوه؛ ژنی خانەخوێکە ئەچیتە ماله دراوسینی پازە بیست نائیکی تر بە قەرزی دینێ دایئەنی. میوانە ئەویش ئەخوا لە پاشا کە هیچ نامینێ، چار ناچاری دەست هەلئەگری. لە دەمە دەمی نووستنا خانەخوێکە ئەپرسی: «برا بە خیر ئەوه بۆ کوێ ئوغر بی؟» ئەویش ئەلێ: «ئوغرت خیر بی! بە خوا مەعیدەم گیراوه، هیچم پێ ناخوری. ئەچم بۆ سەر حەکیم». کابرا ئەلێ: «کە واتە تکایکەت لێ ئەکەم، کە هاتیهوه بە لایەکی ترا بچۆرەوه بۆ مالی خۆتان».

- فەقییەکی ئەو موکریانە بە ناوبانگی مەلای قەرەداغەوه بە سەر سوله‌یمانیدا دیت و ئەچێ بۆ ئەوی بۆ خویندن. لە پاش شەویک خیرا ئەگەرپتەوه بۆ سوله‌یمانی کە بچیتەوه بۆ ولاتی خۆی. کە لیتی ئەپرسن بۆج وا خیرا گەرپتەوه؟ ئەلێ: «کاوالم کردەوه! کورە بە بۆقلەموون ئەلین عەلی شیش». پیتی ئەلین بابە تۆ دەخلت چیبە بەوهوه کە بە بۆقلەمون ئەلین عەلی شیش؟ ئەلێ: «کاوالم کردەوه، قورعان وا بی و سوین وا بی من شەو لەو ولاتە روژ ناکەمەوه کە بە بۆقلەمون بلین عەلی شیش».

- کابرایه‌کی ده‌روژه‌کەر له بهر قایی مالیکا راه‌ستا بوو داوای شتی نه‌کرد. منالیک له ماله‌که هاته ده‌روهه پیتی وت: «خوا بتداتی». کابرا وتی: «ته‌ی دهم و له‌وه‌ست خواته‌وه، ته‌ماشاکه چون هەر له‌م منالیه‌وه فیری فلته فلت نه‌بی».

- پیریژنیکی پشت کوماوه‌ی پۆپ سپی نه‌چینه لای حه‌کیمیک نه‌لی: «پشتم زان نه‌کا». حه‌کیمه‌که نه‌لی: هی پیرییه. پیریژن نه‌لی: چاوم کز بووه؛ که‌م شت نه‌بینم. حه‌کیم نه‌لی هی پیرییه. پیریژن وتی: گویم که‌ر بووه. وتی هی پیرییه. پیریژن وتی: دانه‌کانم کلۆر بوون و هه‌موو که‌وتوون. وتی: هی پیری یه. پیریژن له‌مانه زۆر توڤه بوو ده‌ستی کرد به لاسایی کردنه‌وه‌ی حه‌کیمه‌که‌و وتی: «یه، یه، یه». حه‌کیمه‌که‌ش وتی: «دایه نه‌وه‌ش هەر پیری یه».

- کابرایه‌ک له‌و خواره‌ چوووه شار و زۆری برسی بوو، هیچ پاره‌شی پی نه‌بوو. به‌ بهر چینه‌ستخانه‌یه‌کا تیه‌پری به‌ ته‌واوی ئیتر نه‌یتوانی بر‌وا. چوووه زووره‌وه بۆیان داناو تیره‌و پری خوارد. پاشان هه‌ستا هاته لای کابرای خاوه‌ن چینه‌ستخانه‌و وتی: «ته‌ری برا نه‌گەر یه‌کن پاره‌ی پی نه‌بی و بیته ئیره چی لی نه‌که‌ن؟» کابرا وتی: «ته‌وی پاره‌ی نه‌بی نایه‌ته ئیره». وتی نه‌وا وتمان پاره‌ی نه‌بوو هاتیش». وتی: که‌واو سه‌لته‌و سه‌رو پۆته‌لاکی لی نه‌که‌ینه‌وه‌و ده‌ریه‌که‌ینه‌ ده‌ره‌وه. وتی: نه‌گەر که‌واو سه‌لته‌و شتیشی له‌ به‌را نه‌بوو چی لی نه‌که‌ن؟ نه‌ویش وتی: چی لی نه‌که‌ین؟ نه‌یگرین دوو شه‌قی تی هه‌لته‌ده‌ین و نه‌یکه‌ینه‌ ده‌ره‌وه. ئینجا کابرا پشتی هه‌لکرد وتی: ده‌ براهه‌ دوو شه‌قه‌که‌ له‌ من هه‌لدن و به‌مکه‌نه‌ ده‌ره‌وه.

- ئەم دوو سێ قسه‌شه‌ بو‌تۆ، یا بو‌تۆ تو‌مۆبیله‌که‌ی تو‌:

نه‌گەر چوینه‌ به‌غدا به‌ فیزیکه‌وه‌ وه‌ یا به‌ گیله‌ گیل به‌ ناو بازار و کۆلانا نه‌گه‌رایت، کوتوپر سه‌یرت کرد دوو که‌س لییان بووه‌ به‌ مڤو مشت سه‌عاتیکی زرق و برقیان به‌ ده‌سته‌وه‌یه، یه‌کیکیان به‌ کوردی وه‌یا به‌ زڤه‌ کوردی قسه‌ ده‌کا، هاتن به‌ لاته‌وه‌. زڤه‌ کورده‌که‌ وه‌یا نه‌ویکه‌یان وتی: «خاله‌ ئەم کابرایه‌ هه‌ندئ پاره‌ی لامه‌ ئیسته‌ نه‌یه‌وی سه‌عاته‌که‌م لی بستینی له‌ باتی نیوه‌ی پاره‌که‌ی؛ له‌گه‌ل نه‌وه‌دا سه‌عاته‌که‌ی من دوو نه‌وه‌نده‌ی پاره‌که‌ی نه‌و بینی. وه‌ یا وتی ئیمه‌ لیک تیناگه‌ین من کوردم و نه‌و عه‌ره‌به‌ تو‌ بیه‌ به‌ دیلماجمان و ریکمان خه‌، تو‌یش نه‌که‌ویتنه‌ قسه‌. ئینجا دینه‌ سه‌ر نه‌وه‌ نه‌لی خاله‌ سه‌عاته‌که‌ی من ده‌ دینار دینی (به‌ میسال) نه‌و نه‌وه‌ته‌ نه‌لی به‌ شه‌ش دینار بیده‌ به‌ من، من ئەمه‌ عه‌ره‌به‌و سه‌گبایه‌ نایده‌می، تو‌ کوردیت و له‌

خۆمانی ئەتەمەن بە چوار دینار، هەر بۆ ئەوه دەست ئەم سەگبایە نەکهوێ. جا کورە نەکهی تەماع بتگری و توخنیان کهوی. ئەوه درۆ نەکن و ئەیانەوێ دەستت بپرن. هەرکە شتیکی وات چاو پێ کهوت ملی ریی خۆت بگره و برۆ. نەکهی بە دەمیانهوه بوهستی و دەست بکهی بە کویخایی و پیاو چاکی؛ ئەگینا دەردی پیاویتی پیاوکهی کهلی خانت لێ دیت. دوا جاریش نەلیت فلانی ئەمی تۆ بۆچ پیت نەوتم.

- ئەگەر چوینە بەغدا بە فیزیکهوه وهیا بە گیلە گیل خەریک بووی ئەگەرایی، لەسەر ریگاگە لە بەر دەمتا سەیرت کرد کیسه پاره وه یا جزدانیک کهوتوه. تۆیش دەست ئەبەیی هەلیتگری و ئەیخەیتە باخەلت، کتوپر کابرایهکت لێ پەیدا ئەبێ و خیرا بە شوین ئەودا کابرایهکی تریش پیت ئەلێ: ئەو جزدانە هی منە تۆ هەلت گرت. تۆیش بۆی دەردینی. وه یا لەوانەیه هەر نەتخستبیتە باخەلت و بە دەستتەوه پێ. کابرا لیت وەر ئەگری و پاشان ئەلێ وه لالا باوکم خوا هەلناگری ئەمە هی من نیه و ئەیدانەوه بە دەستتەوه پیت ئەلێ من چاوم لێ بوو تۆ هەلت گرت، ئەترسم جزدانەکهی خۆت دابی بە دەستمەوه؟ تۆش ئەلێ نه وه لالا باوکم ئەمەیه که هەلم گرت جزدانی خۆم لە باخەلمایه. پیت ئەلێ کامەته بزنام با سەیریکی ئەویش بکهم. تۆیش بە فیزیکهوه دەست ئەبەیی جزدانەکهی خۆت دەردینی و ئەیدەیی بە دەستیەوه. سەیریکی ئەویش ئەکاو ئەلێ برۆ خوات لەگەل. تۆیش جزدانەکهی خۆت وەر ئەگری و ئەرۆی لە پاش تۆزیک ئەتەوی پاره خەرج کهی، که دەست ئەبەیی و جزدان دەردینی سەیر ئەکهی پریهتی لە کاغەزه شرو پارهی تیا نەماوه.

تۆمەس لەو وهختەدا که جزدانەکهی لێ وەرگرتووی بە تەر دەستی هەر لە بەر چاوتەوه پاره کهی لێ دەرھیناوه و بۆی پر کردویهتەوه لە کاغەزه شره.

جا برام ئەگەر چووینە بەغدا فیز نەتگری بلیت کێ ئەتوانی شتی وا لە من بکا؟ ئاگات لە خۆت پێ، نه جزدان هەلبگره وه جزدانی خۆشت بەدەرە دەستی کهس. «نه ئەو ناولنگانە و نه ئەو زەبره قوونانە». دوا جار نەلیت ئاخر فلانی تۆ بۆچ پیت نەوتم.

که چوینە بەغدا هەچ پارهیهکت پینە لە شویتیک دایمەنێ؛ بە تاییهتی که چوینە بازار و شت بکری و یهک دوو دیناریک بخهره گیرفانیکت و بۆ ئەو ورده شتانه لهوه دەرپینە. ئیتر دەست مەکه بە ئەفەندیهتی و بابە کراغایی دەست بەری لە بازار له سەر دووکانه کانا باقه دینار دەرپینی. کابرای وهستا بە خوی و دەمه گویزانیککی تیژهوه بە شوینتەوهیه. وهختی خەبەرت

ئه‌بیته‌وه کسپه‌یه‌ک له دلته‌وه دیت و رهنگت زهره‌ی ئه‌بێ و ئه‌لئیت ئای پاره‌که‌م نه‌ماوه. جا نه‌ئو فیز فیزانیه‌و نه‌ئو تیز تیزانیه‌ش. دوا جاریش نه‌لئیت ئاخ‌ر فلانی بۆچ بیت نه‌وتم.

دوایی

ئه‌وا به‌رگی دووه‌می رشته‌ی مرواری له زیر چاپ ده‌رچوو؛ که‌وته به‌ر ده‌ست خوینده‌وارانه‌وه. من ماوه‌یه‌کی چه‌ند سالیه‌ له گه‌ل ئه‌م کتێبه‌ خه‌ریکم کۆم ئه‌کرده‌وه، له نه‌جاما تا ئیستا دوو به‌رگی لێ ده‌رچوو. له بلاوبونه‌وه‌ی به‌رگی یه‌که‌ما سه‌یرم کرد له لایه‌ن خوینده‌وارانه‌وه نوکات و قسه‌ی خۆشم بۆ دیت بۆ ئه‌وه که له به‌رگی دووه‌ما بلاوبیته‌وه. به‌لام له به‌ر ئه‌وه که ریک‌خستنی ئه‌م به‌رگه‌ پێش ناردنه‌که‌ی ئه‌وان که‌وت داخه‌که‌م ریک نه‌که‌وت که ئه‌وانه‌ش بلاو بکریته‌وه.

جاری پێشه‌کی سوپاسی ئه‌و که‌سانه‌ ئه‌که‌م که ئه‌و شتانه‌یان بۆ ناردووم، سوپاسی ئه‌وه‌یان ئه‌که‌م که هه‌ستیان به‌ خزمه‌تیک کردووه، به‌و خزمه‌ته‌ که زمان و ئه‌ده‌بی کوردی پتویسته‌ ببوورژیندریته‌وه و به‌خړیته‌ سه‌ر کاغه‌ز بۆ ئه‌وه له‌مه‌ زیاتر ده‌ربه‌ده‌ر نه‌بێ و نه‌چێته‌ گۆشه‌ی له‌ بیر چوونه‌وه.

به‌لێ ریک نه‌که‌وت له به‌رگی دووه‌ما بلاو بکریته‌وه، به‌لام ئه‌م کتێبه‌ وه‌نه‌بێ هه‌ر دوو به‌رگ بێ. من فیکرم وایه‌ به‌ یارمه‌تی خوا له سه‌ری برۆم و ئه‌ده‌بی شاره‌وه‌مان به‌ ئه‌ندازه‌ی توانا به‌ره‌ به‌ره‌ بیخه‌مه‌ روو، که‌وا بوو ئه‌وانه‌ی که شتیان بۆ ناردووم له به‌رگی سه‌یه‌ما بلاو ئه‌کریته‌وه و به‌م زوانه‌ به‌رگی سه‌یه‌میش ده‌رئه‌چی.

هه‌ر وه‌ها تکا ئه‌که‌م له‌و که‌سانه‌ که تینووی ئه‌ده‌بی کوردین، چی ئه‌زانن وه‌ یا چییان بیستوه‌ له‌ نوکات و قسه‌ی خۆشی کوردی، له‌ ناردنه‌که‌ی درێخی نه‌که‌ن و بۆمی بنێرن. له‌وان ناردن و له‌ من بلاو کردنه‌وه. ئومید ئه‌که‌م له‌م رووه‌وه به‌ هۆی هه‌موو لایه‌که‌وه ئه‌ده‌بی کوردی بگاته‌ ئاسمانی به‌رزی و له‌ چالی بینه‌وایی بیته‌ ده‌ره‌وه.

له‌ کردنی ئه‌م جووره‌ ئیسه‌نه‌و نوسین و چاپ کردنی ئه‌مانه‌ دوو خزمه‌تی گه‌وره‌ به‌ کورد ئه‌کری: یه‌که‌م ئه‌م جووره‌ شتانه‌ له‌زه‌تی ده‌ماخه‌و ده‌ماخ و گیان پێ پۆشه. به‌و هۆیه‌وه ئه‌خوینتریته‌وه زیاده‌ له‌ شتانی‌تر. له‌مه‌وه کوردی خویندن بلاو ئه‌بیته‌وه، ته‌نانه‌ت ئه‌و که‌سانه‌ش که نازانن به‌خویننه‌وه خۆشی کتێبه‌که‌ ناچاریان ئه‌کا به‌ خویندنه‌وه و ئه‌مه‌ بوو به‌

قوتابخانه‌یه‌کی گه‌وره؛ دووهم خزمه‌تیکه بو ئه‌ده‌بی کوردی به زمانی کوردی و که لای
روژگار ئه‌یه‌لیتته‌وه.

ئهم دوو شته ئیمه ناچار ئه‌کا به هه‌ر شیوه‌یه‌ک بیت، پتویسته خه‌ریک بین و نه‌یه‌لین
ئهم خزمه‌ته‌مان له ده‌ست بچیت و هه‌ر که‌س هه‌ر شتیکی لایه به گویره‌ی توانای کوشش
بکا بو زیندو بونه‌وه‌ی.

به‌رگی سینه‌م

۱۹۵۸/۵۲۶۵۷م

۱۳۷۷هـ

سەرەتا

کورد که به کوردی خویندی ئیتر خۆی بۆ خۆی ئەبێ.
خویندنی رەمەکی کورد ئەوەیە که بزانی کورده.

وەختی خۆی که دەستم دایە نووسین و دانانی رشتهی مروارییهوه بهو تهمايه بووم که
هەر ماوهیهکی درێژ ئەوسا بتوانم بەرگینکی لێ [له] چاپ بدهم؛ بۆیهش ئەلیم بهو تهمايه
بووم چونکه وا رانه‌پەرموم که زوو بلاو ببێته‌وهو بکه‌ویتته‌دهست خوینده‌واران و ئەوان
بکه‌نه کاری که له سەر ئەو بێر و باوه‌رە پاشگەز بيمه‌وه.

که‌چی به‌ پینچه‌وانه‌ی ئەوه‌ سالی ۱۹۵۷ که‌ به‌رگی یه‌که‌می ده‌رچوو، زۆری نه‌خایان
که‌ هانه‌هانه‌ی خوینده‌وارانی کورد کردیانه‌ کاری که‌ به‌رگی دووه‌میش بیت به‌ شوینیا.
ئێستیکي وایان کرد که‌ سوپاسگوزاریان بکه‌م. ئەم سوپاسگوزاریه‌ش بۆ ئەوه‌ که‌ قه‌ومی
خۆشه‌ویستی کورد به‌ دل و به‌ گیان هه‌ستیان به‌وه‌ کردوه‌ که‌ خوینده‌وه‌ی کوردی و
خوینده‌وه‌ی ئەده‌بی کوردی مایه‌ی به‌ختیاریه‌ بۆ ژیان.

له‌ راستیشدا وایه‌؛ چونکه‌ که‌ ئیمه‌ وتمان خوینده‌واری چرای ژیانه‌، ئەبێ ئەوه‌ش بچیتته
دلمانه‌وه‌ که‌ ژیاڤیش به‌ خوینده‌واریه‌وه‌ ژیانه‌. ژیان هه‌ر خواردن و نووستن نیه‌؛ ژیان
ئەوه‌یه‌ که‌ هه‌ر که‌س له‌ عاستی خۆی ئەبێ هه‌ست به‌وه‌ بکا که‌ بۆ به‌رزی قه‌ومی خۆی ئەبێ
بژی. بۆ ئەوه‌ بژی که‌ قه‌ومه‌که‌ی به‌رز ببێته‌وه‌. قه‌ومیش به‌رز نابێته‌وه‌ تا خوینده‌وار نه‌بێ،
خوینده‌واریش نابێ تا به‌ زمانی خۆی نه‌خوینیتته‌وه‌.

به و بۆنه وه سوپاسیکی تایبه تیش ئەکەم بۆ خوا که قەومی خۆشه و یستی کورد بینی پتوه
ناوه بۆ فیر بوون به زمانه کهى خۆی. دیسان سوپاسیشم بۆ ئەو قەومەیه که وا به دل و به
گیان خەریکی خۆیندنه وه و نووسینی زمانى کوردین.
سالى ۱۹۵۷ دوو بەرگ لەم کتیبه ده‌رچوو؛ ئەوا ئیستەش بەرگی سێهەمی که‌وته بەر
ده‌ستی خۆینده‌وارانه‌وه. پشت ئەستورم به هانهى ئەوان که بەرگی چواره‌م و پینجەم و
هتدیش هەر ئەخویننه‌وه.

عەلانیەدین سەجادی - بەغدا

کوردی ۲۶۵۷/۱۰/۲۱

فەرەنگی ۱۹۵۸/۱/۱۱

تاقی کراوه‌کانی کوردی

- سەرچاوه‌ی هه‌موو عیلم و زانیارییه‌ک ته‌جره‌به‌و تاقی کردنه‌وه بووه. ئاده‌میزاد نه‌گیشتۆته ئهم پله‌و پایه‌ به‌رزه که ئیسته هه‌یه‌تی مه‌گه‌ر به هۆی تاقی کردنه‌وه نه‌بووی. ئهم تاقی کردنه‌وه‌ش ئاده‌میزاده‌کانی سهره‌تایی کوتوپر شتیکیان بۆ ریکه‌وتووه‌و به‌ره‌ به‌ره له‌وه‌وه له‌ سه‌ری رۆیشتون تا گه‌یشتونه‌ته ئه‌نجام. وه‌کو ئه‌وه له‌ سه‌ره‌تاوه به‌ هۆی فریدانی با وه‌ یا هاویشتنی ئینسانیکی ساده‌وه به‌ ریک که‌وتووه له‌ به‌ردیکی ترو پزیسکه‌ی ئاگری لێ بوه‌ته‌وه. له‌م ریکه‌ووته کوتوپرپه‌وه گه‌یشتونه‌ته شویتیک که‌ توانیوانه‌ خوێان ئاگر بکه‌نه‌وه‌و پتویستی خوێان پێ لابه‌رن.

هه‌ر وه‌ها کوتوپر به‌ ریکه‌وت یه‌کیک وه‌ یا گیان له‌ به‌ریک نه‌خۆش بووه‌و ئه‌و یه‌که‌ وه‌یا ئه‌و گیان له‌به‌ره‌ گیایه‌کی خواردوه‌وه یا بریندار بووه‌و کوتوپر ئه‌و گیایه‌ که‌وتوه له‌ برینه‌که‌ی و پێ چاک بوه‌ته‌وه. وه‌با دیوانه‌ گیان له‌به‌ریک له‌ کاتی نه‌خۆشی و برینداریدا چوه‌و گیایه‌کی خواردوه‌ ئه‌مان چاویان لێ بوه‌و تاقیان کردوته‌وه‌و له‌ ئه‌نجاما ده‌رکه‌و توه که‌ ئه‌و گیایه‌ بۆ ئه‌و ده‌رده‌ باشه‌.

وه‌ یا یه‌کیک خه‌یالیک که‌وتۆته‌ دلپه‌وه. ویستویه ئهم خه‌یاله‌ به‌ئینته‌ دی. هه‌تاویه به‌ره‌ به‌ره‌ خه‌ریکی بوه‌و ئه‌وی له‌ دلپا بوه‌ به‌ ده‌ست کردویه‌تی. له‌پاش چه‌ند جارێک بۆی پێک هاتوه‌، ئه‌مجا له‌ شتی‌ترا که‌وتوته‌ تاقی کردنه‌وه‌ی و به‌ هۆی ئهم تاقی کردنه‌وه‌یه‌ گه‌یشتۆته‌ سه‌ر چاوه‌ی ئیشه‌که‌.

به‌ کورتی تاقی کردنه‌وه‌ ئاده‌میزادی له‌ تاریکی نه‌زانی خسته‌ رۆژیکه‌وه‌ که‌ سه‌ر زه‌وی و بن زه‌وی و ئاسمانی رۆشن کرده‌وه‌و گه‌یشته‌ شویتیک که‌ کم‌ شت ما له‌ ده‌ستی ده‌رچیت.

قه‌ومه‌کانی‌تر له‌ به‌ره‌ به‌یانی میژوووه‌وه‌ که‌ لیکیان له‌ تاقی کردنه‌وه‌ وه‌ر گرت و به‌ره‌ به‌ره‌ هه‌ر شتی‌ک ببوايه -با ئه‌فسانه‌ش بوايه- ئه‌یانخسته‌ سه‌ر کاغه‌ز و پاشان به‌ عه‌مه‌ل و کرده‌وه‌ ئه‌یانخسته‌ سه‌ر میزی قسه‌ لپه‌کردن و لیکۆلینه‌وه‌ تا وایان لێ هات هیچ شتی‌ک له‌ بن ده‌ستیان ده‌ر نه‌چوو. ئهم قه‌ومی ئیمه‌یه -که‌ قه‌ومی خۆشه‌ویستی کورده‌- بێگومان له‌ لاپه‌ره‌ی میژوویا له‌و رۆژگارانه‌دا که‌ لاپه‌ره‌ لاپه‌ره‌ هه‌لیگه‌راوه‌ته‌وه‌ به‌ هه‌زاران هه‌زار تاقی

کردنه‌وه‌ی بووه و به قسه‌گێڕاویه‌ته‌وه، به‌لام له‌بهر ئەوه‌ی نه‌خراوه‌ته‌سه‌ر کاغەز، هه‌مووی هه‌روا رویشتوه‌و. وه‌کو به‌ردی گ‌رانی بن ئاوی مه‌نگ گوم بووه.

ئەگەر ئەو قسانه‌ی کوردی وه یا ئەو تاقی کراوانه‌ی کوردی ئەمیش وه‌کو هه‌ی قه‌ومه‌کانی تر له‌ زاره‌وه‌ بخرایه‌ته‌سه‌ر کاغەز و بخرایه‌ته‌ناو بوته‌ی عه‌مه‌ل و کرده‌وه، بێگومان ئیسته‌ ئەمیش گه‌لێ کتێبخانه‌ی ئەبو که پیتی بلێن کتێبخانه‌ی عیلمی و پېشه‌و پزیشکی. ئەیبوو چونکه‌ مادام کورد له‌ ژێر هه‌وای سافا و له‌ ژێر ده‌وارا ژیاوه‌و ئاوی روونی سه‌رچاوه‌کانی خواردوته‌وه‌و به‌ شه‌و سه‌یری گه‌رانی مانگ و جریوه‌ی ئەسته‌یره‌کانی کرده‌وه‌و غایه‌له‌یه‌کی تر نه‌هاتوه‌ به‌ دلایا که په‌رده‌که‌ی داپۆشن، توانیوه‌تی شت بدۆزیته‌وه‌و ده‌می بو‌ به‌ری. ئەمه‌ی توانیوه‌ به‌لام هه‌ر ئەوه‌نده‌ بوه‌ که ئەو قسه‌یه‌ی پیتی بگه‌یه‌نی تا ئەنجامیکی دیاری و رووناکی لی وه‌رته‌گری.

ئەم باوه‌ری بی سه‌ر و به‌ریه‌ به‌ جو‌ریک له‌ ناویا بلاو بوته‌وه، زۆرتر گالته‌ی به‌و قسانه‌ کرده‌وه؛ ته‌نانه‌ت ئیسته‌ش ئەگەر قسه‌یه‌کی تاقی کراوی کوردی بیه‌یت دوور نیه‌ هه‌ر گالته‌ی پین بکاو بلێت ئەم روژه‌ تازه‌ [که‌ی] روژی ئەم قسانه‌یه؟ ئەو مه‌ردومی تر ده‌ست بو‌ ئەو دیوی [دوینا] درێژ ته‌کن، ئەم تازه‌ ئەم قسانه‌م بو‌ ئەگێرته‌وه.

لام وایه‌ ئەگەر یه‌کیک ئەم قسه‌یه‌ بلێت هه‌قی نیه؛ چونکه‌ ئەم تاقی کراوانه‌ له‌ پاشماوه‌ی ئەقلی باو و باپیری ئیمه‌ن. ئەگەر ده‌ستی خزمه‌تیان بوایه‌ ئیسته‌ ئیمه‌ش له‌م رووه‌وه‌ وه‌کوو قه‌ومه‌کانی تر ئەبوین. ئەمه‌و دیسان له‌ به‌چکه‌ی «ژیشک» درکاویتر نیه، که‌چی دایکه‌که‌ی ئەلی: له‌ به‌چکه‌ی من نه‌رم و نۆلتر نیه.

جا له‌ به‌ر ئەمه‌ من هاتم له‌م تاقیکراوانه‌ی کوردی چیم به‌رده‌ست که‌وت نوسیم و بو‌ پاشه‌ روژ هیشتمنه‌وه. ئومید ئەکه‌م ئەمه‌ ئەبێ به‌ بناغه‌ی شتیکی گه‌وره‌ بو‌ ئیمه‌.

کورد ئەلنی:

- ئەلنی ئەگەر یەکیک تووشی «کەهەنگ» بوو^{۱۳}، خۆی بخاتە ئاوی ساردەوه چاک ئەبیتەوه.
- ئەلنی ئەگەر یەکیک دوویشک پتووی دا دویشکە کە -کە کوژرا- بخەیتە سەر ئاگر و بسوتینری پاشان بخەیتە سەر شویتە کە ژانە کە ی ئەشکی.
- ئەلنی مشک زۆر گل و خۆلی مارەنگاز ئەدا و ئەمەش زیانی بۆ مارانگازە کە هەبە، ئەگەر بیتوو ئەو مشکە بە سەریا باز بەدا ئەو مارانگازە ئەمری.
- جا لە بەر ئەمە کورد دینی ئەگەر یەکیک مار پتووی دا زەنگیک یا تەنە کە یە ک یا شتیکی تر کە تەقە ی بیت دایە نین و یەکیکی تر بە لایەوه داتە نیشی و زەنگە کە لی ئەدا وە یا تەنە کە کە ئە کوتی و ئەیکا بە تەقە تەق. ئیتر مشکە کە لە بەر تەق و هۆرە کە دوور ئەکە ویتەوه و نایە بە لای مارەنگازە کە دا.
- ئەلنی ئەگەر منالیک سەری کە چەل بوو، جیوهی سوور لە گەل کەرەدا بگێریتەوه و چەند جاریک لی بدری چاک ئەبیتەوه.
- ئەلنی ئەگەر یە کئی «گرمە ژنی» دەر کرد، بە توپکلی شووتی بیهە نوون چاک ئەبیتەوه.
- ئەلنی ئەگەر یە کئی ئازاوه لە مالیا هەبوو، کەوشی تەنگ لە پی کا ئەوی لە فیکر ئەچیتەوه.
- ئەلنی ئەگەر یە کئی چاوی کەم حوکم بوو، «بوق» ی سەوز بینیت «میل» بینی بە سەر پشتیاو بیکیشیتە چاوی چاک ئەبیتەوه و بینایە کە ی زیاد ئەکا، بە لام ژانی ئیجگار زۆرە.
- ئەلنی «شنگ» خواردن بۆ دەم و دان خراپە و بۆ ناو سک باشە. «ریواس» بۆ دەم و دان باشە و بۆ ناو سک خراپە.
- ئەلنی ئەگەر دویشک دای بە ئافرەتی سک پەرەوه لە پاشا ئەو منالە ی کە لە سکیا بوو، لەو وەختە دا ئەگەر دوویشک پتووی بەدا ئیتر نایە شی.
- ئەلنی یەکیک هار بوو، خۆلی گورستان بکری بە سەریا، ئەمری.
- ئەلنی ئەگەر یەکیک لاواز بوو، ماو یە ک «چالە کە» بخوا قەلەو ئەبیتەوه.
- ئەلنی گیای «رکیشە» بنری لە برینی تیراوی چاک ئەبیتەوه.

۱۳- کەهەنگ نەخوشیە کە کوتویر لە پشتەوه لە زیر پشتینە دا پەیدا ئەبن و ئەو شویتە ژان ئەکا. و لە پیاو ئەکا پشتی کوور ئەکا.

- ئەلەين «پىلاو» سۈر لە پىن كىردن خەم ئەرەوينى.
- ئەلەين ئەگەر يەككى دەستى ھەر برىن و زىچكاۋى لى ئەھات، خۈينى پىشتى كىسەلى لى بىدا چاك ئەبىتتەۋە.
- ئەلەين پىياز بە كالى و بە كولاۋى بە پىشاۋى خواردىنى بۇ كۆكەۋ ھەلامەت زۆر باشە.
- ئەلەين چىل بەيانى لە خورىنى خواردىنى ھەۋ دەنك مېۋوز ۋە يا پىنچ دەنك بادام بۇ ھىزو قوتە زىاد كىردن زۆر باشە.
- ئەلەين لە رۆژەكانى پىنچەى تارا ھەر كەسى بنۈى، ھەموو سالەكە ھەر خەۋى دىت.
- ئەلەين چاۋىك بەفر بىبا، دوۋكەلى «قانگ» ى بۇ باشە.
- ئەلەين ئەگەر يەككى سەرما بىبا، «ھەمامى ژنان» ى بۇ بىكرى بەۋە دىتتەۋە سەر خۈى. ھەمامى ژنان ئەۋەيە كاپرا روت و قوت ئەكەنەۋەۋ راي ئەكىشن. سى ژنىش ۋە كوو ئەۋ خۇيان روت ئەكەنەۋە. يەككىيان لەم لاي و يەككىيان لەۋ لاي رائەكشىن؛ ئەۋى سىتھەمىنىش خۈى ئەدا بە سەريا. گۆشت لە سەر گۆشت رائەكشىن، ئەمجا نۈين ئەدرى بە سەر ئەمانەدا. ئەمانە كاپرا ئەگۈشەنە يەك، بە ھەلمى ئەمانە كاپرا تىنى تى ئەكەۋىتتەۋە كە تىنى تىكەۋت و ھۈشى ھاتەۋە بە خۇيا، ژەكان ھەلئەستن و كاپرا بە نۈين دائەپۇشن تا بە تەۋاۋى گۈرى پىا دىتتەۋە.
- ئەلەين خواردىنى رۆنە گەرچەك بۇ رەۋانى باشە.
- ئەلەين نۆك خواردىن بۇ سىك چوون باشە.
- ئەلەين ئەگەر يەككى مار پىتەۋى بىدا، شىرى كال بخواتەۋە باشە.
- ئەلەين ھەنگۈين و كالك خواردىن پىكەۋە زىانىكى زۆرى ھەيە.
- ئەلەين يەككى كە ژانى كىرد «بلامانى» بتسى باشە.
- ئەلەين يەككى ئالۋى بىكەۋى، پارۋى گەۋرە بنى ۋەيا پەنچە گەۋرەكەى بچەمىنەتتەۋە بەينى جومگەى يەكەم و دوۋھەمى بىا بە دەما ئالۋەكەى چاك ئەبىتتەۋە.
- ئەلەين ئەگەر يەككى سەگەل گەمارۋيان داۋ كەۋتە ناۋيانەۋە، لە شۈينەكەى خۈى دانىش ئىتر لاقەى ناكەن.
- ئەلەين دەستى، قاچى، شۈينى كە شكا، كەرتە ھىزەى تىۋە پىنچ چاك ئەبىتتەۋە.
- ئەلەين ئەۋانەى كە خەرىكن ھار بىن چاۋيان بە شتى سۈر بىكەۋى خراپتر ئەبن.

- ئەلەین کەسێ گەوزەنی پێی بێ، کار و دوو پشک نزیکێ ناکەون. گەوزەن ساخی کە لە کێوییه ئەکرێ بە دەسکی قەلەمێرو شتە.
- ئەلەین رۆنی مەیمەن خواردن پیاو ئەخاتە جەمبازە.
- ئەلەین منال بە منالی بنەون لە بالی و پرایکیشن چاوی خێل ئەبێ.
- ئەلەین هەر ژنیک چیشتی سویری کرد، ئەو ئارەزووی لە ئیشە خۆشە کە یە.
- ئەلەین زەر دوویدار تەماشای جولانەوی ماسی بکا لە ناو ئاوا زەر دوویە کە ی ئەروا.

* * *

بە زۆریکی زۆر گیرۆدە ی دەست منال بوون. لەوانە یە سەریان لە خۆیان و لە منالەکانیش تیک داو. هی واش هە یە تە ئە کاو جقە ئە کا و شەخس و نوکتە و دوکتۆر ئەروا بۆ کەر تە منالیک؛ کەچی هەر بەو لاو ئەچی و هیچی نابێ. دیارە ئەمانە ی کەوا منالیان نابێ، نەخۆشی و ناتەواویە ک لە لەشی خۆیان و هە یە لەشی پیاو کانیان هە یە؛ یا پیاو کە تووی نیە، یا ژنە کە مندالدانی زە دە یە کە تیا هە یە. جاری لە مە یان بگەر یین.

باری منال زۆر بوونە کە تەنگ و چە لە مە یە کە ی زۆر گەورە یە بۆ زۆر کەس لە زۆر شویتا. دوور نیە دوکتۆرە کانی عالیە می ش بە دەست ئەم مەسە لەو دمان و هەر یە کە قسە یە کیان کردوو و هەر یە کە جۆرە چاریکیان وتوو؛ لە گەل ئەو هیشا نە گە یشتوونە تە ئامانج. ئەمە و دیسان هەر شتیک لە سەر پێ و شویتێ تە بیعەت لاچوو لە لایە کە ترە وە زیانی هە یە. زیانە کەش ئەو هە یە وای بێن کە مە کینە ی لەشی ئەم ئافرە تە تە واو و ئامادە یە بۆ منال بوون، ئە گەر هاتوو بەر بەستی ئەو بە دەرمان و بە شتومە کە دەستکاری، دەستکاری کرا ئەو مە کینە ئەسلیە کە لە سەر نیش کردنی خۆ ی بە زۆر لادرا. شتیکیش کە بە زۆر لابدرئ لە سەر رێ و شویتێ خۆ ی گومانی تیا نیە کە زیانی هە یە.^۴

ئەم لایە نەش (لایەنی منال زۆر بوون) بۆ یە ئەو نە دە بوو بە تەنگ و چە لە مە ی عالیە م، چونکە شەرت لەم رۆژە دا هەر منال فریدان نییە، شەرت بە خێو کردن و تەریبەت دانە. شت کە زۆر بوو، نە ئەو بە خێو کردنە ئەبێ وە نە ئەو تەریبەتە ئەبێ کە ئیمپروژ پتویستە. باوک و دایک نازانن لا بە لای کامیانە و بکە نە وە تەریبەتی کامیان دادەن. ئەمە بیجگە لەو کە ئەم باوک و دایکە لە ژيانا هیچ حەسانە وە یە کیان دەست ناکەوێ، دوور نیە تاوانیکیشە کە بەرانبەر بەم منال زۆریە ئەکرێ.

جا من - به خیری خۆم - دەرمانیکم لایه که هیچ زیانیکه ته‌بیعیشی نه‌بی بو‌ئو مه‌کینه ئەسلیه‌ی له‌شی ژن و پیاوه. ئەیلیم، ئەوی به جی هینا به جی هینا، ئەوه‌ش که نه‌یهینا به دهردی خۆیه‌وه با بتلیته‌وه. ئەم دەرمانه‌ش زۆر کهس داوایان لێ کردووم به پاره، به‌لام من قازانجی تیکراییی ناگۆرمه‌وه به پاره. لەم روه‌وه ناچارین ئەبی زۆر به بی پهرده‌و ئاشکرا قسه بکه‌ین:

ژن له مانگیکا جاریک چه‌یز (عوزری شه‌رعی) پیا دیت. دیاره له‌و ماوه‌یه‌دا پیاو توخنی ناکه‌وی. ماوه‌ی چه‌یزه‌که‌ی سی رۆژه، پینج رۆژه، چه‌و رۆژه. هه‌ر چه‌نده هه‌یه له به‌ر نه‌چوونی پیاوه‌که بو‌لای وه له به‌ر خلته‌و لیته‌ی ئەو خوین و هه‌راو به‌زمه، منالدا‌نه‌که‌ی به هیچ جۆر ئاماده‌ی منال وه‌رگرتن نیه؛ واته ئە‌گه‌ر به‌ کوه‌ت‌کیش ئاو شه‌هوه‌ته‌که‌ی تی بکری وه‌ریناگری.

ئەو رۆژه که له چه‌یزه‌که بووه‌وه هه‌مو ئافره‌تی خۆی چه‌سابی خۆی ئەزانێ. له پاش ئەو رۆژه تا ماوه‌ی پینج رۆژ منالدا‌نه‌که‌ی خالی ئەبی له‌و هیلکانه‌ی که منالی لێ دروست ئەبی. له‌و پینج رۆژه‌دا پیاوه‌که نه‌توانی به‌جیته‌ لای و هیچ مۆتوربه‌و په‌یوه‌ندیه‌ک دروست نابێ. چونکه شتومه‌ک و ئەسپانی مۆتوربه‌ی تیک نه‌هاتوه‌وه.

ئەمجا له پاش ئەو پینج رۆژه تا ماوه‌ی یه‌ک چه‌فته کوربه به‌ جۆشه‌و منالدا‌ن پری ئەبی له هیلکه‌ی بیخه‌وشی منال. له‌و ماوه‌یه‌دا -ماوه‌ی چه‌وت رۆژه‌که- ئە‌گه‌ر پیاوه‌که چوه‌ لای و ئاوه‌که‌ی ئەم چوه‌ منالدا‌نه‌که‌وه، ئەوه مۆتوربه‌ی ئەبی و بناغه‌ی منال په‌یدا ئەبی. ته‌نانه‌ت له پاش ئەو چه‌فته‌یه‌ گه‌لی جار ئافره‌ت هه‌ست ئەکا که ئاویکی لینجی زیچکاو‌ی پیا دیته‌ خواره‌وه، ئەوه ئەو ئاوه‌خلته‌ی هیلکه‌ پیسه‌کانن و به‌ بیفه‌ری ده‌ریان ئەداته‌وه.

به‌لام بو‌ پیکه‌ینانی ئەم ئیشه‌ زانیی حساب و حساب تیکنه‌چوون زۆر پیوسته؛ هه‌ر له‌ گه‌ل حساب‌ه‌که تیکچو ئیشه‌که‌ش تیک ئەچی، ئیتر تو به‌ خیر و من به‌ سه‌لامه‌ت.

- ئەلین یه‌کیک ئە‌که‌وێته‌ نزگه‌ره‌ کردن و هه‌ر له‌ کۆلی نابیته‌وه، کوتوپر له‌ ناکاو خه‌به‌ریکی ناخۆشی بده‌نی نزگه‌ره‌که‌ی له‌ کۆل ئە‌که‌وی.
- ئەلین منال به‌ کۆریه‌یی نینۆکی بکری دز ئەبی.
- ئەلین منال که تازه په‌یدا ئەبی و دایکه‌که‌ی زیستانه، تا چل شه‌و چرای به‌ زور سه‌ره‌وه‌ دانه‌گیرسینن.

- له ناو ئەو کوردەواربەدا باوێ مانیلی تا دوو سالان، ئەگەر هاتوو زۆر گریا وەیا هەموو جار کۆتوپر رانهچەنی له خەو، ئەلین ئەمە گویا ترساوه. بۆ ئەم ئیسه دین قورقوشم ئەتاویننەوه جامیکی خالی له سەر مناله که رانهگرن و قورقوشمه تاویاوه که بهو نیازه که ترسه که ی لاچنی، تی قەلب ئەدەنەوه. ئیتر ترسی مناله که لانهچنی و گویا قورقوشمه کهش که «مەیی» ئەبی، بهوینە ی ئەوشته که مناله که ی لێ ترساوه.

- ئەلین منال که تووشی نەخۆشی مانگ^{۱۴} بوو، جامی ئاوی له سەر رانهگرن و حەو بشکۆی تیا ئەکوژیننەوه نەخۆشیه که ی ئەروا.

- ئەلین به گسک له منال دان تەمەنی ئەو مناله کورت ئەکاتهوه.

- ئەلین یه کیک ئەگەر «موو» له پهنجە ی هات، «گا» یه ک بیسن کونه لووتیکی گاکه بگرن و کابرا پهنجە که ی بکا به کونه لووته که ی تریا و گاکه هه لپژمی. نیره که له بن دیت و چاک ئەبیتهوه.

- ئەلین یه کیک ئەگەر «دلۆ»^{۱۵} له پهنجە ی هات، ئەنگوستیلە ی پۆلا بکانه ئەو پهنجە یه چاک ئەبیتهوه.

- ئەلین یه کیک روتوبەت و ژان و با که و ته شوینیکی له شیهوه، خوری نەشوراوی لینی و بهشتیک بییچی چاک ئەبیتهوه.

- ئەلین «بنیشتە تال» و «زاخ» تیکه لاو بکرین و بیسوون به پارچه په روپه کاو بیخه نە سەر ئەو شوینه که باداری لیه چاک ئەبیتهوه.

- ئەلین ئەو شوینه که ژان و با ی لیه، گەلای «بناوه تو» ی لێ بنین چاک ئەبیتهوه.

- ئەلین شوینیکی له لهشی عینسانا که ژان و با ی تیدا بوو، بنیشتە تال، رۆن گەرچه ک و میو، مۆمی ههنگوین، ئەمانه پیکه وه جوان بکولینرین تا ئەبن به مه لحه م و ئەو وه خته لێ بدا چاک ئەبیتهوه.

- ئەلین یه کی که چاوی هاته ژان، زاخ له سەر نه پاله کتیوله ئەسو تینی و له پاشا له گەل شه که را ئەسو تیه وه و تیی ئەکا چاک ئەبیتهوه.

- ئەلین ئەگەر یه کیک «هه زار پی» چوووه گویچکه یه وه، دینن «هه زیبه» و «مه رزه» و «ئالهت و زه رده چوو» پیکه وه ئەکو تن و ئەیسو ونه وه ئەمجا له گەل گۆشتا ئەیکوتن و پانی

۱۴- مانگ، ناوی نەخۆشیه که تووشی منال ئەبی و له هەر شوینه شتیکی ی ئەلین.

۱۵- دلۆ ئەوه یه پیستی بهینی نینوک و پهنجه رووش هه ل ئەدا.

ئەكەنەوهو ئەيخەنە سەر گوێهەكە. هەزار پێ كە تێی چوو، بە بۆنی ئەوانەوه ئیتر دیتە دەروە.

- ئەلین زەردیتە هیلکە دیتن ئەیسوون بە هەر دوو بەرەلەپاو دەست بە یەکا دینن تا وردە وردە زەردیتە هیلکەكە توند ئەبیتەوهو وەكو پڕپۆلە هەلئەوه‌ری. ئەمجا دینن ئاردی گەنمە بەهارو ئاوی «هەمیشەجوان» -كە گیایەكە- و ئاوی ركیشەو كەره‌ی مانگا و روڤ گەرچك و ئەمانە‌ی تیکەلاو ئەكەن و پیکەوه ئەیانشینن تا ئەبن بە مەلحەم. ئەو وەختە ئەيخەنە سەر ئەو برینانەكە زۆر کاریگەرن چاك ئەبیتەوه.

- ئەلین ئەو شوینە‌ی كە گولە‌ی بەركەوتیبێ وەیا خەنجەر لێ درابێ وەیا كابرالە شویتیک كەوتیبیتە خوارەوهو زام و برینیکێ زلی تێ بووبێ و خوینەكە‌ی نەوه‌ستیتەوهو چاك نەبیتەوه، بێنن لە پێشا هەنگوین بخەنە سەر برینەكە خوینەكە‌ی نەوه‌ستیتەوه، پاش ئەوه «هەوژە» و «بەرژەف» -كە ئەمانە دوو گیان- لەگەل میو و مۆمی هەنگ و بنیشتەتال تیکەلاو بكرێ و بێی بە مەلحەم و بخریتە سەری چاك ئەبیتەوه.

- ئەلین هەر برینیک كە زۆر سەخت و گران بێ، بە ئەندازە‌ی قاپنیک روڤ گەرچەك بێنن بە ئەندازە‌ی هیلکە‌یەك كبریتی زەرد بخەنە ناویەوه. لە ناو مەنجەل یا دیزە‌یەكی توژی فراوانا بیانكولینن. ئەوه‌ندە بكولینرێ تا كبریتەكە رەش دائەگەرێ، پاش ئەوه دا‌یگەرن تا سارد ئەبیتەوه. ئەمجا برینەكە كون بوو بە فتیلە ئەو مەعجونه‌ی تێ هەلكیشن ئەگەر هەر برینێ روالەتی بوو مەعجونه‌كە‌ی لێ ئەدەن و ئەپینچن چاك ئەبیتەوه.

- ئەلین ریشە‌ی زرشك بێنیت پاکی كە‌ی، پاشان بیکوتی بۆ ئەمە شی بێتەوهو ئەمجا بیکولینی جوان جوان تا هیچ هیزی تیا نامینێ؛ ئەو وەختە تلفەكە‌ی فرێدە‌یت و دیسان ئاوه‌كە‌ی بخەیتەوه سەر تا ئەوه‌ندە ئەكۆلی هیچ ئاو نامینێ مەگەر تەنها مەعجونی روحي گیاكە نەبێ. ئەمجا بێنی توژی لەو مەعجونه‌ی بخەیتە سەر هەر برینیک كە خوینێ نەوه‌ستیتەوه خوینەكە‌ی نەوه‌ستیتەوهو بە یەك دوو دەست برینەكەش چاك ئەبیتەوه.

- ئەلین گیایەك هەیه پتی ئەلین «ئالەتەكیولە». بیهینی و بیکوتی بیخەیتە سەر ئەو شوینە كە ژان و بای تیا بە لەشی پیاوا، شوینەكە ئەكا بە برین و هەج ژان و بایەك هەیه لەو شوینەدا لە برینەكەوه ئەیکیشی و پاشان برینەكەش چاك ئەبیتەوه.

- ئەلین ئەو گیایە كە پتی ئەلین ئالەتەكیولە بیهینی و بیخەیتە سەر بالووك ئەیسووتینی و هەج بالووكینکی تر لە لەشا هەبێ هەمووی لا ئەبا.

- ئەلین جانەوهرێک هەیه سەور و پچکۆله یه پینی ئەلین «گۆزە که سووره» ئەو گۆزە که سووره یه بیهینی و بیگوشیته سەر بالووک، زیچکاویک له قنگیه وه دەرئەچی به هۆی گوشینه که وه. ئەو زیچکاوه بچیتە سەر بالووکە که ئەو بالووکە وه هەج بالووکێ له لهشیایه هەمووی چاک ئەبیتە وه.

* * *

- ژنیک بوو له ئیسیاوا شهویک دەم ئەنیتە کانیه ک ئاو بخواته وه، به دەم ئاو خواردنه وه که ماریک ئەچیتە ناو سکی. هەر چەند ئەم لاو ئەو لایان پێ کرد هیچ که لکی نه بوو.

پیاویک هەبوو لهو دێیه دا «نووره» ی ناو بوو؛ دەستی حەکیمی هەبوو. ئەویان هینایه سەری. نووره که چاوی پیکهوت وتی من ئەم ماره ی له سک دەر دینم به بی ئەوه ی ئافره ته که هیچی به سەر بیت.

وتی به ئەندازه ی دوو بەره له پ گۆشتی لارانی مەرێکم بۆ بینن. گۆشته که یان بۆ هینا. زۆر جوان له گەل خۆی ئاویکی زۆر زۆر سووری کرده وه دای به ئافره ته که وتی بیخۆ. کانیه ک قەلبه زه ی ئە کرد له قەراخ ئاوا ییه که. وتی ئافره ته که بەره نه بهر ئەو قەلبه زه یه نزیک به ئاوه که وه به ئافره ته که ی وت که دەمی بکاته وه. زۆری پینه چوو مار له تینوانا ئارامی لێ بر او سەری له دەمی ئافره ته که وه هینایه دەر وه روبه روی ئاوه که وه، ناشگا به ئاوه که. زۆر تر هەر سه ی پێ هەلگیرا و تینویه تی زۆری لێ سەند، ورده ورده ئەهاته دەر وه وه ئەکشا بۆ ئاوه که. هەر ئەهات و نزیک ئەبو وه له ئاوه که وه دەمیشی نه ئەگه یشتی تا دوا یی به ته واوی هاته دەر وه وه چوه سەر ئاوه که. نووره ش وتی هیچ لاقه ی مه که ن. ئافره ته که یان دوور خسته وه، ماره چوه سەر ئاوه که وه تیر ئاوی خوارده وه، ویستی بگه رپته وه قورس بوو بوو نه یته توانی بروا. ئیتر به ئاسانی کوشتیان.

ئەمجا هینای داوای مه نه جله ی «شیر» ی کرد. شیره که یان بۆ هینا وه به ئافره ته که ی وت بیخواته وه. ئافره ت هەر شیر ی ئەخوارده وه به ژه هره وه هەلی ئەهینایه وه. ئەوه نده ی شیر دایه تا ئیتر هەلی نه ئەهینایه وه.

باش ئەوه داوای هه نگوینی کرد. هه نگوینی شیان بۆ هینا و به ئافره ته که ی وت دەست بکا به هه نگوین خواردن تا سێ رۆژ ئافره ت خۆی گرته هه نگوین و ئیتر به ته واوی چاک بوه وه.

- ئەلین سەگ کە لوورانێ، تا کەوشی بۆ هەلنەگیرنەوه لە لوورە ناکەوێ.
- لە ناو کورددا باوه، ئەوا یەکیەک پیتلاوه کانی دانه‌کەنێ، کە دایه‌کەنێ دواجار سەیر ئەکا پازنەکانیان رویان کردۆتە یەک. هەلنەستنی ئەچنێ لە بەریانان دانه‌نیشی بە هەر دوو دەست پیتلاوه‌کان هەلنەگری ئەیاننە کینیتنە کۆشیه‌وه و پیتلاوه‌کان دانه‌نیتنەوه. پاشان دەست ئەباتە کۆشی و چنگی پر ئەکا و ئەیکاتە گیرفانیه‌وه. دیارە هیچیش لە کۆشیا نیه، بەلام هەر وا ئەکات، گویا ئەمە نیشانه‌ی ئەوه‌یه کە مال و پارە‌یه‌کی بۆ ئەگات.
- یەکنێ کە بەرله‌پی راستی خورا ماچی ئەکاتەوه و ئەبخشینێ بە سەر سەریا، بەو جۆره خوروه‌که‌ی لائەبا. ئەمە مانای ئەوه‌یه کە پارە‌ی دیتە دەست، خۆ ئەگەر بەرله‌پی چه‌پی خورا ئەوه مانای ئەوه‌یه کە پارە‌ی لە دەست ئەبیتنەوه؛ هەر ئەبخورینێ و هیچی تر.
- لەو وه‌ختەدا کە پیاو پیتلاوه‌کانی دانه‌کەنێ، ئەگەر سواری یەک بوون، ئەوه مانای ئەوه‌یه سەفەری ئەکەوینە به‌ر؛ جا لوتی کەوشە‌که‌ی له‌ کۆئ بوو سەفەره‌که‌ی بۆ ئەوینە.
- ئەلین پیاو بە شەو گۆئ بخاتە سەر ئەرزە‌که‌وه هەستی خۆی بۆ پراگری تا حەو فەرسەخ چه‌ دەنگ و سەنگیک هەبێ گۆی لێ ئەبێ.
- ئەلین ئەگەر مالیک یەکیکی چوو بوو بۆ سەفەر و کاروان، «قەلەرەش» هاتو بە‌یانیان لە دەور و بەری ماله‌که دەستی کرد بە قەرە‌ق، ئەوه هاتنەوه‌ی کەسه‌که‌ لە سەفەره‌که‌ی له‌ تێمڕ و سەبی دایه.
- ئەلین ئەگەر بە زستانان با رۆژیش زۆر خۆش و هەتاو بیت، چۆله‌که‌ پەلاماری ژووری داو دەستی کرد بە هەلپە کردن بۆ دان خواردن، ئەوه بە‌فریکی زۆر قورس ئەبارێ و رەشایی له‌ زه‌وی ئەبێ.
- ئەلین له‌ رۆژی هەتاوو خۆشی زستانان ئەگەر چۆله‌که‌ دەستی کرد بە مەله‌ کردن و باله‌ فرکی، ئەوه باران ئەبارێ.
- ئەلین ئەگەر جومعه‌ بوارۆ شەنبه‌ وه‌ش کەرۆ شەنبه‌ بوارۆ پەنج و شەش کەرۆ.
- ئەلین هەر ئیواره‌یه‌ک رۆژ له‌ هه‌ورا ئاوا بیت نیشانه‌ی باران بارینه.
- ئەلین ئەگەر هه‌ور چوو بۆ رۆژ هەلات، برۆ بۆ کاروان و باران ناباری. ئەگەر چوو بۆ لای جنوب ئەوه باران ئەبارێ، له‌ ماله‌وه‌ دەرمانه‌چۆ.
- ئەلین «شاخی مار» بکری بە مەشکه‌دا به‌ره‌ مەشکه‌ی زیاد ئەبێ.
- ئەلین مار کە تویینرا تا نەکه‌وینە شەوی و چاوی بە ئەستیره‌ی خۆی نەکه‌وێ بە ته‌واوی ناتوین.

- ئەلەین موروی شین بۆ چاوه‌زار باشه.
- ئەلەین دوو کەلی تەپالە بۆ رهوه مێشوله باشه.
- ئەلەین «گری» دار گوێز له به‌هارانا هەر کاره‌ساتیک له نزیکه‌وه روو بدا وه یا هەر شتیک به‌ویدا تێپه‌رێ له ناو ئەوا وینه ئەگری.
- ئەلەین ژن و خانو و ولاخی به‌رزه و میان بۆ هه‌یه.
- ئەلەین پیاوی پشت مل پان بی ئەقله.
- ئەلەین پیاوی موو سووری کورته بالای هه‌نگاو زل، زۆر چاکه‌ش له گه‌ل یه‌کیکا بکا ناخره‌که‌ی زیانی هەر لی ئەبینرێ.
- ئەلەین جل، که له به‌را دروايه‌وه و پینه‌کرا هه‌زاری دیتی.
- ئەلەین به‌ شه‌و گسک دان خراپه.
- ئەلەین به‌ شه‌و مه‌نجه‌لی ره‌ش، دان بۆ خواستن خراپه.
- ئەلەین ئافره‌تی له‌ش بیس شیر به‌خاته سه‌ر ئاگر شیره‌که‌ی ئەبزرکێ.
- ئەلەین کراسی سوور کچ زوو گه‌وره ئەکا.
- ئەلەین هەر هاوینیک زۆر گه‌رم بوو، ئەو زستانه‌ی که به‌ شوینیا دیت زۆر سارد ئەبی.
- ئەلەین یه‌کێ که ژیر پتی خورا ئەوه بۆ سه‌فه‌ر و کاروان ئەچی.
- ئەلەین پیستی سمۆره بۆ کیسه‌ی پاره، سه‌ر به‌ رزقه.
- ئەلەین یه‌کێ سه‌ری چاوی چه‌پ و چاوی راستی بفرێ تووشی خیر ئەبی.
- ئەلەین یه‌کیک که له ده‌شته‌وه به‌ رینگه‌دا ئەرۆیشت، که‌رویشک رینگه‌که‌ی بری، خراپه. ئەگه‌ر ریبوی بری چاکه.
- ئەلەین کلاو به‌ وه‌رگه‌راوی له سه‌ر بنییت، گرانی ئەبییت.
- ئەلەین یه‌کیک که چوو بۆ سه‌فه‌ر و کاروانیک ئەگه‌ر پنیان خۆش بوو بگه‌ریته‌وه، ئاوی روون رۆ ئەکه‌ن به‌ شوینیا؛ خۆ ئەگه‌ر لینی بیزار بوون و ئەیانویست ئیتر نه‌یه‌ته‌وه دیزه‌ی ره‌ش به‌ شوینیا ئەشکینن.
- یه‌کیک که ویستی بچی بۆ شوینیک وه یا ویستی ئیشیک بکا ئەگه‌ر له‌و وه‌خته‌دا یه‌کیک وه یا خۆی جاریک پژی، ئەلی ئەوه سه‌بری هینا و ئیتر ده‌ست نادا به‌ ئیشه‌که‌وه.
- خۆ ئەگه‌ر دوو جار پژی ئەلی ئەوه جه‌ختی هینا و زۆر چاکه؛ ئەچی به‌ شوینییه‌وه.

- ئەلین بە شەو گسک دان هەژاری دینن. جا لە بەر ئەمە ئەگەر هاتوو شەو پتوویست بووبوو گسک بدرن، دینن پووشیکی لێ ئەشکیننەو، وە یا گسکە کە ئەگرن بە گری چراکەدا تۆزیک لێ ئەسووتن و ئەو وەختە گسکە کە ی پێ ئەدەن.

- ئەلین ئەگەر یەکن بە شەو تەماشای ئاوی بە بکا ئەچن بۆ غەریبی.

- ئەلین بە شەو نینوک کردن خراپە.

- مریشک هەر کە خویندی خیرا دینن سەری ئەبەرن، ئەلین ئەو وەیشوو مەیه‌کی پێو بە. کە سەر برا ئیتر وەیشوو مە کە ئەروا و روو ناکاتە ئەو ماله. هەر وەها کە لە شیریش کە پاش شیوان و پاش خەوتنان خویندی ئەویش هەر ئەو سەمەرە ی هەیه و سەری ئەبەرن.

* * *

- لە رهوشی کوردە کانه ئەوا بووک دینن، کە گەیشته جی، زاوا ئەچن لە دوورە وە سێویکی تێ ئەگرێ. هەر وەها لە وەختەدا کە بووکە پێ ئەنیتە ناو دەر وازە ی حەوشە ی زاوا، زاوا قامیشیک ئەگرێ بە دەستە وە ئەیدا لە سەر سەری بووک، گۆیا بەم ئیشانە سامی ئەنیشیتە سەری.

دیسان لە وەختەدا کە بووک لە ژوورە وە دانیشتوو وە پێخەسوە کە ی بە لایە وە زاوا ئەچیتە ژوورە وە (ئەچیتە پەردە)، کە ئەم سەری کرد بە ژوورە کەدا بووکە کە ئەبێ هەستی. پێخەسوو دەستی ئەگرێ و ئەیداتە دەست زاوا و ئەلێ «ئەو ئەنکەت». زاوا دەستی ژن ئەگرێ و لە وەختەدا چ بووک و چ زاوا کۆششی ئەو ئەکەن کە پێ بنین بە سەر پتی یەکا گۆیا هەر کامیان پیش کەوتن ئەو ئیتر سامی ئەمیان ئەنیشیتە سەر ئەویان. خۆ ئەگەر بووکە کە ئەمە ی بۆ رێ نە کەوت، زاوا یە کەم جار کە داوای ئاوی لێ ئەکا بووکە کە هەلئەستی ئاوی بۆ بینن، لە وەختەدا بەبێ ئەو زاوا کە ئاگای لێ بێ، قومێ لە ئاوە کە ئەکاتە دەمی وە ئەیکاتە ناو جامە کە و ئەمجا ئەیدا بە میردە کە ی بیخواتە وە. ئەگەر ئەم ئیشە ی کرد گۆیا سامی ئەنیشیتە سەر میردە کە ی و ئیتر بە ئارەزووی خۆی ئەیرانی.

- ئەلین ئەو کابرا ژنی هەیه و ئەچن ژنیکی تر دینن، لە وەختەدا کە بووک ئەگۆزیریتە وە و دینە ژوورە وە ئە کۆنە کە مەنجەلێکی رەش دینن سەرە و نەخونی ئەکاتە وە ئەچیتە سەری. چوونە سەر مەنجەلە کە و هاتنە ژوورە وە ی بووکی تازە ئەبێ یەک بگری؛ گۆیا ئەم ئیشە بۆ ئەو ئەکا کە بووکی تازە لە بەرچاو میردە کە ی بکەوی. خۆ ئەگەر بیەوی

نیشه‌ک‌هی چاکتر سەر بگری، هندی کلشی بو حهوا ئەدا، جا بیگری یا نه‌یگری ئەوه شتیکی تره، ئەمه دیسان هەر بو ئەوه‌یه که میرد لووت به تازه بووکا نه‌ینی.

- ئەلین ئەگەر مانگ خەرمانه ناخله‌ی دا ئەوه نیشانه‌ی بارانه.

- ئەلین ئەگەر با له لای قیبله‌وه هات ئەوه نیشانه‌ی بارانه و پنی ئەلین «بای ریزنه».

- له ناو کورددا باوه ژنان ئەچن بو سەر شه‌خس. هەر ژنه به نیازیک ریزه‌له به‌ردیک هه‌له‌گری و نیازه‌ک‌هی خۆی له دلا ئەلین و به‌رده‌که ئەنووسینی به کتلی گۆری شه‌خسه‌که‌وه. ئەگەر کیله‌که ریزه‌له به‌رده‌ک‌هی گرت‌ه‌خۆی، ئەوه نیازه‌ک‌هی جی‌به‌جی ئەبی، ئەگەر نه‌یگرت هیچ.

- له ناو کورده‌واریدا باوه ئەگەر به‌ک‌ی قه‌یچی (مه‌قه‌ست)‌ی دا به ده‌ست به‌ک‌یکه‌وه راسته‌و راست نایداتی، یا ئەمه‌ بو‌ی دانه‌نینه سەر زه‌وه‌یه‌که، وه‌یا ئەمه‌ته ئەیخاته سەر پستی ده‌ستی خۆی و ده‌ستی بو‌رانه‌گری و ئەویش هه‌له‌یه‌گری.

- ئەلین ژن له‌وه‌خته‌دا که «گونک»‌ی هه‌ویر له سوینه‌که هه‌له‌گری، ئەگەر پرزۆله له گونکه‌که بووه‌وه و پهرت بوه ده‌ری سوینه‌که، ئەوه نیشانه‌ی ئەوه‌یه میوان دیت.

- ئەلین منالی ساوا که ده‌ستی کرد به گسک دان ئەوه نیشانه‌ی هاتنی میوانه.

- ئەلین مریشک که به لادا ئەکه‌وئ ئەلین ئەوه باری خستوه، نیشانه‌ی هاتنی میوانیکی وایه که به باره دیاریه‌وه دیت.

- ئەلین پشیله که ده‌وه‌چاوی ئەشوا ئەگەر ده‌ستی هینا به سەر گوچکه‌یا ئەوه نیشانه‌ی هاتنی میوانه.

- ئەلین مریشک که خۆی دۆزی نیشانه‌ی ئەوه‌یه ئەبی به که‌وه رۆژ و پاشان باران.

- ئەلین وورچ که ناگری چاو پیکه‌وت ئەکه‌وتنه جامبازه‌و بو‌ی ده‌رئه‌چی؛ به هیچ جور ناویری نزیکی بکه‌وئ.

- ئەلین که پیاو به شه‌و چرای پی بوو، سه‌گ ئیتر توخنی ناکه‌وئ.

- ئەلین هەر ک‌س تقوورچ بگری له «دۆمه ژن» چه‌قۆ به ده‌ستی چاک تیژ ئەبی.

- ئەلین پیاوی که لووتی زل بوو ده‌عباکه‌شی زله. ئافره‌تی که ده‌می زل بوو بلامانی وانیکه‌ک‌هی - ماشا‌الله - فراوانه.

- ئەلین به‌ک‌ی تیکه (پاروو) له به‌ک‌ی بفرینی وه یا بیخوا ئەبی به شه‌ریان.

- ئەلین مریشک که پۆه‌ی سوور کرد ئەوه ئیتر دەمه‌ده‌می هیلکه کردنیه‌تی.
- ئەلین که گه‌لا «کون» کرا باران ئەبارئ.
- ئەلین له‌ دوای «کێله‌ بەردینه» کردن، باران ئەبارئ.
- که ره‌شه‌ و‌لاخ «باپێچی» کرد کاله‌ کۆنی له‌ مل ئەکه‌ن.
- له‌ و‌لاتی کورده‌واریه‌ که مانگ گه‌را ته‌پل لێ ئەده‌ن و تفه‌نگ ئەته‌قینن.
- ئەلین که بیوه‌ژن گوێزرایه‌وه، هه‌لامه‌ت په‌یدا ئەبن.
- له‌ و‌لاتی کورده‌واریه‌ که نانی شایی بووک ئەخۆن، ده‌ست ناشۆن.
- ئەلین ئینسانی پاره‌دار کلاوی چلکهنه‌.
- ئەلین یه‌کێ دومه‌لی لێ بن، ئەوه پاره‌داره‌و ده‌ری ناخا؛ دومه‌له‌که ده‌ری ئەخا.
- له‌ و‌لاتی کورده‌واریه‌ که مانگی سه‌فه‌ر ئەروا، دیزه‌ی ره‌شی به‌ دوادا ئەشکینن.
- له‌ ناو کورده‌کانا و‌لاغی خۆشه‌ویست مورو‌ی شینی له‌ مل ئەکه‌ن له‌ به‌ر چاوه‌زار.
- له‌ ره‌وشتی کورده‌کانا که بووکیان گواسته‌وه‌ که‌له‌شیری به‌ سه‌را هه‌له‌ئده‌ن.
- ئەلین که بووک ئەگوێزنه‌وه‌ سواری ماینی ئەکه‌ن.
- ئەلین پیاوی بن ژن له‌ گوئی ئاگردانا که دووکه‌لی بۆ چوو، ئەوه ژنی جوانی بۆ ئەبن.
- ئەلین ئافره‌ت که گه‌ری چارۆکه‌که‌ی کرایه‌وه ئەوه میوانی دیت.
- ئەلین ئەگه‌ر یه‌کێ به‌نه‌وخوینی پسا ئەوه ئیشیکی ناخۆش دیته‌ پێشی.
- له‌ ناو کورده‌واریدا ناله‌شاو کردن ئەکه‌ن به‌ سه‌ر کۆشک و خانووی تازه‌وه‌ بۆ چاوه‌زار.

کورد وه‌کو ناوی رۆژه‌کانی هه‌یه، ناوی مانگ و سالی میژوویشی هه‌یه. له‌ گه‌ل چوار وه‌خته‌دا، ئەوه‌نده هه‌یه ناوی مانگه‌کان له‌ هه‌ر شوێنیک له‌ و‌لاتی کورده‌واری جووره‌ ناویکیان هه‌یه. ئەمه ئەوه ناگه‌یه‌نی که هه‌یچ پارچه‌یه‌کی نیه له‌ سه‌ر شتیک به‌کی که‌وتبێ، ته‌نها ماوه‌ته‌وه سه‌ر ئەوه که ده‌ستی خزمه‌ت و ده‌ستی نووسینیان بۆ درێژ بکری، بۆ ئەمه له‌وه زیاتر ون نه‌بن.

من به‌ پێی توانا کۆششم کرد بۆ کۆکردنه‌وه‌یان. ئەوانه‌ی که له‌ هه‌ر جیگایه‌کا ته‌نها ئەوه مانگانه‌ ئەناسن، من هه‌تیم بۆ ئەوه هه‌موو و‌لاتی کورده‌واری شاره‌زای هه‌موو ئەوه ناوانه‌بین،

خستمنه سەر لاپه‌رەیی ئەو قاقەزە بە پیتی هەر چوار وەختەوه لە ناو ئەمانەدا دوانزە تاووم هەلبژارد و کردمن بە بناغە بۆ هەر دوانزە مانگەکە. بە تەواوی بۆ هەموو کەس دەر کەون لە بەرانبەر ئەوانەوه ناوی مانگەکە بە رۆژئاواییم دانا لە گەل مانگی فارسیداو بەرانبەری کردن بە رۆژەکانیان. بەلام مانگە عەرەبیه‌کان لە بەر ئەوه‌کە ئەگۆرپین نووسینی و بەرانبەری پێی کردنیان لە گەل مانگی کوردەواریدا پێ ناکه‌وی؛ ئیتر بەو بۆنەوه ئەوان نەنووسران.

رۆژ و مانگی کوردی:

ناوی رۆژەکانی هەفته:

شەنبە، یەک شەنبە، دوو شەنبە، سێ شەنبە، چوار شەنبە، پێنج شەنبە، هەینی (جومعه).

ئەو مانگانەی کە هەر لایەک ناویکیان هەیە^{١٦} و بەرانبەرەکانیان لە مانگەکانی

فەرەنگی رۆژئاوایی:

کەز	کوردی ^{١٧}	رۆژ	فەرەنگی و رۆژئاوایی
بۆ	ئاخەلیوه، نەرۆژ، خاکەلیوه، دار پشکیو، هەرمی پشکیو، هەرمی پشکوان.	٣١	لە ٢١ی مارت تا ٢٠ی نیسان (ماری - اپریل) فەرەردین، فارسی بورجی حەمەل.
	گولان، شەستەباران، هیلانەمه، بانەمەر.	٣٠	لە ٢١ی نیسان تا ٢٠ی مایس (اپریل - مایو) ئۆردیبه‌هەشت، فارسی بورجی سەور.
	جۆزەردان، بەختەباران، باران و شان، باران پەران، کەوبەدار.	٣١	لە ٢١ی مایس تا ٢٠ی حەزیران (مایو - جۆن) خۆرداد، فارسی بورجی جەواز.
بۆ	پووشەپەر، پووش کال، جۆخێنان، زەخیران، خەزیران، کردارەمانگ.	٣٠	لە ٢١ی حەزیران تا ٢٠ی تەممووز (جۆن - جولای) تیر، فارسی بورجی سەرەتان.
	خەرمانان، تیرمه، میوه‌گەنان.	٣١	لە ٢١ی تەممووز تا ٢٠ی ئاب (جولای - ئاغستۆز) مۆرداد، فارسی بورجی ئەسەد.
	گەلاوی، تەباخ.	٣١	لە ٢١ی ئاب تا ٢٠ی ئەیلول (ئاغستۆز - سەپتەمبەر)

١٦- خۆیتەری هێژاباش دەزانی ناوی مانگە کوردییه‌کان لە سای زمانی یەکگرتووه‌وه و هەر وه‌ها پارستی بەرچاوی پەرتووک و کتیی چاپکراوه‌وه بۆ هەموان ئاشکرا و خۆیانە. بۆیه ئەو هەلانەیی کە لە چاپەکەیی ماموستا سەجادیدا بوو، لە گەل سەرچاوه‌کانی تر (هەنبانە بۆرینه، کوردستان و ...) بەرامبەر کران و دروستەکەیان نووسرا تا ئیلیه‌ک بۆخۆیتەرانە هێژا پێک نەهێنیت. و.

١٧- چونکە ئێمه هەر دوو خشته‌کەمان کردە یەک، ئەو ناوانەیی کە کران بە بناغە بۆناوی مانگەکان بە **bold** (رەش) نووسران. و.

	شهریور، فارسی بورجی سونوله.		
۳۰	له ۲۱ی ئیلول تا ۲۰ی تشرینی یه‌که‌م (سبتمبر- ئوکتوبر). میهر، فارسی بورجی میزان.	۳۰	گه‌لاریزان، داروهر، ئیلون.
	له ۲۱ی تشرینی یه‌که‌م تا ۲۰ی تشرینی دووهم (اوکتوبر - نو‌قلمبر). ئابان، فارسی بورجی عه‌قره‌ب.	۳۱	خه‌زه‌لوهر، باران په‌له، چریه‌یه‌که‌م.
	له ۲۱ی تشرینی دووهم تا ۲۰ی کانونی یه‌که‌م (نو‌قلمبر - دیسامبر). نازهر، فارسی بورجی قه‌وس.	۳۰	سدرماوه‌ز، گردوز، به‌روبه‌ز، چریه‌دووهم.
۳۱	له ۲۱ی کانونی یه‌که‌م تا ۲۰ی کانونی دووهم (دیسامبر - جنوری). ده‌ی، فارسی بورجی جه‌ده‌ی.	۳۱	به‌فرانبار.
	له ۲۱ی کانونی دووهم تا ۲۰ی شوبات (جنوری - ففریه). به‌همهن، فارسی بورجی ده‌لو.	۳۱	رهبه‌نان (یا رهبه‌ندان)، چله‌شور.
	له ۲۱ی شوبات تا ۲۰ی مارت (ففریه-مارس). ئه‌سفند، فارسی بورجی حووت.	۲۸	ره‌شمه، نه‌ورۆزمانگ، میش‌پهر.

ئێسته‌میژوو‌ی کوردی سالی ۲۶۵۷هـ؛ هه‌ی فه‌ره‌نگی (رۆژاوا‌یی) ۱۹۵۸هـ؛ هه‌ی فارسی ۱۳۳۶هـ و هه‌ی هه‌جری ۱۳۷۷هـ.

له‌یه‌که‌م رۆژی مانگی هه‌رمهن پشکوانی ئه‌مه‌ساله‌دا - که‌به‌ر ۲۱ی مارت ئه‌که‌وی - میژوو‌ی کوردی ئه‌بهن به‌ ۲۶۵۸هـ؛ هه‌ی فارسیش له‌و رۆژه‌دا ئه‌بهن به‌ ۱۳۳۷هـ.

حساب‌راگرتی زستان:

- کورده‌کان له‌ به‌ر ئه‌وه‌ ولاته‌که‌یان کویستان و سه‌رما و سۆله‌یه، له‌ باره‌ی هاتنی زستان و حساب‌راگرتی زستانا چه‌ند جوهره‌ حسابتکیان هه‌یه. یه‌کیکیان ئه‌مه‌یه‌ که‌ پیتی ئه‌لین «که‌لی خان» و «کلزه‌رده» و ئه‌و رۆژه‌ی پیتی ئه‌یه‌ ۲۶ی مانگی رهبه‌نان (۱۶ی کانوونی دووهم) پیتی ئه‌نیتته‌ چله. چله‌ی زستان له‌ رۆژی پیتی نه‌ورۆز مانگ (۲۵ شوبات) دوا‌یی دیت. له‌و ولاتانه‌ی کورده‌واری که‌ تو‌زی گه‌رمیانترن هه‌ر ئه‌م حسابه‌ ئه‌کری.

حسابتکی تریش هه‌یه‌ که‌ ئه‌مه‌حسابی کویستانه‌ سه‌خته‌کانه:

له‌ سه‌ر ئه‌م حسابه، دوو چله‌ هه‌یه: چله‌گه‌وره، چله‌ بچووک. چله‌گه‌وره ۴۰ رۆژه؛ چله‌ بچووک ۲۰ رۆژه. ئه‌مه‌شیان هه‌ر چه‌نده‌ بیست رۆژه، به‌لام هه‌ر پیتی ئه‌لین چله. به‌ هه‌ر دوو کیانه‌وه‌ دوو مانگ له‌ زستان ته‌واو ئه‌که‌ن.

حسابەكەى تریش بەم جۆرەیه: یەكەم رۆژى مانگی ریبەنان (۲۱ى كانوونى یەكەم) پى ئەنیتە چلەو ئەمەیان پى ئەلین «چلەگەورە». لە ۹) مانگی چلە (۳۰ى كانوونى دووهم) دوایی دیت.

ئەمجا لە رۆژى ۱۰ى مانگی چلە (۳۱ى كانوونى دووهم) پى ئەنیتە چلەكەى تر. لە رۆژى ۲۸ى مانگی چلە (۱۸ى شووبات) دوایی دیت و ئەمەیان پى ئەلین «چلەبچووك». لە شەوى پىنجى ئەم چلە بچووكەدا ركورى سەبا» ئەچى بۆ كىو. لە شەوى شەشى ئەم چلە بەدا بشكو ئەكەوئ؛ كە پشكو كەوت، تىنى هەوا ئەشكى.

كورى سەبا كوردىكى راوچى بوو؛ ئىشى هەر دەرو دەشت و راو كردن بوو. لەو شەویدا سەر لە ئىوارى ئەچى بۆ كىو، كە ئەو دەرنەچى دنیا ئەبگورى ئەبى بە كرپووە بۆران و دووكەل ئەكا؛ ئەبى بە شەوىك ئىتر لە زستانا لەو شەو ساردتر و تووشر نابى.

كورى كە پىرەژنى دابكى كۆر ئەبى، خەلكى ئاواپى یەكە ئەچن پى ئەلین كورەكەت ئىمشەو رەق ئەبیتەو. ئەویش هەلئەستى بە كۆرەكۆر لە ژوورەكەى خۆى دیتە دەرهو. سەبىرىكى هەواكەو بۆنىكى كرپووە كە ئەكاو تۆزى مات ئەبى. پى ئەلین بۆچى و مات بووى؟ ئەلى: «راستە ئەم شەو تووشر شەوىكە لە زستان، بەلام ئەگەر كور كورى من بى، تا بەیانى دانانىشى و هەر هاتوچوو ئەكا».

خەلكەكە بە قسەكەى پى ئەكەن، ئەلین پىرەژنە خەلەفاو. ئەو تەف هەلدەى بە ئاسمانا ئەببەستى تازە ئەلى ئەگەر كور كورى من بى دانانىشى و هاتوچو ئەكا. بۆچ كرپووە دەرفەتى ئەو ئەدا كە كورە لەو شاخەدا پى لە بەرپى هەلینى؟

ئەو شەو بە هەر جۆر بى رۆژ ئەبیتەو بەیانى خەلكى ئاواپى هەموو شال و پىتاو ئەبەستن بۆ ئەو بچن تەرمى كورە بىننەو، كوتوپر سەبىر ئەكەن و كورە لەو لاو لە لاقە برغەى شاخەكەو كەلەكۆپەكى كردوو بە سەر دارەكەىهەو ناویە بە نەرهى شانیهەو بەرەو ئاواپى بوو. خەلكەكە چون بە بەرەو پىشەوازیهەو پاشان لىیان پرسى كە چون سەرما رەقى نەكردۆتەو؟ وتى: «سەر لە ئىواره كە لە مال دەرچووم و دوور كەوتەو، دنیا گۆرا و بوو بە كرپووە توف؛ نە دار بە دەرهو ما، نە ئەشكەوت ما، نە كىو و شاخ ما لە بەر بەفر و باران. وتى پەكەوت؛ وىستم پەنا ئەشكەوتىك بدۆزمەو بچم ستارى تىا بگرم. لە گەل ئەو شەو كە نەبون، كوتوپر وەكو دەنگىك بىتە گویم و لە دەنگى دایكەم بكات، وتى دامەنیشەو هەر هاتوچو بكە. منیش ئىتر دەستم كرد بە هاتوچو كردن لە ناو بەفرو كرپووەكەدا

تا به یانی. به یانی ئەم کەلە کیتوێه سەرما پەکی خسنوو گرتەم و سەرم بیری و ئەو
هاتمەوه».

جا ئیستەش لەو کویستانانە لە لادێ و شارەکانا، لە ژووری مزگەونەکانا ئاگر
کراوه تەوهو نیلە نیلی دی. پیاوه ریش سپی و دنیا دیدەکان لە بەر ئاگرە کە دانیشتیون و
ئەیکەن بە گالە، یەکیک ئەلی ئیمشەو کوری سەبا ئەچی بۆ کتو، یەکیک ئەلی ئیمشەو نیه
سبە ی شەوه، بەم جۆرە قسە لە رویشتی کوری سەباوه ئەکەن بۆ کتو.

گەلاویژ

- «گەلاویژ» لە باوی کوردەکانا، ئەستێرە یەکی زۆر گەشی پرسنگدارە لە بەینی
رۆژھەلات و شیمالا هەلدیت. کە ئەم ئەستێرە یە هەلات، گەرما روو ئەکاتە کزی و بەرەبەرە
فینکی پەیدا ئەبی و پاشان ئەچی بە لای سەرماوه.

ئەم ئەستێرە یەش لە شەوی ١٦ی مانگی «میوه گەنان» - کە بەر شەوی ٦ی ئاب و ١٦ی
مورداد ئەکەوی - لە بورج ئەکەنری کەس نابینی، بەلام بەکەم گیانلەبەریک کە لە پیشا
هەستی پی بکا - بە هەستکردنیکی مەعنەوی - ولاغی بەرزە یە، ئەسپ و ماین. خاوەنی مەر
مالات - ئەوانە ی کە پسپۆرن لە لایەن نازەلداریهوه - کە چاویان بەو ولاغی بەرزە یە کەوت
ئەزانن کە گەلاویژ لە بورج کەنراوه.

پاش ولاغی بەرزە، یەکەم گیانداریک کە گەلاویژ بینی مەرە کتو یە. ئەمە لە بەری
بەیانان ئەکاتە سەر کلاوه و لووتکە ی شاخەکانا و بۆ گەلاویژ ئەگەرێ تا بەرچاوی ئەکەوی.
مەرە کتو ییش کە گەلاویژی بەرچاوی کەوت، ئەکەونە تەگەو بەران.

پاش ئەمانە بەرەبەرە گیانلەبەرەکانی تر ئەبینن. ئاخەر گیانلەبەر کە گەلاویژی لە بەر
چاوی کەوی بەرازە. بەراز خۆی لە بینی گەلاویژ ئەدزیتەوه، نایهوی چاوی پی بکەوی؛ تا
وای لی دیت تەنانەت لە ئاخرا خۆی ئەکویتتە شوینە چالەکان و ناو گەرووی قوولی
کتوێکان؛ هەر بۆ ئەوه نەبینی. ئەمجا ئەگەر هاتوو گەلاویژ ئەوهندە بەرز بووه کە ئەو لەو
شوینە چالەشا هەر بەرچاوی کەوت، ئەو وەختە ئەوانیش ئیتر ئەکەونە با و سواری یەک
ئەبن.

شه‌کراوی ده‌ماخ

خواه‌نی داستانی کوردی وای گپراوه‌ته‌وه و ئه‌لنی:

- جاریک کابرایه‌ک له‌وه ده‌شته سه‌یری کرد وا شتیکی هه‌ر زۆر زۆر زل له‌وه ده‌شته پینکی له‌ روژ‌ه‌لات و پینکی له‌ روژ‌ئاوا سه‌ری له‌ عاسمان توند بووه. ده‌هۆلینکی له‌ ملایه‌ ئه‌وه‌نده زله به‌ ته‌واوی به‌ری روژی گرتوه‌و دنیای کردوه به‌ تاریکستان. دوو مێرکوتی به‌ ده‌سته‌وه‌یه‌وه ده‌ستی به‌رزوه‌و کردوه‌و سێ م‌ره‌کی لێ وه‌ستاوه‌ته‌وه؛ چۆن وه‌ستاوه‌وه‌یه‌ک؟ وه‌کوو ده‌ست له‌ سه‌ر ده‌م و ئاماده‌ی ئه‌وه‌یه‌ که له‌ ده‌هۆله‌که‌ بدا. کابرا لیتی پرسی برا تو چیت و ئیشت چیه‌؟

وتی: «وه‌للا برا من مه‌لایه‌که‌م؛ له‌ سه‌ره‌تای دنیاوه‌ لیره‌ وه‌ستاوم به‌م ده‌هۆله‌وه‌ بۆ ئه‌وه‌ که ئه‌گه‌ر مه‌لایه‌ک شتیکی دا به‌ یه‌کی، له‌ ده‌هۆله‌که‌ بده‌م بۆ ئه‌وه‌ مه‌لایه‌که‌ی ئاسمان و گیانله‌به‌ری سه‌ر زه‌وی هه‌موو تی بگه‌ن».

ئه‌ویش پیتی وت: «تو خوا برا تا ئیستا چهند هه‌زار ملوین جار لیت داوه‌؟» وتی: «وه‌للا ئه‌گه‌ر ئه‌مه‌ لیده‌م، یه‌ک».

- کابرایه‌ک هه‌بوو له‌وه ده‌شتی «قوله‌وه‌ ده‌که‌» به‌ فه‌تحوللای ناو بوو؛ خه‌لک پینان ئه‌وت: «فه‌ته‌». کابرایه‌کی تریش هه‌بوو ناوی مارف بوو. ئه‌م دووه‌ هه‌ر دووکیان پیاوی یه‌کی له‌ به‌گزاده‌کانی جاف بوون. مارف به‌ درێزایی سال فه‌ته‌ی کردبوو به‌ گالته‌چی خۆی و هه‌ر ئه‌ویش زیاتر به‌ فه‌ته‌ فه‌ته‌، فه‌تحوللای کردبوو به‌ فه‌ته‌.

روژیکی پینکه‌وه‌ دانه‌نیشن کوتوپر مارف تریکی ناقولا ئه‌که‌نی، زۆر ته‌ریق ئه‌بیته‌وه‌وه‌ فه‌ته‌ش نایخاته‌ رووی. ئیتر له‌وه‌ خه‌ته‌ به‌ دواوه‌ هه‌ر به‌ ده‌وری فه‌ته‌دا ئه‌هات و هه‌موو جار قسه‌ی خۆشی له‌گه‌ل ئه‌کرد و بانگی ئه‌کرد. خه‌لکیش له‌مه‌ زۆر سه‌ریان سوور ئه‌ما و به‌ جوړیکی وا ئه‌مجا ناوی فه‌تحوللا بوو بوو به‌ گالته‌ بۆ فه‌ته‌.

روژیکی له‌ کۆریکا دانه‌نیشن و دیسان فه‌تحوللاو فه‌تحوللا به‌ ده‌وریا دیت. ئه‌م ماستاوه‌شی هه‌موو بۆ ئه‌وه‌ ئه‌کرد که فه‌ته‌ باسی تریه‌که‌ی نه‌گپرته‌وه‌. فه‌ته‌ ئیتر گه‌یشه‌ تینی

و وتى: «مارف، مارف! كەم فەتە بىكە بە فەتخۇللا. بەشم لە ھەر چوار مەزەو براوى
 عەمىن عىلەر وتىكت كوتا بە زەويا، دە ئىتر واز بىرە»^{۱۸}.

- كاپرايەك ئىشىكى لە گەل ژنىكا لى قەومابوو، لى ئاشكرا ببوو. بردىانە لای قازى بۇ
 ئەو پەرسىارى لى بكاو بە تۆلەى خۆى بگەيەنى. قازى ئەو سەردەمە نووسەرىكى لە بەر
 دەستا بوو لە كاتى موخاكەمەدا ھەر پەرسىار و ۋەلامىك كە ئەيكرىد و ۋەرى ئەگرەو،
 نووسەردەكە ئەينووسى؛ ئىستا پىنى ئەللىن «كاتب زەبت».

جا قازى لە كاپراى پەرسى: دە رۆلە قسە بىكە بزەنم چۆن ئەو ئىشەت كەرد؟ ھەمووى
 بگىرەو. ئەو پەرسى وتى: قوربان لای ران بوين، ھەروا گەمەمان ئەكەرد لە پاشا من دەستم
 كەوتە لای رانى ئەو. ئەو پەرسى دەستى كەوتە خوار ناوكى من. وردە وردە پالمان دا بە
 يەكەو. دەستمان كەردە مىلى يەك و ماچى يەكمان كەردەو.

ئەوا ھەر شتىك ئەم ئەللى قازى بە كاتب زەبت ئەللى بىنووسەو ئەو پەرسى سەرى شۆر
 كەردۆتەو بە سەر قاقەزاو ئەينووسى. پاش ئەو من دەرىپىكەم داكەند و ئەو پەرسى دەرىپىكەى
 خۆى داكەند. لە دلا زۆر دلەم پىتو بوو، دەستم برد ھەر دوو قاچم بەرز كەردەو و چوومە ناو
 گەلەو، كاوراكەى خۆم گرت و نامە سەر دوا براو كەى ئەو خۆ...

كە قسەكەى گەيشتە ئەم شوپنە، كاپراى «كاتب زەبت» وتى: ھە، ھە، ھە، سە، سە،
 سە بىر كە جارى يى يى و بە لادا ھات و خاوبو ھەو قەلمەكەى لە دەست كەوتە
 خوارەو.

- «ئەھەى كەرنوو» ھەر لە سولەيمانى پىاوپىكى قسە قوت و گالتهچى و نوكتە باز بوو؛
 چ قسەى چ كەردەو ھەمووى ھەر نەستەق بوو؛ ناوبانگى لە ھەموو لايە پەيدا كەردبوو. ئەو
 ئىشەى كە بە ناو دەستىو ھەو شەرىبەت فرۆشى بوو، بەلام لە بەر ئەو لە بارى گوزەرانا
 زۆر رىك نەبوو، ھەر ئىشىكى بە دەستەو بەھاتايا ھەر ئەيكرىد. ئەمانەش بۆ نانى فاتە، كەچى
 نانى فاتە ھەر دەست نەئەكەوت.

۱۸- عەمىن عىلە رووت كاپرايەكى چەقۇ ساز بوو نە تەوئىلە؛ تەقەى چەكوشى دەنگى نەدايەو. دەنگى تەقەى چەكوشەكى
 ناوبانگى پەيدا كەردبوو.

ئەو سەردەمە سولەيمانى شوپىنى ژىيانىكى تر بوو. دىيا وە كو ئىستە گالتەي بە خەلك نەئەكرد كە بە شەو و بە رۆژ خەرىك بن و كەچى ھەر پىشى نەگەن. ئەو شارە جىگاي راپووردن و ھەوارگەي نوكتەو قسەي خوش بوو. كە ئىوارى داھات دىوہ خانان گەرم ئەبوو، بە قسەي نەستەق و بەبئ دلتەنگى رايان ئەبوارد. وە يا لە چاخانەكان لە پاش نوپىزى خەوتتان ھەكايەت خوانەكان بە دەنگىكى جوان داستانى رۆژگارى كۆنيان ئەگىرايەو وە پياوہ كانىش لىيان كۆ ئەبوونەو. لە گەلئ شوپىنى ترىش ئەتېنى دەستەيەكى وەكوو دەستەگول رى ئەكەوتن لە دەرو دراوسى و ناسراو ھەر شەو لە مالى يەكىيان كۆ ئەبوونەو؛ بە گۆرەوى بازى و فنجانين سەرىوارەيان ئەنووسان بە مەلا بانگدانى بەيانىەو. ئەمە بوو راپواردنى جارانى سولەيمانى، ئىتر وەكو ئىستە نە «قەبول» ە ژنان سەرى لە پياو تىك دابوو نە وىنەي فىلمى سىنەما سەرى لە ژن تىكدابوو.

جا ئىوارە چەند كەسىك لە دراوسى دووكانەكانى ئەحەي كرنوو قسە ئەكەن وەيەك كە پاش نوپىزى شىوان بچن بۆ مالى ئەحەو نانى ئىوارەشيان بخەن بە سەر ئەواو بەم بۆنەو نوكتەيەكى بىن بگىرن.

ئىوارى دادى و ھەموو لى ئەدەن ئەچن. «سلام عليكم» «سلام عليكم» دە دوانزە كەس ئەچنە ژوورەو. ئەو وەختە كورسى و سەنگلى نەبوو؛ كەوش دائەكنراو دائەنىشتن. ئەمانەش ھەموو پىلاوہ كانيان داكەند و چوون لە سەر بەرەو ھەسىرە شىر دانىشتن و خالە ئەحمەدېش بەخىرھاتنى كردن.

ئىنجا وتيان خالە ئەحمەد ئەوى راستى بىن وىستمان ئەم ئىوارەيە لە مالى ئىوہ نان بخۆين؛ جا تۆش ئىتر كەيفى خۆتە. خالە ئەحمەدېش ئەسپى لە گىرفانيا «فەتاح پاشا» ئەكا. ئەلئ يا خوا بەخىر بىن، تۆزى سەبرم لى بكەن ئىوہ بۆ خۆتان بە قسەو خەرىك بن، من لە مالەو ھەر ژنەكەمە، خۆي تەنھا پيا ناگانان دروست كا، ئەچم تۆزى سەرو كارى ئەكەم و دىمەو ە خزمەتتان. ئەلئىن برۆ، وا ئىمە دانىشتووين.

دېتە دەروە چى كەوش و قۆنگرەي ئەوانە لەوئ دانراو، ھەمووى كۆ ئەكاتەو وە ئەيخاتە توورەكەيەكەو و ئەيدا بە شانبا. خىرا بە پەلەپەل ئەيبا بۆ بازار. پىنەچىەك ھەلئ نەگرتىبوو، ھەمووى ئەفروشى بەو. پارەكەي ئەباو ئەيدا بە كەباب و ئەگەرپتەو بۆ مالەو. بۆيان دائەنى و ئەلئ لىم بىورن ئىوہ لە ناوہختا ھاتن، بەم دەمودەستە لە كەباب زىاتر جى بەجى نەبوو. ئەوانىش گەلئ لە خۆيان ئەبوورنەو و دەست ئەكەن بە نان و كەباب خواردن. جار جارىش سەرىكى يەك ئەكەن كە پەنىكى چاكىيان بە خالە ئەحمەد دا. تىروپىر

ئه‌خۆن و خاله‌ئه‌حمه‌د خۆی و ژنه‌که‌شی دياره‌ ئه‌وانيش تير ئه‌خۆن. پاشان به‌ قسه‌ی خوش رايئه‌بويرن تا دره‌نگينک و ئيتر هه‌له‌ستن بۆ رۆيشتن.

که‌ ئه‌چنه‌ دهره‌وه‌ که‌وشه‌کانيان ديار نيّه. ئه‌لئين خاله‌ ئه‌حمه‌د کوا که‌وشه‌کانمان؟ ئه‌لئى خواردتان. ئه‌لئين چۆن خواردمان؟ ئه‌لئى: «حيز بايينه‌ی سه‌گ جسنيه‌! بۆچ لاتان وايه‌ من همه‌مه‌ قه‌دويى مووسل و حهماغاي کۆيمه‌ بيتنم به‌و نيوه‌شه‌وه‌ نان و خوان بۆ ئيوه‌ راکيشم؟ ئاخ‌ر نالئين ئه‌م سه‌گبايه‌ له‌ کوئ بووى ئه‌م ره‌وه‌يه‌ دروست بکا؟ که‌ران باوگايه‌ ئه‌وه‌ دهردتان بچ، ئه‌و که‌بابه‌ که‌ قوزه‌لقورتتان کرد پاره‌ی که‌وشه‌کانى خۆتان بوو. به‌ کويزايى چاوتان خۆم و ژنه‌که‌شم تيرمان خوارد». ئه‌گه‌ر پته‌وه‌ ژووره‌وه‌ دهرگاگه‌يان له‌ سه‌ر دانه‌خاوتى دانه‌نيش.

ئه‌وانيش له‌ ديوى دهره‌وه‌ هه‌ر چه‌ند قسه‌ ئه‌که‌ن و جنيو ئه‌ده‌ن هه‌يچ که‌لکى نابى. گۆله‌گۆل به‌ پيخاوس هه‌ر يه‌که‌ ئه‌چنه‌وه‌ بۆ مالى خۆيان و به‌يانى ئه‌چن که‌وشه‌کانيان له‌ پينه‌چيه‌که‌ ئه‌که‌ر نه‌وه‌.

- کابرايه‌ک هه‌بوو خاله‌وه‌يسه‌ی ناو بوو. ژنيکيشى هه‌بوو پيشان ئه‌وت پووره‌خازه‌. ده‌ورى گه‌نجيان پيکه‌وه‌ رابواردبوو. خاله‌ وه‌يسه‌ ريشيکى تۆبى ده‌مه‌ده‌مى ماش و برنجى جوانى پيکه‌وه‌ نابوو. له‌م ده‌وره‌دا ژنيکى تری جوانکه‌له‌ی هه‌تا ناوى نازى بوو؛ پيشان ئه‌وت نازه‌.

دياره‌ وه‌کو شه‌رع ئه‌فه‌رموى خاله‌وه‌يسه‌ شه‌ويک له‌ لای خازه‌ ئه‌بوو شه‌ويک لای نازه‌. ئه‌و شه‌وه‌ که‌ له‌ لای نازه‌ ئه‌بوو، نازه‌ موويه‌کى سپى که‌ له‌ ريشيا ئه‌بينى له‌ به‌ر ئه‌وه‌ پيى ناخۆش بوو، به‌ په‌نجه‌ جوانه‌کانى هه‌لى ئه‌کيشا. ئه‌و شه‌وه‌ش که‌ له‌ لای خازه‌ ئه‌بوو ئه‌ويش موويه‌کى ره‌شى که‌ له‌ ريشيا ئه‌بينى له‌ به‌ر ئه‌وه‌ سپيه‌کان زۆر دهرکه‌ون و له‌ به‌ر چاوى نازه‌ بکه‌وى ئه‌ويش ئه‌وى هه‌له‌کيشا.

زۆرى پينه‌چوو خاله‌ وه‌يسه‌ وه‌کو مريشکى ئاوهره‌وت کراوى لى هات، موو به‌ رومه‌تبه‌وه‌ نه‌ما. جا لبيان ئه‌پرسى: خاله‌ وه‌يسه‌ ئه‌وه‌ ريشه‌که‌ت چى لى هات؟ ئه‌ويش ئه‌يوت:

نيوه‌ی که‌وته‌ ده‌ست خازه‌، نيوه‌شى چوه‌ لای نازه‌، خۆيشم که‌وته‌ جامبازه‌. که‌واته‌ ئه‌گه‌ر يه‌کى بيه‌وى هه‌موو رۆژى ده‌ست به‌ ريشيا بينيت و نه‌که‌ويته‌ جامبازه‌ هه‌ر به‌ فاتيله‌ی خۆيه‌وه‌ داکه‌وى باشته‌ره‌. خۆ ئه‌گه‌ر ده‌ست به‌ ريشا هه‌تاييشى ناوى هه‌موو

رۆژی پێش نوێژی شیوان بە گۆیزانیککی تیز ریشەکە ی بناسی با ھەر بە مردنی خۆی بەری،
 ندوھک بە ژانی ھەلکێشانەو. ئەو وەختە بۆ جامبازە کەش ئەگەر سیانیش بێ قەینا کا، گۆم
 ھەتا قوولتر بێ مەلە ی خۆشترە.

- مەلایەک ھەبوو لەو موکریانە مەلا ئەورەحمانی ناو بوو. رۆژیک پیاویک ئەچیتە
 خزمەتی و ئەلی: «ئەگەر یەکن بەرەلەبی بکەویتە سەر شەرمی کچیککی بەر مەمکە،
 دەستنوێژی ئەشکی؟» ئەویش ئەفەرموی: «کتیب ئەفەرموی ئیستە دەستنوێژی ناشکی،
 بەلام کە ھاتوو ئەو کچە گەورە بوو، گەبشتە وەختی بالتق بوون ئەم ئەبی ئەو دەستنوێزانە ی
 ئەو وەختە ی بشواتەو».

- مەلا توفیق حاجی برایم لە سولەیمانی گێرایەو و تی: کابرایەک لە دی «ئاوکورتی»
 ھەبوو ویستی ژن بێنی. ھەر چۆنی بوو ئافەرەتیکیان بۆ دۆزیەو و ھینای. شەوی کە چوو
 لای بۆ ئەو ی بێی بە زاوا، روانی ئافەرەت دانەچیرەتی و ژان ئەیگری. کابرا توورە بوو
 مووی سمیلی راست بوو و ویستی ژنە بکوژی. ئافەرەت کە بە مە ی زانی پیتی وت پیاو کە
 ئەمە کاری خوا یە؛ تۆیش نابێ لە کاری خوا لاریت بیت. راوہستە با منالە کەمان بێ.

لە پاش ئەو کە خوا کورپیککی دا، شەوی کە دەوریان چۆل بوو، پیاوی دانا و بۆ ی
 باس کرد و تی: «پیاو کە! لە بیرتە ئەو سالە کە شیخ تەشریفی ھات-رۆح بە ساقە ی بی!-
 فەرمووی نابێ کەس دەس لە کاری خوا بدا. وەھەرچی بە چاوە بێنن باوہری پێ
 مەکن». بەم قسانە کابرای سارد کردو و جوان گویی بۆ شل کردبوو ئەمجا ئەم بەندانە ی
 بە سەرا ھەلدا:

شام و شیراز و شیتەر	کاردو گیلاخەو کەنگر
مانگیکیان ناوت بردم	دوو مانگیش ئاموشۆت کردم
دوو مانگ و نیو دەستگیران	دوو مانگ و نیو خەنەبەنان

نۆ رۆژیش زەماوەندت بۆم کرد؛ ئەمە نۆ مانگ و نۆ رۆژە کە.

تو خوا پیاو کە بەس نەبوو شەیتان ئەو تاوانە ی پێ نەکردی و خۆم و منالە کە بکوژی.
 کە ئەمە ی وت کابرا ھەلسا و پەلاماری دەستی ژنە ی داو ماچی کرد و تی: «بە خودای
 ژنی زیرەک و عاقل بە کەلکە. ئافەرین ژنە کە بۆ تۆ، کە منت لەم تاوانە گێرایەو».

- لهو بناری شاره زووره پیریزنیک هه‌بوو پووره‌ئامانی ناو بوو. به پاره زوری ناوبانگی ده‌رکردبوو. چند دزیک که‌وتنه سهر ئه‌وه ویستیان بچن پاره‌که‌ی لئ بدزن. شه‌ویک ئه‌چنه سهری و ده‌وره‌ی مال‌ه‌که‌ی ئه‌دن، پووره ئامان هه‌ست ئه‌کا و خه‌وی لئ ناکه‌وئ. دزه‌کان به ده‌وری خانووه‌که‌دا بلاو بوونه‌ته‌وه. بۆ ئه‌وه یه‌کتری ئاگادار کهن ده‌ست ئه‌کهن به فیکه‌فیکه. پووره ئامانیش فیکه‌یه‌کی کرد به ناو فیکه‌کانا و وه‌کو ئه‌وان ده‌ستی پئ کرد. یه‌کئیک له دزه‌کان لئی هه‌ستایه سهر پئ وتی:

پووره ئامانی، پوره‌ئامانی فیکه فیکته کئیرت کوانی؟
 پوره ئامانیش وتی:

من فیکه ئه‌که‌م تا دز بترسی دز له کئیری من بۆچی ئه‌پرسی؟
 دزه‌کان به شیرزه‌بی گه‌رانه‌وه.

- مه‌لایه‌ک هه‌بوو «مه‌لا عه‌به‌نوس»ی ناو بوو. تازه خویندنی ته‌واو کردبوو، له گوندیکی ئه‌و سهرشئوه دلخۆشیان کردبوو که بئ به مه‌لایان و قسه‌شیان دا‌بوویه که ژنیشی بۆ بینن. له پاش ماوه‌یه‌ک کچیکی گه‌لخۆی خاله‌ پیرۆت هه‌بوو له گونده‌که‌یان، که‌سی پئ قایه‌ل نه‌ئبوو له‌ویان ماره‌ کرد.

زوری پینه‌چوو مه‌لا که سهری ئه‌کرد تووکه به‌ری ژنه بلامانی ئه‌لئی کۆریه ده‌وه‌نه. هه‌موو جار که به‌یانی ئه‌چوو بۆ مزگه‌وت ئه‌یوت به ژنه ئه‌و به‌رده‌رگا و هه‌وشه‌ دامالی. ئه‌ویش له مه‌به‌سه‌که‌ی تینه‌ئه‌گه‌یشته ئه‌چوو جوان و پوخت به‌رده‌رگا و هه‌وشه‌که‌ی ئه‌مالی. مه‌لا که ئه‌هاته‌وه‌و ئه‌یویست گه‌مه‌و گالته‌یه‌ک بکا، سهری ئه‌کرد هه‌زار خوزگه‌ به نه‌شته‌را! وای لئ هات ئیتر نه‌یوترا جاریکیکه بچینه‌ لای.

ئافره‌ت، که بینی و مه‌لا به ته‌واوی لئ لالوته، پیریزنیک کۆنه سالی دراوستیان هه‌بوو، چوو باسه‌که‌ی سه‌راپا بۆ گنپراهه‌وه. پیره‌ژن که ئه‌م باسه‌ی بیست کیشای به رانی خویا و وتی: ئای گله‌کویر پئ! من له تافی گه‌نجیما ده‌رزی هه‌زاری وه‌کوو تۆم داوه که چی تۆ چاری شتیکي ئاوات پئ ناکرئ؟

دایره‌ که‌ری خۆی به‌رده‌ست که‌وتبوو. له به‌ر ئه‌وه خۆی له گه‌مه‌و گالته‌ی پئیش نیوه‌شه‌وان ببه‌ش بوو، ویستی ئه‌وه‌نده‌ی تر ئافره‌ته‌که‌ که‌ر کات. پئی وت: رۆله‌ نازاری ده‌وری دۆله! که چوینه‌وه‌ ماله‌وه به ئاگری قوتیله‌که‌ دوا براوه‌که هه‌لک‌رۆزینه‌وه. ئیتر بی تووک و لووس بیخه‌ره به‌رده‌س مه‌لا عه‌به‌نوس.

ئافرەتی ساویلکە چووه بو مالهوه قوتیلە چرای نا بە ناولنگی خۆیهوه. داخەگەم خەپلەکە ی سوتا و بوو بە کۆلە. شەوی مەلا ئارەزووی هەلسا ویستی بچیتە لای، ژنە نەبەشت. بەم جۆرە دوو سێ شەو هەر رێ نەدایە، مەلا ئارامی برآو ویستی بە زۆر ئیشی خێر جی بە جی بکا. ئافرەتی خست و دەریستی داگەند. تەماشای کرد دەورو پستی دواپراوەکە ی زیچکاو زل زلە ی تیا ئەکا. کە ئەمە ی چاوپینکەوت دلێ تیکچوو کەوتە قەپ و قوپی رشانەوه. لە مال دەرهپری و هەر بەو شەوه ئەو ئاواپیهی بەجهیشت و حەو قوناغ لەوئ دوور کەوتەوهو بوو بە مەلای گوندیکی تر.

لە پاش ماوهی سالتیک کە ئاسکۆلی ناولنگ کولۆل بە تەواوی چاک بووهوه، ئەم نامە یە بو مەلا نووسی:

گیانی شیرینم مەلا عەبەنووس بەر دەرگای مالت لی مەبە مایووس

وەک بەری هەسان سافەو لووس و پووس

مەلا عەبەنوسیش بەم جۆرە وەلامی بو نووسیهوه:

تاقە کچەکە ی خالە پیروتی هەر چەن شەوهکە ی پارم وە بیر تی

جەرگ و هەناوم لە بەر یەک دەرتی

ئیتەر بپرای بپرای مەلا جاریکی تر نەچووه لای.

- لە گوندیکی ئەو بناری هەورامانە کور و کچیک دلخوازی یەکتر ئەبن. بەلین بە یەک ئەدەن کە شەو لەو دیوی تەیمایی حەوشەکەوه یەکتر ببینن. دنیاش قەوشی پایز ئەبن، شەوی لە کاتی خۆیا کورە دیت. بەلام کچەکە لە بەر ئەوه میوانیان ئەبن بۆی رێ ناکهوی بچیت. هەر چۆن ئەبن خۆی ئەگە بنیتە هەیان. کورە لە دوورەوه ئەبیینی ئەم هەلبەستە ی بە سەرا هەلئەدا:

بالا بەرزەکە ی مووروو لە گەردن سەرما کوشتمی بیره گوو کردن

کچەش لە ولاما ئەلێ:

سەرما نەیکوشتمی چاوت دەر بایە برۆ یانە ی خۆت ئیستە گووم نایە

- پیاویک هەبوو لە سولهیمانی خالەمهحموی ناو بوو؛ ئیجگار تۆرەو کە لە شەق بوو. زۆریش پیر بووبوو، لە بەر پیری چاوی کز و گویی گران بووبوو.

ئیواره‌یه‌ک له سەر سه‌کۆکه‌ی مزگه‌وتی سه‌یدحه‌سه‌ن له سابوونکه‌ران خه‌لکه‌که‌ کۆ بوونه‌وه بۆ نوێزی شیوان و دهمه‌ ده‌می بانگ بوو. خاله‌ مه‌حمویش له‌وئ بوو، دانیشتبوو؛ به‌لام ریزی سه‌فه‌که‌ی تیکدا‌بوو. بانگ و تراو قامه‌ت کراو ئیمام چوو‌ه محرابه‌وه‌و خه‌لکه‌که‌ هه‌موو وه‌ستا بوون ده‌ستیان به‌رز کردبو‌ه‌وه‌ دو‌عای پیش نوێزه‌که‌یان نه‌خویند. خاله‌ مه‌حمو ناگای له‌مانه‌ هه‌یج نه‌بوو. پیاویک شانی گرت پیتی وت خاله‌ مه‌حمو نه‌وا نوێزه‌ تو‌زی خو‌ت ریکخه‌ با ریزی سه‌فه‌که‌ تیک نه‌چن.

هه‌ر کابرا ئه‌مه‌ی وت خاله‌ مه‌حمو تو‌ره‌ بوو ده‌ستی کرد به‌ قسه‌کردن و وتی: «ئای! تو‌ چیت داوه‌ به‌ سەر منه‌وه‌؟ لیره‌ش وازم لئ نایه‌نن، ئه‌مه‌ ده‌ردی کابرایه‌تی که‌ ژنه‌که‌ی دو‌ستیکی هه‌بوو له‌ بن دار هه‌رمی که‌ خه‌ریکی گه‌مه‌و گالته‌ بوون و سه‌ریان له‌ کابرای میردی ژنه‌ تیک دا‌بوو. ئاخ‌ر بابه‌ تو‌ چیت داوه‌ به‌ سەر منه‌وه‌؟»

ئه‌وا به‌ ده‌نگی به‌رز ئه‌م قسانه‌ ئه‌کا و له‌و کاته‌دا مه‌لا له‌ دو‌عا بووه‌و نیه‌تی دابه‌ست و به‌ ده‌نگی به‌رز وتی: «الله‌اکبر». خه‌لکه‌که‌ش هه‌موو نیه‌تیان دابه‌ست و مه‌لا که‌وته‌ خویندنی سو‌ره‌ی «الحمد».

خاله‌ مه‌حمویش هه‌ر له‌ شوینه‌که‌ی خو‌ی دانیشتبوو‌ه‌و گه‌رم بووه‌و ناگای له‌ ئیمام نییه‌ که‌ نوێزی دابه‌ستوو‌ه‌ هه‌ر ئه‌لی: ئاخ‌ر باوکم تو‌چیت داوه‌ به‌ سەر منه‌وه‌؟ به‌ خوا سه‌یره‌ ئه‌مه‌ ده‌ردی کابرایه‌تی ئه‌یه‌وئ س‌ه‌رم لئ تیک بدا، جا وه‌ره‌ له‌ داخا مه‌ره‌ه. ئه‌مه‌ راست ده‌ردی کابرایه‌تی ئه‌لی:

«کابرایه‌ک ژنیکی هه‌بوو، ژنه‌که‌ی له‌گه‌ل کابرایه‌کی ترا ده‌ستیان تیکه‌لاو کردبوو، هه‌موو جار پیکه‌وه‌ گه‌مه‌و گالته‌یان نه‌کرد. رو‌ژیک دو‌ستی ژنه‌که‌ به‌ ژنه‌که‌ی وت ئه‌گه‌ر جاریک له‌ به‌رچاوی میرده‌که‌ت پیکه‌وه‌ دروست نه‌بین من به‌روا به‌ دو‌ستایه‌تی و خو‌شه‌ویستی تو‌ ناکه‌م.

ژنه‌ش وتی باشه‌ ئه‌مه‌ شتیکی ئاسانه‌. سه‌به‌ینی تو‌ بچۆره‌ بن دار هه‌رمیکه‌ی خو‌ار ناواییه‌وه‌، منیش له‌ گه‌ل میرده‌که‌ما دین بۆ ئه‌وئ جا له‌وئ ئیشی خو‌مان نه‌که‌ین.

ئه‌وا مه‌لا خه‌ریکی «الحمد» و خاله‌ مه‌حمویش خه‌ریکی ئه‌م قسانه‌یه‌. خه‌لکه‌که‌ش له‌ به‌ر پرم‌وه‌و‌ری پیکه‌نین هه‌ندیکیان نو‌ژیان پریوه‌و هه‌ندیکیان هه‌ر خو‌یان گرتوو‌ه‌. مه‌لا گه‌یشته‌ «ولالقاین»، مه‌ئومومی به‌ جارئ وتیان «ئامین»! له‌م کاته‌دا خاله‌ مه‌حمو وتی: «به‌یانی ژنه‌ به‌ میرده‌که‌ی وت پیاوه‌که‌ با بچین بۆ بن داره‌رمی که‌ سه‌یرانیکیش نه‌که‌ین و هه‌ندئ هه‌رمیش دینینه‌وه‌. پیاوه‌ وتی باشه‌و لیباندا رو‌یشتن. که‌ گه‌یشته‌ بن دار هه‌رمیکه‌ له‌

پاش تۆزیک ژنه وتی پیاوه که من ئەچمه سەردارەکه، هەرمیکە ئەتەکینم و تۆش کۆی
 کەوه.

ئەمە ی وت و چوووە سەر دارەکهو دەستی کرد بە هەرمی تەکانن؛ پیاوێش کۆی
 ئەکردهوه. کوتوپر ژنه که قیزانی وتی: «ئەپرۆ پیاوه که ئەوه کییە سوارت بووه؟» پیاوه که
 وتی: ئەوه شیت بوویت؟ سوار بوونی چی؟ ژنه وتی: ئای، ئای پیاوه که خۆ ئەوه خستی و
 هەر بە تەواوی سوارت بوو ئەپرۆ پیاو چۆن سواری ئەبن؟ پیاوه له خوارەوه وتی: «کچی
 ئافرەت ئەوه تۆ ئەقلت له سەر خۆتە؟ ئەوه ئەلینی چی؟» ژنه قیزاندی و کەوتە خۆی و پەله
 پەل وا خەریکه دیتە خوارەوه دەستی کرد بە جینودان وتی: «کۆرە سەگی سەگباب! چە
 رایەت ئەکەوئ تۆ سوار مێردی من ئەبی؟ کۆرە پیاوه که بۆ خاتری خوا خۆ ئەوه لنگی
 گرتی بە شانەوه، تۆ پیاویکی زرت و زەلامی عەیب ناکە ی وەکو ژن له ژیر ئەو زرتە بۆزە
 سەگبابەدا کەوتوو.» پیاوی مێردی هەروا دەمی بوو بە تەلە ی تەقیوووه وتی: «کچی خوا
 بتگری ئەمە قسە یە ئەیکە ی! پیاوی چی، لنگ بە شانەوه گرتنی چی؟ تۆزئ ئەقلت بێنەوه
 سەر خۆت و زمانی خۆت بگرە.» ژنه بە پەله پەل رایکرده خوارەوه زەلامی سەر مێردەکه ی
 بگری.

لەم کاتەدا مەلا سوورە ی «قل هو اللّٰه» یشی تەواو کردوو چوو بە روکوعا وتی:
 «اللّٰه اکبر». خالە مەحمو وتی: «ژنه هاتە خوارەوه و هیچی بەرچاو نەکەوت. وتی ئەپرۆ
 چی بوو من چاوم پێکەوت؟» ئا تۆ خوا پیاوه که بۆ من هیچ کەلکی نییە؛ تۆ بچۆرە سەر
 دارەکه هەرمیکە بته کینەو من کۆی ئەکەمەوه.

مێردە چوووە سەر دارو دەستی کرد بە هەرمی تەکانن، لەم لاوه دۆستی ژنه که له پەنا
 بەردیکا خۆی حەشاردبوو، هاتە دەرەوه و هات بە لای ژنه کهوه و دەستی کردە ملی و
 ماچیکێ کردەوه. پیاوی مێردی له سەر دارەکهوه وتی ئای ژنه که ئەو زەلامە کییە وادەستی
 کردە ملت و ماچی کردیەوه؟ ژنه وتی ئەپرۆ پیاوه که ئەوه ئەلینی چی؟ زەلامی چی و
 ماچی چی؟ ئاخە منیش وام ئەوت تۆ بروات نەئەکرد. ئەمە هەرمی و دارەو ختوی لئ دیارە.
 زۆری پێنەچوو خیرا کابرا سواری ژنه که بوو. کابرای مێردی له سەرەوه ئاگری تیبەر
 بوو هاواری کرد ئەری سەگی سەگباب! ئەوه چە رایەت ئەکەوئ سواری ژنی من ئەبی؟
 ژنەش هەر ئەلئ پیاوه که شوورەییە قسە ی و مەکه پیاوی چی و سوار بوونی چی؟»

لەم کاتەدا ئیمام رکاتی یەکەم و دووهمی تەواو کردبوو چوو بوو بە روکوعا و سەری
 بەرز کردەوه و وتی: «سمع اللّٰه لمن حمده». خەلکیش ئەوی له نوێژا ماون، ماون ئەوی

نوژی برپوهه یه کئی کردوویه به که وشه کانیا و بوی دهرچووه و یه کئی له بهر پیکه نین ناگای له خوی نه ماوه مه لاش لئ بووه به کورده ناموسی ناتوانی نویره که ی بیړی، به لام له بهر قولپی پیکه نین ئه ویش نازانی چی ئه لئ و هوشی به لای نویره وه نه ماوه له بهر دهنگی خاله مهحمو گوئی له دهنگی خوی نییه. خاله مهحمو وتی: «پیاوه به پهله پهله دهستی کرد به هاتنه وه خواره وه له سهرداره که. ئه و له نیوه ی داره که دا بوو له م لاوه هه تیوه ی دؤستی ژنه لنگی گرت به شانوه وه تپی بهر بوو. میرده له و سهره وه ئاگری تیه ر بوو، وتی ژنه که خوا بتگری خؤ ئه وه لنگی گرتی به شانوه وه خرابی کردی. کوره کابرا سه گی سه گباب نه که ی، ها نه که ی کوره نه که ی. ژنهش له ژیره وه هه ر ئه لئ: پیاوه که ئه م قسانه چییه تو ئه یکه ی؟ زه لامی چی و پیاوی چی؟ ئاخو منیش له سهر داره که بووم ئه وه بوو هاوارم ئه کرد و تو ئه تووت هیچ نییه؛ ئیستهش ئه مه ی من وه کو هینه که ی تو وایه.

کابرای میرده هاته خواره وه، تا ئه و هاته خواره وه هه تیوه له ئیشی خوی بوه وه وه هه پای کرد و ژنه هه ستایه وه. پیاوهش به خه نجه ری رووته وه هه پای کرد به شوین هه تیوه دا. ژنه تونگ میرده که ی خوی گرت و وتی پیاوه که ئه وه تو شیت بویت وا که وتوویته جامبازه و قسه کردن له م دهشته دا. پیاوهش خوی رانه پسکینی و ئه لئ کچی قه حبه به ره لام که ئه وا دهر باز بوو. ژنهش هه ر ئه لئ: «بسم الله، بسم الله، ئه یه رۆ پیاوه که ئه وه شیت بویت؟»

تا کابرا خوی له دهستی ژنه راپسکان هه تیوه دهرچوو خوی ون کرد. ئه مجا دهستی کرد به سهرزه نشت کردنی ژنه که ی. ژنهش ئه یوت ئاخو پیاوه که منیش له سهر داره که هه ر ئه وه بوو که بهرچاوم ئه که وت و که چی توش ئه تووت هیچ نییه و منت به شیت دهر ئه کرد. ئه و وه خته که من له سهرداره که هاوارم ئه کرد تو هیجت ئه دی؟ پیاوهش وتی نه هیچ نه بوو. وتی: که واته هینه که ی توش هه ر وابووه. هیچ نییه و غایه له مه که. ئه مه هه رمی داره و خیوی لئ دیاره.»

خاله مهحمو وتی ئیسته ئه م کابرایهش ئه یه وئ دهردی ئه و کابرایه به سهر من دهرتینی؛ ئاخو یه کئی نییه لئی بیرسی ئه ری بابه تو چیت داوه به سهر منه وه؟ چاک دائه نیشم، خراب دائه نیشم به تو چی؟ چاک دانیشه، چاک دانیشه بوچ سهرم لئ تیک ئه ده ی دهردی ئه و کابرایه. له م کاته دا مه لا له ته حیات بووه وه وتی: «السلام علیکم».

خالە مەحموو سەعاتە کە ی دەرهیتنا و نای بە سەر لووتیهووە و تی: «خۆ ئەو بە بانگ درەنگە. وەها بێ مەجھوری سەگیاب لە کوێبە بانگ بفرموی». خەلکە کەش بە مەلا و نوێز کەرەووە بە دەم پێکەنێنەووە هەر یەکە بە لایەکا هەلاتن.

- کابرایەک هەبوو حەسەنی ناو بوو. لەگەڵ ھاوڕێکیا ئەچن بۆ شار و ئەچنە سەر دووکانی کابرایەکی کەوشدوور؛ جووتی کەوشی لێ بکرن. کابرا کەوشە کەیان بۆ دینی و لە پاش چەندوچوونیکێ زۆر بە دە قەرانی رێ ئەکەون.

حەسەن ئەلێ: «برا بە خوا تۆی خاترمان بگریت». کابرای کەوشدووریش ئەلێ بە خوا برا خاترانە ی تیا نەماووە لەو زیاتر ناتوانم خاترتان بگرم. حەسەن توورە ئەبێ و ئەلێ: «دەسا بکەم وەقنگ دایک ئەو کەسەووە کەوش لە تۆ ئەستینی. کورە تۆ پیاگ ناناسی». ئەکا بە پەلی ھاوڕێکەیا و ئەرۆن.

دراوسی دووکانیکی کابرای کەوشدوور ئەبێ لەو بەرەووە ئەچنە ئەوئ ئەو کابراش ناگای لە کەین و بەینی ئەمان بوو. هەر ئەمان ئەچنە ئەوئ خیرا لە سەر دووکانە کە ی راست ئەبیتەووە ئەلێ فەرموو دانیشن چی ئەفەرموون وا لە بەر دەستتانا یە. حەسەن ئەلێ: «بە خوا برا جووتی کەوشمان گەرە کە وەلێ تۆی کەوشینی فرە خاسمان بۆ بیتری و خاتریشمان بگریت». ئەویش ئەلێ: پیاوی وەکو ئیو، یەکی پیاوی بێ چۆن خاتری ناگری؟ هەر پەلامار ئەدا جووتی کەوشی پێسی لە پێسی بزن دروست کراویان بۆ دینی و بەرۆیک پاکێ ئەکاتەووە ئەیداتە دەستیان. حەسەن ئەلێ: تۆ خوا براکە تۆ ئەو شیخ کەریمە ئەمە کەوشینی خاسە؟ کابرای کەوشدوور لە دەستی وەرئەگری و بە بۆنە ی پاک کردنەووە ئەبیتنی بە لارانی خویا و ئەلێ: «بەو شیخ کەریمەو بە سەری تۆ -سەری تۆ زۆر عەزیزە لە لام- کەفەلە کەفەلە». کابرا ئەلێ: «برا ئیتر هیچ مەیزە دلم بوو وە ئاوتنە».

ئینجا دینە سەر نرخە کە ی. کابرای کەوشدوور لە پێشا دینی تۆزی چەرم بە سەرە گازیکی لە پارچە چەرمیک ئەکاتەووە ئەلێ: «جاری ئەمە خاترانە کە ی؛ ئەمە هەلگرە هەر وەخت کەوشە کە درای پێی پینە بکە». پاش ئەووە کەوشە کەشی ئەداتنی بە دوانزە قەرانی و پێ ئەلێ برا گلەبی نەکە ی نەلێی خاتری نەگرتم.

کابرا کەوش ئەداتە بن دەستی و تۆزە چەرمە کەش ئەخاتە باخەلی و ئەلێ برا: «وا مەیزە؛ بۆچ گشت باوہ حیزی ھاومالی ئەو دەویتی باو کە ی ئەو بەرتە کە پیاگ نەناسی؟ ئەو باوہ حیزە ئەگەر تۆزی چەرمی وە خاترانە بێ بداینا یە وای ئەزانێ لە پێستی گونی ئەکەنەووە.

ئەى بکەم وه قنگ دایکتەوه، برا گجاری ئیتر تینهوه سەر دووکانەکی تو». ئەمه ئەلئ و لئ ئەدهن ئەرۆن.

- کابرایەک له ناو بازاردا تۆتەلهسەگ و دێلهسەگیکی له بەردهم خویا دانابوو ئەیفروشتن. کابرایەکی تر چوو لئ بکری، کابرای خاوهن سەگ وتی: تۆتەلهکه به چوار قهران و دێله که به دوو قهران. کابرای کربار وتی چۆن ئەبی گەوره که به دوو قهران و پچوکه که به چوار قهران؟ کابرای خاوهن سەگ وتی: «ئاخر باوکم ئەوهیان هەر سەگه، بهلام ئەمهیان سەگی کوری سەگه».

- مەلایەک وه عزی ئەدا ئەیوت هەرکەس ئەگەر بیت و دزی بکا له روژی قیامەتا خوا تۆلهی لئ ئەکاتەوه. کابرایەک دانیشتیوو گوئ له وه عزه که ئەگرت وتی ماموستا خوا تۆلهی چی له پیاو ئەکاتەوه؟ من ئەگەر دزییکم کرد ناچمه ژیری تا تۆلەم لئ بکاتەوه؛ خۆ به زۆریش نای سەپینی به سەرما. ماموستا وتی وا نییه باوکم. خوا خوی پینەزانئ و شایه تیش شایه تیت له سەر ئەدا و ئەو وهخته حوکم ئەدا به سەر تا.

کابرا وتی دەسا من ئیسته به خوا ماموستا بزنیکم دزیوه و خواردم کەسیش نه بزانیوه، ئیتر ئەم شایه ته له کوئ دیت و شایه تیم له سەر ئەدا؟ دیاره خۆیشم نایلیم. ئەوا وه کو ئاوی پار رویشتوو براهه وه ئیتر تۆله سەندنه وهی چی؟

ماموستا وتی: خوا دەست و قاچ و زمانی خۆت له سەر خۆت ئەکا به شایهت و ئەمانه دینه قسه کردن و شایه تیت له سەر ئەدهن. کابرا وتی: «ماموستا جا منیش ئەلیم شایه تی ئەمانه قەبول نییه. ئەلیم ئەمانه هەموو له دنیا دا عەزیه تم داون، ئیسته رقیانه لیم و بۆیه شایه تیم له سەر ئەدهن».

ماموستا وتی: «که تۆ وات وت خوا بزنه که زیندوو ئەکاتەوه و ئەیهینیتته بەردهست و ئەیهینیتته قسه و بزنه که شایه تیت له سەر ئەدا ئەلئ من بزنی فلان کەس بووم و ئەم پیاوه دزیمی». کابراش وتی ماموستا که بزنه که بیان هینایه بهر دەستم ئەنەوم له ریشی و ئەیده مه وه دەست خاوه نه کهی و ئەلیم ها برا ئەوه خۆت و بزنه کهت. ماموستا ئیتر وهستا و هیچ قسهی پئ نه کرا.

- کابرایه کی «بئ سهری» شهوئ دز نه چیتته سهری و شتومه کینکی زوری نه با. به بیانیه نه چیتته لای «شیخ عهولسه مهدی مهولاناوا» که به کهرامهت بوی بدوزیتته وه. نهویش پی نه لئ: باوکم کهرامهتی ناوئ سه گیک راگره و ئیتر مالت نادزری. کابراش نه لئ: «یا شیخ! سه گیکمان ههس له مالا، سه گ نییه! وه قورعانهی تو لیت خویتدگه باوکی تو له قهوره که دویشده و ده می ناگه وه یه کا ئه و سبلوته ده می نه نییاگه وه یه کا؛ که چی ئه و دزه سه گ باوکهش ده سی خوی ههر وه شان».

- شیخ محهمه دئه مینی میرانی له خانه قا بوی گپرامه وه وتی:
له قوتابخانه دهرزم به مناله کان ئهوت، له دهرزه که دا ئه وه هاته پیشه وه که مریشک چی ئه خوا. منالیک وتی گهنم ئه خوا؛ یه کینکی تر وتی جو؛ یه کینکیظتر وتی ههرزن و ههر یه که شتیکی وت. وتی سه یرم کرد له تاخری هه موویانا یه کینکی تر په نجهی هه لبری. وتم بلئ بزائم تو نه لئ چی؟ وتی: «ئه فه نی گویش ئه خوا».

- شیخ سه عیدی حاجی شیخ عهلی له سوله یمانی چند قسه یه کی بۆ گپرامه وه وتی: سئ چوار کابرای ئه و شماره زووره هاتبوونه سوله یمانی بۆ شتومه ک کرین. ری یان که وتبوه دوکانی حاجیه ک، وا دیاربوو قولی بریبوون. چوو بوون له بن دیواری مزگه وته که ی ناو بازارا دانیشتیبوون. له داخا وه کوو گهلای دار جنتیوان ئه دا. یه کینکیان وتی: «تو خوا برا واز بیرن تازه گاله گالی چیتانه؟ ریامه ریش باوک دوو سه دوو په نجا چاره ک حاجیا». حاجی ئه ولای حه مه خه یات هه بوو، له و کاته دا به لایانا تیپه ری و گوئی له قسه که یان بوو وتی: «تو خوا برا گیان بیست و دوو چاره کی منی لئ دهر بکه».

کابرا نه لئ به خوا مامه حاجی له گهل توّم نه بوو. نه لئ: «برا تو بیست و دوو چاره که که ی منی لئ دهر بکه، ئیتر هه قم نیه به سه ر ئه وانیره وه».

- فه قیه ک ئه یه وئ له پشت ماموستا که یه وه نوێز دابهستی، ماموستا وه سواس بوو نیه تی بۆ نه هات ئه یووت: «نیه تمه سی ره کات نوێزی ئه م شیوانه ئه که م بۆ خوا». که نه هات بلئ: «الله اکبر» ئه سلمیه وه بوی نه نه هات. لای ئه کرده وه به م شان و به و شانی خویا و ئه یوت: «تف تف! اعوز بالله من الشيطان الرجيم». فه قی به جاری وه ره ز بوو وتی: «ماموستا

تف له خۆت! به خوا شه‌یتان نیه خه‌تای خۆته تۆ که نویت ره‌وان نییه پیتش نویتۆی بۆ ئەکه‌ی؟»

- کوریکێ هه‌رزه‌کاری تامه‌زرۆ ژن دیتنی، چهند شه‌ویکی پێی ئەچی روو ئەکاته ژنه‌که‌ی و ئەلێ: «تۆ ئەزانێ له به‌رچی باوکم ئەوه‌نده دایکمی خۆش ئەوی؟» ئەلێ نه‌. ئەمجا ده‌ست ئەخاته سه‌ر وانیکێ ژنه‌که‌ی و ئەلێ: «له به‌ر ئەوه ئەم شته خۆشه‌ی پێوه‌یه».

- شیخ‌بابه‌عه‌لی له سوله‌یمانی له سه‌ر سه‌کۆی مزگه‌وته‌که‌ی خۆی دانیشتیوو، ئەبینی کابرایه‌ک له ئاو ده‌ستخانه‌کان زرموکوت هه‌ر له‌نه ئەمالێ به‌ ئه‌رزه‌که‌دا. ئەویش ئەچی لێی ئەپرسی ئەلێ بڕام ئەم ته‌په‌ ته‌په‌ت له‌ چیه؟ ئەلێ قوربان چی پاش میزم هه‌یه. ئەلێ: «ده‌سا بڕا به‌ خوا تۆ ئاوا بکه‌ی و ئەمه‌ خووت بێ، پاش گویشته‌ ئەبێ».

- کابرایه‌ک له‌و شاره‌زووره کوریکێ خزمی ئەبێ ده‌می بوو چاوی پێ نه‌که‌وتبوو. به‌ سه‌ردان ئەچینه‌ مالیان. سه‌یر ئەکا سه‌وت ژن له‌ ماله‌که‌دا دانیشتیوو؛ ئەمانه‌ی جاران نه‌دیوو. ئەپرسی ئەلێ بڕام ئەم سه‌وته‌ چیتن؟ ئەلێ: «هه‌ر سه‌وتیان بیژن ژنمن». ئەلێ ئینجا چۆن به‌ ختیویان ئەکه‌ی؟ ئەلێ: «بڕا، ئەگه‌ر کراسیان بۆ بسینم سه‌وت، که‌وايان بۆ بکه‌م سه‌وت، که‌وشیان بۆ بیژم سه‌وت؛ گشتی سه‌وت. به‌م جوّره له‌ گه‌لیان ئەچم وه‌پێوه». ئەلێ: «تۆ خوا بڕا له‌ شه‌رعا شه‌رمی بۆ نییه، ئەی ئیشی شه‌رعیان چۆن له‌ لا ئەکه‌یت؟» ئەویش ئەلێ: «بڕا ئەمه‌ له‌گشتیان بێ قه‌ره‌ تره‌. له‌ شار شتیکیان داهاوردگه‌ پێ بیژن قۆپیه؛ هه‌ر سه‌وتیان ریز ئەکه‌م و دانیه له‌و قۆپیه تازانه‌ تیرم کۆت کۆتی ئەکه‌م و ئەبخمه‌ مه‌عه‌بێنیا نه‌وه. له‌م سه‌ره‌وه خۆمیان پیا ئەده‌م؛ ئەگه‌ر هی سه‌وته‌میشیان وه‌ته‌واوی نه‌یگرێ، ختوکه‌یه‌ک وه‌ به‌ر میزلدانیا هه‌ر تیت».

- شتی وا چۆن روو ئەدا؟

تازه شه‌مه‌نده‌فه‌ر داهاتیوو، کابرایه‌کیان کردبوو به‌ مه‌عموری سه‌ر چوارده‌پریانی شه‌مه‌نده‌فه‌ره‌که‌. دوو به‌یداخیان دابوه‌ ده‌ست و فیکه‌ فیکه‌یه‌کیش به‌ لا‌قه‌دیوه‌ بوو. که‌ شه‌مه‌نده‌فه‌ره‌که‌ له‌ دووره‌وه ئەهات و بۆره‌که‌ی خۆی لێ ئەدا، ئەم کابرایه‌ ئاگادار ئەبووه‌وه،

ئه‌میش فووی ئه‌کرد به فیق‌فیکه‌که‌ی خویا و به‌یداخه‌کانی رانه‌وه‌شان بۆ ئه‌وه ریکه‌ی خه‌ته‌که بۆ شه‌مه‌نده‌فهره‌که به‌ره‌لا بکری.

جا ئه‌م کابرایه ژنیکی عه‌ره‌بی هینابوو. به شه‌وه که ئه‌نووستن -بیلامانی- بۆنی تس زۆر ئه‌بوو. کابرا به ژنه‌که‌ی ئه‌وت تۆیت. ژنه‌که‌ش ئه‌یوت من نیم، تۆیت. ئاخ‌ر قسه‌یان هاته سه‌ر ئه‌وه که یه‌کن پشقلی بخه‌نه قنگیانه‌وه؛ ئه‌گه‌ر دوا براره‌که هات پشقله‌که دیاره ده‌رئه‌په‌ری و ئه‌وه وه‌خته ده‌ر ئه‌که‌وی که کامیان.

له سه‌ر ئه‌م ته‌کبیره سه‌رو پشقلیان خسته قنگیانه‌وه نووستن و شه‌وی که کابرا خه‌به‌ری بو‌وه سه‌یری کرد پشقله‌که‌ی ده‌ره‌په‌ریووه نه‌ماوه. له ترسی ئه‌وه که دوا جار ژنه‌که‌ی پنی بلنی دیاره بۆنه پیسه‌که هی تۆیه ده‌ستی گتیرا بۆ پشقلیکه‌ی تر که بیخاته خۆبه‌وه و رزگاری بی. چاوی به خه‌وه‌وه بو هه‌روا ده‌ستی ئه‌کوتا کوتوپر فیق‌فیکه‌که‌ی به‌رده‌ست که‌وت، لای وا بوو پشقله. ته‌پانیه خۆبه‌وه نووست. زۆری پنی نه‌چوو کابرا تسی هات و له کونی فیق‌فیکه‌ خه‌به‌ری بو‌وه‌وه. لای وا بوو ئه‌وه شه‌مه‌نده‌فهره هات، هه‌ر خیرا راست بو‌وه ده‌ستی دایه به‌یداخه‌کان و ده‌ستی کرد به بال راوه‌شاندن و به‌یداخ هه‌لته‌کاندن. فیق‌فیکه له ژیره‌وه هه‌ر خه‌ریکه. ژنه‌که‌ی خه‌به‌ری بو‌وه‌وه، سه‌یری مه‌رده‌که‌ی کرد پنی وت ئه‌وه بۆچ وا ئه‌که‌ی؟ وتی: ئاخ‌ر ئه‌وه ته‌ شه‌مه‌نده‌فهره هات. وتی: «کوره شه‌مه‌نده‌فهری چی؟ تسه‌که‌ی خۆته ئه‌م گیز و هۆره‌ی ناوه‌ته‌وه».

- کابرایه‌کی «یۆسۆجانی» ره‌مه‌زان له شاره‌زور ما‌بو‌وه‌وه نه‌چوو بۆ کویستان. دنیا قرچه‌ی هاوین بوو؛ زۆر گه‌رم بوو. ئه‌ویش به رۆژوو بوو. ئه‌که‌وته ده‌مه‌ ده‌می عه‌سر تینوییه‌تی به جاری شه‌ره‌ی ئه‌کرد. گۆمیک به قنگی خه‌له‌که‌وه بوو هه‌موو رۆژیک ئه‌چوو له گۆمه‌که له به‌ر تینوییه‌تی مه‌له‌ی ئه‌کرد. که خۆی هه‌لته‌قولتان له ئاوه‌که له ژیره‌وه تیرو پر ئاوی ئه‌خواره‌وه. که سه‌ری ده‌رئه‌هینایه‌وه ئه‌یوت: «بکه‌م وه قنگ دایکته‌وه ره‌مه‌زان! خۆ تۆ دایکت گام بۆچ من ناتوانم فیلت لنی بکه‌م و تر ت بۆم».

- عه‌به‌ی مه‌لاحه‌سن هه‌بوو. سالیکی ئه‌چینه خه‌لیکی نیشته‌جی سمایل عوزه‌یری له‌وه بناری چه‌قزو قایکه‌نه بۆ مه‌لایه‌تی ره‌مه‌زان. هه‌موو ئیواره‌وه پارش‌توییک که ئه‌م ده‌ستی ئه‌کرد به بانگ و سه‌لا، که‌ریکیش له‌وی بوو ئه‌ویش ده‌ستی ئه‌کرد به زه‌ره‌زه‌ر. جه‌ژن نزیک بو‌وه‌وه عه‌شیره‌ت لنی کۆ بو‌ونه‌وه و تیان: «مه‌لا تۆش وه‌کو مه‌لاکه‌ی پارمان له‌گه‌ل مه‌که؛

جو شمان لئ مه سینه». ئەلئ: برا ئەگەر نەشمدەنی هەر ئەبئ بمدەنی؛ چونکە مەلاکە‌ی پار هەر خۆی بوو، من ئیمسال هاوریکم هەیه. من بانگەکم ئەدا و ئەو سەلای ئەکرد، خۆ ئەمە‌ی بە خۆرایئ نەکردوه؛ ئەبئ جۆکە بدم بەو. ئەلئین مەلا هاوریت لە کوی بوو؟ خۆ نۆ هەر خۆتیت. ئەلئ: ئەو کەرە‌ی ئەو بەره، هەژارە دەمی بە بەکا نەناوه؛ لە گەل بانگی سن ئەو سەلای خۆی کردووه. ئەلئین: «برا خۆ کەرەکە باوکت نیه؛ خیزانی خۆمانە هەقەکە‌ی ئەوت نادەینی خۆمان لە باتئ ئەو ئەیخۆین. ئەوا بەشەگەنمی خۆت و خوات ئە گەل». مەلا بۆ ریش چوو سمنلئشی نایە سەری.

- شیخ مارف سەعاتچئ لە کەرکوکەوه بۆی نووسیم وتئ: کابرایەکی کەر دراوسیتیه، نەخۆش بوو هەستا چوو بۆ سەردانی. گویزیان هەبوو، هەندئ گویزیشی بە ناوی دیاریه‌وه بۆ برد. کە چوو دانیشت لە نەخۆشەکە‌ی پرسئ ئیستە چۆنئ؟ کابرای نەخۆش وتئ زۆر خراپم. ئەم لای وا بوو ئەلئ زۆر چاکم، ونئ «الحمد لله».

لئئ پرسئ خواردنت چیه‌و چی ئەخۆئ؟ وتئ: برا خواردنی چی؟ خواردنم زەهرئ مارە. وتئ یارەبئ لە گیانت خۆش بئ! ئەلئ کئ دەرمانت ئەکا؟ ئەلئ: کئ ئەیکا؟ ئیزرائیل. کەرە ئەلئ: قەومی خیر ئەبئ ئیشەللا! ئەلئ: مال و منالەکەت چۆن خزمەتت ئەکەن؟ نەخۆشەکە ئەلئ: پیاو نەخۆشی درێژە‌ی کیشا مال و منالئشی لئئ وەرەس ئەبن. ئیستا وام لئ هاتوووە ئەزانم کە من مردم چوار رۆژئ پئ ناچی ژنەکەم شوو ئەکا. کەرە ئەلئ هێچ خەم مەخۆ من ئامادەم بۆ هەموو خزمەتیک لە باتئ تۆ. کەرە گویزەکان لە کۆشیا ئەبئ، تومەز رانکەکە‌ی درابوو، هەموو گەل و گونی بە دەره‌وه بوو، خۆئ ئاگای لئ نەبوو. نەخۆشەکە دەستی بۆ رانەکیشئ ئەلئ کۆشت داپۆشە. کەرە وا ئەزانئ پئئ ئەلئ ئەوت بۆچی هیناوه، ئەلئ وەللا هیناومە بۆ منالەکان گەمەو گالته‌ی بئ بکەن.

- کابرایەکی هەورامئ لە گەل ژنیکا دەست تیکەل ئەکاو دەوریکئ زۆر بە گەمەو گالته رای ئەبویرن. لە پاشا کابرا ئەچئ بۆ حەج و لە حەج تۆبە ئەکاو خۆئ لە هەموو گوناحئ ئەشواته‌وه و ئەگەر پتەوه بۆ ولات. کە نزیکئ ئاواپئ ئەبیتەوه گویی لە دەنگئ سیاجەمانە ئەبئ. دەنگەکە کاری تئ ئەکا، کە چاک گوی رانەگرئ سەیر ئەکا ئەمە دەنگئ ژنەکە‌ی دۆستیه‌تئ.

به دم دهنگه که وه ئه‌روا ته ماشا ئه‌کا راسته ئه‌مه دۆسته که ديه تي وا به سهر دار توویکه وه. توو ئه‌ته کینی و ده‌ریشتی له پیتیا نییه. که بهم جۆره چاوی پی ئه‌که وی هه وه سی جارانی هه‌ئه‌ستیه وه پیتی ئه‌لئی: «چه مانو جارانوو حاجی! وه زهره با یو که رمی. مه‌لوو چه جیکی تهرت په یکه روونه!» واته: چاوه کانی جارانی حاجی! ودره خواره وه با یه کیکي تر بکه‌ین. ئه‌چم چه جیکی تهرت بو ئه‌که‌م.

- مه‌لا قادری بیاره [زاوی] شیخ ره‌زای عه‌بابه یله ئه‌بی. شیخ ره‌زا نوێز ناکات: مه‌لا ئه‌فه‌رمووی یا شیخ! توو سه‌یدیت و ریشت سپیه و خه‌زووری منیشی، چۆن ئه‌بی نوێز نه‌که‌ی؟ نابێ؛ ئه‌بی ههر بیکه‌ی. ئه‌ویش ئه‌لئی: مه‌لا نوێزم پتیه نابه. به خه‌زوور خه‌زوور مه‌مگن. مه‌لا ههر وازی لی ناهیننی تا ناخری هه‌لیئه‌گرئ و ئه‌و شه‌و ئه‌چن بو مزگه‌وت بو نوێز.

نوێز دا ئه‌به‌ستن و شیخ له‌و وه‌خته‌دا ئه‌چن بو سه‌جده، بو نه‌گه‌تی دوو پشکیک پتیه‌ی ئه‌دا. له‌ تاو ژانی دوو پشکه‌که‌ کو توپر بایه‌کی گه‌وره‌ی لی به‌ر ئه‌بی. زۆر ته‌ریق ئه‌بیته‌وه، نوێزه‌که‌ ئه‌برئ و ده‌ست ئه‌کا به‌ جنیو دان به‌ مه‌لا ئه‌لئی: «من ئه‌لیم نوێزم پتیه نایه ئه‌و ههر ئه‌لئی نوێز بکه، لای وایه ماره‌یی دایکی به‌ سه‌رمه‌وه‌یه».

- له‌و ولاته‌که‌ کابرایه‌کی کاروانچی ئه‌به‌هوی چهند هیلکه‌یه‌ک بکریت، ئه‌چن به‌ ناواییه‌که‌دا ئه‌سوورپتیه‌وه ده‌ستی ناکه‌وی؛ تومه‌ز ئه‌مه له‌ویدا به‌ هیلکه‌ ئه‌لین «یومورته».

ئه‌میش نازانی بلئی یومورته له‌ به‌ر ئه‌وه‌یه ده‌ستی نه‌ئه‌که‌وت. کو توپر ئه‌چیته‌ مالیک ته‌نها ژنیکی تیدا ئه‌بی، که ئه‌م داوای هیلکه‌ی لی ئه‌کا، ئه‌و لینی تی ئه‌گا و ئه‌لئی هه‌مانه. چوار هیلکه‌ به‌ قهرانی له‌ گه‌لی ریک ئه‌که‌وی.

ژنه ئه‌چیته‌ به‌ر کولانه‌که‌ که هیلکه‌ ده‌ریتی، ده‌رپن له‌ پیتیا نامینی، پاشه‌لیکی سپی و قه‌له‌وی ئه‌بی. کابرا خۆی لی خۆش ئه‌کا؛ که ئه‌و سهر ئه‌کا به‌ کولانه‌دا ئه‌م له‌ دواوه بیلامانی ئیشی خۆی له‌ گه‌لا ئه‌کا و ژنه‌ش هیچی بو ناکرئ. کابرا، که له‌ ئیشی خۆی ئه‌بیته‌وه، هیلکه‌کان وه‌رئه‌گرئ و پاره‌که‌ی ئه‌داتی و ئه‌روا.

ئێواره که میردی ژنه دیته‌وه ژنه‌که‌ بۆی ئه‌گیرپتیه‌وه ئه‌لئی: «پیاوه‌که ئیمرو هندی یومورته‌م فرۆشت به‌ کابرایه‌کی کاروانچی. ههر چوار یومورته به‌ قهرانیک». کابراش ئه‌لئی به‌ خوا خه‌له‌تاوی؛ له‌ که‌رکووک سن یومورته به‌ قهرانیکه؛ باش گاو تی. ئه‌بوا نه‌تفرۆشتایه.

ژنه ئەلێ جا من بلیم چی به خوا سهرم له کولانه‌که‌دا نه‌بووايه به باوکیشیه‌وه نه‌یه‌توانی بمگن.

- کابرایه‌ک هه‌بوو له سنه شیخ‌تە‌یمووری ناو بوو. ئەم شیخ‌تە‌یمووره پیاویکی گالته‌چی و قسه‌قوت بوو. دیوه‌خانگی‌ری خەسره‌وخانی کۆری ئامانه‌للاخانی والی و موچه‌خۆری والی ئەرده‌لان بوو. گۆیا ئەم شیخ‌تە‌یمووره دەستی پاش بازی هه‌بووه له گه‌ل شیخ ژنیا. له به‌ر ئەمه‌ ژنه‌که‌ی هه‌له‌ه‌ستی ئەچینه‌ لای «ماه‌شه‌ره‌ف‌خانم» -ژنی خەسره‌وخان- شکاتی لێ ئەکا. ماه‌شه‌ره‌ف‌خانمیش بانگی ئەکا و گه‌لێ قسه‌ی پێ ئەلێ و له ئەنجاما شاربه‌ده‌ریشی ئەکا. شیخ ئیتر چاری نامینێ پرۆپریاسکه‌ی خۆی چی ئەبێ له ناو مالا کۆی ئەکاته‌وه ئەبخاته تاکی خورجینک و ئەبخاته سهر گویندێرێک و لێ ئەدا له شار ئەچینه‌ده‌روه تا بزانی به‌لکوو خوا ده‌روویه‌کی لێ ئەکاته‌وه.

دیاره‌ خورجه‌که له به‌ر ئەوه لاره‌سەنگ ئەبێ له سهر پشته‌ی که‌ره‌که‌ راناوه‌ستی. شیخیش خێراخێرا هه‌ر ئەبخاته‌وه سهری و به‌ ده‌سته‌یه‌وه به‌ هیلاک ئەچی. ماه‌شه‌ره‌ف‌خانم له په‌نجه‌روه‌ه‌ چاوی لێ ئەبێ، زۆر به‌ لایه‌وه‌ سه‌یر ئەبێ. بانگی لێ ئەکا ئەلێ: شیخ‌تە‌یموور تۆ شیت بوویت، چۆن ئەم شتومه‌کانه‌ ئەخه‌یته‌ یه‌ک تای خورجه‌که‌وه؟ نازانی لاره‌سەنگ ئەبێ و راناوه‌ستی؟ بیخه‌ره‌ هه‌ر دوو تاکه‌که‌یه‌وه تا نه‌که‌وی.

شیخیش ئەلێ: خانم نازانم قو‌ری کو‌ی بکه‌م به‌ سه‌رما! ئەی تۆ له‌ سه‌ر ئەوه‌ که‌ خستومه‌ته‌ هه‌ر دوو تاکه‌که‌یه‌وه‌ شاربه‌ده‌رت نه‌کردم؟ ئاخ‌ر نازانی من له‌ به‌ر ئەوه‌ که‌ لاره‌سەنگ نه‌بێ بۆیه‌ وام ئەکرد. ئیتر ماه‌شه‌ره‌ف‌خانم پێته‌که‌نێ و ئەلێ: ده‌ک به‌ له‌عنه‌ت بی بۆ خۆت و ولامت و کرده‌وه‌ت! ئیتر فه‌رمانی دا به‌ گێرانه‌وه‌ی.

- جارێک فه‌قییه‌ک له‌ خزمه‌تی مه‌لای بیاره -مه‌لا قادر- دا ئەبێ. فه‌قییه‌که‌ شیت ئەبێ، ئەلێ: مامۆستا به‌ خوا له‌شم پیسه‌. مه‌لا ئەفه‌رمو‌ی بیخه‌نه‌ ئەو حه‌وزه‌وه‌ له‌ش پیسی ده‌رکه‌ن.

فه‌قییه‌که‌ قاقا ده‌ست ئەکا به‌ پێکه‌نین و ئەلێ: مه‌لا خۆ تۆ مه‌لای نازانی، نیه‌ت به‌ ده‌ست خۆمه‌؟

- شیخ ماری سەعاتچی بۆی گێرامهوه وتی: «سالتیکیان نهخۆش بووم، بردبوومیانه خهستهخانه کهی سولهیمانی لهوئ له ژووریکا بووم. یهک دوو رۆژی پینچوو، پیاویکی کۆنی ریش سپی لهوانه بوو به ساغی به گۆچان ئهرویشته به رېگه‌دا ئه‌ویشیان به نهخۆشی هینایه ئه‌و ژووره. له نکه‌نکه‌و قسه کردنه که‌یا بۆم ده‌رکه‌وت «بۆسۆجان» ی بوو. دوکتۆر هاته سه‌ری و له به‌ر ئه‌وه‌ی سه‌کی نه‌ه‌چوو وتی: ده‌ستووری که‌ن. به‌ ده‌ستومه‌ر ده‌ست و ده‌ستوور و تر و تفاقیان هینا و ده‌رپیتی کابرایان داکه‌ند. کابرا که‌ ئه‌مه‌ی دی زیندوو بوه‌وه‌ه وتی: ئه‌وه‌ چی ئه‌که‌ن؟ وتیان ده‌ستوورت ئه‌که‌ین. وتی برا ده‌ستوور چییه؟ تینانگه‌یان که‌ ده‌ستوور چییه.

کابرا هه‌ناسه‌یه‌کی هه‌ل کیشا و دایه بانگ دان: رۆله‌رۆ! برا رۆ! چیم کرد وه خۆم. وتی: ئه‌وه به‌چه‌که شاری بۆیه هه‌ر وه منالی حیز ئه‌ون فیری ئه‌مه کریاگن؛ ده‌سا وه که‌ریمه‌سووره نایه‌لم یلتان وه قنگم که‌وئ.

- دوو کابرای کوردی تاوه‌گۆزی چوو بوون بۆ هه‌له‌بجه بۆ شتومت کړین. یه‌کێکیان پیریکه‌ی به‌ سالاجووی پشت کۆماوه بوو. ئه‌ویکه‌یان باریکیکی لاوازی بێ تین بوو. وا دیار بوو له دوو خیل بوون؛ کۆنه قینیک له به‌ینیان هه‌بوو به‌رپلاری یه‌ک نه‌ئه‌که‌وتن. له‌ویدا به‌ رېکه‌وت تووشی یه‌ک بوون و بوو به‌ شه‌ر و جنتیویان به‌یه‌ک ئه‌دا. کابرای لاواز رووی کرده پیره‌که‌و پینی وت: «بچۆ وه‌ه لاوه‌هه‌ی سه‌گی گووکه‌ری پشت هیز! ییژی ژیکه‌وانی هاتگیسه‌ یه‌ک. تۆیش ناوی خۆت ناگه‌سه‌ پیاگ؟»

ئینجا پیره‌ پشت کۆماوه به‌وی وت: «کوره‌ تۆ بچۆ به‌ه لاوه‌ بکه‌م وه قنگی دایکه‌ته‌وه‌ه. ییژی پیاگی چاوی چاره‌ریت، وه‌ خوا هیچ چه‌ورت ناکه‌م ئه‌تکه‌م وه قنگی که‌را». لاوازه‌که‌ش پینی وته‌وه‌: «نا، نایکه‌م وه قنگی خۆتا خاستره‌».

- کابرایه‌کی خه‌لکی «باوه‌کوچک» ی لای هه‌له‌بجه - که‌ کۆنه‌ کۆچه‌ری بوو - کورپیکه‌ی چوو بوو بۆ فه‌قییه‌تی. کوره‌ له‌ پاش سالتیک دېته‌وه‌ بۆ مالی باوکی بۆ دیدنه‌ی. ده‌ستی جلی جوان و پاک و بوخته‌ی له‌ به‌را ئه‌بێ، جووتی قۆنده‌ره‌ی تازه‌ی له‌ پینا ئه‌بێ؛ هه‌موو جار به‌ پاژنه‌ هه‌لکیش له‌ پینی ئه‌کا. فه‌قی له‌ پاش چه‌ند رۆژیک ئه‌گه‌رپه‌ته‌وه‌ بۆ خۆپندنی خۆی. خه‌لک و خوا له‌ باوکی ئه‌پرسن و ئه‌لین: ئه‌ری خاله‌! حه‌مه‌ دیار نییه‌

بیژی چوو گه‌سه‌وه؟ نه‌ویش ئه‌لی: همه‌ی کورم وه هیتمه رازی ناوی؛ که‌وش وه چمچمه هه‌لئه‌کیشی، که‌لکی بریاگه، بیژی من فه‌ق فه‌قیم.

- شیخ‌بابه‌علی ته‌کیه‌یی جارکیان ئه‌چیتته‌وه بۆ ته‌کیه. له‌ ریگادا شه‌ویک له‌ ئاوابی «کونه‌کوتر» ئه‌مینیتته‌وه. کونه‌کوتریش هه‌موو خزم و ناسیاو بوون، ئه‌یویست هه‌موویان بیینی. ئیواری بۆ نوێژی شیوان چوو بۆ مزگه‌وت و خه‌ریکی ده‌ستووژ شتن بوو، ته‌ماشای کرد خه‌لکێکی ئیجگار زۆر له‌ ناو به‌رده‌کانا له‌ ته‌نیشته‌یه‌که‌وه دانیشتون و هه‌موو له‌ پشتینا به‌و ژووریان به‌ ده‌ره‌وه‌یه، ئه‌و شوپنه‌ش تزیکی کانی ژنان بوو. پرسى ئه‌وه ئه‌و هه‌شامه‌ته‌ چی ئه‌که‌ن له‌وئ؟ وتیان قوربان ئه‌وه عابخانه‌یه‌و ئه‌و خه‌لکه‌ له‌ سه‌ر پيشاوان. بابه‌علی وتی: کورم له‌وه چاکتر ده‌ست ناکه‌وئ بۆ چاو پیکه‌وتنی خزمان. ده‌ستووژی له‌ نیوه‌دا به‌جیه‌یشته‌ و خیرا چوو له‌ به‌نیانا وتی: سه‌لامو عه‌له‌یکم و دانیشته. یه‌که‌ یه‌که‌ رووی تیکردن و ده‌ستی کرد به‌ مه‌رحه‌با و چاک و چۆنی له‌گه‌لیان، قوتوه‌کە‌شی ده‌ره‌ینا هه‌ر یه‌که‌ جگه‌ره‌یه‌کیشی دانئ.

خه‌لکه‌که‌ که‌ ئه‌مه‌یان چاو پیکه‌وت هه‌ر یه‌که‌ به‌ گه‌ل و گونی به‌ره‌للاوه‌ رووه‌و شیویک هه‌لاتن. بابه‌علی وتی برا بۆچ هه‌لدین؟ من بۆ لای ئیوه‌ هاتووم، لیره‌ نه‌بی وابه‌ کۆمه‌لی له‌ شوپنیکێ تر ناتانینم.

- کابرایه‌کی خه‌لکی «زاخه‌» بۆ کاروکاسی رپی ئه‌که‌ویته‌ ئه‌سته‌مۆل. که‌ ئه‌چیتته‌ ناو شار هیلاک و ماندوو و په‌ریشان ئه‌بی، له‌ به‌ر گه‌رما و برسیه‌تی به‌ جارئ ئه‌وه‌نده‌یتر په‌کی ئه‌که‌وئ. به‌ ناچاری له‌ بن سیبه‌ری دیواریکی به‌رزا خۆی دا به‌ عه‌رزا و لئی که‌وت. کابراش گالته‌ی له‌ گه‌ل نه‌ئه‌کرا؛ که‌له‌ میردیکێ که‌له‌گه‌تی سوور و سبی ناو شان پان، بازۆله‌ بادراو، به‌لام هه‌زاریه‌که‌ی سه‌ری لئ تیکدا‌بوو.

چاوی چوووه‌ خه‌و و نه‌چوو یه‌کئ به‌ تورکی بانگی کرد که‌ خانم داوات ئه‌کا، تومه‌ز ئه‌م که‌ له‌ بن دیواره‌که‌دا که‌وتوووه‌ خانمی ئه‌و ماله‌ له‌ په‌نجه‌ره‌وه‌ چاوی پئ که‌وتوووه‌ ناردوووه‌ به‌ شوپنیا. کابرا هه‌ستا و رۆیشته. که‌ چوووه‌ سه‌ره‌وه‌ بۆ خزمه‌ت خانم، خانم به‌ ته‌واوی چوووه‌ دلپه‌وه‌و پئ وت ره‌نگبئ تازه‌ له‌ رپوه‌ هاتیبته‌ برسیت بئ. ناردی نانیان بۆ هیناو ئه‌مجا ناردیه‌ هه‌مام که‌ خۆی بشوا، ده‌ستی جل و به‌رگی جوانیشی بۆ نارد. کوره‌ له‌ هه‌مام هاته‌ ده‌ره‌وه‌و به‌رگی نویی پۆشی بوو بوو به‌ پاشازاده‌یه‌ک. که‌ هاته‌وه‌ بۆ خزمه‌ت

خانم و خانم چاوی پیکهوت ئیتر به نه‌واوی شیفته‌ی بوو، شهرمی لئ هه‌لگیرا و بانگی کرده ته‌نیشته خۆیه‌وه.

ئه‌وه‌نده هه‌بوو کابرا له بهر ئه‌وه تا ئه‌و وه‌خته هه‌چ شتیکی نه‌دیوو له ناوکی توند کرد و خهریک بوو سکی کون بکا، ژنه‌ش له ژیره‌وه هه‌ر هاواری ئه‌کرد و به‌تورکی ئه‌یوت: «ولان ئه‌شاغه، ولان ئه‌شاغه»؛ واته‌ بۆ خواره‌وه بۆ خواره‌وه. کابراش نه‌یه‌زانی ئه‌شاغه چیه، لای وا بوو وشه‌ی ئه‌شاغه یانی «باشه» هه‌ر خۆی پیا ئه‌دا و ئه‌یوت: «خانم خوا نه‌یورئ و لیت وه‌ زیا کا گشتی هه‌ر ئه‌شاغه‌س».

- کوریکی «هه‌رتهل»ی له‌و خۆشناوه ژنیکیان له‌ به‌ری «کۆیه» بۆ ماره‌ کردبوو. رۆژیک کوره‌ هه‌له‌ستنی دوو گویدرێژ بار ئه‌کا له‌ میوژ و دۆشاو ئه‌چی بۆ مالی ده‌زگیرانی. که ئه‌گاته ئه‌وئ خه‌سووه‌که‌ی له‌ دووره‌وه چاوی بئ ئه‌که‌وئ و دیته‌ پیشوازی و گه‌لئ به‌ ده‌وریا دیت و ئه‌بیاته ژووره‌وه. به‌ره‌یه‌کی پاک و خاویتی بۆ را ئه‌خاویتی ئه‌لئ کورم له‌وئ دانیشه‌و خۆی ئه‌چی به‌ لای ناچه‌ت کردنی و لاخه‌کانه‌وه.

که دیته‌وه ته‌ماشای ئه‌کا کوره‌که‌ به‌ره‌که‌ی هه‌له‌داوه‌ته‌وه له‌ سه‌ر زه‌ویه‌که‌ به‌ رانکه‌ شه‌ره‌که‌یه‌وه دانیشه‌توو. پیتی ئه‌لئ کورم من به‌رم بۆ تو راخستوو بۆچی له‌ سه‌ری دانه‌نیشه‌تویت؟ کوره‌ ئه‌لئ: «به‌ خودای دایه! قونانم من پتوه‌نه‌ رایهم ناکه‌وئ له‌ سه‌ر به‌ره‌کی دانیشم». خه‌سووه‌که‌ی سه‌ریکی بۆ با ئه‌داو ئه‌لئ ده‌ک موباره‌کم نه‌بئ بۆ خۆم و زاوام.

کوره‌ گه‌رایه‌وه بۆ مالی خۆیان و له‌ پاش ماوه‌یه‌کی تر براهه‌کی له‌ خۆی گه‌وره‌تری هه‌بوو، دایکه‌که‌ی پیتی وت ده‌ کورم تۆش بچۆ سه‌ریک له‌ مالی خزمه‌که‌مان بده‌و شتیکیشیان بۆ به‌ره‌. ئه‌ویش هه‌ستا باریک دیاری دایه‌ پتیش و چوو بۆ مالی ده‌زگیرانی براهه‌ی. ئه‌میش که‌ گه‌یشه‌ ئه‌وئ ئامۆژنی هات و پیشوازی کرد و رایه‌خی بۆ راخست و دانیشه‌ت. پاش به‌خیر هاتن و چاک و چۆنی گله‌یی براهه‌ی لای کرد وتی من رایه‌خم بۆ ئه‌و راخستوو و پتیم و توه‌و دانیشه‌، که‌چی ئه‌و وای جواب دامه‌وه. ئه‌مه‌ ئه‌قله‌ ئه‌و هه‌یه‌تی؟ کوره‌ی براهه‌ سوور بووه‌وه و تووره‌ بوو و وتی: «ده‌ک له‌ قوریم نا! ده‌سا وه‌للا دوو جارم گاینه‌ چ بر مووی به‌ قونانه‌وه‌ نیه‌؛ وه‌کو کسۆکی درۆی کردینه‌». خه‌سووه‌که‌ که‌ گویی له‌مه‌ بوو وتی به‌.. هه‌ته‌ر مه‌ته‌ر ئه‌م له‌و به‌ته‌ر.

ئه‌ویش گه‌رایه‌وه بۆ ماله‌وه و پاش به‌یینکی تر باوکی کورپه به ده‌ستوری ئه‌و ولاته ئه‌ویش هه‌ستا دوو گویدریتی دایه پیتش و چوو بۆ سه‌ردانی بووک. هه‌رکه گه‌بشت، خه‌سوو هات به پیریه‌وه و داینا و پاش حه‌سانه‌وه شکاتی کورپه‌کانی لای کرد. کابراش وتی: «ئه‌و هه‌تیمه بیژیه گچکه‌که‌یان هه‌یج، به‌را داخی کورپه‌ گه‌وره له درا من». وتی: بۆچی؟ وتی: ئه‌وی رۆژی که‌را دگنیم ئه‌و بیژیه دئ پخه‌ی له که‌را ده‌کا کیرم ده‌ دور قوزی که‌ری حاسی بن و ئه‌ویش لۆ خۆ پی بکه‌نی». ژنه ئه‌لی: گولمه، گولمه ئیشتیکی باشمان کرد و کچی چاکمان دا به شوو.

کابراش ئه‌گه‌رپه‌وه بۆ ماله‌وه و پاش چه‌ند رۆژیک ئنجا دایکی زاوا هه‌له‌سته‌ی به‌ باری دیاره‌وه ئه‌چن بۆ مالی بووکی بۆ سه‌ردان. دایکی بووک زیاد له هه‌موویان به‌ ده‌وریا دیت و پاشان ئه‌که‌ونه راز و گله‌یی و هه‌موو قسه‌کانی بۆ ئه‌گه‌رپه‌وه ئه‌لی شکاتم برده به‌ر خاله‌ مستوی باوکیان که‌چی ئه‌ویش وای وت.

ژنه‌ی دایکی زاوا به‌ لوتوپوت و لێو هه‌لقرتانیکه‌وه وتی: «تو خوا وازبینه، داخی باو زۆر گه‌وره‌ن له دلا من». دایکی بووکیش وتی: بۆچی؟ وتی: کچی! ئه‌وا کور و کالا دئ هه‌موو به‌ من خه‌نی ده‌بوون، که‌چی ئه‌ویش ده‌چوو جاشه‌کانی ده‌گا. ژنه وتی: ده‌ خوا پیمان ره‌وایینی ئه‌م خزمایه‌تییه تازه‌مان.

- کابرایه‌کی خۆشناو خه‌لکی گوندی «کونه‌فلوسه» هه‌بوو؛ گه‌لێ که‌سی کوشتبوو. رۆژیک له‌ کۆیه زه‌فتیه به‌ گیری دینن نه‌ک به‌و ناوه‌وه که‌ خه‌لکی کوشتوو؛ چونکه ئه‌و ده‌سته‌یه نه‌یان ئه‌زانی ئه‌مه ئه‌وه، به‌لکو بۆیه هه‌لیان پینچابوو بییه‌ن بۆ سوخره. کابراش وایه بۆیه تیی ئالاون ناسیویانه که‌ ئه‌مه ئه‌و خه‌لکی کوشتوو. ده‌ستی کردبوو به‌ پارانه‌وه له‌ زه‌فتیه‌کان بۆ ئه‌وه به‌لکوو به‌رله‌لای که‌ن.

حاجی ره‌سولیکی کۆبیش هه‌بوو له‌و وه‌خته‌دا به‌ سه‌را ئه‌چن. پیاویکی به‌ زمان و لیهاتوو بوو. کابرای خۆشناوی ئه‌ناسی چوو به‌ن ده‌ست زه‌فتیه‌کانه‌وه پیتی وتن ئیسته ئه‌م کابرایه‌تان بۆ سوخره ئه‌وی و ئه‌ویش مال و منالیکی وردی هه‌یه، ئه‌و به‌رله‌لا که‌ن و من له‌ باتی ئه‌و بگرن. به‌ هه‌ر جۆر بوو زه‌فتیه‌کانی ساز کرد و کابرایان به‌رله‌لا کرد. کابرا هه‌ر که‌ له‌ ده‌ستیان ده‌رباز بوو ئیتر وه‌کو مووروی مار خۆی وون کرد. حاجی ره‌سولیش ده‌نگی نه‌کرد تا کابرا له‌ چاو وون بوو ئنجا ئه‌ویش ملی رپی گرت و رۆبشت. زه‌فتیه‌کان ویستیان

بیبەن پێی وتن مردووتان مری! شیت بوون بردنی چی؟ بین دوو بدەن لەمە. ئەویش خۆی نەدا بە دەستەوهو و رۆیشت.

حاجی رەسۆل بۆ سالی دوایی چوو بۆ کونەفلوسە بۆ دارگوێزکەری. دارێکی کەری و کەریکاری خستە سەری بیبرنەوه. ئەم دارە لەق و پۆتەکەیی بە سەر مالتیکا شۆر بیوهوه کە ئەیانپریهوه حەیشی بە مالهکەیی تال کەردبوو. ژنی خاوەن مال بانگی کەرد لە مێردەکەیی وتی: ئەری هیزە ئەوه ما چاری ئەو سەگباڵانە ناکەیی؟ ئنجا کابرا رووی کەردە ژنەکەیی و بە دەنگێکی بەرز بانگی کەرد وتی: «کچی وس بە. ئەوه حاجی رەسۆلە، حاجی رەسۆل. ئەگەر ئەو نەبا جارێکیکە ئەو جووتە گونانەت بە قوونا نەدەکەت، دە ئیتر وس بە».

- حەسەن بەگی عەلی بەگی جاف بۆی گێرامەوه وتی: دوو تیرە لەو سەرە هەن یەکیکیان کاک سەوهنی و ئەویکەیان قەمەریان پێ ئەلێن. تۆزێ ناکۆکی هەبوو لە بەینیان. سەیلێکی «بامۆکی» هەبوو مەلای سلیمان خانی سەرۆکی عەشیرەتی ئەم کاک سەوهنیە بوو. مەلا نوێژی ئەکەردن و بە مندالەکانیشیان ئەخویند.

کۆریکی ئەم سلیمان خانە هەبوو لای مەلا ئەخویند. هەر لە «ا، ب، ت» وە دەرزێ پیتوت تا گەیشتنە سوورە «والشمس و القمر». کە ئەگەنە ئەوئ کورە مان ئەکاو ناپلێت. مەلا ئەلێ بۆچ دەنگ ناکەیی؟ کورە ئەلێ: «مامۆستا تۆ نانی باوک و عەشیرەتی من ئەخۆیت و کەچی عەشیرەتی قەمەریت بە لاوه گەورەترەو ئەوان سەر ئەخەیی بە سەر ئیمەدا!»

مەلا زۆر سەری سوور ئەمێنی، ئەلێ ئەمە مانای چییە؟ ئەلێ: «ئەوه نییە تۆ ناوی قەمەری دینی لە قورعان و هیچ گۆی بە ئیمە نادەیی».

مەلا ئەمجا تێ ئەگا ئەلێ رۆلە ئەمە بە دەست من نییەو ئەمە قورعانە؛ خۆ من دامنەناوه. هەر چەند قسە ئەکا کورە ناچێ بە گوێداو ناپلێ و ئەچێ بۆ شکات بۆ لای باوکی. کە باوکی تێ ئەگەینێ، باوک خراپتر. مەلا بانگ ئەکاو پێی ئەلێ: «تۆ نان خۆرو بەرگ درێ منی، کەچی ناوی قەمەری سەگباب دینی و ناوی کاک سەوهنی بەو نەجیمی و پیاوتیهوه ناھیتنی لەو قورعانەدا کە بە کورەکەمی ئەلێت؟ دەسا هەر سێ تەلاقی ئەم سلیمان خانە کەوتبێ ناوی کاک سەوهنیش نەخەیتە قورئانەوه بە گوللەیهک ساردت ئەکەمەوه. هەیی بکەم وە قنگ دایک خۆت و تەغارێک عەشرەتتەوه». مەلا ئیتر دەمی ئەبێ بە تەلەیی تەقیو و هیچی پێ ناوتری، هەر ئەوهندە نەبێ کە ئەلێ: خان ئەمە فەرمايشی

خواهیه من چۆن دهستی لیدهم؟ خۆ به دهست من نییه. خان پیتی ئەلئی: من ئەمانه نازانم هەر ئەوهیه که یتیم وتویت.

مەلا ناچار ئەچیتەوه قورئانەکه دینیتە پێشەوه تیا یا ئەنوسێ «والشمس و کاک سەوهنی والقمر» و بەیانی کورەکه دیتەوه بەم جۆره پیتی ئەلئیت. کورە له خۆشیانا پیتی ناکه ویتە عەرز، ئەچیتەوه بۆ باوکی ئەگێرتەوه. باوکی ئەنیری بە شۆین مەلاداو خەلاتیکی باشی ئەکا. ئەمجا مەلا ئەلئی: «خان! من هەر بەمەوه ناوەستم، هەر ئێستە ئەنیرم هەر چی قورئان هەیه بیهین و هەمووی ئەکەم بە "والشمس و کاک سەوهنی والقمر"». خان بە جاری له خۆشیانا شیت ئەبی و ئەنیری دوو ئەوهندهتر خەلانی مەلا ئەکەن.

- کابرایەک لهو دهستی دزهیه ئەچیتە لای مەلایەک ئەلئی: «مامۆستا، بێ عەده بێ نه بێ پیاو که چووه سەر ئاودهستان چەنده فنگی بشوا پاک دەبیتەوه». ئەویش ئەلئی: «برا ئەوهندهی بشوا تا جیره و زیره‌ی لئوه دیت».

ئەمجا کابرا که دەچیتە سەر ئاودهست و دهست به ئاو ئەگه‌یه‌نی پاشان خۆی ئەشوا، هەر دهست ئەبا به خۆیا دینیت و ئاوی پیا ئەکا کوتوپر تریک ئەکا. ئەلئی: «ئەه‌ی به کیری مەلاوه! چاک جیره و زیره‌ی لئوه هات».

- کابرایەک بئوه‌ژنیکێ له سک وه‌ستاوی هینابوو. هه‌وه‌ل شه‌و لئنی پرسی: «ئەه‌ری دایکم، چەند شوت کردووه؟» وتی: «باوکم، به‌ گۆری جوانه‌ مەرگه‌که‌ ته‌نها ۳۱ شوو له‌وه زیاتر پتیم حەرام بێ».

کابرا وتی: «ئەمانه‌ هه‌یج مەلایان تیا هه‌بوو؟» وتی: «نه‌وه‌للا». وتی: «که‌واته‌ باشه‌ هه‌شتا هەر کچی، خوا نه‌بیرئ».

- پیاویکم لایوو له‌ به‌غدا «مام پیرداوود» مان بێ ئه‌وت. خه‌لکی «دیه‌گه‌» ی ده‌ستی دزه‌یی بوو. پیاویک بوو به‌ دوپارا هه‌زار بوو، ئەوی خوا عه‌ره‌بیشی دانابێ ئه‌و نه‌یته‌زانی.

ئەو سەرده‌مه‌ بوو که‌ حاجیه‌کانی کورده‌واری ئەهاتن ئەچون بۆ حەج. دیاره‌ ئەمانه‌ به‌ به‌غدادا تی ئەپه‌رن. ئەمانه‌ش که‌ دی خۆت ئەیزانی به‌ تابه‌تی که‌ هاوین بێ زۆرتریان دزداشه‌یه‌ک له‌ به‌ر ئەکەن و پشتینیکێ به‌ سه‌ره‌وه‌ ئەبه‌ستن و حه‌مایله‌که‌یان ئەخه‌نه‌ ملیان و دیاره‌ جامه‌دانیه‌کیشیان به‌ سه‌ره‌وه‌یه‌. راستی پیاو ئەمانه‌ به‌ حاجی نازانی به‌لام با حاجی بن.

مام پیرداوودی لای منیش ئیواره وهخت بوو، دزداشه‌یه‌کی سیی تازهی له به‌رابووو. جامانه ریشوه‌داره‌که‌ی به‌دهور سه‌روهه بوو له چه‌قی به‌ر ده‌رگای مزگه‌وته‌که‌دا له‌سه‌ر چنچکان دانیشتبوو جگه‌ره‌یه‌کی قامیشی به‌لائیوه‌وه بوو جگه‌ره‌ی ئه‌کیشا و سه‌یری ئه‌و عالمه‌ی ئه‌کرد که ئه‌هاتن و ئه‌چوون.

هه‌ندئێ که‌سیش هه‌ن له‌به‌غدادا قاوه‌ی ده‌ستگێژ ئه‌گێرن. تووشی هه‌ر که‌سی ئه‌بن ئه‌یده‌نئێ و پاره‌ی لئێ ئه‌ستینن؛ پروات ببی سوالکه‌ری باشته‌ له‌و ئیشه‌ی ئه‌وان.

ئه‌وه‌نده‌م زانی کابرایه‌کی ره‌ش پیسی شری چلکنی گرژن جه‌زه‌یه‌کی قاوه‌ی به‌ده‌سته‌وه‌یه له‌دووره‌وه مام‌پیرداوودی به‌دی کرد و بۆی کشا. له‌باوه‌ری ئه‌وا ئه‌م حاجیه‌که‌هاتوو به‌حج ئه‌چی، هیچ نه‌بن شتیکی لئێ ئه‌به‌ستیته‌وه. هاتوو له‌به‌ر ده‌میا رایگرت مام پیر داوودیش هیچ سی و دووی لئێ نه‌کرد وه‌ریگرت و خواردیه‌وه و فنجانه‌که‌ی دایه‌وه ده‌ست کابرا. جگه‌ره‌که‌ی نه‌فه‌سیکی مابوو نه‌فه‌سه‌که‌ی لئێ دا و فرییدا تا ئه‌م ئه‌مه‌ی کرد کابرا قاوه‌یه‌کی تریشی بۆ تیکرد. ئه‌ویش وه‌ریگرت و خواردیه‌وه.

ئه‌م قاوه‌چیانه‌ ره‌هوشتیان وایه له‌قاوه‌ی یه‌که‌م و دووه‌ما ئه‌گه‌ر کابرا نه‌یوت به‌سه، بۆی ئه‌که‌ن به‌سی فنجان و ئیتر بۆی تی ناکه‌ن. جا له‌به‌ر ئه‌وه که مام پیرداوود نه‌یوت به‌سه، کابرا قاوه‌ی سته‌همیشی بۆ تیکرد. ئه‌ویش وه‌رگرت، خواردیه‌وه و فنجانه‌که‌ی دایه‌وه ده‌ستی.

کابرا ئیتر راوه‌ستا و چاوه‌ری ئه‌وه ئه‌کا که هیچ نه‌بی مام پیرداوود حاجیه، ده‌ست به‌ری په‌نجا فلسی بداتی. خو مام پیرداوودیش ئه‌سپنی له‌گیرفانیا «فته‌تاح پاشا» ئه‌کا. هه‌ر نازانی دنیا چ باسه.

کابرا که سه‌یری کرد هیچ دیار نییه‌و زۆریش وه‌ستا. رووی کرده مام پیرداوود وتی: «عمی اشو ماتلعب ئیدک»؛ واته‌مامه وه‌کوو ئه‌بینم ده‌ستت ناخه‌یته کار؛ مه‌به‌ستی ئه‌وه بوو یانی ده‌ست ناکه‌ی به‌گیرفانتا پاره‌ ده‌ریتی.

مام پیرداوودیش هیچ چۆنه‌تی دانیشته‌که‌ی تیک نه‌دابوو، نه‌شیئه‌زانی کابرا ئه‌لئێ چی. سه‌ریکی بۆ به‌رز کرده‌وه وتی: «چ ده‌ری؟»

کابراش نه‌یئه‌زانی ئه‌م ئه‌لئێ چی، هه‌ر ئه‌یوت: «عمی اشو ماتلعب ئیدک». له‌وه‌خته‌دا مام پیرداوود ده‌ستی برد و کیسه‌توتته‌که‌ی له‌پشتینه‌که‌ی کرده‌وه په‌ره‌یه به‌رماخی ده‌ره‌یتاوه ئه‌غزه‌کۆنه‌که‌ی کردبوو به‌پینچی جامه‌دانه‌که‌یا ئه‌ویشی هێنا له‌به‌ر ئه‌وه قاوه‌ی خواردبووه ئاره‌زووی جگه‌ره‌ی بوو، ده‌ستیکرد به‌جگه‌ره‌ تیکردن.

کابرای قاوه‌چی که ئه‌مه‌ی چاو پینکه‌وت ده‌ستیک‌ی راه‌شان و وتی: «انی اقول هیچی تلعب ئیدک»، وا من ئه‌لیم وا تو ده‌ستت بخه‌ینه کار؟ ئه‌میش هه‌ر ئه‌یوت «ج ده‌رنی؟» کابرا سه‌یری کرد هیج که‌لک‌یک له‌مه وه‌رناگری، قاوه‌که‌ی له‌ ده‌ست ده‌رجوو زوریش مائل بوو سه‌ری خوی حیز کردوو به‌ بۆله‌بۆل لادا رویشت. له‌ به‌ر ئه‌وه چاوی به‌ خه‌لکی تره‌وه بوو، نه‌شی ویرا جامه‌دانه‌که‌ی له‌ سه‌ر بکاته‌وه.

لیره‌دا سه‌یرتر ئه‌وه بوو وه‌کو کابرا ئه‌لی: «ئاش له‌ خه‌یالیک و ئاشه‌وان له‌ خه‌یالیک»، کابرای قاوه‌چی لای وا بوو نیچیریکی قه‌له‌وی ده‌ست که‌وتوووه و ئیسته‌ به‌ینی قره‌ پاره‌یه‌کی باشی لئ ده‌ست ئه‌که‌وئ. مام پیرداوودیش لای وا بوو له‌ دیواخانه‌که‌ی «سلیماناغا» دا یه‌له «دیه‌گه» کابرای قاوه‌چی ئاغه‌ قاوه به‌ سه‌ر کرمانجه‌کانا ئه‌گیڕی. ئیتر هیج ئه‌وه‌ی به‌ دلا نه‌ته‌هات که‌ ئه‌مه به‌غدایه‌و ئه‌بی پاره‌ بدات.

ته‌نانه‌ت له‌ پاشا من پیتم وت بۆج ئه‌و قاوه‌ت وه‌رگرت؟ وتی: لو؟ وتم ئاخ‌ر ئه‌بی پاره‌ بده‌یت. وتی: «کوو، ئه‌بی پاره‌ش بده‌م؟» وتم ئه‌ی بۆج سیته‌ری بن ئه‌شکه‌وته؟ وتی: کوو؟ خو له‌ کن خو‌مان چ پاره‌و ماره‌ نییه‌ جا من پاره‌م له‌ کوئ بوو بیده‌م». وتم که‌واته‌ زور چاکه‌.

- ئه‌لی شه‌یتان جاریک له‌و به‌ر کئوه‌ تووشی کابرایه‌کی «بی سه‌ری» بوو؛ پنی وت نایه‌یت توژی ده‌مه‌ته‌قن بکه‌ین؟ کابرا وتی با بیکه‌ین. شه‌یتان زور شه‌که‌ت بوو، گه‌لی سوورپاوه‌وه. به‌ کابرای وت: برا با یه‌کتر هه‌لبگرین.

کابرا وتی: باشه‌ به‌لام مه‌رجه‌که‌مان چۆن بی؟ شه‌یتان وتی: «قسه‌که‌ت باشه‌. تو من هه‌لگره‌و ده‌ست ئه‌که‌م به‌ گۆرانی وتن، هه‌تا هه‌ج گۆرانیه‌ک ئه‌زانم ئه‌یلیم که‌ هیج نه‌ما دائه‌به‌زم. تو سوار به‌، تو ش ده‌ست که‌ به‌ گۆرانی وتنی خۆت تا دوا‌یی دئ ئه‌و وه‌خته‌ تو ش دابه‌زه‌».

کابرا وتی: باشه‌و ملی بۆ دانه‌واند وتی وه‌ره‌ بجۆره‌ سه‌ر قه‌لادوشکانم. شه‌یتان سوار بوو ده‌ستی کرد به‌ گۆرانی وتن. ماوه‌یه‌ک به‌مجۆره‌ سوورانه‌وه‌و ئاهه‌نگه‌کانی هه‌موو وت و پاشان وه‌ستا. کابرا وتی: ئه‌وه‌ بۆج ده‌نگت نایه‌؟ وتی: «وه‌للا ئیتر هیج نه‌ما». وتی: که‌واته‌ دابه‌زه‌ نۆره‌ی منه‌.

شه‌یتان دابه‌زی و کابرا چوو هه‌رشانی و ده‌ستی کرد به‌ وتن: «حه‌یولانی، هه‌ی حه‌یولانی، حه‌یولانی هه‌ی حه‌یولانی». هه‌ر وتی و هه‌ر نه‌برایه‌وه‌. شه‌یتان به‌ ته‌واوی

هه‌موو دنیای پرزه‌ی لێ بڕا. هه‌و جار ده‌وری دنیای دایه‌وه «حه‌یولانی» هه‌ر دوا‌یی نه‌هات. وتی: ئه‌رئ ئه‌وه تو چیت کرد؟ ئه‌م گۆرانیه هه‌ر دوا‌یی نه‌هات؟ کابرای کورده [وتی]: «له کویته ئه‌مه جارئ هه‌ر حه‌یولانییه؛ ترحیوه که‌ی هیشتا له دوا‌وه‌یه».

شه‌یتان وتی: «کاکه نه له من ده‌نگ و نه له تو ده‌نگ. وه‌ره دابه‌زه بچۆ به‌ پێی خۆته‌وه. له‌مه زیاتر ئیتر مه‌مگن، ئیشم زۆرن عاله‌م و زا‌رۆله‌کانم بێ خاوه‌ن ماونه‌ته‌وه».

- سه‌دیق‌پاشا بۆی گێرامه‌وه، سه‌دیق‌القادری وتی: قائمقام بووم له «چوارتا». هه‌شایری ئه‌م دیو هه‌موو جار ئه‌چوون تالان و بڕۆیان له‌و ولاتی بانه‌و سه‌رده‌شت ئه‌کردو ئه‌هاتنه‌وه. خه‌لکه‌که‌ی ئه‌ولاش ئه‌چوونه لای فه‌رمانده‌ی سه‌رده‌شت شکاتیان ئه‌کرد. فه‌رمانده‌ش قاقه‌زی به‌ فارسی بۆ من ئه‌نووسی که‌ جه‌رده‌کان بگرم و ماله‌که‌ بستی‌مه‌وه. منیش هه‌موو جار له‌ ولامی نامه‌که‌یا به‌ عه‌ره‌بێ ئه‌نووسی «لم نعر علی شیء».

هه‌موو سالی جاریکیش به‌ ناوی ئه‌وه‌وه که‌ هه‌ر دوو کمان قۆمسه‌ری سنوور بووین له‌ دێیه‌ک له‌و دێیانه‌ کۆ ئه‌بووینه‌وه و قسه‌مان له‌ کاروباری سنوور و هه‌ل و هه‌والی ئه‌و یاله‌وه ئه‌کرد. وتی رۆژیک بڕیارماندا که‌ له‌ دئ «بیتوری» کۆ ببینه‌وه. من لێمدا چووم، شویتیان بۆ چاک کردبووین، دانیشتم و زۆری بێ نه‌چوو فه‌رمانده‌ش هات. به‌ شوین ئه‌وا کابرایه‌کی ئه‌منیه‌ی ئێرانی ئه‌وه‌نده‌م زانی نقه‌نق نشتوه به‌ گۆنیه‌کی پڕ له‌ قاقه‌زو ده‌فته‌رو شتومه‌که‌وه هێتای له‌ ته‌نیشته‌ منه‌وه دای به‌ ئه‌رزوو هه‌ناسه‌یه‌کی دا، وه‌کو بلیت زۆر هێلاک بووه. منیش به‌ لامه‌وه سه‌یر بوو وتم ئه‌وه چیه‌؟ کابرا به‌ تو‌ره‌بیکه‌وه وتی: «ئاغا این هم لم نعر است». تۆمه‌ز ئه‌وراقی ئه‌و ساله‌ که‌ به‌ شوین شته‌ دزراوه‌کانا نوسراوه‌و ولامی دراوه‌ته‌وه هه‌موویان هه‌لگرتوه‌و هینابوویان بۆ ئه‌وی پڕ ئه‌و گۆنیه‌یه‌و کابرا ناوی نا بوو «لم نعر».

- مه‌لایه‌ک هه‌بوو هه‌موو ده‌وری گه‌نجی به‌ سه‌ر بڕدبوو بۆی نه‌لوا‌بوو ژن بێنی؛ هه‌روانیکه‌که‌ی هه‌ل ئه‌گلۆفت. پیر بوو، پشتی کۆمابه‌وه ئه‌و وه‌خته به‌ نه‌سیبی هه‌موو لایه‌ک بێ ژنیک‌ی بوو به‌ نه‌سیب. شه‌وی بووکی بۆ کرایه‌ په‌رده، بووک ئه‌توت به‌چکه‌ حۆریه. مه‌لا هه‌ر به‌ ده‌وریا هه‌ل ئه‌سووراو هه‌چی بۆ نه‌کرا-بیلامانی- وانیکه‌که‌ی هێزی راست بوونه‌وه‌ی تیا نه‌ما‌بوو.

جا ئه‌یدا به‌ رانی خۆیا و ئه‌یوت: «ئاخ بۆ کێره‌که‌ی شه‌رح موغنی». هه‌یج، به‌یانی هه‌ر وه‌کو خۆی هاته‌ ده‌ره‌وه.

(شهرح موغنی کتیبیکی نه‌حوه فەقی له وه‌ختی سوخته‌یه‌تیدا نه‌بخوینتی. ئەو دەوره که ئەو کتیبه نه‌خوینتی هەرەتی گەنجیتیه، وانیکه که له‌و دەورەدا ساج ئەسمی جا ئەم ئاخی بۆ ئەو دەوریه هەلئەکیشا).

-جاران له‌و دەشتی دزەبیه مه‌لا زۆر که‌م بوو. له‌ ده‌ دوانزه گوندا به‌ حال گوندیک مه‌لایه‌کی تیا هه‌بوو. مه‌لایه‌ک هه‌بوو ئەبوت: مه‌لامحه‌مه‌دی به‌هه‌شتفرۆش له‌ گوندی قوشته‌په‌ دائه‌نیشت. ئەو مه‌لایه له‌ جه‌زنانی ره‌مه‌زانا سه‌ری ئەهلی هه‌موو ئاوابیه‌کانی چاک ئەکرده‌وه‌و سه‌رفیتره‌ی هه‌موویانی وه‌رئەگرت.

له‌ ناو کرمانجایه‌ تیشا لایان وایه، سه‌ر هه‌ر رۆژی جه‌زن چاک بکریته‌وه، ئەگینا به‌رناکه‌وئ مه‌لاش خۆ پتی نه‌ئەکرا هه‌ر رۆژه به‌ سه‌ر هه‌موو گونده‌کانا بسووریته‌وه‌و سه‌ریان چاک بکاته‌وه. هه‌ر ئەوه‌ی پتی ئەکرایه‌ک دوو دی بگه‌ری.

جا ئاوابیه‌کانی تر پتیا ئەوت: «مامۆستا خۆ سه‌ری ئیمه‌ت چاک نه‌کردیته‌وه. کوو سه‌رفیتره‌ بدەینی؟» ئەویش ئەبوت: «بابم، من هه‌ر له‌ به‌یانی رۆژی جیژنیوه‌ بئ فیتره سه‌ری هه‌مووم چاک کردیته‌وه».

مه‌به‌سته‌که‌شی ئەمه‌یه، گۆیا سه‌ر له‌ به‌یانی له‌و دییه‌دا که‌ لیتی بووه‌ چوه‌ته‌ قه‌راخ ئاوابیه‌که‌ په‌نجیه‌کی درێژ کردوو به‌ دیهاته‌کانی ترا و فیکه‌یه‌کی بۆ کیشاون ئیتر به‌م جۆره ئەوه سه‌ری هه‌موویانی چاک کردووته‌وه.

ئەم چەند قسە‌یه‌ فەزڵ محەمەد حوسین له‌سوله‌یمانیه‌وه‌ بۆ رسته‌ی نارده‌وه‌:
 - کابرایه‌ک دایکینی پیری ئەبێ نه‌خۆش ئەکه‌وئ. مه‌لایه‌ک بانگ ئەکا که‌ یاسینی له سه‌ر دایکی بخوینتی. له‌و کاته‌دا که‌ مه‌لا خه‌ریکی یاسین خویندنه‌که‌ ئەبێ، کوره قاشه‌شووتیه‌کی سووری گه‌یشتوو جوان ئەدا به‌ دایکی که‌ بیخوا. دایکه‌ هه‌یج ده‌ستی بۆ نایهنی، تۆمه‌ز مردوووه. مه‌لاش هه‌ر خه‌ریکی یاسین خویندنی خۆیه‌تی.

کوره‌ رووی تی ئەکاو ئەلی: «مه‌لا بیوره‌وه، بیوره‌وه‌ ترپا به‌ کیرتا. جاران بۆ تویکله گواویک هه‌زار گانی ئەدا، ئیسته‌ ناوه‌ سووره‌که‌یشی ناخوا. ده‌ ئیتر بیوره‌وه».

- ژنیک هه‌بوو له‌و بناره‌ دۆستیکه‌ هه‌بوو، هه‌یج شوپنیکیان نه‌بوو بۆ ژوان. قسه‌یان هاته سه‌ر ئەوه که‌ هه‌موو شه‌وئ کابرای دۆسته‌ بیته‌ و ژنه‌ش له‌ باخه‌لی میرده‌که‌یا بیته‌ له‌

ته‌نیشتیه‌وه راکشیت و گمه‌و گالته‌ی خویان بکه‌ن. به‌لام خوت ئه‌زانی دنیا تاریکه، بو ئه‌وه‌ی کابرای دۆسته‌ی لئی تیک نه‌چی، ژنه‌ی پئی وت: «من په‌تیک‌ی سپی ئه‌به‌ستم به‌ قاچمه‌وه، ئیتر به‌وه‌دا بزانه که ئه‌وه قاچی منه‌و هی می‌رده‌که‌م نییه».

چهند شه‌ویک به‌م جوړه‌گمه‌و گالته‌یان کرد، شه‌ویک می‌رده‌که‌ی چاوی به‌ په‌ته‌که کهوت، لئی پرس‌ی ژنه‌که ئه‌و په‌ته‌ چیه به‌ قاچته‌وه؟ ژنه‌ش وتی: «پیاوه‌که ئه‌مه ده‌زووی به‌ن ده‌زووی په‌ت ده‌زووی شا ده‌زووی شوخ ده‌زووی پیروزی شه‌و دۆزی سهر هۆزی مراده؛ ههر که‌س له‌ پیکا ئیمامی نازداری خدری زینه‌ده -رۆحم به‌ قوربانی بی!- به‌ خوی و دارعه‌ساکه‌یه‌وه دئ به‌ لایه‌وه. گولایکی روونی به‌ بۆن و تینی ئه‌داتی، به‌خشه‌یه‌که‌وه به‌شکه‌یه‌که‌وه به‌مشه‌یه‌که‌وه مرازی ههر دوو دنیا‌ی ئه‌داتی».

پیاوه‌که ئه‌مه‌ی بیست خوی لی مات دا، بۆی ری کهوت به‌ بی‌چرپه‌و به‌ دزیه‌وه په‌ته‌که‌ی له‌ قاچی ژنه‌که‌ی کرده‌وه به‌ستی به‌ قاچی خۆیه‌وه.

ئو شه‌وه له‌ نیوه شه‌وا کابرای دۆسته‌ی دیت و ده‌ست ئه‌کوئی به‌ په‌ته‌که‌ قاچه‌که ئه‌دۆزیه‌وه به‌ قاچی ژنه‌که‌ی ئه‌زانی. ده‌رپیته‌که‌ی دانه‌که‌نی و تیی به‌ر ئه‌بی. کابرا به‌ خه‌به‌ر دئ و که‌ سه‌یر ئه‌کا به‌کئی تیی به‌ربووه ئه‌یکا به‌هه‌را. کابرای دۆسته‌ی که‌ ئه‌زانی لئی تیکچووه‌ لنگی کابرا فری ئه‌داو بۆی ده‌رئه‌چی.

ژنه‌ خه‌به‌ری ئه‌پیته‌وه‌و ئه‌لی ئه‌وه چی بوو؟ کابرا ئه‌لی: «سوانم مردیت مرئ! هه‌زرت خدر -رۆحم به‌ قوربانی بی!- هیندی نه‌مابوو به‌ دار عه‌ساکه‌ی قوونانم بدری. دی خه‌به‌رم بووه‌وه ئه‌ویش چووه‌وه ژیر په‌رده‌ی غه‌ریبی».

-مه‌لایه‌ک هه‌بوو له‌ سوله‌یمانی مه‌لا حه‌سه‌نه‌ شیتیه‌یان بی ئه‌وت؛ به‌ منالانی ئه‌خویند. که‌ توره‌ ئه‌بوو ده‌ستی ئه‌کرد به‌ جنیودان و قوتاییه‌کانی به‌ لیدان دانه‌گرته‌وه.

قوتاییه‌کی لاساری هه‌بوو رۆژیک زۆری لیدا، قوتاییه‌که‌ چووه‌وه بۆ ماله‌وه‌ لای دایکی شکاتی کردو وتی مامۆستا زۆری لی داوم. دایکیشی هات بۆ لای مامۆستا و ده‌ستی کرد به‌ گله‌بی کردن که‌ بۆچی ئه‌وه‌نده‌ت له‌ کوره‌که‌م داوه؟ مه‌لا حه‌سه‌نیش وتی: «دایکم، خوشکم "لاحیافی‌الدین" له‌ گریی فنگت به‌م! کوره‌که‌ت زۆر لاسارو بی حه‌یایه. بۆیه‌ لیمدا ئه‌گینه‌ ئه‌ستوی بشکن و چاویشی ده‌ری».

- کابرایه‌ک هه‌بوو له ناو «نه‌وورۆلی» یه دهستی حه‌کیمی هه‌بوو. ئافره‌تیکیش ههر له‌ویدا هه‌بوو برینیکی ناقولا له لا رانی هاتبوو، چاک نه‌ه‌بووه‌وه.

کابرای حه‌کیمیان برده سه‌ری. هینای به ده‌واو ده‌رمان مه‌عجوو‌نیتی درۆست کرد و کردی به شاپلیته‌و کیشایه کونی برینه‌که‌وه. کونی برینه‌که قوول بوو، شاپلیته‌که‌ش زۆر زل بوو، ئافره‌ته‌که له تاو ئازاره‌که‌ی خۆی پینی رانه‌گیرا - بیلامانی - یه‌کیتی که‌ند. کابرای حه‌کیم راجه‌نی و پاشان وتی: «ئه‌هوو! له کوییه‌وه لیم داو له کوییه‌وه ده‌رچوو».

- مه‌لاعه‌بدوللای حه‌بانیه بو‌ی گپرامه‌وه وتی: مه‌لاعه‌باسی گه‌لاله وتی: ئه‌و سه‌رده‌مه ره‌ز ئه‌خه‌سینرا؛ واته ره‌زانه‌ی ئه‌خرایه سه‌ر. مودیریکی پری زل له سوورداش هه‌بوو، خۆی هه‌ستا چوو بو «سه‌رگه‌لو» بو ته‌خمینی ره‌زانه‌ی ئه‌و ناوه. ئه‌و ساله‌ش ته‌رزه ئه‌و ناوه‌ی هه‌موو کوتابوو، تری زۆر که‌م بوو. مودیریش توند و تیژییه‌کی وای ئه‌واند تۆزی ئه‌کرد. «شه‌ش به ته‌شپیه‌که حه‌وتی ره‌به‌یه‌که» ئه‌یدایه به‌ری، ههر چه‌ند تکایان لێ ئه‌کرد که زۆر نه‌نووسی، ئه‌و زۆر تری ئه‌نووسی.

شه‌وی له دیواخانی حاجی شیخ‌عارف کو ئه‌بنه‌وه‌و دیواخان گه‌رم ئه‌بن. کوپخا و ریش سپی و پیاوماقوولی ئه‌و ولاته هه‌موو له‌وی ئه‌بن و مودیریش به فیزیکه‌وه له‌و سه‌رده‌وه دانیشتوو. ههر چه‌ن ئه‌و عالمه‌ تکای لێ ئه‌که‌ن ئه‌و ههر بای دی و به لای گویدا ئه‌روا. میرزا قادریک هه‌بوو خه‌لکی سوله‌یمانی بوو، پیاویکی ئه‌دیب و قسه‌ زان بوو. زۆر ده‌میک بوو له‌و ولاته بوو؛ هه‌موو ئه‌یانناسی و به چاویکی به‌رزه‌وه سه‌یریان ئه‌کرد. کوتوپر میرزا قادر هات بو دیواخان و خه‌لکه‌که هه‌موو له به‌ری هه‌لسان و له‌و سه‌روه‌ه دایاننا. مودیر نه له به‌ری بزووت وه نه قسه‌شی له‌گه‌ل کرد.

میرزا قه‌نده‌به‌کی درۆزی هه‌بوو ده‌ره‌یتنا و تییکرد و که‌له پشکۆیه‌کیان بو خسته سه‌رو ده‌ستی کرد به مژ لیدانی. حاجی شیخ‌مارف و دانیشتوان هه‌موو تکا له مودیر ئه‌که‌ن تۆزی له‌م ره‌زانه‌یه که‌م کاته‌وه. مودیر به‌گ ههر به خه‌یالی‌شیا نایه. میرزا مژ ئه‌دا له قه‌ننه‌و گویشی بو ئه‌م قسانه راگرتوو، که سه‌یری کرد مودیر به‌گ به هه‌چ جو‌ر ههر بیزی نایه بو له‌گه‌ل ئه‌م خه‌لکه‌دا قسه‌ بکا ده‌می له قه‌ننه‌که به‌رداو رووی کرده مودیر و وتی: «جه‌نابی مودیر به‌گ! مادام جه‌نابی حاجی شیخ‌عارف و ئه‌م هه‌موو خه‌لکه‌ تکات لێ ئه‌که‌ن، ئه‌گه‌ر نه‌شکینی گه‌لێ سه‌ر به‌رزیه بو جه‌نابت؟» مودیر ئه‌مجا هاته قسه‌و رووی کرده میرزا قادرو وتی: «ئه‌وه تو چ کاره‌یت؟ ئه‌للی گونی منی وا خۆت قوت کردووته‌وه دیته‌ قسه‌ کردن».

حاجی شیخ عارف و خەلکە که زۆر ئەم قسەیان لەبەر گران ئەبێ و بۆ میرزا قادریش دلگران ئەبن؛ چونکە ئەو پیاوێ لەو پیاوانە نەبوو کە قسە ی وای دەر بارە ی بکری. حاجی شیخ عارف بۆ دلدانەوێ میرزا قادر روو ئەکاتە میرزا و ئەلێ: جەنابی میرزا قادر دلت هیچ نەکا، ئەو جەنابی مودیر بە گالته‌وه شتی وا ئەفەرموێ؛ چونکە حەز لە نوکات و قسە ی خۆش ئەکا. حاجی شیخ عارف لە دلشیا ئەزانێ کە میرزا قادر ئەم قسە یه قووت ناداو ولامیکی باشی بۆ ئەدووزیتەوه.

ئەمجا میرزا قادر بەبێ ئەوێ هیچ خۆی تیک بەدا مژیکی تر ئەدا لە قەننەکە ی و روو ئەکاتە حاجی شیخ عارف و ئەلێ: «یا شیخ! قسە کە ی مودیر بەگ زۆر جوانی فەرموو، کوا خوا ئەوێ بکر دایە من گونی ئەو بوما یه بە روژ لە سەر قنگی خۆی و بە شەو لە سەر قوزی ژنەکە ی بووما یه».

مودیر بەگ کە ئەم قسە یه ی بیست چین چین ئارەقی دەر داو هیچ نەهاتە قسە. ئیتر دەست بە جێ بەو شەو هەلئەستی هەر لە گەلی خەریک ئەبن سوار ئەبێ و ئەگەریتەوه بۆ کەر کووک، رەزانه‌و مەزانه‌ی هەموو بە جێهێشت.

- سالیکی کویخانامق هەبوو، تیلە کۆبی بوو. لەو دەشتی گویی شیروانە خستبویان. کورپکی خوشکەزای هەبوو تەلاقێ خوار دبوو. بۆ ئەم مەسەلە یه هاتتە لام لە بەغدا. منیش کورپکی ترم لا بوو، ئەمانە کە لە شیروانەوه خستبویانە بەرە جووتیک لە ئاوا یی کەلارەوه دوور بوون، لە پاش پرسیار و ولامیکی زۆر کویخا نامق وتی: «بێژم چی؟ ئەم کورپە نەگۆه تیسێ. هەر مالمان تۆزی لەو لاترەوه بوا یه لە ئاوا یی کەلار، هەزار تەلاقێ وا بوا یه قنچگیکی نەئەکەوت؛ کەچی وا ئیستا بە ناچار ی کەوتگمە شوینی وه ولاتانوا یه کینکیش جواویکی راستم نادا بە دەسەوه».

- محەمەدمەلا شەریف بۆی گێرامەوه وتی:

مەلایەک هەبوو لای ئیمە کتیبکی دەسنووسی کۆنی گەورە ی گرتبوو بە دەستەوه موتالای ئەکرد. بە تەواوی تیا یا کولا بوو. کتیبە کە خۆی بە خەتیکێ درشت نووسرا بوەوه پەراویژ (حاشیە) یشی هەبوو ئەو بە خەتیکێ زۆر ورد نووسرا بوەوه.

بیاویکیش هەر له‌و گونده بوو سوڤی‌هه‌سه‌نیان بێ ئه‌وت. زۆر به‌ دین و هه‌موو وه‌خت هەر له‌ خزمه‌ت مه‌لا و فه‌قییه‌کانا بوو. له‌و وه‌خته‌دا که مه‌لا موتالای کتیبه‌که‌ی نه‌کرد ئه‌میش چوو له‌ بن ده‌ستیوه‌هه‌لتوتا و سه‌یری مه‌لا و کتیبه‌که‌ی نه‌کرد.

مه‌لاش له‌ به‌ر خه‌ریک بوونی خۆی هیچ ئاگای له‌م نه‌بوو. سوڤی‌هه‌سه‌ن له‌ پاش سه‌یر کردنیکی زۆر وتی مامۆستا ئه‌وه ده‌زانی ئه‌و خه‌ته درشانه بخوینته‌وه؟ مامۆستا وتی ئا. سوڤی‌هه‌سه‌ن: «ئهی کسۆک مه‌لا». ئه‌مجا وتی هەر هه‌نوکه‌ش ده‌زانی ورده‌کانیش بخوینته‌وه؟ مه‌لا وتی ئا. وتی: «ئهی به‌راز مه‌لا». مه‌لاش هیچ، تقووم بووه‌و ئاگای له‌ هیچ نیه‌.

- حوکومه‌تی عێراق تازه دامه‌زرابوو، بلاویان کرده‌وه که «ئیمام» بۆ سه‌رباز رانه‌گرن. چه‌ند مه‌لایه‌ک چوونه ئیمتخانه‌وه. یه‌کێ له‌ پرسیاره‌کان ئه‌وه بوو که «عێراق چه‌ند لیوای هه‌یه؟» مه‌لایه‌ک هینای له‌ ولامه‌که‌یا نووسی: «کاک ئه‌حمه‌دی شیخ، شیخ عومه‌ری بیاره، شیخ عبده‌لقادر گه‌یلانی، شیخ جونه‌یدی به‌غدادی و هه‌ته‌ده‌». به‌م جوژه‌ چواره‌ که‌سی نووسی و وتی: «ئه‌وه‌نده‌ی ئه‌ولیای تیدایه‌».

هەر له‌و ئیمتخانه‌دا یه‌کیکی تر له‌ پرسیاره‌کان ئه‌وه بوو که «په‌وشت و کرده‌وه‌ی هاروون ره‌شید چۆن و چی بووه‌؟»

- له‌و سه‌رشیه‌و شیخیک هه‌بوو عه‌مری خوای کردبوو. زۆرتر له‌ ده‌رویشه‌کانی له‌و تیره‌ی «روغانی» یه‌ بوون. هه‌ندیکیان کۆ ئه‌بنه‌وه ئه‌چن بۆ پرسه‌و کۆری شین و شه‌پۆر گه‌رم ئه‌بێ و ده‌رویش له‌ تاو نه‌مانی شیخ هه‌موو حال ئه‌یانگرێ؛ هەر یه‌که‌ به‌ جوړیک به‌ بالای شیخا هه‌له‌ده‌ن. پاش زکر و فیکر و «ته‌هه‌لیله‌»، هه‌موو دانه‌نیشن و شیخ کورپکی منالی ئه‌بێ هه‌موو قسه‌یان دپته‌ سه‌ر ئه‌وه بۆ ئه‌وه که شوین ئاگردان کویر نه‌بیته‌وه، ئه‌و کورپه‌ی له‌ شوین دایه‌نن.

کورپه‌ دین و میزه‌ریکی ئه‌به‌ستن به‌ سه‌ره‌وه‌و له‌ سه‌ر که‌له‌پۆسته‌که‌ی شیخ دایه‌نن. کورپه‌ منال ئه‌بێ و به‌و جوژه‌ خۆی ئه‌بینی، ئه‌که‌وێته‌ قنگه‌ جوڵی و ئه‌لی من ئیشم به‌ رپوه‌ نابری. زیاتر له‌ های و هووی ده‌رویشه‌کان زۆر ده‌ترسی، ئه‌مانیش گه‌لیکی له‌گه‌ل خه‌ریک ئه‌بن و ئه‌لین نابێ تو به‌چکه‌ مرواریت، [ئه‌بێ] هەر له‌ شوینی باوکت دانیشی و ده‌رویشه‌کان به‌ری به‌رپوه‌ با وه‌جاخ کویر نه‌بیته‌وه.

ئەمان زۆر ئەلین و ئەم کەم ئەییبست. دەرویش مەرف ناویکیان تیا ئەبی ریش سپی و دەم سپی هەموویان ئەبی. تەزییحی زکرە کە ی بە دەستەووە بوو وتی هەر راست دانانیشی؟ - رۆحم وە فیدای وئ - دەسا وە قەورە کە ی شیخ نوزە لە دەمت بێتە دەروە ئا ئەو گەمالە پۆرە ئەنیم وە خۆت و باوکت. دەسا بخۆ، لەمە زیاتر زکرە کەم لئ تیک مەدە، ئیتر پوریتەووە. کورە کە ئەمە ئەببەت لە ترسانا نقە ی لئ ئەپریت.

- پیاویک هەبوو سە ی عەولقادی ناوو بوو؛ خەلکی ئەو ولاتی دزەببە بوو. سالتیک هاتبوو بەغدا بۆ ئیمامەتی لەشکەر. کوریکی تریش لە بەغدا هەبوو دووکانی بۆیاغچبەتی هەبوو؛ ئەویش هەر سە ی عەولقادی ناو بوو. نەخویندەوار بوو؛ خەتی رەش و سپی لە یەک نە ئەکردهووە. لە گەل ئەو سە ی عەولقادرە کە ی ترا ناسراو بیان هەبوو.

رۆژیک پۆستەچی کاغەزیک دینی کە سەرە کە ی نووسرا بوو: «مەولاناسە ی دەبەدولقادر». ئەیدا بە دەست ئەو سە ی عەولقاری بۆیاغچبەتە، ئەمیش قاقەزە کە ئەدا بە یەکن بۆی بخوینتەووە. پاشان سە ی ئەکا ئەوی لەم قاقەزەدا نووسراوە پە یوئەندبەکی بەووە نیبە. ئەیزانی کە ئەمە هی سە ی عەولقادرە کە ی ترە. قاقەز هەلئەگری و کە سە ی ئەچبەتە لای قاقەزە کە ی ئەداتی.

سە ی ئەکا قاقەزە کە ی هەلچراوە پتی ئەلئ: «ئو ئەم قاقەزەت هەلچرببە؟» ئەویش پتی ئەلئ: تۆ خۆت ئەزانی من نەخویندەوارم، پۆستەچبە کە هینای بۆ من و منیش ناوم سە ی عەولقادرە؛ لام وابوو هی منە، دام بە یەکن بۆی خویندەووە. پاشان زانیم هی من نیبەو هی تۆبە؛ ئیتر من چووزانم.

ئەویش ئەلئ: «کوو نازانیت هی تۆ نیبە مردیت مرئ؟ تۆ نابئ هەقت ببئ، ئاخەر کو لو تۆ دەنووسن مەولانا؟ تۆ کە ی مەولانا بویتە؟ تۆ خۆت و مەولانا لە یەک ناکەیتەووە؟»

- سالەح قازی بۆی گێرەمەووە وتی:

موەلیمبکی وە کوو من هەبوو، رۆژیک داوی نابووەو بۆ چۆلە کە گرتن. دەورو بەری داووە کە ی پر کردبوو لە دان و خۆی لە دوورەووە لیبی دانیشت. چۆلە کە یەکی زۆر لە دەورو بەری دانە کە کو ببونەووە دەستیان کرد بە چببە کردن. وتی کابرا کە لە شیریکی هەبوو، لەو کاتەدا کە لە شیرە کەش هات و لە گەل چۆلە کە کانا دەستی کرد بە دان خواردن. ماموستا ویستی کە لە شیرە کە دەر کا بۆ ئەو بە لکو چۆلە کە کان نزیکبە داووە کە بکەونەووە ببن بە

داوه‌که‌وه. به‌لام نازانی چۆن ئەم کەلەشیرە دەرکا؛ ئەگەر ئەلنی کش چۆلە‌که‌کان هەلئەفرن، ئەگەر ئەبزویته‌وه و بەردی تی ئەگرئ دیسان هەر له بەر چۆلە‌که‌کان ری ناکه‌وی. وتی چاک وایه به زمانیک قسه له‌گەل کەلەشیرە‌که‌دا بکەم که چۆلە‌که‌کان تی نه‌گەن. زمانە‌که‌ش ئەمه بوو وتی: «کاف، شین، کاف، شین، کاف، شین، شەک، شەک، شەک».

گەنجی دره‌خشان

- ئەلنی دەوری زوو له‌و ولاتی مادستانه پادشایه‌کی به‌ده‌سه‌لاتی زۆر ساماندار هه‌بوو. هیچ منالی نه‌ئەبوو، بەم بۆنه‌یه‌وه شه‌و و رۆژ له‌ به‌زاره‌دا بوو، هیچ شینخ و پیاو چاک و پزیشکیکی نه‌هیتت، کەلکی نه‌بوو. قەلم‌ره‌وه‌که‌شی رۆژ به‌ رۆژ هەر زیادی ئەکرد، به‌لام دلی ئەو رۆژ به‌ رۆژ ته‌نگتر ئەبوو.

رۆژیک هه‌موو ئەستیره‌ژمیری مه‌مله‌که‌تی کۆ کرده‌وه که به‌لکوو له‌ ئەستیره‌ی به‌ختی ئەوا شتیکی بۆ بدۆزنه‌وه. ئەستیره‌ژمیران له‌ پاش ئەوه که به‌ زانایی خۆیان هه‌موو ئەستیره‌ گه‌ران، شتیکی زۆر سه‌یریان چاوپیکه‌وت. قسه‌یان هاته‌ سه‌ر ئەوه که بۆ پادشای نه‌گێر نه‌وه، به‌لام پادشا ته‌نگی پته‌ه‌لچنین و وتی هەر شتیکنان دیوه ئەبێ پیم بلین. ناچار ئەوانیش وتیان: ئەوه‌ی راستی بی پادشاهم له‌ ئەستیره‌ی به‌ختی تۆدا کورپیک به‌رچاو ئەکه‌وی و کورپیکت ئەبێ؛ به‌لام ئەم کورپه‌ که بوو به‌ ته‌مه‌نی هه‌و سالان مار پته‌وه‌ی ئەدا و ئەمری.

پادشا به‌مه‌ له‌ لایه‌که‌وه دلخۆش بوو که کورپی ئەبێ، له‌ لایه‌کیشه‌وه دلته‌نگ بوو که کورپی ئەمری. وتی دیسان بۆم سه‌یر بکه‌نه‌وه. ئەستیره‌ ژمیره‌کان هەر چه‌نده‌ که‌لین و قوربنی ئەستیره‌یان پشکنی له‌مه‌ زیاتریان به‌رچاو نه‌که‌وت. وتیان پادشاهم له‌مه‌ زیاتر هیچی تر نییه‌. تۆ کورپیکت ئەبێ و قه‌زا و قه‌ده‌ر وای هیناوه که ئەبێ له‌و ته‌مه‌نه‌دا و له‌ فلانه‌ کات و وه‌ختا مار پته‌وه‌ی بدا و بمری.

پادشا وتی: خۆ له‌ حسابی ئەستیره‌دا هه‌یه‌ که من کورپیکم بی؟ وتیان به‌لنی، به‌لام قه‌زا و قه‌ده‌ر وایه که ئەبێ بڕوا. وتی سا من ئەو قه‌زا و قه‌ده‌ره‌ نه‌گێرمه‌وه‌و نایه‌لم روو بدا. به‌لنی، له‌ پاش ماوه‌یه‌ک وه‌کوو ئەستیره‌ژمیران و تبه‌ویان پادشا خوا کورپیکی پنی ئەدا و له‌ هه‌موو قه‌لم‌ره‌وی ولاتا بوو به‌ ئاهه‌نگ و زه‌ماوه‌ند و شای لۆغان، شاو شازن کۆرپه‌ی ئیمروژ و جی‌نشینی پاشه‌روژبان نه‌وه‌ک له‌ ناو دلی خۆیانا به‌لکو له‌ ناو دلی هه‌موو مه‌ردمی

ولانا بە نازی شیر و شەکەر بە خێو ئەکرد. پادشایش ئیتر هەر لەو فیکرەدا بوو کە چۆن ئەم قەزا و قەدەرە بگێڕێتەووەو ئەم جگەرگۆشەیهی بۆ بمینیتەووە. هەموو روژی هەموو دانا و زانا و توانای مەملەکەتی کۆ ئەکردهووەو ئەکەوتنە راویژ کردن. ئەوان ئەیانوت قەزا و قەدەر ناگێڕیتەووە. ئەم ئەبوت ئەبێ بیگێڕمەووە. بەم جۆرە شەش سالی رەبەق تێپەری و پێ نرایە سالی حەوتەمین.

ئینجا پادشا هینای لە دەشتیکی پان و فراوانی وەکو دەشتی سەرنویدا فرمانی دا هەموو خۆلی دەشتەکیان تا قوولایی چوار گەز هەلکۆلی و خۆلەکیان فری دا. شوینەکیان بە بلوورو مینا دارپشت. ئەم دەشتە هەتا چاو کاری ئەکرد بەم جۆرە لێ کرا. پاش ئەو هینایان لە ناوەراستی دەشتەدا چوار کۆلەکی زۆر ئەستوورو زۆر درێزیان هەر لە بلوورو مینا دارپشت و بردیان بە عاسمانا. چوار زنجیری ئەستوری بلووریان هینا لە گەل کەتیککی گەورە دارژاوی بە توراغی بلوور. ئەمەیان بەم جۆرە هەموو ئامادە کرد و هەرچی تیرەنداز و تیر بە دەستی مەملەکەت بوو هەموو کۆ بونەووەو چاوەرپی وەخت و سەعات بوون. ئەستیرەکانیان ئەگرت حسابی ئەستیرەیان وا گەیاندبوو لە پادشا ئەگەر لە فلانە دەقیقەو سەعاتا ئەو کورە بیاریزری و مار پێوێ نەدا ئیتر قەیرانەکی بە سەر ئەچێ و هەزار سال لە دنیادا ئەمینێ.

وەخت نزیک بوووەو هەتا روژی قەیران. ئنجا کورەیان هینا و قووتیان کردەووەو خستیانە ناو کەتەکەووە. زنجیرەکانیان هینا، سەری هەر زنجیریکیان شەتەک دا بە یەکی لە کۆلەکی بلوورەکانەووە، ئەو سەرەکیان بەست بە بیچکەکی کەتەکەووەو رایانکیشا. کەت بەرز بوووەو چوو لە ناوەراستی عاسمانەووە راوہستا. تیرەندازان و تیر بە دەستان هەموو خۆیان رووت کردەووەو تیر لە کەوانا و هەر یەکی دوو چاویان پێو بوو، بوو بە چوار چاوە سەیری ئەم لاو ئەو لایان کرد. ئەم هەموو ئیشەیان بۆ ئەو کرد کە نەوێک مار پەیدا ببێ وە یا کوتوپر خۆی لە شوینێ وە یا لە جل و بەرگی یەکیکا حەشار دابی.

ورده و رده وەختی قەیران هەر ئەهات و نزیک ئەبوووەووەو مار لە هیچ لایەکەووە دیار نەبوو. خۆ ئەگەر ماری هەموو دونیاش کۆ ببوایەووە لەوانە نەبوو بتوانی بگا بەو کورە؛ چونکە قەیران هەر زۆر کمی ماووەو مار لە هیچ لایەکەووە دیار نییە. هاتە سەر ئەو کە نیو دەقیقەێ ماووە بۆ بوونی رەت بوونی قەیرانەکە. کوتوپر لە دوورەووە سەیریان کرد وا حاجی لەق لەقیک روو بە رووی کەتەکە هات و ماریکی بە دەمەووەیە، تیرەندازان و کوتەک بە دەستان و هەموو عالم شلەزان. نالەو ئەوا لە جەرگی فەلەکەووە بەرز بوووەو تیرەندازان کەوتنە تیر

هاویشتن. حاجی لهق لهق نریک بووه‌وهو و توژیکی مابوو بو سهر که‌ته‌که، تیره‌ندانان تیریکی
 هاویشت بو ماره‌که به دهمیوه تیر هیج سهری نه‌کرد به هاژه هاژ چوو نووسا به گه‌رووی
 حاجی لهق لهق‌وهو. حاجی لهق لهق ماری له دهم بهر بووه‌وهو مار که‌وته ناو که‌ته‌که‌وهو دای
 به کوره‌که‌وهو کوره‌مرد.

چه‌رخ‌ی زهمانه پیکه‌نی قاقاو ئافه‌رینی کرد له ئه‌قلی به‌نده‌ی لاواز و له ده‌ستی
 تیره‌ندانان. پیکه‌نی به‌وه که گویا ویستیان قه‌ده‌ر بگپ‌نه‌وه، ئافه‌رینی‌شی کرد له‌و تیره‌ندانان
 که چوئن توانی له‌و عاسمانه‌وه ئه‌و تیره‌ی سهر نه‌کاو بدا له گه‌رووی ئه‌و حاجی لهق له‌قه.

- جاریک دوو کابرا له به‌ینی دوو شاخا ریگری نه‌که‌ن. کاروانچی تووشی ئه‌ین به
 تووشیان‌وه رووتی نه‌که‌نه‌وهو دینه سهر ئه‌وه که بشی کوژن. کابرا گه‌لیکیان لی ئه‌پارینه‌وه
 که نه‌یکوژن و ههر شتومه‌که‌که‌ی لی وه‌رگرن و لینی‌نده‌ن، پرۆن. هه‌تا ئه‌م زیاتر ئه‌پارینه‌وه
 ئه‌وان زیاتر تووره‌ ئه‌ین. پیمان ئه‌لی کورپینه‌خوا ره‌وای هه‌قی نییه له خو‌پایی بوچ
 ئه‌مکوژن؟ خوا ئه‌م هه‌قه وون نا‌کاو توله‌تان ههر لی ئه‌کاته‌وه.

ئه‌وان له‌م قسه‌یه ئه‌وه‌نده‌یتر شیت گیرتر ئه‌ین. ئه‌لین توله‌ی چی و هه‌قی چی؟ کوا
 کی هه‌یه له‌م ده‌شته چوله که بتوانی هه‌قی تو وه‌رگری؟ ئه‌مه ئه‌لین و په‌لاماری ئه‌ده‌ن
 ئه‌یکوژن. له‌و کاته‌دا که ئه‌یکوژن دوو که‌وه له‌م به‌ری شاخه‌که‌وه هه‌له‌نه‌فرن بو ئه‌و به‌ری
 شاخه‌که. کابرا روویان تی ئه‌کاو ئه‌لی: «که‌وه‌کان، به شاهید بن ئه‌م کابرایانه له خو‌پایی و
 به ناهه‌ق منیان کوشت». ئه‌مه ئه‌لی و گیانی ده‌رئه‌چی.

چه‌ند سالیکی زور به سهر ئه‌م کاره‌ساته تی ئه‌په‌رئ و کابرا وه‌کو کوژرا خوینی
 هه‌روا روئی. روژیک ئه‌و دوو کابرایه که ئه‌م چه‌ند ساله ههر نیشیان جه‌رده‌یی و پیاو
 کوشتن بووه، به میوانی له ولاتیکی دوور له‌و کوستانه‌ر بیان ئه‌که‌ویته مالی ئاغایه‌ک و له
 دیواخانا دانه‌نیشن. ئاغا زور خزمه‌تیان ئه‌کاو به ده‌ورینا دیت. نایاناسی که ئه‌مانه جه‌رده و
 ریگرن. شه‌وی نان دانه‌نری و پلاو و گوشتیکی زور دینه ناوه‌وه.

کابراکان سه‌یر نه‌که‌ن وا دوو که‌وه به‌ساغی ئاوه‌رووت کراوه و سوور کراوه‌ته‌وهو له‌سه‌ر
 ده‌وریه برنجه‌که دانراوه. یه‌کیکیان سه‌یری ئه‌ویکه‌یان ئه‌کا و زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌ک گرتی. [ئاغا
 ئه‌لی] ئایا نانه‌که‌خراپه؟ ئه‌گه‌ر خراپیش بی ئه‌بی بیورن. کابرا ئه‌لی: نه‌وه‌للا له‌بهر ئه‌وه نییه؛
 نان و خوانیکی زور ریک و پیکه، به‌لام یادگاریک بوو له‌به‌ینی خومانا که‌ئسته ئه‌م که‌وانه‌م
 چاوبی که‌وت، ئه‌و یادگارم هاته‌وه بییر؛ بویه پیکه‌نین گرتی.

نان خوراو هه لگیرا، به لام کابرای خانه خوئی ئه و زهرده خه نهدی کابرای ههر له دلیا بوو به گری و له دلی دهر نه ئه چوو. دیسان رووی کردنه وه وتی: فلانی! زور حه ز ته کم سه مه ره ی ئه و پینکه نینه ت تیمبگه یه نی؛ چونکه من ههر وا چوه ته دل مه وه که به نانه که ی من پینکه نیوی.

کابرای میوانیش که زانی وایه وتی: «تو دلت هیچ نه کا، که واته مه سه له که ئه مه به: من و ئه و هاوړیهم چند سالیک له مه و پینش له و ولاته ریگریمان نه کرد. له شیویکا تووشی کابرایه ک بووین رووتمان کرده وه و سه ره رای ئه وه هاتینه سه ر کوشتنیشی. کابرا زور پارایه وه که نه یکوژین. له و کاته دا که کوشتمان، دوو که و به ویدا تیه رین، ئه وه نده ئه قلی و ابوو، هات رووی کرده که وه کان وتی که وه کان ئیوه به شاهید بن که ئه م پیاوانه به ناهه ق من ئه کوژن. که ئه مه ی وت ئیتر گیانی ده رچوو. ئیسته ش که چاوم به م دوو که وه سوورکراویه که وت ئه و کاره ساته م هاته وه بیر و به هاوړیکه ی خو م وت ئه قلی ئه و کابرایه ت بیته وه بیر که ئه چوو له بهر بی ده سه لاتی شتی وه کو ئه مانه ی ئه کرد به شایه ت. ئه گینه خوا هه قه نان و خوانی تو هیچ بی تفاقیه کی تیدا نه بوو».

کابرای خانه خوئی توی سه ری داخست و پاشان به رزی کرده وه وتی: «کورینه! ئیوه ئه زانن که وه کان شاهیدیان لی دان؟» وتیان چون؟ وتی: «وا ئه م که وه سوورکراوانه ئیسته به میان وت که ئه م دوو کابرایانه له سه ر هیچ و به ناهه ق ئه و پیاوه بی گوناچه یان کوشت و ئیمه ش شاهیدین. که واته ئه بی له خویتی ئه و پیاوه دا بیانکوژیته وه نه یه لی ده رچن. کابراکان وتیان چون شتی وا ئه بی؟ ئه مه قسه یه کی کون بوو ئیمه گیرامانه وه، تو چون ئه بی شتی وا بر وا بکه ی؟ ئه مه ههر ده مه ته قیه ک بوو کردمان.

ئاغاکه وتی: به سه ری ئیوه هیچ چار نییه و که وه کان شایه تیان لییان داو خویشان به ده می خو تان و تان. خویتی ناهه ق نارواو سته می نابه جی تا سه ر نابی. مه سه لی کوردی خو مانه ئه لی: «زالم زه والی ههر بو ئه گا». وه لالا به سه ری تو نه به یشت روژ بیته وه ههر دوو کی نان به نیشانی تفه نگه وه. جا ئه مه یه ئه نجامی جه ور و سته می ناهه ق.

- له قسه ی گوئی ناگردانی کورده وارییه ئه لی:

جاریک ئه نه و شیروان و به خته کی وه زیری به قه راخ شاری «مه دائین» دا ئه گه ران. ئه و سه رده مه ئه نه و شیروان پیاویکی زور سته مکار و زالم بوو، هه موو ولات و مه مله که ت له بهر جه وری ئه و بوو به ویرانه و ئه هله که ی هه موو ته فرو توونا بوو بوون.

ئەلنی که چوونە قەراخ شار، هەمووی کەلاوە و وێرانەبوو. ئەنەوشیروان سەیری کرد بایەقوشیک لەسەر دیواری کەلاوەیەک نیشتوو و رووی کردۆتە بایەقوشیکی تر کەوا بەسەر دیواری کەلاوەیەکی تره‌وێه، کلکی هەلئەتە کیننی و بەسەر ئەوێتر ئەخویننی. ئەوێتریش بەو جۆر هەلئەستیتەو و ولامی ئەداتەو.

بەختەک لەزمانی هەموو جەر و جانەوهریکی ئەزانی. ئەنەوشیروان رووی تێ کردو وتی: «بەختەک ئەو ئەو کوننەپەپوانە ئەلین چی؟» ئەویش وتی شاھم! چیت عەرز بەکەم؟ شتیکی وانیه. وتی نابێ هەر ئەبێ پێم بلئیت وتی: شاھم ناتوانم عەرزت بەکەم. ئەگەر هیچم لێ ناکەم عەرزت ئەکەم. وتی لەژێر سێبەری منای مەترسە. ئنجا بەختەک وتی: «قوربان! ئەو بایەقوشەیان داوای کچی ئەوێتریان ئەکا بۆ کورپی خۆی. ئەویش داوای ماره‌یی لێ ئەکا».

ئەنەوشیروان وتی جا داوای چی لێ ئەکا؟ وتی: «قوربان، ئەلنی ئەبێ سەد کەلاوە بەکەم بەماره‌یی کچەکەم». شا وتی ئەو چی جواب ئەداتەو؟ وتی: «قوربان، ئەلنی ئەنەوشیروان پادشا بێ و بەختەک وەزیر بێ، ئەو ک سەد کەلاوە بەلکوو هەزار کەلاوە بەپوولتیک».

ئەنەوشیروان تاسنیک بردیەو و وتی: «چۆن من وام لێهات کەپەلەوهریش لە زۆلم و ستەمم بەکەونەقسەکردن و باسم بەکن». ئیتر نەچوو بۆ گەراندەکی هەر لەوێو گەراییەو و ئەو راوهر و شتەکی کەتا ئەو وەختە هەبێو، هەمووی فریدا و دەستی کرد بەدادپەرەستی و ولات ناوهدان کردنەو و زنجیری عەدالەتی راکیشا و بوو بە ئەنەوشیروانەکی کەپتی دەلین: «ئەنەوشیروانی عادل».

- دیسان هەر لەقسەکی گۆی ئاگردانی کوردییە ئەلنی:

کابرایەک لەو دەشتە بره‌ مەریکی هەبوو. یەکی لەمەرەکانی لەشەوی نەورۆز زا و بەرخیکی هینا. کابرا دەست بەچن کاردیکی هەلگرت و چوو سەر بەرخەکە، سەری بێرێ. بەرخەکە هاتە زمان وتی: ئەو چی ئەکەم؟ کابرا وتی چی ئەکەم؟ سەرت ئەبێم و ئەتخۆم. بەرخەوتی: کاکەبرا! ئەزانی من ئیستە پێم ناوہ تە ئەم دنیا. نازانم دنیا چۆنە و چۆن نییە. هەر ئەو ئەندە ئەزانم تاریکە. بۆچی دنیا هەر وایە؟ وتی: وانیه. ئەمە شەوہ بۆیە تاریکە. کەکەوتینە روژ دنیا یەکی رووناکترە. وتی: کەواتە سەرم مەبەبا ئەو دنیا رووناکەش بێنم. وتی: باشە.

ئەو شەو ئەو لێ گەراو روژ بوو و ئەو دنیایەکی رووناک هاتە پێشەو. ئەو روژەش بە سەر چوو کە و تەنە و شەوئ. کابرا بە خۆی و کار دە کە یەو و چوو و سەری وتی: وا روژیش بە سەر چوو کە و تەنە و شەوئ ئیتر سەرت ئە بێرم.

بەرخە کە وتی: کاکە بۆچی ئەمە چە وەختیکە؟ کابرا وتی: ئەم وەختە سەرەتای بە هار و دنیای دلدارانە. وتی: کاکە تۆ ئەزانی من بە هارم نە دیو، لێم گەڕێ با بە هار بێنم چۆنە و ئەو وەختە سەرم بێرە. وتی باشە.

بە هار بە سەر چوو کە و تەنە هاوین. کابرا بە خۆی و کار دە کە یەو و چوو و سەری وتی: ئەوا بە هاریش بە سەر چوو، ئیتر سەرت ئە بێرم. وتی: بۆچی کە و تەنە تە کە ی؟ وتی: کە و تەنە تە هاوین. وتی: کاکە! تۆ ئەزانی من هاوینیشم نە دیو، لێم گەڕێ با سەری هاوینیش بێنم. وتی: باشە.

هاوین بە سەر چوو، کە و تەنە پایز. دیسان کاردی هەلگرتوو چوو و سەوی. وتی: ئەوا هاوین دوا یی هات و ئەبێ سەرت بێرم. وتی: بۆچی ئێستە واین لە چیا؟ وتی: واین لە پایزا و گەلا خەزانی پایزە. وتی: کاکە بە دەورن، تۆ لە من چاکتر ئەزانی کە پایزم نە دیو. وازم لێ بێنە با پایزیشم چاوی بێ بکەوی. وتی: باشە.

پایز بە سەر چوو بێ نرایە زستان. کابرا کاردی هەلگرتوو چوو بۆ لای بەرخە کە وتی: برا ئەوا پایزیشت چاوی بکەوت و پایزیش بە سەر چوو. ئیتر سەرت ئە بێرم. وتی: بۆچی ئێستە چ وەختە؟ وتی: وەختی زستانە و کلێلە کاوانە. وتی: کاکە مۆبەت! خۆ ئەزانی کە من نە زستانم دیو و نە کلێلە کاوان. کەواتە لێم گەڕێ با ئەم زستانی تۆش بێنم. وتی: باشە.

زستان بە سەر چوو کە و تەنە شەوی نە روژ و کە و تەنە بە هار. کاردی هەلگرت و چوو و بۆ لای بەرخە کە وتی بەرخە! ئەوا زستانیش بە سەر چوو؛ ئێستە چی ئە لێی؟

وتی: بۆچی کە و تەنە چی؟ وتی: کە و تەنە بە هار. وتی وەکو بە هارە کە ی پار. وتی: ئا. وتی: بۆچی شتی تر نە ماوه؟ وتی: نە. وتی: «کەواتە ئیتر سەرم بێرە. دنیا عبارەت لە شە و روژ و چوار وەختە لە بە هار و هاوین و پایز و زستان. هەر شتیکی تر بە شوینیا بیت دەور کردنەو یەو و نە بێ شتیکی تازه بیت. لە گەل ئەو شە هەر ئەم هەناسە یەو کە تیا یام ئیشی خۆت بکە و خوات لە گەل».

- ئەمیر تەیمووری گورکانی (۷۷۱- ۷۰۸ هجری) گەلێ ولاتی گرتبوو. مە تە لێکی لە عالم و زاناکانی ئەو وەختەدا هینابوو کەوا ئیشی چیە؟ ئە چوو هەر ولات و مەملە کە تیک

ئەم پرسیارە‌ی ئە‌کرد و هەر کەس هەر ولامیکی ئە‌دایه‌وه به‌ دلایا ئە‌ه‌چوو. ئە‌م پرسیارە‌ی ئە‌م له‌ هە‌موو ولامیکی ناویانگی دەر‌کردبوو؛ ئە‌ویش بلاو بوو بووه‌وه کە کەس ولامی یێ‌نە‌دراوه‌ته‌وه.

له‌ په‌لاماره‌که‌یا بۆ‌ سەر به‌غدا دیاره‌ له‌ریگه‌ی کورده‌واریه‌وه‌چوو. ئە‌لێ‌ن له‌ویشا کورپیکی گرتوووه‌ ئە‌م پرسیارە‌ی کردوو. مه‌لاکان هە‌موو له‌ریان لێ‌ ئە‌نیشی. مه‌لایه‌ک فه‌قیه‌کی بچکوله‌ی لا ئە‌بێ‌ پیتی ئە‌لێ‌: «مامۆستا سبه‌ینی که‌چوته‌ دیوان، من له‌گه‌ل خۆتا به‌ره‌و به‌ ئە‌میر ته‌یموور بلی ئە‌م پرسیاره‌ له‌ من بکا. من ولامی ئە‌ده‌مه‌وه». مه‌لا ئە‌مه‌ی به‌لاوه‌ زۆر سه‌یر ئە‌بێ‌، چونکه‌ هە‌موو عالمه‌کانی ئە‌و ده‌وره‌ نه‌یاتوانیوه‌ ولام بده‌نه‌وه، ئێ‌سته ئە‌م مناله‌ چۆن ئە‌توانی؟

ناچار مه‌لا که‌ ئە‌که‌ونه‌ سبه‌ینی، فه‌قیه‌ بچکوله‌ له‌ گه‌ل خۆی هه‌له‌گرێ‌ و به‌ترس و له‌رزوه‌ ئە‌چی بۆ‌ باره‌گا. باره‌گای پادشاهی پره‌ له‌ عالمان و له‌ وه‌زیره‌کان. «سه‌عه‌دینی ته‌فتازانی»یش له‌گه‌ل ئە‌میر ته‌یموور ئە‌بێ‌ و له‌ته‌نیشتی ئە‌میره‌وه‌ دانیشتوووه‌ ئە‌میر ته‌یموور خۆی له‌سه‌ر ته‌ختیکی به‌رزی پادشاهی دانیشتوووه‌.

مه‌لا ئە‌چینه‌ ژووره‌وه‌، پاشان قسه‌ دیته‌پنشه‌وه‌ ئە‌میر ته‌یموور روو ئە‌کاته‌ مه‌لا و دانیشتوووه‌کان ئە‌لێ‌: خوا ئیشی چیه‌؟ مه‌لا ئە‌لێ‌: پادشاهم پرسیار له‌و فه‌قیه‌ بچکوله‌یه‌ بکه‌، ئە‌و ولامت ئە‌داته‌وه‌. پادشا و دانیشتوووه‌کان سه‌ریان سوور ئە‌مینێ‌ له‌م قسه‌یه‌ که‌شتی وا چۆن ئە‌بێ‌؟ پرسیاریکی وا که‌ تا ئێ‌سته‌ هیچ عالمیک جوابی نه‌داوه‌ته‌وه‌، ئێ‌سته‌ به‌ منالیکی وا چۆن جواب ئە‌دریته‌وه‌؟

له‌ئاخرا پادشا رو ئە‌کاته‌ فه‌قیه‌ بچکوله‌که‌و ئە‌لێ‌: کورم تۆیت که‌خۆت ئاماده‌ کردوه‌ بۆ‌ ولام دانه‌وه‌؟ ئە‌لێ‌: پادشاهم، به‌لام له‌پیش پرسیاره‌که‌تا من پرسیاریکت [لێ‌] ئە‌که‌م. پادشا ئە‌لێ‌: بیلێ‌. فه‌قی ئە‌لێ‌: «پادشاهم ئە‌و که‌سه‌ی پرسیاری لێ‌ ئە‌کرێ‌ له‌شوینی به‌رز دانه‌نیشی یا ئە‌و که‌سه‌ی که‌پرسیار ئە‌کا؟» پادشا ئە‌لێ‌: دیاره‌ئه‌و که‌سه‌ی پرسیاری لێ‌ ئە‌کرێ‌. ئە‌لێ‌: «که‌واته‌ تۆ هه‌سته‌ وه‌ره‌ شوینه‌که‌ی من و من دیمه‌ شوینه‌که‌ی تۆ».

پادشا و دانیشتوووان هە‌موو له‌م قسه‌قوته‌ سه‌ریان سڕ ئە‌مینێ‌ و پادشا قسه‌که‌ی ئە‌چی به‌دلیه‌وه‌ هه‌له‌ستێ‌ له‌سه‌ر ته‌خته‌که‌ دیته‌خواره‌وه‌و فه‌قی ئە‌چیته‌سه‌ر ته‌خت و ئە‌م به‌ چۆکا له‌به‌ر ده‌میا دانه‌نیشی. ئینجا فه‌قی ئە‌لێ‌: ئێ‌سته‌ پرسیاره‌که‌ت بکه‌.

پادشا ئە‌لێ‌: «خوا ئیشی چیه‌؟»

فەقی بەبێ وەستان ئەلی: «ئیشی ئەوێه تۆ لەسەر تەخت دێتێتە خوارەووە و من ئەخاتەسەر تەخت». پادشا و دانیشتوووەکان لەم ولامە واقیان ورتەمینن. پادشا ولامەکی ئەچیتە دلیهوه هەلئەستی ناو چەوانی فەقی ماچ ئەکاو فەقی ئەلی پرسیارت تەواو بۆ؟ ئەلی: بەلی. ئەلی: «کەواتە وەرەووە شوینی پادشاهی خۆت و من دیمەوێشوینی خۆم. من تەنها بۆ ئەوێندە ماوە شایستەئەم شوینە بووم. لە ئیستە بە دواوە ئیتر شایستەئە تۆیەو هەرکە بۆ شتیکی دروست کراوە. لە کوردی لای ئیمەدا هەبە ئەلی: نان بۆ نانهوا و گوشت بۆ قەساب». ئەمە ئەلی و هەلئەستی دیتە خوارەووە.

ئەمیر تەیموور ئەم قسانەئە لە جەرگی ولامەکی زیاتر بێ خۆشتر ئەبێ و هەموو عالم و دانیشتوووەکانیش ئەیسەلمینن کە ولامەکی و قسەکانی هەموو لە شوینی خۆیا بوووە هەموو بەرزی و نزمیک سەرچاوەکی ئەچیتەووەسەر خوا.

هەندیک ئەلین ئەم منالە وەختی خۆی «سەعدەدینی تەفتازان»ی بوو. بەلام وانیبە. بەلی سەعدەدین هاوڕینی ئەمیر تەیموور بوو و زۆر پایەبەرز بوو لە لای. ئەوێندە هەبوو وەختی کە ئەو بوو بە هاوڕینی ئەمیر تەیموور، پیاو بوووە تا ۷۹۲ هه‌جری له‌گه‌لیا بوو و پاشان مردوو.

- کابرایەکی هەبوو لەو سەر، سامان و مالەکی لەوانەبوو. لە هەموو ئەو ولاتەدا ناوی دەرکردبوو. لەجووت و بەرەجووت لەگوند و ئاویی لەرزەو باخ لەپارەو پول هەلیدا بوووە مەگەر خوا بیزانی. کۆشکیکی دروست کردبوو لەو دەورەو لەو ناوەدا مەگەر هەر کۆشکی پادشاهی و بوایە. بە هاتوچۆ کردنی تۆکەر و کەنیزەکان و بەپرمەو حیلەئە رووەئەسیان و قەلەمباز پەستنی توولەو تانجی بەدەنگی ئەوای بولبول و قومری لەسەر چلی داران و لە ناو باخچەئە گولستانا و بەخوڕەئە جۆگە لە ئاوی ناو حەوزی کافووری ژبانی ئەم کابرایە، بوو بوو بەژینی دلداران؛ بوو بوو بەو کەسانەکە لەم دنیایەدا بەهەشتی بەرینیان دەستکەوتوو.

هەر راست لەبەن دەستی کۆشکی ئەم کابرایەووە کەوێلێکی پچکۆلەش هەبوو کە هی پیاویکی هەژاری دور لە هەموو نەمە تانێکی دنیاو بوو. چوار تۆپەلەقوڕی خستبوو سەر بەک و بە بەلم و زەل سەرەکەئە گرتبوو ناوی نابوو خانوو. خۆی و ژنەکی بەشەو تیایا دەحەسانەووە بەرژویش هەر ئەوێندەیان ئیش دەست ئەکەوت کە نائیکی هەرزەنیان دەستکەوێ و هیچی تر.

روالته پهره‌ستی دنیا زور سهیره؛ ناگر و ناو، رهش و سپی، تالی و خوئی زور جار له‌ته‌نیشته یه‌که‌وه. کۆشکی ئاغا بهو هموو خوئی و جوانیه، بهو هموو خواردن و بوئینی ره‌نگاوره‌نگ و نازداریه، پیاو هیچی تری لئ نایینی ته‌نھا کامه‌رانی نه‌بن. کۆلیتی کابرای هه‌ژاریش بهو هموو خرابی و پیسیه، بهو رووت و قوتی و بی‌نان و به‌رگیه، دیسان پیاو هیچیش له‌وا نایینی ته‌نھا که‌ساسی و دلته‌نگی نه‌بن. که‌چی وه‌کو ئهم بورجه‌عاجیه و ئهم زنجه‌ئاتاجیه له‌ته‌نیشته یه‌که‌وه له‌ژیر سیپه‌ری بستیککی عاسمانا کۆبونه‌ته‌وه. له‌ناو هه‌ر دوکیشیانا تالی و خوئی هه‌ر کۆبووه‌ته‌وه. نه‌ئهو به‌ته‌واوی نه‌ئهمیش به‌ته‌واوی که‌وتۆته کۆشی که‌ساسی و ناخۆشیه‌وه وه‌کو روالته‌که‌ی خوئی بانگ نه‌کا.

هه‌ر له‌بهر ئهمه‌بوو بوئه‌ئاغه‌ژنی خاوه‌ن کۆشک به‌یانیه‌ک نه‌بوو له‌خه‌و هه‌ستی و له‌سه‌روهه‌ چاوی به‌به‌ژن و بالای کابرای روتله‌ی ناو کۆلیت نه‌که‌وئ که‌ نه‌چوو له‌ناو گۆمه‌قوراوی به‌رماله‌که‌یانا له‌کاتی مه‌لا بانگدانا مه‌له‌ی ئه‌کرد و وسلی ئه‌کرد بو ئه‌وه نوێزه‌که‌ی به‌یانی نه‌پروا. که‌چی میرده‌که‌ی ئهمیش به‌دوو حه‌فته‌جاری رئ نه‌ئه‌که‌وته گه‌رمای و ئه‌و کۆشکه‌ جوانه‌ که‌ئاوه‌که‌ی ئه‌توت چۆری شیره‌و ناوه‌که‌ی ئه‌توت ئاوینه‌به‌ندی ده‌رگای میره‌. هه‌ر نه‌بوو جاریک رئ که‌وئ و بلی: «نیه‌تمه‌ به‌م ئاوه له‌ش پیسی له‌سه‌ر خۆم لا ئه‌به‌م».

ئهم دوو دیمه‌نه‌ کاری کرده‌ دلنه‌ناسکه‌که‌ی ژنی ئاغه؛ وه‌یا ژنی ئاغه‌ی خاوه‌ن کۆشکی فراوانی دلته‌نگ. ناچار ئهمیش ئاگری جگه‌ر هه‌لیگرت و رووی کرده‌ میرده‌که‌ی وتی: «پیاوه‌که‌! ئا ئه‌و ژن و پیاوه‌ی که‌ له‌ ته‌نیشتمانه‌وه‌ن لیفته‌یان ئاسمانه‌و رایه‌خیان زه‌وئ. شه‌و نییه‌ به‌بی شه‌وچه‌ره‌ی بووکیینی رۆژ که‌نه‌وه‌و به‌یانیه‌ک نییه‌ له‌شیان به‌ئاوی کام ته‌ر نه‌که‌نه‌وه. خۆراکی گه‌وره‌یان هه‌رزه‌نه‌و ته‌پایی ده‌میان دۆی تورش. که‌چی ئیمه‌ به‌م هموو نازو نعمه‌ته‌و شوینی دلگوشا و مال و سامانه‌وه‌ جاریک نایینم به‌ هیوای ئاره‌زویه‌که‌وه ده‌ستیک له‌گه‌ردنی یه‌ک که‌ین. ئهمه‌ چه‌ رۆژیکه‌و ئهمه‌ چه‌ ژیانیکه‌ ئیمه‌ هه‌مانه‌؟»

میرده‌که‌ وتی: «ئافره‌ت ئه‌وان وایان بو هاتوه‌و، ئیمه‌ش وامان بو ئه‌لوئ. ئه‌گه‌ر ئه‌و ناز و نازداریه‌ی ئیمه‌ی تیاين ئه‌وانی تیا بوونایه، نه‌وه‌ک به‌مانگیک به‌لکو به‌سالئ جاریکیش پیاو ناگری ئاور له‌ شه‌وچه‌ره‌ی بووکیینی به‌نه‌وه».

ماوه‌ی زۆری خایان، پیاو زۆری وت و ژنه‌ که‌می بیست. له‌ئاخرا پیاوه‌که‌ وتی ئهم هه‌ویره‌ ئاوی زور ئه‌خوا ئه‌گه‌ر هه‌ر وا پراوا ئهم ژنه‌م ئه‌که‌وینته‌ دنیا به‌کی‌تره‌وه. نه‌وه‌للا وا چاکه‌ با چاری بکه‌م.

رۆژیک ناردی بەشۆین کابرای هەژاری دراوسێ هات، پێی وت: تۆ ئیشت چیه؟ وتی قۆربان، کۆلکیشی ئەچمه بازار. سا چوار کۆل بۆ چوار کەس هەبوو، هەلیئەگرم و شتیگم ئەدەنی و دیمەو و ئیتر شوکری خوا ئەکەم. ئاغە ی خاوەن کۆشک وتی: باوکم تۆ هەقی دراوسێتیت بەسەر منەو هەیه، نامەوی و رابووی. ها ئەمە سەد لیره بچۆ دوکانیکی پێی دانێ و پتووە دەست بکە بە کەسابەت و تجارت. دەستی برد سەد لیره کە ی نایە بەر دەمی وتی هەر وەختیش ئەگەر بووت بۆمەو، ئەگەر نەشتبوو هیچ.

کابرا گەلی دوعای خیری بۆ کرد و بە دلێکی پر لە خۆشی خۆشیهو سەد لیره ی هەلگرت و هاتەو. ئەو شەو کەوتە لێکدانەو، کە چی بکا و چی نەکا و چی بکریت و بە چیهو خەریک بێ؟ لەوانەبوو خەو کە ی لێ تیکچوو گەمە و گالته کەشیان نەکرد. شەوی دوا یی هەر بەو جۆرەو سەرباری ئەو هەش پەژارە دایگرت کە ئا خۆ ئاخری ئەم ئیشە ی بە چی ئەبێ و بەچی نابێ؟ ئەو شەو هەش هەر هیچ. بە هەر جۆر بوو بە شەوی سێهەم پوچەلێک کرا.

لەو لاوە ژنی ئاغە ی خاوەن کۆشک بە یانیان وەکو جارێ سەرە تاتکیه تی بزانی کابرای دراوسێیان لەسەر ئیشی خۆی ماو. سەیری کرد دوو شەو بە یانیان مەلو و سلە کە ی نەماو. چو بە میزە کە ی خۆی وت ئەویش وتی جارێ هێشتا لە کویته وە لە کوبانە.

کابرا لەم لاوە رۆژی سێهەم چو هەندێ شتومەکی کړی و دوکانیکی دانا. کە دوکانی دانا و کەوتە ناو پارەو حساباتەو نە شەو چەره ی بوو کینێ لە فیکراما و نە خواردن و نوستینیشی بۆ ئەکرا. بە جۆریک خەریک بوو نە شەوی شەو بوو نە رۆژی رۆژ بوو. ئەوی لە دلیا نە هاتایە هەر ئەو ئیشە خیره بوو. ژنە کە شی جار جار دەستیکی تپووە ئەژەند کە پیاو کە بۆج وات لێ هاتوو؟ پیاویش ئەوا کەوتو تە عالە میکی ترەو.

ئەمجا ژنە ی خاوەن کۆشک چووە لای میزە کە ی خۆی و وتی پیاو کە تێم ناگە یەنی ئەمە چە باسێکە؟ جارێ ئەمانە وەکو چۆلە کە وابوون؛ کە چی ئیستە هەزار خۆزگە بە ئیمە. پیاو هەش وتی ژنە کە چیت تێ بگە یەنم؟ ئەمانە لە هەو لەو هە هیچ شتیکیان نەبوو؛ بە تاییه تی پیاو کە ئەوی کە فیکر و خەیا ل خەریک بکا ئەو نە یبوو. هەموو شتیکیان هاتبوو سەر ئەو ئیشە. ئیستە پەژارە و هەلسوراندنی ئەو چوار پۆلە کە بە دەستیەو یە خەریکی کردوو و ئیتر بەسەر هیچی تریه وە ناپەرژێ. ئەمە یە ئیشی دنیا ئەوی بانی زۆرترە بە فری زۆرترە. کەواتە پەرۆیه ک لەحالی من دادرە.

کابرای هه‌زار هه‌ندی شتومه‌کی کریبوو فرۆشتبووبه‌وه، شه‌وئ له‌ناو جینگه‌که‌دا که‌وته‌په‌ژاره‌ی ئه‌وه‌که ئه‌مجاره‌چی بکړئ؟ ئایا ئه‌گه‌ر شتیکی تری کړی تیا یا سهر ئه‌که‌وی یا پاره‌که‌ی ئه‌روا؟ ئه‌م شه‌وه‌یان هه‌ر به‌جاری تیکچوو؛ وه‌ختیک به‌خوئ زانی گزنگی به‌یان له‌کلاو روژنه‌ی کۆلیته‌که‌وه‌هاته‌خواره‌وه. ئه‌و وه‌خته هۆشی هاته‌وه‌به‌خویا. ده‌نگی نه‌کرد تا هه‌تاو که‌وت، هه‌ستا سه‌د لیره‌که‌ی هه‌لگرت و چوووه‌وه بۆ لای ئاغه‌ی خاوه‌ن کۆشک و وتی: «قوربان، خوا راوه‌ستاوت کا! ئه‌مه‌سه‌د لیره‌که‌ت و خو‌شیه‌که‌ی جارام بده‌ره‌وه».

- نه‌وزاد له‌خانه‌دانیکی گه‌وره‌و بنه‌ماله‌به‌کی ناودار بوو. به‌پیی روژ و چه‌رخ به‌ره‌به‌ره‌ پله‌ی خوینده‌واریدا سهر که‌وت. هه‌ر بۆ خویندن رووی کرده‌ ولاتان و دانشگا به‌رزه‌کان. باوکیشی هیچ درینگی لئ نه‌ئه‌کرد؛ چۆن درینگی لئ نه‌کا ئه‌و به‌ سامانی زۆر له‌ هه‌موو ولاتا ناوبانگی ده‌رکردبوو. نه‌وزادیش به‌زیره‌کی و دانایی مامۆستاکانی دانشسه‌را و دانشگاکانی کردبوو به‌ئه‌موسیتله‌ی ده‌ستی. به‌م هۆیه‌وه‌هه‌ج خویندنیک هه‌بوو نه‌وزاد ته‌واوی کرد و هیچ نه‌مایه‌وه‌که‌ ده‌ستی نه‌یگاتئ.

روژانی قوتایه‌تی -با زۆر درپزه‌ش بکیشئ- هه‌ر ده‌وری گه‌لاله‌یه. ئه‌وی بیه‌وئ په‌ره‌بستین و بکه‌ویته‌ ناو ده‌ریایه‌کی زانایی و فیکره‌وه ئه‌و روژانه‌یه‌که‌ ده‌وری ده‌رز خویندن له‌کۆل ئه‌بیته‌وه‌و خۆی ئه‌که‌ویته‌ ناو ئه‌و ده‌وره‌وه‌که‌ باوه‌ری له‌سه‌ر نه‌فسی خۆی بئ و پشتیوانی موتالوو کۆششی خۆی. خۆی پئ بگه‌یه‌نئ جا هه‌ر یه‌که‌ له‌ رویه‌که‌وه‌و هه‌ر یه‌که‌ له‌ قایبه‌کانی عیلمه‌وه.

نه‌وزاد له‌و روژانه‌دا، که‌قوتایی بوو، خویندنه‌وه‌ی بیجگه‌ له‌ ده‌رسه‌کانی خویشی هه‌ر زۆر بوو. هه‌موو جار له‌کون و قوژینی کتیب و گوشار و روژنامه‌کانا چاوی به‌ وشه‌ی کامه‌رانی (سه‌عاده‌ت) ئه‌که‌وت و چاوی به‌و مانعایانه‌ئه‌که‌وت که‌ له‌ کامه‌ران یان ئه‌دایه‌وه‌و هه‌ر یه‌که‌ به‌ جوړئ باسی ئه‌کرد؛ یه‌کنئ ئه‌یووت کامه‌رانی ئه‌وه‌یه‌که‌ پیاو زانایی؛ یه‌کنئ ئه‌یووت ئه‌وه‌یه‌که‌ له‌شی ساغ بئ؛ یه‌کنئ ئه‌یووت ئه‌وه‌یه‌که‌ سامانی زۆر بئ؛ یه‌کنئ ئه‌یووت ئه‌وه‌یه‌که‌ پیاو ژن و مالی به‌دلی خۆی هه‌بیت. به‌کورتی هه‌ر یه‌که‌ به‌ جوړئ باسی ئه‌کردو هیچیشیان نه‌ئه‌گه‌یشتنه‌ ئه‌نجام؛ چونکه‌ هه‌موویان له‌ئاخری قسه‌کانیا نا ته‌گه‌ره‌یه‌کیان تی ئه‌خست و کامه‌رانیه‌که‌ تیک ئه‌چوو.

نه‌وزاد ئه‌م خویندنه‌وانه‌و ئه‌م جه‌نگ و هه‌رای بیرو باوه‌رانه‌ وای لئ کرد که‌ مرخی په‌رپته‌ سهر دۆزینه‌وه‌ی کامه‌رانی و هه‌ستی بچئ بسوپرته‌وه‌ بزانی کامه‌رانی کامه‌یه.

خویندنی خۆی ته‌واو کردو سامانی باوکیشی زۆره، نه‌توانی بۆ ئەم رینگه‌یه چۆنی بوی واکا. هه‌ستا له‌م شار بۆ ئەو شار و له‌م گوند بۆ ئەو گوند ده‌ستی کرد به‌گه‌ران. زیاتر مده‌ستیشی له‌م فرمانه‌یا نه‌وه‌یه بزانی کامه‌رانی لای کێ هه‌یه، تا ئەمیش خۆی بکا وه‌کو نه‌و. به‌و خۆشی و ئاسایشه‌ رابوێرێ.

سه‌ره‌تا ریی که‌وته دیه‌ک له‌و کویستانه‌ کۆشکیکی گه‌وره‌ی به‌رچاوه‌وت. رووی تیکرد و چوو له‌دیواخانه‌که‌دا دانیشته. دیواخانیکی گه‌وره‌ گه‌لێ له‌ هی ماله‌ گه‌وره‌ جواترو خۆشتر بوو؛ پر فهرش کرابوو له‌قالی کاشان، سه‌ماوه‌ری هه‌شت ته‌رخان له‌و لاره‌، چه‌ند خزمه‌تکاریک هه‌موو به‌جل و به‌رگی کوردی جوانه‌وه ده‌ست له‌سه‌ر خه‌نجه‌ر راوه‌ستاوه‌ن و چاوه‌پێی فه‌رمان نه‌که‌ن. ده‌وری کۆشکه‌که‌ش هه‌موو باغ و گۆل و دارستانه‌. نه‌وای بولبول و قومری و کوترو باریکه‌ له‌ ناو داره‌کانا ده‌نگیان له‌گه‌ل فریشته‌ی ئاسمانا تیکه‌لاو کردوه.

ئهم دانیشته و زۆری پێ نه‌چوو خۆر له‌زه‌رده‌په‌را بوو، به‌ر دیواخانه‌که‌ شله‌زه‌ی تیکه‌وت. که‌ سه‌یری کرد و پیاویکی که‌له‌گه‌تی هه‌ر زۆر جوان چاک دو ده‌سته‌فیشه‌کی راوی له‌پشتایه‌و تفه‌نگه‌که‌شی به‌ده‌سته‌وه‌یه (تفه‌نگی راو) سواری ماینیکی ره‌شبووه‌ بووه‌و چه‌ند سواریکی تری له‌پشته‌وه‌یه. ده‌ دوانزه‌ تووله‌و تانجی به‌ده‌وره‌یا نا هه‌لقون هه‌لقونیا نه‌. چه‌ند دانه‌یه‌کیش که‌رویشک و مه‌ره‌کێوی سه‌ر به‌راوه‌و به‌سه‌ر ولاغیکه‌وه‌یه.

سواری لاوچاک دابه‌زی و چه‌ند زه‌لامیک چوون به‌پیشه‌سوازیه‌وه تفه‌نگ و فیشه‌که‌که‌یان لێ وه‌رگرت و به‌ روویه‌کی خۆش و ده‌می پر له‌پیکه‌نینه‌وه هاته‌ دیواخانه‌وه. تۆمه‌س ئەمه‌ ئاغی ولات و خاوه‌نی کۆشکه‌ له‌ راو بووه‌و هاتۆته‌وه. که‌ چاوی به‌کوپه‌ی میوان که‌وت کوپه‌ش له‌سه‌ر و رواله‌تا پیاویکی پیاوانه‌ بوو، نه‌وازشیکی زۆری کرد و له‌وانه‌ بوو وه‌کو شه‌که‌ر له‌به‌رده‌میا بتویته‌وه. دانیشته‌ن و زۆر به‌خۆشی رایانبارد.

کوپه‌هه‌ر چه‌نده سه‌یری نه‌کرد هه‌یج ناته‌واویه‌ک له‌ ژبانی ئەم کوپه‌ ئاغیه‌دا نییه‌و ره‌نگ و رواله‌تی به‌ته‌واوی وای پێشان ئەدا که‌ئه‌وه‌ی خه‌فته و هۆی ناخۆشی بێ، له‌دنيا توخنی نه‌که‌وتوه‌و.

کوپه‌ دوو سێ رۆژ مایه‌وه‌و رۆژبه‌رۆژ خزمه‌تی زیاتر نه‌کرا و تاپۆی شادمانی له‌ئاغادا زیاتر ده‌رئه‌که‌وت. ئەمیش به‌ته‌واوی که‌وته سه‌ر ئەوه‌که کامه‌رانی ئەوه‌ته له‌ لای ئەو پیاوه‌ له‌ هه‌یج جوور ناته‌واوی نییه‌. له‌دلی خۆیا وتی که‌ چوومه‌وه، ئەو جووره ژبانه‌ که ئەم بۆ خۆی ریکه‌خستوه‌و من بۆ خۆمی ریک نه‌خه‌م و ئیتر ده‌ست نه‌که‌مه ملی کامه‌رانی و تا ماوم به‌م جووره رانه‌بوێرم.

ئەو رۆژه، که رۆژی رۆیشتنی بوو دانیشت و له‌گەڵ کۆرەئاغادا که‌وته‌قسەکردن وتی: برا من وه‌کو بۆم دەرکه‌وت لهم چه‌ند رۆژه‌دا تۆ له‌هیچ شتیکی ناتەواوایت نییه‌و وا دیاره‌ به‌ ئەندازه‌ی سەری دەرزیه‌ک ئەو شتانه‌ که‌ژیان ناخۆش ئەکەن، نەهاتوون به‌لای تۆدا. لهم دیدەنیه‌ت که‌کردم زۆر سوپاس گوزارایت ئەکەم؛ چونکه‌خستمتە سەر دۆزینەوه‌ی ریگه‌که‌یه‌کی شادمانی.

ئاغه‌ به‌ روویه‌کی خۆش و لیوێکی پر له‌ زەرده‌خەنه [هاته‌] قسه‌و وتی: به‌راستی منیش ئەم چه‌ند رۆژه به‌ هۆی رابواردنی له‌گەڵ تۆدا هیچ خه‌فته‌ و ناگوزوریه‌کم هه‌بوو هه‌مووبم له‌فیکر چوو. که‌ ئەم رسته‌ی وت کۆرە کسپه‌یه‌ک له‌ جەرگیه‌وه‌ هات وتی دیاره‌ خراپ تینگه‌یشتووم. داوای ئەوه‌ت لێ ئەکەم که‌من و تۆ دوو براین و تا ماوین پینکه‌وه‌ رابویرین و به‌جیم نه‌یه‌لی. کۆرە وتی: «چۆن؟ بۆچی هیچ شتیکی هه‌یه‌ که‌ ئەم ژیانه‌ جوانه‌ی من له‌ توه‌ دیومه‌ تیکی بدا؟ وا داوای مانه‌وه‌ی من ئەکه‌ی له‌گه‌لتایم؟»

وتی هەر ده‌نگ مه‌که‌و مه‌پرسه‌ ئه‌وی من تیاپام یا خوا که‌س تیییدا نه‌بی. ئامۆزایه‌کم هه‌یه‌ ئەمه‌ چه‌ند ساله‌ له‌سەر هه‌ندی به‌ره‌جوت لیمان بووه‌ به‌ کیشه‌و فلانی دهردم ئەداتی. سوار و سوور زه‌ویه‌ک هی منه‌و لێی داگیر کردوم. په‌لاماری قاپی حوکومه‌تمدا سه‌یر ئەکەم ئەو زیاتر تووشی پاره‌و خه‌م و خه‌فته‌ی کردم. ئەمه‌ چه‌ند ساله‌ من به‌ هاتوچۆی ریگه‌ی شار و پاره‌ خه‌رج کردن لهم ریگه‌یه‌دا به‌ته‌واوی پشتم شکاوه‌.

رۆژیکی له‌سەرا چاوم پێی که‌وت کۆلی حه‌مالیک قاقه‌ز و ده‌فته‌ر لهم ئیشه‌ی منا دروست کراوه، که‌چی تازه‌ هه‌یشتا هەر هه‌یچی دیار نییه‌. ئەگەر برۆا ئەکه‌ی نرخ‌ی زه‌ویه‌کانی من گه‌لێ که‌متره‌ لهم پارانه‌ی تا ئیسته‌ من تیاپانام خه‌رج کردوو. ئەمه‌ بێجگه‌ له‌ پاره‌ی ئەو هه‌موو قاقه‌ز و ده‌فته‌رانه‌یه‌ که‌ له‌ قاپی حوکومه‌تا بۆیان دروست کراون. چونکه‌ خۆ ئەوانه‌ش به‌خۆرای پینک نه‌هاتون، ئەو کاک مه‌عموره‌ که‌ ئەوه‌ ئەنوووسی ئەوه‌ی له‌چاپی ئەدا ئەوه‌ی لهم ژوور ئەیا بۆ ئەو ژوور، ئەو مه‌ره‌که‌به‌، ئەو قاقه‌زه‌، ئەو قه‌له‌مه‌ که‌ ئەمانه‌ی پێی جێ به‌جێ ئەکرێ، هه‌مووی کراوه؛ که‌چی من هەر له‌شوینی خۆم. تۆ خوا برا وازم لێ بینه‌ دهردو خه‌فته‌ کوشتومی. ئیسته‌ش ئەم تکایه‌ لێ ئەکەم که‌ له‌ لای من بعتیهره‌وه‌. تۆ برا گه‌وره‌و من برا بچووک، دل‌م پیت ئەکریته‌وه‌.

کۆرەوتی: سوپاست ئەکەم بۆ دۆستایه‌تی و هه‌سته‌ت به‌رانبه‌ر به‌ من، به‌لام من به‌شوین شتیکا ئەگه‌رام. سه‌ره‌تا لام وا بوو لای تۆ ده‌ست ئەکه‌وی، کاتی که‌ ئیسته‌ سه‌یر ئەکەم ناز و

نعمت و کوشک و دیواخانی توش دورور له‌وشته‌یه، که‌واته به‌دوعا! هەر چه‌نده کوره‌ئاغا تکای مانه‌وه‌ی لی کرد ئەم گویی نه‌دایه، مالاوایی لیکردو به‌جه‌یتشت.

ملسی ری گرت و ورده‌ورده روو به‌رووی شاریکی جوان به‌ری کەوت. هاته‌ناو شاره‌که‌و ده‌ستی کرد به‌گه‌ران به‌ناو بازار و کۆلانه‌کانا و چاوی ئه‌بریه ناوچاوی دانیش‌توانی ئەو شاره. سه‌یری هه‌رکەسی ئەکرد -له‌گه‌وره‌و بچووک- به‌ئاشکرا بۆ کپرووزهی جهرگ سوتاوی و دوکەلی په‌زارهی ئەچوو به‌عاسمانا. کوتوپر له‌لا کۆلانیکا ته‌ماشای کرد پیاویکی ریش سبی نوورانی ده‌زگایه‌کی له‌به‌ر ده‌مایه‌و پارچه‌چه‌رمیک له‌و لایه‌وه‌و گاز و گازنیک له‌م لایه‌وه‌و جووتن کەوشه‌کۆنی به‌ده‌سته‌وه‌یه به‌ده‌رزی و ده‌زویک خه‌ریکه‌پینه‌ی ئەکا و هەر تۆزه‌نه‌تۆزیک یه‌کیک دیت جووتن‌تری بۆ دیتیت و ئەمیش لئی وه‌ئه‌گرئ و به‌ته‌واوی رووی گه‌ش ئەبیتته‌وه.

چوو له‌نزیکي ئەم کابرایه‌وه راوه‌ستاو ئەو رۆژه هەر سه‌رنجی ئیشی ئەم پیاوه‌و سه‌رنجی سه‌رو رووه‌خۆشه‌که‌ی ئەم پیاوه‌ی ئەدا. که‌که‌وته ئیوارن، ته‌ماشای کرد پیاوه‌که کيسه‌پاره‌که‌ی له‌باخه‌لی ده‌ره‌ینا ده‌رامه‌تی ئەو رۆژه سا هەر چه‌نده‌بوو، لیکي دایه‌وه‌و بزاردی، زۆری پیتخۆش بوو. پاش ئەوه شتومه‌که‌کانی کۆ کرده‌وه، خستتیه هه‌مانه‌یه‌که‌وه‌و دایبه‌ شانیا رووه‌و مال بووه‌وه ئەمیش شویتنی کەوت. سه‌یری کرد کابرا رووی کرده خانویکی بچکۆله‌ی نیوه‌رووخاو. ئەو چوووه خانووه‌که‌و ئەمیش گه‌راپه‌وه. ئەو شه‌وه چوو له‌ مزگه‌وتیک نووست.

هه‌موو له‌فیکری رابواردنی ئەم پیاوه‌دابوو که‌چهن به‌خۆشی و بی‌خه‌م و خه‌فه‌ت رائه‌بویری و وه‌کو بلیت ئەوه‌ی توی په‌زاره‌یه توخنی ئەو پیاوه‌ نه‌که‌وتوه، وتی بیی و نه‌بی «کامه‌رانی» ئەوه‌ته‌لای ئەم پیاوه؛ سه‌ینئ منیش ئەچم ده‌زگایه‌ک و چه‌کوش و گازنیک له‌گه‌ل پارچه‌چه‌رمیکا ئەکرپ و له‌لا کۆلانیکا منیش بۆ خۆم ده‌ست ئەکه‌م به‌پینه‌چیه‌تی و به‌و دلخۆشیه‌که ئەو رائه‌بویری، منیش رائه‌بویرم.

ئەو شه‌وه نووست و به‌یانی هه‌ستا نویری کرد و چوووه‌و بۆ شویتنی کابرای پینه‌چی، له‌وی راوه‌ستا. زۆری بێ نه‌چوو کابرای پینه‌چی به‌خۆبی و هه‌مانه‌که‌یه‌وه هاته‌وه‌و دانیش‌ت و ده‌ستی کرد به‌ئیش کردن؛ به‌لام بلیت روو خۆشیه‌که‌ی دویتنی نه‌ماوه. کوره‌ له‌مه‌ زۆر سه‌ری‌سرما، هه‌ستا چوو به‌لایه‌وه‌ سلاویکی لیکرد و به‌بیانوی ئەوه‌وه که‌کەوشه‌کانی له‌لا پینه‌ئەکا، له‌ته‌نیشته‌وه‌ دانیش‌ت و هەر وا ده‌ستی کرد له‌باری گۆزه‌رانا به‌سه‌ر ئەبا.

کابرای پینه‌چی ده‌ستی پیکرد و وتی: هزار شوکر بق خوا به‌یانیان دیمه سهر نهم
ئیشم تا ئیواره خوا نه‌وی که له‌شی منی زانیی بوم نه‌نیری و ئیواره نه‌چمه‌وه ناومال و منالی
خوم و خوم به‌شا نه‌زانم. ژیانی خوم به ژیانی هیچ گه‌وره‌پیاویک ناگورمه‌وه؛ به‌لام...
که‌وتی به‌لام نهم دلی داخورپا. وتی: ئی.

به‌لام کورپیکی فیکتم هه‌یه؛ به‌لای خویه‌وه له مه‌کتب نه‌خویتی. لیم بووه به‌ئاغهی
سهر مانان و به‌خانی دیواخانان. به‌یانیان که هه‌لنه‌ستی، هزار پرو بیانوم پی نه‌گری. سئ
چوار جور خواردنی نه‌وی. پاره‌ی گیرفان و قیته‌قیتی ناوکولانه‌کانی نه‌وی. جلی جوانی
دهق کراو و رونی «فوکول»ی سهری نه‌وی. نه‌و خه‌رج و باج‌هی نه‌و له‌منی نه‌وی،
قه‌ره‌نی ئاغا له‌بایزئاغای باوکی داوا ناکا. ئیتر چاوی له‌وه نییه که من پیاویکی هه‌زاری
پینه‌چیم؛ تا دوو قهران په‌یدا نه‌که‌م هزار دهرزی و دره‌وشه نه‌چی به‌ده‌ستما و هزار کسپه
له‌جهرگمه‌وه هه‌لنه‌ستی. چاوی له‌وه نییه که ئیمه له‌مال خیزان بارین؛ نه‌گر هه‌موو
ده‌رامه‌ته‌که‌ی من نه‌و خه‌رجی کا، خیزانه‌که چی بکه‌ن و چی بخون؟ سهرباری نه‌مانه‌ش
کاسه نه‌که‌وی له‌که‌وچک جنیو به‌م نه‌داو شه‌ق له‌وه‌لنه‌دا و خیزانی نه‌و ماله به‌ده‌سته‌یه‌وه
هاتوننه‌ته‌زه‌لاله‌ت. خوی به‌مه‌کتبه‌ی و نه‌فهندی نه‌زان. ته‌ماشای کورپی حه‌ماغای
کویه‌نه‌کا، ته‌ماشای نه‌وه‌ناکا که باوکی پینه‌چیه‌که‌وه‌ده‌رامه‌ته‌که‌ی به‌هزار شه‌ره‌شه‌ق دوو
قه‌رانه.

به‌راستی برا خه‌م و په‌ژاره‌ی کرده‌وه و خونه‌ناسینی نهم کورپه مه‌تکه‌بیم دنیای لئ
کردووم به‌چهرمی چوله‌که‌وه بۆیشم ناگنیرته‌وه. نه‌وا گیرم خواردووه به‌ده‌سته‌یه‌وه نازانم چی
لئ بکه‌م. هه‌موو رۆژی ئاوات به‌مردنی خوم نه‌خوام.

که‌کابرا نهم قسانه‌ی کرد کورپه‌وتی: برا که‌وشه‌کانم بده‌ره‌وه‌من که‌وش چاک ناکه‌م و
له‌دلی خویا وتی دیاره کامه‌رانی سهری به‌مالی نهم هه‌ژاره‌شا نه‌کردووه لئ دا رۆیشت.
لیدا رۆیشت و ولاتی مامه‌ی پینه‌چی به‌جه‌یشت و رووه شارپکی تری گه‌وره‌ی به
دیمه‌ن به‌رئ که‌وت. شاره‌که به‌دیمه‌ن بوو، هه‌ر له‌دووره‌وه دیار بوو که‌کۆشکه‌کانی وه‌کو
مه‌ناره‌ی ره‌نگاواره‌نگ لوتیان ته‌قیبووه‌به‌ئاسمانا. له‌ده‌ورو به‌ری کۆشکه‌کانا گلۆپی ئال و
والا نه‌ده‌روشانه‌وه. له‌ناو چیمه‌نی کۆشکه‌کانا داری دار عه‌رعهر و سنه‌وبه‌ر شانیان نه‌دا
له‌شانی به‌رزایی کۆشکه‌کان. که‌چاوی به‌م دیمه‌نه‌که‌وت وتی بی گومان نه‌مانه‌که‌من به‌ر
چاوم نه‌که‌ون، نه‌مه هه‌مووی دیمه‌نی کامه‌رانییه‌وه بی گومان خه‌زنه‌ی خوم له‌م شاره‌دا
نه‌بینمه‌وه.

بە کۆلی دلخۆشیەوه رووی کردە ناو شار و دەستی کرد بە گەران بە ناو کۆلان و شەقامەکانا. دیارە پیاو کە چوووە شوپینیک کوئی لێو بە دیار بێ و بەرچاوبن، ئەو جینگایانە ئەگەرێ. وە کوو لە دوورەوه دیبوو، کۆشکە بەرزە بەرداخەکان راست بوو، زۆر جوان بوون، شەقامی دەورو بەری ئەم کۆشکانە هەموو پاک و خاوین و چەورێژ و قیرتاو بوون. گەسک دەرهکان بەم لاو بەو لاوا بەخۆیان و بە گەسکەکانیانەوه جرت و فرتیان بوو. دارتەلی کارەبای ئەو کۆلانە هەر یەکە سێ چوار گلۆپی گەورە گەورە پێو بوو.

لەبەر ئەوە زێر شەقامەکان هەمووی «رەهەن» بوو، هەر بەینی چەند هەنگاوی لە قەراخ شەقامەکەوه کون هەبوو مەحجەری ئاسنی بەسەرەوه بوو بۆ ئەوە ئاوی باران وەیا ئاوی شۆردنی کۆلانەکان لەو پێوە بچیتە لە غەمەکەوه «میکرۆب» و جروجانەوەر دروست نەبێ بۆ دانیشتووی کۆشکەکان.

کو توپەر سەیری کرد لەو کاتەدا مەکینە یەک هات دەرمانی جروجانەوەر کۆشتنیشی بە کۆلانەکانا بلاو کردەوه. بەر دەروازە ی هەر کۆشکێکی ئۆتۆمۆبیلی تاییەتی خۆی راوەستابوو. خەتی تەلەفۆنیش لە هەموو کۆشکێکا دیار بوو؛ بە راستی شارێکی جوانی بەر چاوەکوت. لەو پێوە رووی کردە شەقامە گشتیەکان و ئەو شوپانە کە زۆر تر رییازی بینگانان و هەموو کەسێکەو زۆر لەبەرچاوه. تەماشای کرد ئەم شوپانەش گەلی لە شوپانە ولاتی کۆشکەکان ریکویتیکتەر و جواتر و پانتەر و پاک و پوختترن. کاخی دایەکانی حوکومەت ئەوەندە بەرز و ریک و پینک و ئەوەندە تەواو و بەدیمنەن، بەبێ قسە پیاو ئەخەنەسەر ئەو باوهرە کە ئەمانە پەیکەری عدل و دادن؛ نەو ک هەیکەلی خشت و ئاسن و چیمەنتۆ. کۆرە لەبیینی ئەم دیمەنانە، بست بست گەشکە ی ئەکرد و لەخۆشیانا ئاگای لەخۆی برابوو. هەر هەنگاوی هەل ئەهینا پێووە ئەگەرا.

وەختی لەخەوی دیمەنی جوان پەرەستی خەبەری بوووەوه خۆی لەلا کۆلانێکی تەنگە بەری پێسی پر لە چلکاو و قوراوا چاوپێکەوت. خۆی لە شوپینیکا چاوپێکەوت نازانی لەبەر پێسابی و بۆگەن چۆن هەنگاوە هەلینیتەوه و چۆن برۆا. خانووەکان هەموو وەکوو کۆلیتی ماله دۆم و ابوون؛ چرا لەناو کۆلانەکانا نەبوو. بۆگەنی ئاوی مالان کە ئەیانرشته کۆلانەکانەوه، مێشکی پیاوی ئەبرد بەعاسمانا. منالانی زەرد و لاوازی ئەو مالانە ئەچوونە ناو قور و چلپاوەکەوه تا ئەژنۆیان بوو بوو بەقیری رەش و مێش و مێشولە دەوری لێ دابوون، بەجۆریکی وا هەموو خۆینی لەشیان مژیبوون.

کورِه ئەمانەى زۆر بەلاوہ سەیر بوو. وتى ئەمە چىیە، من لە کوپوہ کەوتمە کوپ؟ بە ھەر جۆر بوو خۆى لەو کۆلانە دەرباز کرد و چووہ کۆلانیکى تر سەیرى کرد ئەو خراپتر. وتى کەواتە با من چاک بگەرێم. چاکى لى بەلادا [کرد] ھەموو شارە کە گەرا؛ ئەو شوپتانە کە دوورن لەرێبازى ھاتوچوو کەران تەماشای ئەکا یەک لە یەک خراپترن.

تۆمەس ئەمە لەم شارەدا تەنھا ئەو جینگایانە کە لە بەرچاو و ئەو گەرەکانە کە شوپتى پیاوہ گەورەکانە زۆر بە جوانى تەماشایان ئەکری و شوپتەکانى تریش لەناو ئەو پىسابى و بۆگەنەدا ئەتلینەوہ. کە ئەمانەى بەرچاو کەوت وتى: «ئافەرەم عەدالت و کامەرانى».

گەراپەوہ بۆ گەرەکی پیاو ماقوولان. ئەھلى ولاتى، ولاتى پیاو ماقوولان ھەموویان رومەتیا وای پىشان ئەدا، کە لە بەزم و خۆشى دان و ھەموو لەکۆشکى کامەرانى دان. لەو کاتەدا کوتوپر سەیرى کرد پیاوێکى بەدیمەن لەیەکنى لە کۆشکەکانەوہ ھاتەدەرەو ھەموو لەشى ھەر پىئەکنى. لەپىش ھاتنەدەرەوہى ئەودا شوپترە کە ئۆتۆمۆبیلە کەى لە گەراجى کۆشکە کە ھینابووہ دەرەوہو دەرگا کەى کردبوہوہ. پیاو بەدیمەنە کە ھات و سوار بوو، شوپتر دەرگا کەى داخستەوہو چوو لھاوئى ئۆتۆمۆبیلێ گرت بەدەستەوہ لیخوڤى بەسەر شەقامە جوانەکانا.

کورە کە دیمەنى رەنگ جوان و گۆناى سورى ئەم پیاوہى چووہ دلەوہ، وتى بى و نەبى ئەم پیاوہ یا خۆى تا پۆى کامەرانىیەو چوہ تە پىستى ئەمەوہ، وەیان بەلانى کەمەوہ بەشیکى زۆرى لە کامەرانى ھەبە؛ بەلکوو بچم و ئەم تەلیسمەم بۆ بشکێ.

ئۆتۆمۆبیلێ بەکری بەسەر شەقامەکانا ئەرۆبىشت، ئەویش ھەر خیرا بانگى ئۆتۆمۆبیلێکى کرد و سوار بوو بە شوین کابرای گۆنا سوورى خاوەن کۆشکا تى تەقان. زۆرى نەخایان ئۆتۆمۆبیلێ پیاوہ کە لەبەر کۆشکى گەورەدا راوہستا و لى دابەزى و رووى کردە کۆشکە کە. ئەمیش دابەزى و بە شوپتیا رۆبىشت، مەگەر ئەمە شوین سەراى حوکومەتەو ئەو پیاوہش پیاوێکى گەورەبە لە حوکومەتا. لەزورە کەى خۆى دانىشت.

مايەوہ سەر ئەم؛ ئەمیش سەر بارەو دیمەنىکى وای نىبە، چۆن ئەتوانى خۆى لە پیاوێکى وا گەورە نزیک بخاتەوہ. رەوشتى ئەم کورەش وابوو بىو پىستایە لە گەل ھەر کەستىک بى بە ئاشنا، لەروالەتا خۆى ئەبردە پایەى ئەو کەسە.

کابرای پیاو ماقوولى لەزورە کەى خۆى دانا و ھاتەدەرەوہ. بەفرکانیک چوو لەیەکنى لە کۆگا گەورەکانا دەستى جلی زۆر نایابى ھەلگرت کەشایانى شا بى. لەو لاوہ ئۆتۆمۆبیلێکى

مۆدیلی ئیمسالی بە کۆری گرت و پینی وت بمبە بۆ فلانە شوین و لەویش چاوەرێم بکە تا دیمە دەرهوہ.

گەر بە تروموبیل لەبەر قایی سەردا وەستا و کۆرەدابەزی. فەرپاش و شتە کە چاویان پیکەوت، رینگەیان بۆ چۆل کرد و سەلامیشیان بۆ ئەگرت.

سەرتریش ئەوهو بوو نەیانئەزانی ئەمەکیه؟ ئەم بەوی ئەوت ئەمە بەگەو ئەو بەوی ئەوت نە؛ ئاغەیه. ئەمیش بەسەر بەستی لێیدا رویشت تا گەیشتە بەردەرگای کاورای زلە. دەرگاوانەکی ئەویش دەرگای بۆ کردەوہ و چووہ ژوورەوہ.

کە چوو سەیری کرد وا کابرای ئاشنای لەو سەرەوہ لە سەر سەنگەلێهەکی نایابی یایی دانیشتووہ و مێزیکێ ھەر فرەگەورە لەداری گۆیز دروستکراوی بریقەداری لەبەر دەمایە؛ سەرەکە ی پریهتی لەقەقەز و فایل ھەلچنراوہ. زەنگە کە بە پشت سەر بەوہ یە. چوار دەوری ژوورە کە بە مۆبلیاتی جوانی تازە پەر کر اوہ تەوہ؛ چەند کە سێکیش لەوێ دانیشتوون ھەر یە کە فنجانی قاوہیان لە بەردەمایە.

ئەمیش چوو سەلامیکێ دایە حازری -خوا ھەقە- ھەموویان ھەستان. دیمەن و جل و بەرگە کە ئەم دیمەنە و جل و بەرگ نەبوو ھەموو کەس شەرمی لێ ئەکرد. ئەمیش دانیشت و قاوہ یەکیان بۆ ھینا. کە ئەم چوو بەگە خەریک بوو باسی رابواردن و ئاھەنگی ولاتەکانی ئاورویای ئەگێراییەوہ بۆ میوانەکانی کە چۆنی رابواردوہ و چۆن ھەر شەوہ لە شویتیک رۆژی کردۆتەوہ. کەقسەکانی ئەگێراییەوہ ئەتوت شە کەر لەدەمی ئەباری، شە کریکی وا کە بەدرێژی زەمان ھەر شیرین بی. کابرای لای خۆمان وتی: «لێگەرێ پیاوی کامەرنام دەست کەوت و کە چوو مەوہ منیش ئیتر وە کوو ئەم ئەکەم».

کو توپەر زەنگی تەلەفۆنە کە لێیدا. بەگ بەرزی کردەوہ و ھەللاو دیار بوو بەقسەکانا کە باسی رابواردنی شەوی رابردووی ئەگێراییەوہ ئەمیش دۆستیکێ تر بوو کە ئەو تەلەفۆنە ی کردبوو. بە بەیاد کردنەوہی رابواردنی شەوی زاتر لەچارە ک سەعاتێ خەریک بوو؛ قاقای پیکەنین ئەچوو بەعاسمانا.

لەم کاتەدا کە ئەم خەریکی تەلەفۆنە کە بوو فەرپاشە کە ھاتیوہ ژوورەوہ وەستا بوو. کە بەگ تەلەفۆنە کە ی دانایەوہ فەرپاشە کەوتی: «قوربان ئەو پیاوانە لەدەرەوہ چاوەرێی ئەو راقەکانیان ئەکەن کە لەخزەمت جەنابنانایە». ھەر فەرپاش ئەمە ی وت، بەگ لێی توورە بوو وتی: بچۆرە دەرهوہ چاوت لێ نە میوان دانیشتوون. بچۆ پێیان بلێ سبەینی بێنەوہ.

فهراشه که چووه دهره وه. ئەو له گەل میوانه کان که وتەوه قسه کردن و تەواو کردنی باسه که ی ئەو روپای. لەو قسانه بوه وه، نه بوه وه یه کئی له میوانه کان لئیی پرسسی وتی مهسه له که تان له گەل خانه به گدا چی لئ هات؟

که ئەو ناوی خانه به گی هینا کارای به گه ی لای خۆمان روومه ته سووره که ی نه ماو رهنگی تیکچوو. ئەو کوپهش بو یه دانیشتوو چاوه رپی ههستانی میوانه کان ئەکا، که ئەوان برۆن و ئەم ههندی پرسیری زیاتر روون بوونه وه ی کامه رانی له به گ بکا. [که چی به گ] دهستی کرد به قسه کردن و ههناسه هه لکیشان. وای لیهات وه کوو له هه موو ژیانیا کاتیک خۆشی نه دییی وای بوو، که وته دهره دل کردن.

هه ر که وته ئەم قسانه کوپه سهیری کرد وه کو له دنیا دا له م کارایه خه مبارترو له مه په ریشاتر نه بی وایه. بۆ کرزه ی هه ناسه ی به دهست خانه به گه وه له وانه بوو ژووره که بسوتینی. ئەمجا که وته گێرانه وه ی ئەو دهره دله و گێرانه وه ی ئەوه که چۆن شه و و رۆژ له په ژاره ی به ربه ست کردنی ئەم خانه به گه دایه.

مهسه له ی خانه به گیش هه چی تر نیه ته نها ئەوه نه بی مه عموری که له ژوور ئەمه وه یه. ئەیه وئ ئەم له و شوینه نه هیلئ بینیریته شوینیکی تر و سه ره رای ئەمهش له وانه یه بو بی به هۆی دا که وتنی ته رفیعه که شی. ئیتر جا نازانم ئەم نا کو کیه یان له بهر چه؟

کوپه که ئەم که ین وبه ی نه ی چاوپیکه وت و ئەو دهره دله ی گوئ لئ بوو وتی: «دۆم به دانیشتن مالی وێرانه، با ههستم بجم به شوین ئیشمه وه. ئەمیشیان فت».

له شوینه که ی خۆی راست بوه وه وه به گ پتی وت: «جه نابتان فه رمانیکتان هه بوو؟» وتی: «به لئ، به لام وه ختیکی تر به خزمه تان ئەگه م. ئیسته میوانتان هه یه». ئەمه ی وت و هاته دهره وه و رۆیشت. که له وئ هاته دهره وه له کرده وه ی ناهه مواری ئەو ولاته، ئەو شاره ی هه ر به ته واوی به جیهیشت و رووی کرده ولاتیکیکه.

رووی کرده شاریک وه کو شاری نامیدی. سهیری کرد هه ر به دووره وه مناره به رزه که ی له گەل ئاسمانا چه پۆکان ئەکا. دیمه نی ئەو مه ناره یه راسته وخۆ چوو بۆ ئەوئ که نزیکتر که وته وه ته ماشا ئەکا پۆل پۆل خه لکوخوا روو ئەکه نه مزگه وت. ئەوهنده یتر تینو بوو به چوونه که و خیرا خۆی گه یاندئ.

که سه ری کیشا به حه وه شه ی مزگه وته که وه بینئ وای ئەم مزگه وته به حه وشه و به ره هیوان و ژووری مزگه وته وه جمه ی دئ. مه لایه کی ریش سه ی میزه ره یکی له سه رایه و جوبه یه کی له به رایه له و سه ره وه دانیشتوو وه وه عز ئەدا بۆ ئەو عاله مه. وه عزه که ی ئەوهنده خۆش و

دلگیره عالمه‌که وه‌کۆو په‌له‌وه‌ر سینه‌ری به‌سه‌ره‌وه کردبیتن، به‌بێ دهنگ و سه‌نگ دانیشتوون و گۆبی بۆ رایه‌لن. ئامۆژگاریه‌کانی وه‌کو داشه‌کانی شه‌تره‌نج ئه‌یسووریتیته‌وه، ده‌میک له‌باری رۆژی دوایی و نازو نیعمه‌ت و خۆشی به‌هه‌شته‌وه قسه‌ ئه‌کا، ده‌می له‌لایه‌ن کرده‌وه‌ی چاکه‌و ده‌ستووری هه‌لسوکه‌وتی ئاده‌میزاد و موسلمان له‌به‌ینی یه‌کا ئه‌دوئ، ده‌می به‌نوکه‌تی شیرین و جوان باسی رابواردنی میژووی پیاوانی رابردووه‌و رۆوی عالمه‌که ئه‌کاته خۆی له‌مه‌عه‌ینی هه‌ر چه‌ند قسه‌یه‌کا ئه‌بیاته‌وه‌سه‌ر ئه‌وه که دنیا هیچ نیه‌و پیاو نابێ ئه‌رک و خه‌م و خه‌فته‌ی هه‌لبگرئ مادام دنیا ماوه‌ی نیه‌و ئه‌بریته‌وه. که‌وابوو ئه‌و چوار رۆژه که پیاو تیاه‌تی، به‌خۆشی و به‌فراوانی و دل راییبۆی و فه‌رمانبه‌رداری خوا بکا به‌هه‌موو ئامانجیکێ.

له‌راستیدا ئه‌م قسانه‌ کاری کرده‌ کۆرپه‌و له‌عالمه‌که‌ی تر زیاتر عاشقی قسه‌کانی مه‌لاکه‌ بوو؛ به‌تایبه‌تی که‌ سه‌یری ئه‌کرد مه‌لا به‌دلینکی پاک و راسته‌وه قسه‌کان ئه‌کا و سه‌رو رومه‌تی ئه‌و گه‌واهیه‌ی بۆ ئه‌دا که‌خۆی له‌هه‌مووکه‌س دلخۆشتر و بێ‌په‌رواته‌ر به‌رانبه‌ر به‌ دنیا و به‌ئیش و ئازاری دنیا. به‌ته‌واوی هاته‌سه‌ر ئه‌وه که چه‌ند رۆژیک له‌م شوینه بمینیته‌وه له‌ ئامۆژگاریه‌کانی مه‌لای نوورانی وه‌رگری و پاشان بچیته‌وه بۆ ولاتی خۆی به‌و ژبان و دلخۆشیه‌ که ئه‌م مه‌لايه‌ رایته‌بویرئ، ئه‌ویش به‌و جووره‌ رایبویرئ. وا دیاره‌کامه‌رانی و سه‌عاده‌ت بالی به‌سه‌ر ئه‌م مه‌لايه‌دا کیشاوه‌و رایه‌لینکی مه‌عه‌وی ئه‌م کۆرپه‌ی راکیشاوه‌ بۆ ئه‌وه که ئه‌میش بیت له‌ناو ده‌ریاچه‌ی ئه‌و کامه‌رائه‌دا مه‌له‌وانی بکا.

چه‌ند رۆژیک به‌مجۆره‌ کۆرپه‌ دانیشته‌ و رۆژه‌رۆژو سات و سات زیاتر شه‌یدای رواله‌ت و مه‌عه‌ویاتی مه‌لا ئه‌بوو. هه‌موو وه‌ختی کۆرپه‌ی وه‌عه‌زه‌که‌ش وه‌کو پووره‌ی هه‌نگ وابه‌وو.

له‌پاش چه‌ند رۆژ به‌ریاری دا که‌سه‌ه‌ینی مه‌لا و ولاتی مه‌لا به‌جێ بێلی و بگه‌ریته‌وه بۆ ولاتی خۆی. ئه‌و شه‌وه‌ش به‌سه‌رچوو، سه‌ه‌ینی وه‌کۆو ده‌ستوری رۆژه‌کانی تر چاوه‌رپێ هاتنی مه‌لای کرد بۆ سه‌ر کورسی وه‌عه‌ز بۆ ئه‌وه مل ئاوابی لێ بکا و به‌روا. مه‌لا هه‌ر دیار نه‌بوو، خه‌لکه‌که‌ چاوه‌رپێ ئه‌که‌ن مه‌لا هه‌ر دیار نیه‌. کۆرپه‌ له‌نه‌هاتنی مه‌لا زۆر عه‌جباتی هات، ته‌ماشای کرد له‌لایه‌کی هه‌وشه‌ی مزگه‌وته‌که‌وه له‌به‌ر ده‌م یه‌کن له‌زۆره‌کانا مه‌ردم هاتوو چۆ ئه‌که‌ن و به‌په‌رۆشن. ئه‌میش هه‌ستا و رۆوی کرد بۆ ئه‌وئ. سه‌یری کرد وا مه‌لا له‌و ژووره‌دا -که ژووری دانیشتنی بوو- دانیشتووه‌و وه‌کو بارانی به‌هار ئاو به‌چاویا دینه‌خواره‌وه؛ هه‌ناسه‌ هه‌لته‌کیشی و فریاد و فوغان ئه‌کا.

کورِه که چاوی بهمه کهوت تاسیک بردیه‌وه و ئه‌و تاسه که تا ئیسته ئه‌م، ئه‌م مه‌لایه‌ی به‌کانی کامه‌رانی ئه‌زانی، ئیسته ئه‌م، ئه‌م گریان و زاری و په‌زاره‌یه چیه؟ کامه‌رانی له‌کوی و ئه‌م فریاد و ئه‌ندۆه له‌کوی؟

خه‌لکه‌که‌ده‌وریان له‌مه‌لا دابوو دلایان ئه‌دایه‌وه و دلنه‌واییان ئه‌کرد. ئه‌میش چوو له‌ناویانا دانیشته بو ئه‌وه بزانی چ باسه؟ مه‌لا به‌ده‌م قه‌لبی گریان و جگه‌ری بوریانه‌وه ئه‌یوت: «کورِه‌که‌م کور نه‌بوو، مایه‌ی به‌ختیاری و نارامی گیانم بوو. به‌ری داری به‌رداری هه‌ر دوو دنیا‌م بوو؛ هۆی ژیان و به‌ندی جگه‌رم بوو. من ئاگام له‌هیچ نه‌بوو ئه‌و ژیانه‌ چاکه‌و رابوردنه‌ نایابه‌ که ئیوه ئه‌تانیینی، ئه‌وانه هه‌مووی ئه‌و بۆی درۆسته‌کردبووم. له‌به‌یانیه‌وه تا ئیواره‌ من ئه‌هاتم بۆ مزگه‌وت به‌ی ئه‌وه چاوم بریسته‌ ده‌ست به‌کێک و ئیواره‌ که ئه‌چوو مه‌وه نان و خواره‌مه‌نی ئاماده‌یه، جل و به‌رگم پاک و پوخت شۆراوه‌ بۆ ئه‌وه که به‌یانی له‌به‌ری که‌م. مال و خیزان هه‌موو له‌جۆشی خوشی و خوشگۆزه‌رانی دان، ئه‌مانه هه‌موو به‌ هۆی کۆشش و ته‌قالای ئه‌و کورِه‌مه‌وه بوو. ئیسته‌مردن نه‌مامی له‌باخی جوانیدا هه‌لکیشا و دنیا‌ی رووناکی لێ کردم به‌شه‌وه زه‌نگی تاریک. ئیتر به‌چیمه‌وه له‌مه‌و دوا بتوانم بمینم و چۆن ئه‌و دل و سه‌ودایه‌که‌ بوومه‌ بمینینه‌وه؟»

ئه‌مانه‌ی ئه‌وت و ئه‌یدا به‌سه‌ر خۆیا و ئاو به‌ریشه‌سپیه‌که‌یا ئه‌هاته‌خواره‌وه؛ ئه‌توت به‌هیچ جۆر ئه‌و پیاوه‌ی دوینی نیه‌ که ئامۆژگاری خه‌لکی ئه‌کرد و پینی ئه‌وتن گوی به‌ په‌زاری دنیا مه‌دن. ئه‌توت یه‌هیچ جۆر ئه‌و پیاوه‌ واعزه‌که‌ی دوینی نیه، که‌خه‌رمانیکی عیلم و زانیاری و هینمی بوو؛ که‌چی ئیمڕۆ وه‌کو که‌سیک تا‌قه وشه‌یه‌کی عیلم و زانیاری نه‌زانیته و نه‌خوینده‌وار بی و بوو.

کورِه که ئه‌مه‌ی چاو پتکه‌وت وتی دیاره‌من به‌هه‌له‌دا چووم، که‌ئه‌موت کامه‌رانی ئه‌مه‌ته‌ لای ئه‌م پیاوه‌ ئه‌م خوی کامه‌ران نیه. وتی ئه‌میش هیچ هه‌ستا به‌ناهومیدی ئه‌و ولاته‌شی به‌جیه‌تشت.

ریگا و بان چۆل بوو؛ ری کاروان و هاتوچۆ که‌ران هه‌موو ده‌می به‌ره‌لا بوو. به‌ری که‌وت رووه‌ شاری دلنه‌واییان، رووه‌ ئه‌و شاره‌ که‌ دانیشته‌وه‌کانی هه‌موو هه‌ر یه‌که‌ خه‌ریکی کار و کاسبی خۆیان بوون، به‌م هۆیه‌وه‌ پیاویکی بی‌کاری تیا نه‌بوو. له‌به‌ر ئه‌وه‌ هه‌ر که‌سه به‌ئیشی خۆیه‌وه‌ خه‌ریک، بوو سه‌ری ئه‌وه‌یان نه‌ئه‌پرژا باسی یه‌ک بکه‌ن و له‌پاشه‌ مله‌ ده‌ست بکه‌ن به‌ناو و ناتۆره‌ له‌یه‌ک هه‌له‌هتێنان. چونکه‌ ئه‌م ره‌وشته‌یان نه‌بوو، خواش پینی دابوون هه‌موویان ده‌وله‌مه‌ند و خاوه‌ن سامان بوون.

ولات لە ولاتیکی کامەران نەچوو. دلخۆشی دەستەلاتی هەیه بەسەر دیمەن پەرەستیدا. ئەگەر دل خۆش بوو، کارو باری روالەتیش ریکوپیکی ئەبێ. ئەمانە هەبوو بۆیە ئەم شارە لە دیمەنی روالەتیدا لە هیچ شتیک ناتەواوی نەبوو.

بەو بۆنەوه کۆرە وتی شوین هەواریکی چاکم دیهوه؛ ئەم شوینەدیاره بەهاری دوو بەهاره. دەست لە دەست و قووت لە خوا، خەریکی گەڕان بوو بەناو شارددا سەیری دیمەنە جوانەکانی ئەکرد و سەیری رومەتە گەشەکەیی دانیشتوانی ئەم شارەیی ئەکرد. کوتوپر ریی کەوتە گۆزەری تجارەتخانە و کارخانە یەکی گەورە. سەرایەکی گەورە بوو، ئەوی پتویستی ئادەمیزاد بێ بەخەروار تیا یا هەلدرابوو هە. کارگەچی و شاگردەکان بەم دەست و بەو دەست شتیان ئەفروشت و دراویان وەرئەگرت و بە هیچا رانە ئەگەشتن.

لەناکا و هیمینەک بالی کیشا بەسەر گۆزەرە کەدا و شاگردو کارگەچیه کان خەریک بوون بە فرمانەکی خۆیانەوه، کە لای کردەوه ئەوا پیاویکی تۆزی بەسالچوو بۆ شناخ لەبەر دەرگای گۆزەرە کە، ترومیبلە کەیی بۆ کرایەوه و دابەزی و هات لە لایەکی گۆزەرە کە یەوه - بێ پلێکانە بوو - پیا یا سەر کەوت و چوو کۆشکی سەرەوه. تۆمەز ئەمە خاوەنی ئەم داو دوکانە و دەزگایەیه. چوو لەسەرەوه دا نیشت. کۆرەوتی شوینی کەوم و رازی خۆمی لا دەست خەم.

ئەمیش بە شوینیا بە بێ پلێکانە سەرکەوت و گەشتن ئەم شوینە کە ئەم تجارە گەورە یە، لێیه. سەیری کرد شوینیکی ئیجگار کۆک و رازاویە. هیشتا نەچوو بوو ژووری پیاو کە، تەماشای کرد دەستە دەستە خەلک هاتن و باقە باقە دراو و قاقەزیان بە دەستەوه یە.

شوینی بازرگانی بوو؛ ئەوەندە دەرگاوان و شتە ریگەیان بە پیاو ئەگرت ئەمیش هەر چەند کەسی نە ئەناسی، بەلام لە باوهری هاتوچۆ کە رانی ئەو شوینە دا ئەمیش ئەبێ یەکن لەو کەسانە بێ کە فرمانی بازرگانی بەو شوینە هەیه، بۆیه چووتە ئەوی. دیمەنە کەشی هەلئەگرت کەواین. لەبەر ئەم باوهرە بەسەر یەستی چوو ژووری پیاو گەورە کەو دانیشت. بە رهوشتی شوینی تجارەتخانە کان قاو یەکیان بۆ هینا و بە دەم قاو خوارنەوه دەستی کرد بەسەر نەجدان.

ژوورە کە زۆر رازاوه بوو. میزیکێ گەورە دانرابوو سەنگەلیک لەو دیویەوه بوو، پیاو کە لە سەر ئەوه دانیشتبوو. لووتی بەسەر میزە کەدا شوێر کردبوهوه، خەریک بوو ئیمزای کۆمیالەوه ئەوراقی تری ئەکرد کە دەستە دەستە بۆیان ئەهینا. فنجانی قاو هشی لەبەر دەما دانرابوو لەگەل ئاوخۆرییە ک ئاوا. دوو تەلەفۆن لەو لایەوه بوو، یەکیکیان سەر بەخۆ هەر بۆ

خوی بوو، یه کیکیشیان تایه‌تی بوو به‌خه‌تی ته‌له‌فونی ئه‌و دایه‌ره‌و ده‌زگا‌و دوو‌کانه‌وه. دوو زه‌لامی‌تر راوه‌ستابوون له‌به‌ر ده‌میا؛ یه‌کیکیان ئه‌و دراوانه‌ که ئه‌هه‌تران ئه‌و به‌ئیمزا له‌خه‌ل‌کی وه‌رئه‌گرت و په‌یتا‌په‌یتا ئه‌یدا به‌یه‌کیکی‌تر بیبا بۆ بانک. ئه‌ویکه‌شیان ده‌فته‌ریکی به‌ده‌سته‌وه بوو له‌گه‌ل چه‌ند ده‌فته‌ری چه‌کیکی نووسراوه‌دا. ده‌فته‌ری چه‌که‌که‌ی له‌به‌ر دم پیاوه‌که‌دا دانا‌بوو بۆ ئیمزا کردن، سه‌یری ده‌فته‌ری خوی ئه‌کرد که فلا‌نه‌ که‌س ئه‌وه‌نده‌ هه‌زار دیناره، ئه‌و ئه‌وه‌نده‌ هه‌زار دیناره. له‌په‌ره‌یه‌کی ده‌فته‌ری چه‌که‌که‌ش نووسرا‌بوو هه‌ر چاوه‌په‌ی ئیمزای چه‌له‌بی بوو، به‌م جو‌ره‌ ئه‌م ئه‌یخوینده‌وه‌و به‌رانبه‌ری له‌گه‌ل چه‌که‌که‌ی پین ئه‌کردو چه‌له‌بیش ئیمزای ئه‌کرد. هه‌ر له‌م کاته‌دا زه‌نگی ته‌له‌فونه‌که‌ لئ ئه‌دا یه‌کیک به‌رزی ده‌کرده‌وه، هه‌لا‌و هه‌لا‌و پاش ئه‌وه ئه‌یدا به‌ده‌ست چه‌له‌بیه‌وه. له‌قسه‌کانا‌ و ده‌رکه‌وت که ده‌نگی ولاتیکی دووره‌و قسه‌ له‌بارخانه‌ی ئه‌و ولانه‌وه ئه‌کرئ. له‌هه‌مان وه‌ختا زه‌نگی ته‌له‌فونه‌که‌ی تریش لئ ئه‌دا. کابرا ئه‌ویشی به‌رز ئه‌کرده‌وه‌و چاوه‌په‌ی ئه‌وه‌ی ئه‌کرد که چه‌له‌بی له‌ ته‌له‌فونه‌که‌ی‌تر بیته‌وه‌و ئه‌م بدا به‌ده‌سته‌یه‌وه. که‌له‌ ئه‌م ئه‌بو‌وه‌و ئه‌میشی ئه‌دایه‌ ده‌ستی. ئه‌میش بۆ ئیش و کاری گۆشه‌یه‌ له‌گۆشه‌کانی تجارخانه‌که‌ قسه‌ی له‌گه‌ل ئه‌کرا. هه‌یشتا له‌م نه‌ئه‌بو‌وه‌ته‌له‌فونه‌که‌ی‌تر لئ ئه‌دایه‌وه. تا به‌مانه‌وه‌ خه‌ریک ئه‌بوو کۆلئ چه‌ک و کۆمپاله‌و ئه‌وراقی تاپۆو زه‌ریبه‌و بانک له‌به‌ر ده‌میا بۆ ئیمزا کردن که‌له‌که‌ی ئه‌به‌ست. به‌کورتی وه‌کو گورگی چوار چاوی لئ هاتبوو؛ نه‌یه‌زانی چی بکا.

ئاوو قاوه‌که‌ش هه‌ر له‌سه‌ر میزه‌که‌یه‌ نه‌یخواردۆته‌وه. کورپه‌ش وا هه‌ر دانیشته‌وه سه‌یری ئه‌م سه‌رقالی و خه‌ریک بوونه‌ ئه‌کا. کوتوپر پۆسته‌چه‌که‌ کردی به‌ژوورا بریقه (بروسکه)‌یه‌کی هه‌ینا. کابرای ده‌فته‌ردار لئیی وه‌رگرت و هه‌له‌یچری و خویندی‌ه‌وه. له‌ خویندنه‌وه‌که‌یدا ره‌نگی هه‌لبزرا. چه‌له‌بی گۆشه‌ی چاوی دابوئ به‌حه‌پساویه‌که‌وه‌وتی: «چه‌یه‌پیم بلئ؟» به‌کزیه‌که‌وه‌ کابرا بروسکه‌که‌ی دایه‌ده‌ستی. له‌به‌ر ئه‌وه‌ تیا‌یا نووسرا‌بوو «که‌شتی ژماره‌ ۴ که‌ هی ئیوه‌بوو پری بوو له‌فاسۆن و ماوه‌ت، له‌سه‌عات هه‌شتی به‌دیانی ئیمزۆدا له‌ده‌ریای سپیدا‌نقوم بوو».

کابرا سارد بو‌وه‌وه‌و به‌بئ هۆشی هه‌ر دوو مه‌چه‌کی خسته‌سه‌ر میزه‌که‌ی به‌رده‌می و سه‌ری خسته‌سه‌ری. کش و ماتی بالی کیشا به‌سه‌ر ژووره‌که‌دا. ده‌رگا‌که‌ کرابه‌وه‌وه، پیاویکی ئاوه‌لدانه‌ن سپی جاتنا‌یه‌کی به‌ده‌سته‌وه‌بوو کردی به‌ژوورا و هات. به‌جل و به‌رگه‌که‌یا دوکتۆر بوو. که‌ته‌ماشای کرد دنیا‌کش و ماته‌پرسی ئه‌مه‌چه‌یه‌؟

یەکن لە پیاوێ کانی بەر مێزە کە بە هێواشی وتی: «فەرموو جارێ دانیشە؛ چەلەبی تۆزی لە فیکرایە».

لە پاش ماوێ یەکی تۆزی زیاد دەفتردارە کە چوو هەر زۆر بە هێواشی سەری نایە بنا گۆبی چەلەبیەو و وتی: «قوربان وا دوکتۆرە کە تەشریفی هاتوو». چەلەبی بە نیوە مردن و بەرەنگ لە ڕوو پراوی بە هەر جۆر بوو، سەری بەرز کردەو و دەفتردارە کە دەستی دایە بالی و هەلیسان و بردیە ئەو لاوێ پشتینی سەر پاتۆلە کە ی کردەو. دوکتۆرە کە هات جانتاکە ی کردەو و هەندێ دەوا و دەرمانی تێکە لاو کرد و کردیە دەرزێ کەو و لە لارانی چەلەبی دا. پاش ئەو هەندێ تر دەرمانی سوورکاری کردە ناو پیالە یە کەو و ئاوی تێکرد و دای بە چەلەبی وتی فەرموو بیخۆرەو.

ئاوو قاوێ کە ی خۆشی هەر لە سەر مێزە کە یە، هیشتا نە یخواردۆتەو. دوکتۆر دیسان جانتاکە ی تێکدایەو و دەرمانیکی تری گرتەو و کردیە ناو دەرزێ کە ی تر و ئەو هەشی دا لە بالی چەلەبی. دەرزێ یە کە مە هی هیز (قووت) بوو؛ دەرمانی ناو پیالە کە هی نەخۆشی مە عیدە بوو؛ دەرزێ دوو مە هی نەخۆشی شە کەر بوو. پاش ئەمانە قاقەزیکیشی دەرهینا تۆزی دەرمانی سپی و وشکی تێکرد بە ئەندازە ی ئەو کە خۆی ئە یزانی، بە چەلەبی وت: «خواردنی ئەم نیوە ڕۆیەشت شوربای برنج، ئاوی دانە یە ک پرتە قالی پەنجا گرامیە، پاش خواردنە کە ت ئەم دەرمانەش بکەو و ناو ئیستکانی ئاوەو بیخۆرە».

تومەس ئەم دوکتۆرە مومو رۆزی ئەمە ئیشیەتی و دوکتۆری تاییەتی چەلەبیە، دیت بۆ دەرمان کردنی ئەم نەخۆشیانە ی چەلەبی.

دوکتۆر رۆیشت و دەفتردار لە پاش ئەو چەلەبی پۆشته کردەو، هینایەو سەر سەنگە لێە کە ی خۆی. ئاوو قاوێ کە ش هەر دانراو، نە یخواردۆتەو. چەلەبی هاتەو و شوینە کە ی خۆی و هەناسە یە ک ی پیا ها تەو. سەریکی بەرز کردەو بۆ ئاسمان و وتی: «خوایە! ئەمە حالە مە هەمە؟»

کۆرە کە - کە ئەم کە ی ن و بە ینانە ی چاو پێ کەوت - وتی: «یادت بە خیر کامەرانی! وا دیارە لە لای پیاوی وایش دەست ناکەوی». ئەمە ی وت و هەستا ئەویشی بە جێهێشت.

بە لێ ئەویشی بە جێهێشت؛ نەو ک هەر ئەو ی، بە لکوو هەر بە تەواوی ولاتی چەلەبی بە ناھومیدی بە جێهێشت. کاروان بە کاروان چووێ شارێکی کەو. ئەو شارە کە زۆری نە ماوێ شاری کامەرانا و هیا شارستانی شادمانان ی.

ئەم چاره لەم شارەدا تەنانتە حەمام وکەبابخانەشی نەهیشت، هەمووی گەرا بۆ ئەو بەلکۆو تیشکی کامەرانی لەناو چەوانی یەکیکەو بەدی بکا. ئەو باوهره که سەرەتا رووی کردە شارەکهو چاوی بەچاوەندازی شارەکه کهوتوو بۆی پەیدا ببوو لە گەرانه کهیا ئەو باوهره‌ی نەهاتەدی. چاوەندازی شار وای پیشان ئەدا که بیجگه له خوشی و کامەرانی هیچی تر لەم شارەدا نەبن. که ئەگەریت و تەماشای ئەکا تەنانتە حەمامچی و کهبابچیش هەر هەناسە هەلئەکیشن: ئۆف خوا دەردا!

زۆری نەمابوو شارەکه بەجێ بێلی، سەر لەبەیان بوو بەناو یەکنی لەشەقامی گەرەکه کانا ئەسوورایه‌وه کوتۆپر دەرۆزەه‌ی کۆشکێک کرایه‌وه پیاویکی سەربازی که نیشانەو ئەستێرەکانی پایەه‌ی عەقیدیان پیشان ئەدا هاتەدەرەوه. سووک، رەنگ گەش، گورجوگۆل و چالاک؛ تەماشای هەر شوین و شتیکی ئەکرد لە خوشیان لەرەبەک لە لێویه‌وه ئەهات، لەگەڵ نیمچە زەرەخەنەیه‌کدا، لە هەندامیا هەموو لەشی هەر خوشی بوو، گزنگی هەتاوه‌که ئەیدا لە ئەستێرە مشتومال کراوه‌کانی سەر شانی ئەبریسکانه‌وه. جل و بەرگەکه‌ی هەر ئەوه‌نده‌جوان و پاک و تەمیز بوو مەگەر هەر خوا بیزانی. جزمەکانی هەر ئەو کاتە بۆیاغی سوور کرابوون، بریقەه‌ی ئەهات؛ هاتەدەرەوه.

لەگەڵ دەرکەوتنی ئەو، زۆر بەگورجی شوفێرەکه دەرگای گەراجی کۆشکەکه‌ی کردبووه‌وه؛ ئۆتۆمۆبیلەکه‌ی هێنایەدەرەوه. لەبەر دەرۆزەکه‌دا رایگرت، ئۆتۆمۆبیلی مۆدیلی ئیمسال ئەتوت بوو که. دەرگاکی کردەوه پیاوه‌که هات چوو لەشوینی شوفێرەکه دانیشت و دەستی خستەسەر جلەوه‌که‌و پتی نا بە بەزینا. شوفیر دەرگای پتوهدا و پیاوه‌خۆی ئۆتۆمۆبیلی لیخوپی و وه‌کو تیسکه‌ی تەفەنگ بۆی دەرچوو. شوفیرەکه‌ش لە ناوه‌وه، دەرگای گەراجەکه‌ی داخستەوه‌و چوو کۆشکەکه‌وه.

ئەم دیمەنە کۆرەه‌ی شەیدا کرد؛ وای لێ کرد هاتەسەر ئەوه که ئەم پیاوه‌ نەوه‌ک کامەر‌وايه، بەلکۆو هەر تاپۆی کامەرانییه. ئەگەر بەختیاری و کامەرانی بیئ لەدنیا‌دا، لەلای ئەم پیاوه‌یه‌و ئەگەر نەبن ئەوا هیچ.

لە دەورو بەری ئەم کۆلاندە هەر‌وا رایبوارد تا پاش نیوه‌رۆ. سەعات بوو بە یەکی پاش نیوه‌رۆ سەیری کرد ئۆتۆمۆبیلەکه‌ گەراییه‌وه. هەر لەدووره‌وه هۆرپی لێدا. خیرا شوفیرە که لە دەرۆزەه‌ی کۆشکەکه‌وه دەرپەرێدەرەوه، تا ئەم هات ئۆتۆمۆبیلیش گەیشته‌جێ. دەرگاکی کردەوه، پیاوه‌که‌ دابەزی و چوو کۆشکەکه‌وه. ئەمیش ئۆتۆمۆبیلەکه‌ی برده‌ گەراجەکه‌وه.

ئەمجا کورە کەوتە سەودای ئەوێ کە چۆن خۆی بگەیهنێ بەم پیاوێ و چۆن دەمی بگاتێ. بەتایبەتی ئەم پیاوێش پیاویکی عەسکەری گەورەیی و پینگەبەشتن و ھاوڕیپەتی لەگەڵیا بەینی یاسای سەربازی تۆزێ گرانە.

لەو کاتەدا سەری بەرز کردەو، تەماشای کرد لەسەر دەروازە ی کۆشکی ئەم بەری کۆشکی پیاوێ عەقیدە کەوێ هەر راست بەرانبەر بە هینە کە ی ئەو پارچە مقەبایە ک ھەلواسراوێ و لەسەری نووسراوێ: «ئەم کۆشکە بە ھەموو شتومە کێکەوێ بۆ کرییە و قسەش لەگەڵ تەلەفۆنی ژمارە ی ۲۵۹۷۶ ئەکری».

کە ئەمە ی چاوپێکەوت وە کوو گۆل گەشایەوێ. ئەجزا خانە یە ک لەسەر کۆلانە کە بوو، چووێ ئەجزا خانە کەوێ لەوێ تەلەفۆنی بۆ ژمارە کە کرد و ریکەوتن. تەلەفۆنی داخستەوێ. زۆری پێنەچوو ئۆتۆمۆبیلێک ھات پیاویکی تیا بوو کلیلێ کۆشکە کە ی بۆ ھینا و چوون دەرگاکە یان کردەوێ. کۆشک ھەموو شتیکی تەواو بوو. تازە بۆیاغ کرابوو، باخە کە ی تازە ئا و درابوو، ژوورە کان ھەموو پڕ فەرش بوون، ھەر ژوورە کانتۆر و میزی تەوالیت و جامخانە ی کتیبی تیا بوو، لەگەڵ چوار پایە ی یابلی فەتازیدا. ژووری میوان زۆر ریک بوو. مەبەقە کە پری بوو لەفەخفوری و چینی و پتویستی کۆشکیکی وا، ھەموو بەریک و پتیکی لە ئۆفی یە کە دا دانراون. ھەمامە کە ی ئالافەرزەنگی بوو. لەناو پارەوێ کە بەتەنیش ت ژووری میوانەوێ تەلەفۆنیک ھەبوو.

ئەمانە ی ھەمووی بەینی لیستە یە ک وەرگرت، ئەمجا دەستی برد دەفتەری چە کە کە ی دەرھینا، چە کیکێ بە پینجەسد دیناری ئیمە بۆ سەر بانگی «ئیسٹەرن بانک» نووسی و دای بە پیاوێ کە بۆ کریی کۆشکە کە. ئەم پیاوێ خزمەتچی خاوەن کۆشکە کە بوو. دەستی برد پینج دیناریشی بەخشیش دا بەو پتی وت ئەگەر پیاوێ تیم لەگەڵ بکە ی چیشتکەریک و خزمەتچیە کە ی بۆ پەیدا بکە ی زۆر سوپا ست دەکەم. پیاوێش سوپاسگوزاری کرد و وتی تا نیو سەعاتی دیکە ھەردوکیانت بۆ دینم و لێیدا رویشت. لەراستی دا زۆری پێنەچوو دوو کەسی ھینا؛ یەکی چیشتکەر و یەکی خزمەتچی.

کورە تەلەفۆنی ھەلگرت و داوای تاکسیەکی لە یەکی لە شوینی ئۆتۆمۆبیلە کرییە کان کرد و ژمارە ی کۆلان و خانووی دانێ. زۆری پێنەچوو تاکسی ھات. کورە دەستووری دا بە چیشتکەر و خزمەتچیە کەو خۆی سوار بوو. بەشوفیرە کە ی وت: «بمبە بۆ شەریکە ی ئۆتۆمۆبیلی کادیلاک». بەدەم ریکە رویشتەوێ دیسان پتی وت: «ئەگەر ئۆتۆمۆبیلچە کە ی بۆ

پیدا بکە ی پیاوہ تیم لە گەل ئە کە ی». ئە ویش وتی: کورپکی دۆستی من هە یە شوفیریکی چاکە و ئە گەر ئارەزوو ئە فەر موم هەر ئیستاکە بۆ تانی دێم. وتی سوپاست ئە کە م.

زۆری نە برد چوونە شەریکە کە وە هە قی تاکسیە کە ی داو خاوەن تاکسی چوو بە شوین شوفیرا. ئە مێش چوو بۆ لای مودیری شەریکە قسە و باسی کرپنی ئۆتۆمۆبیلیکی تازە ی کادیلاکی مۆدیلی ئیمسالی کردە وە. کاتالۆگیان خستە بە ر دەست لە گەل لیستە ی نرخا نە خشە ی ئۆتۆمۆبیلیکی جوانی هە لێ زارد و نایە بە ر دەستی مودیر و وتی ئە و مۆدیله. مودیر فەرمانی دا ئۆتۆمۆبیلیکیان هینایە دەرە وە لە کۆگا. ئۆتۆمۆبیلی چی؟ ئە توت پێشەنگی پێشەرە و ی قافلە یە، نرخیش ۲۵۰۰۰ دینار بوو؛ ئە مێش دەستی برد دەرە قترە ی چە ک ی دەرە هینا و حە و الە ی کرد بۆ سەر بانکی ئیستەرە ن بانک.

مودیر وتی ئە گەر ئارەزووی شوفیریش ئە کە ن لای ئیمە هە یە کە لە خزمە تانا بی و... قسە کە ی تە و او نە کرد، خاوەن تاکسیە کە هاتە وە کورپکی لە گەل خۆ ی هینا و هات وتی: «قوربان! ئە مە ئۆتۆمۆبیلچیه کە یە ئە و ا هینامە خزمە تان». ئە مێش وتی سوپاست ئە کە م و عە زیە تان بۆ کیشام، رووی کردە مودیرە کە ش وتی منە تباری پیاوہ تیتانم و لە بە ر ئە وە پریارم بە م دۆستە دابوو بۆ ئۆتۆمۆبیلچی و ئە ویش هینای ئیتر ئە بێ ئیوہ لیم ببورن.

مودیر وتی: ئیمە ئاسایشی ئیوہ مان ئە و ی، ئە م بی یا ئە و جایی نیە. لە بە ینیانا هە ستا و کورە ی تا بە ر دەرگای شەریکە بە ر پێ کرد و تە و قە ی لە گە ل کرد، شوفیر چووە ئۆتۆمۆبیلە وە خستیه گەر و دابە زبە وە دەرگاکە ی کردە وە کورە سوار بوو، دەرگای پێوہ دایە وە و چوو دانیشتە وە و ئۆتۆمۆبیلی لیخوری چوونە وە بۆ مالە وە. ئۆتۆمۆبیلچی، ئۆتۆمۆبیلی برده گەر راجە کە وە و ئە مێش چووە ناو کۆشکە کە وە.

کورە لە دیمە ن و رابواردنی پیاویکی گەرە ی بنە مالە چە ند رۆژیک رابوارد و هە موو رۆژیک بە یانی بە شوفیرە کە ی ئە و ت ئۆتۆمۆبیلە کە لە بە ر قاپی حە و شە دا راگری و چاوہ پتی هاتنە دەرە وە ی ئە م بکا. خۆیشی بە ییجامە یە کە وە جار جار ئە هاتە بە ر قاپی و سە یریکی ئۆتۆمۆبیلی ئە کرد و تۆزی لە باخچە ی بە ر دەرگا ئاسنە کە دا خۆ ی خە ریک ئە کرد و ئە مجا دەرە نگیک خۆ ی کۆ ئە کردە وە و ئە هات سوار ئە بوو. ئە چوو هە ندیک ئە گەر او لە سە عات دوانزە دا ئە هاتە وە بۆ مالە وە. چۆنیە تی دەرچوون و هاتنە وە ی لە دە قیقە و سە عاتی دیاریدا وای پێشان ئە دا کە خاوەن ئیشیکی رە سمی وە یا خاوەن تجارە تخانە و بانگیکە.

یە ک دوو حە فتە یە ک بە سەر ئە م ژبانە یا تپێە ری. هە موو رۆژ عە قیدە کە لە بە یانی دەرئە چوو بۆ سەر بازخانە و لە نیوہ رۆدا ئە گەر پرایە وە. ئۆتۆمۆبیلیکی کادیلاکی تازە ی لە

بەرامبەر کۆشکە کەمی خۆبەو و چاوپێ ئەکەوت کە شوفیرە کە خەریکی پاکەووە کردن و ئامادە کردنیەتی بۆ ئاگە کەمی. کار و باری کۆشک و هاتوچۆ کەری خزمەتچی لەم کۆشکەدا و بوونی ئۆتۆمۆبیلیکی وا وای پیشان ئەدا کە پیاویکی گەورە لەم کۆشکەدا دانیشتی. هەر جارەش کۆریکی گەنجی بەدیمەنی بەرچاوانە کەوت کە بەبیتجامەووە لەبەر قاپی حەوشە دەستوور ئەدا بە ئۆتۆمۆبیلچیه کەمی وەبا خەریکی باخە کە ئەبێ. تێگەشت کە خاوەنی ئەم کۆشکە ئەم کۆرە یە.

رۆژیک و دوو رۆژ بەم جۆرە، رۆژیکیان بەیانی بوو عەقیدە کە هاتە دەرەووە بۆ ئەو وەختی سەربازخانە بوو بچیت بۆ ئەو، کۆرە کەمی دراوستی لەبەر قاپیە کەمی خۆیان راوەستا بوو. ئیتر ئەم بەلایەووە جوان نەبوو کە هەموو رۆژی ئەم دیتە دەرەووە و ئەو کۆرە لەوێ راوەستاووە بەتایبەتی بوو بە دراوستیشی، هیچ قەسە لە گەل نەکا.

هەرکە هاتە دەرەووە چاوی پێکەوت، تۆزی لێی نزیک بوو و پیتی وت بەیانیت باش. کۆرە بە روویەکی لەگۆلی ئەو باخە گەشتەر چوو بە پیریەووە پیتی وت ژیانیت باش و هەروا تۆزی دەستیان کردە قەسە کردن (مجامەلە).

ئەم «بەیانیت باش و ژیانیت باش» ی ئەم رۆژە قاپی دۆستایەتی لەبەینیان کردەووە بوو بە هۆی ئەو کە کۆرە ئیتر وورده وورده خۆی لێ نزیک ئەخاتەووە. چەند رۆژیکیش تێپەری و هەتا ئەهات دۆستایەتی زیاتر بە هیز ئەبوو؛ بەلام هەر تەنها دۆستایەتی قەسە بەر دەرگا.

رۆژیک سەعات یەک بوو، عەقیدە کە لە سەربازخانە هاتەووە. کۆرە کە لە بەر دەرگا راوەستا بوو. کە ئەو دابەزی کۆرە گرتیە قەسە بە دەم قەسەووە چوون تا بەر دەرگا کەمی خۆیان. ئینجا پیتی وت فەرموو لە پیش ئەووە دا بچنەووە بۆ حەسانەووە بچینە ژوورەووە شتیکی سارد و قاووە بەک بخۆیتەووە. لە بەر ئەووە تۆزی یەکتیان پەیدا کردبوو، بێ دلی نەکرد چوو لە گەلیا چوونە ژوورەووە. لە ژووری میوان دانیشتن. ژوورە کە زۆر ریکوینیک بوو، خیرا ئاوی سارد و پاش ئەووە «سینالکۆ و کۆکا» و پاش ئەووە قاووەی بەشە کریان هینا. پاش خواردنەووەی ئەمانەو کەمیک دانیشتن هەلسا و وتی: ئەچمەووە خۆم ئەگۆرم و تۆزی ئەحەسیمیەووە. جەنابیشتان ئیسراحت بکەن دنیا گەرمە. گەلی لە گەلی خەریک بوو، بۆ ئەووە دانیشنی پیکەووە نیوەرۆژە بکەن، دانەنیشت؛ وتی: ئیرەو ئەوئ هیچ جیا یەکیان نییەو رویشت.

بە کورتی ئەم هاتەنی بوو بە هۆی ئاشنایەتیەکی تەواو. وایان لێهات زۆرتری وەخت لە گەل یەکا و لەمالی یەکا رایانئەبوارد. کۆرە کە تەماشای کرد ئەم عەقیدە ی را بووردن و

هه‌لسوکه‌وتیکی زۆر خۆش و ریکوینکی هه‌یه. کۆشکه‌که‌ی جوان و هه‌موو ده‌وروبه‌ری باخچه‌و گوله. ژووره‌کانی کۆشکه‌که‌ی یه‌ک له‌یه‌ک جواتر و به‌ویلترن. ژووری کتییخانه‌ی جامخانه‌ی کتیبی تیدایه‌هه‌موو جۆره‌کتیب و کوفار و رۆژنامه‌ی تیاپه. له‌و لاوه‌ پیاوێکه‌ی دانراوه، مه‌یموونیک و به‌چکه‌ پشیله‌یه‌کیش هه‌ر جاره‌ دین پیکه‌وه‌ یاری ده‌که‌ن و دیمه‌نیککی جوان درووست ده‌که‌ن. کۆره‌که‌وته‌ سه‌ر ئه‌و باوه‌ره‌ که‌ کامه‌راترین که‌س له‌ ژیر ئه‌م ئاسمانی شینه‌دا هه‌بێ ئه‌م زابته‌یه‌و ئه‌وی ناته‌واوی بێ رووی تێ نه‌کردوه. وتی: باش بوو ته‌قه‌لاکه‌م - که‌ ئه‌مه‌ چهند ماوه‌یه‌که‌ ئه‌یده‌م بۆ دۆزینه‌وه‌ی کامه‌رانێ - به‌خۆرایێ ده‌رنه‌چوو؛ پینی گه‌یشتم.

رایه‌لی ئاشنایه‌تیان زۆر توند و به‌هتیز بوو بوون. هیچ نه‌ینیه‌ک نه‌ماپۆوه‌ له‌ به‌ینی یه‌کا، که‌ بۆ یه‌کی نه‌گێز نه‌وه. رۆژیک دانیشتبوون، کۆره‌پینی وت من چه‌ز ئه‌که‌م بزانه‌م تۆ له‌دنیا‌دا چ ناته‌واویه‌کت هه‌یه‌و چی هه‌یه‌ که‌ هۆی دلته‌نگی تۆ بێ؟ من ئه‌م ماوه‌یه‌ بۆم ده‌رکه‌وتوه‌و که‌ له‌ تۆ به‌ختیارتر و کامه‌راتر بره‌وانا که‌م بێی و ئه‌وی راستی بێ ئه‌مه‌وی منیش ئه‌و ریگه‌یه‌ی تۆ گرتووته، بیگرم.

زابته‌که‌ وتی: چاک دۆزیو ته‌ته‌وه. راسته‌ منیش خۆم واته‌زانم که‌ له‌ من کامه‌راتر نییه. ژبان هه‌ر ئه‌وه‌یه‌ که‌ منی تیاپ. رابوردن هه‌ر ئه‌وه‌یه‌ که‌ من رایئه‌بویرم، بۆ هه‌ر شتیک و هه‌ختیکم داناوه‌و له‌ هیچ شتیکا ناته‌واویم نییه؛ به‌یانیا‌ن هه‌له‌سه‌ستم شتومه‌کی ته‌راشم بۆ دانراوه، ته‌راش ئه‌که‌م ئه‌چم ده‌ست و ده‌م و چاوم ئه‌شۆم. دیمه‌وه‌ نان دانراوه‌و نان و چا ئه‌خۆم، جله‌کانم شۆراوه‌و له‌ ئوتوو دراوه‌و هه‌موو پاک کراونه‌ته‌وه. جل له‌به‌ر ئه‌که‌م و ئه‌چم بۆ سه‌ر ئیشی خۆم. نیوه‌رۆ که‌گه‌رامه‌وه، خۆم ئه‌گۆرم و ده‌ست و ده‌م و چاوم ئه‌شۆم. نان ئاماده‌ کراوه، ئه‌چم نان ئه‌خۆم و ئه‌چم ئه‌نووم. به‌ ئه‌ندازه‌ی دوو سه‌عات رانه‌کشیم، ئیسراحت ئه‌که‌م. که‌ هه‌ستام ئه‌چم خۆم ئه‌شۆم، چا ئه‌خۆمه‌وه، پاش ئه‌وه‌ ئه‌و مه‌یموون و پشیله‌یه‌ دینم تۆزێ یاریم بۆ ئه‌که‌ن. پاش ئه‌وه‌ هه‌ندێ پیاوێ لێ ئه‌ده‌م و مه‌یموون و پشیله‌که‌ش به‌ده‌نگی پیاوێ که‌ ئه‌که‌ونه‌ سه‌ما. که‌ تۆزێ له‌وه‌ تاقه‌تم چوو، ئه‌چم هه‌ندیک له‌گه‌ل باخه‌که‌ خۆم خه‌ریک ئه‌که‌م. پاش ئه‌وه‌ ئه‌چم سوار ئه‌بم ئه‌چم هه‌ندیکیش ئه‌گه‌ریم و ئه‌چم بۆ سینه‌ماو دیمه‌وه. کردوومه‌ به‌ ره‌وشت دوو سه‌عات خه‌ریکی خویندنه‌وه‌ی کتیب و رۆژنامه‌و گۆفاریش ئه‌بم. پاش ئه‌وه‌ جینگه‌که‌م بۆ راخراوه‌ ئه‌چم ئه‌نووم. کۆره‌ش وا به‌دل گوێی بۆ راگرتوووه‌ کات به‌کات گه‌شکه‌ ئه‌یگرێ له‌م رابوردنه‌.

وتی پاره‌یه‌کی زۆرم هه‌یه له بانکا. مانگانه‌که‌شم زۆره ئەم کۆشکه هی خۆمه، خانوبه‌ره و مولکی تریشم هه‌یه. ئۆتۆمۆبیل هه‌یه، ئەمانه‌م هه‌موو هه‌یه، به‌لام... هه‌ر له‌گه‌ل وتی به‌لام کۆره کسپه‌یه‌ک له‌دلیه‌وه هات و هه‌ناسه‌یه‌کی ساردی هه‌لکیشا و وتی: «ئەم رهنجه‌شم به‌هیچ ده‌رچوو». وتی ئی. وتی به‌لام شه‌و و رۆژ له‌په‌زاره‌ی ئەوه‌دام که‌فه‌رزه‌ندیکم نییه‌پاش خۆم ئەم مال و مولکه‌ی به‌رکه‌وئ و نه‌که‌وئته‌به‌ر ده‌ست ئەم و ئەو و میری.

ئەم‌ه‌ش له‌به‌ر ئەوه‌یه که‌ ژن نه‌هیناوه‌و ژن نییه‌ تا منالم ببی. وتی: چۆن؟ بۆچی ژنت نه‌هیناوه‌؟ وتی: نه‌مه‌یناوه. ئەم‌ه‌ش داستانیکی هه‌یه. وتی: «تۆ خوا برا ئەوه‌شم بۆ بگێره‌وه». وتی من باوکم ده‌وله‌مه‌ند بوو، خستیه‌ قوتابخانه‌و پیتی خویتم. به‌ره‌به‌ره سه‌رکه‌وتم و چوومه دانسگای جه‌نگه‌وه. ئەویشم ته‌واو کرد و دبلۆم و هرگرت و به‌ملازمی دووه‌م ده‌رچوو. تا ئەم ماوه‌یه باوک نه‌ما و هه‌ندی خزم و که‌س و کارمان هه‌بوو هه‌موو سامانه‌که‌یان له‌ناودا. من جۆشی گه‌نجیم بوو، پیویستم به‌ سامانی باوکم نه‌ما. مانگانه‌که‌م به‌شی ئەکردم. له‌ناو سه‌رخۆشی هه‌رزه‌کاریدا ئەتلامه‌وه‌و رامه‌بوارد تا بووم به‌ملازمی به‌که‌م هه‌ر سه‌ر خۆش بووم. له‌پاش چه‌ند سالیکی تر بووم به‌ ره‌یس. له‌م وه‌خته‌دا فیکری ژن که‌وته سه‌ر. ئەوه‌نده هه‌بوو وتم من هه‌شتا ده‌مه‌ده‌می جوانیمه‌و هه‌ر له‌ ئیسته‌وه‌ ژن بینم باشه‌؛ به‌لام له‌کوئی دانیم؟ چاک وایه‌ با جارێ ئی گه‌ریم تا شوین و خانویه‌کم ئەبین. که‌وته‌سه‌ر ئەم فیکره‌و وازم له‌ژن هینان هینا و خۆم به‌م هیواوه‌ خه‌ریک کرد. پاش ماوه‌یه‌ک بووم به‌ره‌یسی به‌که‌م و له‌راستیدا له‌پاره‌ی مانگانه‌که‌م ئەوه‌نده‌م بۆ دواکه‌وت که‌ خانویه‌ک دروست بکه‌م. خانووم کرد و ئەو وه‌خته‌و وتم من ره‌ئییی ئەوه‌لیکم، ئیسته‌ به‌چم کچیک بینم و له‌ خانویه‌کی ره‌ق و ته‌قا داینیم و هاوسه‌ره‌کانی من هه‌موو ئۆتۆمۆبیل و هه‌موو هۆیه‌کی رابواردنیان هه‌یه. ئەگه‌ر من نه‌مبێ شووره‌یه‌ بۆم. چاک وایه‌ با راه‌ستم تا ئۆتۆمۆبیل و ئەو شتانه‌شم ئەبین.

له‌خولای ئەم فیکه‌ره‌دا مامه‌وه‌ تا بووم به‌ «مقدم». له‌م ماوه‌یه‌دا ئۆتۆمۆبیلم کړی و هه‌موو جۆره‌شتومه‌کیکی مالم ریکخست. ئنجا که‌وته‌ سه‌ر ئەوه‌و وتم ئەوا من ئیسته‌ هه‌موو هۆیه‌کی راباردنم ته‌واوه‌، به‌م پێیه‌ ئەچم کچیک دینم و به‌جۆریکی ئه‌ریستۆقراتی له‌گه‌لی رانه‌بویرم و به‌کم له‌سه‌ر هه‌یچ ناکه‌وئ؛ به‌م ژبانه‌وه‌ فیر ئەبم. [که‌چی ره‌نگه‌] له‌پاش دوو رۆژ هاتوو له‌ئیشه‌که‌م ده‌ریان کردم، ئەو وه‌خته‌ هه‌یچ شتیک نییه‌ که‌ من پێوه‌ی بژیم و فیری جۆره‌ ژبانیکیش بووم که‌ وه‌نه‌بێ به‌سووکی هه‌لسوورئ. ئەو وه‌خته‌ که‌نه‌فت ئەبم و له‌ناو خه‌لکا

نابرووم نه‌چئی. که‌واته ناو‌ه‌لا با ماو‌ه‌یه‌کی‌تر راو‌ه‌ستم تا ئه‌بم به عه‌قید. له‌م ماو‌ه‌یه‌دا ئه‌وه‌نده‌م ئه‌بیت ئه‌گەر هاتوو له‌پاش ئه‌وه‌ش ئیشه‌که‌ی خۆم له‌ده‌ست ده‌رچوو به‌ ده‌رامه‌تی پاشکه‌وته‌که‌م وه‌کو جار‌ان ئه‌ژیم. له‌بەر ئه‌وه‌ وازم له‌ژن هینا و پاره‌شم رۆژ به‌ رۆژ زیادی نه‌کرد. ئه‌وه‌نده‌م سامان بۆ پیتکه‌وه‌نرا که‌چهند خانوو به‌ره‌یه‌کم کړی و هه‌مووم دا به‌کړی و ئیسته‌ش سه‌ره‌پای ئه‌وه‌ پاره‌یه‌کی زۆرم هه‌یه‌و له‌بانک دایه، ده‌رامه‌تی ئه‌وه‌ش خۆی سه‌ر به‌خۆ سالانه‌یه‌کی زۆره. پایه‌که‌شم ئه‌وا ئیسته‌عه‌قیده‌و له‌هیچ شنیک ناته‌واویم نییه؛ به‌لام ته‌مه‌نی ئه‌و کچه‌ی که‌ من له‌ده‌وره‌ریکا م‌لازمی دووم و یه‌که‌م بووم و جۆشی جه‌حیلیم بوو، له‌گه‌ل منا ئه‌گونجا و مایه‌ی رابواردن بوو. ئه‌و ته‌مه‌نه‌و ئه‌و جۆره‌ کچه‌ پیم قایل نابئی و لام لی ناکاته‌وه. ده‌وری جوانیم ده‌وریک بوو ئه‌گەر نانی شه‌ویشم نه‌بوایه‌ خه‌رامانی چینیشم پتوه‌ دائه‌نیش، ئیسته‌ که‌ ده‌وری پیرییه‌ ئه‌گەر هه‌موو گه‌نجی دنیا‌شم ببی هیچ تامیکی نییه‌و ئه‌و دلخۆشیه‌ی جارانی نییه‌. له‌بەر ئه‌مانه‌ ئه‌وا بۆ خۆم که‌وتوو مه‌ته‌وه‌و خه‌فه‌تی ئه‌م غایه‌له‌یه‌ بووه‌ به‌ خۆراکی شه‌و و رۆژ و ئه‌وی پینی بلین رووناکی سه‌ری به‌دلی منا نه‌کردوو. ئه‌و دیمه‌نه‌ رواله‌تیه‌م که‌ ئه‌بینی، ئه‌وه‌ دیمه‌نیکه‌ وه‌کو دیمه‌نی گولی ژاله‌یه‌. له‌دوره‌وه‌ ئاله‌و له‌ناو‌ه‌وه‌ بی‌تین و تاله‌. چارناچار دینم هه‌ر کاته‌ نا کاتیک خۆم به‌شتیکه‌وه‌ ئه‌خلافینم و ده‌ستی خۆم به‌وه‌ ئه‌برم؛ که‌چی له‌و کاته‌شا و ته‌نانه‌ت له‌کاتی نووستیشا به‌بێ هه‌ست و ئیختیار هه‌ر به‌ینه‌نا به‌نیتیک دلم خورپه‌یه‌کی لیه‌وه‌دیت و ژبانی تال و ترشی خۆم ئه‌خاته‌وه‌ فیکر. کورپه‌که‌ گوئی له‌و قسانه‌ بوو، به‌جاری چوو ه‌تاسه‌وه‌و له‌م دنیا رووناکه‌ که‌وته‌ دنیا‌یه‌کی تره‌وه‌. تا ئیسته‌ وای ئه‌زانی که‌باشقه‌ی کامه‌رانی هه‌موو سه‌رزه‌وی دیمه‌نی ئه‌و پیاو‌ه‌یه‌ که‌ به‌خه‌وی شه‌ویش بۆنی خه‌م و خه‌فه‌تی نه‌کردوو؛ که‌چی ئیسته‌کاتی سه‌یر ئه‌کا کلۆتر که‌سیک و به‌ جه‌زبه‌تر که‌سیک له‌م ژیر ئاسمانه‌دا ببی ئه‌و که‌سه‌یه‌ که‌ ئه‌و لئی به‌ هه‌له‌ چوو بوو. ده‌ردی مه‌ردمی تر هه‌ر ده‌ردیک بوو هی ئه‌م دووه‌.

له‌پاش ئه‌وه‌ که‌ له‌م که‌ین و به‌ینه‌ تینگه‌یشت، رووی تیکرد و و تی برا من به‌ شوین شتیکا ئه‌گه‌رام که‌ لام و ابوو ئه‌و شته‌ ته‌نها له‌ لای تو ده‌ست ئه‌که‌وی. هه‌ر له‌بەر ئه‌وه‌ بوو که‌ من هاتم ده‌زگا‌و دوو‌کانه‌م بۆ خۆم پینکه‌وه‌ناو خۆم کرد به‌ هاومالی تو. ئیسته‌ وه‌کوو بۆم ده‌رکه‌وت ئه‌و شته‌ لای تویش ده‌ست ناکه‌وی. که‌واته‌ ئه‌مه‌ ئاخ‌ر مالئاواییه‌ که‌ لیت ئه‌که‌م و ئیتر به‌دوعا. هه‌ستا هاته‌ ده‌ره‌وه‌ ئه‌و کۆشک و خزه‌تچی و ئۆتومۆبیل و شتانه‌ - که‌ ریکی خستبوون - هه‌موویانی تیک داو ئه‌و ولاته‌شی به‌جیه‌یشت و رووی کرده‌ به‌غدا.

ملی رئی گرت و رووی کرده به‌غدا. بیستبوی کابرایه‌ک له‌وئ هه‌یه «علائه‌دین سه‌جادی» پی‌ئه‌لین و وای به‌گویی که‌وتبوو که کابرایه‌که گوی به‌که‌س ناداو گزیری‌ک و وه‌زیریکی به‌لاوه وه‌کو‌یه‌ک وایه. گویا لای له‌عه‌نعناتی دنیا نه‌کردۆته‌وه. له‌گه‌ل ئه‌وه‌شا ده‌ستی ئه‌روا، دباره هه‌ر شتیک وترا وه‌نه‌بئ وایئ. کوره‌وا چوو‌بووه دلپه‌وه که نه‌بئ کامه‌رانی له‌لای ئه‌و ده‌ست که‌وئ، بۆیه‌وا ئه‌و ریگه‌یه‌ی گرتووه.

به‌پرسیار چوو، ها‌لیره‌ها له‌وئ دبه‌وه. کوتوپر ته‌قی به‌لووتی قاپیه‌کی بچکۆله‌وه. له‌سه‌ر قاپیه‌که‌نووسرابوو ئه‌مه‌مزگه‌وته. چوووه‌حه‌وشه‌بچکۆله‌که‌وه. له‌ویوه‌چوووه ژوو‌ریکه‌وه له‌به‌ر تاریکی چاو‌چاوی نه‌ئه‌بینی. پرس و رای پی‌ناوئ کورسیه‌کی شپه‌هه‌بوو له‌ژوو‌ره‌که‌دا چوو له‌سه‌ر کورسیه‌که‌دانیشت. ناچار بوو دانیشتی چونکه‌سرمیچه‌که‌ئه‌وه‌نده‌نزم بوو ئه‌بوایه‌سه‌ری داناندایه؛ ئه‌گینا نه‌یشه‌توانی به‌پتوه‌راوه‌ستی. که‌دانیشت تۆزی به‌رچاوی رووناک بووه‌وه کتیبخانه‌و کتیبکی نه‌زۆر که‌م و نه‌زۆری به‌رچاو‌که‌وت. له‌به‌ر بی‌جیگه‌یی کتیبخانه‌که‌زۆر ناریکوینیک بوو. هه‌ندیکی به‌سه‌ر ره‌فه‌که‌وه‌بوو تا سرمیچه‌که‌چوو بوو، تۆز سه‌ری گرتبوو. میزیک دانرابوو، ئه‌ویش سه‌ره‌که‌ی پری بوو له‌کتیب و قاقه‌ز و قه‌لم، به‌لام ناریک و ناهه‌موار. کورسیه‌کی شپه‌له‌به‌ر میزه‌که‌دا دانرابوو سه‌ر ئه‌و کورسیه‌که‌ش پر بوو له‌قاقه‌ز و روژنامه‌و گوشار؛ جیگه‌ی دانیشتی زه‌لامتیک به‌سمرسمر له‌سه‌ر کورسیه‌که‌کرابوووه. له‌ناو قاقه‌ز و روژنامه‌کانا کابرایه‌کی ده‌سته‌پیاوی لئ دانیشتبوو دسداشه‌یه‌کی له‌به‌را بوو. سه‌ری رووت بوو گویچه‌ی خه‌تی ته‌له‌فۆنیکی براویشی له‌ته‌نیشتی‌وه‌دیار بوو.

کابرا که‌چوو سه‌ری کرد به‌ژوو‌ره‌که‌دا هیچ نه‌چوووه‌دلپه‌وه کامه‌رانی بویری سه‌ر بکا به‌شویتیکی و تاریکی بۆگه‌نی دوور له‌هه‌موو ناز و نیعمه‌تی‌که‌وه. پرساری له‌علائه‌دین سه‌جادی کرد. کابرای دانیشتوو به‌زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌که‌وه‌و به‌روانینی چاو‌یکه‌وه که پر بوو له‌هه‌ست کردنی تیگه‌یشتی ئه‌و که ئه‌م میوانه‌به‌هه‌له‌دا چوووه، وتی: «فه‌رمانت چیه‌به‌علائه‌دین سه‌جادی و بۆچیه‌؟» ئه‌ویش وتی: ئیشم پتیه‌تی و ئه‌مه‌وئ بیینم. کابرای دانیشتوو وتی ئه‌گه‌ر زۆر به‌په‌رۆشی بۆ بیینی، ئه‌و کابرایه‌که‌گویی زرنگانووته‌وه ئه‌وه‌ته‌له‌به‌ر ده‌ستتایه؛ فه‌رموو ئه‌مر که‌!

کوره‌که‌گویی له‌و قسه‌یه‌بوو، له‌و کاته‌دا به‌ده‌ستی تۆزی چاوه‌کانی هه‌لگه‌لۆفت و به‌سه‌رسامیه‌که‌وه تیژتیژ هه‌ردوو چاوی بریه‌کابرای دانیشتوو وه‌کو بلتیت حه‌په‌سا. پاشان وتی: «بۆچ جه‌نابتی علائه‌دین سه‌جادی؟» ئه‌ویش وتی به‌لئ. وتی زۆر سه‌په‌ر ئیسته‌به‌

ته‌واوی باوه‌رم هاته‌سهر ئه‌وه که دهنگی ده‌هۆل له دوور خۆشه‌و ئیسته به ته‌واوی باوه‌رم به ناته‌واوی ئه‌قلی خۆم هینا که ئه‌مه‌وی له‌شوینیکی وادا کامه‌رانی بدۆزمه‌وه.

ده‌وریه‌ک هه‌ندئ تووتنی تیا بوو له‌گه‌ل چه‌ند په‌ریه‌ک قاقه‌زی بافه‌ره له‌سهر میزه‌که دانرا‌بوو. کابرای دانیشتوو ده‌ستی برد له‌پاکه‌تیک -که‌ئه‌ویش هه‌ر له‌سهر میزه‌که‌بوو- جگه‌ره‌یه‌کی تریدا به‌کوره‌که‌و خۆیشی ده‌وریه‌ توته‌که‌ی هینا سیگاریکی بو‌ خۆی پیچایه‌وه‌و به‌ده‌م پیچانه‌وه‌ی سیگاره‌که‌وه هه‌ر ئه‌یوت: «ئێ کامه‌رانی». که‌سیگاره‌که‌ی تیکرد، پینج شه‌ش چه‌رخ (فه‌نه‌ک)ی بنزینی له‌سهر میزه‌که‌ بوو له‌گه‌ل ئه‌وه‌شا که تازه‌بوون و هه‌موو شتیکیان ته‌واو بوو، ده‌ستی دایه هه‌ر کامیکیان هه‌ل نه‌ئه‌بوون و هه‌ر ئه‌شی وت: «به‌لێ، کامه‌رانی. ئێ، کامه‌رانی. کاکم کامه‌رانی ئه‌وی».

ئه‌و به هه‌ر شه‌ره‌شه‌قیک بوو سیگاره‌که‌ی داگیرساندو به‌گوگردیکیش جگه‌ره‌ی کوره‌که‌ی داگیرساند و سه‌ر و نه‌فه‌سیان لێ دا و ئه‌مجا رووی کرده کوره‌که‌ وتی: فه‌رموو قسه‌ بکه.

کابرا وه‌یا عه‌لاه‌دین سه‌جادیش تیگه‌یشتبوو که‌ئه‌و کوره‌ چی ئه‌وی؟ پتی وت: شوین کامه‌رانی که‌وتوووم بۆیه وانه‌که‌م و واره‌ئه‌بۆیرم. وتی: «جا ئه‌مه‌که‌ی کامه‌رانیه‌؟» وتی: تا ئه‌م کاته باوه‌رم له‌سهر ئه‌وه‌ بووه که دنیا له مه‌زیاتر هه‌لناگه‌ی. ئه‌گه‌ر کامه‌رانی ده‌ست که‌وی له‌و ریگه‌دایه‌ که من گرتوو‌مه. دیاره له‌مه‌شدا نییه. که‌وابوو کامه‌رانی دهنگی هه‌یه‌و ره‌نگی نییه.

ئجنا پتی وت: کاکێ خۆم گوی بگه‌ره‌تا قسه‌ت بۆ بکه‌م، به‌لام پتو‌یسته تۆ له‌پیشا به‌سه‌ره‌ات و چۆنه‌تی خۆت بۆ من بگه‌یته‌وه‌و تیمه‌گه‌یه‌نی له‌حال و نه‌حوالی خۆت، ئه‌و وه‌خته منیش ئه‌وی بیزانم پیت ئه‌لیم.

کوره‌هات ئه‌وی به‌سه‌ری هاتبوو له‌و رۆژه‌وه که به شوین کامه‌رانی ئه‌سوورپته‌وه تا ئه‌م کاته هه‌ر شتیکی هه‌بوو نه‌بوو هه‌مووی بۆ گه‌یایه‌وه‌و وتی: ئه‌مه ئاخه‌ر پله‌مه؛ ئه‌مه‌وی بیزانم ئه‌وه‌ی که‌من ئه‌مه‌وی لای تۆ ده‌ست ئه‌که‌وی یان نه‌. به‌و نیازه هاتم، به‌لام که سه‌یر ئه‌که‌م تۆ له هه‌موو که‌س زیاتر له‌جه‌زه‌به‌ دای.

لیره‌دا عه‌لاه‌دین سه‌جادی ده‌ستی پێ کرد و وتی که‌واته دلته‌ لام بی وتی: «برام، له‌پیش هه‌موو شتیکیا چه‌ند وشه‌یه‌ک هه‌یه، ئه‌مانه‌ ته‌نها وشه‌که‌یان هه‌یه، مه‌فه‌وومی ئه‌و وشه‌یه‌ دوور نییه هه‌ر دروست نه‌بووی. ئه‌وانه‌ش وه‌کو کامه‌رانی، عه‌داله‌ت، دیموکراسی و هه‌تریش هه‌یه».

ئەمانە جۆرە تەلەپە کەن کەلیمە لە دنیا دا نێبوو. هەر شتێک هەبە لە دنیا دا هەمووی نسیبە. چاوت لە کاروباری روالەتی نەبن، ئەو هێچە. هەر دەستەبە کە تۆ ئەیبینی بە لاتەو دەستەبە کی باش و بەختیارە، بچۆ لە گەلیا هەلسو کەوت بەکە لە پاش تۆزیک بە شیمان ئەبیتەو؛ خێرا بۆت دەرتەکووی کە ئەو بۆ دەستبەینی دەستەبە کی تر ئەو رینگەبە ی گرتووە. جا با ئەو دەستەو چینه هەر دەستەو چینه یک بێ، بەلام ئەوی بەدلی منا دبت و بەلامەو هە کامەرانییە، چەند بێر و باوەرێکە. ئەگەر ئەو بێر و باوەرەت بوو ئەو کامەرانییە، ئەگەر نەتوو هێچ. بەتایبەتی کامەرانی بەینی رۆژو زەمان ئەگۆریت، لەم رۆژەدا کە هەموو شت لە فیکر چۆتەو و پوول و دراو شوینی هەمووی گرتۆتەو، کابرا بۆ ئەو کە راوی دەست کەوی، چی بە بێر بیت لە کار و بارێ ناھەموارو لە ماستاو کردنی بێ جێ ئەیکا گۆیا بۆ ئەو کە ئەو دراو و شوینە دەستکەوی. سەیر ئەکە ی کە دەستیشی ئەکەوی لە هەموو کەس دل نەنگتر و بەخەمترە. کەوابوو ئەمە کامەرانی نەبوو کە دەستی کەوت.

ئیحترام و ریز لە دنیا دا دوو جۆرە: جۆریکی هێ ئینسانی روتە؛ واتا پێویستە لە سەرت هەر کەس پێیان وت ئادەمیزاد، خۆلێرێک بیت یا پادشایەک تۆ ئەبێ ریزی لێ بگری و بە چاویکی گەورەو سەیری کە ی چونکە ئینسانەو یەکیکە وەکو تۆ.

جۆریکی تر، ئیحترام و ریزی دۆستایەتی، خزمایەتی، پایەو شوین، عیلم و زانیاری، سامان و روالەتی دنیا بە. هەر یەک لەمانەش ئەبێ زیاد لە هێ ئینسانیکا بەشیان بەدەیت، بەلام بە مەرجیک: بەو مەرجە ی کە کابرا لە خۆبایی نەبێ و داوای ئەو ی لێ بکا هەر بەو ناووە کە ئەو گەورەبە ئیتر واجبە لە سەر تۆ کړنووشی بۆ بەری. ئەگەر ئەو داوای لیت کرد ئەو ئەبێ لەلایەن تۆوە بێبەش بێ؛ تەنانەت لە ئیحترامە ئینسانیکەش؛ بۆ وینە: کابرایەک بە میسال وەزیرە، داوای ئەوەت لێ ئەکا تەنھا بەو ناووە کە وەزیرە پێویستە لەسەر تۆ کړنووشی بۆ بەری و لەبەر دەرگا کە یا بەکەوی و دەوری لیدە ی. جار جار ئەویش بە فیزیکی وەو بەتیلی چاوەو نیو مەرحەبایەکی روتت لێ بکا و ئەم نیو مەرحەبایە بێ بە خواردنی شەوو رۆژت و هێچی تر.

ئەگەر یەکی و ابوو ئەو تۆ ئەبێ لەباتی کە کړنووشی بۆ بەری، بەردی تیگری و بیشکینی. بە شکانیککی وا کە جارێکیکە خۆی بۆ پێکەو نەنووسینری. ئەو مەسەلە کوردیبە تی بگەبەنی کە ئەلی: «بۆیە پیت ئەلیم کاکە، تا چۆلە کەم بۆ بگری»؛ ئەگەینا ئەگەر بێتەسەر ئەو لەبەر تەنھا پایەکەت وەیا لەبەر تەنھا سامانەکەت داوای ئەو ی لێ بەکی کە بە گەورەت بزەنم، ئەو لە باتی ئەو بێ و ابجیتە دلتەو کە بە هێچت نازەنم و هەر یەکە پیاوی مالی

خۆمانین. لەم لایەنەوه ئەبێ پیاو وەزیریەک و گزیریەک بەیەک بزانی و هیچ گویان مەدەری با بیکەن برویش.

یەکیکی تر لە هۆی بەختیاری ئەو بەیەکە هەرگیز وەختی خۆت وەیا دلی خۆت بەشوین و جیگە و بەقسە و تن بەخەلکەوه تەنگ مەکو و خەریک مەکە. چاوت لەووە نەبێ کەفلان ئەو هی هەیه و تۆ نیتە؛ وەیا کە دانیشتی لەگەل یەکیکا مەیه بەسەر و گویلاکی ئەو کەسە کە رۆژیک لەرۆژان ناسراویەکتان بوو. وەیا نان و پیازیکتان بەیەکەوه خواردوو. لەم قسانەو لەم خەریک بوونانە هیچ کەلکیک وەرنەگری. بیجگە لەو هی نەبێ کە دلی خۆت گرانبار ئەکە. پیاو ئەبێ وەکوو ئاوی مەنگ و ابێ؛ ئەو کە چەقەنە ی ئاش.

یەکیکی تر هەر قسەیه ئەیلێت وەیا هەر کردەو بەیەکە ئەیکە ی دوو نامانجت هەبێ: یەکم نیازی خۆت لەگەل خوای خۆتا بۆ ئەو قسەو کردەو بەیە پاک بێ؛ دووم موخاکە مەبەک لەگەل ویزدانی خۆتا بکە بزانه ئەو قسە وەیا کردەو تە زیانی نییه بۆ خەلک و بۆ بێ گوناحان. ئەگەر ویزدانەکت پیتی وتی نیتە، وە نیازه کەشت لەگەل خودا پاک بوو، ئەو لەسەر ئەو قسەو کردەو تە برۆ با هەموو عالیەمیش قسەبکەن هیچ نرخیکی نییه و دواجار هەر تۆ سەر ئەکەوی.

یەکیکی تر لە هۆی کامەرانی ئەو بەیە ئەگەر بیر و باوەرێکت هەبوو، ئەبێ تا ئاخر هەناسەت لەسەر ئەو بیر و باوەرە برۆیت. پایە وەیا پارە وەیا رۆژباشی بۆش نابێ پەشیمانت بکاتەو. ئەمەش مەرجی هەیه؛ مەرجە کەش ئەو بەیە و ابزانی لەبیر و باوەرە کە تا راست ئەکە ی و لەسەر شتیکی راست و دروست ئەرۆی. ئەگەینا ئەگەر و ابزانی بیر و باوەرە کەت چەوتە، ئەو نایێ لەسەری برۆی؛ چونکە پێدا گرتن بۆ شتی چەوت ئەمە زیانی لە قازانجی گەلێ گەلێ زۆرتەرە. خۆ ئەگەر بیر و باوەرە کەشت بەراست زانی، وە لە واقعیشا راست بوو، ئەو هەر لە سەری برۆ با رایشت کێشە پێ سیدارەو پیت بلین یا ئەبێ پەشیمان بیته وەیا ئەمە تە ملت ئەکری بەو پەتەو؛ نەکە ی پەشیمان بیته و؛ چونکە مردنی بەسەر بەرزی گەلێ سەر بەررتەرە لەژیانی کە سەرنزمی تیا بێ.

یەکیکی تر ئەوا دوو دەستە هەیه: دەستە یەکی دەستە جەلەوی ئیشی گرتۆتە دەست و لەسەر کورسی دانیشتوو؛ دەستە کە ی تریش لە دوورەو وەستاو و سەیر ئەکا. لەم دەستە ی دوو مەدا چەند کە سینک پەیدا ئەبێ ئەوانی تر هەلئەخرپینی با بچین ئیشە کە لە دەست ئەوانی تر بستین؛ چونکە نازانن بەرپۆه ی بەرن. ئەچن و بەرەنگاریان ئەبن. ئەوانەش کە لەسەر کورسیە کەن، ئیشە کە نادەن بە دەستەو. بەمان ئەلێن ئیو نایزانن بەرپۆه ی بەرن.

کاروباری کۆمەڵ وای ئەوئ کە ئیمە لەسەر ئەم کورسیە بین. ئەمانیش ئەلین: نا، ئیوه نایزان بەرپۆهی بەرن. کاروباری کۆمەڵ وای ئەوئ کە ئیمە لەسەر ئەم کورسیە بین. هەر دوو لایان هەر کاروباری گشتی ئەکەن بە بیانوو بۆ دانێشتن لەسەر کورسیەکە؛ کەچی هەر دوولاییشیان درۆ ئەکەن کار و باری خۆیان وای پێویستە کە لەسەر کورسیەکە بن، نەوهک کار و باری گشتی.

جا نەکە ی بروا بەقسە ی هیچیان بکە ی. هەر دوولایان درۆ ئەکەن؛ مەگەر بەدەگمەن و بۆ خۆیان وا ئەکەن. راستەبۆ خۆیان وا ئەکەن، چونکە سەیر ئەکە ی ئەو دەستە یە بۆ لەسەر کورسیەکە یە هەموو تێبەراندنی ئیش و کاری ولات هاتۆتە سەر ئەوه کە بۆ خۆیان تێبەرین و ئەوانی تر کە لەسەر کورسیەکە نین وەیا تیکرای خەلکی ولاتن، لە دوورەوه زاڤە ی چاویان دیت و بەدەردی نەرۆیشتنی ئیشەوه ئەتلینەوه.

جا کاکەبرا! لەبیرو باوەری منا ئەمانە هەندیک بوون لە هۆی کامەران ی. ئەگەر توانیت ئەمانە بەری بەرپۆه، ئەوا وێزدانت ئەتوانی بەحسێتەوه. کە وێزدانت حەسایەوه خۆیشت کامەران ئەبیت. هەر وەخت توانیت ئەرکی ئەمانە هەلگری و هەلتگرت، جارێکیکە وەرەو هەندیکێ تر هە یەبیت ئەلیم. ئەگەینا ئەو کامەران یە تو ئەلێت و عەودالی بە شویتیا نییەو درووست نەبووه. بچۆرەوه لە مالی خۆت دانێشەوه، خۆت بە خەیاڵەوه خەریک مەکە؛ نە عەدل هە یە نە کامەران ی.

کۆرە هەلسا سوپاسێکی کایرای دانێشتووی کرد و ژوورە تاریکەکە ی بەجێهێشت و رویشت.

لافای سولهیمانی

- ئەلین میژوو خۆی دەوری خۆی ئەکاتەوه، ئەمەرستە. چونکە ئەو کارەساتە کە لەو رۆژانەدا پەیدا ئەبن، بەدەگمەن دوویان لە یەک ئەچن. دەور کردنەوه کە مەعنا ی ئەوه نییە کە کارەساتی وەکوو یەک ئەگیریتەوه، بەلکوو مانای ئەوه یە کە زەمانەکە چەرخێکە ئەسوورپیتەوه لە ناو چەرخەکەدا پەردە ی ورد و دروشت هە یەو پیشانی خەلکی ئەدا. چەرخەکە لە سوورانەوهدا ناوەستی، کە نەوهستا ئیتر بەرەبەرە هەر پەردە ی جۆروا جۆر دەر ئەکەو ی.

جا بۆ ئەو ئەو چەرخى میژوو یه کێ لهو پەردانه که نواندی بۆ پاشەرۆژ ون نه بێ، ئەوا ئیتمه لیره وه کوو بخریته مه کینه‌ی زهنگۆغرافه وه به ته‌واوی روون بکریته وه، ئەینوسین و بۆ پاشەرۆژی میژوو ئەیهێلینه وه. ئەو پەردەهه‌ش پەردە‌ی کاره‌ساتی لافاوی سوله‌یمانیه، ئەم کاره‌ساته‌ش به‌م جۆره‌بوو:

رۆژ رۆژی هه‌ینی و ۱۸ تشرینی یه‌که‌می ۱۹۵۷ و ۲۸ سەرماوه‌زی ۲۶۵۷ کوردی بوو. سەر له‌به‌یان هه‌تا و رۆژیکی خۆش بوو. ئومیدی له‌ خۆشی به‌ لاره‌ هه‌یج شتیکی تر نه‌ئه‌کرا هه‌تا که‌وته پاش نیوه‌رۆ پاش عه‌سر. سه‌عات بوو به‌ پینجی پاش نیوه‌رۆ له‌ لای شیمال و شیمالی رۆژاواوه هه‌وره‌ چلکنه‌یه‌ک په‌یدا بوو. زۆر به‌ تیزی به‌ره‌ و ئاسمانی ناو شاره‌ که‌و بناری شاخی گۆزیه‌ وه‌ دایکرد و کردی به‌ره‌ هه‌له‌. زۆری پینه‌چوو بوو به‌ ته‌رزه‌. بۆ ماوه‌ی ۴۵ ده‌قیقه ئاسمان وه‌یا هه‌وره‌ تاله‌ که‌ ئه‌یگرمان و ئه‌یشریخان و ئه‌گریا. باران وه‌کو کوننه‌ سەر به‌ره‌و ژیر ئه‌هاته‌ خواره‌ وه‌. تنۆکی باران به‌ هه‌ر چواریان ئیستکانیکی چایان پر ئه‌کرد. ته‌رزه‌ له‌ هه‌یلکه‌ که‌وه‌یکه‌ وه‌تا هه‌یلکه‌ مریشکیک بوو.

که‌ باران و ته‌رزه‌ خۆشی کرد، لافاو وه‌کو شیر یه‌رسی به‌لاماری ناو شاری دا. له‌ سه‌رووی شاره‌ که‌وه‌ رزایه‌ ناو شاره‌ وه‌. سهری کرد به‌ کۆلانه‌کانی گه‌ره‌کی «مه‌لکه‌ندی» دا - که‌ یه‌کیکه‌ له‌ گه‌ره‌کی شاره‌ که‌وه‌ که‌وتۆته‌ سه‌رووی شاره‌ وه‌ - له‌ کۆلانیسه‌ وه‌ رووی کرده‌ ناو ماله‌کان و ناو ژووره‌کان؛ چی به‌ریه‌ل که‌وتایه‌ له‌ نوین و منال و زه‌لام، له‌ دروشکه‌ی به‌ردکیشان هه‌مووی رانه‌مالی و ئەیهێنایه‌ ده‌ره‌ وه‌.

ئهمجا به‌سه‌ر ئەو جاده‌یه‌ تازه‌یه‌دا که‌ئه‌چێ بۆ ئەزمه‌ر شالاوی هه‌ینا چووه‌ سه‌رای شاره‌ که‌وه‌. سه‌را دوو نه‌ۆمه‌؛ نه‌ۆمی خواره‌ وه‌ پری بوو له‌ ناو و هه‌چ نووسراو و پسووله‌ و سه‌نه‌داتیکی سه‌رای حوکومه‌ت هه‌بوو له‌و نه‌ۆمه‌دا هه‌مووی که‌وته‌ سه‌ر ئاو له‌ بن میچه‌ که‌ توند بوو.

له‌ په‌نجه‌ره‌کانه‌وه‌ ئاو هه‌ژه‌ی کردو هاته‌ ده‌ره‌ وه‌. له‌ گه‌ل ئه‌وی سه‌ره‌ وه‌ که‌ ئه‌هات قۆلیان کرد به‌ قۆلی یه‌کا و په‌لاماری بازار و گه‌ره‌ که‌کانی خواره‌ وه‌ یان دا. له‌م به‌رده‌رکی سه‌رایه‌دا لافاوه‌ که‌ به‌هه‌تر بوو. ئه‌سپی کالیسه‌که‌چی و ئۆتۆمۆبیلی رامالی و ئه‌بیرد. ئه‌یدان به‌ دیوار و که‌نده‌لانا. لۆریه‌کی به‌حه‌وت تن باره‌ وه‌ برد، ئۆتۆمۆبیلی قه‌مه‌ره‌ به‌سه‌ر ئاوه‌ که‌ وه‌، ئاوه‌ که‌ بۆی بوو بوو به‌ شوفیر و به‌ کۆلانه‌کانا ئه‌یسووړانده‌ وه‌.

له‌ شوینیکی تر که‌ پیتی ئه‌لین «ئه‌سه‌حابه‌ سپی» و ناوه‌ندی شاره‌ که‌یه‌، ئۆتۆمۆبیل به‌ گوریس به‌ سه‌را بووه‌ وه‌، ئاو گوریسی پچه‌ران و ئۆتۆمۆبیلی فراند. نرکه‌ی ئەم لافاوه‌ش بێ زیاد و که‌م

هەر لەوه ئەچوو ئەتوت کینۆیک ئەکەوئ بەسەر کینۆیکا؛ چونکە هەم دەنگی ئاوه که خۆی هەم دەنگی رووخانی ئەو دیوارو خانوانه که بەرلهپی ئەکەوت، یه کیان ئەگرت و ئەو شاییهیان ئەگیرا.

له هەندئ شوینا ئاو که چوووه ژوووهوه ئەو میز و کورسیانه که له ژوووه که بوون ئاوه که له بن میچه کهی تونگ ئەکردن. له هەندئ شوینی تر ئاو له پاش ئەوهی که نھۆمی ژیرهوهی خانوه کهی پر ئەکرد، ئەچوووه نھۆمی سەر هوه. له وێوه له دەرگا و پەنجەرە کانه وه وه کوو تافگه هەر به هیزی کویستانه کان ئەرژایه وه کۆلانه کانه وه.

لافاو له دده شته کانی سەر ووی شاره که وه مەری هینابوو. به جۆرئ رایمالیبوو ئەو مەر فریای ئەوه نه که وتبوو که رووی خۆی بگۆرئ بۆ رووی ئاوه که. هەر وه ها له ناو شارا ئەسپی رانه مالی و ئەبیرد. که ئەمانه شی ئەبرد ئەیدان به دیوار و کهنده لانی ناو شاره که دا و له وئ یا ئەبوون به ژیر دیواری رووخاوه وه یا هەر تونگی ئەکردن له دیواره که وه به و جه زه به یه گیانیان تیا نه ئەما. ئاوه که به موه نه ئەویستا، منال و زه لامی له ناو مالا ئەفراندو ئەبیردن. چەند بینشکهی کۆرپه ی ساوا به سەر ئاوه وه بوو؛ کەس نه یئە وئرا توخنی که وئ.

ئەمجا لافاو رووی کرده بازاران. له وئ چوووه «قه یسه ره» کانه وه. سوله یمانی دوو قه یسه ری تیا به: قه یسه ری «نه قیب»، قه یسه ری «وه سمان پاشا». ئەمانه شوینه که یان چالن. شتومه کی بازارگانی و تجاری سوله یمانی هه موو له م دوو قه یسه ره یه دان؛ که چی چی له وئ بوو له کۆتال و شه کر و چاو بابته تی عه تاری، هه موویانی رامالی فه رده ی پر له کۆتال و سندوو قی چا به سەر ئاوه که وه وه کو پووشکه وا بوو.

دیاره ئەم ئاوه هه تا ئەهات زیادی ئەکرد و ئەهاته سه ری. لییره دا نۆره هاته سه ر گه ره کی «سه رشه قام» و «شیخه باس». به و تووره یی و توند و تیژی به په لاماری ئەو گه ره کانه ی داو رووی تی کردن. له و دوو شوینه کاره ساتی زیاتر کرد؛ مال رووخان و منال بردن زۆر تر به ر ئەو شوینه که وت.

شوینی شاری سوله یمانی لیژه؛ هه تا سه ره و خوارتر بر وا به لای قبیله وه گۆری ئاو زیاتر ئەبئ. ئەم گه ره کانه ش که وتوونه ته خوارووی شاره وه بۆیه زیاتر کاره سات له مانا رووی دا. تا گه یشته ئەوئ و له وئ دەرچوو هەر شتی که هه بوو بردی و ئەمجا له خوارووی شاره وه رووی کرده چه می تانجه رۆ.

له هندی له کۆلانه کانی ناو شارا نهو شوبانه که ریبازی ئاوه که بوون، تا دوو مه تره ئاو بهرز بوو بووه وه. به لای زیاتر له وه دا بوو ئاوه که سارد بوو، هه مووی هی تهرزه بوو. له بهر ساردیه که شی کهس نهیته و پرا توخنی که وی و شتیگ بگریته وه.

له هندی له چهوش و سه ربانه کانا وه کوو هیناییتت به سه د بار، سه د بار تهرزه تیکردی، ئاوا کۆمه له بوو بوو. سه یرتریش ئه وه بوو شوینی وا هه بوو نووسا بوو به شاره که وه، وه کوو هه ر بارانی لی نه باریی وایوو. له هندی په نا دیوارا له پاش ۴۲ رۆژ تهرزه نه دۆزرایه وه له هیلکه که وه گوره تر بوو.

دهنگی نرکه ی لافاو و دهنگی هاواری ژنان و پیاوان که کهس و کاریان ئاو نه یردن وه یا ماله کانیان له بهر چاویانه وه نه روو خا، وه یا شتومه کی ناو مالیان به سه ر ئاوه وه نه یرتا وه یا بارخانه ی بازرگانه کان ئه چوو به گه رووی لووره ی لافاوه که دا و ئه مان هه چیان پی نه ئه کرا به جگه له هه ناسه هه لکیشان نه پی. ئه م دهنگانه ی ئه و رۆژه ی ناو شاری سوله یمانی به نگومان کردبوو به کاری که فریشته ی ئاسمان به زه بی پیا به یته وه؛ به لام له بهر ئه وه که ئه و شاره هه ر له ماوه ی چه ند سالیکا جاریک ئه پی ئه م دهنگانه ی لی بهرز به یته وه؛ جاریک به هۆی بووردومانه وه، جاریک به هۆی رژانی خوینی شه هیده کانه وه، جاریک به هۆی لافاوی بی ئه مانه وه. له بهر ئه مانه فریشته ی ئاسمانیش گویمان کهر بوو بوو له دهنگی ئه و هه موو زایه لانه. وادیاره شاری سوله یمانی ئه پی هه موو جار ئه م دهر د و مه ی نه ته بخاته سه ر شانی.

له گه رمه ی لافاوه که دا خه لکه که په رت و بلاو بوو بوونه وه؛ کهس ئاگای له کهس نه بوو. وه یا کهس نه یته زانی چی دیار نه و کئ بووه به قوچی قوربانی و به مالی تالانی. باران و تهرزه که له پاش ۴۵ دهقیقه خووشی کرده وه. لافاو هه ر دریه ی کیشا و شه و به سه را هات. لیره دا عالم که وتته دهر به ده ری و فه لاکه ت. به ره به ره ناله ی جگه ر سوو تاوان بهرز بووه وه. ئه مجا هه ر یه که له لایه که وه هاواری ئه کرد کوره که م وه یا برا که م وه یا کۆر په کانم دیار نین. راست بوو، دیار نه بوون؛ چونکه لافاو بردبوونی و کردبوونی به گاوگه ردوونی خوئی.

ئه وانه ی له ناو شارا به خنکاو ی له ده می لافاو سه نرانه وه، وه یا ئه وانه ی به مردووی له ژیر دار و به ردی خانووی روو خاوی ده ست لافاو دهر هینرا بوون، ئه مانه له ماوه ی شه و و رۆژیکا دۆزرا بوونه وه. به لام له پاش ئه و شه و و رۆژه له عه ربه ت و تانجه ره قۆ لاشه ی مردوو ئه به ینرایه وه وه ئه هینرایه وه.

دەستەدەستە خەلک ئەچوون بۆ ناشتنی مردووی ئەم کارەساتە لە گردی سەیوان. گۆرەهلکەنەکان فریای ئەو نەئەکووتن بێنەو بە ناوشار. کە گۆرپکیان هەلئەکن بە پەلە ئەچوونە سەر هەلکەندنی گۆرپکی تر.

سەیرتر ئەو بوو لە پاش دوو رۆژ منالیک لە ناو بېشکەیا کە ئاو بردبووی لە دەورو بەری عەرەبەت و تانجەرۆ دۆزرا بوو و پەنجەیی خۆی خستبوو دەمی و ئەیمژی؛ هینایان بۆ خەستەخانە. وا دیار بوو لەویدا ویستبوویان دەرمانی بکەن ئەو وەختە مردبوو.

دەمی سال بوو؛ سولهیمانی خەریکی ریکوپتیک کردنی ناو شار بوو. لە جادە، لە زیراب و رەهەن، لە جوانی ناو شار ئەم لافاو ئەو ئیشانەیی کە بەو سالە کرابوو هەمووی لە ماوێهکی کەما تیکداو هیچی بەسەر هیچەو نەهێشت. شاری سولهیمانی لەم میژوو دا بوو بە شوپتیک وەکوو هەرگیز دەستی ئاوەدانی بەخۆیەو نەدیپێ وابوو. لە لایەکەو جادەو کۆلان هەموو تیکچوو بوو، روخابوو بەسەر یەکا. لە لایەکەو خانووبەرەییکی زۆر رمابوو بە سەر یەکا. دەنگی زایەلەیی رۆرۆیش سەرباری هەموو بوو.

ئەو زیانەیی کە لەم لافاو دا کەوت لەم شارە بەمجۆرە بوو:

ئەوانەیی کە خنکان و بوون بەزیر دار و پەردووی خانووی رووخاوووە ۳۵ کەس. ئەمانە زۆرتری منالی ساواو پاشان ژن و ئەمجا پیاو. ئەو خانوانەیی کە لافاو رووخاندی ۴۷ خانوو بوو. ئەوانەیی کە لافاو پەکی خستبوون ئەبوا برووخینرین ۷۶ خانوو بوو. ئەو زیانەیی کە لە خەلکی ناو شار کەوتبوو لە کوتال و بابەتی عەتاری و شتومەکی ئاو بردوی ناو مال دائرا بەسەد هەزار دیناری عیراقی. ئەو زیانەیی کە لە شارەوانی (بەلەدیە) کەوتبوو هی خیابانەکان، باخچەگشتیەکان، زیراب و بۆریەکان دائرا بە ۳۰۰ هەزار دیناری عیراقی.

ئەم کارەساتە بەمجۆرە قەوما. پاش ئەو خەلکی ناوشار و کوردەکانی دەرەوێ ناو شار بەتایبەتی ئەوانەیی لە بەغدا بوون، هاواریان لێ بەرز بوووە بۆ پرکردنەووە چارەکردنیککی ئەم زیان و کارەساتە. ئیستگەیی کوردی و عەرەبی لە بەغدا دەنگی بەرز کردەو. مەسەلە گەیشتە هەموو شارەکانی دەرەوێ عیراق و ئیستگەکانی عالەم. هەموو باسی ئەم لافاوو پەریشانێ خەلکی شاری سولهیمانیان کرد. خاوێن شکۆ پادشای عیراق و جینشینی پادشای عیراق لە بەغداو چوون بۆ بینین و سەرەخۆشی کردن لە لێقەوماوانی شاری سولهیمانی. هەر وەها پیاوانی کوردیش لە هەموو لایەکەو هەرچۆن ئەوی بۆ بینینی ئەم کارەساتە بە تەلگراف و تەلەفۆن و نامەیی تاییبەتی کوردەکانی عیراق و دەرەوێ عیراق دەربرینی ماتەمی خۆیان بۆ ئەو پەریشانیه کە رووی کردۆتە شاری سولهیمانی، ئەنارد. بۆ

موت‌سرفی شار و سه‌رۆکی شاره‌وانی و رۆژنامه‌ی ژین له سوله‌یمانی هه‌روه‌ها پادشا و سه‌رکۆماره‌کانی کیشوه‌رانی ده‌روه‌ی عیراق باسی ماتهمی خۆیان ئەنارد بۆ خاوه‌ن شکۆی عیراق و ئەمانه هه‌موو له رۆژنامه‌کانی به‌غداد بلاو ئەکرایه‌وه.

له‌بن ده‌ست ئەمه‌وه خه‌زینه‌ی حوکومه‌تی عیراق ۲۰ هه‌زار دیناری نارد بۆ لێقه‌وماوانی شار. ئەنجا فه‌رمانیشی ده‌رکرد که تا ۵۰ هه‌زار دینار پیتاک بکری و ئەمانه‌ش هه‌ر بد‌ریتی. لێژنه‌یه‌ک بۆ ئەم لایه‌نه له به‌غدا دامه‌زراو ده‌ستیان کرد به‌ئیش کردن. له‌شاره‌کانی تری کورده‌واری عیراق، ئەوانیش لێژنه‌یان بۆ خۆیان دروست کرد و ده‌ستیان کرد به‌ پاره‌ کۆکردنه‌وه و هه‌موو لایه‌ک مه‌ردانه هاتنه‌ده‌ست.

له‌ناو شاری سوله‌یمانیش ۸ لێژنه‌دروست کرا بۆ ئەوه‌بزانن هه‌ر که‌سی زیانی لیکه‌وتوه. به‌و پێیه له‌م پارانه، پاره‌یان بده‌نی و تۆزی له‌ که‌ساسیان که‌م بکه‌نه‌وه.

ئهو لێژنه‌گه‌شتیه که له به‌غدا دروست بوو، له‌پاش ئەوه که به‌ جو‌ریکی جوان که‌وته‌ ئیش کردن، په‌نجا هه‌زار دیناریان کۆکرده‌وه و نزیکه‌ی ۳ هه‌زار دیناریکی تریش هه‌بوو، ده‌ستووریکی تازه‌شیان بۆ ئەوه داوا کرد. هه‌روه‌ها ۱۵۰۰ دیناری تریش پیتش ئەمانه له لایه‌نی یه‌ک دوو که‌سه‌وه به‌رات کرا. به‌ کورتی بۆ ئەم ئیشه په‌لاماریکی باش درا. له‌روژی ۱۹۵۸/۱/۱۶ دا لێژنه‌ی گه‌ستی چوون بۆ سوله‌یمانی و پاره‌یان بلاو کرده‌وه. زیان له ۶۴% پر کرایه‌وه. دیاره‌ئمه‌ بێجگه له‌وه که تا ۲۰ هه‌زار دیناریک له ده‌وله‌مه‌نده‌کانی سوله‌یمانی که زیانیان لی که‌وتبوو، وازیان هینا و به‌شی ئەوانیش دابه‌ش کرا به‌سه‌ر ئەوانه‌دا که زۆر پێویستی یارمه‌تی بن.

شتیکێ تر که شایانی باس بێ ئەوه‌بوو:

ئهم لێژنه‌یه هینایان ئەو که‌سانه که‌به هۆی لاقاوه‌وه‌مردوویان مردبوو، ئەو مردووه‌ ته‌گه‌ر سه‌رۆکی خیزان بووبی، بێجگه له به‌شی زیانه‌که ۲۵۰ دیناری تریشیان داوه به‌ خیزانه‌که. ئەگه‌ر خۆ مردووه‌که سه‌رۆک نه‌بووبی ۱۰۰ دیناریان پێ داون.

ئهمه‌ی که‌من نووسیم لێزه‌دا بۆ ئەوه‌بوو که میژووشت ون نه‌کا. جا له‌به‌ر [ئه‌وه] ئەم باسه ئەخویننه‌وه و دوور نیه نه‌زائری که زیانه‌که چهند بووه به‌رامبه‌ر به‌پاره‌ی ئەوان، وه‌یا نه‌زائری دیناری عیراقی چ نرخیکێ هه‌یه، ئەوا هینام به‌رانبه‌ری دیناری عیراقیم کرد له‌گه‌ل هه‌ندی له‌و پارانه‌دا که‌خواه‌نه‌کانیان دراوسیتی و ئاشنایه‌تیان له‌گه‌ل عیراقا هه‌یه بۆ ئەوه هه‌موو لایه‌ک وه‌کو یه‌ک بزانیان که زیانی شاری سوله‌یمانی له‌ماوه‌ی ۴۵ ده‌قیقه‌ی رۆژی

۱/۱۸. / ۱۹۵۷/ چند بووہ و بوئوہ بہرہی پاش ئم روژہش ہر بہتہواوی بویان دہرکوی
نرخی پارہکان لہو روژہدا بہم جوڑہی خواوہوہ بوو:

دینار عیبارة تہ لہ ۱۰۰۰ فلس وہ ئمہ وہ حدہیہکی قیاسی عیراقیہ.

فلس	دینار	
۷۵۰	۳	لیرہی رہشادی زیر.
۱۰	۱	پاوہنی ئینگلیزی.
۱۰	۱	جونہیہی میسری.
۳۶۵		دولاری ئمہریکی
۱۰۲		لیرہی قاقہزی سوری.
۲۶		لیرہی قاقہزی تورکی.
۱۱۸		لیرہی قاقہزی لوبنانی.
۴۶		تمہنی ئیرانی.
۷۵		روپیہی ہیندی.
۸۰		فہرہنگی سویسری.

لہدروستکردنی شاری سولہیمانیہوہ تا میژووی ئم کارہساتہ ۱۳۷ سالہ. وا دیارہئم

شارہلہم ماوہیہدا ہر بہشی کؤلولی و ناخوشی بووہ.

ماموستا نہجمہدینمہلا لہ روژنامہی «ژین»ی ژمارہ ۱۳۷۸ ی روژی ۱۹۵۸/۱/۲۳

ئاگاداریہکی لہم رووہوہ بلاو کردبووہوہ. ئہو ئاگاداریہ لہ گہل ئم باسہدا ئہگونجن، بو

ئہو میژوو ئہوہش ون نہکاو لہ ہہموو لایہکیشہوہ ئاگادار بن، وا لیرہدا قہوماوہ کانمان

گتیرایہوہ.

ئم شارہئمانہی دیوہ:

کارہسات لہ میژووی

نہخوشی چاوہقوول.	۱۷۹۵
روخانی ئہمارہتی بابان و ئاژاوہ.	۱۸۵۱
گرانی گہورہو شہری فارس و بہیہزید.	۱۸۷۶
رشانہوہ.	۱۹۰۴
ئاژاوہی سولہیمانی بہ ہوی کارہساتی موسلہوہ.	۱۹۰۸
گرانی پیشوو لہبرسا بردن.	۱۹۰۸

به‌دلیل گرتنی شیخ‌مه‌حموود.	۱۹۱۹
بۆردمانی سوله‌یمانی.	۱۹۲۴
هه‌رای رۆژی ره‌شی شه‌شی ئەیلول.	۱۹۳۰
لافاوی پيشوو.	۱۹۳۲
لافاوی ئەمجاره.	۱۹۵۷

مایه‌وه سه‌ر ئەوه ئایا ئەم کاره‌ساته بۆچی له سوله‌یمانی روویدا؟ له‌گه‌ل ئەوه‌دا ئەو شاره شویتیکی نیمچه کویستانه‌و هه‌موو ده‌میک شوینی ره‌هیله‌و باران بووه؟

جیگه‌ی ناو شاری سوله‌یمانی هه‌موو شیوو دۆله. هه‌ر له‌و وه‌خته‌وه‌که ئیبراهیم پاشای بابان له ۱۷۸۴‌دا بناغه‌ی شاره‌که‌ی داناوه تا ئەم رۆژه هه‌موو کاتیک ریبازی ئاو و لافاو بووه؛ که‌چی تا ئیسته‌ش بیجگه له سالی ۱۹۳۲ شتیکی تر وا رووی نه‌داوه‌ته‌وه. ه‌ی سالی ۱۹۳۲ یش له‌چاو ئەمجاره‌دا شتیکی وا نه‌بوو.

راسته سوله‌یمانی گه‌لئ باران و لافاوی چاو پیکه‌وتوو، به‌لام ئەوه‌ی که بوو به‌هۆی فه‌لاکه‌تی ئەم جاره، دوو شت بوو: یه‌که‌م پ‌ر بوونه‌وه‌ی شیوه‌کان؛ دووهم پ‌ر بوونه‌وه‌ی خه‌نده‌قه‌که.

وه‌کو زانیمان له‌زۆر شوینی ناو شاره‌وه هه‌ر له‌کۆنه‌وه شیوو دۆل بووه. هه‌ر باران و لافاویک هاتبێ شیوه‌کان قوتیان داوه‌و ئیتر ه‌یچ نه‌قه‌وماوه. ئەمه‌ چند سالیکه به‌هۆی دروستکردنی شه‌قام و ریک خستنی جاده‌و کۆلانی تازه‌وه ئەو شیوانه به‌ره‌به‌ره پ‌ر بوونه‌وه. خۆلی سه‌رجاده‌کان و خاک و خۆلی مالان هه‌موو به‌جۆریکی که‌مته‌رخه‌می ئەکرانه‌ ناو ئەوانه‌وه. ئەو شته‌ش که ئەم لایه‌نی که‌مترخه‌م کردبوو، دروستکردنی ئەو خه‌نده‌قه‌ بوو له‌ قه‌راخ شاره‌که‌وه. گۆیا ئەوترا که خه‌نده‌ق هه‌بێ ئیتر شیو پ‌تویست نیه. خه‌نده‌قه‌که بوو به‌هۆی تیا چوون و پ‌ر بوونه‌وی شیوه‌کان؛ که‌چی ئەمه‌ چند سالیکه گۆی به‌خه‌نده‌قه‌که‌ش نه‌درا تا ئەویش پ‌ر بووه‌وه. به‌ پ‌ر بوونه‌وه‌ی هه‌ر دوو لایان، به‌ر بۆ لافاو به‌ره‌لا بوو.

که‌وابوو هه‌زار خۆزگه به‌و ده‌وره که ئەو خه‌نده‌قه‌ دروست نه‌کرا‌بوو؛ چونکه نه‌بوونی ئەو، خه‌لکه‌که‌و حوکومه‌تیشی وریا ئەکرده‌وه بۆ ئاگاداری له شیوه‌کان؛ ئەمه‌یه‌ئە‌لی: «بۆ ریش چوو سمیلیشی نایه‌بان».

دیسان هر بۆ ئه‌وه که میژوو شت ون نه‌کا:

له‌روژی یه‌کشه‌نبه‌ی ۱۹۵۸/۱/۵ ده‌مه‌ده‌می ئیواره‌هه‌ووریکه‌ی شووم کشا به‌سه‌ر لیوای دیاله‌دا؛ ولاتی خانه‌قینی هه‌موو داپۆشی. له‌سه‌عات پینجی پاش نیوه‌رۆی ئه‌و رۆژه‌دا باران وه‌کوو کوننه‌ی سه‌ربه‌ره‌و ژیر ده‌ستی پین کرد. بیتجگه‌ له‌ تاریکی دنیای هه‌ور، تاریکی دنیای شه‌ویشی هاته‌ سه‌ر. لیزمه‌ی باران هر زیادی ئه‌کرد. له‌سه‌عات ستی پاش نیوه‌شه‌و وریه‌ی ترس لیدرا. لافاو له‌کیوه‌کانه‌وه‌هه‌یرشی هه‌تا بۆ ناوشار. نه‌دیواری باخ و باخات ئه‌یگه‌ترایه‌وه، نه‌کۆشک و خانوبه‌ره‌ی ناو شار.

ئاژاوه‌که‌وته‌شاره‌وه. مال و منال که‌س له‌ژیر خانوانه‌ما. لافاو رووی کرده‌گه‌ره‌کی خوارووی ناوشار و خانه‌کان. له‌پیش هه‌موو شتی‌کا مه‌کینه‌ی کاره‌بای په‌ک خست و رووناکی له‌شارا بپا. ده‌نگی رووخانی خانوو، ده‌نگی هاواری منال و گه‌وره‌یه‌کی گرت. سامی تاریکیش هر ئه‌هات زیاتر هه‌ره‌شه‌ی ئه‌کرد. بارانیش ئه‌هات زیادی ئه‌کرد تا سه‌عات پینجی به‌یانی ئه‌و لیزمه‌یه‌ دریه‌ی کیشا و پاش ئه‌وه، خۆشی کرد و ورده‌ورده‌ کونی رووناکیش که‌وته‌دنیاه.

به‌لام هاوار و دادی شار و سه‌ر لی تیکچوونی دانیشتووانی شار هر زیاده‌بوو؛ چونکه‌ که‌س به‌ته‌مای هه‌یج نه‌ماوو و هه‌یج ده‌رویه‌کیش نه‌بوو رووی تی کری. جه‌سته‌ی ئه‌و شاره‌ له‌ دلا جه‌سته‌ی خامۆشان بوو و له‌رووا جه‌سته‌ی واوه‌یلای دادفرۆشان.

ناو شاری خانه‌قی روواری ئه‌لوه‌ندی له‌ناوایه‌که‌ ئه‌مه‌ له‌ ولاتی ئیرانه‌وه‌ دیت. ئه‌م لافاوه‌هی رووباره‌که‌ نه‌بوو؛ چونکه‌ له‌و سه‌رده‌مه‌دا و له‌و شه‌وه‌دا باران له‌ ئیران نه‌باریوو تا ئه‌لوه‌ند زیاده‌بکات؛ به‌لکوو ئه‌م ئاوه‌ هر هی بارانی ئه‌و ناوه‌ بوو که‌ له‌ شیوو کیوه‌کانی سه‌رووی خانه‌قی ئه‌یکرد به‌لافاو و ئه‌په‌رژانه‌ ناو شاره‌وه.

له‌م لافاوه‌دا زیان له‌گیان نه‌که‌وت، به‌لام زیان له‌مال ئه‌وه‌نده‌ بوو، سه‌ عه‌لافخانه‌که‌ رووخاو هه‌موو شتومه‌کی بوو به‌ ژیر ئاوه‌وه. ۲۰ خانوو هر له‌ ناو شار رووخاوه‌و شتومه‌کی بوو به‌ ژیر ئاوه‌وه. ۲۵ خانوو له‌ئاوایی «تۆله‌فرۆش» که‌ لووتی به‌ لووتی شماره‌که‌وه‌یه‌و که‌وتۆته‌ سه‌رویه‌وه. ۳۰ خانوو له‌ «کارپۆی ئه‌رکه‌وازی» که‌ ئه‌مه‌ش هر لووتی به‌سه‌ر شارا داژه‌ندوه‌و که‌وتۆته‌ سه‌رویه‌وه. زیانی به‌شی خانه‌قی به‌باخه‌کانه‌وه‌گه‌یشته‌ ۴۰ هه‌زار دیناریک. دیسان ده‌ رۆژ ئه‌م شاره‌ به‌کاره‌با و سه‌ی رۆژ به‌ی ئاوی خوارده‌وه‌ مایه‌وه.

هر لهو بارانه‌داو لهو شه‌وه‌دا ئەم له‌شکری هموری بارانه بهو جوړه دای به‌سه‌ر «قزرابات» (سه‌عديه) و «جه‌له‌ولا» دا؛ لیره‌دا گه‌لئ ناخو‌شتر و نار‌ه‌وا تر بوو. شویتنی قزرابات چاله؛ بارانی ئەو ناوه هم‌موو بوو به لافاو و له‌ناکاو سه‌ده‌ی خه‌تی شه‌مه‌نده‌فهری شکان و هه‌ره‌سی هینا به‌سه‌ریانا. ده‌س له سه‌رشان ناو رزایه ناو مالان. له ویوه هیرشی برده دوو‌کانه‌کان. کاره‌ساتی قزرابات وه‌کوو هیچ شویتنیک نه‌بوو؛ دنیا تاریک، لافاوی ناو به هیز، شویتنیک که منالیک تیایا ستار بگریت نه‌ماوه.

زه‌لام و ژن و منال به توی کراسی روت له گیزاوی لافاوی بی تامانا ئەخولانه‌وه. نه باوک به‌سه‌ر منالی نه‌په‌رژا، نه دایک به‌سه‌ر کو‌رپه‌ی ناو بیتشکه‌ی ئەدا. ئەلین روژی قیامت و دياره ئەو شه‌وه بووه له قزرابات.

ئەم شویتنی قزراباته ریگه‌ی ئوتومۆبیل به‌ناو شاره‌که‌یا ئەروا. ئەم لاو ئەو لای ریگه هم‌موو خانوو و دوو‌کانه. شویتنه‌که‌شی واریکه‌تووه ده‌شته و چالیشه. هم‌موو ئەم لاو ئەو لاکه‌ی سواره به‌سه‌ریا، له‌ترسی کاره‌ساتیکی واریکه‌لئ جار ویستراوه شویتنی شاره‌که بگو‌یزریتنه‌وه، به‌لام زور به‌ته‌نگیه‌وه نه‌بوون هه‌تا ئەمجاره ئەمه‌رووی داو بوو به هوی مالو‌یرانی گه‌لئ خیزانی ئەو ناوه. که لافاوه‌که‌شی هات له‌بهر ئەوه شه‌وه له ناکاوا بوو، که‌س هیچی پی نه‌کرا و که‌س نه‌یتوانی په‌لاماری شتیک بدا بو‌رزگار بوون. ئەوه‌ی زور ئازا بوايه گیانی خوی دهرباز ئەکردو هیچی‌تر. به هه‌ر جو‌ر بوو، ئەوانه‌ی پیمان کراوه خویان رزگار کردووه و ئیتر لافاو به‌بی تامان په‌لاماری خانوو دوو‌کانه‌کانی داوه تا روژ بوه‌ته‌وه. لهو هم‌موو خانوو به‌ره‌و دوو‌کانه‌نزیکه‌ی ۳۰ خانوویه‌ک به‌پنوه ماوه و ئەویتری روخواه.

که‌روژ بوه‌ته‌وه و ئەو عالمه به‌رووت و قووتی که‌وتونه‌ته ئەو ده‌شته، حوکومه‌تی نزیک و قائمقامی «شاره‌بان» و له‌شکری ئەو ناوه مه‌ردایه‌تیه‌کی مه‌ردانه‌یان نواندوه و له هم‌موو جوړه جلو‌به‌رگ و خواره‌مه‌نی و نویتنیکیان فریا خستون و نه‌یان‌ه‌یشتووه هه‌روا بهو بی ده‌ره‌تانیه هه‌موویان تیا بچن.

ئەو زیانه‌ی له قزرابات که‌وتووه:

به‌لافاو و به‌رووخانی خانوو به‌سه‌ریانا ۶ که‌س مردوون. خانوو و دوو‌کان که روخواه دانراوه به ۵۰۰ خانویک. زیانی ناوشار هی شتومه‌کی ناومال و دوو‌کان و بازرگانی بیجگه له نرخ‌ی خانووه‌کان ۳۰ هه‌زار دیناریک بووه.

کاره‌ساتی «جه‌له‌ولا» ش که‌متر نه‌بووه له هی قزرابات. جه‌له‌ولا به‌سه‌ر رووباری سیروانه‌ویه. ئەویش به جو‌ری باران و لیزمه‌که‌ی خانه‌قی و قزرابات هه‌ر لهو شه‌وه‌دا

کو تراوه. هیچ دهر وویه ک بۆ ئه و دانیشته وانه نه ماوه ته و هه ته نه ها ده وری رۆژ بوونه وه نه بئ
ئه وانیس له گیژاوی لافاوی بارانا گیژیان خوار دووه.

دیسان شوینی جهله و لاش ههر ده شته و کیوو ته پۆلکه کان سوارن به سه ریا. بارانه که که
باریوه، لافاو له شیو و دۆلی کتیه کانه وه هه ستاوه و له ههر چوار لاهه په لاماری شوینی
جهله ولای داوه و کهس هیچی بئ نه کراوه. به یانی که رۆژ بوه ته وه دیسان حوکومه تی نزیک
و له شکری ئه وئ گه یشتونه ته دادیان، جلویه رگ و خوار دنیان فریا خستون. پاشان ئه و
مالانه که بئ لانه و بانه ماونه ته وه، له شکر له خانه کانی عه سه که ریدا دالده ی داون و شوینی
بۆ چاک کردوون.

ئه و زیانه ی که له جهله ولا که و تووه:

۱۰ کهس به لافاو و رووخانی خانو به سه ریا نا مردوون. ۱۵۰ خانو و روخواه. زیانی
ناومال هیشتا دهر نه که و تووه.

پاش ئه مانه حوکومه ت چوو بۆ سه ردانی ئه و شوینانه و لیژنه ی دروست کرده وه هانه
هانه ی خه لکیان ئه دا بۆ یارمه تی.

رشته‌ی مرواری

- جهنگی ۱۹۱۴-۱۹۱۸ جه‌نگیکی به‌سام بوو؛ زۆر به‌سام بوو. که که‌وته ۱۹۱۷ ته‌بئ
ئه‌وه بزائین که میلیون و نیویک که‌وته‌کوره‌ی شه‌ر‌ه‌وه؛ که‌وته ئه‌و کوره‌به‌وه که‌هوت
به‌ش له هه‌شت به‌شی ئه‌م دانیش‌توانی سهر زه‌ویه تووشی داوی جه‌نگ بوون. تووشی ئه‌وه
بوون که‌و به‌ش له ده به‌شی ئه‌م فه‌ره‌نگانه جه‌نگیان له‌گه‌ل به‌شه‌که‌یترا ئه‌کرد.

راسته‌ و‌ابوو؛ چونکه ۱۳۴۰میلیون له‌هاو‌به‌یمان‌ه‌کان ئه‌چوون به‌گژ ۱۶۰میلیون ئه‌لمانی،
نهمسه‌یی، مه‌جهری و‌ تورکیدا.

له‌جه‌نگی ۱۹۱۴-۱۹۱۸ دا ۶۰میلیون زه‌لام له‌ ژیر چه‌کا بووه. که‌ له‌ شه‌ر بوونه‌وه ۸
میلیونی ئا له‌و که‌سانه‌ که‌ باوک و‌ داکیان به‌خوینی جگه‌ر گه‌وره‌یان کردبوون، له‌ پیناوی
چلیسی چه‌ند که‌سیکا کوژران.

هه‌روه‌ها که‌ له‌ شه‌ر بوونه‌وه، ۱۸میلیونیش بریندار که‌وته‌عالمه‌وه.

تاعون و‌ په‌ریشانی مردن ۱۷میلیون بوون. که‌واته‌ تو ئه‌بئ وا بزانی که‌ ۴۳میلیون که‌س
له‌جه‌نگی ۱۹۱۴-۱۹۱۸ بوون به‌گا‌و‌گه‌ردوونی چه‌ند که‌سیک.

بناغه‌ی هه‌لگیرسانی ئه‌م جه‌نگه‌ش ئه‌وه‌بوو که‌ «ئه‌رشدوق فره‌نسیس» جینشینی شای
«نهمسه» له‌ گه‌ل ژنه‌که‌یا له‌ ناو دروشکه‌دا بوون. له‌ «ئه‌لبوسنه» له‌ «سوریا» له‌ ۲۸
حه‌زیرانی ۱۹۱۴ کوژران؛ ئیتر ئه‌مه‌ بوو به‌ مووشه‌ده‌مه‌ی هه‌لگیرسانی ئه‌و شه‌ره‌ که‌ سه‌ری
ئه‌م هه‌موو حه‌شاماته‌ی تیا به‌ فه‌ته‌رتا درا؛ پیتی ناوی کارمان چیه‌به‌مه‌وه.

مه‌لاحه‌مدوونی حافز، پیاویکی بی‌چاو و‌ خه‌لکی سوله‌یمانی بوو. له‌ ۱۲۷۸ی
هیجری هه‌ر له‌و شاره‌ هاتبووه دنیاوه. له‌ ۱۵ی جمادی‌الاولی ۱۳۳۶ی هیجری کۆچی
دوایی کردووه. له‌و ماوه‌یه‌دا گه‌لئ شاران و‌ ولاتان گه‌راوه‌ دنیا‌ی له‌بۆته‌دا تا‌قی کردۆته‌وه.
جا ئه‌م مه‌لاحه‌مدوونه‌ به‌چاوی دلی کاره‌ساتیکی ئه‌و شه‌ره‌ت بۆ ئه‌گێرتنه‌وه که‌
پارچه‌یه‌کی هه‌ره‌ به‌رزه‌ له‌ ئه‌ده‌بی کوردی. به‌راستی هه‌ر ته‌نها مه‌لاحه‌مدوون زانیویه‌تی
باسی ئه‌و شه‌ره‌ بکات و‌ بلێت:

ئهم رۆژه‌چه‌رۆژیکه‌عالمه‌ شله‌ژاوه

هه‌ر که‌س به‌جه‌خاری جگه‌ری قیمه‌کراوه

دنیا پری ئاشووبه خەلایق بەعموومی
ئاسایشی لێ مەنعە ئەلنی هێرشی ئاوه
کامەدی کە ئەلنی خۆشیهتی دووره له محنەت
ریشهی دلی ئالاوه به سەد دەرد و بەلاوه
گیرۆدهیه ئەم عالەمه هەر کەس بەسیاقی
کەوتوونەتە زنجیره‌ی ئەنواعی بەلاوه
وەک تەرزە ئەبارئ بە هەموو دەم ئەسەف و غەم
هەوری غەزەب و قەهری خوا توند و بەتاوه
نیک و بەدی ئەم زومره‌ی ئیسلامه به جاری
کەوتونە کەشاکەش بەقوماندەدی ئومەراوه
ئەم زالمی سەفاکی سەفەر بەرلگە ئەمڕۆ
فەرمانی بەخوین رشتنی ئەم عالەمه‌داوه
ژاندارمە ئەسوورپیتەوه وەک واشەیی برسی
بۆ لاشەیی میلیت بەفرو فیلی غەزاوه

فەوتاوە لەبەر سوغره، کەرو ئیسترو یاوو
حوشتر سەقەت و شەل بووه، گای پستی شکاوه
کەر شەوقی زەرپینی نییه حەتا له بەهارا
ترسی هەیه نەک بیخەنە ژیر باری قەزاوه
هەر شەش جەهەتی گرتووه ئاشووب و مسیبهت
میشووله مەجالی نییه دەرچی لەحەواوه
تەیاره به ئەسپانی شەرو فتنه‌وه دايم

جەولانی ئەلنی هەوره به سەر مەرکەبی باوه
بالۆنی هەلۆشيوه له گەل دیتە تەحەرک
عالەم له نەزەریا به مەسەل پۆری خوراوه

ئەم جووتە بەلازادەي بالندەيه ئەمڕۆ
سەیاره‌یی فەوقن به ئەلکتریکي چراوه
عالەم لەشریخه شەرەری دەمدەمی بۆمبا

حهیران و سه‌راسیمه و عه‌قلی خه‌رفاوه

به‌رقی غه‌زه‌بی دانه‌و نارنجه‌ک و تۆرید

ئاگر ئه‌پژینن له‌ زمین و له‌ سه‌ماوه

شه‌و رۆژه‌ له‌ به‌ر به‌رقی قه‌بیح و رم و سوننی

له‌ معه‌ی قه‌سه‌ تۆره‌ش به‌مه‌سه‌ل به‌رقی هه‌تاوه

ده‌شت و جه‌به‌ل و به‌حر و جزیره‌و هه‌موو دنیا

شه‌ق شه‌ق بووه‌ مه‌جمووعی به‌ده‌م تۆپی قه‌زاوه

وشک و ته‌ری ئه‌م سه‌رتحی کووره‌ی ئه‌رزه‌ به‌ جارئ

گولگون بووه‌، ره‌نگینه‌ به‌ خوینی شوه‌ه‌داوه

تا حوکمی ته‌ماشای ته‌سه‌ور له‌ هه‌موو لا

هه‌ر لاشه‌ی چنراوو سه‌ر و ده‌ستی شکاوه

روسی غه‌م و ئینگلیزی خه‌فه‌ت هه‌ر دوو به‌ جارئ

هاتوونه‌ته‌ سه‌ر مؤمنی عوشره‌ت به‌سوپاوه

هه‌ر له‌ حزه‌ی سه‌د له‌ک چه‌له‌ مؤمن چه‌له‌ موشرک

واسل به‌ دوو جیمن به‌عه‌تاوو به‌خه‌تاوه

وا پۆرو سه‌فینه‌و به‌له‌م و که‌شتی و ئوستۆل

ئاماده‌ی هه‌ربن له‌ هه‌موو لا ته‌نراوه

گیراوه‌به‌ هه‌یزی چه‌ک و ته‌یاره‌و سا‌روخ

مه‌عمووره‌و ویرانه‌ هه‌چی ناوی براوه

له‌و رۆژه‌وه‌ دنیا هه‌یه‌ تا ئه‌م ده‌مه‌ بێ شه‌ک

مه‌غلووبه‌ به‌م غابه‌ته‌ نه‌بووه‌ نه‌کراوه

بۆ گرتن و بۆ کوشتنی ئه‌م عاله‌مه‌ یه‌کسه‌ر

ئه‌م عه‌رسه‌ی ئافاقه‌ ئه‌لئێ حه‌لقه‌ی داوه

ئه‌م دینه‌ له‌ پێشا وه‌کو سه‌رچاوه‌ی زه‌مه‌زم

بێ غه‌ش بوو، ئه‌میسا که‌ئله‌ی عه‌ینی قوراوه

بنچینه‌ی ده‌رکه‌وتوو ه‌ بنیادی شه‌ریعه‌ت

یه‌کسه‌ر هه‌ره‌سه‌ی بر دووه‌ ئاساری نه‌ماوه

پەرگەردی غەمە ناوی سەعاتی دلی عالم
 رەقاس و جەرو زنبەلەک و چەرخێ شکاوە
 یارەبی لەبەر حورمەت و ئیکرامی محەمەد
 رەحمی بکە بەم باقی ئیسلامە کەماوە
 کەم زۆرە ئەگەر نەسرەتی حەق راھنما بێ
 بێ نەسرەتی حەق لەشکری دارا سەرەواوە
 «حەمدی» دلی یەخسیری فەرەنگی غەمە ئەمڕۆ
 بەربوونی بە بەربوونی گەرووی بەسرەو فاوە

* * *

- مەحموو نادر پیاویکی نەخویندەواری عەشیرەتی جاف بوو. لە «بانی خیلان»
 دائەنیشت، هەچ قسەیهک کە ئەبکەرد گەوهریک بوو لەئەدەبی کوردی.
 ئەم مەحمووی نادرە رۆژیک مەلاقادرسۆفی و مەلاحسینی کوری مەلاقادری بیارە ئەبن
 بە میتوانی و هەروا ئەکەونە قسەکردن. مەلاقادر باوکی لەعەشرەتی وهلی و دایکی لە
 عەشرەتی «دەلەژیری» بوو.
 ئەم دوو عەشرەتە لە تیرەکانی جافن. دەلەژیریش تۆزێ دەستی دزییان هەیه. مەلا
 حسینی باوکی ئەوەتە مەلاقادری بیارەیه و دایکیشی کچی شیخی زیائەدینە، خۆیشی
 پیاویکی قسەقوت و خۆشە. مەلاقادری سۆفیش پیاویکی زانا و دانا بوو.
 مەحمووی نادر روو ئەکاتە مەلاقادر و ئەلێ: «بیتزم چی لەکاری خوا؟ ئەوسە لە
 باوکە سنگ رووتیکی وهلی و لە دایکینکی دەلەژیری، پیاویکی وه کوو تو دروست ئەکاو لە
 مەلاقادری بیارەو لە کچی شیخی زیائەدینیش پیاویکی وه کوو مەلا حسەین دروست ئەکا».

- ئینگلیز تازە هاتبوونە عێراقەوه، زابتیکی گەورە ی ئینگلیز لە «فەقی جنە»
 لەدیواخانێ حسەن بەگی حسەین بەگدا دائەنیشی و دەست ئەکا بەقسەکردن و بەشان و بالی
 چاکی خۆیان دیت.

مەحمووی نادریش لە دیواخانە کە ئەبێ. ئینگلیزە کە هەموو جار روو ئەکاتە
 مەحمووی نادر و ئەلێ ئەوەتان بۆ ئەکەین و ئەوەتان بۆ ئەکەین. کە ئەو لە قسەکانی

نه‌بیتنه‌وه، مه‌حمووی نادریش له‌سه‌رخۆ پینی ئه‌لنی: «ئینگلیز به‌گ! ئیمه‌ دابه‌سته‌ خزمه‌ت
 ئه‌که‌ین و پاشان سه‌ری ئه‌برین». ئه‌لنی کارای ئینگلیز ئیتر نقه‌ی نه‌کرد.

- که‌ریم‌خانی‌زه‌ند پینان ئه‌وت وه‌کیله‌رۆعایا؛ داد‌گۆسته‌ر و میلیله‌ت‌په‌روه‌ر بوو. له
 گه‌رانه‌که‌یا به‌ولاتی کورده‌واریدا بیستی پیاویکی زۆر به‌عومر له‌دییه‌ک هه‌یه، له‌به‌ر
 ته‌مه‌ن‌دریژی هه‌ر له‌ناو جیگه‌دا که‌وتوو. له‌قسه‌و گوفتوگودا وریا بوو، به‌لام هینزی
 هه‌لسوکه‌وتی نه‌ما‌بوو.

وه‌کیله‌رۆعایا ناردی هینایان و ریزیکی زۆری لینگرت و گه‌لنی ده‌نگوباسی کۆنی لنی
 پرسی. پاشان پیتی‌وت داوای چی ئه‌که‌ی بیکه. پیاوه‌که‌وتی: تۆ ناتوانی شت بده‌ی به‌من.
 وه‌کیل وتی: ئه‌مه‌ قسه‌یه‌ تۆ ئه‌یکه‌ی؟ من چۆن ناتوانم شت بده‌م به‌تۆ؟ وتی: «که‌شتت له
 ده‌ست دیت جوانیم بۆ بگێره‌وه». وه‌کیل وتی: ئه‌مه‌ له‌ ده‌ست منا نییه. کارای وتی: «ئهمه‌ت
 پین نادری به‌هه‌شتم بده‌ری». وتی: ئه‌مه‌ تۆ داوای چی ئه‌که‌ی؟ ئه‌مه‌ش له‌ده‌ست منا نییه.
 وتی: «که‌واته‌ بگێره‌وه‌ بۆ شوینه‌که‌ی خۆم».

- مه‌لاعه‌بدو له‌حیمی‌چۆرستانی له‌ دئی «فه‌قی جنه» [بوو]. مانگی ره‌مه‌زان،
 سه‌رئێواره‌یه‌ک له‌مزگه‌وتا دانیشتبوو وه‌عزی ئه‌دا ئه‌یوت: ئه‌وانه‌ی که‌له‌م دنیا‌دا چاکه‌ ئه‌که‌ن
 و ئه‌مرن تۆله‌ی چاکه‌که‌یان ئه‌بیننه‌وه. هه‌موو ده‌میک چاویان له‌وه‌یه‌ ئه‌لین بریا ده‌ستمان
 بگه‌یشتایه‌ته‌وه‌ به‌خزم و که‌س و کار و دۆسته‌کانمان پینان بوتنایه‌ ئه‌وه‌ی ئیمه‌ کردوومانه
 ئیوه‌ش بیکه‌ن. هه‌روه‌ها ئه‌وانیش که‌ له‌ دنیا‌دا خراپه‌ ئه‌که‌ن، پاش مردن تۆله‌ی خراپه‌که‌یان
 ئه‌بیننه‌وه. ئه‌وانیش ئه‌لین بریا ده‌ستمان بگه‌یشتایه‌ته‌ دۆست و که‌س و کاره‌کانمان پینان
 بوتنایه‌ ئه‌وه‌ی ئیمه‌ کردوومانه‌ ئیوه‌ ئه‌وه‌ مه‌که‌ن.

حه‌سه‌نه‌گی‌قادر به‌گی‌جاف ک هه‌ملای ئه‌وی بوو، ئه‌ویش له‌ وه‌عه‌زه‌که‌دا بوو هه‌لیدایه
 وتی: «مامۆستا! که‌واته‌ له‌و دنیا‌ش ره‌حه‌تی هه‌ر نییه؛ چونکه‌ ئه‌وه‌ی چاکه‌ بکا و خراپه‌ بکا
 هه‌ر تووشی ئه‌و مه‌راقه‌ ئه‌بێ له‌ویدا که‌ بلنی بگه‌رایامه‌وه‌ دنیا بۆ ئه‌وه‌ که‌س و کاره‌که‌م تی
 بگه‌یه‌نم. ده‌ی ئه‌مه‌ که‌ی وایه‌ که‌ ئیوه‌ بیژن له‌به‌هه‌شتا هیچ خراوه‌یه‌ک و ده‌رده‌دلیه‌ک نییه.
 ده‌سا وه‌قوره‌که‌ی حه‌مه‌پاشا خوا ئه‌مه‌ فتنه‌یه‌ دروستی کردگه، فتنه».

- مه‌لایه‌ک هه‌بوو له‌و ولاتی بادینانه، له‌ سه‌رمایه‌ی دنیا تا‌قه‌ که‌ریکی شینی هه‌بوو. به‌ره‌لای ناوایی ئه‌کردو به‌ر ئه‌بووه ده‌غل و دانی ئه‌و عالمه‌و له‌به‌ر ئه‌وه‌ش که‌ که‌ری مامۆستابوو، که‌س نه‌یئه‌وویرا ده‌نگی له‌گه‌ل بکا. وای لئ‌هاتبوو گییه‌ره‌ی ملی باوه‌شی پیا نه‌هاتمه‌وه. ته‌نانه‌ت نه‌وه‌ک زه‌لام، که‌ری گون‌دیش هه‌ر پێیان نه‌ئه‌ویرا.

روژیک که‌ری مه‌لا له‌گه‌ل که‌ری کابرایه‌کی تر که‌ ناوی سو‌فی‌قادر ئه‌بێ، ئه‌بێ به‌ شه‌ریان و که‌ری مه‌لا به‌جووته، که‌ری کابرا ئه‌توینێ. کابراش ته‌نها هه‌ر ئه‌و گویدرێ‌یه‌ی هه‌بوو که‌ به‌ کاروان و شته‌پیوه‌ی به‌رپوه‌ ئه‌چوو.

خه‌می لئ‌هات که‌چی بکا. وتی ئه‌گه‌ر ئیسته‌ ئه‌چم و ئه‌لیم مه‌لا که‌ری تو که‌ری منی توپاندوو هه‌چم ناداتی. نه‌وه‌للا چاک وایه‌ له‌ پێشا بلیم که‌ری من که‌ری تو‌ی توپاندوو. ئه‌و وه‌خته‌به‌ شه‌رع ئه‌بخاته‌سه‌رم و که‌ بیژیرم. پاش ئه‌وه‌ من هه‌ر به‌ شه‌رعه‌که‌ی خوی که‌ری خۆمی پێ ئه‌بژیرم و هه‌چی پێ نا‌کری.

هه‌ستا چوو وتی مامۆستا که‌ره‌که‌ی جه‌نابت له‌ناو قه‌رسیله‌که‌دا بوو. منیش که‌ریکم هه‌بوو ئه‌ویش چوو بوو بۆ له‌وه‌ر. له‌ناو قه‌رسیله‌که‌دا بوو به‌شه‌ریان و قه‌زا و قه‌ده‌ری وای هانی که‌ که‌ره‌که‌ی من دای له‌ هه‌ینه‌که‌ی جه‌نابت و توپانی. ئیسته‌ ئه‌وا هاتوومه‌ته‌ خزمه‌تت بزانه‌م چی ئه‌فه‌رمووی؟

مه‌لا که‌ گوئی له‌مه‌ بوو، تووره‌ بوو وتی چۆن تو که‌ری من ئه‌توینێ و هه‌روا به‌ هه‌چ بر‌وا؟ شه‌رع ئه‌فه‌رمووی ئه‌بێ بیژیری.

سو‌فی‌قادر وتی: قوربان له‌کام کتیبیا و ئه‌فه‌رموئ ئیمه‌ موسلمانین و به‌پیتی شه‌رع ئه‌بزوینه‌وه، چی ئه‌و به‌فه‌رموئ نابێ لئ‌ی لاری بین.

مه‌لا ئه‌مه‌ی زۆر پێ خۆش بوو وتی: باوکم له‌ «ئه‌نواری مه‌زنی» دا و ئه‌فه‌رموئ و په‌لاماری ئه‌نواری مه‌زنی دا. سو‌فی‌قادر وتی قوربان دیاره‌ بۆم ئه‌خوینیه‌وه. مه‌لا وتی: به‌لئ‌، به‌لئ‌ بۆت ئه‌خوینمه‌وه. شه‌رع گه‌وره‌یه‌ نابێ لئ‌ی ده‌رچین. ده‌ستی برد عه‌ینه‌که‌که‌ی هه‌لگرت و ته‌له‌کانی که‌ لار بوو بوو، تو‌زی راستی کردنه‌وه‌و خسته‌به‌ر چاوی و کتیبی له‌ به‌ر ده‌می خویا دانا و ده‌ستی پێ کرد. سو‌فی‌قادر وتی قوربان ئه‌بێ مانعاشم بۆ لئ‌ ده‌یه‌وه؛ ئه‌گه‌ینا تیناگه‌م. وتی: به‌لئ‌ چۆن مانعات بۆ لئ‌ ناده‌مه‌وه. ئه‌وه‌ته‌ ئه‌فه‌رموئ: «ابجد» جووته‌ که‌را جوت بین جوت «هوز» هه‌وه‌سانیان هه‌ستا، «حطی» هه‌می هه‌وی خست به‌ شیوه‌ی بادینان، «کلمن» که‌له‌مه‌که‌ی به‌ زکی که‌وت هه‌ر به‌شیوه‌ی بادینان، «سعل» که‌ری

فسررفسی کرد، «قرشت» سکی شه‌قی برد و قیرانی، «نخر» که‌وته خیزه‌خیز و گیزه‌گیز، «قطع، قتبارک الله احسن الخالقین» زوو بینه هه‌قی که‌ری شین.

ئه‌مجا سو‌فی قادر وتی ده‌به‌خوا‌ی ماموستا که‌ری تو که‌ری منی تو‌پان‌دیه؛ بینه هه‌قم. ماموستا تو‌زی راما و وتی: «ابن حجر» انیش هه‌یه، بزائم له‌وا چ ده‌فرموی. «ابن حجر» هی‌نایه پیشه‌وه و ده‌ستی کرد به‌خویندنه‌وه‌ی و وتی: «لولاک لولاک لما خلقت الافلاک سبوح قدوس، سبوح قدوس ربنا ما خلقت هرا باطلا». کو‌رم مانعا‌کشی ئه‌مه‌یه: «که‌ری مه‌لا له‌کولانان له‌ ناو قهرسیل و ناو لویان ئه‌گه‌ر خولقیان تیک داو خستیانه فه‌لاکه‌ته‌وه له‌سه‌ر سبه‌ینان له‌قه‌ی هاویشت و به‌قه‌ده‌ر دای له‌که‌ری سو‌فی قادری ری‌یوار و خه‌لقی گوندان با برین هه‌زاران باتمان له‌ هو‌نیه‌تی «ربنا ما خلقت هرا باطلا». هی‌چت ناکه‌وی و هه‌سته بچو به‌ولا».

سو‌فی هه‌ناسه سارد ده‌ست له‌گونان به‌ره و ژیرتر به‌ ری‌گه‌ی خو‌یا گه‌را‌یه‌وه.

- له‌ده‌وری «فه‌را میرزا» دا له‌ سنه کوریکی زاخه‌یی له‌سه‌ر دزی گیرا بوو. فه‌را میرزا فه‌رمانی خنکاندنی ده‌ر کردبوو. روژیکیان بو خنکاندنه‌که‌ی دانابوو، له‌و روژه‌دا له‌به‌ر «ده‌رمال» سیداره‌یان بو هه‌ل‌خستبوو. کو‌ره‌یان هی‌نا بو ژیر سیداره. دایکه‌پیریکی هه‌بوو ئه‌ویش هاتبوو بو سه‌ر سیداره‌که‌و به‌گریان و زاری بو کو‌ره‌که‌ی دلی ئه‌و عالهمه‌ی کردبوو به‌که‌باب.

فه‌را میرزاش له‌سه‌ر ته‌لاره‌که‌وه سه‌یری خنکاندنی کو‌ره‌که‌ی ئه‌کرد. کو‌ره‌که‌ چاوی به‌دایکی که‌وت، سه‌ری به‌رز کرده‌وه بو لای فه‌را میرزا و وتی: سازاده تا‌قه ئاواتیکم هه‌یه له‌ سه‌ره‌مه‌رگا به‌جینی بیته. فه‌را میرزا وتی: داوای چی ئه‌کا بو‌ی جیبه‌جی که‌ن. کو‌ره‌وتی: «ئاواتم ئه‌وه‌یه، ئا ئه‌وه دایکه‌مه، منی به‌خیتو کرده‌وه شه‌ونخوونی به‌دیاره‌وه کیشاوم. ری‌گه‌ی بدن بیته لام ده‌ستیک ئه‌که‌مه ملی و هی‌چی تر».

دایکه‌یان برده‌لایه‌وه ده‌ستی کرده ملی کو‌ره‌که‌ی و ئه‌ویش ده‌ستی کرده ملی ئه‌و وتی: «دایه، ئه‌مه ئاخ‌ر چاو پینکه‌وتنمه. زمانت ده‌ریبنه با ماچیک‌ی بکه‌م». دایکه‌که‌ی زمانی ده‌ره‌یتنا و کو‌ره‌ده‌می نزیک کرده‌وه و زمانی برد به‌ده‌ماو له‌ بنا زمانی قرتان.

دایکه‌ خه‌لتانی خوین بوو، له‌وی که‌وت. فه‌را میرزا ئه‌م ئیسه‌ی زور به‌لاوه سه‌یر بوو وتی ئا بو‌م بینن، بزائن بو‌ج له‌و وه‌خته‌دا وای به‌م دایکه‌ی خو‌ی کرد؟ کو‌ره‌یان برد و لیتی

پرسی. کۆرپەوتی: «شازادە! ئا ئەم سێدارەیه که بۆ من هەلخراوه، ئەمە ئەم دایکەم بۆی هەلخستووم».

فەرا میرزا بەسەرسامیەکه‌وه پرسى چۆن؟ وتى: «شازادە! من منال بووم، رۆژیک چووم له ماله دراوستییه‌ک هیلکه‌یه‌کم دزی و هینامه‌وه. دایکم لینی پرسیم ئەمەت له‌کۆی بوو؟ وتم له‌و ماله‌م دزی. گەلی به‌ دەورما هات و پیتی خۆش بوو وتی رۆله‌ بچۆ هیتیش بدزه. ئیتر هه‌موو رۆژ ئەچووم هیلکه‌م ئەدزی. پاش ماوه‌یه‌کی زۆر ئەمجا ئەچووم مریشکم ئەدزی و ئەمه‌ینایه‌وه بۆی. پاش ئەوه ئەچووم شتی ترم ئەدزی و له‌ ئاخرا وام لئ هات کار و فرمانم بوو به‌ دزی و ریگری. تا رۆژم بوو به‌و رۆژه‌ ئەگەر هه‌وه‌لجار ئەو سهرزه‌نشتی بکردمایه‌و پیتی بووتمایه‌ شتی وا مه‌که، خراپه، بۆچی تووشم ئەبوو به‌ تووشی ئەم رۆژه ره‌شه‌وه؟ که‌واته راسته‌ ئەو سێداره‌که‌ی بۆ هەلخستووم. ئیستەش منیش هیچم له‌ دەست نایه‌ لهم وه‌خته‌دا تهنه‌ا ئەوه نه‌بێ ئەو زمانه‌ی که منی هان دا بۆ دزی ببیرم و تۆله‌ی خۆم بسینمه‌وه.

فەرا میرزا که‌گویی له‌قسه‌که‌ی بوو، به‌قسه‌یه‌کی گه‌وره‌ هاته‌ به‌رچاوی. له‌کۆرپه‌که‌ خۆش بوو فەرمانیدا سێداره‌که‌یان هه‌لگرت.

- کۆرپیک له‌و ناو «مه‌رگه‌»یه‌ چاویکی کۆیر بوو. سه‌ره‌ی ژن هینانی هاتبوو. ئەچوون داوای هه‌ر کچیکیان بۆ ئەکرد، هه‌ر چه‌نده‌یه‌ک چاوی بۆ پیاو عه‌یب نییه، به‌لام تۆزێ له‌ دانی کچه‌که‌ خزم و که‌س و کاره‌که‌ی سلیمان ئەکرده‌وه.

کۆرپه‌که‌ دایکی هه‌بوو؛ رۆژیک پیکه‌وه له‌ ژووره‌وه دانیشتبوون. کۆرپه‌که‌ رووی تیکرد و وتی: «ئه‌ری دایه، تۆ خوا ئەم چاوه‌ی من بۆچ کۆیر بووه؟» دایکیشی وتی: «رۆله، ئەوه منال بویت سوژنیکت گرتیوو به‌دهسته‌وه. هاتم له‌دهستم وه‌رگرته‌وه تۆیش ده‌ستت کرد به‌ گریان دامه‌وه به‌ دهسته‌وه. پاشان کردت به‌چاوی خۆتا-دایکت بمری!- ئەو چاوه‌ت وا کۆیر بوو».

کۆرپه‌ تۆزێ سه‌ری داخست و پاشان سه‌ری به‌رز کرده‌وه و وتی: «دایه، گوايه‌ تا ئیستەش هه‌ر ئەگریام؟ ئەمه‌چی بوو تۆ به‌سه‌ر منت هینا؟» به‌خوا لینی راست بووه‌و ئەوه‌نده‌ی حه‌و که‌ری تۆیان.

- لهو ولاتی بلباسه تیه کابرایه ک هه بوو ناوی مام باپیر بوو. روژی که مه لای ناواییه که یان بانگ ئەکا و پتی ئەلێ: «مامۆستا من مووچەت ئەدەمی و من بەخێوت ئەکەم، کەچی تۆ روژی جومعه دوعا بو سولتان عەبدولحەمید پادشای عوسمانی ئەکەمی. ئەگەر دوعا بو منیش ئەکەمی باشەو سالی ۳۰ سەر حەیانیش ئەدەمی؛ خو ئەگەر نایکەمی هەر له ئیستاوه جیگایه ک بو خوۆت بدۆزەرەوه. مه لا وتی زۆر باشه، تۆ ئەوه‌نده شتم بدهیتی من چون ئەبێ دوعات بو ئەکەم».

روژی هه‌ینی هات و مه‌لا خوتبه‌ی خویند و له‌پاش دوعا بو پادشای عوسمانی وتی: «یا ایها المام باپیر. انک لذب کبیر فمکانک بشس المسیر، واللّه کل شیئ قدیر».

کابرایه‌کی خوینده‌وار به‌رێکه‌وت له‌وێ بوو، سه‌ری هه‌لپه‌ری که‌ بلێ مه‌لا چیت وت، مه‌لا وتی: «اسکت اسکت اسکتون. هه‌را قوم حمارونها عطی غنم سلاسون عشرلک ولی عشرون». کابرا ئیتر هه‌یج ده‌نگی نه‌کرد، له‌پاشا مام باپیر زۆر زۆر مه‌لای خووش ئەویست و خزمه‌تی ئەکرد.

زۆر دوو

- ولاتی بانه ئاغه رووته‌ی زۆری هه‌یه. بايزاغا هه‌بوو له‌گوندی «بله‌سه‌ن» شوانی ناواییه‌که‌می ئەکرد. ئیواره‌یه‌ک پیره‌ژنیک ملی ئەگرئ و ئەلێ: «بايزاغا» مه‌ره‌په‌ره‌که‌مان نه‌هاتۆته‌وه. ئەویش ئەلێ: «نه‌هاتۆته‌وه قیروسیا! جا وه‌ره‌ شوانی بکه‌ بو مسکینی که‌رانباو گاو».

کابرایه‌کی سه‌رشیبوی له‌وێ ئەبێ، ئەلێ ئاغا بوچی تۆ شوانی ناواییه‌که‌یت؟ ئەویش ئەلێ: «کوره‌ نه‌وه‌للا هەر ئەوه‌نده‌یه‌ به‌ روژ رانه‌که‌یان بو ئەبەم بو له‌وه‌ر. مسکینی که‌رانباو گاو چ رایه‌ی ئەیان ئەکه‌وێ من شوانیان بو بکه‌م».

- ئینگلیز تازه‌هاتبوونه‌ عیراقه‌وه، جارێک دوو که‌سیان له‌ بناری هه‌له‌بجه‌ ئەچن بو راو. به‌ دەم گه‌رانه‌وه‌ رییان ئەکه‌ویته‌ گۆی چه‌میک. له‌وێ دوو شوانی کوردیان لێ په‌یدا ئەبێ. به‌شتیکی سه‌یریان ئەزانن رووتیان ئەکه‌نه‌وه‌و تیرو پریشیان لێ ئەده‌ن.

ئینگلیزه‌کان ئەچنەوه بۆ بەغداو شکات ئەکەن و بەناو نیشان دوو کۆرە که ئەدۆزەوه و ئەیانەن بۆ بەغدا. لەبەرانبەر حاکمەوه رایان ئەگرن. ئەمانیش زمان نازانن، دیلماجیکیان بۆ دینن.

حاکم لیبیان ئەپرسی که بۆچی لەو ئینگلیزانەتان داوه؟ کۆرەکان یەکیکیان روو ئەکاتە ئەویکەیان و ئەلێ: «ئەری حەمک! ئەوه ئەم هەفمە بیژی چی؟» لەپاش ئەوه که تیبیان ئەگەینن، هەر ئەوه‌یان روو ئەکاتە حەمک و ئەلێ: «کۆرەحەمک! ئەوه ئەو سوور سووره‌کە یار نیژن که لە گویی ئاوه‌کە ی "پریس" گرتمان تیر و پیمان لیبیان دا؟» حەمکیش ئەلێ: «تو بیژی ئەوه بیژن؟» ئینجا هەر ئەوه‌یان لیتویک لەحاکمە که هەلئەقرتینی و ئەلێ: «ئو خۆزگەت پی نهوی و بەردی توی لێ نهواری! قسه‌ی یار ئەگێرتەوه». لە پاشا که بەم جۆره‌یان ئەیانینن بەره‌لایان ئەکەن.

- کابرایەکی قووچی سنه‌یی ریبی ئەکەوتە «پشدر» و ئەچیتە دیوه‌خانی ره‌شە ی ئەولاغا. ئاغا لێی ئەپرسی برا ناوت چیه؟ ئەویش ئەلێ: «نۆکەری گەوران، غولامی سەری خانی خانان، ئاغا میرزا حەسەن خانی مورتوزا قولیخانی میراخۆرزاده‌ی کەمەره‌بنده‌ی سەر جوقه‌». ئاغا بەئەسپایی لەشوینەکە ی خۆی راست ئەبیتەوه و ئەچی بۆ نوێژو روو ئەکاتە کابراوه پیتی ئەلێ: «کابرا تا دیمه‌وه ناوی خۆت کورت نەکەیتەوه کورت ئەکەمه‌وه». ئەچی دیتەوه لێی ئەپرسیتەوه کابرا ناوت چیه؟ ئەویش خیرا ئەلێ: «قوربان! حەسه‌».

- حاجی مەلا ره‌سولی دیلیزه‌یی، مەلا ئەحمەدی کۆری لە سوله‌یمانی هەلهاتبوو. لە پاش ماوه‌یه‌ک شه‌و لە ناویک بەدزیه‌وه هاتبووه‌وه.

ئینجا مەلا ره‌سوول هەر به‌و شه‌وه ئەچوو بە گەرە که‌که‌وه ئەسووراپه‌وه، هەر کەس تووشی ئەبوو ئەیووت: «تۆیش وه‌کو ئەحمەدی کورم وایتە، ئەحمەد هاتۆتەوه دەنگ مەکە». عەساکەشی درێژ ئەکرده‌وه ئەیوت: «رووسیکیشی کوشتووه». ئەو شه‌وه تا کەوتە به‌یانی خۆی هەموو کەسیکی تیگەیان و بە هەموو کەسیشی ئوت دەنگ مەکە. به‌یانی که روژ بووه‌وه لە سەر دەمشپی حاجی مەلا هاتن مەلا ئەحمەدیان گرت.

- مەلا جەلالی موعز کۆریکی هەبوو ناوی حەمه‌حەسەن بوو. روژیکی ئەچی بەسەریا سەیر ئەکا وا حەمه‌حەسەن گوێزان (موشین) ئەکا. لەو کاتەدا که ئەم ئەچی حەمه‌حەسەن

پله‌کە‌ی ئە‌هاوێزێ و ئە‌لێ: «سەر و میش و حەج»^{۱۹}. مە‌لاجە‌لال ئە‌یگرنێ تیرۆپر ئە‌یکوتی. خە‌لکی دین لە ژیر چنگی دە‌ریدینن و پیتی ئە‌لین: مامۆستا بە‌سیه‌تی ئیتر وازی لێ بینە. ئە‌ویش سوور ئە‌بیتە‌وه و ئە‌لێ: «ئاخر من بە‌ لای خۆمه‌وه مە‌لاجە‌لالم بێ ئیژن؛ چۆن ئە‌بێ حە‌مه‌حە‌سه‌نی کۆری من بێزێ سەر و میش و حەج».

- شیخیک رۆژیک لە شارە‌وه ئە‌چیتە‌وه بۆ مالی خویان. لە‌ریگا چە‌ند مالیکی کورد هە‌لیاندا‌بوو. لا ئە‌داتە‌ ناویان. ژنیکی خیلە‌کە -کە‌دەرۆشی خۆی بوو- چاوی بێ ئە‌کە‌وێ ئە‌وا شیخ جە‌مه‌دانە‌یه‌کی تازه‌ی کە‌ریوه و خستویه‌تە‌ ملی. روو ئە‌کاتە‌ خە‌لکە‌کە و ئە‌لێ: «ماشە‌للا ماشە‌للا، تە‌ماش‌ا کە‌ن شیخ بە‌و جە‌مه‌دانە‌وه کە‌ لە‌ ملیایه‌ چە‌ند جوانە‌. ئیژی گۆیره‌کە‌ سووری ئیمه‌یه‌ کە‌ گۆیره‌وساری تازه‌م کرد‌گە‌سه‌ ملی».

- مە‌لایه‌ک لە‌مانگی شە‌والدا وە‌عزی ئە‌دا ئە‌یوت: رۆژووی شە‌شە‌لان خیری ئە‌مه‌یه‌و ئە‌وه‌یه‌. کابرایه‌کی کورد راست بووه‌وه و تی: «مە‌لا! مە‌لا ببوره‌وه! ببوره‌وه کە‌سی دایکیان نە‌گاوی، رە‌مه‌زانی لە‌بیر نە‌چوه‌تە‌وه، ئینجا نۆ‌ره‌ی شە‌شە‌لانە‌».

- خە‌لیفه‌یه‌کی گژن ئە‌چیتە‌ گوندیک، پیره‌ژنیکی هە‌زاری لێ ئە‌بێ دەرۆشی خە‌لیفه‌ ئە‌بێ. ئە‌چیتە‌ پیشوازی و ئە‌یه‌یتتە‌وه بۆ ماله‌وه. خە‌لیفه‌ لە‌ پاش تۆزی حە‌سانە‌وه ئە‌لێ: ئە‌چم بۆ مزگە‌وت نۆ‌ژه‌کە‌ی نیوه‌رۆم ئە‌کە‌م و ئە‌گە‌رپتمه‌وه. ئە‌ویش ئە‌لێ باشه‌ بە‌ قوربان‌ت بم! منیش تە‌نها دوو هیلکە‌ شک ئە‌بە‌م، بۆت ئە‌کە‌مه‌ ناو رۆنه‌وه. کە‌ هاتیتە‌وه بێ‌قره‌ بیخۆ. خە‌لیفه‌ ئە‌چی و نۆ‌ژ ئە‌کاو ئە‌گە‌رپتە‌وه. لە‌و لاوه‌ دەرۆش شوینی ئە‌کە‌ون. ئە‌ویش تووشی هەر کە‌س ئە‌بێ ئە‌لێ با بچینه‌وه بۆ ماله‌وه. بە‌ دە‌ پانزە‌ کە‌سیکە‌وه ئە‌گە‌رپتە‌وه بۆ ماله‌وه. کە‌ پیره‌ژن چاوی بێ ئە‌کە‌وێ و خە‌لیفه‌ ئە‌م لە‌شکره‌ی لە‌گە‌ل خۆ هیناوه، هەر دوو چاوی ئە‌پەرپتە‌ تە‌وقه‌ سه‌ری و لە‌داخا هیچی بێ نامینێ. واریکە‌وتبوو شوینە‌کە‌ش رووه‌و رۆژ بوو. دە‌ستیک ئە‌خاتە‌ سه‌رچاوی بۆ ئە‌وه‌ باش بۆی دەرکە‌وێ کە‌ ئایا ئە‌م لە‌شکره‌

۱۹- لە‌م یاریه‌دا سێ گۆیز ئیش ئە‌کا: یه‌کیان ئە‌وه‌یه‌ کە‌ یاریکەرە‌کە‌ بە‌ دە‌ستیه‌وه و پله‌کە‌ی بێ ئە‌هاوێز؛ ئە‌مه‌یان بێ ئە‌لین «سەر». ئە‌وانیتریش کە‌به‌ ریز دانراون، هی هەرە‌ پیشوویان بێ ئە‌لین «میش»، هی هەرە‌ دوایان ناوی «حەج». جا ئە‌و کە‌سه‌ کە‌ پله‌کە‌ ئە‌هاوێزێ لە‌وه‌ختی هاویشتییا ئە‌گەر وتی: «سەر و میش و حەج» ئیتر ئە‌و سه‌ره‌یه‌ به‌ر هەر گۆیزێ بکە‌وی، ئە‌یخوا.

خه‌لیفه‌یه یان نه. بۆی ساغ نه‌بیتنه‌وه که خه‌لیفه‌یه، له‌م قسه‌یه زیاتر هیچی بۆ نایه که نه‌لی: «گژگژ، خه‌لیفه‌به‌که‌له! گژگژ خه‌لیفه به‌که‌له!»

- سی چوار فقهی به ده‌قنه‌و راتو پاره کۆ نه‌که‌نه‌وه. هه‌ریه‌که ده‌ستی جلی تازه له‌به‌ر نه‌که‌ن و بۆ خویندن نه‌رۆن که بچن بۆ موکریان. ریبیان نه‌که‌و‌یتنه گوندیکی مه‌نگورایه‌تی؛ له‌ مالیک دانه‌نیشن. کابرایه‌کی خه‌لکی دئ چاوی پێیان نه‌که‌وئ نه‌پرسی نه‌مانه‌ چین؟ نه‌لین مه‌لا و فه‌قین. کابرا نه‌لی: «عاشیره‌ت ته‌ماشاکه‌ن چهن خاوتین؛ نه‌لینی سه‌گی دوا‌ی مه‌رن».

- کابرایه‌کی کورد چوو له‌ زه‌ویه‌کدا دوو مه‌ن هه‌رزنی چاند و وتی نه‌مه‌ نانی ئیمسالم. بۆ نه‌گه‌ته‌ی بارانیککی زۆر باری، لافاو هه‌ستا و هه‌موو هه‌رزنه‌که‌ی برد. که‌کابراکه‌ هاتوو سه‌یری کرد هه‌رزن نه‌ماوه، ده‌ستی دایه «قۆچه‌قانی» و چوو سه‌ر به‌رزاییه‌ک گه‌لی به‌ردی بۆ ئاسمان هاو‌یشت.

پیاویکی زیر چاوی لیوو؛ بۆ شه‌وئ چوو جووتی خۆی سی مه‌ن گه‌نمی له‌جی هه‌رزنه‌که‌ چاند. له‌دوا‌ی چهن‌د رۆژیک نارویه‌ لای کابرای خاوه‌ن هه‌رزن وتی بیت ته‌ماشای بکا هه‌رزنه‌که‌ی رواه. که‌کابرا چوو سه‌یری کرد له‌باتی گال گه‌نم رواه. رووی کرده ئاسمان وتی: «ها برا! هه‌تا شه‌قه‌ی قه‌لماسکت نه‌دی، گالت نه‌کرد وه‌گه‌نم».

- کابرایه‌ک ناوی حه‌مه‌مراد نه‌بی، شایه‌ر نه‌بی، حه‌قایه‌تخوان نه‌بی. له‌گه‌ل «قه‌یتولی» کوری لاله‌سه‌رحه‌دا براه‌تیا‌ن زۆر خۆش نه‌بی. قه‌یتوولی نه‌مرئ و حه‌مه‌مراد به‌شیوه‌ن و باوکه‌رۆ نه‌چی بۆ سه‌ر ته‌رمه‌که‌ی. لاله‌سه‌رحه‌د نه‌و سه‌رده‌مه‌ مابوو، به‌لام چاوی کویر بووبوو. که‌ ده‌نگی هۆره‌ی حه‌مه‌مراد نه‌بیه‌ت نه‌لی: عه‌شیره‌ت نه‌وه‌ من بزانه‌ ده‌نگ ده‌نگی حه‌مه‌مراده؟ نه‌لین: نه‌رئ به‌خوا نه‌وه‌ باوکه‌رۆ نه‌کا. لاله‌سه‌رحه‌د به‌یه‌کی له‌کویره‌کانی نه‌لی: ئا تفه‌نگیکم بۆ بیره. نه‌لی بۆچیه‌ته؟ نه‌لی: «چلۆن قه‌یتولی مردوئ و حه‌مه‌مراوئ دویت باوک ماوئ! وه‌و سه‌ی‌ساقه‌ نه‌گه‌ر ده‌سی وه‌ده‌س خواوه‌ وئ تۆی بیکۆژم». ئیتر خه‌لکه‌که‌ پالئ به‌حهمه‌مراده‌وه‌ نه‌نین و ده‌ربازی نه‌که‌ن.

- کابرایه کی کۆنه فرۆش هه‌بوو له‌سوله‌یمانی «سه‌عۆل»ی ناو بوو. به‌ناو شارا ئه‌سووراپه‌وه بانگی ئه‌کرد: «که‌وا کۆن، کراسه‌کۆن، سه‌لته‌کۆن، مالی ده‌ماره توتنی بی ده‌مار».

ئێواره‌یه‌ک نوێزی شیوان له‌ مزگه‌وتی مه‌لکه‌ندی نوێزی به‌جه‌ماعه‌ت ئه‌کرد؛ که‌ نیه‌تی دابه‌ست له‌باتی ئه‌وه‌ بلێت «الله اکبر» به‌ده‌نگی‌کی قایم وتی «که‌وا کۆن». خه‌لکه‌که‌ هه‌موو ده‌ستیان کرد به‌پیکه‌نین و نوێزه‌که‌یان بری و وتیان ئه‌مه‌چی بوو؟ وتی: «به‌خوا لام وا بوو له‌ به‌ر مالی مینا خانمام».

- دوو زه‌لامی مه‌ریوانی چوون بۆ گه‌رمیان، بوون به‌سه‌پان. گه‌رما بوو، رۆژیک نانی گه‌نمیان به‌ دۆوه‌ ئه‌خوارد. دۆیه‌ که‌ زۆر که‌م بوو؛ یه‌کێکیان وتی: «ئاخ بۆ ئاوه‌ سارده‌که‌، تو خوا ئیستا که‌ چی خۆشه‌؟» ئه‌وێتر وتی: «به‌من ئیستا له‌ کانی خه‌یاران پر کۆشم له‌نانی هه‌رزن یوایه‌. له‌ده‌ستما وردم بکرا‌یه‌ به‌ قورگما و به‌لویچ و له‌و ئاوه‌ سارده‌م بکرا‌یه‌ به‌ سه‌ریا». ئه‌وێتر وتی: «ده‌ک مالت به‌قۆر گیرئ! وه‌لا هیچ شتیکت بۆ من نه‌هه‌یشه‌وه‌ که‌ باسی بکه‌م».

- وه‌ختی خۆی چای وا زۆر نه‌بوو. رۆژیک دوو زه‌لامی شاره‌زووری ئه‌چنه‌ شار تیر نان و که‌باب ئه‌خۆن و پاشان ئه‌چنه‌ چایخانه‌یه‌ک-وا ئه‌زانن شه‌ربتخانه‌یه‌-چایچی دوو چایان بۆ ئه‌با. که‌ ئه‌بخۆنه‌وه‌ یه‌کێکیان ئه‌لئ: به‌خوا گه‌رمه‌. ئه‌وه‌ بۆچی وایه‌؟ هاوڕیبه‌که‌ی ئه‌لئ: «ئیستا کولان‌دگیانه‌، هه‌شتا به‌فریان تی نه‌خه‌ستگه‌».

له‌ دوا‌ی ئه‌مه‌ تو‌زیک یه‌کێکیان ده‌ست ئه‌با و دوو پو‌ل ئه‌دا به‌چایچه‌که‌، چایچی ئه‌لئ: خزمه‌ هه‌ر پیا‌له‌یه‌ دوو پو‌وله‌؛ که‌چی به‌دوو پیا‌له‌ دوو پو‌ولم ئه‌ده‌یتئ؟» کابرا‌هاواری ئه‌کرد: «خه‌لکینه‌! ته‌ماشای ئه‌م کاورایه‌ که‌ن چه‌ند بی ئینسافه‌. حاجی ئه‌حه‌ی کرنو به‌و پیا‌له‌ زلانه‌ پریشی له‌ به‌فر ئه‌کا ئه‌یدا به‌پو‌ولیک؛ که‌چی ئه‌م پیا‌وه‌ به‌و پیا‌له‌ بچکۆلانه‌یه‌ داوای یه‌کئ دوو پو‌ول ئه‌کا. ئه‌وه‌نده‌ش گه‌رم بوو هه‌موو دگانمان سووتا».

- حاجی شیخ‌مسته‌فای‌مه‌مه‌د هه‌بوو له‌سوله‌یمانی وتی: مه‌لا مه‌حمودیک دراوسیمان بوو، هه‌ر چه‌ند تووشم به‌هاتایه‌ ئه‌یوت: مه‌رحه‌با شیخ ئه‌ولا. منیش رۆژیک وتم: مامۆستا من ناوم مسته‌فایه‌، ناوم شیخ‌ئه‌ولا نیه‌. وتی: «ها باشه‌». له‌ دوا‌ی یه‌ک دوو رۆژتر له‌سه‌ر ریگا

دیسانه‌وه تووشم بو‌وه وتی: مهر‌ه‌با شیخ‌ئه‌ولا. وتم ماموستا چه‌ندجار عه‌رزم کردیت ناوم مسته‌فایه، شیخ‌ئه‌لا نیه. وتی: «سا وه‌للا وامزانی ناوت شیخ ره‌سوله». منیش وتم هه‌ی ده‌ستت به‌گونم.

- کابرایه‌ک بوو به‌میوانی کابرایه‌کی کورد. کابرای خانه‌خوئ له‌گه‌ل ژنه‌که‌ی بوو به‌شهرپان. گوئ ناگردان بوو به‌سه‌ره بزۆت دانرابوو. ژنه‌که هه‌ر کردی به‌سه‌ره‌بزوتیکاو له‌به‌ر چاوی میوانه‌که‌وه دای به‌سه‌ری میزده‌که‌یا و سه‌ری شکاند و خوین چۆراوگه‌ی کرد. کابرای میوان بۆ‌ئه‌وه خانه‌خویکه زۆر ته‌ریق نه‌بیته‌وه وتی: «برا وه‌للا ژنی ئیوه باشه به‌سه‌ره‌بزۆت له‌کۆلتان نه‌بنه‌وه؛ ژنی ئیمه به‌ته‌ورو ته‌وراس تیمان به‌ر ئه‌بن». کابرای خانه‌خوئ له‌وه‌خته‌دا ده‌ستی برد به‌لایه‌کی په‌نجه‌ی خوینه‌که‌ی له‌ناوچه‌وانی سه‌ریه‌وه وتی: «ژنی ئیمه حه‌قیان چیه‌وا له‌گه‌ل ئیمه بکه‌ن».

- مه‌حمووی وورده‌شتری کچیکی هه‌بوو ئه‌یدا به‌میرد. روویان کرده مه‌حموو که قسه‌بکا. ئه‌حه‌ی نادری هه‌لاجیش هه‌بوو، هه‌لیدایه وتی: «برا خاله‌مه‌حموو به‌ریشی سپه‌وه ده‌می خوئ گلاو ناکا، کورپی هه‌س با ئه‌و قسه‌بکا».

- کابرایه‌ک ئه‌چیته سوله‌یمانی به‌به‌ر دوکانی پینه‌چیه‌کدا تیه‌په‌رئ. مه‌رکانه‌ی ده‌ستاوه‌که دانرابوو، دلی لئ ئه‌چی و پتی ئه‌لئ: «خالو بکیشه بایی قرانیک له‌و دۆشاوه». ئه‌ویش گلینه‌که‌ی بۆ پر ئه‌کا ئه‌یداتئ. کابرا ئه‌ینئ به‌سه‌ره‌وه هه‌مووی ئه‌خواته‌وه له‌پاشا پتی ئه‌لئ: «خالو نه‌بژی کورده خه‌شیم و نه‌یزانی، دۆشاوه‌که دۆشاویکی خاس بوو وه‌لی چکئ تفت بوو».

- کابرایه‌ک هه‌بوو حه‌سه‌ناغای ناو بوو. جاریک له‌که‌نده‌لانیکا ماینیک ئه‌گیت. ئه‌چن به‌سه‌ریا و پتی ئه‌زانن، ئه‌ویش له‌شه‌رما روو ناکاته‌وه ئاوابی، سه‌ری خوئ هه‌له‌گرئ و روو ئه‌کاته ولاتان.

چه‌ند سالیکی پئ ئه‌چی کابرایه‌کی لای خو‌یانی به‌رچاو ئه‌که‌ویت؛ به‌لام ئه‌و ئه‌م ناناسیت. ئه‌چی به‌لایه‌وه لئئ ئه‌پرسئ: «برا ده‌نگ و باسی ولاتی لای ئیوه‌چییه؟» کابراش ئه‌لئ: وه‌کوو چی؟ ئه‌لئ چوو‌زانم هه‌روا، حه‌سه‌ناغایه‌ک که‌نده‌لانی، ماینیک، شتیک! ئه‌لئ:

«وه‌للا برا تاگام له هیج نیه؛ چونکه لهو ساله‌وه که حه‌سه‌ناغا ماینه‌که‌ی له‌که‌نده‌لان گاو، من له‌وی ده‌رچووم ئیتر نازانم».

حه‌سه‌ناغای هه‌ژار له دلی خویا ئەلئ: «ده‌ک مباره‌ک نه‌بی! خو ئەمه‌بووبه تاریخیش». ئیتر تا مرد رووی نه‌کرده‌وه به ولانا.

- حاجی ئیلخان دیبۆکری ئەچی بۆ سابلاخ. «ئه‌حمده‌که‌له» چەند خزمه‌تکارێکی تری له گه‌ل ئەبی. هه‌ر جاره که بچوايه بۆ شویتیک خزمه‌تکارێک ئەبوو به کیسه‌دارو ئەبوايه پرسیشی به‌حاجی ئیلخانی بکردایه که چی ئەخوا. ئەم جاره ئەحمده‌که‌له بوو به کیسه‌دارو مه‌سره‌فچی و ئەم ره‌وشته‌ی حاجی ئیلخانیشی نه‌ئزانی.

روژێک لێی ئەپرسی ئەلئ: ئاغه ئیوارێ چی ئەخۆی؟ ئەویش به تووره‌یه‌که‌وه ته‌ماشای ئەکا و ئەلئ: «گوو ئەخۆم». کابرا له پاشا تێ ئەگه‌یه‌نن که ته‌ببعه‌تی حاجی ئیلخانی وایه. واقعی وڕ ئەمینئ. ئەگه‌ر نایه‌ینئ ئەزانئ به‌بی شک ئەیکوژئ، ئەگه‌ر ئەشه‌یه‌ینئ هه‌ر ناکرئ. ناچار ئەچیته بازار هه‌ندی کوله‌که‌ی گه‌نیو ئەکرئ و سووری ئەکاته‌وه. ئیواره له گه‌ل شتی ترا دایه‌نیته به‌رده‌ستی. حاجیش سه‌یرکی ئەحمده ئەکا و پاروێک له کوله‌که‌ی بۆگه‌نه‌که ئەخوا و ئەلئ: «گیله به‌گویشم ئەکا گووم بۆ دینیت. ده‌لایه‌ن لایه‌ن». ئیتر ئەحمده به‌و جووره خۆی له‌کوشتن رزگار ئەکا.

- «عیزه‌تی ته‌ل» له‌سوله‌یمانی لیره‌یه‌کی دابوو به «عه‌لیه‌تورکه» بیبا بۆی ورد کاته‌وه. ئەویش ئەپروا ون ئەبی. له پاش چوار روژ عیزه‌ت چاوی پتی ئەکه‌وته‌وه ئەلئ: عه‌لی کوا لیره‌که؟ ئەویش ئەلئ: «ئهمه سی روژه به شویتتا ئەسووریمه‌وه؛ وه‌ره تا حسابه‌که‌ت بده‌مئ». عیزه‌تیش ئەلئ: عه‌لی حسابی چی؟ لیره‌م پێ داوی بۆم ورد که‌یته‌وه، ئیتر حسابی چی پێ ئەوی؟ ئەلئ: «ئاخر بێ‌قه‌زا بی! تو سه‌برکه، هه‌ر ئەو روژه چووم بۆم ورد که‌نه‌وه شه‌ش تارانیم لێ دا به‌که‌باب خواردم». ئەویش ئەلئ: باشه باقیه‌که‌ی بینه. ئەلئ: «بێ‌قه‌زابی! ئاخر سه‌برکه تا حسابه‌که‌ت بده‌مئ». هه‌ژده تارانیشم دا به جووتی که‌وش له پیم کرد. ئەلئ: باشه ئەویتری بینه. ئەلئ: «ئاخر قوربان تو توژی ئارام بگره هه‌تا به پوختی حسابه‌که‌ت بده‌مئ». ئەلئ: کوره‌غه‌زه‌بی خوا حسابی چی؟ من که‌ی حسابم له گه‌ل تو هه‌یه. لیره‌م پێ داوی بۆم ورد که‌یته‌وه، ئیتر چ حسابیک هه‌یه؟ عه‌لیش ئەلئ: «هوه‌و بی قه‌زابی! تو گوئ بۆ پیاو راناگری».

عیزه تیش ئەلئ: ئادەى فەرموو. ئەویش ئەلئ: «ئەى ئەمە سئ رۆژبەشە بە شویتنا ئەسوورپەمەو بە ئو ئەو بەقیە کەت بەدەمئ، ئاخەر ئالییت بەچی ژباوە؟ لەم سئ رۆژەدا خۆ گووم نەخواردوو؛ ئەو ویتیشم خەرج کرد. ئەوا ئیستە بەرچاوم کەوتی، هیچ نەما بەدەمئ. من ئەلئیم سەبر کە با حسابە کەت بەدەمئ - سەلامەت بئ! - تۆ هەر وایە هەموو شتی کە بە پەلەى». عزیزه تیش ئەلئ: «دەک رووت رەش بئ بۆ خۆت و بۆ لیرە یەک کە بۆت ورد کردمەو».

قسە دئ قسە ئەبرئ، ئەم عەلیە تور کە یە پۆستە چئ بوو لە نەلخانە لە بەر دەستئ عزیزه تا.

- جارێک باسئ پیاوئ «ئیختیار» و بە عومر ئەکرا، کاک ئەولای عەزیزئ هەمەو نە گێرپاوە و تئ: جارێک لە «ئەدەنە» ریمان کەوتە دێبەک کابرایەکی ریش ماش و برنج لە بەردەمئ مزگوتە کەدا ئەگریا. لئمان پرسئ بۆچ ئەگری؟ و تئ: باوکم لئئ داوم. ئیمەش و تمان سەیرە، بابچین بۆ لای باوکئ ئەم کابرایەو کابرامان برد و چوینە مائە کە بیان. راست بوو، پیاوئیکئ پیر دانیشتبوو. لئمان پرسئ بۆچئ لەم کورەى خۆت داوە؟ و تئ: «قوربان ئەم ئاجنسە بئ ئەدەبە؛ ئەمڕۆ چووە دلئ باوکمئ ییشاندو».

ئیمەش زۆر سەرسام بوین؛ هەر چەن من بەرەفیقە کانم وت با بچین ئەویشمان چاوپئ بکەوئ، بەلام حەمەى سلئمان و تئ: خزمینە! وازبئین. ئەگەر وا بروا پووئستە هەتا خزمەتئ حەزرەتئ ئادەم بچین.

- کابرایەکی کورد مالئ لە بیستانسور و مالئ براپەکیشئ لەسەى ساق بوو. مانگئ رەمەزان رۆژێک تووشئ براکەى ئەبئ لئ ئەپرسئ ئەلئ: کاکە! ئیو بەکەى رۆژوتان گرتوو؟ ئەلئ رۆژئ جومعە. لە گەل ئەو ئەمان رۆژئ شەنبە بە رۆژوو بوو بوون، ئەو رۆژە کە ۲۹ى مانگئ خۆیان ئەبئ ئەلئ بەخوا سەبئئ لەمالئ کاکەم جەژنە با بچم لەوئ پلاو بخۆم و سەبئ شەو بئیمەو. دوو سەبئ لە مالئ خۆیشمان جەژنە؛ ديسان پلاو ئەخۆم.

هەى پئ لئ ئەکا و ئەروا. لەگەل شەبەقى بەیان ئەگاتە مالئ کاکئ، سەیر ئەکا هیچ مەنجەل و دوو کەل دیار نئ؛ ئەپرسئ ئەلئ: خۆ ئیمڕۆ ئیو جەژنتانە، بۆچئ هیچتان دیار نئ؟ کاکەى ئەلئ: بەخوا براکەم ئیمە دوئئ جەژنمان کرد چارناچار کابرا قاوەلتئ بەنان و دۆ ئەکا.

وهختی عهسر ئه‌لی و چاکه‌خۆم بگه‌ینمه‌وه لای خۆمان. داوینی لی به‌لادا ئه‌کا نیوه‌شه‌و ئه‌گاته‌وه‌ مال. ژنه‌که‌ی له‌خه‌و خه‌به‌ر ئه‌کاته‌وه‌ ئه‌لی: «کچی، ئیمشه‌و جه‌ژنه‌ هه‌لسه‌ هه‌ر له‌ئێستا‌که‌وه‌ پلاوه‌که‌ لینی». ژنه‌ ئه‌لی: می‌رده‌که‌ هه‌ر دوینی له‌دوای تو مه‌لایه‌ک هات فه‌رمووی ئیم‌پۆ جه‌ژنه‌. ئیتر هه‌موو ئاوبی کردیان به‌جه‌ژن و منیش دوینی پلاوم کرد. به‌لام وامزانی سندان ئه‌خۆم به‌بی تو. کابرا هه‌ناسه‌یه‌کی هه‌لکیشا و به‌مجۆره‌ له‌ هه‌ر دوو جه‌ژنه‌که‌ بوو.

- فه‌را میرزا - حاکمی سنه‌ - خه‌رج و باجی له‌ هه‌ورامی ئه‌سه‌ند. ره‌وشتی ئه‌و ده‌وره‌ش وابوو پیاویکی به‌گالۆکیکه‌وه‌ ئه‌نارده‌ سه‌ریان؛ ئه‌وانیش هه‌موو باجه‌که‌یان کۆ ئه‌کرده‌وه‌و ئه‌یاندايه‌و ئه‌رویشت.

سالتیکیان له‌ شاری هه‌ورامان بۆ ئه‌وه‌که‌ کابرای گالۆک به‌ده‌ستیان نه‌یه‌ته‌سه‌ر، هه‌ر له‌ پێشه‌وه‌ پاره‌که‌یان کۆکرده‌وه‌و دایان به‌ به‌له‌پا که‌ خیرا ببیا بۆ فه‌رامیرزا. پاره‌یه‌یان نارد و که‌چی کابرای گالۆک به‌ده‌ستیش هه‌ر هات. وتیان بابه‌ پاره‌مان ناردوه‌. ئه‌ویش به‌م قسانه‌ وازی نه‌هینا، پینچ شه‌ش پیاوی ئا قلی بال به‌ست و له‌گه‌ل خۆی بردنی بۆ سنه‌ بۆ لای فه‌را میرزا. فه‌را میرزا لی پرسین، ئه‌وانیش وتیان قوربان به‌ «به‌له‌پا» دا خه‌راجه‌که‌مان ناردوه‌. که‌ چوونه‌ بنج و بناوانی به‌له‌پاوه‌، ئه‌مه‌ که‌رویشکه‌؛ تومه‌ز ئه‌مه‌ چوون پاره‌که‌یان به‌ستۆته‌ پشته‌ی که‌رویشک و پینان وتوو ئه‌م پاره‌یه‌ به‌ره‌ بۆ خان و که‌رویشکیان به‌ره‌للا کردوه‌ به‌و نیازه‌ پاره‌ی به‌ری.

فه‌را میرزاش ئه‌لی با پینین تاکیان بکه‌ینه‌وه‌ بزانی ئه‌مه‌راست ئه‌که‌ن یا درۆ؟ هینایان می‌ژه‌ره‌شه‌کو و قالۆچه‌یه‌یان تیکه‌لاو کرد و خه‌ستیان به‌رده‌ستیان که‌به‌یخۆن. ئه‌وانیش لێی کۆ بوونه‌وه‌. قالۆچه‌کان هه‌ر یه‌که‌ به‌لایه‌کدا ئه‌رویشتن. هه‌ندیکیان خه‌ریکی خواردنی می‌ژه‌ره‌که‌ بوون، چونکه‌ نه‌ئه‌رویشت. یه‌کیکی ژیرترین تیا بوو وتی: یانه‌ت ویران بۆ، پاداری گێردی، بی پا مال و ویمانن. ئنجا فه‌را میرزا وتی: باه‌راست ئه‌که‌ن پاره‌که‌یان داوه‌ به‌له‌پاوه‌ به‌ره‌للای کردن. که‌رویشکیش له‌ و لاوه‌ خوا ئه‌یزانی پاره‌ی له‌کوی فری دابوو.

- هه‌مزاغای مه‌سه‌ره‌ف شه‌ویک چه‌ند پیاویکی گه‌وره‌ له‌ دیواخانه‌که‌یا ئه‌بن. ئه‌ویش خزمه‌تکاریکی ئه‌بی پتی ئه‌لی: رۆله‌، سه‌هینی پتوێسته‌ ئه‌بی تا «گور گه‌ده‌ر» بچی. گورگه‌ده‌ره‌یش دیی هه‌مزاغا ئه‌بی. کابرا به‌یانی زوو به‌بی ئه‌وه‌ بچی له‌ ئاغا بیرسی ئیشی چیه‌، ملی ریگا ئه‌گرئ و ئه‌چی بۆ گورگه‌ده‌ر.

کویخاکە ی گورگە دەریش - کە خزمە تکاری ئاغا ئەبێ - پیاویکی عەتتیکە ئەبێ. لە کابرا ئەپرسی خیرە واهاتووی؟ ئەلێ: بەخوا ئیمشەو گەلێ مێوانمان هەبوو، ئاغا فەرمووی پتویستە بەیانی بچی بۆ گورگە دەر، ئیتر مینیش بەیانی زوو هەلسام و هاتم. کویخاش تینەگا کە ئەم کابرایە دیارە زۆر عاقلە ئەلێ: باوکم وەختی خۆی ئاغام بە منی فەرموو هەر وەخت پیاویکی ئازام نارد، باگر دیتتیکێ بەرد لەسەر بانی مزگەوتە کە یا بەگوریس بیهستە بە کۆلیەو بە با بۆم بینی؛ چونکە ئەگەر بە و لاخ ببنن دوور نییە لەرێ گۆڕێ و لاخە کە بکەوی و باگر دیتە کە بشکێ. ئیتر رۆی.

دوایی کویخا باگر دین لە کۆلی کابرا توند ئەکا و خۆشی لە گەلی دیت. ئیوارە ئەچنە مالی ئاگایان. هەمزاغا کە ئەمە ی چاوی ئەکەوی زۆر پینتە کەنێ و کابرا خەلات ئەکا کە ئەم بەزمە ی بۆ ناوە تەو. بە و لاخ تیکیشدا باگر دیتە کە لە گەل کویخا ئەنیریتەو بە بۆ گورگە دەر.

- کابرایەکی خەلکی دێی «باخیان» ناوی حەسەن مەنگورێ بوو، لەسەر پیاو کوشتن بۆ پازرە سال خرابوو بەندیخانە. شەش سال بوو لە بەغدا حەیس بوو، رۆژیک پیاویکی باخیانی ئەچیتە دێ «قەرەنگوێ» تەماشای ئەکا پیاویکی پینەچی دانیشتوووە کەوش پینە ئەکا، بەلام زۆر شیوێ لە «حەسەن مەنگورێ» ئەچێ. دیتەو بە بۆ براکە ی حەسەنی ئەگێریتەو ئەلێ: پیاویکی و لە قەرەنگوێ پینەچی، هەر وەکو حەسەنی براتان وایە. ئەویش دەست بەجێ سێ چوار کەسی تر لە خزمی خۆیان هەلنەگرێ و ئەچیتە قەرەنگوێ تەماشای پینەچی ئەکەن. ئەلێ: حەسەن: ئەلێ: «باوکم من ناوم ئەحمەدە؛ ناوم حەسەن نیە». ئەوانیش ئەلێ: «تۆ خۆت لە ئیمە مەگۆرە؛ تۆ حەسەن مەنگورێ و لە حەسەنە راتکردوو. لە ترسی حوکومەت راستی نالێ، هەلسە بچینەو سەر مال و دەو لەت و ژنی خۆت».

هەر چەند کابرا مل پینچی و قنگەجرێ ئەکا و سویند ئەخوا من حەسەن نیم، ئەلێن خزمە ئیمە دور ناسین. تۆ هەر حەسەنیت، گۆیا ئەبێ ئیمە خزمی خۆمان نەناسینەو؟

بەزۆر لە گەل خۆیان ئەبێن بۆ باخیان. خەلکی دێی هەموو لە مالی حەسەن مەنگورێ کۆ ئەبنەو و هەموویان بریاری لەسەر ئەدەن کە ئەم پیاو حەسەن مەنگورێ. گورج تەفەنگێ قۆناغ خەر و دەمانچە یەکی پەرە بەلۆی ئەدەن، جلی بۆ ئەکەن و شەوی ئەبخەنە باخەلی ژنی حەسەنەو. بەیانی ژنە کە ئەلێ: خواھەلناگرێ! ئەم کابرایە من بە حەسەنی نازانم. براو خزمەکانی حەسەن ئەیانگوت: تۆ ئاخۆ حەزرت لە کێ کردوو، ئیمە قاییلە کەسی خۆمان نەناسین؟

بهم جوړه مانگیک کابرا گل ټه خواته وه، هه موو مالی حسه ن به ژنه وه ټه یدنه دهستی. هه تا روژیک کابرا هندی پاره‌شیان ټه بن، به تفهنگ و ده مانچه و شت و مه که وه هه لټه گری و شانی پیا ټه کاو ټه روا. ناخری له دواى دوو سالیگ حسه ن مه نگوری راسته قینه له چه پسخانه بهر بوو هاته وه چووه سهر مالی خوئی. حه مه به گی حاجی ره سوول به گ ټه یوت ټم حسه ن مه نگوریه خوئی و ژنه که ی مابوون و مالیان له دئی «جونبلاخ» بوو؛ من هه ر دوو کیانم ټه ناسی.

- له مهرگه سئ چوار کهس له به گزاده کان دانیشتبوون باسی زه مانى پیشوویان ټه گتراهه وه. «عه ولابه گ» یان وتی: نه پیاوی گه و ره وه کو گه و ره کانی جارن، نه پیاوی نازاش وه کوو پیشینه کان نازان. سالیگ یوزباشیه کی ره دیف له مهرگه بوو. مالی له گه ره کی «کانی سهردهشت» بوو. [...] حه مه به گ فهرموری به گزاده ټه وه پیاویکتان نیسه ټم کابراهه بکوژی؟ خو ټه گهر وه هه بمینی سالیگی تر ژنه کانیشتان قاف ټه کا. ټیتر مه حموو به گی شاخولکه هه لسا تفهنگیکی ټه ره قه ی سهر و قنگ برنجه ی به دهسته وه بوو لئیدا رویشت. قهت سه عاتیکی پینه چوو، دیوه خانه که بلاو نه بوو بووه هاته وه وتی: غولامی سهری حه مه د به گم و دهستی ماچ کرد. سبهینی که هه لسا ین یوزباشیه که کوژرابوو. ټیتر خواهه قه حه مه د به گیش گولنجه یه کی شیرداخی کرد به خه لاتی مه حمو به گا.

- مه لاسالهی ټه ره مار ټه بن، پیاویکی زور به ناو بانگ بوو. له ره زه هه نجیره که یا ټه نها یه ک هه نجیری گه یشتوو ټه دوزیته وه، گورج بهر چنه یه ک ټه هینی ټه هه تا نیوه ی گه لای تی ټه کهن؛ ټنجا هه نجیره که له ناو گه لاکه دا دانه ئی و له سه ریشیه وه هه تا بهر چنه پر ټه بن، گه لای تی ټه کاو ټه یگری به کولیه وه به دیاری ټه یا بو «سلیمان پاشا».

وا ری که وتبوو پاشاش هه ر چ پیاو ماقوول و گه و ره ی بابانه، له لای دانیشتبوون. پاشا ټه لی: مه لا ټه وه چیه به کولته وه؟ مه لا ټه لی: قوربان هه نجیره ټوبه ره یه بوم هیناوی. پاشا ټه لی: به خیربی! هه لی بیچره با هه ر یه که دانه یه کی لی بخوین و ټوبه ره یه به له زه ته. مه لا بهر چنه هه لټه پچری هه ر گه لا ده ردینی تا ناخری تا قه هه نجیریک به دهسته وه ټه گری ټه لی: فهرموو پاشا. ټه لی: ټنجا مه لا من ټه وه چی لی بکه م؟ مه لا هه نجیره که جوان

جوان پاک ئەکا و ئەبخاتە دەمیەو و ئەبخوا ئەلێ: پاشا ئاواي لێ بکە. پاشا قاقا دەست ئەکا بە پێکەنین و ئەلێ: سەد قەرانی هەقی هەنجیرە کەو سەد قەرانی هەقی خواردنە کەمی بدەن بەمەلا.

- عەولای پاشای بابان رۆژیک لە وەزیرە کەمی خۆی توورە ئەبی و ئەلێ هیچ کەس نابێ هاتوچۆی بکا. کابرا شەویک بە دزیەو و ئەچیتە مالی دۆستیکێ کە لە هەوێ لا خۆی هیناویەتە پێشەو. هەر چەند بانگی ئەکا دەرگای لێ ناکاتەو. بانگی ئەکا ئەلێ: تکتات لێ ئەکەم هەر ئەوێندە وەرە ئەو دیو دەرگا کە منیش لە دەرەو وە کایەتیکت بۆ ئەکەم، ئیتر ئەرۆم نامەوێ دەرگام لێ بکەیتەو. کابرا دێت لە دیوی ژوورەو لە پشت دەرگا ئەوێستێ و ئەلێ: فەرموو بزانی هە کایەتی چیم بۆ ئەکەمی؟

وەزیر ئەلێ: «کابرایەک بوو دوو ژنی هەبوو، یەکیکی سپی و جوان، یەکیکی رەش و ناشیرین. قەت نەئەچوو و مالی ژنە ناشیرینە کە بنوێ. شەویک لە گەل ژنە جوانە کە شەری ئەبی. ژنە کە سویندی لێ ئەخوا ئەلێ نابێ لەم مالی رۆژ بکەیتەو. ئەویش ئەچێ بۆ مالی ژنە کەمی تری. ژنە ناشیرینە کە ئەپرسی ئەو چلۆن بوو ئیمشەو هاتی بۆ ئیتر؟ ئەلێ: بەخوا لە گەل ژنە کەمی ترم شەرمان بوو؛ منیش هاتووم بۆ لای تۆ. ئەویش ئەلێ: ئەو لەو لاوە دەرمان کردووی بۆیە هاتوویتە لای من؛ سا بەخوا منیش داتناکەم و نایەلم لێرە بنووی و دەرگای لێ ناکاتەو. کابرا ئەلێ: «ژنەپەش، خوا رووی ژنە سپیە کەم رەش بکا کە هۆی منی خستە تۆ تۆش دەرمان ئەکەمی».

- کابرایەکی پاوهیی لە دیه‌کەمی خۆیان دیتە دەرەو بە نیازی سوالکردن. ئەگاتە قەراخ ئاوابی چاو ئەنوقینی و دەست ئەکوێ بەردیکی گەورە هەلنەگری. ئینجا روو ئەکاتە ئاسمان و ئەلێ: «خوایه! تۆ ریشیکێ پان و زمانیکێ لووسم بدەری ئیتر رزقی خۆم لە سەر خۆم. شەرت بێ تا بە گرانیەتی ئەم بەردە پارە نەینەمەو، نەینەمەو».

- کابرایەکی کورد کورپیکێ منالی خوشکەزای لە گەل ئەبی. بەریبۆاری شەویک ریبان ئەکەوێتە ماله گۆرانیک. ماله ئەو شەو نەیسکینە بە نوکیان ئەبی. کورپە ئەوێندە ئەخوا هەتا لە لووتی دیتەو. شەو کە ئەنوون لە نیو شەوا تەقەبەک دی، کابرای کورده ئەلێ ئەوێچی

بوو؟ کوره که ئەلن: «خاله هیچ نەبوو، ئەوێ من بووم شەقم برد». تومەس نوکە که تلیساوہ تەوہو تەقاندووہ تی.

- ئاواہیە ک لەو بەر کێوہ کاوانیانہ بوو. پیاویکی تەمەلی تەوہزەل لەویدا بوو، بانگیان کرد وتیان: گاوانیہ کەمان ئەکە یان نە؟ وتی: «ئەگەر کەریکم بۆ کورتان بکەن سواری بم، ھەمانیہ کم میوز بەدەنی لە بەردەمما داینیم بیخۆم، مندالیکیشم لەگەڵ بنیرن ئەگەر گاگەلە کہ بلاوہی کرد بۆم کۆبکاتەوہ، بۆچی نایکەم».

- سێ جەردەلە شیبویکا تووشی پیاویک بوون کەریک و ھەندێ شتومەکی پێ بوو. گرتیان رووتیان کردەوہ. ھاتن برۆن تەماشایان کرد وا خێلێکی جاف لەو نزیکانەوہ دەواریان ھەلداوہ. وتیان: ئەگەر کابرای رووت کراوہ ھاوار بکا خۆ ئەم ھۆبەییہ ئەمانگرن. ھاتن ھەردوو قۆلی کابرایان بەست و سواری کەرەکە ی خۆیان کرد و بەناو مالەکانا بردیان. کابرا ھاواری کرد خەلکینە بۆ خاتری خوا ئەمانە جەردەن؛ رووتیان کردومەتەوہ چاریکم بکەن. یەکنێ لە جەردەکانیش ئەیوت: «خوا بکا تۆ چاک بیستەوہ قەیناکا با ئیمە جەردە بین».

خەلکی ئاواہیە کە پرسیان ئەمەچیە؟ جەردەکان ئەیانوت: «قوربان! ئەمە برامانە. سێ چوار شەو لەمە پێش چوو بووہ سەر کانی دەستیان لێ وەشاندوہ و شیت بوہ. ئیمەش ئەبەییەن بۆ سەر "میری سوور"». خەلکە کەش وایان زانی ئەمانەراست ئەکەن. ھەر چەن کابرا ھاواری ئەکرد و سویندی ئەخوارد کہ خەلکینە ئەمانە ریگرن و رووتیان کردومەتەوہ ئەوان ھەر ئەیانوت: «خوا و میری سوور شەفات بەدەن». بەم جۆرە تێبەرین تا دوور کەوتنەوہ. کابرایان بەرەلا کرد و گویدرێژ و شتومەکە کەیان برد و بەبێ ئارەق دەرچوون.

- کابرایەکی کورد چوو بوو بۆ بەغدا. کہ ھاتەوہ خزم و دراوسێ ھاتن بۆ لای. لەدوای بەخێر ھاتنەوہو چاک و خۆشی، لێیان پرسی دەنگ و باسی بەغدا چیە؟ کابرا برابریکی ھەبوو ناوی بارام بوو، پێیان ئەوت «بالک». ئینجا لە جوابی خزماندا وتی: «بەخوا عەشرەت دەنگ و باسی بەغدا هیچ نیە، بەلام شۆرەت ھەر شۆرەتی بالکی برامە بەبازارا بەکۆلانا ھەر چی ئەروا ھەر ئەلن، بالک، بالک».

- پیاویکی دەوله‌مەند ئەسپینکی چاکی هەبوو، وون بووبوو. جارچی بۆ گرت که هەر کەس بیدۆزیتەوه سەد قەرەن موزده وەر بگرێ. کابرایەکی کورد بە پەلەپەل چوو وتی: «ئاغە ئەسپی جەنابت گۆم بووهو راستە فەرمووتە هەر کەس بیدۆزیتەوه سەد قەرانی ئەدەمی؟» ئاغەوتی: بەلێ ئیشەللا دۆزیوتەتەوه. کابرا وتی: «نەخیر نەمدۆزیوتەتەوه هەر بۆی ئەگەر ئیم بەلام هاتوومەتە خەزەمت بەلکە پێشەکی بەنجا قەرانیکم بەدەیتی، هەتا بەخیر ئەیدۆزەوه».

- ئەم قەسەش بە لەسەر قەسە کوردیەکان بێ ئەلێ:

رۆژیک کابرایەک لە ئەستەمۆل ئەچیتە ئیدارەخانە ی رۆژنامە یەکی بەیانی. بە مودیرە کە ئەلێ: دوینی رۆژنامە کەتان مردنی منی نووسیوو، سەرم سەرما نازانم بۆچی بەدرۆ ئەوه تان نووسیوو؟ مودیرە کە ئەلێ: «غەزەتە ی ئیمە بەدرۆ هیچ نانووسی. ئەگەر خەبەرێکی وا ناخۆشی نووسی، هەلبەت راستە». کابرا ئەلێ: چلۆن راستە؟ ئەمەتە لەبەر چاوت ساغ و سەلیم راوه ستاوم. پێویستە هەر ئەمرۆ لە رۆژنامەدا ئەو خەبەرە ی دۆزیتان بەخەنە درۆوه. مودیر ئەلێ: «لیم ببووڕە ئەمە ی تو ئەفەرمووی ری ناکەوی؛ چونکە رۆژنامە ی ئیمە هەر شتی راست نەبێ ناینووسی و ئەگەر خوا نەخواستە خەبەرێکی درۆیشی نووسی خۆی نایێ خۆی بەدرۆ بخاتەوه».

کابرا ئەلێ: چلۆن؟ ئە ی پیاویکی زیندووی زل و زەلام بە مردوو نیشانەدان مەعنا ی چیە؟ مودیر ئەلێ: «بابە پتی ناوی تەگبیریکم دۆزیوتەوه بەو جۆرە زیندووت ئەکەینەوه». ئەلێ: ئا بزانی تەگبیرە کەت چیە؟ مودیر ئەلێ: «ئیمە وەکو ئەوانە ی کە ئەمرن مردنیان ئەنووسین، ئەوانەش کە تازە لە دایک ئەبن ئەوانیش ئەنووسین. ئینجا لە رۆژنامە ی بەیانماندا لە گەل ئەو منالە تازە بووانە ناوی تۆش ئەخەینەناوهوه». کابرا بەم قەسە یە رازی ئەبێ و ئەروا.

- جاریک لەسولەیمانی فەقییەکانی مزگوتی گەورە تانجیەک راو ئەنێن هەتا ئەیکەن بە ژووری مزگوتە کەدا. لەوی هەموو قایی و پەنجەرە ی لێ دانەخەن و سەگ بەحەساری پتی ئەکەن. تانجی هەموو مزگوتە کە پیس ئەکا و لە ترسانا ئەپەریتەوه سەر مەنبەرە کەو دەست ئەکا بەقوورە قوور. ئەو ئەقوورپتی و فەقیەکان بۆی ئەسیننەوه.

لەم هەرا هەرایە مجەورە کە ئەچی خەبەر ئەدا بە «سەید ئەحمەدی بابەزە سوول» کە فەقیەکان سەگیکیان خەستۆتە ژووری مزگوتە کەو سەگ بەحەساری پتی ئەکەن.

سەید ئەحمەدیش توورپە ئەبێ و دار عەساکە‌ی ئەگرێ بە دەستە و دەیت بۆ فەقیەکان لێیان بدات.

فەقی که ئەزانن وا سەید هات، ترسیان لێ ئەنیشی. یەکیکیان قومار باز ئەبێ ئەلێ ئیوه لێگەرین ئیستە من چاری ئەم ئیشە ئەکەم.

سەید دەیت و ئەلێ: «هە‌ی وا والێ کراوینە! ئەوه چۆن سەگتان کردووە ژووری مزگەوتە و هە؟» ئەو فەقیەیان ئەچێ بە پیریە و هە ئەلێ: «قوربان، بەسەری تۆ سەگ نەبوو تانجی بوو». ئیتر سەید سارد ئەبیتە و هە ئەلێ: «تۆ خوا تانجی بوو؟ سا وە لالا لام وا بوو سەگ بوو، کەواتە دیارە مەجە و هەره قومار بازە که درۆی کردووە». فەقیش ئەلێ: «نە وە لالا قوربان تانجی بوو».

– ئەم قەسەش هەر لە ناو کوردا ئەگیریتە و هە ئەلێ:

موسولمانیک و جوولە کە یەک و گاوریک چوونە بەر دەرگای بەهەشت و یستیان بچنە ژوورە و هە. قاپیوانە کە‌ی بەهەشت لە موسولمانە کە‌ی پرسێ ناوت چیە؟ وتی: «مەمەد». پتی وت فرموو بچۆرە ژوورە و هە. لە گاوریە کە‌ی پرسێ تۆ ناوت چیە؟ وتی: «بە ترۆس». وتی: «یاللا دواوە، رینگە نبیە». لە جوولە کە‌ی پرسێ تۆ ناوت چیە؟ وتی: «قوربان شە لەمۆی خزمەتکارت». وتی: «یاللا دواوە دواوە دەموو فلقت خواتە و هە».

لە پاشا جوو بە گاوریە کە‌ی وت: وەرە ئیستە من ئەتەمە ژوورە و هە. چوو گۆنیە یە کە‌ی هینا گاوریە کە‌ی تیخت و دای بەسەر شانیا چووە و بۆ بەردەرگای بەهەشت. دەرگاوان لێ پرسێ ئەو چیە؟ وتی قوربان کیسە و سەبیلی مەمەد لێ بەجێ ماوە بۆی ئەبەمە ژوورە و هە». ئینجا وتی باشە بچۆ بۆی بەرە.

– حەسەبی لوتە هەبوو لە سولەیمانی زۆر حەزی لە زەماوەن و هەلپەرکێ ئەکرد. لەرزۆکیش بوو که ئەبیست شاییک لە سەر شەقام هەیه، ئەم سەر بە بیان لە لەرزە لەرز لە مەلکەندیە و هە بۆی بەرێ ئەکەوت تا ئەچوووە سەر زەماوەنە که ئەوان لەنیووی ئەبوونە و هە. کەچوووە ئەوی ئەوا هەلپەرکێ. ئەم خەریکی پشتینە کە‌ی ئەبوو ریکی ئەخت بە دەمیشیە و ئەیوت: «دە‌ی برانم دە‌ی خەریک بن وا هاتم ئیستە بۆتان گەرم ئەکەم». که لە پشتینە کە‌ی ئەبوووە خەریکی ریکخستنی فەقیانە کە‌ی ئەبوو. لەبەر ئەو لەرزۆک بوو، بۆی ریک نە ئەخرا. بەم بونە و هە ئیجگار زۆر پتووە ئەبوو. تا ئەم ئەمانە‌ی ئەکرد شایی لێ ئەبوو و هە

خەلکەکه بلاوەیان لێ ئەکرد؛ ئەمیش بە هەناسەی سارد ئەگەراییەوه. قەت بۆی رێ ئەکەوت
جاریک بەزەماوەنیکا بگات.

- مەلایەک لەو کۆیستانە ئەچیتە هەر دیبەک لەپاش شەش حەوت رۆژ بار ئەکاو
ئەروا. ئیتر هەر بەوهدا را ئەگا بارکا و کۆچ و باربخا. لە ئاخر دوو گویدریژی ئەبێ. شت و
شاتالی مالهەکی ئەنن لەگویدریژیکیان و مەلا ژن و بیسکەکش ئەخاتەسەر ئەویکەیان و
دێ بەدێ ئەسووریتەوه.

ئەچیتە هەر ئاواپیەک لە قەراخ ئاواپی ئەپرسی ئەم ئاواپیە مەلای هەیه؟ ئەگەر وتیان
هەیهتی، ئەوا هیج، بە بێ ئەوەلا بەدا لێ ئەدا ئەروا؛ خۆ ئەگەر وتیان نیەتی ئەوا ئەدا.
رۆژیەک بەسەر لاجانا ئەهاتە خوارەوه رێی کەوتەگوندیک. پرسى ئەم گوندە مەلای
هەیه؟ وتیان نە. وتی کەواتە چار نیە، ئەبێ بێم بەمەلای ئەم گوندە. کۆچ و باری خست و
خەلکی ئاواپیەکە لێی کۆبونەوه وتیان: «بابە ئیمە مەلامان ناوی». وتی: «کۆرە ئیوه قسە
سەیر ئەکەن مەلامان ناوی یانی چی؟ من واجب بوو لەسەرم ئەبێ دانیشم. جا ئیتر با ئیوه
هەر بلێن مەلامان ناوی».

- کابرایەک لە پاش نیوہشەو بەناو شارا ئەسووراییەوه، پاسەوانەکان هاتن گرتیان وتیان
تۆ دزیت. وتی: باوکم من دز نیم، بەلام نامەوی بچمەوه مالی خۆم. هەر چەن قسە
کەلکی نەبوو، بردیان بۆ بەندیخانەو ئەو شەووە حەپسیان کردو بەیانی بردیانە لای قازی.
قازی وتی: تۆ بۆچی ویستوتە دزی بکە؟ ئەویش وتی: «جەنابی قازی من دز نیم بەلام
نیو سەعات مۆلەتم بەدەو پیاویکم لەگەل بنێرە ئەچمە مالهەکی خۆم و ئەگەر پیمەوه. ئەو
وەختە چیم لێ ئەکەی لێم بکە».

قازی وتی باشە و پیاویکی لەگەل نارد. کابرا چووەوه مالهەوه. ژنیکی زۆر ناشیرینی
هەبوو وتی: «ژنەکە هەستە خۆت کۆ کەوه بابچین». ژنە کەوتە تەکی و چوونەوه بۆ لای
قازی. کابرا دەستی برد پەچەي ژنەکەي هەلداپەوه وتی: «جەنابی قازی یەکی ئەمە ژنی بێ،
نەوێک تا نیوہشەو بەلکو تا بەیانیش ئەچیتەوه بۆ مالهەوه؟» قازی کە ئەمەي بیست و
ژنەکەي چاوپیتکەوت بەرەلای کرد.

- کابرایه‌کی کورد له دهشتیکا تووشی به‌گزاده‌یه‌کی جوانی راوچی ئەهین. بازیکێ به سەر ده‌سته‌وه‌یه‌و دوو تانجی له‌پیشه‌وه. شیوه‌ی کابرای زۆر به‌لاوه جوان ئەهین، دیته‌وه له ماله‌وه ئەه‌ی‌گێریته‌وه ئەلێ: «له‌و ده‌سته‌و تووشی بینایی‌چاوان بووم. جوره‌ییلی له‌سەر ده‌سته‌وه‌و هه‌نکیر و مونکیریش له‌پیشه‌وه هه‌لقون هه‌لقونیان بوو».

- هه‌ماغای باغلوچه خزمه‌تکاریکی ئەهینێ ئاغه‌ژن ئەهینێرێ بۆ بۆکان بۆلای هه‌نا جوو هه‌ندێ شتوومه‌کی ژنانی بۆ هینێ. کابرا تا ئەه‌چیته‌ بۆکان و لای هه‌نا، له‌فیکری ئەه‌چیته‌وه که بۆچییان ناردوه. هه‌ر چه‌نده هه‌نا لێ ئەه‌رسی بۆچی هاتووی که‌لکی نابێ ئەه‌گه‌ریته‌وه. ئینجا دین پاره‌که‌ی بۆ ئەه‌سته‌ گۆشه‌ی ده‌سه‌سریکه‌وه ئەه‌ده‌نێ. بێ ئەلین له‌ریگادا هه‌ر بلێ: «خه‌نه‌و و سمه‌و هه‌نایی» ئیتر له‌فیکرت ناچیته‌وه. ئەه‌میش دیت و له‌ریگه‌دا ده‌سه‌سری هه‌له‌سه‌وورینێ و هه‌رکه‌س قسه‌ی له‌گه‌ل ئەه‌ر ئەلێ: «خه‌نه‌و و سمه‌و هه‌نایی». به‌مجۆره دیته‌ بۆکان و به‌ناو شار هه‌له‌ه‌ه‌په‌رێ تا ئەگاته‌ لای هه‌نا جوو. ئیتر هه‌نا تی ئەه‌گاو به‌ری ئەه‌.

- حاجی برایماغای عه‌نبار له‌گه‌ل هه‌مه‌ره‌حیمی خزمه‌تکاریا ئەه‌چه‌سابلاخ. جمعه دادیت و ئەه‌چن له‌مزگه‌وتی سوور نوێزی جمعه ئەه‌کن. ئەه‌گه‌ریته‌وه بۆ عه‌نبار. برایماغا له هه‌مه‌ره‌حیم ئەه‌رسی: «ئه‌رێ هه‌مه‌ره‌حیم نازانم چ رۆژیک بوو له‌مزگه‌وتی سوور نوێزی جمعه‌مان کرد؟» هه‌مه‌ره‌حیمیش تۆزێ فیکری بۆ ئەه‌کاته‌وه‌و په‌نجه‌یه‌کی خۆی ئەه‌نیته‌ سەر لیوی و له‌پاشا ئەلێ: «وه‌للا ئاغه‌ لام وایه رۆژی سێ شه‌نبه‌ بوو». ئاغاش ئەلێ: «به‌گۆرێ بایم راست ئەه‌که‌ی وا منیش که‌وته‌وه بیرم».

- دیناریکم لای مقدم ئەه‌مین رواندزی بوو، نه‌یه‌دامه‌وه. رۆژیک دانیشتیبوین ده‌ستی کرد به‌قسه‌ کردن و من ه‌یچ ده‌نگم نه‌کرد. وتی: بۆچ ده‌نگ ناکه‌ی؟ وتم: چارم ناچاره، تا دیناره‌که‌م ئەه‌ده‌یته‌وه هه‌ر شتیکی بلێت ده‌نگ ناکه‌م. ئەه‌مین ئەه‌می تۆزێ پێ خۆش بوو، ئیتر له هه‌ر شوێنیک دانه‌نیشتین به‌ ئاره‌زووی خۆی ده‌ستی ئەه‌کرد به‌قسه‌ کردن. منیش یان ئەموت وایه وه‌یان ه‌یچ ده‌نگم نه‌ئه‌کرد.

رۆژیک له‌به‌غدا له‌ کۆریکا دانیشتیبوین. خانوێکی هه‌بوو دابووی به «سه‌عه‌دغه‌هیم» و له‌ سەر خانووه‌که‌ تۆزێ تیکچوو بوون. تووره بووبوو ده‌ستی کرد به‌قسه‌ کردن وتی: «من

پیاونیم. دیاره زۆر خراپم، ناجنسم، ئەگەینا چۆن خانوو ئەدەم بە سەعیدفەهیم؟ منیش هیچ سێ و دووم لێ نەکرد وتم: «ئەشەنویبلا راست ئەکەی». ئەمیش بە مۆریکەووە سەیریکی کردم و دەستی کرد بەبالیای وتی: «ها ئەووە دینارەکەت و هەستە؛ برۆ من شایەتی وام ناوی».

سالیکی لە بەغدا بوو دائەرەیکم نووسی کە بیست روژ ئەچم بوو دەرەووە. ئەوا ئەحمەد حەسەن ناوم لەشوینەکەیی خۆم دانا بە وەکیل و لێمدا رویشتم و هاتمەووە ئەم کاغەزە کەوتە مخابراتی رەسمیەووە. لەپاش بیست روژی تر کاغەزیکیان لەلایەن دایەرەووە دامی نووسرابوو: «مانع نبیە ئەم سەفەرەت بکەیت، بەلام لەبەر ئەووە وەکیلەکەت هێشتا ئێسباتی ئەهلیەتی نەکردوووە ئەبێ وەکیلیکی تر دابنیت». منیش وتم: «کەواتە ئەم سەفەرەناکەم».

- مەلا محەمەدی شمیرانی روژی جومعەیک لەخانەقی ئەچیتە سەر منبەر خوتبەیی جومعە ئەخوینتێتەو؛ شیخ عومەری دەکەش لەوێ ئەبێ. لەو کاتەدا کەمەلامحەمەد خەریکی خوتبە خویندەنەووەکەیه، شیخ عومەر -کەلەبەر منبەرەکە دانیشتبوو- بە دزیەووە کۆشی خۆی ئەگرێ و پێشانی مەلا محەمەدی ئەدا. مەلامحەمەد هەر لەناو خوتبەکەدا ئەلێ: «بەفەخری ئەالم! خۆت کەری خۆت کەری!»

- مەلاعیسای هەرتەل سێ قەرانی بەلای ژنیکەووە ئەبێ لەئاواییەکەیی خۆیان؛ هەر داوای لێ ئەکاو پێ ناداتەووە. روژیک مەلا لەسەر دەرزه، خەریکە دەرزه بەفەقیەکانی ئەلێ سەیر ئەکا ژنەکە و مالی بارکرد و ئەروا. ئەمیش هەر لە دەرزهکەدا بانگ ئەکا: «ژنەکە! ئافرەتی چاک بە سێ قەرانهکەم بدەرەووە. ئەوا تۆ ئەرووی ئێتر لەکۆی لیت بسینمەووە؟» ژنە گۆی ناداتی و هەر ئەروا. خێرا مەلا عیسا هەلئەستێ هەرا ئەکا بەشویتیا. لە دواووە سێ کوتی پێوئەدا و ئەلێ: «دەبرۆ قەحبه! هەر کوتی لە باتی قەرانییک».

- کابرایەک هەبوو لە چوارتا «شیخ محەمەدی گۆمەلی» ناو بوو. دەرۆزەیی ئەکردو داوای لە هەموو کەسیک ئەکرد. هی واهەبوو روژی پیشووتر پۆلی پێدابوو، ئیمپرویش ئەچوو داوای ئەکردەووە. ئەویش ئەیوت ئەی دوینێ نەمداتی؟ ئەمیش ئەیوت: «دەک خوا بە زیادێ نەکا! هینەکەیی دوینیم لەسەر حساب ئەکەیی؟»

- کابرایه‌کی هه‌ورامی له‌شوینتیک دانیشتبوو هه‌روا قسه‌هاته سه‌ر ئه‌وه که ئیسته‌چیت و قوماش چۆنه‌و چۆن نییه. ئه‌ویش وتی: «ئیسته‌بابه‌تی خاس نه‌مه‌نه‌ن. من باوکم -خو‌اش بیامه‌رزۆ- کراسیکش جه‌مقال که‌رده‌ن حه‌ف سال جه‌به‌رش کرد (به‌دو به‌نجه‌ده‌ستی برد یه‌خه‌که‌ی گرت وتی) ئانه‌ش گجیه‌که‌شه‌ن».

- کابرایه‌کی «مایندۆلی» تفه‌نگیککی ساچمه‌ی ئه‌بی، هه‌لیئه‌گرئ بچی بۆ راو. ژنه‌که‌ی لئ ئه‌پرسی: پیاوه‌که‌ ئه‌وه بۆ کوئ ئه‌چی؟ ئه‌لئ ئه‌چم به‌لکوو که‌ویک بکوژم. ئه‌لئ: ئه‌ری وه‌للا بچۆ که‌ هیئاته‌وه‌ سنگه‌که‌ی بۆ من. ئه‌لئ وه‌للا نایدەم به‌تۆ. سنگه‌که‌ی ئه‌بی بۆ خو‌م بی. ژنه‌ ئه‌لئ: سا وه‌للا ئه‌بی بۆ من بی. له‌سه‌ر نه‌مه‌ ئه‌بی به‌شه‌ریان، کابرا هیچ سی و دووی لئ نا‌کا تفه‌نگیک ئه‌نی به‌ ژنه‌که‌یه‌وه‌ هه‌موو له‌شی بریندار ئه‌کا.

- فه‌قیه‌ک ئه‌چیته‌ لای مه‌لایه‌کی مه‌ردۆخی ده‌رسی کتیبی جامی ئه‌خوینئ. دوو سالی پیه‌ ئه‌بی تا ته‌واوی ئه‌کا. مه‌ردۆخیه‌کان خو‌یان جامی ناخوینئ. که‌ لئ ئه‌بنه‌وه‌ مه‌لا لئئ ئه‌پرسی: کاکه‌ فه‌قی چۆن بویت له‌جامیه‌که‌دا؟ ئه‌ویش ئه‌لئ: «قوربان! -خوا راوه‌ستاوت کا!- ئه‌وه‌ی من هه‌م، ده‌رزی وا پوخت و جوانم نه‌خویندوه‌. جامی زانین هه‌روا ئه‌بی که‌ جه‌نابت ئه‌یزانی». مه‌لاش وتی: ده‌سا کاکه‌فه‌قی من له‌وه‌ختی خو‌یا جامیم نه‌خویندوه‌. فه‌قی تاسیک ئه‌بیاته‌وه‌و ئه‌لئ: «هه‌ی ئه‌حمه‌قی جاهل! که‌تۆ خو‌ت نه‌تخویندوه‌ بوچ به‌ منت وت و ئه‌مه‌ دوو ساله‌ هه‌ر شتی غه‌له‌تم پئ ئه‌لئ».

- کابرایه‌ک له‌شار ئه‌گه‌رایه‌وه‌ بۆ مال، له‌نزیک ئاواپی که‌ سه‌یری کرد قه‌ل فریککی سه‌یره. تووشی شوانه‌که‌ی خو‌یان بوو -که‌ بۆره‌یان پئی ئه‌وت- پرسی ئه‌ری بۆره‌ ئه‌و دالان گه‌رانه‌ چیه‌؟ وتی براهم ئه‌وه‌ به‌ سه‌ر که‌لاکی گه‌ماله‌بازه‌ی ئیه‌وه‌ کۆ بوونه‌ته‌وه‌. وتی: بوچ گه‌ماله‌بازه‌ تۆپی؟ وتی: ئه‌ری وه‌للا. وتی بوچی؟ وتی: ئه‌وه‌نده‌ گوشتی ماینه‌کولی خو‌اردوو. وتی: بوچ ماینه‌کول تۆپی؟ وتی: ئاری وه‌للا. وتی: بوچی؟ وتی: «وه‌للا برا نهرمه‌که‌ی مراوه‌یسی کاکه‌تیان لئ ناو. وتی: بوچی کاکه‌م چی لئ هات؟ وتی: حه‌مه‌وه‌یس کوشتی. وتی: له‌سه‌ر چی؟ وتی: له‌سه‌ر قنگی خاته‌ی خوشکت. وتی: خاته‌ی خوشکم بوچی؟ وتی: برا بیژم چی؟ بوختانیان پیه‌ کردوو. وتی: وه‌کیوه‌؟ وتی: خه‌لک و خوا بیژن وه‌منه‌وه‌».

- رهشهی مجهی نورهی سیته بهسهری ههمهوهن ههبوو خه ریکی جه ردهیی و پیاو خرابی بوو. روژیک قائمقام سئ زهفتیه ئه نیری بو نوره بیگرن. زهفتیه کان سوار ئه بن و ئه روڤن له قهراخ ئاواپیه که توشی ره شه ئه بن. ره شه لیٲان ئه پرسئ ئه وه بو کوئ ئه چن؟ ئه لین ئه چین ره شه ئه گرین. ئه لئ: جا ره شه به ئیوه ئه گیری؟ ئه لین پیمان ناگیری؟ ئیمانی ئه سووتینین. زهفتیه کان هه ره که گوٲیان لی ئه بی ئه مه ره شه یه له شوٲنه که ی خویان وشک ئه بن. ره شه ماین و تفهنگه کانیان لی ئه سینئ و به ره لایان ئه کا و خوی ئه گه رته وه بو ماله وه. دایکیکی ئه بی زه مزه می ناو ئه بی. بی ئه لئ: رو له! تو به مجوره بی په رواو سه رشیت بیت و کو له که س نه که یته وه، ئاخری یه کئ ئه تکوژئ و جه رگی منیش ئه سووتئ. کوری چاک به له سه ره کهری شه یتان وه ره خواره وه.

ره شه ئه م قسه یه ئه بیته، هه لئه کیشیتته خه نه جه رو ئه یدا له شلکه ی رانی خوی و خه نه جه ره دیوه دهر ئه چئ به زه وه یه که دا. به دایکی ئه لئ: «ده دایه وه ره که ری بی به سه ته وه. من که وا بم بزانه کئ ئه توانئ بیت بمکوژئ».

- ئه حمه دی عزیزاغا روژیک له سه ره سینئ دائه نیشئ نان ئه خوا. پشیله یه ک دی به دیار به وه ده ست ئه کا به میاوه میاوه. ئه م هه ره به شی ئه دا و ئه وه هه ره ئه لئ میاوه؛ له مه زور وه ره س ئه بی، هه ره هه لئه ستئ سینیه که ئه نیتته به رده م پشیله که وه خوی ئه چئ له وه لاره ئه لئ: «سه گباب! من میاوه، کرانباو گاو! من میاوه، ده بزانه تو به شی من ئه ده ی؟»

- ئه وه ره حیمی ههمه وهن بوئ گیرامه وه وتئ: باوکم ره شه یدی ناو بوو؛ پیٲان ئه وت ره شه ی عه زه ی ئه حمه ده لی سیته به سه ره؛ قسه قسه ئه برئ، سیته به سه ره تابه فه یه کی ههمه وه نن. پیٲنج برا هه بوون، ره شه، خه سه ره، حه سه ن، حه سین، غه فوور. ئه مانه گه وه ره ی تابه فه که بوون؛ ره شه ش گه وه ره ی ئه مان بوو. ده سه ته ی ئه مانه له ئاواپی «جافان» و «موله قه» له خوراوای چه مچه ماله وه دائه نیشتن، به لام خویان له به ینی دوو ئاواپیه که دا قه لایه کیان دروست کردبوو، له وئ بوون؛ ریگری و جه رده بیان ئه کرد.

ره شه -به ره حمه ت بی- له نوٲر و روژوودا زور قایم بوو؛ له گه ل شیخ و مه لاشا زور باش بوو. که مه لا یا شیخیک ببوایه، به یه کئ له براکانی ئه وت: «ئا کوره برؤ به رخئ له تالانیه که ی پار بیته سه ری بیره بو شیخ؛ ئه وه حه لاله با نانی حه رام نه خوا». میانه که ش

ئەيوت: مالی تالانی له کوی حەلاله؟ ئەيوت: «برا سالی بەسەرا سوورپاوه‌سەوه، ئیستە خاوەنەکی له‌فیکری چۆتەوه؛ حەلال ببو».

- کابرایەکی «سیوسینان»ی هەبوو دیوانەیان پێ ئەوت و مالیان له گوموتە بوو. رۆژیک له گەل شیخ حەمەسالحی گوموتە ئەگەریتەوه هەندێ شتومەکیان پێ ئەبن. له ریگەدا تووشی ریگر ئەبن. شیخ حەمەسالح له بنەزالیە کدا خۆی ئەشاریتەوه. جەردەکان دیوانە رووت ئەکەنەوه و ئیتر بە شیخ حەمەسالح نازانن. دیوانە دەست ئەکا بە پارانەوه لێیان ئەلی: «بیکەن بەخاتری ئەو شیخە لهو بنەزالیەدا وازم لێ بینن». بەخوا جەردە بە شیخ ئەزانن و ئەچن ئەویش رووت ئەکەنەوه.

- مەلایەک هەبوو پێیان ئەوت: «مەلا موسای کۆری مەلامەنسوور. رۆژیک دیت بە سەریا ئەلی ئەم ناوەی من درێژە، با کورتی کەمەوه. دینی ئەلی: مەلا با فەقی بی؛ موو نەبی خوری بی؛ سی زۆرە با پانزە بی. مەن با رەتل بی، سوور باش نییە، با بۆق بی. له ئاخرا ناوی ئەبی بە «فەقی خوری پانزە کۆری فەقی رەتل بۆق».

- کابرایەکی کرمانج له هەولێر بۆ ئیشی تەلاقی ژنەکی ئەیبەن بۆ لای قازی. ناویژیکەر ماوه‌ی کابرا نادەن قسەبکا، قازیش دیارەگویی بۆ راگرتوون. کابرا لەمە زۆر توورە ئەبی کە نایەلن ئەو قسە بکا. بە توورەبیکەوه ئەلیت: «دەخزمینە واز بینن با من و جەنابی قازیش گوویک بخوین». قازی لەمە زۆر توورە ئەبی و حوکمی کابرا ئەدا.

- وەستا گورونی دارتاش هەبوو له سولهیمانی، رۆژیک حەمە‌ی پوروه‌خەجی ئەچیتە لای ئەلی: وەستا ئیمشەو کۆریکمان بووه، بێشکەیه‌کمان بۆ دروستکە. ئەویش ئەلی: بەسەرچاوا! دەسبە‌ی بنێرە بۆی. حەمە ئەروا و دوو سبە‌ی ئەنیری بۆ بێشکە. وەستا گورون ئەلی: رۆژی جمعه. رۆژی جمعه بۆی چوونەوه. وتی سبە‌ینی. بە سبە‌ینی سبە‌ینی بێشکە‌ی دوا خست و وردە‌ورده کۆر گەوره بوو، باوکی ژنی بۆ هێنا. ئەویش کۆریکی بوو. باوکی پێی وت: رۆلە‌برۆ بۆ لای وەستا گورون بلێ باوکم ناردوومی بۆ بێشکە‌کە. ئەویش چوو پێی وت، وەستا گورون دیسان وتی سبە‌ینی.

کۆرەوتی: «وەستا ئەمە چ قەسە یە کە وەختی خۆی باوکم کە پێنی وتی ئەوە بۆ من بوو. ئێستەوا منیش ژنم هیناوا کۆرێکم بوو. ئەم بێشکە یە هێشتا تەواو نەبوو؟» وەستا توورە بوو وتی: «کاکە برۆ خوات لە گەل! من ئێشی وا بە پەلە پەل ناکەم».

- کابرایەکی کورد شیت ئەبێ و ئەبێنە شیتخانە کە ی بەغدا. رۆژێک یە کێ لە کار بە دەستە هەرە گەورە کان ئەچیت بۆ سەیر کردنی شیتخانە و بۆ ئەوە بزانی ناتهواویان چییە. کە ئەچێ لەناو هەموو شیتەکانا سەیر ئەکا و کابرایەک لە پال دیواریکا بە کزیکەوێ دانیشتووێ دەستی خستۆتە زیر چەناکە یەوێ.

ئەپرسی ئەمە چییە؟ ئەلێن کابرایەکی کۆردەو شیت بووێ هیناویانە تە ئێرە. ئەچێ بە لایەوێ بێ ئەلێ تۆ چیت؟ شیتەش هیچ خۆی تیک نادا ئەلێ: «من نێرگە لەم». ئەلێ چۆن نێرگە لەی؟ ئەلێ ئەگەر بڕوا ناکە ی تووتتم لەسەر دانێ بزانه چۆن دەست ئەکەم بە قولتە قولت.

کابرای گەورە لەمە زۆر سەری سەرئەمینێ و بە راستی ئەبەوێ ئەم ئێشە ی بۆ دەرکەوێ. ئەنێرێ تووتنی نێرگە لە دین و ئەیدا بە کابرا. کابرای شیتە کلاویکی پری لەسەراییە دایشە گری سەرە کە ی چال ئەکا و توتنە کە ی تێ ئەکا و ئەیکانە وە سەری؛ ئینجا دەست ئەبا کیری خۆی ئەگری و ئەیدانە دەستی کابرا و ئەلێ: «ها نەفەسی لێدە بزانه چۆن قولتە قولت ئەکەم».

- کۆرێک هەبوو لە خانەقی ئیبراهیمی ناو بوو. کاغەزی بۆ پیاوی گەورە و بچووک ئەنووسی ئیمزاکە ی ئەمە بوو: ئیبراهیم خان مجید خان سالار سولتان، رئیسێ عەشایری جیورو باجەلان، سولتان قەزای خانقین و شارەبان.

- کۆرێکی جوولە کە لەو کۆردە وارییە موسولمان بوو بوو. هەرکە موسولمان بوو مرد. ئینجا خزم و کەس و کاری هاتبۆنە سەری ئەیانلا و انەوێ ئەیانوت: جوانی بالا بەرز، موسا لە دەست دەرچوو محەمەد نەناسراومان رۆ. بولبولی چاسینن پاشقول دراوی موسولمانمان رۆ.

- گیانلە بەری تریش قەسە ئەکەن؛ بۆیە ئەلێ: جارێک رێوینیک سەر لەبەیان بوو، لە بناری ئاواویە کە ی باغلوچە گوینی لە دەنگی کە لە شێرێک بوو لەسەر دارە کە ئەبخویند. چوو بە لایەوێ وتی: «فەرموو خوارەوێ با نوێرە کە مان بکەین بە جەماعەت».

که له شیره کهش وتی: «ئیمام له پال داره که دا نوستووه خه بهری کهوه با نوپژه کهمان بو بکا». که رتوی سهیری کرد تانجییهک بهرچاو کهوت. ترپکی کهند و بوی ده رچوو. که له شیره که وتی نهوه بو کوی؟ وتی: «فلانی ده ستنویژه کهم شکا؛ تو راوهسته تا ئه چم تازهی ئه کهمه وه و دیمه وه».

- رشید جهودت سهر کردهی له شکر ئه بی له دیوانیه. روژیک تو تو موبیلیکی تاکسی دیت، ئه ویش ئه لی: «جالسیاره». پی ئه لین: «رشید به گ نابی وا بلیت ئه بی بلی جائت السیاره».

روژی دوابی لورییک دیت ئه ویش ئه لی: «جائت الوری». دیسان زابته کان پی ئه لین ره شید به گ نابی وا بلیت ئه بی بلی: «جا الوری». ئه ویش تووره ئه بی ئه لی: «هه ی ناجسنینه! ئه مه چ زمانیکه؟ مه کینه یه ک مه کینه، به نرین یه ک بنرین، تابه یه ک تابه، تو تو موبیلچی یه ک تو تو موبیلچی؛ ئیتر ئه م جا و جائته له کوپوه هات؟»

- ئه حمه دئاغای که رکوو کیزاده له به غدا هه موو ده رده دلپکی هه ر له «ال» ی عه ره بی بوو، ئه یوت: «ئهم سه گی سه گبابه سه ری له من تیکداوه. له قسه کردنا ئه یخه مه سه ر که لیمه ئه لین نایه وی، نایخه مه سه ری ئه لین ئه یه وی. نازانم چیکه م به ده ستیه وه؟»

- کابرایه کی مه نگوری هه ر جاره له پاش نوپزکردن ئه پاراپه وه له خوا و له یه کی له نزاکانیا ئه یوت: خواجه له خوم و له ئاته ی دایکم و حایشه ی خوشکم و یزه ی ژنم خوش بی. کابرایه ک روژیک پتی وت ئه ی باسی باوکت بو ناکه ی؟ وتی: «کاکه لی! بایم من مندال بووم مردوه، بیرم نایه. یه کنی که نه یناسم چمالوی بیاریمه وه».

- عه بدولحه کیم بوی گیرامه وه وتی: کابرایه ک هه بوو له نیسکاوی بناری سه رده ست مام ره سووی ناو بوو. پیاویکی هه ژار و په ریشان بوو. روژیک بیستی که له شکرپکی زور هاتوته سه رده شته وه دار پاره ی چاک ئه کا. وتی به خوا و چاکه ئیمشه و بچم کوله دارپک به کم، به یانی زوو بیهم بو سه رده ست له پیش ئه وه دا دار فرۆش بچن به لکو شتیکم ده ست که وی. «کوته که» نوکینک خیری تو بی.

شەوی پاش بانگی خەوتنان تەوراسە کە ی هەلگرت و رویشت. زۆر دوور نە کە وتەو،
داریکی بە گێر هێنا و چوو سەری و بە تەوراس تێی بەربوو.
هێشتا شتیکی وای لە دار نە کردبوو کۆتوێر تەوراسە کە ی لە دەست کە وتە خوارەو. لە
دارە کە هاتە خوارەو، دنیاش تاریکە. بە دەست بە شوین تەوراسە کە دا ئە گەرا لە نا کاو
کوچە لە یەکی بەر دەست کەوت کە هی کاروان و شتە بوو، لێیان بە جێ ما بوو. رووی کردە
ناسمان و بە توورە یەکەو و تی: چما من چ بردارم کردیە؟ تۆ نۆکە کۆتکەت لە بەر دەستم
دانایەو داوای نۆکی خۆت دە کە ی؟

- ئاغە یە ک خزمەتکاریکی تەمەلی بێ فەری هە بوو. روژیک ناردی بۆ بازار روون و
برنج بکڕی. زۆری پێچوو هەر نە هاتەو، دوایی کە هاتیشەو هەر برنجە کە ی کڕیبوو، روونی
نە هێنا بوو. کابرا زۆر توورە بوو، گەلێ جنیوی دایەو پێی وت: سەگی سە گباب! مادام تۆ ئەمە
کە تێتە جاریکیکە ناردتم بۆ هەر شتیکی ئە بێ دوو شت بێنی.
روژیک کابرای ئاغە نە خۆش ئە کەوێ و بە خزمەتکارە کە ی ئە لێ: «ئا بچۆ پزیشکیکم
بۆ بێنە». ئە ویش ئە چێ و لە پاش توژیک دیتەو پزیشکیکی و پیاویکی تری لە گەل خۆی
دێنی. ئاغە لێتە پرسێ ئەم کابرایە ی تر چیە؟
ئە ویش ئە لێ: «ئە ی ئەو روژە تۆ دە ستت نە کرد بە جنیودانم و پێت نە وتم کە ناردتم بۆ
هەر شتیکی ئە بێ دوو شت بێنی؟ ئێستە پێت وتم بچم پزیشک بێنم و ئەوا ئەوە یان پزیشکە؛
ئە گەر چاکی کردیەو، باشە، ئە گەر خۆ چاکیشی نە کردیەو ئەو وێتریان گۆرە لکە نەو
گۆرە کەت بۆ هە لئە کە نی».

- لە قەراخ ئاوا ییە کە ی بیانی کەریکی کە وتبوو خەریکی بوو ئە توویی. کسۆکیکی چوو بە
لایەو قنچکە ی کرد. کەرە کە پێی وت ئەو بە بۆج قنچکەت کردوو لە لامەو و تی:
«ئەمەوێ بۆ بێ، بئخۆم». و تی: «من تا روژی شەنبە ناتویم». کەرە سە کە و تی: «منیش تا
روژی یە ک شەنبە هیچ ئێشینکم نییە».

- ریویتیکی کۆتیریکی گرت. کۆترە و تی: «بزانم چاریکی خۆم ناکەم؟» هات لە
ریویە کە ی پرسێ و تی: مام ریوی بێ عەو و ی نە بێ تۆ خە لکی کوئی؟ و تی: «بانه ییم».

له گهل و تنی بانه و کۆتر له ده می به ره لا بوو فری. ئینجا ریویه که دانی ریج نه کرده و نه یوت: «ناخ! نه گهر نه مجاره دهستم که و ته وه نه لیم شار با ژیریم، شار با ژیریم».

- مه لایه ک هه بوو له چوارتا مه لا با به کری ناو بوو. سهر بانه که یان به ره و روژ بوو، خه لکی ناوایی له وئ کۆ نه بنه وه. دوو کابرا هه بوون یه کیکیان مخه ی ناو بوو، نه ویتریان نه حه. روژیک نه مانه ههر له و سهر بانه بوو به شهربان.

مخه رووی کرده نه حه و تی: بلیم چی؟ نه گهر ئیسته له بهر نه م سهر بانی مالی مه لا با به کره نه بوایه پیم نه و تی کۆنه قه تارچی؛ ده سا برۆ خوا به قوربانی نه م سهر بانه ت کا».

- کابرایه ک هه بوو شه په ی ناو بوو، دلی چوو بوو له ئافره تیک؛ به ته وای بوی سووتا بوو. وای لئ هاتبوو هه موو که س پئی زانیبوو. له روویشی هه لنه نه هات قسه ی له گهل بکا. روژیک سهربان کرد شه په زۆر به ده ماخه. پنیان وت: شه په چیه؟ وا دیاره ئیم برۆ شتیک هه یه! وتی: خزمینه! خوا ده رووی لئ کردمه وه، ئیم برۆ قسه م له گهل دۆسته که ما کرد و نه ویش جواپی دامه وه. وتیان چۆن؟ وتی: که چووم سهر نه که م له سهر کانی گهنم نه شواته وه بۆ ساوهر، منیش پیم وت: «ها وه للا نه لئ هه موو گهنمه که بخۆم». نه ویش پئ وتم: «ها مانگایه مانگا».

- ده روویشیک موری گرتبوو، ورده ورده نه رویشت بۆ ده رویشی. کابرایه کی تووش بوو پئی وت: مام ده رویش رویشنت چۆنه؟ وتی: «وه للا عه بایه ک نه خۆم و عه سایه ک نه برۆم». وتی به پانی یا به دریزی؟ وتی: «ها، ها مالت کاول نه بی بۆچ چه په رم به دریزی برۆم؟»

- نه لئ کابرایه ک گیسکیتک و مه یمونیککی هه بوو، له گهل یان رایته بوارد. روژیک کابرا چوو ده ره وه. جامه ماستیک له مالا دانرا بوو، مه یمونه که هینای هه مووی خوارد و دم و لئوی خۆی پاک کرده وه و چوو گیسکه که ی هینا توژی ماستی له دم و لووتی نه وه له سوو جامه که شی به خالیتی له و ناوه دا فرئ دا خۆیشی چوو له ولاره قیت و قنج لئ دانیشت. لای نیوه برۆ که کابرا هاته وه سهری کرد جامه ماست هچپی نه ماوه. سهریککی مه یمون و گیسکه که ی کرد ته ماشای کرد مه یمون له گۆشه یه که وه بۆ خۆی کزۆله ی کرده و

دانیشتوو. گیسکەش لەو لاوه بە دەم و لووتی ماستاویەووە هەلقون هەلقونیه‌تی. داریکی هەلگرت و چوووە ویزە ی گیسکی بە سەزمان. مەیمونە کەش لە ترسی ئەو نەووە ک کابرا دوا جار با بداتەو سەر ئەو، هەموو جار دەستیکی بۆ دەم و لووتی گیسکە کە درێژ ئە کردو کابرای تینە گەیان کە ماستە کە گیسکە کە خواردویەتی. ئەو تە هەمووی بە دەم و لوتیەووە. بۆ خۆی خۆشی وەکو بەرزەکی سەربانان بۆی دەرچوو.

- کابرایەک لەو کوردەواریە کورپکی هەبوو. دنیا زستان بوو کورە هەر ئەچوووە بەر بەفر و سەرماکە. باوکە کە ی هەر چەند هاواری لێ ئە کرد کورە رۆلە وەرە ژوو رەووە نەخۆش ئە کەوی، کورە گویی نە ئە دا یە.

رۆژیک بە فریکی زۆر باریبوو چوووە سەربانە کە بۆ بان مالتین. باوکە کە ی گەلێ هاواری لێ کردو لێی پارایەووە کە بیته خوارەووە ئەم بانە نە مالتی. پیتی وت رۆلە جەرگم مەسووتینە، وەرە خوارەووە. کورە هیچ وەکوو گۆژی بۆ بژمیرن وابوو. ئینجا باوکە کە هات کورە کە ی کورپکی کۆرپە ی هەبوو، هەر باو هشی کرد بە کورە پچکۆلە داو بردی لە سەر بە فرە کە داینا. کورە کە ی خۆی لە سەر بانە کەووە چاوی لێ بوو، لەو ئ ئاگری تیبەر بوو، بانگی کرد: «ئای بابە! ئەو ئەو کورە لە سەر ئەو بە فرە بۆج دائەنی؟ ئاخەر نازانی نەخۆش ئە کەوی؟ دە لایبە لایبە بۆ خاتری خوا! کزە لە جەرگمەووە پەیدا بوو». باوکە کە شێ وتی: رۆلە، تۆ بۆ ئەمە چۆنیت منیش بۆ تۆ وامە. ئە ی بۆج هەر هاوارت لێ ئە کەم گویم نادەیتی».

- لە قسە کوردییە ئە لێ:

جاریک یاپراخ و کفتەو برویش و تورشاو بوو بە شەربان. کفتە بە برویشی وت: بەخیر تۆش ناوی خۆت ناو هشت؟ نە تامیک و نە شتیک؛ کە چی تەشریفیشت دیتە دیواخان. یاپراخ رووی کرد تورشاو وتی: رەنگ بێ تۆش فیزی لە خۆت بێ و بلیت شتیکم؟ نە نانەرەق خۆی لە بەرتا ئە گری نە خەپلە ی هەرز نەویری توخت کەوی نە کە لە دۆینە پیت ئەویری. بە لایە کیت کەوتویتە ئەم ناووە سەرت لە عالەم تیکداووە.

تورشاویش بە وی وت خۆ من هیچ نە بێ وام بەرەووە، تۆ ئە لێ دەستە بوو خە ی تازە بووکی ناشیرینی چروکی توندو تۆل خۆت پینچاوە تەووە کەس نازانی ناوسکت چی تیا یەو دەستی خەلک ئە بێری. ئە گەر فرۆ فیلت تیا نییەو راست ئە کە ی بۆج وا خۆت پینچاوە تەووە؟

«کارواناشی» ش له گۆشه‌یه‌که‌وه‌بوو، گول لئ بوو. له ژیر لئوه‌وه وتی ئەوه ئەلین چی؟ هه‌موو به جاری لئ هاتنه‌ دهنگ وتیان: «تۆ خوا دهم و فلقت به‌ره به‌و لاوه، بئ تامه‌ی ناوی خاسه‌پرسی که‌ره». له‌م هه‌رایه پلاو نوستبوو خه‌به‌ری بوه‌وه؛ کۆکه‌یه‌کی بۆکردو به‌ فیزیکه‌وه وتی: «ئه‌رئ هه‌تیوینه‌ ئه‌و هه‌را هه‌رایان له‌چییه؟» ئەمانیش وتیان: «قوربان ئاغه‌ کئ له‌گه‌ل تویه‌تی».

- سه‌ید عه‌بدولحه‌کیم بۆی گێرامه‌وه وتی: کابرایه‌ک هه‌بوو زۆر تووره‌و که‌لله‌شه‌ق بوو، ته‌لاقئ ژنه‌که‌ی زۆر ئه‌دا. دوو جار ته‌لاقئ دابوو، هاتنه‌لای من بۆم چاک کردنه‌وه، هه‌موو جاریش پینم ئه‌وت برام ته‌لاق مه‌خۆ خراپه‌. پیاوئ پیاو بئ ته‌لاق ناخوا. ئه‌ویش ئه‌یوت قوربان جاریکیکه‌ ئیتر گووی وا ناخۆم.

وتی زۆری پینه‌چوو ئه‌وه‌نده‌م زانی دیسان هاته‌وه‌و وتی قوربان ته‌لاقم خواردوه بۆم چاک که‌وه. وتم برا تازه‌چاک نا‌کریته‌وه‌و بچنه‌ لای مه‌لایه‌کیکه‌. که‌چی وتی: «ئاخر قوربان چۆن بچین؟ ئیمه‌ مشتهری توین چۆن ئه‌بئ بچینه‌ لای یه‌کیکیکه‌؟ تا ئیسته‌ ئه‌موت خۆم گووم خواردوه، ئیسته‌ ئه‌لیم باوکیشم گووی خواردوه‌وه. ده‌قوربان ئه‌مجاره‌ش بۆمان چاک که‌وه». وتم نابئ و ده‌رم کردن.

- شیخ بابعه‌لی له‌به‌ر سه‌یوانی مزگه‌وته‌که‌ی خۆی ده‌رزی ئه‌وته‌وه به‌ فه‌قیه‌کان، سه‌یری کرد هه‌راهه‌راو هه‌چه‌هه‌چه‌یه‌ک په‌یدا بوو. که‌ سه‌ری به‌رز کرده‌وه ته‌ماشای کرد سئ زه‌لام کابرایه‌کیان به‌سواری که‌ریکه‌وه داوه‌ته‌ پیش و به‌ زۆر ئه‌یکه‌ن به‌ ده‌رگای مزگه‌وته‌که‌دا. بانگی کرد ئه‌رئ کابراینه‌ ئه‌م که‌ر بازاره‌ چیه‌؟ یه‌کیکیان وتی قوربان ئه‌مه‌ به‌ سواری که‌ر چوه‌ته‌وه بۆ ماله‌وه. له‌گه‌ل ژنه‌که‌یا ده‌مه‌قالیان بووه‌و ته‌لاقئ خواردوه‌وه که‌ له‌ سه‌ر که‌ره‌که‌ نه‌یه‌ته‌ خواره‌وه». ئیمه‌ش وا هاتووین بۆ خزمه‌ت.

بابعه‌لی سه‌ریکی راوه‌شان و فه‌رمووی بیه‌نه‌ لای ئه‌و دار تووه‌وه. کابرایان کیش کرد بۆ لای دار تووه‌که‌. ئه‌مجا پینی وت هه‌ر له‌ پشت که‌ره‌که‌وه هه‌لزنئ به‌داره‌که‌دا. که‌ ئه‌و هه‌لگه‌را، به‌ کابراکانی تری وت که‌ره‌که‌ی لئ دوور خه‌نه‌وه. به‌ کابراکه‌ی تریشی وت ئه‌مجا به‌ داره‌که‌دا وه‌ره‌ خواره‌وه‌و بچۆ بکوته‌ره‌ پال زنی خۆت ته‌لاقت نه‌که‌وتوه‌وه.

- کابرایه‌ک نه‌چیتنه عابخانه‌که‌ی مزگه‌وتی بابه‌علی، سه‌یر نه‌کا ده‌رگای عابخانه‌کان له‌و دیوه‌وه هه‌موویان داخراون. نه‌مه نه‌وه نه‌گه‌یه‌نی که هه‌موویان خه‌لکینکی تیابه. نه‌چیتنه به‌ر ده‌رگای عابخانه‌یه‌کی تر - که دانه‌خراوه - ده‌کوکی بۆ نه‌وه بزانی کی له ژووره‌وه‌یه. کابرایه‌ک له ژووره‌وه نه‌بین، نه‌ویش له باتی نه‌وه به‌قرچه وه‌یا به‌کوکه جوابی بداته‌وه، به‌ریکه‌وت تریکی زۆر قایمی لی به‌ر نه‌بین.

کابرای ده‌روه‌نه‌لی: «جا برا به‌م تووره‌یه‌ی بۆچ جوابم نه‌ده‌یته‌وه؟ بۆچ من چیم وتوه؟»

- ژنیک هه‌بوو له هه‌له‌بجه باجی زینه‌تی ناو بوو. له به‌ر نه‌وه تۆزی جوانکه‌له بوو، خه‌لکوخوا زۆر به‌ته‌مای بوون. گه‌لی شویشی کردبوو، به‌لام کور و کال هه‌ر له لا کۆلان و ماکۆلانا گل و خولیان بوو به‌ده‌وریا.

باجی زینه‌ت له‌م دوا دوایه‌دا میردی کردبوو به‌پیاویک ناوی «سۆفی عه‌زیم» بوو، تۆزی گیلۆکه‌ش بوو. نه‌م میرده‌ی سه‌ر ته‌عازه بوو. رۆژیک سۆفی عه‌زیم نه‌لی: «خاله عه‌زیم ری زینه‌ت گه‌وره‌یه یا بچوکه؟»
نه‌ویش نه‌لی: «به‌خوا برا نازانم؛ به‌لام وه‌بین نه‌وه کور و کال فره وه‌ دور فنگیا تین و نه‌چن نه‌شن فره بچووک وئ».

- کابرایه‌کی خه‌لکی توراغ ته‌په‌ ناوی نه‌لی هه‌سه‌ن بوو، بۆ کاسبی نه‌چنی بۆ ولانی نه‌سته‌مۆل. رۆژیک له‌ناو کۆلانا کابرایه‌کی نه‌سته‌مۆلی تووش نه‌بین لی نه‌پرسی نیره‌لی سه‌ن. کابرای توراغ ته‌په‌یش به‌ی نه‌لی: «وه‌قوروانت وم نه‌وه وه‌ریشه‌که‌ما نه‌زانی نیرم، نه‌ی وه‌چیا نه‌زانی ناوم نه‌لی به‌سه‌نه؟»

- کابرایه‌کی گاور له‌ که‌رکووک له‌گه‌ل هه‌تیویکا ری نه‌که‌وئ. ژیر پرده‌که‌ گیرا بوو، نه‌چن له‌بن دیواریکا له‌قه‌لا پیتی دین. کاتنی که‌ به‌ سه‌ریه‌وه نه‌بین دیواره‌که‌ نه‌رووخنی به‌ سه‌ریانا و هه‌ر دوو کیان نه‌بن به‌ژیریه‌وه.

خه‌به‌ر نه‌بن بۆ قه‌شه. قه‌شه به‌خۆی و کریکاره‌وه دینه‌ سه‌ریان و کریکار دیواره‌که‌ لا نه‌بن ته‌ماشنا نه‌کن کابرای مردویش هه‌ر به‌سه‌ر هه‌تیوه‌که‌ وه‌یه‌و خه‌نجر له‌ کیلانا‌یه. قه‌شه که‌ چاوی پیتان نه‌که‌وئ نه‌لی: «خوا لیخوش بوو به‌هه‌شتیه؛ هه‌شتا نه‌گه‌یشتۆته به‌هه‌شت خوا غیلمانیکی بۆ ناردوه».

- جووله که به ک هه بوو له بانه شه له مۆی ناو بوو. تۆزێ جوانکه له بوو، چه رچینی ئە کردو دوو گویدرێزی هه بوو. هه موو جار باری ئە کردن له شتووک و ئە چوووه دهره وه بۆ فرۆشتیان. جارێکیان واری کەوت که ئە بوو به که لی خانا برۆیشتایه. ریگهش نائهمین بوو. کابرایه کی به کری گرت له گه ل خۆی بردی بۆ ئە وه ی بیپارێزی له پیاو خراپ و ریگر. که ئە گه نه ناوه ندی که لی خان، کابرا خۆی جووله که که روت ئە کاته وه هه ر شتیکی پینه لی ئە ستینی. سویندیشی پێ ئە خوا به چه زرته ی مووسا دهنگ نه کات. سه ره رای ئە وه دینی ئە شیگی بۆ ئە وه ئیتر به هه یج جوور هه ر نه ویرێ قسه بکا. دنیا ته مومز و هه وه ره وژ بوو. کابرای جووه ئە گه رپته وه بۆ بانه و هه ر هه ناسه هه لئه کیشی، ناشتوانی قسه بکا. جا ئە یانوت هه ر رۆزی ته مو مز و هه وه ره وژ بوايه، رووی ئە کرده که لی خان و ئە یوت: «به خوا خه لکینه! ئیسته له و که له پیاو گاینه».

- کابرایه کی بێ چاو له گه ل چاوساغنیکا بوو به شه رپان و چاو ساغه که کویره که ی گرتو نابه ژیر. هه یجی بۆ نه مایه وه ئە وه نه بێ که له ژیره وه ده ست به رێ گه ل و گونی کابرای چاو ساغ بگری و به وه په کی بخا. ده ست له ده ست و قه وه ت له خوا، ده ستی برد و گه ل و گونی کابرای به ده سه ته وه هات و وه کوو ئە سپنی که وت بپته مست، به و جووره گووشی، به لام گووشی! کابرای چاوساغ به ته واوی بی هیز بوو. له و کاته دا هاو رپیه کی کویره هات و بانگی کرد: «ئای مامۆستا ئە وه له ژیره وه یت؟» ئە ویش وتی: «به خوا هه ر چه نده له ژیره وه م، به لام وه کوو له سه ره وه به وایه».

- کۆرپک بوین له لای وه ستا به شیر دانیشتی بوین. هادی سائب هه بوو، ئە و یس هات ویستی بپته ژووره وه، وه ستا لووتی پیا نه هینا. ئە و هه ر گوپی نه دایه. ئە مجا پیتی وت مه یه ره ژووره وه. هه ر گوپی نه دایه وه هات. پاشان وه ستا هه ستا ده ستی نا به سنگیه وه و لپیان بوو به شه ر. له سه ر نه هاتنه ژووره وه هادی هه ر هاته ژووره وه وتی: «بی قه زابی ئە مه چه به جارێ ناخۆشت کردوه که ی گالته وا ئە بی».

له کۆره که دا مامۆستا ره فیق حل میش هه بوو، هادی تکای بۆ یه کتیک ئە کرد له لای ئە و مامۆستاش پیتی وت: «ده ک موباره ک نه بی! تۆ خۆت ئیسکت زۆر سووکه، ئە مجا تۆ به ی

یه کیکی تره». هادی هەر نه‌یخسته خۆی وتی: «بئ‌قه‌زا بن! ئەمەچیە هەمووتان فێری گالته بوون».

- ئەحە‌ی کړنوو له‌سوله‌یمانی ئیشی تاییه‌تی ئەوه‌ بوو که‌ شه‌ربه‌تی ئەفروشت. وه‌کو قسه‌ کردنی عه‌نتیکه‌ بوو، سه‌رو گوێلاکیشی هەر عه‌نتیکه‌و به‌زم بوو. نیره‌که‌ریکی هه‌بوو، هه‌موو جار پتوه‌ ئەچووه‌ ده‌ره‌وه‌. حه‌کیمی به‌سه‌ره‌وه‌ ئەکردو ئەگه‌یشته‌وه‌ شارباژێر باری ئەکرد له‌ میوژه‌ ره‌شکه‌و ئەیهینایه‌وه‌ ئەیکرد به‌شه‌ربه‌ت و ئەیفروشت. که‌ ته‌واو ئەبوو بۆی ده‌ره‌ئه‌چووه‌وه‌.

جیگه‌یان نه‌بوو له‌مالا، نیره‌که‌ره‌که‌ی له‌به‌ر دوو‌کانه‌که‌ ئەبه‌سته‌وه‌و کاو جۆی ئەکرده‌به‌ری و خۆیشی له‌ناو دوو‌کانه‌که‌ هەر شه‌ربه‌تی ئەکرد. گۆبه‌ند له‌وه‌دا بوو له‌گه‌ل ئەم بانگی ئەکرد: «شه‌ربه‌تی سارد و شیرین» نیره‌که‌ره‌که‌ش له‌و لاوه‌ ده‌ستی ئەکرد به‌زه‌رین. خاله‌حه‌مه‌د به‌مه‌ زۆر تیک ئەچوو؛ روژیک هەر په‌لاماری نیره‌که‌ره‌ی ئەدا و جامانه‌که‌ی له‌سه‌ر خۆی کرده‌وه‌و به‌ستی به‌سه‌ر نیره‌که‌ره‌که‌وه‌، ره‌شمه‌که‌شی له‌ملی ئەو کرده‌وه‌و کردیه‌ملی خۆی و نیره‌که‌ره‌ی برده‌ ناو دوو‌کانه‌که‌و پینی وت: «ده‌سه‌گی سه‌گباب ئەگه‌ر تۆ شه‌ربه‌ت فرۆشی فه‌رموو بزانه‌م چۆنی ئەفروشی؟» ئەمه‌ی پین وت و خۆیشی چووه‌ سه‌ر کاو جۆه‌که‌. ئەمجا نیره‌که‌ر هه‌یج نه‌ئه‌کرد، ئەمیش بانگی ئەکرد: «ده‌سه‌گی سه‌گباب! شه‌ربه‌ت بفروشه‌ تا منیش ده‌سته‌بکه‌م به‌ زه‌رین؛ خۆ شه‌قم برد».

- کابرایه‌ک له‌و بناری شاره‌زووره‌ که‌ خه‌یل ئەچن بۆ کویستان له‌گه‌ل خه‌یل ئەپراو ئەگاته‌ پینجۆین. له‌وئ ئەچینه‌ لای کابرایه‌کی بازرگان ئەلئ: «ئا برا له‌و باوه‌شه‌ چه‌مه‌ریه‌سی گه‌زم بۆ لی که‌وه‌ بۆ که‌وا». کابرا سن گه‌زی بۆ لی ئەکاته‌وه‌و پاره‌که‌ی لێوه‌رئه‌گرئ و ئەمیش قوماشه‌که‌ ئەبا بۆ لای وه‌ستایه‌کی که‌وا دوور بۆی بدوورئ. پین ئەلئ: «ئا برا هەر ئیسته‌ بۆم بدوورینه‌ وا خه‌یل وه‌ریوه‌یه‌ ئەچمه‌ناو بازار و تیمه‌وه‌ هه‌ق وه‌ستایه‌که‌ت ئەده‌م و با بگه‌م وه‌خه‌یل. کوره‌ نێژی خه‌یلی له‌ده‌ست ده‌رئه‌که‌م وه‌و شه‌یخ که‌ریمه‌ وه‌گالۆک پشتت ئەشکینم».

ئهمه‌ی وت و لێیدا رویشته‌. دوو هه‌نگاو رویشته‌ و نه‌رویشته‌ گه‌رایه‌وه‌ دواوه‌ به‌ په‌له‌ پیتوت: «تۆ خوا برا بیژنه‌ وه‌ ئاوه‌که‌شا. ئیوه‌ وه‌گۆوه‌نن با دوا جار نه‌یژی نه‌زهنیاگه‌ وه‌ئاوا کورت بوه‌سه‌وه‌». کابرای وه‌ستاش وتی به‌ سه‌رچاو و ئەو لێیدا رویشته‌.

کابرا گه‌راوه. وه‌ستا]وتی برا خستومه‌ته ناو ناو هیشتا وشک نه‌بوه‌ته‌وه. کابرا وتی: «وهو قورعانه شیخ لئ خویندگیه ئەوا ئەچم سوورپیکی تر ئەخۆم و تیمه‌وه، کهوام وه‌دوریاگی نه‌ده‌ی وه‌ده‌سه‌وه هزار خراوت بئ ئە‌که‌م».

ئهمه‌ی وت و لئیدا رویشت. زۆر دوور نه‌که‌وتبووه‌وه یه‌کئ له‌و به‌ری شیوه‌که‌وه بانگی کرد: «کوره‌عه‌له‌عه‌له‌وا عیئل گه‌یشتنه‌ قنگه‌ لووتکه‌که‌ی شلیئر بۆ ویستیایی؟ بئ وه‌پیره». عه‌له‌که‌گویی له‌مه‌ بوو گالۆکی هه‌له‌شان و به‌را کردن چوو به‌شوین عیلا. پایز که خیل سه‌ره‌و خوار بووه‌وه هاته‌وه بۆ لای کابرای به‌رگدوور وتی: برا که‌واکه‌م بئ بده‌ره‌وه. وه‌ستاش وتی: برا من هه‌ر ئەو وه‌خته‌دا خستمه‌ ناو ناو و چاوه‌پیم بیه‌وه له‌به‌ر چاوی خۆته‌وه خیرا بۆت بدوورم، تو هه‌ر نه‌هاتیه‌وه تا دویتنی که چومه‌ سه‌ری ته‌ماشائە‌که‌م هه‌مووی چووته‌ ناو و هیچی نه‌ماوه».

ئە‌ویش وتی: چۆن برا؟ هه‌ر گشتی چووه‌ئاوا؟ وه‌ستا وتی ئە‌گه‌ر به‌روا ناکه‌ی وه‌ره‌با بچینه‌ لای کابرا که‌ لیت کړیوه. وتی باشه. به‌لی گرت و چوونه‌ لای کابرای بازرگان. وه‌ستا پتی وت ئە‌ری میرزا ئا ئەو توپه‌ قوماشه‌چهن‌دی لی ئە‌چینه‌ئاو؟ وتی: ئەو قوماشه‌ زۆر نایابه، سئ گه‌زی لئ ئە‌چینه‌ ئاو. ئە‌مجا وه‌ستا رووی کرده‌ کابرا وتی: «ئا برا نه‌موت ئە‌وه سئ گه‌زه‌که‌ی داوه‌ به‌تۆ که‌ چوه‌ته‌ ئاوه‌که‌وه، تو به‌روا به‌قه‌سی پیاو ناکه‌ی».

کابرا رووی کرده‌ میرزای بازرگان و وتی: «هه‌ی بکه‌م وه‌قنگ دایکته‌وه بۆچی سئ گه‌زه‌ له‌ ئاو چووگه‌که‌ت دا وه‌من» و خۆی تووره‌کرد و به‌ده‌م سه‌ر قالیه‌وه رویشت له‌ ترسی ئە‌وه نه‌وه‌ک وه‌ستای به‌رگدوور هه‌قی که‌واکه‌ی لی بستینی.

جا هاتبووه‌وه بۆ ماله‌وه ئە‌یوت: «بکه‌م وه‌قنگ دایک کاورای به‌رگدووره‌وه هه‌قی که‌واکه‌م بئ نه‌دا».

- کورپیک بوین له‌ دووکان سه‌راکه‌ی وه‌ستابه‌شیر ئە‌قۆزرایه‌وه، ئە‌مجا ئە‌و باسی

ئە‌وه‌ی بۆ کردین وتی:

له‌زه‌مانی عوسمانیا خۆم زابت بووم؛ ۱۱۴ که‌سم له‌به‌ر ده‌ستا بوو. وتی تیمه‌ درابوین به‌ حوکومه‌تی عوسمانی. زولمیتی زۆر زلمان لئ کرابوو. سه‌ربازه‌کانم هاتن وتیان چار چیه‌؟ وتم ئیسته‌ من چارتان ئە‌که‌م؛ هینام به‌ده‌ستی خۆم ئیستعایه‌کم بۆ یه‌کیکیان نووسی بۆ قان‌دی هه‌ره‌گه‌وره. که‌ ئیستعاکه‌ی برد به‌خوا سه‌گ به‌ هه‌ساریکیان پینکرد بۆ یه‌کیکی‌تریشیانم

نووسی ئه ویش هدر وا به کورتی بدهستی خۆم بۆ هدر ۱۱۴ کهسه کهم نووسی هه موویان گه مال کوژکران.

وتی سه ره هاته سه ر خۆم. وتم وه للا ئه بی بۆ خۆیشم بنووسم. هینام هدر بدهستی خۆم بۆ خۆیشم نووسی و بردم بۆ ئوزده میر. ئه ویش هینای جه م بۆریه سی کرد و هه موو سه رباز کۆبونه وه بده وه ره وه ستان. من و ئوزده میریش له ناوه راستا بوین هدر له ئو غلم، ئو غلم قسه ی له گه ل کردم. . .

- مامۆستا به شیر له و رۆژانه دا خانویه کی بدهسته وه بوو خه ریکی دروستکردنی بوو. له م کاته دا کابرایه ک هات، کاتیش ده مه ده می ئیواره بوو وتی وه ره ناوی کریکاره کان بنووسه بۆ پاره پێدانه که یان. وه ستا لی تووره بوو وتی برۆ جارێ ئیشمان هه یه و قسه ئه که م ئه مجا گه رایه وه سه ر قسه که و وتی:

یه کئی له والیه کانی ئه رده لان تاقه کورپکی ئه بی ئه مرئ. والی به هه یج جۆر سوکنای نایه. یه کئی له پیاو ماقوله کانی رۆژیک له بازارا کابرایه کی که رک له شان ئه بینی که جامه دانه یه کی لار و پێچی ناوه به لایه کی سه ری وه. که رکه که ی خسته ته سه ر شائیکی، گالۆکیکی به ده سه وه یه چه ماوه که ی خسته ته سه ر شانه که ی تری؛ نائیکی لوول داوه له قولی ده ستیایه، چه میله یه ک وا به ده سه ته که ی تریه وه، دانی چیر ئه کاته وه قه پالیک له نانه که ئه گری و قه پیکیش له چه میله که، به م جۆره به ناو ئه و بازاره دا ئه رواو شا به گونی خۆی نازانی. کابرای پیاو ماقول ئه لی ئه م پیاوه به مجۆره ئه به م بۆ والی، ئه گه ر به مه سوکناتی نه یه ت به هه یج شتیکی تر داناساکی.

ئه چنی به لای کابراوه قولی ئه گری. کابرا رائه پرسی و لا ئه کاته وه سه یر ئه کا یه کئی قولی گرتوه. خۆی رائه چه نی و ئه لی: «چه کاورا ییژی میرغه زه وی شانت لی بریگمه وه». ئه لی: «برا هه یج نیه، منیش خه لکی ئه م شاره نیم؛ چاوم پیت که وت دلم پیت کرایه وه. ئا تو خوا وه ره با بچین له و ماله زه ماوه نده، به یادی عه شره ته وه ده ستی ئه گری». کابرا ناوی عه شره ت و زه ماوه ندی لی دین، بسکه یه ک له سمیلیه وه دیت و ئه لی: «ئا ده ی تو خوا برا له کویس با بچین». شوینی ئه که وی و ئه چن بۆ باره گای والی.

که ئه چن و سه ر ئه که ون والی له و سه ره وه به جلیکی جوانه وه له سه ر ته ختیک دانیشه توه. کابرای که ره ک به شان هدر که چاوی پین ئه که وی ئه لی: «سلاویک له جورایل». ئه لی: کوره گه وچه من جورایل نیم. ئه لی: «که واسه سلاویک له پینغه مبه ر». ئه لی: کوره

کابرای شیشه من پیغه‌مبهر نیم. ئەلنی: ئەی دەوێت باوک تۆ نه‌خوایت و نه‌جورایلیت و نه پیغه‌مبهری چی ئەکە ی لەو بەرزیه‌وه وه‌ک سیچکه‌سلاو دانیشتیگی؟ هە ی کوتامه‌دایکت! گالۆک رزگاری ئەبێ و ئەمیش په‌لاماری گالۆکه‌کە ی ئەداته‌وه و هه‌لیئه‌گریته‌وه. لەو کاته‌دا که گالۆکه‌کە ی هه‌له‌گریته‌وه ئاوینه‌یه‌کی بالانما لەو سه‌ره‌وه دانرابوو کابرا خۆ ی له‌ئاوینه‌که‌دا ئەبینی. وینه‌یه‌کی سه‌یری دیته‌پیش چاو. چاوێکی لێ مۆر ئەکاته‌وه. وینه‌ی ناو ئاوینه‌که‌ش - که ئەم هه‌ر خۆیه‌تی - ئەویش چاوێک له‌م مۆر ئەکاته‌وه.

که‌وا ئەکا ده‌ست ئەداته گالۆکه‌کە ی و ئەلنی: «ئای هیزه، کوچکت لێ نه‌واری خۆ ئەو کاورای تاینگ گه‌ره‌کیه له‌م غه‌ریویه‌دا سه‌رم بدا وه‌قه‌لبه‌یه‌کا. ئای کوتامه‌قنگ دایکت هە ی». ئەمه‌ئەلنی و گالۆکیک ئەگریته ئاوینه‌که‌و ئاوینه‌ هاره‌ ئەکاته خواره‌و ئەلنی: «ئاو دایکت ئەگیم ده‌بیخۆ ده‌وێت باوک». والی له‌م ئیشه‌ ئەوه‌نده پیته‌که‌نی ئەکه‌وی به‌گازی پشتا.

پاش ئەمانه‌والی ئەم ئەکا کابرا دانه‌نیشی و هه‌روا سه‌ر ئەخاته‌سه‌ری و قسه‌ی له‌گه‌ل ئەکا و له‌قسه‌کانی به‌ته‌واوی هه‌موو خه‌میکی له‌ بیر ئەچیته‌وه.

نان دیته‌ ناوه‌وه فرنی له‌سه‌ر سینی والی ئەبێ. ئەلنی ئەم فرنیه‌ بۆ ئەو دابنێن. کابرا فرنی بۆ دانه‌نێن و ده‌ست ئەکا به‌خواردنی. هه‌ر له‌گه‌ل که‌وچکیکی لێ ئەخوا گورج هه‌له‌ستێ. [والی ئەلنی] ئەوه‌ بۆچ وات کرد؟ ئەلنی: «قوروان فره‌خز و سافه‌. ئەترسم گورج له‌خواره‌وه ده‌رچێ». والی ئەوه‌نده‌یتر پێ ئەکه‌نی.

پاشان لێی ئەپرسن ئەمه‌چی بوو خواردت. ئەلنی: «قوروان باوکم گجاری هاتگه‌سه‌ شار که ئەهاته‌وه ئەبیوت مزگه‌وتی جامع‌وه حه‌مام فره‌ خۆشن. ئەمه‌ یا مزگه‌وتی جامع‌سه‌ یا حه‌مامه‌». پاش ئەوه‌ که والی به‌ ته‌واوی سه‌بووری پێ دێ، خه‌لاتی ئەکا و به‌ره‌لای ئەکا.

- محه‌مه‌دی مه‌لاکه‌ریم چه‌ند قسه‌یه‌کی نارد بۆ رسته له‌وانه‌دا گیرایه‌وه وتی: «رۆژیک ژنیکی شاتری کورێکی منالی هه‌بوو نه‌خۆش بوو. ئەچیته‌لای شیخ حه‌سه‌نی قه‌یتول نوشته‌یه‌کی بۆ بکا. که ئەچێ له‌و کاته‌دا شیخ هیلکه‌و رۆنی له‌به‌ر ده‌ما ئەبێ ئەخوا، هیلکه‌و رۆنه‌که‌ش نیمرۆ ئەبێ؛ زه‌ردینه‌که‌ی بلاو ئەبیته‌وه به‌سه‌ریا.

شیخ له‌ ژنه‌که‌ ئەپرسن که‌ کورپه‌که‌ت چییه‌تی؟ ئەلنی: «قوربان! بی عه‌ده‌بی نه‌وی که‌ دانه‌نیشی، دانیشته‌که‌ی له‌وه‌ی به‌رده‌می شیخ فره‌زه‌ردتر و ته‌پ‌تره‌. ئەوا هاتگم به‌لکوو شیخ دم و نه‌فه‌سیکی بۆ بخاته‌کار».

شیخ سەیر ئەکا ئەم ژنە قەسەى خۆى پى وت؛ وتى چارىكى نەكەم كەلك ناگرى. هيناي قاقەزىكى وهكو نوشته بۆ پىچايەوهو دايەو وتى بچۆ ئەمە بىگرە مۆم و بىلكىنە بە دەرگای قنگى كورەكەدا. بە هيمەتى پيران چاك ئەبىتەوه».

ژنەكەش ئەچى وهكو شىخ ئەفەرمۆى وا ئەكا. پاش چەند رۆژىك ئەچىتەوه بۆ خزمەت شىخ. شىخ لى ئەپرسى ها دايكم كورەكەت چۆنە؟ ئەلى: قوربان! خوا هەر بوتىلى بۆمان. لەو رۆژەوه دەم و نەفەسەكەى تۆم بۆرىگە وهقنگيا تەكەتە نەوى دانانىشى. شىخ ئىتر هيجى پى ناوترى.

- فەقەك لەو ولاتى لاجانە دلى بەكچىكى درواسى حوجرەوه ئەبى. فەقەكە «تەسرىفى زەنجانى» ئەخوينى كەدەورى ئەكاتەوه لەسەر بانەكە هەموو جار ئەلى: «اعشوشب، يسوشب، اعشيابا» ئەمە دەورى فەقتىيانى تەسرىفى زەنجانيە. شەويك فەقى بۆى رى ئەكەوى لەبەر ئەوه كە لە گەل كچەكەدا دليان پىكەوهبوو، كچە هەلئەگرى و ئەروا. بەيانى كە باوكى پىتەزانى ئەلى: «من هەر ئەبوا زوو بمزانبايە ئەو باوهحيزە هەموو جار لەسەر بانەكە دەگەراو ئەيووت ئىمشەو شەو نە، ئىمشەو شەونە؛ هەتا بۆى رىكەوت ئىمشەو كرى بەبەليا و بردى».

- لەو كوستانە مەلايەك بەلای خىلىكى رەشو بۆرىدا تى ئەپەرى؛ برسى ئەبى، ئەيەوى لايدا نانىك بخوا. سەير ئەكا زەماوئەند و هەراو هەلپەركىتە؛ كچ و كور دەستيان گرتووه قوولەيە. نان ئەخواو پاشان لە كوئىخاكە ئەپرسى نا خو ئەم كچە مارەكراوه؟ كوئىخاش ئەلى: «مەلا بىوورەوه! كەنىشكى خۆمانەو بۆ كورى خۆمانى تىرىن، مارەى نەگەرەكە. نازانم تۆ گوو خۆرى كوئىت و لەكوپووه هاتگىت؟ نانى خۆتت خواردگەو هەلسە بچۆ وەرئى خۆتەوه، لەم شايبەدا خوئىن مەگىرە».

پاشان بە هەر زمانىك ئەبى مەلا ئىشىكى وا ئەكا مارەى كچەكە ئەپرى لەكورەكە.

- رەشەى خەجەلاو هەبوو لەسولەيمانى مرىشكىتكيان ئەبى، رۆژىك مرىشكەكە هىلكەيەك ئەكا و ئىتر هەر ئەيكا لە گارەگار تا چەند رۆژ ناىپىرتەوه. رەشە بە تەواوى بەست ئەبى، هەلئەستى هىلكەكە دىنى ئەيخانە پرىاسكەيەكەوه ئەكاتە مىلى مرىشكەكەو

ئەلنی: «دەبرۆ سەگی سەگباب! ئەوە خۆت و ئەوە هیلکەت. خۆ تۆ بۆ ئەم هیلکەیه مێشکی ئەو عالەمەت برد، گووم بەخۆت و بە هیلکەت».

لەقسەکانی شیخ حسینی قەرەداغی:

ئەم شیخ حسینه پیاویکی ئەستووری ورگ زلی قەویله‌بوو؛ گێپەرە ی ملی لەبەر چاخی باوەشیک بوو؛ لەبەر ناوشانی پانی کورتەبالاتە هاتەبەر چاوە. دەنگی ناسک و قسە ی بەتام بوو. بڕایەکی هەبوو ئیبراهیمی ناو بوو. ئەو بالا عەرەریکی تۆزێ ناوقەو باریکی لەبەر بەرز ی هیچ ئەستووری پێوە دیار نەبوو.

روژیک لەشیخ حسین ئەپرسن: بۆچی بڕایمی بڕات لەتۆ لاوچاکتر و ریک و پینکترە؟ ئەویش کوتوپر ئەلنی: «ئاخر ئەو چوار پراوە کراوە». لەراستیدا بڕایم چوارەمین سکه. هەر لەم کاتەدا شیخ حسین کچینکی ئەبێ ئاواز جوانکەلە ی ژیکەلە ی دەم بەپینکەنینی ریک و پینک و نوسکه ئەبێ. لێ ئەپرسن: ئە ی کچی تۆ بۆچ ئەوەندە جوان و ریکە؟ شیخ مستەفای باوکی شیخ حسینیش لە کۆرە کەدا ئەبێ و گوێی لە هەموو ئەم حەقایەتانا ئەبێ، ئەویش کوتوپر ئەلنی: «ئەو زووتر بڕاوە ی خۆ ی کردووە».

- هەر لەو کۆرەدا کە دوو باب پینکەو ئەبن و راوەستان، بڕایم بەشیخ حسین ئەلنی: «کاکە! تۆ ئەزانی من لەتۆ درێژترم». ئەمیش ئەلنی: «کۆرە تۆ نای قسە ی پیاوانە بکە ی تۆ نازانی من لە باوکی تۆش درێژترم». لەراستی دا باوکیان لە هەر دووکیان کورتر ئەبێ.

- شیخ حسین بابی لێ توورە ئەبێ پینی ئەلنی هەستە لاچۆو لەبەر چاوم ئەلنی ورجی. ئەویش پینی ئەلنی: «جا بۆچ بەمن ئەلنی، بەو کەسە بلنی کە دروستی کردووم». باوکی ئینتر پینە کەنی و خاوەن پینتەو.

- کۆریک بووین چووین بۆ سەر شەتی بەغدا بۆ ماسی خواردن و هەر یە کە هەندی پاره‌مان دا. وتی زۆری پینتەچوو یە کئی لە هاوڕیکان هات پینی وتم تۆ پەنجای فلس قەرزار ماوینتەو. وتی منیش لە بیست فلس زیاترم پینی نەبوو، وتم: ئەمە بیست و ماسی. هاوڕینی سێهەم هات وتی ئەوە چی بوو؟ وتم: «بۆچی تۆ نەتبیسن؟» شیخ حسین وتی دەستە یە ک بووین، یاری ئەکرا دانیشبووین یە کینکیان پینی وتم وەرە لای من دانیشە. ئەمەوێ «قاپۆتی»

لەمە بکەم؛ یانئە سە نوختەئە لئە بکەم. وتئە منیش وتم: «کەوابوو منیش چاکەت لەگەلا ئەکەم وا دئەمە پال تۆ بۆ ئەوه ئەم قوندەرە بدوورئەئە».

به‌رگی چواره‌م

۱۹۶۸ / ۵۲۶۶۸ م

۱۳۸۸ هـ

بردمانه‌وه یان نه؟

سالی ۱۹۵۷ بوو؛ بهرگی یه که می رشته‌ی مرواری دهرچوو. لهو بهرگه‌دا له سهره‌تاکه‌یا وتم نه‌م بهرگه دهرنه‌چن زور کهس نه‌که‌ونه ته‌قه کردن، به‌لام له نه‌نجاما وا نامینی و نرخ‌ی نه‌زائری. نرخ‌ی رشته‌ی مرواری زوری پی‌نه‌چوو ههر لهو ساله‌دا بهرگی دووه‌میشی دهرچوو. بهرگی سییه‌می له سالی ۱۹۵۸ دا هات به شوینیا. ههر دوو قسه‌که هاته دی؛ قسه‌ی یه‌که‌م که زور کهس که‌وته ته‌قه و ده‌ستیان کرد به ره‌خنه‌گرتن، به‌لام به‌ره‌که‌ت دا من هیچ گویم نه‌دایه.

بهره‌بهره قسه‌که‌م بوه‌وه‌و وای لی هات نه‌وانه‌ی که زور له دژی بوون، به دزیه‌وه داوای خویندنه‌وه‌یان نه‌کرد. ئینجا که‌وته دهوری نرخ دهرکه‌وتن و نرخ زانینه‌که‌ی؛ سه‌یرم نه‌کرد نه‌وانه‌ی که له سهره‌تاوه زور ره‌خنه‌یان لی نه‌گرت، نه‌وانه زیاتر به ناره‌زوو بوون بۆ خویندنه‌وه‌ی و بۆ دهرچوونی بهرگی تری.

نهمش له بهر چی بوو؟ دیاره نه‌و ده‌سته‌یه که نه‌و بیزارییه‌یان له شتی وادا دهرنه‌بری، ده‌سته‌یه‌کی خویندنه‌واری تیگه‌یشتوو بوون. له باوه‌ری نه‌و روژه‌ی نه‌وانا به لایانه‌وه و بوو نابی نه‌م جوړه شتانه بکه‌ونه سهر قاقه‌زو بکه‌ونه به‌رده‌می هموو که‌سیکه‌وه. له پاشا ههر نه‌و جوړه ده‌سته‌یه خو‌یان له خو‌یانه‌وه بۆیان دهرکه‌وت که نه‌مه نه‌ده‌به‌و که‌له‌پووری نه‌ده‌بی ئیمه‌یه، نابی سه‌ریان تیابچی و له ناو بجن. له پرووی نه‌م باوه‌په‌وه نه‌وان گه‌لی زیاتر به شوین بهرگه چاپ نه‌کراوه‌کانی تریا نه‌سوورانه‌وه. که گه‌یشتنه نه‌م شوینه باوه‌ری ههردوو لامان یه‌کی گرته‌وه که نه‌مانه نه‌ده‌بی نه‌ته‌وه که‌مانه‌و نه‌بی بمیننه‌وه. به‌لام عافه‌رم بۆ خوم که کۆلم نه‌داو پالم به توانجه‌وه نا تا له گدل نه‌وانا بووین به یه‌ک. ئو! خۆزگه‌ت پی وی

قسه‌ی پار نه‌گیریتنه‌وه. نه‌وه‌نده هه‌بوو له ماوه‌ی ئەم هه‌شت نو ده‌هه‌دا هه‌ر رۆژه سازیک و هه‌ر ده‌مه‌ ئاوازه‌یه‌ک په‌یدا نه‌بوو. ئەو سازو ئاوازه‌یه‌ سه‌ری له ده‌سته‌ی دووهم تیک‌دا‌بوو، وای لێ کردبوون ئەو سۆزه‌ی که سه‌ره‌تا بۆ خویندنه‌وه‌ی شتی وا هینا بوو، ئەو سۆزه‌ ئالا بوو به‌ بالای شتی تر. به‌ره‌به‌ره‌ بۆیان ده‌رکه‌وت که ئەو شتانه‌ هه‌موو پل و پووشن و با‌نه‌یان با؛ وه‌کو بردنی. ئنجا نه‌وانیش گه‌رانه‌وه‌ بۆ شته‌ بناغه‌یه‌که؛ بۆ نه‌و شته‌ که ئیمه‌ش نه‌ته‌وه‌یه‌کین و هه‌موو جووره‌ نه‌ده‌ب و فۆلکلۆریکمان هه‌یه‌و نه‌ده‌ب و فۆلکلۆرمان نه‌گه‌ر خویشمان برۆین، نه‌وان نه‌میننه‌وه. که نه‌وان مانه‌وه، مانه‌وه‌ی نه‌وان مانه‌وه‌ی خو‌مانه؛ چونکه نه‌ته‌وه‌یه‌ک نه‌گه‌ر بێر و باوه‌ر و زمانه‌که‌ی که‌وته‌ سه‌ر قاقه‌زو که‌وته‌ به‌ر چاو، ئەو نه‌ته‌وه‌یه‌ له‌ناو چوونی ناییت با به‌ هه‌زاران تاویریش بیلشینرتنه‌وه.

له‌ به‌ر ئەم شتانه‌و له‌ به‌ر هه‌موو روولیتانه‌ که روویان لێ نه‌نام، به‌ تایبه‌تی له‌م ماوه‌ی دوایه‌دا بۆ له‌ چاپ دانێ به‌رگه‌کانی تری ئەم کتیبه‌ نه‌وا منیش پالم نا به‌و دیوارانه‌وه که نه‌هاتنه‌ سه‌ر ریگاکه‌م، ساف کرد و که‌وته‌وه‌ مه‌یدانی له‌ چاپدانی به‌رگه‌کانی تری رشته‌ی مرواری.

جاریک له‌ مه‌دره‌سه‌ی تورجانیزاده‌کان فه‌قییه‌ک هه‌بوو له‌ لای مه‌لا عه‌لی گه‌وره‌ خویندبووی. مه‌لا عه‌لی عه‌مری خوا نه‌کاو مه‌لا حه‌سه‌نی کوپری له‌ جینگاکه‌ی دانه‌نیشتی. کاکه‌ فه‌قی له‌ لای نه‌ویش نه‌خوینتی. مه‌لا حه‌مه‌ حه‌سه‌ن ژن دینی و کوپریکی نه‌بی؛ کوپه‌که‌ منال نه‌بی، رۆژیک نه‌یه‌ن بۆ حوجره‌ی فه‌قییه‌کان. کاکه‌ فه‌قی پلنتۆکیک نه‌دا به‌ سه‌ر ورگی منداله‌ که‌داو نه‌لی: «ئم! ورگه‌ نه‌گه‌ر نه‌مرین لای تویش نه‌خوینتی.» ئیسته‌ منیش: «ئم! ورگه‌ نه‌گه‌ر نه‌مرین گه‌لێ به‌رگی تری ئەم کتیبه‌ نه‌خوینیتنه‌وه.»

نه‌بی نه‌وه‌ش بزانی که‌ ئه‌رکی چاپیش له‌ چاو نه‌و سالانه‌دا به‌کاویه‌ک زیادی کردوه‌.

عه‌لانه‌دین سه‌جادی - به‌غدا

۱۹۶۸/۹/۲۵

تافگەى ئیلاخ

- فەرەمیرزا لە سنە، بارامسانی یەكەم لە هەرورامان بانگ ئەكا بۆ سنە. ئەمیش بە چەند پیاویكى خۆیەوه ئەچیت و میوانی حوكومەت ئەبیت. ئەمان هەموو لە «دەرمان» ئەبن. بارامسان شوپنیکى شاهانەى بۆ تەرخان ئەكریت، بە تاییەتى ژووریکى ئاویتە بەند ئەبى لە دەرمانەكە دانراوه بۆ پیاوانى گەوره، ئەمە دائەنن بۆ بارام سان كە كەسى تری تیا نابى.

شەویك سان ئیشى سەر ئاوى ئەبى كە هەلئەستى دەست ئەنى بە دەرگاوه سەیر ئەكا دەرگا لەو دیووه داخراوه. ئەمەش رێكەوت بوو؛ ئەگینا هەموو وەخت وا نەبوو. بەمە زۆر تىك ئەچى و خۆى رانەگرى، بەلام ئەو حاکمەى لە سکیایە لە فەرا میرزا حاکمتر ئەبى. هەر چەند ئەكا هیچ چاریك نادۆزیتەوه. ناوسكى دەست ئەكا بە پى دان و قۆرەقۆر كەردن. ئۆقرەى لى هەلئەگیرى دیسان هەر چار نەبى؛ خەو ئەوه هەر بە جارى بارى كەرد. بێجگە لەمەش ئەبویست لەو كاتەدا هەرورامانى لەهۆن و رەزاو بەدا هەر بەو شەرته لەو بەلایە رزگار بى. بەم سەرو بەو سەرى ژوورەكەدا هات و چوو ئەكاو پىچ ئەدا، لەو كاتەدا كە تۆزىك چاوى بە هەرورامانى تەخت ئەكرى چاوى بە تاقىكى ژوورەكە كەوت كە مانگە شەو لە پشت شوشەو ئاویتەبەندى تەلارەكەوه هاتۆتە ژوورەوهو داویە لە ناو تاقەكەو بەم هۆیەوه هەندى لە بن مینى ژوورەكەى رووناك كەردۆتەوه. بارام سان لە بەر ئەمە دنیا شەوهو لە بەر ئەمە كە زان و پىچى ناوسكى هیچ هۆشنىكى لا نەهیشتووه، وا تىگەبىشت كە ئەمە كۆلانە. بەم بۆنەوه زۆرى پىخۆش بوو رىگای چارى دۆزىیەوه.

هینای تاكى لە گۆرهویە پوزەوانىیەكەى خۆى وەكو بۆرییە نووسانى بە خۆیەوه پرى كەرد. بە زیاده بەنەكەى توند شەتەكى داو دوو سى جار وەكوو قۆچەقانى ئەسوورپىرتىتەوه بە دەورى سەرا بۆ ئەوهى بەردەكە زۆر برۆا ئەمیش سوورپاندىهوهو هاویشتى بۆ لای كۆلانە خەيالى یەكەوه. كوتوپر گۆرهوى پر لە خەستەى ئارده توى هەرورامان و نیشاسەى پەشمەكى میوانخانەى فەرەمیرزا بەو گۆره رۆبىشت و دای لە بن مینچەكەو تلیشیاو تەقیهوهو ژوورى بلوورینى فەرەمیرزای سیواغ دا.

بارامسان كە ئەمەى چاو پىكەوت هەناسەیهكى ساردى هەلكىشا و لە شویتەكەى خۆى وشك بوو؛ ئەمجا كەوتە دەریای ئەو خەبالەوه كە لە پىش ئەوهو دا رۆژ بىتەوه چۆن ئەم بن مینچە پاك كاتەوهو چۆن ئىشنىكى وا بكا كە ئابرووى خۆى و عەشیرەتى نەچى؟

پیش وه‌شاندنی ئەم دەسته گوله زۆر خەوی ئەهات، بەلام حاکی نائوسکی نەینەهیشت. که له‌وه رزگاری بوو ئەمجا حاکی ئابروو چوون سەری لێ تیک دا به کورتی نووستن نەما.

بەیانێ زوو چوو بەر هەیوانی سێ دەریه‌که که ئەپروانی به سەر کۆلانا، سەیری کرد وا کابرایه‌ک خەریکه کۆلان گسک ئەدا. بانگی کرده لای خۆی. کابرا هات و پینی وت تۆ روژی چەند وەرئەگری بۆ ئەم ئیشت؟ [وتی] روژی دوو قەران. وتی شوینم که‌وه. خۆی پیشکه‌وت و ئەو له شوینیه‌وه تا برديه زووری بلوورینی به پرسی هەنووراو ئەسلی شوینە‌که‌ی پیشان داو وتی من سەد قەرانت ئەدەم بە بێ دەنگ هەر ئیسته ئەم شوینەم بۆ پاک که‌وه. کابرای گسک‌دهر سەیریکی بن میچه‌که‌ی کرد و تیگە‌یشت که چی پتویه، هەروا به ساردیه‌که‌وه وتی: «قوربان من دوو سەد فەران ئەدەم به جەنابت هەر ئەوه‌نده پتیم بفرمووی چۆن ریان‌دووته به‌و بن میچه‌دا؟»

- له‌و سەرە خەتەنه سووران بوو؛ چەند منالیکیان هینابوو خەتەنیان ئەکردن. چەند کچیکی منالیش له‌وئ بوون. له‌ باتی ئەوه کورپه‌کان بگرین، که‌چی کچه‌کان ئەگریان. پتیا و تن هی کورپه‌کان ئەبرن ئیوه بۆچی ئەگرین؟ وتیان: «ئەوه‌ی که به‌وانه‌وه‌یه نووکه‌کانیان تیژ ئەکه‌ن بۆ ئیمه».

- عەزیزخانی سەردار (عەزیزخانی گەوره) زۆر به‌خۆشی و به‌دەستووری خانەدانی پادشایی رایه‌بوارد. یاسای دیوه‌خان و دیوه‌خانداری به‌گژاده‌کانی موکری سەرمایه‌ی هەموو قەلمیک بوو، عەزیزخان سەر بسقه‌ی ئەمانه هەموو بوو. عەزیزخان چوار ژنی هەبوو، که‌نیزه‌ک و کاره‌که‌ریکی زۆریش له‌ ئەنده‌روونا هەبوون. روژیک عەزیزخان چوو به‌ قینا و گۆی به‌ دار و دەسته‌ی ئەنده‌روون نەدا، وای لێ هات شەر له‌ ناو چاوی ئەباری.

عەزیزخان له‌له‌یه‌کی هەبوو «تەیموور»ی ناو بوو. تەیموور وه‌کو له‌له‌ بوو، سەرو سەکوت و قسە‌کردنیشی هەموو کۆستکه‌وتوو به‌کی ئەهینایه‌ پتکه‌نین. ژنانی ئەنده‌روون په‌نایان برد بۆ تەیموور وتیان ئەگەر ئیمرو تۆ شتیکی وا بکه‌ی عەزیزخان پتیه‌ پتکه‌نین، چیت بوئ ئەتده‌ینی.

تەیموور کەوتە شوین عەزیزخانێ له ناوەراستی شەقامی یەکنێ له باخەکانی بۆکاندا دۆزیه‌وه. عەزیزخان کە چاوی بە تەیموور کەوت رووی لێ وەرسووپاندو رووی کرد، شەقامیکی تر، چونکە ئەیزانی کە تەیموور ئەیهێتێته پێکەنین و ریسێ ئەو روژە ی ئەکا بە خوری. تەیموور چوو له شەقامەکەی تریشا له بەر لووتیه‌وه سەوز بوو. عەزیزخان چاوی خۆی داخست و لەویش لای دا. بە کورتی ئەو بۆ هەر لایەک ئەچوو ئەم وەکو مووی لووت له بەر دەمیا بوو.

ناچار عەزیزخان له قەراخ جۆگەیه‌کدا راوهستا و بە دار دەسته‌کە ی خاکی قەراخ جۆگەکە ی هەلنەدایه‌وه، ئەمەشی بۆ ئەوه ئەکرد کە خۆی خەریک بکا گۆی بە تەیموور نەدا. له ئاخرا تەیموور هەر وازی نەهینا و تووشی بوو و پیتی وت: قوربان، ئەوه له ناو ئەم باخچەدا بە شوین چیا ئەگەر پێی؟ عەزیزخان بە توورەبیه‌وه وتی سەگباب بە شوین هینا، پرۆ وازم لێ بێنه. تەیموور وتی: نا قوربان، ئەبێ بزانیم بە شوین چیا ئەگەر پێی. وتی: بەد فسال بەنجا ساله گیرم خواردوو نازانی؟ تۆ ئیشت چیه‌ی بە کاری منەوه؟ وتی: قوربان نابێ هەر ئەبێ بیلێت کە بە شوین چیا ئەگەر پێت؟ عەزیزخان ئەمجاره زۆر توورە بوو، بە ئەو پەری توورەیی و دەنگ بەرزیه‌وه وتی: «قورمساغ! بە شوین کێرا ئەگەر پێم، ئیتر قسەت ماوه؟» تەیموور وتی: «قوربان! هەرا مەکەو له سەر خۆت بیلێ. بە گۆری بەگژاده‌کانی موکری سویندت ئەدەم کە له سەر خۆت قسە بکە؛ چونکە ئەگەر ژنەکانی حەرەمسەرا بزانی لەم باخەدا شتی وا هەیه‌ خاک و بەرد و داری بە توورەکە ئەبێزن و ئەبیه‌ن».

عەزیزخان دەستی کرد بە پێکەنین و وتی: ئە ی بەلام له چاره‌تدا بۆ خۆت و بۆ قسەت.

- لەو ولاتی قورووێه دوو مال له حەوشەیه‌کا بوون. ئەویش هەر له سەر کورده‌واری ئەژمێردری. له کورده‌واریدا بە تاییه‌تی له لادیکانا هینی تیدا نییه ئەگەر چەند مال له حەوشەیه‌کا بن. له یەکنێ لەم مالانەدا ژنیکی میردداری جوانکە له هەبوو، له مالەکە ی تریشا کورپیکی گەنجی لاو چاک. ئەم کور و ژنە سەر و سەودای دۆستایه‌تی و دەست سازیان پێکەوه دامەزراندبوو، بەلام هەر چەندیان ئەکرد بۆ ئیشتی خێر نەیانته‌توانی بە یەک بگەن و کول و کۆی دەروونیان تۆزی دامرکیتەوه.

روژیک ژنەکە بە کورپەکە ی وت: بەم جۆره ئیمە ناتوانین بە یەک بگەین؛ چونکە بە روژ کە میردەکەم له مال نییه تۆیش له مال نیت، بە شهو کە تۆ له مالیت ئەویش له مالە؛

که‌واته چار نییبه، شهو کاتئ که می‌رده‌که‌م نووستووه تو بیتت و ئیشی خۆت جئ به‌جئ که‌یت. ئەمه له هه‌موو چاکتره. ئەوه‌ش بزانه که می‌رده‌که‌م خه‌ویکی زۆر گرانی هه‌یه، به‌لام بو ئەوه که له بهر ئەوه دنیا تاریکه منت له گه‌ل می‌رده‌که‌ما لئ تیک نه‌چئ من سه‌ری ده‌زوویه‌ک ئەبه‌ستم به په‌نجه‌ی پئی خۆمه‌وه، سه‌ره‌که‌ی تر تو له زووره‌که‌ی لای خۆتان که به‌ته‌نیشت ژووره‌که‌ی ئیمه‌وه‌یه، بیگری به ده‌سته‌وه به‌شاره‌زایی ده‌زووکه شه‌وی ئەتوانی بیته سه‌رم.

له سه‌ر ئەو په‌یمانە خانم ده‌زووی به‌ست به په‌نجه‌ی پئی خۆیه‌وه و سه‌ره‌که‌ی تری خسته مستی کورپی دۆستیه‌وه. ژنه له کاتیکا که له گه‌ل می‌رده‌که‌با نووستوو پئی می‌رده‌که‌ی گیر کرد له ده‌زووه‌که، پرسى ئەمه چییه؟ ژنه هه‌روا به سادیه‌ی و ساردیه‌وه وتی: «پیاوه‌که ئەلین هه‌ر که‌س چل رۆژ بهر ده‌رکی ماله‌که‌یان برشینئ و گسکی لئ دا، له شه‌وی چله‌میندا خدری زینده -رۆحم به قوربانی بئ- دینه خه‌وی. ئەو که‌سه‌ش ئەبئ ده‌زووه‌کی سپی به‌ستئ به پئی خۆیه‌وه، چونکه ده‌زووی سپی گزنگی فریشته‌یه. ئیسته منیش ئەمه چل رۆژه ئەوه‌م کردوه و ئەم شه‌و شه‌وی چله‌یه. بئ گومان هه‌زره‌تی خدر دینه خه‌وم و نیازی خۆمی لئ داوا ئەکه‌م. ئەم ده‌زوه‌ش گزنگی فریشته‌یه. تو خوا می‌رده‌که‌ بنوو با هیچ ده‌نگ و سنگیک نه‌یت، نه وه‌ک هه‌زره‌تی خدرم لئ بره‌یته‌وه.

می‌رده‌که‌ی سه‌ره‌تا به‌م قسه‌یه پیکه‌نینی هات، به‌لام پاش ئەوه که ژنه‌که‌ی خه‌وی لیکه‌وت، بوو به‌گرن له‌دلئا. به‌هئواشی هئینای سه‌ری ده‌زوه‌که‌ی له په‌نجه‌ی پئی ژنه‌که‌ی کرده‌وه به‌ستی به په‌نجه‌ی پئی خۆیه‌وه و له‌دلی خۆیا وتی: لینگه‌ری ژنه‌که‌م عه‌زیه‌تی کیشاوه با خیر و بیره‌که‌ی من وه‌ریبگرم. من و ئەو خۆ هه‌ر یه‌ک مالتین، هه‌ر خیریکم له خدری زینده‌وه ده‌ست که‌وت، دیاره ژنه‌که‌شم تیا هاویه‌شه. له بهر ئەوه‌ش که دنیا هاوین و گه‌رم بوو، ئەویش وه‌کو ژنه‌که‌ی ته‌نگه‌ی خۆی لئ کرده‌وه به‌رووتی لئ نووست.

ئهمجا له‌و لاوه کورپی خانمباز -که‌ئاگرئ به‌یه‌ک گه‌یشتن له‌گه‌ل دۆستیا هه‌لی گرتبوو- ئەو شه‌وه هیچ خه‌و نه‌چوووه چاوی. ده‌قیقه‌یه‌کی به‌سالی لئ ئەرویشت. که‌که‌وته پاش نیوه‌شه‌و به‌هئواشی هه‌ستا، به‌دله‌کوئئ و دله‌ته‌بئ به‌هه‌ر جۆر بوو خۆی گه‌یانده ئۆده‌ی ژنه‌که‌. به‌شاره‌زایی ده‌زووه‌که‌هات تا گه‌یشته سه‌ر پئی کابرای می‌رد. دنیاش تاریکه نازانئ، لای وایه ئەمه پئی ژنه‌که‌یه؛ چونکه په‌یمان واپوو. کابراش له‌په‌روو که‌وتبوو، کورپه ویستی خه‌به‌ری کاته‌وه بو ئەوه ئیش و کار له‌شوئینی ره‌سمی خۆیه‌وه بره‌وا به‌لام له‌ترسا که ئەم خه‌به‌ر کاته‌وه می‌رده‌که‌شی خه‌به‌ری بیته‌وه به‌ناچاری هه‌ر له‌دواوه‌وه په‌رپه‌ کۆل

کابرای نهو به ژن زانیوه وهو لهی توند کرد. که نه م لینی توند کرد، کابرا خه بهری بوه وهو به دهنگیکی بهرزی به ترس وتی: «یا حه زره تی عه باس! یا حه زره تی عه باس!»

کوری به دبه خت که له یه که م شهوا بووکی به نیر بو ده رچوو، حه په ساو راجه نی، هر نهوی پیی کرا ده ری هینا و به ره و دوا پیی لی کرد به پشنا.

له هه راو ناله ی کابرا ژنه که به خه بهر هات و پرس می زده که چی بوو؟ بوچی هاوار نه که ی؟ کابرا له بهر ژانی دوا ی دهنگی خاو بوو بوه وه به نوزه یه که وه وتی: «هیچ، هیچ نه گه ر حه زره تی عه باس نه گه یشتایه ته فریام، خدری زینده - رۆحم به قوربانی بی - هه موو ده ور و به ری کۆمیمی پارچه پارچه نه کرده وه.»

- کابرایه ک لهو ده شته له سه ر پیتشاو دانیشتیوو. ده ور بو به ره که ره زیوو. شهنگه سووره یه ک هات و دای به ده عبا که یه وه. تا هاته وه بو ماله وه ده عبا بوو به قه د کونده یه ک. پیشانی ژنه که ی دا ژنه وتی: نه مه ت له کوئی هینا وه؟ کابرا له دلای خویا وتی ئاش له خه یالیک و نه شه وان له خه یالیک. وتی به خوا ژنه که نهوی راستی بی هینه که ی خۆم و ده لی ره م باقی داوه ته وه نه مه م له کابرایه ک وه رگرتوو. به لام ئیسته په شیمانم؛ چونکه ده لی ره که م هه زار کاسپی پیوه نه کرد. ژنه وتی: هیچ په شیمان مبه، نه گه ر له هه موو عومری خۆتا معامه له یه ک باشت کردین هر نه م معامه له یه بووه. منیش هر ئیسته ده لی ره که ت نه ده مه وه. هر خیرا هه ستا چوو نه م چند ساله ج پاره یه کی به پوله پوله له می زده که ی دزی بوو، هینای. که سه یری کرد له باتی ده لی ره، یانزه لی ره شه، کردیه دهستی می زده که یه وه وتی نهوا لی ره یه کیشی زیاده بو تو باشه ئیشیکی پیوه نه که ی. له پاش سنی چوار رۆژ کابرا وانیکه که ی چاک بوه وه و ناو ساویکه ی نه ماو وه کو خوی لی هاته وه. ژنه که به تو وره ییکه وه وتی: نه وه نهو ده عبا که ی کرپووت چی لی هات؟ کابرا وتی: ژنه که دهنگ مه که نه مه خۆ به مالی دزیه تی ده رچوو خاوه نی بو په یدا بوه وه و لییان وه رگرتمه وه. ژنه که وتی: «که واته بلن نه مه مالی دزیه تی بوو که وابه وه هر زانیه که وتبوه ده ست؛ نه گیتنا ئیمرۆ نهو جو ره شته به و نرخانه چون نه دن به نه وه نده پاره. بزانه نه گه ر جار یکیکه شتی وات ده ست که وت نه یه لی خاوه نه که ی پی بزانیته وه.»

- ناخونیک له «سونگر» ره وزه ی نه خویند له ناوه ندی ره وزه که دا وتی: «حه زره تی نه میر فه رموویه تی هر که سنی به چه بازی بکا ئاوی که وسه ر له دهستی من ناخواته وه.

کابرایه‌ک که له بهر ده‌میا دانیشتبوو به دل گوئی بۆ ره‌وزه‌که‌ی شل کردبوو، هەر هه‌لساو یی وت: «قوربان! له زمانی منه‌وه سه‌لام بکه له هه‌زره‌تی نه‌میرو عه‌رزى بکه نه‌گه‌ر مه‌سه‌له وایه ئاوى هه‌وزى که‌وسه‌ر خۆتان و هەر یانزه رۆله‌که‌تان تێکه‌ن و بیخۆنه‌وه».

- شه‌رى دووه‌مى گیتی بوو. هه‌م هه‌موو شه‌ت‌ومه‌کێک گران بوو، هه‌م له‌شکری حوکومه‌ته‌کان به هه‌موو لایه‌کا بلاو بووبوونه‌وه. هه‌ندى سه‌ربازى پۆلۆنى به‌هۆى گه‌رمه‌ی شه‌ره‌وه که‌وتبوونه که‌رکووک. زابیتیکى پۆلۆنى له گه‌ل ئافه‌ره‌تیکى گه‌ریده‌ی شه‌را پى نه‌که‌وى. قسه‌یان له سه‌ر ئه‌وه ئه‌به‌رپه‌ته‌وه که کابرا جارێک به خزمه‌تى ئافه‌ره‌ته‌که بگا و ده‌ دینارى بداتى، به‌لام به مه‌رجێک که پینج دینارى پیشه‌کى بى و پینجه‌که‌ی تری دواى ته‌واو کردنى کلاوه‌که. له سه‌ر ئه‌م به‌ریاره پینج دیناره پیشه‌کيه‌که‌ی داو خرایه جه‌حه‌نه‌مه‌وه. به‌لام کابرا له پاش ئه‌وه که له ئیشى خۆى بووه ده‌ستى کرد به ملپێچى کردن له دانى پینج دیناره‌که‌ی تر؛ به کورتى نه‌یدا.

مه‌لاسدیقی نازه‌نینى حاکم بوو له که‌رکووک. ئافه‌ره‌ته‌که نه‌چى شکات ئه‌کاو به‌م جو‌ره سکا‌لا نامه‌یه‌ک ئه‌نووسى: «سه‌رۆکى دادگای به‌رێز! جه‌نابى مسیو پۆلۆتارک ژووریکى له‌م کاره‌که‌ره‌ی خۆت گرتوه به ده‌ دینار که پینج دینارى له پيش ئه‌وه‌دا بێته ناو ژووره‌که‌وه بیدات و پینج دیناریشى پاش ئه‌وه که ژووره‌که‌ی وه‌رگرت. جه‌نابى مسیو له پاش ئه‌وه که پینج دینارى پیشه‌کيه‌که‌ی دا ژووره‌ملکه تايه‌تیه‌که‌مى وه‌رگرت؛ به‌لام به پینجه‌وانه‌ی په‌یمانى به‌یتمان له دانى پینج دیناره‌که‌ی تر روو وه‌رئه‌گێرئ.

له به‌ر ئه‌مه ئه‌م کاره‌که‌ره‌ی خۆت تکه‌ ئه‌کا که بۆ وه‌رگرتنى پینج دیناره‌که‌ی تر له جه‌نابى مسیو، ئه‌وى شایانى دادو عه‌دله به‌جى بێنن بۆ ئه‌وه ئه‌م دوعا‌گوه داوین پا‌که دلسو‌تاوه هه‌تا زه‌مانیکى دېرینه منه‌تبارى ئیوه‌و دادگاتان بێت. کاره‌که‌رتان ج.».

مه‌لا سه‌دیق له پاش ئه‌وه ئاگاداریه‌ی په‌یدا کرد، به سه‌ر مه‌سه‌له‌و سکا‌لا نامه‌دا به فه‌رمانیک مسیو پۆلۆتارکى بانگ کرد بۆ دادگا بۆ ئه‌وه چى له‌م رووه ئه‌زانى خۆى پینى په‌ریتیته‌وه. مسیو پۆلۆتارک له رۆژى تايه‌تیدا ها‌ته دادگا و تى: جه‌نابى دادپرس! من به دوو به‌لگه پیتان ئه‌سه‌لمینم که ژوورى ئه‌م خاتونه‌م وه‌رنه‌گرتوه. خاتونیش له‌و لاوه راوه‌ستاو بوو. هەر داوایه‌ک که له‌م رووه ئه‌یکا من ئه‌یگێر مه‌وه و ناچمه ژیری. دوو به‌لگه که یه‌کیکیان ئه‌وه‌یه که ئه‌م ژووره له ته‌نیشته ئاو ده‌سته‌خانه‌وه بوو، دووه‌میان ئه‌وه‌یه که شیتی هه‌له‌یتابوو ستارى تیا نه‌ئه‌کرا. به‌م بۆنه‌وه تکه ئه‌که‌م داواکه‌ی بگێر نه‌وه.

مه‌لا سه‌دیق زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌ک گرتی و وتی: «جه‌نابی پۆلۆتارک به‌لگه‌کانت له‌وانه‌نین که‌ داواکه‌یان پئی بگێرته‌وه؛ چونکه‌ ئه‌مه‌ ئاشکرایه‌ که‌ ئیسته‌ زه‌مانی جه‌نگه‌و کرئ ژوور زۆر گرانه‌. ده‌ دینار شتیکی واییه‌ که‌ پیاو بتوانی ژووریک‌کی نایابی پئی به‌ کرئ بگرئ. دیاره‌ مه‌گر هه‌ر ژووریک‌کی پئی به‌ ده‌ دینار که‌ له‌ ته‌نیشته‌ ئاو ده‌سته‌خانه‌وه‌ بیت. دوومه‌ ئه‌م ژووره‌ که‌ تو گرتوته‌ شیدار و مه‌رتوب نه‌بووه‌، ئه‌مه‌ش به‌وه‌دا ئه‌زانری که‌ جه‌نابتان هه‌ر له‌ گه‌ل چوونه‌ ناویه‌وه‌ هه‌موو که‌لین و قوشبنیکتان ئاو پاشی کردو رشاندتان. بئی گومان ژووریک‌ که‌ شیدار بیت ناشینریت. سه‌یه‌م ئیوه‌ هه‌موو ژووره‌که‌تان گرتوته‌ ده‌سته‌؛ چونکه‌ هه‌ر شتیکتان هه‌بووه‌و نه‌بووه‌ خسته‌وتانه‌ته‌ ناوی، ته‌نانه‌ته‌ به‌ هۆی ئه‌وه‌وه‌ که‌ هه‌موو ژووره‌که‌تان داگرتوه‌و پرتان کردۆته‌وه‌، دووبالتان پئی بووه‌ جییان نه‌بووه‌ته‌وه‌ له‌ به‌ر ده‌رگاکه‌دا به‌جیتان هیشه‌وه‌». له‌ ئاخرا دادگا حوکمی دا به‌ سه‌ر پۆلۆتارکا به‌ پینج دیناره‌که‌ی تر و خاتوو «ج» به‌ سه‌رکه‌وتویی له‌ دادگا چوو ده‌ره‌وه‌.

- حه‌مه‌ی کویخاخداری داربه‌رووله‌ هه‌بوو؛ له‌ زه‌مانی تورکه‌کانا عه‌سکه‌ر بوو. ئه‌م حه‌مه‌یه‌ به‌ ده‌م عه‌سکه‌ریه‌که‌وه‌ کاسیه‌کیشی بۆ خۆی دۆزیوه‌وه‌ که‌ پئی بژیت. کاسیه‌که‌ش ئه‌وه‌ بوو «گره‌و»ی له‌ گه‌ل خه‌لک ئه‌کرد له‌ سه‌ر پاره‌ زۆرتتر وه‌خت گره‌وه‌که‌ی ئه‌برده‌وه‌و پاره‌که‌ی وه‌رئه‌گرت. له‌م رینگایه‌وه‌ بۆ خۆی پاره‌یه‌کی باشی پیکه‌وه‌ نابوو به‌لام هه‌موو سه‌ربازی فه‌وجه‌که‌ی خسته‌وه‌ سه‌ر ساجی‌عه‌لی.

فه‌رمانده‌ری فه‌وجه‌که‌ی یوزباشیه‌ک بوو. ئه‌م یوزباشیه‌ به‌ ته‌واوی به‌ ته‌نگ هاتبوو به‌ ده‌سته‌یه‌وه‌. به‌ لێدان، به‌ چه‌پس کردن، به‌ هیچ شتیکی چاری نه‌ئه‌کرد. ئاخری دێته‌ سه‌ر ئه‌وه‌ که‌ له‌ فه‌وجه‌که‌ی خۆیا نه‌یه‌تیت و بینیریته‌ لای یه‌کێ تر. به‌م بۆنه‌وه‌ ئه‌نوووسی بۆ بین باشی که‌ ئه‌م کابرایه‌ له‌ لای ئه‌و نه‌یه‌لی. بۆی ئه‌نوووسی: «سه‌ربازیکمان لایه‌ هیچ ئیش و کاری نییه‌ گره‌و کردن نه‌بێ و هه‌موو سه‌ربازه‌کانمانی لات کردوه‌وه‌. هه‌ر چه‌نده‌ لێته‌ده‌م و چه‌پسی ئه‌که‌م واز نایه‌نی وه‌ زۆرتتریش له‌ گره‌وه‌کانیا هه‌ر ئه‌بیاته‌وه‌؛ ته‌نانه‌ته‌ تا ئیسته‌ دوو سێ جاریش له‌ گه‌ل من کردویه‌تی و لێ بردوومه‌ته‌وه‌. وام لێ هاتوه‌و هیچ پاره‌ی به‌ ده‌سته‌وه‌ نه‌ هیشه‌تووم. تکا ئه‌که‌م له‌ لای ئیبه‌ه‌لیگرن و بیخه‌نه‌ شوینیکیکه‌».

ئه‌م نووسراوه‌ ئه‌نیرئ بۆ بین باشی. بین باشی که‌ ئه‌یخوینیته‌وه‌ له‌مه‌ تووره‌ ئه‌بێ و به‌ ته‌له‌فۆن به‌ ویز باشیه‌که‌ ئه‌لی هه‌ر ئیسته‌ ئه‌و کابرایه‌ بنیره‌ بۆ لام و با لای خۆم بیت، دیاره‌

ئیوه ناتوانن ته‌می بکه‌ن وه یا ناتوانن له‌شکر به‌خینو که‌ن؛ ئە‌گه‌ینا چۆن شتی وا ئە‌بێ؟ ئە‌بێ تا ئیسته‌ ئە‌و کابرایه‌ گۆی له‌ شریخه‌ی شه‌لاخ نه‌بووی.

له‌ سه‌ر ئە‌م فه‌رمانه‌ حه‌مه‌ی کویخاخدر ئە‌نیری بۆ له‌شکری بین باش و ئە‌چی له‌ به‌رده‌م فه‌رمانده‌دا ته‌ق سه‌لامیکی سه‌ربازی دانه‌کوته‌ی و ئە‌لێ: قوربان من سه‌ربازی له‌شکری به‌که‌م حه‌مه‌ی کویخا خدرم.

فه‌رمانده‌ ئە‌لێ: سه‌گباب بۆچ له‌ له‌شکری به‌که‌مدا گره‌وت ئە‌کرد و ئە‌تبرده‌وه؟ ئە‌لێ: قوربان من چی بکه‌م، ئە‌وان گره‌ویان له‌ گه‌ل ئە‌کردم و منیش ئە‌مبرده‌وه. به‌ختم هه‌بوو له‌ گره‌ودا.

فه‌رمانده‌ ئە‌لێ: گووت خوارد، به‌ختم هه‌بوو چیه‌؟ ئیسته‌ ته‌شریفت به‌روا تا ئە‌گه‌مه‌ خزمه‌ت.

حهمه‌ی کویخاخدر له‌و کاته‌دا که‌ ویستی سه‌لام بگری و بگه‌رپته‌وه دواوه، کوتوپر به‌ فه‌رمانده‌ی وت: قوربان وا تی بگه‌م جه‌نابتان مایه‌سیریتان هه‌یه‌.

بین باشی وتی: سه‌گباب! گوو مه‌خۆ. ئە‌م فله‌فله‌ چیه‌؟ من له‌ ژیر چاویر پزیشکی تایه‌تی دام؛ هیچ ده‌ردیکم نییه‌، نه‌ مایه‌سیریم هه‌یه‌ نه‌ شتیکی تر.

حهمه‌ وتی: قوربان من گره‌وت له‌ گه‌ل ئە‌که‌م که‌ ئیوه مایه‌سیریتان هه‌یه‌، به‌ ره‌نگنانا دیاره‌. فه‌رمانده‌ وتی: سه‌گباب! دیسان ده‌ستت دایه‌وه به‌ گره‌و کردنه‌وه؟

حهمه‌ وتی: به‌لێ قوربان گره‌و ئە‌که‌م، گره‌و ئە‌که‌م له‌ سه‌ر په‌نجا لیره‌ که‌ جه‌نابتان مایه‌سیریتان هه‌یه‌.

فه‌رمانده‌ زۆر توور به‌و هه‌ر قسه‌که‌ی حهمه‌ی ئە‌گه‌رپته‌وه: په‌نجا لیره‌، گره‌و ئە‌که‌م له‌ سه‌ر په‌نجا لیره‌... گره‌و له‌ گه‌ل ئە‌کا له‌ سه‌ر په‌نجا لیره‌! ته‌واو، ته‌واو.

له‌ پاشا له‌ دلێ خۆیا فیکری کرده‌وه وتی خۆ من مایه‌سیریم نییه‌، ئە‌گه‌ر بێتوو گره‌ویشی له‌ گه‌ل نه‌که‌م له‌ چه‌ند لاوه‌ خراپه‌ رووم تێته‌کا: به‌کێ ئە‌م سه‌ربازه‌ ئە‌گه‌ر گره‌وی له‌ گه‌ل نه‌که‌م له‌ناو له‌شکره‌که‌دا بلاوی ئە‌کاته‌وه که‌ من مایه‌سیریم هه‌یه‌؛ به‌کێ په‌نجا لیره‌ گالته‌ی له‌ گه‌ل کری مانگانه‌ی دوو مانگمه‌. من که‌ ئە‌زانم مایه‌سیریم نییه‌ بۆچ ئە‌م گره‌وه نه‌که‌م؟ به‌کیکی تر ئە‌وه‌یه‌ که‌ له‌ هه‌موو زیاتره‌ که‌ من ئە‌م سه‌گبابه‌ گره‌وی له‌ گه‌ل بکه‌م و لێ به‌رمه‌وه‌و به‌ یوو‌زباشی فه‌رمانده‌ی له‌شکری به‌که‌م به‌سه‌لمینم که‌ ئە‌م سه‌ربازه‌ گوویه‌کی وا نییه‌. ئە‌و سه‌ربازه‌ی که‌ له‌ له‌شکره‌که‌ی ئە‌وا پاله‌وان بوو، هه‌ر که‌ هاته‌ له‌شکره‌که‌ی منه‌وه من خۆم برده‌وه.

بین باشی که ئەم شتانە‌ی هەموو لیکدا‌یه‌وه‌و که سه‌یری کرد هەمووی قازانجی خۆ‌یه‌تی، به سه‌ربازە‌که‌ی وت، بچۆ پزیشک بینه تا ته‌ماشام بکا، من نامادەم بۆ ئەوه ئەم گره‌وه بکه‌م. حەمە‌ی کویخاخدر وتی: قوربان! پزیشکی ناوی، مایه‌سیری دوو جۆره‌یه‌کی تەرەو خۆینی هه‌یه، یه‌کی وشکه‌و دوگمە‌ی هه‌یه. من خۆم چاکی لێ ئەزانم فەرموو دەرپنکەت دا‌که‌نه‌ خۆم ته‌ماشاتان ئە‌که‌م؛ چونکه ده‌ستی حە‌کیمیم هه‌یه.

بین باشی حەمە‌ی کویخاخدری برده ژووری تایبه‌تی خۆ‌یه‌وه‌و دەرپنکە‌ی بۆ دا‌که‌ند. حەمه‌ په‌نجە‌ی خۆ‌ی تا بن کرد به‌ قنگی فەرمانده‌داو ده‌ری هینا‌یه‌وه‌و وتی: قوربان هەر چه‌ند سه‌یرم کرد ئیوه به‌ هیچ جۆر مایه‌سیریتان نییه، گره‌وه‌که‌م دۆران، فەرموو ئە‌مه‌ په‌نجا لیره‌که. خیرا ده‌ستی برد په‌نجا لیره‌که‌ی له‌ به‌ر دەم فەرمانده‌دا دانا.

بین باشی به‌ خۆشی خۆشی دەرپنکە‌ی هە‌ل‌کیشایه‌وه‌و په‌نجا لیره‌که‌ی خسته‌ته‌نکه‌ی باخه‌لی و هاته‌ ژووری ئیداره‌ ده‌ستی دا‌یه‌ ته‌له‌فۆن و قسه‌ی له‌ گە‌ل یووزباشی فەرمانده‌ی له‌شکری یه‌که‌م کرد و وتی: هە‌ی بێ میتشک به‌ راستی راسته‌ که هیچ ئیداره‌ت نییه. ئە‌م سه‌ربازە‌ خوی‌په‌ که نارده‌بوت له‌ ماوه‌ی ده‌ ده‌قیقه‌دا په‌نجا لیره‌ی به‌ من دۆران و چاوم شکاند که جارێکی‌که‌ گره‌وه‌ له‌ گە‌ل که‌سا نه‌کا.

یووزباشی وتی چۆن؟ بین باشی وتی: پتی وتم که تو مایه‌سیریت هه‌یه‌و له‌ سه‌ر په‌نجا لیره‌ گره‌ومان کرد، وه‌ خۆ‌ی به‌ هەموو ئاره‌زووی خۆ‌ی په‌نجە‌ی کرد به‌ منا. که سه‌یری کرد هیچ مایه‌سیره‌که‌م نییه‌ جوان و پوخت په‌نجا لیره‌که‌ی دانا و ناقل بوو بۆ جارێکی‌که‌ش که ئیتر گره‌وه‌ نه‌کات.

له‌م کاته‌دا یووزباشی فەرمانده‌ی له‌شکری یه‌که‌م له‌ پشت ته‌له‌فۆنه‌که‌وه‌ به‌ حە‌په‌ساویکه‌وه‌ وتی: ئاخ پشتم شکا! بین باشی وتی چی بوو؟ یووز باشی فەرمانده‌ی له‌شکری یه‌که‌م وتی: ئە‌م سه‌گبایه‌ چه‌نده‌ فیل‌باز و ده‌سته‌رە. له‌ گە‌ل منا له‌ سه‌ر دووسه‌د لیره‌ گره‌وی کردوه‌ که من ئە‌و بنێرم بۆ له‌شکری ئیوه به‌ گه‌یشتنه‌ پێشه‌وه‌ی په‌نجە‌یه‌ک بکا به‌ قنگی فەرمانده‌دا که جه‌نابتان. من وتم که ناتوانی ئە‌و وتی تو گره‌وم له‌ گە‌ل بکه‌و بمنیره، ئە‌گەر بین باشیم به‌ په‌نجە‌یه‌ک تا‌قی نه‌کرده‌وه‌ تو دوو سه‌د لیره‌ی خۆت وه‌رگره‌. ئە‌وا ئیسته‌ وا دیاره‌ ده‌ستی خۆ‌ی وه‌شاندوه‌و په‌نجە‌ی کردوه‌ به‌ قنگی جه‌نابتان دوو سه‌د لیره‌که‌ی له‌ من بردۆته‌وه‌، په‌نجا لیره‌ی داوه‌ به‌ جه‌نابتان و خۆ‌یشی سه‌د و په‌نجا لیره‌ی ماوه‌ته‌وه‌. بین باشی ده‌ستی سارد بووه‌و ته‌له‌فۆنه‌که‌ی له‌ ده‌ست که‌وته‌ خواره‌وه‌.

- ئەو ساله قائمقامیک له چوارتا هه‌بوو که یه‌که‌م جار بوو چوارتا قائمقامی تی‌ئه‌چوو، وه یه‌که‌م جاریش بوو ئەو کابرایه ئەبوو به قائمقام.

مدیری مال «میرزامارف» بووه، رۆژیک له ئاخری مانگا لیسته‌ی ئەو مانگه‌ی دایه‌ره به‌مجۆره‌ی خواره‌وه ئەنووسن و ئەبیا بۆ قائمقام ئیمزای بکا و بیننن بۆ سوله‌یمانی:

له‌وازمی نووسین ۲۰۰ روپیه. سووته‌مه‌نی ۱۰۰ روپیه. ته‌عمیرات ۱۰۰۰ روپیه. مه‌عاشی ئەهلی دایه‌ره ۲۰۰۰ روپیه. جمعی کول ۳۳۰۰ روپیه.

قائمقام سه‌یریکیان ئەکا و ئەلێ له‌وازمی نووسین ته‌واوه ۲۰۰ روپیه، سووته‌مه‌نی ته‌واوه ۱۰۰ روپیه. ته‌عمیرات ته‌واوه ۱۰۰۰ روپیه. مه‌عاشی ئەهلی دایه‌ره ته‌واوه ۲۰۰۰ روپیه. ئەمجا چاوی ئەکه‌وێ به‌ جمعی کول - ۳۳۰۰ روپیه - تووره‌ ئەبێ و ئاگری تیبهر ئەبێ ئەلێ: ئەم جمعی کوله سه‌گبا به‌ کێبه که ههر مانگیک ئەه‌نده پاره له‌م دایه‌ریه وه‌رنه‌گری؟ و من تا ئیسته‌ پێ نه‌که‌وتوو جاریک به‌رچاوم بکه‌وێ؟

ئەمجا کاتیی تحریر بانگ ئەکا و ئەلێ: «له ئیسته‌ زووتر نییه ئەم جمعه کوله سه‌گبا به‌ فنش که‌و ئیتر پولیتیکی تری مه‌ده‌نی، وه‌ره‌قه‌ فنیسه‌ که‌یم بۆ بیننه ئیمزای که‌م».

- ژنیکی روغزایی هه‌بوو «میمکه ئەفرۆز»ی ناو بوو. سالیکی له‌ گه‌رمیان گلیان خواردبووه‌وه نه‌چوو بوون بۆ کویستان. سه‌گیکیان هه‌بوو هاتبوه «با». میمکه ئەفرۆز ئەچوو به‌ لایه‌وه ئەبوت: «ها سه‌بۆر گیان نه‌ده‌ی وه سه‌گی گۆرانی کوله جۆ تاک تاکیک بده وه سه‌گه‌که‌ی حه‌مه‌جان قه‌یناکا له‌ خۆمانه».

- شیخ فه‌تاح مه‌لای خیلی حه‌مه‌سه‌نی ته‌رخانی بوو له‌ ره‌مه‌زانا. مه‌لا کاکه‌حه‌مه‌ش ههر له‌و ره‌مه‌زانه‌دا مه‌لای خیلی رۆسته‌می ئەحمه‌د بوو. شیخ فه‌تاح بۆ بانگ و سه‌لا ده‌نگیکی خۆشی هه‌بوو، به‌ پێچه‌وانه‌ی ئەو مه‌لا کاکه‌حه‌مه‌ ده‌نگی زۆر ناخۆش بوو. ده‌نگی شیخ فه‌تاح ئەچوو خیلی رۆسته‌م و هه‌موویان گویان لێ ئەبوو. پیرۆزنیکی خیلی رۆسته‌م کوتوپر که‌ مه‌لا کاکه‌حه‌مه‌ ئەبینن و سه‌لا ئەکا، روو ئەکاته‌ چه‌ند پیاویک که‌ دانیشتیبوون ئەلێ: «مه‌لا، مه‌لای خیلی حه‌مه‌سه‌نه؛ ده‌نگی وه‌ک نیره‌که‌ر تیت. مه‌لاکه‌ی ئیمه‌ ئیژی سه‌گه‌نازی گزنگه‌ ههر قرخه‌ قرخیه‌تی. وه‌ که‌لامی خوا ئەوێ سهر فتره‌ بده‌ین وه».

شه‌وی دوا‌ی شیخ فه‌تاح - که‌ ناوی خۆی بیستبووه‌وه - چاکتر تینی چریکان بۆ سه‌لا کردن. مه‌لا کاکه‌حه‌مه‌ش له‌و کاته‌دا ئەویش سه‌لای ئەکرد، پیرۆزنیکی تر که‌ گویی له‌ ده‌نگی

هەردووکیان بوو چوووە بەر لوتی مەلا کاکە حەمەو یی وت: «بیورەو، بیورەو، مەلا، هە ی کیری مەلاکە ی خێلی حەمەسەن وە قنەم بۆ مەلام. بیورەو یی فەر. هەر قرخە قرخەس وە کەلام خوا ئەوی سەرقتەرە بدەین وەو».

- هەر ئەم شیخ فەتاحە لە گەل «شیخ کاکە حەمە ی ناو» ئەچن بۆ ناو جاف بۆ دەرویش گرتن. ئەگەنە قەراخ خێلیک و دین بە پیریانەو. پیریژنیک حالی لێ دیت و رووی ئەکرده شیخ و ئەیوت: «هۆ! وە قوروانت وم شیخە چاو حیزە کە هۆ».

- خێل ئەگەرانیووە بۆ گەرمیان لە «تاریەر» ژنیک گاکە ی ئەگلی و ئەروا. ژنە هاوار ئەکاتە غەوس هیچ کەلکی نابێ. پاشان بانگ ئەکاتە شیخ کەریمی کەسنەزان لەو کاتەدا کوتو پەر گا گیر ئەکا لە پنچکینک و ئەگیرسیتەو. ئەمجا ژنە ئەیوت: «های وە قوروانت وم کەریمە سووری کەسنەزان! کەلکی گرت و تری بری».

- خێل سەرەو ژوور ئەبووەو بۆ کویستان. کابرایەکی «باشکی» دانی سۆلەسۆلی ئەکرد وتی تا دەستم لە گەرمیان نەپریاگە با بیکنیشم. چوو «کفری» و چوو لەی کابرایەکی نالەند وتی: ئا برا ئەو دگانەم بۆ بکیشە. کابراش پەتیککی هینا سەریکی بەست بە ددانی کابراو و سەرەکە ی تری بەست بە کۆلەکە ی دوکانە کە یەو، ئەمجا چوو بزیککی کرد بە کابراو. کابرا تەکانیککی دا هەلبیت، دانەکە ی بە پەتە کە مایەو. ئەمجا دوور کەوتبوو ئەیوت: «سەیر کە دەوێت باو کە ئیژی سەری دگانە کە لە دەمما یەو ریشەکە ی لە قنەمایە وا بزم پێو ئەکا».

- مەلا سەعیدی هەورامی وتی لە گەرمیان لە خێلیکی باشکی مەلای رەمەزان و لە مالی حەمەلای باشکی بووم. حەمەلا و دوو ژنی هەبوو، گەورە کە یان «ئامە» ی ناو بوو. ئەو رەمەزانە حەمەلا و هیچی یی نەکرا بوو، کەوتە دەمەدەمی جەژن لە رۆژی عەرەفەدا ئامە گۆیا ئەچیتەو بۆ مالی باوکی بۆ ئەو جەژن لەوی بکا، حەمەلا و بە هەلی ئەزانی ئەچی بەرۆکی ژنە بچکۆلە ی ئەگرێ ئەلێ کچی ئامە لێرە نییە با خەریک بین. مەلایش خۆمانە تا ئامە لێرە نییە دەستن ئەو شینین.

که همه‌لاو و ژنه‌ک‌هی خه‌ریکی ئیش ئه‌بن، ئامه له پیتشا دلی چه‌ک‌هره‌ی کردبوو خوی لیبان داگرتبوو، لهو کاته‌دا ئه‌چی به سه‌ریانا. همه‌لاو هه‌ر خیرا جامانه‌ک‌هی رائه‌خات و ده‌ست ئه‌کا به نویژ کردن. ئامه ئه‌چی به جنیودان تی بهر ئه‌بی و ئه‌چی چاکی که‌واک‌هی هه‌ل ئه‌داته‌وه سه‌یر ئه‌کا حه‌یته مل دابریاگ‌هی جارانی خوی له زیر که‌واک‌وه به‌له به‌لیه‌تی. ئه‌لی: «همه‌لاو درۆزن رووی باوکی ره‌ش وئ، ئه‌مه کیری ته‌حیات و نویژ کردنه؟ تو خوا مه‌لا تو پیاویکی وه ته‌حیاتی، بو خوا قسه بکه ئا ئه‌م کیره کیری ته‌حیاته؟»

مه‌لاسه‌عید وتی ناچار منیش دامه پالی وتم: «ئه‌وه‌للا کیری ته‌حیات وا به‌له به‌لکه‌ر نییه.»

- «سالح کچانی»^{۲۱} هه‌بوو له کفری باوکی ئه‌م حاجی‌شاسواری کچانیه؛ بازرگان بوو. روژیک کابرایه‌کی جاف - که ناسراوی سالح ئه‌بی - ئه‌چینه ئه‌وئ و ئه‌ویش میوانی ئه‌کاو ئه‌بیاته ماله‌وه. کابرای جافه گایه‌کی پی ئه‌بی له به‌یانیا گاکه له بازار ئه‌فرۆشی و سالح ئه‌کا به ده‌سته‌به‌ر که ئه‌م گایه دزیه‌تی نییه. پاره‌ی خوی وه‌رئه‌گرئ و ئه‌گه‌رپته‌وه و خیل و ئه‌چی بو کویستان. له‌م لاوه‌ گا به دزیه‌تی ده‌رئه‌چی جوان و پوخت لالو سالح ئه‌گرن پاره‌ی گاکه‌ی لئ ئه‌سیننه‌وه.

خیل له کویستان ئه‌گه‌رپته‌وه و کابرا هه‌مانه‌یه‌ک «که‌شک» هه‌ل ئه‌گرئ دیت بو کفری. هه‌مانه که‌شک ئه‌فرۆشیت و بو ئیواره دپته‌وه بو لای لالو سالح وه‌کو نه‌ بای دیبی و نه‌ بۆران. لالو سالحیش هیچ ناخاته رووی هه‌ر وه‌کو جارانی قسه‌ی خوشی له گه‌ل ئه‌کاو ئه‌بیاته‌وه بو ماله‌وه.

دنیا پایزه، لالو سالح ئه‌لی نیه‌سکینه‌یه‌کی سویری گۆرانانه له ماله‌وه دروست ئه‌که‌ن. شه‌وی دوو قه‌ره‌وه‌انه‌ی چاک نیه‌سکینه‌ دانه‌نین، کابرا هه‌تا له‌ لووتی دپته‌وه نیه‌سکینه‌ ئه‌خواو پاشان خوی به‌ ته‌نها له‌ ژووریکا ئه‌نوی و ده‌رگای ده‌ره‌وه‌ی ژووره‌ک‌هی له‌ سه‌ر دانه‌خرئ. ئه‌که‌ویته‌ نیوه‌شه‌وه کابرا حه‌له‌ولای پی ئه‌که‌وی هه‌له‌سه‌ستی ده‌ست ئه‌نی به‌ ده‌رگاکه‌وه، سه‌یر ئه‌کا له‌و دیوه‌وه داخراوه. هیچ چاری نامینی هه‌مانه‌ خالیه‌که‌ دینی و تی ئه‌رپتی. به‌و جو‌ره له‌ سه‌ری ئه‌روا تا به‌یانی پری ئه‌کاو هه‌ر جاره‌ش ئه‌لی: بکه‌م وه‌ گۆر باوکه‌ته‌وه‌ گۆرانه هیزه.»

لهو لاشه‌وه هەر سەر له ئیواره‌وه سالح به دوو جامبازی خه‌لکی کفری ئەلی میوانیکمان هاتوو هیزه‌یه، رۆنی نایابی پینه. به‌یانی جامبازه‌کان له گه‌ل مه‌لا بانگدانان ئەکه‌ونه جامبازه‌و به‌رقابی مالی لالۆ سالح ئەگرن. کابراش هەر له تاریک و لیتله‌دا هه‌له‌ستنی له تهریقینا هه‌مانه‌ گوو ئەدا به کۆلیا و دیته‌ دهره‌وه. هەر که دیته‌ دهره‌وه جامبازه‌کان قیڕ ئەیگرن.

جامبازی ئەو سایی کفریش وه‌کو تانجی راوی چۆن نیری ده‌ستکه‌وتایه‌ به‌ره‌لای نه‌ئه‌کرد، ئەمانیش بۆ کورد و کاره‌ی دهره‌وه‌ ئاوا بوون. هه‌مانه‌ ئەگرن و ئەلین ئەم رۆنه‌ت به‌ چه‌ند؟ کابراش ئەلی رۆن نییه‌ لیم گه‌رین. ئەوان تازه‌ نیچیری خۆیان ده‌ستکه‌وتوو به‌ره‌لا کردن هەر نییه‌. هەر ئەلین ئەبی لیت بستین و ئەمیش هەر ئەلی نایفرۆشم. له‌ روویشی هه‌له‌نایه‌ بلنی گووه‌. ئەوان هه‌مانه‌ رانه‌کیشن و ئەم راینه‌کیشی و ئەلی بکه‌م وه‌ قه‌گ دایکتانه‌وه‌ به‌ره‌لای که‌ن با پرۆم، به‌ جی مام. له‌م مپرو مشت و بگه‌وه‌ به‌رده‌دا پشکی هه‌مانه‌ به‌ر ئەبی و -شه‌روه‌ت وی له‌ رووتا- گووی له‌ نیسکینه‌ دروست بوو هه‌موو سەر و چاوی جامبازه‌کان ئەشواته‌وه‌.

دیاره‌ له‌م هه‌راو هوریا‌یه‌دا دنیا به‌ ته‌واوی رووناک ئەبیته‌وه‌و ئەبی به‌ رۆژ. خه‌لکی دانه‌بارین. جامبازو کابرای جافه‌ ئیش له‌وه‌ ئەترای که‌ به‌ شینه‌یی له‌ گه‌ل یه‌ک بیزوونه‌وه‌. ئەوان ئەم ئەدنه‌ به‌ر شه‌ق و پاشماوه‌ی پیسایی له‌ سکیا مابوه‌وه‌و هه‌مووی هه‌له‌ه‌رژیته‌ ئەو ناوه‌. ئەمیش به‌ گالۆکه‌که‌ی ده‌ستی و به‌ هه‌مانه‌ی بن ده‌ستی ئەوه‌نده‌ی تر ئەوان ئەشواته‌وه‌. لالۆسالحیش وه‌کو خه‌لکی تر دیت له‌و لاوه‌ سه‌یر ئەکا.

جامبازه‌کان جینیویان ئەدا به‌ لالۆ سالح بۆ ئەو رۆنه‌ چاکه‌ی بۆیانی دۆزیوه‌ ته‌وه‌. کابرای کورده‌ش هەر جینیوی ئەدا به‌ لالۆسالح بۆ ئەم میوانداریه‌ی که‌ کردی. ئەوان له‌و ناوه‌دا به‌و جۆره‌ یه‌کتریان سه‌گ کوژ کرد. کابرای کورده‌ به‌ هەر جۆر بوو نیوه‌ گیانیتی که‌ ده‌رکرد و چوه‌وه‌ ئیتر له‌ تهریقیا جاریکیکه‌ رووی نه‌کرده‌وه‌ به‌ کفریا. لالۆسالح رزگاری بوو له‌ ده‌ستی.

- کچیکی ئەو عه‌شره‌ ته‌ خه‌وی دی بوو بۆ دایکی گێرایه‌وه‌ وتی: «دایه‌ له‌ خه‌وما چتیکی سووری مل داوریباگ له‌ ناو گه‌لما که‌فی ئەچه‌ران». دایکی چه‌پۆکینی دا به‌ سه‌ریا و وتی: «وه‌ی رۆله‌ باوانت شیوگی نه‌یان گاویتی؟» کچه‌ وتی: «دایه‌ ئەوه‌ توو بیترتی چی؟ گان و ناوی بۆچی توو و ئەزانی من نه‌م دیگه‌؟» وتی: «ئاده‌ی بیژه‌. کچه‌ وتی: «له‌ هه‌وارگه‌

خوارگهی کوستان گولهی کورپی همگی همه‌جان لای ران وه‌ستابوو گالوک له سهر شان، که‌وته سۆزه‌وه دنیای ئه‌سووتان. هات وه لامه‌وه وه‌ک دزی گوران. قریوه‌یه‌کی کرد و شانی هه‌لته‌کان، که نای وه درگای کوسمه‌وه قنگم وتی فیر فینگ».

- ژنیک هه‌بوو «باجی سه‌مه‌ن»ی ناو بوو، ته‌غاری شووی کردبوو. شوویه‌کی تری خسته سهر، بوو به ۳۱. ئه‌و شه‌وه‌ی گواستیا‌نه‌وه بو میردی سی و یه‌که‌مین، ده‌ستی کرد به‌گریان و نووکه نووک. پینان وت ئه‌م گریان و نووکه نووکه‌ت له چیه‌ خو تۆ وه نه‌ بی ئه‌مه یه‌که‌م شووت بی؟ وتی: «به‌لئی وایه به‌لام ئه‌مه بو ئه‌وه‌یه که ره‌وشته‌که تیکنه‌چیت».

- شاخیک هه‌یه له‌و خو‌شناوه شاخی «تف له ده‌ست»ی پنی ئه‌لین. روژیک هه‌ندی له کور و کالی خو‌شناو ئه‌چن بو ئه‌وی و ئه‌که‌ونه ده‌مه‌ته‌قی که شاخه‌که بیون. هه‌ندیکیان ئه‌لین به‌گوريسان بیپوین. هه‌ندیکیان ئه‌لین به‌ داران بیپوین. پیاویکی زور دانایان تیا ئه‌بی ئه‌لئی: وا نابیی بام. به‌ زه‌لامان بیپوین؛ بو ئه‌وه بزانیین چهند بالا پیاوه. هه‌موو ئه‌لین قسه ئه‌مه‌یه که همه‌دی ئیکا.

حه‌مه‌د ئه‌چیته سهر شاخه‌که ده‌ست به‌ لووتکه به‌ردیکه‌وه ئه‌گرئ خوی شوپر ئه‌کاته‌وه، یه‌کیکی تر ئه‌چی ده‌ست به‌ قاچی ئه‌وه‌وه ئه‌گرئ و ئه‌ویش خوی شوپر ئه‌کاته‌وه به‌و جووره‌ هه‌وت هه‌شت که‌س وا ئه‌کن. حه‌مه‌دی له‌ سهره‌وه بالی وه‌خته بیچرئ بانگ ئه‌کا: «رحمه‌توو لی بی ده‌ستان توند بگرن تف له‌ ده‌ستی خو ده‌که‌م». ئه‌مه ئه‌لئی و ده‌ستی له‌ لووتکه‌ی شاخه‌که به‌ره‌لا ئه‌کا بو ئه‌وه تف له‌ ده‌ستی خو بکا. که ئه‌وه ئه‌کا هه‌موو زرم ئه‌که‌ونه خواره‌وه هه‌پروون به‌ هه‌پروون ئه‌بن.

- مه‌لاعه‌بدولسه‌مه‌دی هه‌جیجی هه‌بوو، سه‌رده‌میک فه‌قیان ئه‌چوون لایان ئه‌خویند. عیلمی مه‌نتیق له‌ ناو فه‌قیانا زور باوی په‌یدا کرد و کتیبی «گلبنوی برهان» که‌وته بره‌و. فه‌قی ئه‌وه‌نده روویان نه‌ئه‌کرده ئه‌و بو خویندنی مه‌نتق و بو ئه‌و کتیبه ئه‌چوونه لای «سه‌یدی چۆر» و لای پیاوی وه‌کو ئاغا محه‌مه‌د ئه‌یانخویند و توخنی مه‌لاعه‌بدولسه‌مه‌د نه‌ئه‌که‌وتن. مه‌لاعه‌بدولسه‌مه‌د ئه‌مه‌ی بی ناخۆش بوو، روژیک تووره ئه‌بی و ئه‌لئی: «تا ئه‌و وه‌خته ئیمه‌ مانان هه‌بووین مه‌نتق و هه‌موو شتیکی تریشمان ئه‌وته‌وه؛ ئیسته ئه‌وته‌ی ئه‌و گونبه‌وی و شته‌ داهاتوو فه‌قیگه‌ل به‌ ئیمه‌ رازی نابن».

- «فهره جوللابه گی بالک» عمری خوا نه کاو به مه لاه بدولسه مه دی هه جیجی نه لئین:
«قوریان پیایوکی وه کو فهره جوللابه گ شایانی نه وه یه که زاتیکی وه کو جه نابتان بیشون، جا
فهرموو بیشو». نه ویش نه لئین: «موباره ک نه بی! له ئیسته به دواوه ههر که ریک له و چه مه
بتوین نه لئین فهرموو نه بی زاتیکی وه کو جه نابتان بیشون».

- کابرایه کی نه و دهشتی دزه بیه «پیوه ن» ی و لاهی له و دهشتی فهره لئ و ن بوو بوو،
نه چوو به شوینا له ناو عه ره به کانی قه راجدا نه گه را. تووشی کابرایه کی عه ره ب نه بی لئ
نه پرسن و ته زیتحه که شی نه گرن به دهسته وه و رای نه وه شینن و نه لئین: «یابا تو نه دیته زر
مال حن حن». به خه یالی خوی نه مه عه ره بیه.

- کابرایه کی کورد سه رده می گه نجیتی به سه ر چوو بوو، نه و سه رده مه ی به سه ر چوو
بوو که گه لئ گه مه و گالته ی به ده عباکه ی کردبوو نه وه نده پشته ستورر بوو بوو پی، لای وا
بوو تا نه و روزه ی ماوه ههر نه و هه ره ته ی نه مینن. له پاشا وای لئ هات نه یه توانی میشی
بی ده رکا. بو نه گبه تی له و کاته سازنیککی هینا و هتی بی نه ئه کرا. نه مجا رووی تیکرد و به م
جو ره دهستی کرد به گله یی کردن له گه لیا و بی وت:
تووله ی تهره مار سه ر سووره ی بی خیر

ته عله ت نامه م بی پیت نه یترم کیر

گه زافت نه دا من ساج نه سم

خاست نه سمی ده ست و ه گونم

ملت شوپ کردگه وه بانی گونا

روو زه ردیت هاورد وه شانی منا

نه م کاره چیبوو له گه لت کردم

بی فهره ی هتزه بوچ حه یات بر دم؟

له ناو عه شره تا قیته قیت که ر بووم

له سایه ی تووه ئیسته وه پن بووم

- «ئه‌حه‌ی کپنو» پیاویکی قسه نه‌سته‌ق و کرده‌وه نه‌سته‌ق بوو له سوله‌یمانی. شه‌ویکی زستان میوانی ئه‌بی و ئه‌که‌ونه دره‌نگ. کوتوپر له‌و شه‌وه‌دا دز دپته سەر ماله‌که‌ی و له پشته‌وه دیواره‌که ئه‌که‌ننه‌وه، ئه‌مانیش هه‌ستی پی ئه‌که‌ن. ئه‌حه ئه‌لی: هیچ ده‌نگ مه‌که‌ن و چرا بکوژینه‌وه و خوتان بکه‌ن به نووستوو.

دزه‌ش له‌و لاوه دیوار کون ئه‌کاو دپته ژووره‌وه، سه‌یر ئه‌کا هیچ هه‌ستیک نییه‌و خیزان هه‌موو نوستون. دپت ئه‌که‌ویته لای ژوورووی ژووره‌که خیرا له‌و کاته‌دا ئه‌حه خوی په‌لامار ئه‌دا به‌ر کونه‌که‌ی لی ئه‌گرئ و ئه‌لی چراکه هه‌لکه‌ن و چرا هه‌له‌که‌ن و دز ئه‌گرن. که دز ئه‌گرن ئه‌حه حوکمی لی ئه‌کا ئه‌لی ئه‌بی ده‌ست بکه‌ی به هه‌له‌په‌رکی. دزه هه‌ر چه‌نده هاوار ئه‌کا که‌لکی نابین، تا کون له‌و رۆژ ئه‌بیته‌وه دزه ئه‌که‌ویته سووردان و هه‌له‌په‌رکی وه‌کو مه‌یموون. که رۆژ ئه‌بیته‌وه به‌ره‌لای ئه‌کاو ئه‌روا.

- کابرایه‌ک به‌ ریشی سپه‌وه خه‌ریک بوو که‌ریکی ئه‌گا. کورپکی هه‌بوو چوو به‌ سه‌ریا و پی وت: بابه! تو شه‌رم ناکه‌ی؟ کابراش پی وت: «کورپم رووی بیکه‌سی ره‌ش بی ئه‌مه ئیشی تویه، به‌لام له‌ به‌ر ئه‌وه بی که‌سم و که‌سم نییه ئه‌بی وا خۆم خه‌ریک بم ئه‌م ئیشانه بکه‌م».

- پیریژنیکی بیوه‌ژن خه‌لکی ئه‌و ولاتی «شیناوی» و «گولاوی» به‌ کورپ و کچیکی هه‌بوو که‌چه‌که‌ی «نامه‌ی ناو بوو کورپه‌که‌ی «مامه‌ند». که‌وتبوونه ئه‌و ولاتی موکریانه‌و له‌وی داگیرسابوونه‌وه. هه‌ر جار که‌ مامه‌ند ئه‌چوو ده‌ره‌وه و ئه‌هاته‌وه دایکی لی ئه‌پرسی: کورپم ده‌نگ و باس چیه‌؟ ئه‌ویش ئه‌یوت هیچ. پیریژن به‌ پرسیار کردن کورپه‌ی وه‌په‌س کردبوو.

رۆژیک کورپه‌ هاته‌وه دایکی وه‌کو جاران لی پرسی کورپم ده‌نگ و باس چیه‌. له‌و کاته‌شا ژنه به‌ هه‌ر دوو ده‌ست خه‌ریکی هه‌ویر شیلان بوو، نامه‌ی کچیشی له‌و لاوه دانیشتبوو. کورپه‌ش وتی: وه‌لا دایه ئیمرو عه‌زیزخانی سه‌ردار فه‌رمانی ده‌رکردوو ژنی بی می‌رد نه‌مینیته‌وه ئه‌بی هه‌موو می‌رد بکه‌ن. بی‌جگه له‌مه‌ش ئه‌بی ژنی پیر بدری به‌ کورپ گه‌نج و ژنی جوانیش بدری به‌ پیاوی پیر. که کورپه ئه‌مه‌ی له‌ ده‌م هاته‌ ده‌ره‌وه نامه‌ی خوشکی له‌و لاوه جرتیکی که‌ندو وتی: «چۆن وا ئه‌بی؟»

ئه‌مجا دایکه‌ی پیریژن به‌ ده‌م هه‌ویر شیلانه‌که‌وه وتی:

نامەى كچى گولوى	جرت و مرتى بى ناوى
ئەمن دەكەم گەمانى	ئەتۆ دەكەى جرتانى
يا سەردارى بۆكانى؟	تۆ چاترى دەزانى
ئەيگىرپىتەووە مامەندى	ئەو قسەيەى ئەو كردى
بە چاوەكەى عەزىز خان	بە ئايەت وە قورعان
كەس نايگىرپىتەووە دواوہ	بەريارى وى دراوہ

- لەو ولاتى خۆشناوہ تىبە دوو گوند ھەيە يەكئىكيان ناوى «كۆرى» و ئەويكەيان «ماوہران»ە. كابرەيەكى كۆرپىكى، كىژىكى لە ماوہران خواست. شەوى كە ئەچىتە لای كىژەو پالى پتوہ ئەنى سەير ئەكا ھىچ نىبەو بى بنە. كابرا ئەلى: «ھۆپ». كىژە بى ئەلى: «ھۆپت بە ھۆبى، چاوى چۆپت لەگەلى بقۆبى، لە كورە كورەى كۆرپىيان، لە بنە تەراشەى ئەرماوانى، چانىبە ھەندە شت لۆمايە».

- مەلا شەريف ھەبوو لەگوندى «دارەتوو» سوختەيەكى ھەبوو رۆژىك بى ئەلى: مامۇستا چۆن يەكئىك عاشق ئەبى بە يەكئىك. مەلا شەريفىش بى ئەلى: ئەو كەسە سەيرى كەس ناكاتەنھا يەكئىك نەبى و ئەيكا بە دۆست و پاشان ئەبى بە مەعشوقى. سوختەكە دلى بە كچىكەوہ بوو، پاشان قەوماندىيان. ئەمجا مەلا شەريف وتى: «ئەى فەقەكەى دارەتوو، ھەى روت رەش بى ھەتا ھەنووى، ھۆ نەموت مووى بگەينەرە مووى».

- لە زەمانى ئەورە حمان پاشاى باباندا كابرەيك چووہ مالى پىرئىك و سوارى بوو. پىرئىكە وتى: ئەرى كورم دەنگ و باس چىبە؟ كورەش وتى بە خوا نازانم ئەوہندە ئەزانم پاشا ئەمرى دەرکردوہ سالىكى تەواو ئەبى سوارى پىرئىن بىن. پىرئىن وتى فەرمانىكى چەند بەرى و جىبە.

پىرئىكە كچىكى ھەبوو لەو لاوہ گوى لى بوو، بە دەم نووكە نووكەوہ وتى: گوايە ئىمە گوناحمان چىبە وا پاشا قسەيەكى لە ئىمەشەوہ نەكردوہ؟ پىرئىكە خىرا ھەلەيدايە وتى: چەنە لى مەدە. تۆ گريانەكەت فرمىسكە، من گريانەكەم خويتە، من ناتوانم پىچەوانەى فەرمانى پاشا بكەم ئىشى خۆت بكە كورم».

- کابرایهک هه‌بوو خه‌لکی ئەو «هه‌جیج»ه زۆرابی ناو بوو، ته‌ریده بوو که‌وتبووه سابلاخ. له‌وئ وا دیار بوو له‌وه‌پ‌ی به‌خۆش زانیوو گیرسابوووه. که‌سی نه‌بوو هه‌ر خۆی بوو. شێوه‌ی ژیا‌نیشی ئەوه‌ بوو گوئ قوولاخ ئەبوو بۆ ئەوه‌ له‌ چ شویتیک وه‌ یا له‌ چ مالیک بانگیشتیک ببوايه ئەچوو به‌ بێ بانگ کردن خۆی پیا ئەکرد و دای ئەکوتا.

رۆژیک له‌ مزگه‌وتی سوور چهند که‌سێک کۆ ئەبنه‌وه‌و بریار ئەده‌ن بچن بۆ سه‌یران. ئەمیش ئەچی خۆی ئەکو‌تێته‌ ناویان. جه‌ماعه‌ ته‌که‌ هه‌ر یه‌که‌ شتیک ئەگر نه‌ه‌ستۆ. یه‌کێک ئەلئ نان له‌ سه‌ر من، یه‌کێک ئەلئ گوشت له‌ سه‌ر من، هه‌ر یه‌که‌ شتیک ئەلئین. نۆره‌ دیته‌ سه‌ر خالۆ زۆراب پێ ئەلئین ئە‌ی چی له‌ سه‌ر تو؟ ئەلئ: «له‌عنه‌تی خواش له‌ سه‌ر من». ده‌ست ئەکه‌ن به‌ پێکه‌نین و وازی لئ دین.

- کابرایهک هه‌بوو بۆنی ده‌می ئەهات. کابرایه‌کی تریش هه‌بوو گوئی که‌ر بوو. ئەوه‌ی که‌ بۆنی ده‌می ئەهات ئەیسرکان به‌گوئ کابرای که‌ره‌دا، ئەویش ئەیوت: «به‌خوا فلانی نازانم ئەلئ چی؟ ئەوه‌نده‌ ئەزانم ئەتسی به‌ گویم».

- کابرایه‌کی میره‌وه‌یسی جاریک ئەچی بۆ جه‌ج نه‌ختی په‌له‌ ئەکات و زوو ئەپوا. که‌ ئەگاته‌ که‌عه‌ خیرا په‌لامار ئەدا و قولفی که‌عه‌ ئەگرئ و ئەلئ: «خوایه‌ بێ وه‌ساقه‌ت خیرا له‌ خۆم و باوک و دایکم خۆش بووه‌ تا خێل به‌رۆکی نه‌گرته‌گی».

- مه‌لامه‌حمووی حاجی‌عه‌لی هه‌بوو له‌ سوله‌یمانی جاریک پێش نوێزی ئەکا له‌ نوێزی عی‌شادا، فاتحه‌ ئەخویتی و پاشان ئەلئ: «الم غلبت‌ الت‌رک». یه‌کئ له‌ نوێز که‌ره‌کان غه‌له‌ ته‌که‌ی ئەداته‌وه‌ ئەلئ: «فلبت‌ الروم». ئەویش هه‌ر له‌ ناو نوێزه‌که‌دا ئەلئ: «گوئی مه‌ده‌رئ هه‌موویان دوژمنان». ئەمه‌ ئەلئ و له‌ سه‌ر نوێزه‌که‌ی خۆی ئەپوا.

- پیاویک هه‌بوو سو‌فی ره‌مه‌زانی ناو بوو، ریشیکی زلی پتوه‌ بوو. جاریک ئەپرسی له‌ شیخ بابه‌عه‌لی ته‌که‌یه‌ی له‌ سوله‌یمانی ئەلئ: یا شیخ! له‌ کانی ده‌ستوێز شتتا ترسم هه‌یه‌ ریشم ته‌ر نه‌بێ. ئەلئ: په‌نجه‌ی تێخه‌؛ ئەمه‌ پێ ئەلئین خه‌له‌له‌. شه‌رح هه‌ر ئەوه‌نده‌ داوا ئەکا. ئەلئ: به‌خوا یا شیخ دل‌م وه‌سو‌سه‌ ئەکا. ئەلئ: «که‌واته‌ هه‌ر له‌ شه‌ویه‌وه‌ بیه‌خه‌ره‌ ناو ناو تا به‌یانی ئەخووسی، ئەو وه‌خته‌ وه‌سو‌سه‌ت نامین».

- کابرایه‌کی زۆر پیر لهو سەرە هەبوو ژنیکی گەنجی زۆر جوانی هینابوو. کابرا له‌وانه نه‌بوو به‌که‌لک بیت. کۆریکی گەنجی دراوسێیان هەبوو، ژنه له‌ گەل کۆرە‌که‌دا به‌ ناوی ئامۆزاوه پێ‌که‌وتبوو، ئیتر ئامۆزا هەموو وه‌ختی له‌ مالی ئه‌مان بوو. له‌ پاش چهند سالیکی خوا چهند منالینکی دا به‌م پیاوه. چون ئه‌مانه خیزانی مال بوون، کۆرە‌ی ئامۆزاش به‌و جۆره یه‌کیک بوو له‌ خیزانی ماله‌که؛ ته‌نانه‌ت نه‌گەر بۆ ده‌ریشه‌وه به‌جوانییه ئامۆزاشیان هەر له‌ گەل بوو.

روژیک ئه‌و خیزانه هەموو ئه‌چن بۆ سه‌یران. دۆستیکی کۆنی پیاوه‌ی پیره تووشیان ئه‌بێ و له‌گەل کابرا‌دا چاک و چۆنی ئه‌کاو ئه‌پرسی ئه‌مانه کین و چین؟ ئه‌لێ: ئه‌وه‌یان کۆرهمه‌و ئه‌وه‌یان کچمه‌و ئه‌وه‌یان ژنه‌م. ئه‌لێ: ئه‌ی ئه‌و کۆرە گه‌نجه کینیه؟ ئه‌لێ: «ئه‌وه‌ش کیرمه».

- مه‌لایه‌ک له‌ کۆریکا وه‌عزی دانه‌دا و باسی جیره‌ئیلی ئه‌کرد ئه‌یوت که ئه‌م‌ری پێ‌بکری به‌ قودره‌تی خوا که شاپه‌ری دایه ژیر زه‌وی سه‌ر و بنی ئه‌کا. له‌ کۆرە‌که‌دا ژنیکی لێ بوو له‌ ته‌نیشته دۆسته‌که‌ی خۆیه‌وه دانیشتبوو. خه‌لکه‌که هەموو سه‌رگه‌رمی ئه‌و په‌ری جیره‌ئيله بوون، ژنه‌که گۆشه‌یه‌ک له‌ چارشویه‌که‌ی دابوو به‌ سه‌ر کۆشی دۆسته‌که‌یا، له‌ ژیره‌وه ده‌ستی برد ده‌عبا‌که‌ی گرت. که گرتی ده‌عبا‌که وه‌کو شاخی لێ هات، ژنه به‌بێ ئیختیار چریکه‌یه‌کی کرد. مه‌لاکه گۆیی لێ بوو وتی: «ئه‌ی عاشقه‌ی سادقه‌ی موحنه‌ی متفانیه‌ی محافزه‌ی موخه‌دیره‌ی مونه‌وه‌ره! ئه‌وه په‌ری جیره‌ئیل گه‌یشه‌ته دلت وه‌ یا هه‌واکه‌ی دای له‌ له‌شت وا به‌ جۆره به‌ بێ ئیختیار ئه‌و نه‌عه‌ته‌ت کیشا؟» ژنه وتی: «من په‌ری جیره‌ئیل نازانم که بدا له‌ دل‌م وه‌یا له‌ گیان‌م، کو توپ‌ر شاخی ئیسرافیل‌م به‌رده‌ست که‌وت، ئه‌م چریکه‌یه‌م له‌ به‌ر ئه‌وه بوو».

- کابرایه‌کی شاتری ئیشیکێ به‌ سه‌را دیت و له‌ ترسا سه‌ری خۆی هه‌له‌گه‌ری به‌و ولاتان‌او خۆی ون ئه‌کا، ئه‌چیتته به‌غدا و له‌ به‌ر دووکانیکه ئه‌یه‌وئ شتیک بکری. کابرای خاوه‌ن دووکان ئه‌لێ: «شت‌رید؟» ئه‌لێ: گۆی تو‌ی لێ نه‌واری هەر تو‌ ماو‌یت نه‌زانی من شات‌ریم ئه‌وا تو‌یش زانیت».

- کابرایه‌کی کورد له غه‌زا ئه‌گه‌رپته‌وه ئه‌گاته به‌غدا. کابرایه‌کی به‌غدا‌یی پی ئه‌لئ: «گوه». ئه‌ویش ئه‌لئ: ده‌ویت باوک خۆت گۆیت من له غه‌زا دیمه‌وه. له پاشا تی ئه‌گه‌یه‌نن ئه‌لئین ئه‌وه ماندوو نه‌بونت لئ ئه‌کا.

- له‌و خۆشناوه کابرایه‌ک چاوی ژانی ئه‌کرد، پورزایه‌کی هه‌بوو چووه لای وتی پورزاگیان چاوم زۆر ژان ئه‌کا نازانم چی لئ بکه‌م؟ پورزاشی پی وت: «پورزاگیان، من پار ددانم ژانی ئه‌کرد هه‌لم که‌ند».

- له‌ زه‌مانی شیخ‌مه‌حمودا له‌شکری شیخ‌مه‌حموو له‌ «جاسه‌نه» ئه‌بن. ته‌یاره‌ دپته سه‌ریان شپه‌زه‌یان ئه‌کا. ئامۆزایه‌کی کوپخا حه‌سه‌نی کانی گۆمه‌ هه‌بوو ئه‌ویش له‌ له‌شکره‌که‌ی شیخ‌مه‌حموو بوو. له‌شکر شپه‌زه‌ ئه‌بی و هه‌ر یه‌که‌ ئه‌یه‌وی بۆ خۆی ده‌ریاز بیی، ئه‌و ئامۆزای حاجی حه‌سه‌نه‌ش به‌ په‌له‌ ماینه‌که‌ی دپتی و له‌ به‌ر شپه‌زه‌یی به‌ره‌واژه سواری ماینه‌که‌ ئه‌بی. پی ئه‌لئین: کوره‌ خوا بتگری ئه‌وه تو چۆن سوار بووی؟ ئه‌وه به‌ره‌واژه‌یه. ئه‌ویش ئه‌لئ: «کوره‌ من به‌ره‌واژه سوار نه‌بووم ماینه‌ سه‌گباب خپه‌که‌ خۆی هه‌لگێتپه‌وه‌وه‌ به‌ باری چه‌پدا راهه‌ستاوه».

- عییل له‌ کویستان بوو. کویره‌دپیه‌ک هه‌یه‌ له‌و ناوه «دواوه» ی ناو بوو. جارێک مه‌حموو پاشا فه‌قی شپته‌ ئه‌نیری بۆ دواوه. هه‌ر چه‌نده‌ سال زوو بوو، به‌لام له‌ به‌ر ئه‌وه ئه‌و ولاته کویستانه هه‌ر زوو باران و زستان دپت. له‌ ریگه‌دا ئه‌یکا به‌ باران و قورو چلپاو. له‌و کاته‌دا ژن و پیاویک بیتشکه‌یه‌کیان پنیه‌وه‌ له‌و ناوه‌دا له‌ ژیر ئه‌و بارانه‌دا ئه‌سوورپته‌وه. فه‌قی شپته‌ ریگای لئ تیکچوو بوو، ئه‌چپته‌ لای پیاو و ژنه‌که‌ ئه‌لئ: ئه‌ری تو خوا برا ریگای دواوه کامه‌یه؟ کابراش ئه‌لئ: «ئه‌ری کابرا تو شپتیت؟ ئه‌گه‌ر من ریگای دواوه‌م بزانیایه‌ له‌ ژیر ئه‌م بارانه‌وه‌ له‌ناو ئه‌م چلپاوه‌ به‌ ژن و منالیکه‌وه‌ بۆ گیرم ئه‌خوارد؟» فه‌قی شپته‌ که‌ ئه‌مه ئه‌بیه‌ت جامانه‌که‌ی سه‌ری ئه‌کاته‌وه‌ ئه‌یکا به‌ ده‌سه‌سری ده‌ستی و له‌ته‌نیشتیانه‌وه‌ ده‌ست ئه‌کا به‌ هه‌له‌پرکی و به‌ چۆبی کیشان.

- کابرایه‌کی کورد سالیکی ئه‌چنی بۆ حه‌ج، له‌ کاتی ته‌وافا جامانه‌که‌ی لئ ئه‌دزن. حاجی‌مسته‌فاپاشا وتی وا ری که‌وتبوو من له‌ پشت ئه‌و کابرایه‌وه‌ بووم، گویم لئ بوو هه‌ر

ئه‌یوت: «بینایی‌چاوان! ئه‌مجاره هاتم بۆ خزمه‌تت فەرمووت جامانه‌که‌م بدزن. ئه‌گەر جاریکیکه‌ منت لێره چاوپێکه‌وت ب‌فەرموو هەر چی‌ دهم و دگانم هه‌س بیه‌شکینن وه‌ سەر یه‌کا».

- قازیه‌ک هه‌بوو له‌ هه‌له‌بجه، روژیکی ژنیک ئه‌چینه‌ لای شکات له‌ میرده‌که‌ی ئه‌کا. ژنه‌که‌ دوو چاوی زۆر جوانی پێوه‌ بوو سه‌رپۆشه‌که‌ی هینا بوو به‌ سه‌ر روومه‌تیا هەر چاوه‌کانی به‌ ده‌ره‌وه‌ بوون، میرده‌که‌شی له‌گه‌ل بوو.

قازی چاوی ژنه‌ به‌ ته‌واوی کاری تیکردبوو، هەر قسه‌یه‌ک ئه‌و ئه‌یوت ئه‌م ئه‌یوت راست ئه‌که‌ی. هەرچیه‌کیش میرده‌که‌ی ئه‌یوت، ئه‌یوت درۆ ئه‌که‌ی. میرده‌ هه‌ستی کرد ئه‌مه ئیش له‌ کویدایه، هەر ده‌ستی برد سه‌رپۆشه‌که‌ی له‌ سه‌ر ژنه‌که‌ لاداو روومه‌تی ده‌رکه‌وت. قازی سه‌یری کرد روومه‌تیکی زۆر ناشیرینی هه‌یه، دلێ پێکا هات وتی: «هه‌سته‌ پرۆ ژنه، چاوی مه‌زلوومان هه‌یه‌و رووی زالممان. له‌ لای میرده‌ی خۆت دانیشه‌ شه‌رع ئه‌فه‌رموی روومه‌ت له‌ میرد و له‌ قازی ناپۆشری».

- کابرایه‌کی تاجر هه‌بوو له‌و سه‌ره‌ بارخانه‌ی بار کرد و چوو بۆ ته‌وریز. وا پڕی که‌وت له‌ویشه‌وه‌ چوو بوو رووسیات. کاروانه‌که‌ی چهند سالیکی درێژه‌ی کیشا خزمه‌تکاریکی ره‌ش پێستی که‌چه‌لیان له‌ مالا هه‌بوو وا دیار بوو خانم له‌گه‌لیا پڕی که‌وتبوو و دو خولامی تۆی لێ بوو بوو.

روژی خه‌به‌ریاندا که‌ وا ئاغه‌ هاته‌وه‌. کابرای خزمه‌تکار مناله‌کانی هه‌لگرت و یه‌کیکیانی خسته‌ سه‌ر شانی و ئه‌ویکه‌شیان به‌ شوپینه‌وه‌ چوون بۆ پیر ئاغه‌وه‌. ئاغه‌ مناله‌که‌ی سه‌ر شانی چاوپێکه‌وت وتی: ئه‌مه‌ هی کیه‌؟ وتی هی خانمه‌. ئاغه‌ وتی به‌ خوا سه‌یره‌. کابرا وتی: «ئه‌وی به‌ شوپینه‌وه‌یه‌ ئه‌و سه‌یرتره‌».

- کابرایه‌کی دزه‌یی باره‌ گه‌نمیکی بردبوو بۆ هه‌ولیز. له‌ ناو شارا که‌ره‌که‌یان لێ دزی بوو، ئه‌ویش چوو ملی که‌ری کابرایه‌کی خۆشناوی گرت هینای باری خۆی لێناو پڕیشت. کابرای خۆشناو هات وتی ئه‌م که‌ره‌، که‌ری منه‌. کابرای دزه‌یی وتی هی خۆمه‌. خه‌لکوخوا که‌وتنه‌ به‌ینه‌وه‌ به‌ دزه‌یه‌که‌یان وت که‌ره‌که‌ی تو نیره‌که‌ر بوو یا ماکه‌ر؟ وتی نیره‌که‌ر بوو.

وتیان ده نهمه ماکهره. وتی: «به‌لئی کهره‌کهی منیش نیره‌کهریکی ته‌واو نه‌بوو، نهمه‌ش ماکهریکی ته‌واو نییه؛ که واته ههر کهره‌کهی منه».

- کابراهیکی یوسوجانی لهو کاتهدا که عیبل بار نه‌کا بؤ کویستان، دانی دیته ژان و نارامی لئی هه‌لئه‌گری. پئی نهلین وه‌ستا له کفری بچؤ بیکیشه، نه‌ویش دیته کفری و نه‌چیته لای پیاویکی سهر تاش نهلئ: «دگانم ژان نه‌کا بینم وه‌ساقه‌ت! بؤم ده‌ریتر» نهلئ باشه باوکم دوو قهران بده تا بؤت ده‌ریبنم. نهلئ: برا خوا هه‌لئاگری دوو قهران، ههر قهرانیکت پئی نه‌دهم. کابرا نایکیشی.

کابرای یوسوجانی نارامی لئی هه‌لئه‌گیری و نهلئ: برا بیژم چی، ده‌ری بیترانه. نه‌مجا دانیکی پیشان نه‌دا که ژان نا‌کا نهلئ: نه‌وه‌سه. کابرای وه‌ستا نه‌و دانهی ده‌ردینئ: پاشان کابرای یوسوجانی نهلئ: «به‌خوا برا نه‌و دگانه نه‌و، نانه‌مه‌سه که ئیسته پیت ئیژم». په‌نجه نه‌خاته سهر دانه ژان کردووه‌که‌و وه‌ستا نه‌و دانه‌شی ده‌ردینئ. پاشان دوو قهرانه‌کهی نه‌داتئ. نه‌مجا پئی نهلئ: «ههی ده‌ویت باوک! تو گهره‌کت بوو دوو قهرانم بؤ دگانئ لئی بسینئ، وا نه‌زانی هه‌روا پاره به‌لاشه. ناوا دایکت نه‌گیم، دوو دگانم پئی ده‌رهاوردی وه دوو قهران؛ ههر دگانیک که‌وته قهرانیک. ئیتر جاریکی تر نه‌یژی کورده شت نازانئ ئاوات لئی نه‌که‌م».

- له‌و مدنگورایه‌تییه ماموستا وه‌عزی نه‌دا نه‌یوت: پردی سرات له موو باریکتره‌و له شیر تیتره. روژی قیامت نه‌و پرده‌ش وا به‌سهر جه‌نه‌مه‌وه ئه‌ی هه‌موو که‌س به‌سهریا تیپه‌ری.

کابراهیکی مدنگور وتی: ماموستا له‌وئ هیچ داریک هه‌یه که پیاو ده‌ستی پئی بگری و پیه‌ریته‌وه؟ ماموستا وتی: نه‌وه‌للا هیچ نییه. وتی: «وه‌للا ده‌سا ماموستا به‌گوره‌ بابم تو به‌ریشی خوت پیده‌کهنی، نه‌گه‌ینا نه‌گهر خه‌لک مه‌لیش بی به‌سهریا ناتوانئ تیپه‌ری».

- مه‌لاسمایل سالیک له‌ زیویه وه‌عزی نه‌خویند، له‌ وه‌عزه‌که‌دا وتی: «ههرکه‌سه‌ ناوی باوه‌ ناده‌م و دایه‌ هه‌وا بنووسئ له‌ ماله‌کهی خویا هه‌لیواسئ شه‌یتان روو ناکاته‌ نه‌و ماله‌ ههر یه‌که‌ سهر قه‌له‌مانه‌یه‌ک بینن تا بۆتان بنووسم».

کارایه‌کی قەرەداغی له‌وێ بوو هه‌ستا وتی: «مامۆستا ئەوه چی ئەفهرمووی؟ شه‌یتان له‌ به‌هه‌شتا له‌ بن ده‌ست خواوه‌ چوو هه‌لیف‌ریواندن، ئیسته‌ کۆ له‌ ناوه‌که‌یان ئەکاته‌وه‌ له‌م دووره‌وه‌». مه‌لا سمایل وتی هه‌روا ئیتر واقم و پرما.

- له‌ شه‌یتانیان پرسى تو کام ده‌سته‌ت زۆر خوش ئەوێ؟ وتی: ده‌لال. وتیان بۆ چی؟ وتی: «چونکه‌ من به‌ درو و ده‌له‌سه‌که‌یان زۆر زۆر خوشحال ئەبووم، ئەوان هاتن سویتدی درۆشیا‌ن خسته‌ پالی».

- ئەلێن پاشایه‌ک سێ ژنی هه‌بوو؛ پارسیک و کوردیک و فیتیه‌ک. شه‌ویک له‌ لای ژنه‌ فارسه‌که‌ نووستبوو لێ پرسى شه‌و له‌ج وه‌ختیکایه‌؟ وتی: به‌رى به‌یانه‌. وتی: به‌ چیدا ئەزانی؟ وتی: گول و ره‌یحان بۆنى بلاو کردۆته‌وه‌و بالنده‌کان که‌وتوونه‌ته‌ ئاوازه‌ خویندن. شه‌وی دووه‌م له‌ لای ژنه‌ کورده‌که‌ بوو وتی دنیا چ وه‌خته‌؟ وتی به‌رى به‌یانه‌. وتی به‌ چیدا ئەزانی؟ وتی ملوانکه‌ مرواریه‌که‌م ئەکه‌وێ له‌ سینگم ساردی ئەدا به‌ سینهم. شه‌وی سێهه‌م له‌ لای فیتی نووست. وتی چ کاته‌؟ وتی به‌رى به‌یانی. وتی به‌ چیدا ئەزانی؟ وتی: «گووم دێ».

- له‌ زه‌مانی حه‌مه‌پاشای جافدا زستانیکى قات و قەر په‌یدا ئەبێ و مالات هه‌موو قەر ئەکا. جافه‌کان ئەچنه‌ لای حه‌مه‌ پاشا ئەلێن: پاشا کوچک‌ت لێ نه‌واری چله‌مان بۆ کورت که‌روه‌ه‌ مالات هه‌نی نه‌ما هه‌مووی قەر کرد. ئەویش ئەلێن: هه‌ر یه‌که‌ له‌ چل قه‌ران قه‌رائیکم بۆ بێنن تا بیده‌م وه‌ چله‌ خۆی کورت کاته‌وه‌. ئەوانیش ئەچن بۆی دېتن و ئەیده‌ن.

- کارایه‌ک فره‌ دلێ له‌ یاره‌که‌ی چوو بوو، عه‌شقی ئەو کردبووی به‌ شاعر. جا ئەم شعرانه‌ی به‌ بالای یاره‌که‌یا ئەوت:

به‌ قوربانی ئەو خاله‌ی به‌ روومه‌ت یاره‌وه
به‌ژن و بالاکه‌ت بۆ من ده‌وايه
ئێژى میوژه‌و به‌ دیواره‌وه
ئێژى دارعه‌سای ده‌ستی

- ژنیک هه‌بوو «خادایه» یان پین ئه‌وت. زه‌مان هینابووی به‌سهریا سه‌رده‌می جارانی نه‌مابوو ته‌شی ریزی ئه‌کرد بۆ ئه‌م و ئه‌و. مه‌لا ژن فاتم هه‌بوو روژیک هه‌ندئ خوری ئه‌باته لای بۆی بریسی. ئه‌ویش بۆی ئه‌ریسی و پاشان بۆی ئه‌چیته‌وه. که سه‌یر ئه‌کا ئه‌لی ئه‌مه ئه‌ستوره. خادایه هه‌لی ئه‌وه‌شینیته‌وه بۆی ئه‌ریسیته‌وه. ئه‌مجا بۆی ئه‌چیته‌وه سه‌یر ئه‌کا ئه‌لی ئه‌مه باریکه. خادایه ئه‌لی خافاتم نازانم چۆنت ئه‌وی؟ باریک ئه‌پریم ئه‌لی ئه‌مه باریکه، ئه‌ستور ئه‌پریم ئه‌لی ئه‌ستوره. خافاتمیش ئه‌لی: «خادایه نه‌ باریک و نه ئه‌ستور وه‌ک هینه‌که‌ی مه‌لا گرده‌ ریس بی».

- حاجی مه‌لا سالی گۆزه‌ پانکه‌و حاجی مه‌لا عومه‌ری هۆمه‌ر کونه‌تی هاته‌ لام. دنیا گه‌رم بوو، وتیان ئاوی سارد ئه‌خۆینه‌وه. ئه‌و پیاوه‌ی که لام بوو هه‌ر مام پیرداودمان پین ئه‌وت، پیم وت بچۆ ئاوی سارد بینه. مام پیرداود چوو به‌فری هینا و خسته‌ی ناو سه‌تلیکی گه‌وره‌وه پری کرد له ئاوو هینای ته‌ق له به‌رده‌می حاجی مه‌لا سالحا داینا. حاجی مه‌لا که ئه‌مه‌ی چاوپینکه‌وت وتی: ده‌ک مردیت مرئ پیرداود! هه‌ر فیکه‌که‌ی ماوه دوو فیکه‌شمان لۆ بکه. مام پیر داود هینی بۆ نه‌مایه‌وه وتی: قوربان هه‌موو جار هه‌ر وا ده‌که‌م.

- عییل سه‌ره‌و خوار بووه‌ته‌وه رووه‌و کویستان، هه‌ر هۆزه شوینی خۆی گرت. کابرایه‌کی گۆران له دیوانده‌ره خانووی ئه‌کرد، دیره‌کی خانووه‌که تۆزئ دوور بوو له ئاواپیه‌وه. دۆستیکی له عه‌شه‌ره‌که هه‌بوو خاله‌ ماریان پین ئه‌وت. خاله‌ ماری روژیک گایه‌کی دابوو به‌ر. کابرا وتی خاله‌ ماری به‌لکوو ئه‌و حه‌ماله‌م بۆ به‌خه‌یته‌ پشت گای بۆر و بیبه‌ینه‌وه بۆ ناو دی. ئه‌ویش وتی به‌ بانی چاوان. داریان خسته‌ پشتی گای بۆر و گه‌راپه‌وه بۆ هۆز.

ئه‌و سه‌له به‌سه‌ر چوو کابرا خانووی دروست کرد و عییل دیسان که گه‌راپه‌وه بۆ کویستان، خاله‌ ماری سه‌ریکی له کابرای گۆرانه‌ی دۆستی دا. سه‌یری کرد خانووه‌که‌ی ته‌واو کردوو. وتی: «ماشه‌للا خانگی چاکه. ئافه‌رم گای بۆر به‌ خوا ئه‌و حه‌ماله‌ی خاس هه‌لگرتیوو». کابرا ئیتر له وزه‌یا نه‌ما وتی: خاله‌ ماری تکات لی ئه‌که‌م ئه‌وا ئیسته هه‌له‌ستم خانووه‌که هه‌له‌وه‌شینمه‌وه حه‌ماله‌که به‌خه‌ره‌وه سه‌ر پشتی گای بۆر و بیبه‌ره‌وه بۆ ئه‌و شوینه‌ که هیناویه.

- سالیکی لەو سەرە کابرایەکی کورد ھەمەوھە یەسی ناو بوو، ئەچیتە «بس». شەوی مێوانی مایک ئەبێ، لە پاش ئەو کە نووستن لە نیوھەشەوا ئیشی سەرناو تاوی ئەدا. ھەلئەستی بچیتە دەرەو، سەر ئەکا گەمالیکی بۆر لە بەردەرگا کەوتوووە دەستی کردە مەرەمر لێی. نەبویرا بڕوا، دەستی کرد بە خۆ ھەلگۆشین، کەلکی نەبوو گوو تاوی دا، ممالیکی ماله کە بوو لە ناو بێشکەدا، بە دزیووە چوو دەسەرەزی ممالە کە ی خستەووە ممالی بەرز کردەووە پڕ گۆزە لەی ژیر ممالە کە ی کرد لە گوو، ممالە کە ی خستەووە شوینی خۆی و دەسەرەزی کە ی پتایەووە ھاتەووە سەر جیگا کە ی خۆی نووست.

بە یانی دایکی ممالە کە کە ممالی بەرز کردەووە نفورائیکی چاو پیکەوت، بانگی مێردە کە ی کرد وتی پیاو کە ئەمە چییە؟ ئەمە گووی ئەم ممالە نییە و نازان مەسە لەش چییە. بە ھەر جۆر بوو دەنگیان نەکرد. شەوی دوایی چەشنی کارەسات رووی دایەووە، بەلام گەلێ خاپتر لە دوینی شەو. ژنەو پیاو کە کەوتنە مقو مقو لە بەینی خۆیان کابرای مێوان گووی لێ بوو ھەلیدایە وتی: «برا ئەو ی پێ ناوی تا ئیوہ خاوەنی ئەو گەمالە بۆرە بن، ممالە کە تان گووی لەو بەتەر ئەکا».

- قانعی شاعر وتی سالیکی لەو ناو جافە مەلا بووم. وتیان مامۆستا وە عزمان بو بێژە، وتم برا بە کوردی یا بە عەرەبی؟ وتیان برا وە کوردی، ئیمە چوو زانین عەرەبی. وتی منیش کتیبیم نایە بەر دەستم چاوم کز بوو عەینە کە مەم خستە بەر چاوم و گەر ووم پاک کردەووە و تم دیلە سەگی کوری باوکی کانێ کە ی ھەرات ئەفەر مووی ھەر ئەمەم وت وتیان مامۆستا ئەوہ ئیزی چی؟ وتم برا وە عزتان بو ئیژم. وتیان کوچکت لیواری کە ی وە عز و ئەو ی؟ وتم برا ناخر ئیوہ ئەلین بە کوردی، من لە باتی ئەوہ کە نووسراوہ ئەلێ «معاویە ابنی ابی سفیان» ئەلێ من بە کوردی پێم وتن وتیان کورە کوچکت لیواری خاس بێژە، دە بێژە. وتی وتم: «ریوی کوری چۆلە کە ئەفەر مووی».

ھاتم ئەو یتر تەواو کەم وتیان مردگت مری ئەوہ ئیزی چی؟ وتم برا من سەرم سەرماوہ بە دەست ئیوہوہ. ئیوہ ئەلین بە کوردی لە کتیبە کە دا نووسراوہ «سەلب ابن علفور» من کردم بە کوردی. وتیان: «ھەلسە ھەلسە مەلا بڕۆ گالت وە پێچ. وەو شیخ کەریمە ئیتر پیا ناینی». وتی جوان و پوخت دەریان کردم.

- جاریک له قه‌لادزی له مالیکا بانگیشتی ئه‌بی و نان له سهر سینی دانه‌نری. ههر دوو کهس له سهر سینیه‌ک ئه‌بن. شیخ حسینی بوسکین و کاکه سووری کۆبی پیکه‌وه له سهر سینیه‌ک ئه‌بن. گۆشتیکی چه‌ورو قه‌له‌و به سهر ده‌وری برنجه‌وه ئه‌بی. کاکه سوور به قسه شیخ حسین خهریک ئه‌کاو خۆی ته‌نگ به گۆشته‌که هه‌له‌ه‌چنی. خدراغای پشده‌ریش له سهر سینیه‌کی تر ئه‌بی له نزیکیانه‌وه، سه‌یریان ئه‌کاو ئه‌زانی ئه‌وا کاکه سوور بۆیه شیخ حسینی خهریک کردوه له به‌ر گۆشته‌که‌یه. لایه‌ک له شیخ حسین ئه‌کاته‌وه و ئه‌لی: «شیخ حسین تۆزی تی مرینه».

- مه‌سه‌وود مه‌مه‌د له سوله‌یمانی ئه‌بی. خدراغای پشده‌ر له گه‌ل ژنیکا له‌و پشده‌ره هه‌رای ملکیان ئه‌بیت، به‌و ناوه که مه‌سه‌وود حاکمه، له سوله‌یمانی ئه‌چیته لای ئه‌لی: «کاک مه‌سه‌وود پیرێژنیک قۆلتر به ههر دوو ده‌ست ههر دوو گونی من و سلیمان برامی گرتوه». مه‌سه‌وودیش ئه‌لی جا من چی لێ بکه‌م؟ ئه‌لی: «چی چی لێ بکه‌م؟ گونمان له ده‌ست ئه‌م پیرێژنه به‌ره‌لاکه، ئه‌ی تو ئیشت چیه‌ دانیشتوی لیره؟» ئه‌مه کاک مه‌سه‌وود خۆی بۆی گیرامه‌وه.

- سالی‌ک زستانیکی تۆف ئه‌بی، ده‌سته‌یه‌کی خه‌لکی دی «زاخه» ئه‌چن بۆ «سه‌قر» و ئه‌گه‌ر پته‌وه. له‌و کویستانی سارال و هۆبه‌توه لیبان ئه‌کا به‌ کرپوه و سه‌ریان لێ تیکه‌ه‌چنی و سه‌رما که‌سیره‌یان ئه‌کا. له به‌ینی خویانا ده‌ست ئه‌که‌ن به‌ نه‌زر و مه‌لولوی کردن بۆ ئه‌وه به‌لکوو رزگاریان بی و دنیا‌یان تۆزی لێ خۆش بکا. یه‌کیکیان گایه‌ک ئه‌کا به‌ مه‌لولوی یه‌کیکیان ئه‌لی ئه‌گه‌ر رزگار بووین به‌رانی‌ک مه‌لولوی بیت. به‌مجۆره ههر یه‌که شتی‌ک ئه‌که‌ن به‌ نه‌زر. یه‌کیکیان ئه‌مینیته‌وه هه‌چ شک نابا بی‌کا به‌ مه‌لولوی ئه‌لی: «خوایه تو خۆت ئه‌زانی من هه‌چ شک نابهم ههر فاته‌ی ژنم نه‌بی، ته‌لاقیتی که‌وتبی له‌ ریگای تۆدا ههر له‌م کرپوه سه‌ری‌ک ده‌رکه‌ین و نه‌مرین».

- مه‌لافه‌ تحو‌للای هه‌ر ته‌ل له‌ گوندی «بیتواته» ئه‌گه‌ر پته‌وه بۆ گوندی هه‌ر ته‌ل. له‌ ریگادا تووشی شوانی‌ک ئه‌بی لێ ئه‌پرسی: مام شوان په‌زیته ئه‌چه‌ندن؟ ئه‌لی: ماموستا ئه‌پینجن. ئه‌لی ئه‌چه‌ند مینه، ئه‌چه‌ند نیرن؟ ئه‌لی: ماموستا دوو ئه‌نیرن سی ئه‌نیرن. ئه‌لی: ماناری ههر

نیر پینجن؟ ئەلێ: مامۆستا ئاخر من وه‌کو تو سه‌فیح نیمه. ئەلێ له پکەت زمان که‌وێ ئەری زارت له زیانی دانینه.

- ژن و پیاویک له رۆژیکی مانگی رۆژه‌تیدا خه‌ریکی ئەو ئیشه‌خۆشه‌که بوون. پیاوه‌که هه‌ر له‌و کات‌دا ویستی ژنه‌که‌ ماچ کا، ژنه‌ ده‌ستی گرت به‌ ده‌می کابرا‌دا وتی: «نه‌که‌ی شتی وا که‌راهه‌تی هه‌یه‌ ماچ کردنه‌وه‌ به‌ زمانی به‌ رۆژوو».

- نه‌جمه‌دین مه‌لا هه‌بوو له‌ سوله‌یما‌نی، پیاویکی قه‌له‌نده‌ر و بی‌په‌روا بوو. ژیا‌نی نه‌جمه‌دین مه‌لا ژیا‌نیکی سه‌یر بوو. ته‌مه‌نیکی درێژی هه‌بوو، سه‌ری هه‌ر ره‌ش بوو. له‌ رانیه‌ ژیتیکی هه‌تا بوو ته‌لاق‌ی دا‌بوو، کچیکی هه‌بوو کچه‌که‌شی مرده‌بوو. ئیتر دوا‌چۆری به‌ هه‌موو شت هه‌تا بوو. له‌ سه‌ر جاده‌که‌ی سابوونکه‌ران دو‌کانیکی به‌ کرێ گرت‌بوو به‌ رۆژ به‌ منالانی ئەخویند به‌ شه‌و دیوانه‌ کوردیه‌که‌ی ئەنووسیه‌وه. له‌ باره‌ی زمانی کوردیه‌وه‌ خزه‌تیکی زۆری کرد‌بوو. نووسینی بۆ رۆژنامه‌ی ژینیش ئەنووسی. هه‌موو جار دوو پشیله‌ی که‌له‌ گه‌وره‌شی هه‌بوو به‌ گۆشت و سی به‌ختوی ئەکردن. سه‌ودایه‌کی ته‌واویشی هه‌بوو. له‌ گه‌ل خوارده‌وه‌دا به‌ تاییه‌تی به‌ شه‌و ده‌رابه‌ی دو‌کانه‌که‌ی له‌ سه‌ر خۆیدا ئەدایه‌وه‌و به‌ یادی رابویرانی کۆن رایئه‌ه‌بوارد. ژووره‌که‌شی له‌ ماله‌که‌ی با‌جی زه‌مه‌زمه‌ ئه‌چوو.

شه‌ویک ئەوا ده‌رابه‌که‌ی له‌ سه‌ر خۆی دا‌وه‌ته‌وه‌و کات پاش نیوه‌ شه‌وه‌ هه‌ر له‌ به‌ر خۆیه‌وه‌ دا‌یگرت‌وو ئەلێ: «هه‌یه‌، کو‌ر هه‌یه‌». ئیمه‌ش به‌ویدا تپه‌رین. به‌ هه‌ر جو‌ر بوو ده‌رابه‌که‌مان بێ هه‌لدایه‌وه‌و چووینه‌ ژووره‌وه‌. ئەو هه‌ر ئەلێ: «هه‌یه‌». ئی با‌به‌ چی هه‌یه‌؟ ئەلێ: هه‌یه‌ له‌ ئەنجاما به‌ هه‌ر جو‌ر بوو پیمان ده‌ربری وتی: «خوا هه‌یه‌». ئەوه‌ سه‌ر خۆشیشه‌ وتمان چۆن؟ وتی: خوا هه‌یه‌ به‌لام ئیشه‌کانی قۆره‌. له‌مه‌ سه‌رمان سه‌رما وتمان بۆمان بلێ ئەمه‌ چۆنه‌؟ وتی: من برسیمه‌، چوار پوولم هه‌بوو، نا‌ئیک به‌ پینج پووله‌. ئەوه‌ ته‌ نانه‌وا‌خانه‌که‌ش به‌رانبه‌رمه‌، پوولتیکی ترم نه‌بوو نا‌ئیکی بێ بکرم. نانه‌وا‌خانه‌که‌ هه‌لیگرت. هه‌رکه‌ نانه‌وا‌خانه‌که‌ هه‌لیگرت دوو دیناریان بۆ هه‌تا ئەوه‌ش دوو دیناره‌که‌یه‌، به‌لام نان نییه‌. ئەمجا گه‌رایه‌وه‌ سه‌ر «هه‌یه‌، هه‌یه‌» که‌ی خۆی. ئیتر ئیمه‌ش چووین به‌و شه‌وه‌ نانمان بۆ هه‌تاو تیری خوارد. وتمان ئەمجا ئیتر زیاتر بلێ هه‌یه‌.

- «بله‌ی عاسه» هه‌بوو له سوله‌یمانی له لای زیوه‌ری شاعر نه‌یخویند. گه‌لنی منالی تریش بوو، هه‌ر که زیوه‌ره‌فه‌نی نه‌چووو ژووری بۆله‌که‌وه بله دهستی نه‌کرد به‌گریان و دهستی به‌رز نه‌کرده‌وهو دهستی نه‌کرد به‌پارانه‌وه. زیوه‌ره‌فه‌نیشی نه‌یوت: سه‌گ جس‌ن من هیشتا هیم لئ نه‌کردووی، هیم لئ نه‌پرسیووی، لیم نه‌داوی بۆج وا نه‌که‌ویت‌ه‌پارانه‌وهو گریان؟ نه‌ویش نه‌یوت: «نه‌فه‌نی نه‌گه‌ر لیم بده‌ی زۆرت‌ر نه‌گریم». ناچار وازی لئ نه‌هینا.

- حاجی نه‌مینێ کاکه‌حه‌مه‌ گنپرایه‌وه وتی: زوو جووله‌که‌یه‌ک هه‌بوو خواجه‌شه‌له‌مۆی ناو بوو، درواسی دوو‌کان بووین له‌خانه‌که‌ی ئیمه‌دا. نه‌ویش تاجر بوو به‌لام وه‌کو منالی به‌رده‌ستمان وابوو هه‌ر ئیشیکمان نه‌بوو هه‌ر به‌ومان نه‌کرد. به‌تایبه‌تی من هه‌یج له‌قه‌سه‌ ده‌رنه‌نه‌چوو. تجاره‌ت له‌گه‌ل موصل و به‌غدادا نه‌کرا که خواجه‌شه‌له‌مۆ نه‌چوو بۆ یه‌کیک له‌و شوینانه‌ درواسی دو‌کانه‌کان لئێ کۆ نه‌بوونه‌وه نه‌و نه‌یوت خواجه‌نه‌و سه‌د لیره‌یه‌م بۆ بده‌ به‌ فلان که‌س، نه‌و نه‌یوت نه‌و پینج سه‌د مه‌جیدی‌م بۆ بده‌ به‌ فلان تجاری به‌غداد. ئیجگار له‌گه‌ل منا زۆر رێک بوو، ته‌نانه‌ت وه‌ختی وا نه‌بوو میوانیک نه‌هات بۆ حوجره‌و که‌س به‌ده‌سته‌وه‌ نه‌بوو، پیم نه‌وت خواجه‌شه‌له‌مۆ تو خوا به‌زه‌حه‌تی مه‌زانه‌بانگی چایه‌ک بکه‌ یا تو‌زی ئاو بینه‌. نه‌ویش خوا هه‌قه‌هه‌یج دریفی نه‌ئکرد و هه‌ر وه‌کو منالی به‌رده‌ستم له‌به‌رده‌ستمان هه‌له‌سه‌وورا. ئیتر به‌دریژی عومرمان نه‌مه‌حالمان بوو.

سالیک بارخانه‌مان بار کرد و چووین بۆ روسیا؛ چووینه «وارشه‌و». خواجه‌شه‌له‌مۆیشمان هه‌ر له‌گه‌لایه‌و نه‌ویش تجاریکه‌ وه‌کو ئیمه‌و بگه‌ زیاتریش. رۆژیک له‌ وارشه‌و ئیحتیاجی ئاوم بوو، وتم تو خوا خواجه‌شه‌له‌مۆ به‌زه‌حه‌تی مه‌زانه‌مه‌سینه‌یه‌ک ئاوم بۆ پر که‌ نه‌مه‌وی ده‌ست‌نوێژی بشۆرمه‌وه. نه‌وه‌نده‌م زانی خواجه‌شه‌له‌مۆ هه‌ر دوو چاوی سوور بوه‌وه‌و وتی: «وس قسه‌ی زیاد مه‌که‌. چاوت بکه‌روه‌و ئیره‌ش سوله‌یمانی نییه‌ هه‌ر قسه‌ی زیاد بکه‌ی؛ ئیره‌ وارشه‌و و روسیا‌یه‌. پیاوی وام هه‌یه‌ لیره‌ هه‌ر کیری دوو نه‌وه‌نده‌ی ملی تو نه‌ستوره‌. مه‌سینه‌م بۆ پر که‌، وا نه‌زانی ئیره‌ش سوله‌یمانیه‌». وتی وه‌للا که‌ نه‌مه‌ی وت ئیتر منیش هیم بچ نه‌ما.

- مامۆستامه‌لاکه‌ریمی بیاره‌ سالیک له‌بیاره‌وه‌ به‌رئ نه‌که‌وی بۆ نه‌و ده‌وری ته‌کیه‌ی لای خورماله‌ له‌شاره‌زور، بۆ ناو خزمه‌کانی که‌ له‌به‌ره‌ی قازیان بوون. له‌رێگادا تووشی

«قانع»ی شاعر ئەبێ. ئەلێ قانع با بچین بۆ ناو ئەو خزمانە چەند رۆژیک لەوێ راتەبویرین و ئەگەرینەوه. قانع ئەلێ باشە.

ئەچن، لە راستیدا خزمان دین بە پیریانەوه و چەند رۆژیک لەوێ ئەبن. هەر رۆژە نیوەرۆ لە مالتیک و ئیوارە لە مالتیک بانگیشتیان بۆ ئەکەن. قانع ئەلێ: مامۆستا مەلا کەریم هاتی و نەهاتیم بە خۆم و خۆتا تاقی کردووتەوه، تۆ هاتتە و من نەهاتمە. ئەلێ: چۆن؟ ئەلێ تۆ دیت بۆ تەکیە بۆ ناو خزمەکانت ئەوه تە هەموو دەولەمەندن. هیزە رۆن لە لایەک کەوتوو، سوینە پەنیر کلاشە ئەکا، مەر و مالات خوا نەبیرئ هەر رۆژی بە بانگیشتن لە لایەکەوه دایانەستووین. منیش ئەچم بۆ ناو خزمەکانم لە «کەولۆس» هەر لە کلکە ی ئاواپی دەر ئەکەوم سەگەکان دین بە پیرمەوه. ئەوهندە شتیان لە بەر لاتی خزمەکانم لە ئاواپی دەست ناکەوئ لە سەر کەوشە چەکەکانی پیم ئەبێ بە شەپیان و یەکتەری ئەخلۆپیننەوه. کاتی ئەوان لەو گەرمە شەپەدان من خۆم لە دەستیان دەرباز ئەکەم و خۆم ئەکەم بە مالی یەکنی لە خزمەکانما. جا ئەوان حالی سەگەکانیان ئەوه بێ، ئەبێ حالی من چۆن بێ؟ کەوابوو راستە تۆ هاتتە و من نەهاتمە.

- سالتیک لە سولهیمانی ئەویسترا زمانی کوردی دابنری لە شوینی ئەو وشە عەرەبیانە کە بلاو بووتەوه. هەندێ لە گەنجە خوین گەرمە کوردی زانەکان لە باتی وشە «شوورته‌ی مروور» وشە «حەیتە‌ی رەپی ماخولان»یان بۆ دانا بوو.

- مەلا شەفیع نامۆژگاری حاجی بریماغای عەنبار ئەکا و بێ ئەلێ: حاجی ئاغا تۆ ئێستە حەجت کردوو و نوێژ و رۆژووت هەیه و قورعان و دەلایل ئەخوینی، مەعنای وایە بویت بە پیاویکی چاکی لە خوا ترس. ئیتر کەوتە جەریمە و شتە ره‌عیەتەکان مەکەو مال و مولکیان بە زۆر لێ زەوت مەکە، حەرامە. لەم ئاخری عومرەوه ئیتر خۆت لە حەرام خواردن پیاریتە. حاجی بریماغاش ئەوا گویی بۆ راگرتوو و دلی داوه بە قسەکانی و سەری داخستوو، پاشان سەر بەرز ئەکاتەوه ئەلێ: «ئە‌ی مەلا شەفیع تۆ بۆ چی دوو سال لەمەو پێش حوشرە کەت برده "دەنگوزی" سەری و بۆشیان چاک نەکردی؟»

- ئەحە‌ی جاو هەبوو لە سولهیمانی رۆژیک قەرانیکی بێ ئەبێ ئەچیتە مزگەرتی سە‌ی حەسەن. کە ئەچێ بۆ ئاودەستە کە بێ هەلئەنگوێت و قەرانه‌کە‌ی لێ ئەکەوئ و ئەکەوینە

درزی ئه‌رزی ئاو ده‌سته‌که‌وه. ئاوده‌سته‌که‌ش تاریک ئه‌بی، دیت له ده‌ره‌وه‌ی ئاو ده‌سته‌که لووت شوپ ئه‌کاته‌وه به سهر ئه‌رزه‌که‌دا و چاو ورد ئه‌کاته‌وه بۆ قه‌رانه‌که. خه‌لک به‌ویدا تینه‌په‌رن ئه‌لین ئه‌حه‌ی جاو ئه‌وه بۆچی ئه‌گه‌ریت؟ ئه‌لئ: به‌خوا تا‌که تارانیکم لئ که‌وتوه بۆی ئه‌گه‌ریم. ئه‌لین جا که‌وته کۆی؟ ئه‌لئ: وه‌للا که‌وته درزی ئه‌رزی ئاوده‌سته‌که‌وه. ئه‌لین جا لیتره‌ چۆن بۆی ئه‌گه‌رئ؟ ئه‌لئ: سه‌یری ئه‌وه ئه‌قله‌که‌ن، من له‌م رووناکیه‌ نایدۆزمه‌وه ئیسته‌ له‌و تاریکیه‌ چۆن ئه‌بیینمه‌وه؟

- سالیکی زوو له‌ که‌رکووک کابرایه‌کی کورد بلمانی فیر بوو به‌ ژنه‌جوله‌که‌یه‌ک. روژتیک ئه‌چن بۆ لای ژنه‌که‌ بۆ ماله‌وه، له‌و کاته‌دا خۆی تئ ئه‌گه‌ی چ کاتیک مێرده‌که‌ی دیته‌وه که‌ چاوی به‌و کاره‌ساته‌ ئه‌که‌وئ په‌لاماری کابرای کورده‌ ئه‌دا. کابراش په‌لاماری ئه‌وه ئه‌دا و ئه‌تالین به‌یه‌کا. هه‌ندی جار کابرای کورده‌ جووله‌که‌که‌ ئه‌خاته‌ ژیر، هه‌ندی جاریش جووله‌که‌که‌ ئه‌وه ئه‌خاته‌ ژیر. ئه‌مه‌ ژنه‌که‌ش وه‌ستاوه‌ سه‌یریان ئه‌کا. جا له‌و کاته‌دا که‌ جووله‌که‌ کابرای ئه‌خسته‌ ژیر، ژنه‌که‌ ئه‌یوت: «ئاده‌ی لئ ده‌ ئه‌و حیز و دزه، دویتنی فیر بووه‌ ئیمرویش هاتووته‌وه». له‌و کاته‌شا که‌ کابرای کورد جووله‌که‌که‌ی ئه‌نايه‌ ژیر ئه‌یوت: «ئاده‌ی لئیده، ده‌ست خۆش خۆی هیچی پئ نا‌کرئ نایه‌لئ خه‌لکیش بین».

- کابرایه‌کی جاف له‌و ولاته‌ گایه‌کی لئ ون بووبوو، شوین نه‌ما به‌ شوینیا نه‌گه‌رئ. به‌ ده‌م گه‌رانه‌وه‌ رئ که‌وته‌ ناو دارستانیکی مازو و کوپ و کچیک له‌وئ مازویان ئه‌کرد. ئه‌م ئه‌وانی دی ئه‌وان ئه‌میان نه‌دی. گوئی لئ بوو کچه‌که‌ به‌ کوره‌که‌ی ئه‌وت بۆچ ئه‌وه‌نده سه‌یرم ئه‌که‌ی؟ کوره‌که‌ش ئه‌یوت: «چاوه‌که‌م هه‌ر چی دنیا‌یه‌ وه‌ر چی له‌ دنیا‌دا هه‌یه‌ له‌ناو ئه‌و چاوه‌ جوانانه‌تا ئه‌بیینم».

کو‌توپر کابرا لئیان راست بووه‌وه‌ وتی: «گه‌وئ تۆی لئ نه‌واری ئا بزاکه‌ی من نایینی له‌ چاویا، دنیا نه‌ما بۆی نه‌گه‌ریم».

- له‌و شاره‌زووره‌ باران دای‌کردبوو. ک‌ردبووی به‌ ره‌هیتله‌ هه‌ر خۆشی نه‌ئه‌کرده‌وه. کابرایه‌ک هه‌بوو ماری ناو بوو به‌م بارانه‌ زۆر ته‌نگاو بوو، هه‌ر ئه‌یوت ئه‌مه‌ چیه‌ هه‌ر نایوپه‌ته‌وه؟ یه‌کیکی تر له‌وئ بوو وتی ملکی خۆیه‌تی چی لئ ئه‌کا لئ ئه‌کا.

مارف وتی: «برا چی ملکی خۆبه‌تی. که هاوین هات هه‌مووی ئه‌وی وه ملکی حامد به‌گ و حه‌سه‌ن به‌گ، که زستان هات ئه‌ویته‌وه‌وه ملکی خوا».

- حاجی سه‌عیدی مه‌لاحه‌سه‌نی عه‌لاف وتی: له‌گه‌ل چه‌ند که‌سیکا چووین بۆ ئه‌و شماره‌زووره له‌و سه‌ر ئاوی «موان»ه دوو سی که‌سی شماره‌زووری راکشابوون له‌ سه‌ر ته‌نیشته؛ هه‌یج گویان نه‌داینی. وتی منیش وتم ئیسته‌ ئه‌مانه‌تان بۆ ئه‌هینه‌م جۆش. وتی وتم ئه‌ری برا که‌س هه‌یه له‌م ناوه‌دا پاره‌ی لۆکه وه‌برگری؟ من شه‌ش حه‌وه‌هزار دینارم هه‌تاوه ئه‌مه‌وی دای مه‌زرینم به‌ سه‌له‌می لۆکه. وتی یه‌کێ له‌ کابراکان تۆزی قۆت بووه‌و وتی ها برا ئیزی چی؟ وتی وتم پاره به‌ لۆکه دانه‌مه‌زرینم. وتی ئه‌مجا کابرا ته‌واو راست بووه‌وه وتی: «برا بچم ده‌نگ ئاوی بده‌م». هه‌ر ئه‌مه‌ی وت راست بووه‌وه وتی کابرای هاویری ده‌ستی دایه‌ په‌لی وتی خوابتگری بۆ کوئی ئه‌چی گالته‌ت یه‌ ئه‌کا.

- هه‌ر حاجی سه‌عید گه‌یراه‌وه وتی: جارێک ره‌شه‌ی دۆستم له‌ گه‌ل کابرایه‌کی شماره‌زوویدا بووبوو به‌ دم قره‌یان له‌ سه‌ر حسابات و ره‌شه‌ قسه‌ی به‌ شماره‌زووری ئه‌وت. کابرای شماره‌زووریش وتی: «کاکه ره‌شی بۆچ قسه وه شماره‌زووری ئیزی؟ تۆ ئه‌وی هه‌ر مه‌منوونی شماره‌زووری وی، هه‌تا چل سالی‌تری دوا‌ی خۆیشته ناوت له‌ قه‌ید و قیودی حوکومه‌تا هه‌ر ئه‌مین».

- له‌و سه‌ره ئافره‌تیک هه‌بوو منالی نه‌ئه‌بوو هه‌یج شیخ و شه‌خس و مه‌لایه‌ک نه‌ما نه‌چینه سه‌ری، که‌لکی نه‌بوو. رۆژیک ده‌رویشیکی که‌له‌ور به‌پرچنکی درێژ و باوه‌شی پشتینی سه‌وز له‌ پشتا و جامع‌الدعواتیک له‌ بن ده‌ستا ئه‌چینه‌ ئه‌و دینه‌ بۆ ده‌رویشی و نووشته کردنیش به‌ ده‌میه‌وه ژنه‌که چووه لای و ده‌رده دلی خۆی بۆ کرد. ئه‌ویش ده‌می جامع‌الدعواته‌که‌ی بۆ کرده‌وه تۆزی سه‌ری هه‌تا و برد و وتی: کتیه‌که شتیک ئه‌فه‌رموی له‌ رووم هه‌لنایه بیلیم، ئه‌گه‌ینا به‌ی شک منالت ئه‌بن. ئه‌ویش وتی: به‌ قوربانت بم! بلنی قه‌یدی نییه. وتی: کتیه‌که ئه‌فه‌رموی ئه‌بن نووشته‌یه‌ک بنوسم و ئه‌و نووشته‌یه به‌ ئاله‌تیک تابه‌تی -بلامانی- له‌ شه‌رمته‌وه بیکه‌م به‌و دیوا. هه‌روه‌ها له‌ سه‌ره‌که‌شیه‌وه هه‌ندی شت هه‌یه ئه‌بن بینوسم. ئافره‌ته‌که وتی باشه به‌ قوربانت بم.

کابرا دهستی پی کرد لهو کاته‌دا خه‌ریکی ئیش بوو ژنه‌که وتی: «قوربان مادام عه‌زیه‌ته‌که‌ت کینش‌اوه با کور بیت».

- سالیک لهو سه‌رده‌مه‌دا که جۆش و خۆرۆش‌یکێ کۆری رابواردن و دلخۆشی و ئاه‌نگ هه‌بوو له‌ناو مه‌لاکانی هه‌له‌بجهدا و هه‌موو به‌یه‌ک دلی رایانه‌بوارد، ئه‌یانویست بچن بۆ هانه‌سووره بۆ زیاره‌تی سه‌یده‌بدولر هه‌مان. رۆژیش رۆژی پینج شه‌نبه‌ ئه‌بێ، دیاره شه‌وو رۆژی جمعه له هانه‌سووره ئه‌میننه‌وه. شیخ مسته‌فای مفتی هه‌له‌بجه ئه‌لێ: «به‌خوا برا من له به‌ر خوتبه‌ی سه‌هینی ناتوانم بێم. شیخ عه‌بدولکه‌ریمی ئه‌حمه‌د برنه‌ ئه‌لێ: «بێ قه‌زا بێ شیخ مسته‌فا! خۆ خوتبه‌ی جومعه‌ی بزنی جووله‌که‌ نییه هه‌ر ئه‌بێ مالووم سه‌ری برێ، با یه‌کیکی تر ئه‌م خوتبه‌یه بخوینێ. هه‌سته پینشان که‌وه سه‌فه‌ره‌که‌مان لێ تیک مه‌ده».

- حاجی شیخ ئیبراهیم هه‌بوو، پیاویکی مه‌لای نوورانی ریش سپی. ریشی ئه‌رژایه سه‌ر ناوکی. له هه‌موو ولاتی سوینسنایه‌تیدا بۆ مه‌لایه‌تی و دینداری ناوی ده‌رکردبوو. رۆژی پیاویک له ولاتی حه‌جا ئه‌چینه‌لای پی ئه‌لێ قوربان گوناه‌یکێ گه‌وره‌م کردووه نازانم خوا لیمخۆش ئه‌بێ یان نه‌؟ ئه‌لێ چیه‌ برا خوا به‌ ره‌حمه‌ غه‌یری شه‌ریک دانان بۆ ئه‌وه نه‌بێ له هه‌موو شتیکی تر خۆش ئه‌بێ. بیلێ بزانه‌ چیه‌؟ ئه‌لێ: ئاخ‌ر قوربان وه‌للا له رووم هه‌لنایه بیلیم. ئه‌لێ: کورم بیلێ خوا غه‌فوور و ره‌حمه‌. ئه‌لێ: «چووم بۆ ئه‌وه خواره شه‌یتان له خشته‌ی بردم سه‌گینکم گا. ئه‌لێ: جا چۆن نه‌یگه‌ستی؟ ئه‌لێ: قوربان ئاخ‌ر تۆپی بوو. ئه‌لێ: جا تۆ ئیشی وات کرد چۆن ته‌بیعه‌ت بردی و نه‌ریشایته‌وه؟ ئه‌لێ: قوربان ئاخ‌ر دنیا ره‌مه‌زان بوو پاش نوێژی جومعه بوو هیم له سکا نه‌ما‌بوو. ئه‌لێ: جا باشه نه‌ترسای له‌وه که یه‌کیک بیت به سه‌رتا و ئاپرووت بچێ؟ ئه‌لێ: نه‌وه‌للا قوربان سووچینک بوو له پال دیواری که‌عبه‌دا که‌سی به سه‌روه نه‌بوو. حاجی شیخ ئیبراهیم به سه‌بریک ده‌ست ئه‌با ریشه سپیه نوورانیه‌که‌ی خۆی ئه‌گرێ و ئه‌لێ: «ئهم ریشه وه قنگی ئه‌وه سه‌گه تۆپیوه ئه‌گه‌ر خوا لیتخۆش بێ، ده هه‌سته برۆ».

- له زه‌مانی تورکا قسه‌یه‌ک له دیاربه‌کر هه‌بوو. شه‌ویک له نیوه‌شه‌وا یوزباشیه‌ک له‌وی هه‌بوو شه‌شه‌ی ناو بوو، ئه‌چن ته‌ق ته‌ق ئه‌دا له ده‌روازه‌ی کلیسه. قه‌شه به له‌رزه له‌رز دیت ده‌رگا ئه‌کاته‌وه سه‌یر ئه‌کا ئه‌مه یوزباشیه‌، ئه‌وه‌نده‌یتر له‌شی دیته له‌رزین. ئه‌لێ

فەرموو وەرە ژوورەو بەزانم ئەمەرت چیبە؟ یوزباشی بە روویەکی خۆشەو ئەچیتە ژوورەو لە ژوورە بچکۆلەکی قەشەدا دائەنیشی، بەلام قەشە دلی لە ریشە سپیە جوانەکی زیاتر ئەکەوێتە تەپەتەپ و جوولانەو.

یوز باشی ئەلی: هیچ دل لە دل مەدە تو پیاویکی ناوبانگی چاکەت لەم شارەدا بلاو بوو تەو. کارەساتیک رووی دا، من هەر چەندە سەر دیتم و سەر ئەبەم خەبەرەت بەدەمی و نابێ دەستیش بنی بە روومەو؛ چونکە لێرەدا کار و باری گشتی ولاتەکە واپیویست ئەکا. قەشە بەسەزمان ئەوەندە پتر ناوکی ئەکەوی و ئەلی: فەرموو چی بێ بە من بکری و من دریقی بکەم، فەرموو بلی. یوزباشی ئەلی: دویتی قازی ئەم شارە عەمری خوای کرد، ئیستە من لە تو چاکتر نابینم. والی دۆستمە، ئەچمە لای فەرمانت لە ئەستەموولەو بو وەرگریت بو ئەو بەبی بە قازی ئەم شارە. قەشە هەر وا واقعی ورت ئەمینێ ئەلی جەنابی یوزباشی من و قازیەتی موسلمانان کوجا مەرحەبا؟ من لە کوئی و قازیەتی لە کوئی؟ یوزباشی ئەلی ئەم قسانە ناچی بە گوێچکەما، ئەمە سوودی ولاتەکی تێدایە ئەگەر نەیکەیت خەبەر ئەدەم بە والی و بە ئەستەموول کە تو لەم کلیسە بەدا شەو و روژ خەلک کو ئەکەیتەو بو زبانی خەلیفە ئیش ئەکەیت. قەشە دەستیکی ئەکەوێتە ئەم لاو دەستیکی ئەکەوێتە ئەولا نازانی چی بکا و چی بلی؟ لە ئەنجاما چارناچار رازی ئەبی.

یوزباشی هەلئەستی لێ ئەدا ئەروا تەو. لە پاش دوو روژ جووبەو میزەرەیک ئەخاتە ناو سینیک و توواریکی ئەخاتە پال و قەیفەیکە سەوز ئەدەن بە سەریا و ئەیخەنە سەر سەری زەلامیک بە شوین ئەودا دەستەیک تەپل و دەف لێ ئەدەن و زکر ئەکەن. لە شوین ئەوانەو دەستەیکە مووزیقچی بە خۆیان و مووزیقاکانیانەو بەرێ ئەکەون و یوزباشیشیان لەگەلایە. ئەم کۆمەلە بەم جۆرە دین بو بەر دەرکی کلیسەو عالی می تریش ئەکەونە شویتیان. قەشە دەرگایان بو ئەکاتەو. یوزباشی لە پێشەو ئەچیتە ژوورەو. قەشە سەیری سینی و دەف و عالی ئەکا سەری سرت ئەمینێ. ئەلی: ئەمانە چین؟ یوزباشی ئەلی: ئەو سینیک جووبەو میزەرەکی تێدایە لە گەل فەرمانی خەلیفەدا کە تو بویت بە قازی ئەم شارە. ئەلی: ئەم تەپل و دەفە چیبە؟ ئەلی لە پیرۆزی ئەو کە تو جووبەو میزەرە قەزاوت لە بەر ئەکی ئەمانە تەپل و دەف ئەکوتن و زکر ئەکەن کە خوا قەزاوتت لێ موبارەک کا.

ئەلی ئەو ئەو مووزیقا و بەزمە چیبە، پیاویک بە نەشتەریکەو لە ناو راستیانا وەستاو؟ ئەلی ئەو هەش دەستە خەتەنە سووران ئاخر تو کە ئەبی بە قازی موسلمانان ئەبی خەتەنە بکریت. ئەو دەلاکە ئەو خەتەنە ئەکاو و مووزیقاش لێ ئەدری بو شایبەکو

بۆ سه‌لامه‌تی سه‌ری خه‌لیفه که تۆ خه‌ته‌نه کرایت و بویت به قازی ولات و فه‌رمانت بۆ ده‌رچوو.

قه‌شه هه‌روا ئه‌چیته تاسه‌وهو ئه‌لی جه‌نابین یوزباشی هه‌مووی قه‌بول ئه‌کری به‌لام خه‌ته‌نه کردنه که من تازه له‌م عومره‌دا پینم قه‌بول ناکری. ئیسته بۆم ده‌رکه‌وت که مه‌سه‌له چییه؟ هه‌موو پینج سه‌د لیره شک ئه‌به‌م ئه‌یده‌مه خزمه‌ت و جه‌نابیشت ئیتر ئه‌مری خۆته؟ یوزباشیش ئه‌لی: ئاخ‌ر فه‌رمانی شاهانه ده‌رکراوه چۆن ئه‌بێ؟ قه‌شه ئه‌لی: قوربان با فه‌رمان بۆ قه‌شه نه‌بێ بۆ شه‌شه بێ جه‌نابت خه‌ته‌نه‌ش کراوی هیج ئه‌رکینکی تیدا نییه. یوزباشی ئه‌لی: باشه له به‌ر خاتری تۆ بۆ ئه‌وه تووشی عه‌زیه‌ت نه‌بی خۆم ئه‌یکه‌م بلیم چی؟ پینجسه‌د لیره هه‌له‌گری و به‌ خۆی و به‌ ده‌سته که یه‌وه ئه‌گه‌رینه‌وه. تومه‌ز ئه‌مه یوزباشی پاره‌ی پتویست بوو ئه‌م کلاوه‌ی بۆ قه‌شه دروست کرد.

- له ئاواپی بانگۆل پیاویک هه‌بوو سو‌فی نادری ناو بوو، ژنیککی هه‌بوو «باجی فاته» یان پێ ئه‌وت. باجی فاته هه‌موو جار ئه‌یوت: سو‌فی فیشه‌کی بته‌قینه. سو‌فی ده‌ستی کرد به‌ فیشه‌ک ته‌قان، ئه‌وه‌نده‌ی فیشه‌ک ته‌قان هیج هه‌یزی تیا نه‌ما بوو، هه‌تی پێ نه‌ما. باجی فاته دیسان ملی گه‌رتوه سو‌فی نادر نه‌یکرده نامه‌ردی پشتی تی هه‌لکرد و دانیشه‌ته سه‌ر دوا براهه‌که‌ی باجی فاته و تریکی ناقولای پیا هه‌ینا. باجی فاته وتی ئه‌وه چیت کرد؟ وتی: «له جێ گشت که‌سم، فیشه‌ک ته‌واو بوو تۆپیکم تیگرت».

- کابراهه‌کی گوله‌کی گوله‌که هه‌بوو له پینجۆین، که‌ر بوو خه‌لکی ناویان نا بوو «گه‌زگه‌ل». کورپکی هه‌بوو ئه‌ویش هه‌ر که‌ر بوو، خه‌لکه‌که له به‌ر باوکی به‌ویشیان ئه‌وت «سه‌یچکه». روژیک کابراهه‌ندێ گوشت ئه‌کری و ئه‌بیاته‌وه بۆ ماله‌وه له رینگادا تووشی کوره‌که‌ی ئه‌بێ پێ ئه‌لی: ئه‌وه ئه‌چیته‌وه بۆ ماله‌وه؟ کوره‌که ئه‌لی: نه‌وه‌للا ئه‌چمه‌وه بۆ ماله‌وه. کابراهی باوکی ئه‌لی: وامزانی ئه‌چیته‌وه بۆ ماله‌وه ئه‌م گوشته به‌ریته‌وه. کوره ئه‌لی: نه‌وه‌للا بابه ئه‌چمه‌وه بۆ مال دایکم وتی باوکت نه‌خۆشه که‌وتوو له ماله‌وه زوو وه‌ره‌وه. باوکی وتی: ده‌ باشه که ناچیته‌وه بۆ ماله‌وه بچۆ بۆ لای ناله‌نه‌که من خۆم گوشته‌که ئه‌به‌مه‌وه. کوره‌که وتی: تۆ هه‌ر تووره ئه‌بی دایکم ره‌نگین ئیسته ته‌لیسه‌که‌ی ته‌واو کردبێ ئه‌یه‌ینم.

- ئەحەدی کەرنوو وتی: جارێک خەوێکم دی نیوەی راست بوو نیوەی درۆ. وتیان چۆن؟ وتی: «لە خەوما خەزنەیه‌کم دیوێتەووە هەلم گرتوو لە بەر گرانی و قورسی خەزنە که خۆم پێس کردوو. که خەبەرم بوووە بەلێ راست بوو گوم کردبوو بە خۆما بەلام هیچ خەزنەو مەزنە نەبوو».

- ئەوا لە دیواخانەکە‌ی شیخ حەبیبی تالەبانی لە کەرکووک دانیشتون، کۆر گەرم بوو. قسە هاتە سەر ئەوێ که نێربازی باشە یا خراپە؟ مەلایەکیش لەوێ بوو ئەویش وتی: وەللا بایم! لە کتێبا هەیه ئەفەرمووی ئەگەر یەکنی لە دنیا دا سواری منالیک بیت لەو دنیا ئەو منالە سواری سەر شانی کابرا ئەبێ و ئەبێ بە سەر یردی سیراتدا بیپەریتەووە. شیخ قادری سیامەنسوریش لە کۆرە که دانیشبوو وتی: «جا ئەگەر وا بێ ئەبێ مامەشیخ حەبیبم لە کاتی پەرینەویدا بە سەر یردی سیراتدا وەکو لۆری جەژنی لێ بیت».

- دوو کابرا لەو شارباژێرە بۆ شار ئەهاتن. یەکیکیان لە پیشەوێ بوو هەر دەمی ئەجوولا، ئەویکەیان پینی وت ئەوێ چی ئەخۆی؟ وتی: میوژ. وتی: دە بەشم بدە. وتی: «وەللا مادام کردتە ئەو کارەو داتە ئەو دارەتەنە ئەبێ بەشت نەدەم. وتی: جا برا بۆچی چیم وتوو و تووڕە ئەبێ؟ وتی چۆن چیم وتوو؟ تووچ رایە ی ئەوێت ئەکەوێ بە من بلێی بەشم بدە».

- شیخ مەرفی سەعەتچی بۆی گێرامەووە وتی: شیخ عەلی مەلە لە دێ چنارە ی واراوا هەبوو خزمایەتی لە گەل ئێمەشا هەبوو. خەتێکی خۆشی جوانی هەبوو. سەمیلنامەیه‌کی نووسیبوووە که‌سی دەست نەکەوتبوو پێشانی بدا و ئافەربینی بۆ بکا نیشانی دایکی دابوو. دایکیشی ئەگێرێ بە دەستەووەو زۆر بە دل سەیری ئەکا و ئەلێ: «یارەبی رۆلە دەستت خۆش بێ، چەند ریک و پێکە ئەلێ گۆلە تووتنە پەنجەشی ئەکیشێ بۆ شوینتیکێ و ئەلێ بەلام ئا لەوێ دا "گلمتک" یکی تێدایە». شیخ عەلی وتی که سەیرم کرد لەو شوینتەدا راست بوو غەلەتیک لە نووسینە که‌دا هەبوو، «گلمتک» کەرسە که.

- کابرایەک وتی ئیمپرو دەستی کابرایەکم چاک بری. وتیان ئە ی بۆچی سەرت نەبرێ؟
وتی: ئاخەر سەری برابوو.

- پياويکم لابوو مام پير داودى ناو بوو. روژيک قسه له بهينى ژن و ميرده وه نه کرا،
 نه ویش وتی: «به خودای بابم نه گهر ژن، میردی خوئی بوئی له فنگی سه گیشا بی شتی لو
 هه ل نه گری».

- قانعى شاعر له سوله يمانى کردبوويان به ماموستای حه پسخانه که بچن دهرسى دين
 و چاکه کردن به حه پسه کان بلئی و فيکرى خراپه کردن له باره ی دینه وه له سهريان لا با.
 کورپيکى هه بوو «کوتهک» ی ناو بوو. کوتهک پيى ئه لئى جا بابه تو به وه وعزو نه سيحه تيان
 بکه ی ئيتر بهر بهر هه حه پسخانه که چوئل نه بی و ئيتر توش نانت نه برئ. نه ویش پيى نه لئى:
 «روئه خه مت نه بی، وایان لئى نه که م هه ر له گه ل چوونه دهر وه، خيرا پياويک بکوژن و
 بگه رپته وه بو حه پسخانه».

پهندي پيران

- له قسه ی گوئى ئاگردانى کودانه يه نه لئى: سه گ که نه که ويته زستان له و کويستانه
 زورى سه رما نه بی، به فر و کرپوه وای لئى نه کا هيزی نه چنئى و شوپيئىکى ده ست ناکه وئى
 تيايا ستار بگرئ، نه چيته هه ر لايه به فر و باران و سه رما يه. له ئاخرا له پال ديوار يکا
 شوپيئىکى پيس نه دوژيته وه که نه وشى پئى بي رازى نابئى لئى نه که وئى کلکى ديتيته وه به
 ده ور لموزيا و سه ر نه کا به ناو گه لى خويا. له لايه که وه باران نه يکوئى، له لايه که وه کرپوه
 نه دا به بهينى تو که کانیا و نه يشه کينيته وه. به کورتى نه و حاله ی نه و هه يه تى مه گه ر هه ر نه و
 بيئى. له وئى که ليکه و تو وه خه يال نه بيا ته وه ده ست نه کا به بيژوو کردن نه لئى: «نه مه حاله
 من هه مه؟ شه رت بي نه گه ر که و تمه هاوين هه رچى له تک و په تکی دنيا يه کوئى که مه وه بو
 زستان و له م فه لاکه ته رزگارم بيئى».

زستان به سه ر نه چئى و نه که ويته هاوين، ورده ورده گه رما ديت و نه بووژيته وه.
 نائه که ويته چله ی هاوين و گه رما زورى بو دئى. نه مجاره نه سووړيته وه به شوين چلکا و
 جوگه لاوى پيس و بوگه نا بو نه وه ی خوئى تيايا بگه وزيئى و فيئىکى بيته وه. سه ير نه کا

ئەو هەشی دەست ناکەوئ. بە پال دیواره‌کانا ئەروا وە یا لئ ئەکەوئ بستی زمانی دەرئەکیشی و پەیتا پەیتا ئەیخانه‌وه دەمی و دەری ئەکیشیتەوه.

جا لەو وەختەدا کە ئەو زمانبازیه ئەکا ئەلئ: «کوره لەتکی چی و پەتکی چی لەتکی چی و پەتکی چی؟»

- دیسان هەر لە قسە ی کودانەیه ئەلئ: سەرەتا «چەقەل» لە ئاوه‌دانیدا بوو، سەگ لە چۆل و بیابانا. سەگەکان یەکیکیان لئ نەخۆش کەوت، هەرچەندە خەریک بوون چاک نەبووه‌وه ئاخری قسەیان هاتە سەر ئەوه بچن پەنا بەرنە چەقەلەکان بەلکو ئەوان بێنە دەرەوه‌وه ئەمان بچنە ئاوه‌دانی. بە ماوه‌ی چەند رۆژیک بۆ ئەوه ئەم سەگەیان نەختی ئیسقان و وردەنانی دەست کەوئ بیخواو چاک ببیتەوه‌وه پاشان هەر کامیان بچنەوه شوینی خۆیان. لە سەر ئەم بربارە کۆمەلیان کرد و بە گەل چوونە خزمەت چەقەلەکان وتیان وەرن پیاوه‌تیبەکی وامن لەگەل بکەن بە ماوه‌ی چەند رۆژیک رینگەمان بەدەن بێنە ئاوه‌دانیه‌وه‌وه ئیوه‌ش وەرنە دەرەوه‌وه بەلکو ئەم نەخۆشە هەزارەمان بە هۆی داو دەرمانی ئاوه‌دانیه‌وه‌وه تۆزئ چاک ببیتەوه؛ پاشان دەرئەچین و ئیوه‌ش ئەچنەوه شوینی خۆتان. بەم ئیشەتان خیریکی گەوره ئەکەن، نەفسیک لە مردن رزگار ئەکەن. چەقەلەکان رازی بوون و چوونە دەرەوه‌وه ئەوانیش هاتنە ئاوه‌دانیه‌وه.

ماوه‌یه‌کی زۆری پینچوو سەگەکان کە خەزو بەزی ئاوه‌دانیان چاوپیکەوت، دەرئەچوونەوه. چەقەلەکان هاتن وتیان ئەوه بۆچ دەرناچن و ئیمە بێنەوه شوینەکە ی خۆمان؟ ئەمانیش وتیان هیتتا نەخۆشەکەمان چاک نەبۆتەوه. لەمان قسەو لەوان قسە، ئیتر لەو وەختەوه هەموو شەویک چەقەلەکان دینە رۆخی ئاوه‌دانی دەست ئەکەن بە لوورە لوور و ئەلئ: «نەخۆشەکەتان چاک نەبۆتەوه؟» سەگەکانیش دەست ئەکەن بە حەپە حەپ ئەلئ: «حەو رۆژی تر حەو رۆژی تر».

- ئەلئ بە مشکیان وت تۆ جانەوه‌ریکیک هاوتات نییه لە ئازاییدا: جەوال ئەدری، دار کون ئەکە، زەوی هەلئەدری، ئەمانە هەموو بۆ تۆزئ رزقی قوزەلقورت کە بەر دەستت کەوئ. ئیستە ئەمانە هیچی مەکە، ئا ئەو پشیلەیه -کە چاوت لیبە- دوو بست لیتەوه دوور نییه بچۆ موویەک لە سمیلی بکەرەوه‌وه ئەمە حەو بار گەنمە لە کرییا بۆ خۆت وەری بگرە تا ماویت پیوه ئەژیت و ئیتر بۆ کویره‌وه‌ری ژبان تووشی هیچ دەردی سەریکی تر ناییت.

وتيان كوره شتي وا چؤن ئهين؟ خهبر گه بشت به پادشا و پادشا ناردی به شوپتياو لي
پرسی. کابرا لای ئهويش بهو جوړه گتيرايهوه. پادشا وتی ئهگر وانهبوو چؤن؟ وتی ئهوا
کهلله سهره که لهو دهشته کهوتوو به باچين، ئهگر وانهبوو له سهرم بده.

پياوی خسته تهکی و چوون. که روښتن سهر ئهکن بهلئ کهلله سهریکی ئادهمیزاد
به بئ لهش کهوتوو، بهلام قسهو شته ناکا. ئهجا له کابرا ئالان وتيان خاوهنی ئهه سهره تو
کوشتووه ئهين بکوژيتهوه له باتی. ههر چهنده هاواری کرد هيچ دادیکی نهگه ياند. به
فرمانی پادشا دايان له سهری کابرا و سهریان پهپان.

پاش ئهوه که کابرايان سهربری، کهلله سهره که کهوتوه ههلهخستنهوهو دهستی
پيکردهوه: «ئهگر زمان بوهستئ سهر سهلامهته».

- له «نهزانی» يان پرسى کهس و کارو عهشيرهتت کييه؟ وتی: من خؤم ناوم شهره،
باوکم ناوی جهوره و دايکم ناوی گوناح. براکم زؤرداری خوشکهکم دوو بهرهکی،
هسهادهت مامه و زهبوونی خالمه. ههژاری کورمه و تهملی و بئ کارهیی کچم. ويرانه و
ويرانی نيشتمانمه و خزم و کهس و کاريشم دیلی و ژير دهستیی و پيشهه خزمهت کردنی
دوژمن و سهرمایهشم دهره و ئازاره. هاتوو چؤ کردنم کوشتن و برين و ماليشم تاريکیه.
خؤراکم پاشماوهی خهلك و خهوم بئ هؤشيبه. بيداريم مردن، رؤژم رهشی، شهوم بهنديه.
دراو و پارهه کيسهی ستهمکارانه، ئهگر بمداتئ پياویکی نان بدهو سهخييه ئهگر نهشی دا
پياویکی عادل و بهداده؛ دياره مينيش بهندهی ئهه کهسانهه.

- ئهلئ سالينک له «قرژال» يان پرسى ئهوه تو چؤن دوو سهر و چوار چاو و دوو
دهمت هديه، به ههر دوو بارا ئهچی به ريگاداو له ههر دوو سهریشهوه گاز ئهگریت؟ وتی:
«برا ئهوه ئيوه نايزانن، من ليم ديت ئيوه ليتان نايه. من پيم ئهکهوی ئيوه پيتان ناکهوی».

- ئهلئ: سهگ که روو ئهکاتهگورگ ئهوه ري و ئهترئ. ليتان پرسى: وهپينت لهچی
و ترينت بؤچی؟ وتی: «که ئهوهرم گورگ ئهترسينم که ئهترم خؤم ئهترسم».

– ئەلنی جاریک گورگ وتی تۆبه ئەکەم و ئیتر بەسە ئەم درەندەیی و ئازار گەیاندەنە بە خەلک، با رینگەیی حەج بگرمە بەرو پاش حەجەکە لە گۆشەبەک بۆ خۆم دانیشم خەریکی خوا پەرەستی بێم تا خوا ئەم ئەمانەتەم لێ وەر ئەگریتەو.

لێی دا وردە وردە بەرپێ کەوت و رۆیشت. برسیەتی رۆژ بە رۆژ بێ هیزتری ئەکا وای لێ هات لاکەیی ئەهات لە برسانا.

رۆژیک لە دوورەووە ئیستەرە گەریکی بەرچاو کەوت کە بەرەلا کرابوو. وتی: خوا لە وهختی تەنگ و چەلمەدا حەرامی حەلال کردوو، من ئەوەتا لە برسانا ئەمرم، با تۆبەشم کردبێ و بۆ حەجیش بچم بۆم حەلالە بچم ئەم ئیستەرە بخۆم. چونکە ئەگەر نەبخۆم ئەمرم و بەکی عبادەت و خواناسیەکەم ئەکەوێ.

چوو بەلای ئیستەرە کەوتوووەکەو خۆی لێخۆش کرد. ئیستەر پیتی وت: مام گورگ ئەووە ئوغریبێ و لەم دەشتەدا وردە وردە ئەرۆیت و هاتویت بەلای منەو؟ وتی: وەللا ئوغرت خیر بێ! ئەمەوێ بچم بۆ حەج، بەلام زۆرم برسی بوو بە شەرع بۆم حەلالە تۆ بخۆم و هاتووم بتخۆم و پاشان بڕۆم.

ئیستەر وتی یا خوا بەخیر بیت و خوا حەجت قەبوول بکا! بە راستی منیش لەم ژیانە وەرەز بووم ئەمەوێ رزگار بێم، بەلام مام گورگ خۆت ئەزانێ گەلێ حەدیس و ئایەت لە سەر ئەووە هەیه کە ئەگەر گیانداریک سەر بپرا بە جۆریک سەری بێرن کە زوو گیانی دەرچێ، ئیستەرە منیش وهختی خۆی کە نال کراوم بزماریک لە وهختی نالەکەدا چوووە بە گۆشەبەکەدا زۆر ئازارم ئەدا تۆ لەو لاوە بمخۆی و لەم لاشەووە ئەو ئازارەم هەبێ ئەمە پینچەوانەیی ئەو خواناسیەیه کە تۆ گرتووتە بەر. ئەگەر بەزەحمەتی نەزانێ لە پیشا ئەو بزمارە دەرینی و پاشان بە شینەیی بمخۆی زۆر خیرت ئەگا.

مام گورگ وتی راست ئەکەم کامە تا بۆت دەرینم. ئیستەر قاچی بەرز کردووە پیشانی دا، مام گورگ بە وهستایی لموزی بۆ درێژ کرد کە دەری بینێ، لەو کاتەدا ئیستەرە کە لەقەیه کی مالی بە دەم و لموزی گورگە کەدا هەموو دانەکانی کەوتنە خوارەووە لەوێ بە بێ هۆشی کەوت و ئیستەریش لێی دا رۆیشت.

پاشان کە هاتەووە هۆش خۆی و سەیری حال و بالی خۆیی کرد، پرووی کردە خۆی و بە خۆی وت: «ئاخر خوا بتگرێ گورگ، تۆ باوکت نالەند بوو، باپیرت نالەند بوو تۆ چی و نالەندی چی! دەببخۆ ئەووە دەردت بێ!»

- ئەلێ لەو ولاتە لە بێشەیه‌کا شیرێکی لێ بوو هەموو گیانلەبەر و درەندەکان لێی ئەترسان بە تاییبەتی دەستەمی «چەقەل» زراویان لێ چوو بوو. رۆژی ئەم چەقەلانە کۆ بوونەوه که بەلکوو چاریک بۆ خۆیان بدۆزنەوه و لە دەست ئەم شیرە رزگاریان بێی. چەقەلێکی زۆر پیری کۆنەسال هەبوو وتی: چار ئاسانە ئەگەر ئێوه بتوانن ئەوهی من ئەیلێم بیکەن. وتیان فەرموو هەر شتیکی بلێت ئەیکەین. وتی: من ئەمە چەند سالە تووکی کلکم هەر هەلوەریوه و لە کونەکه‌ما ماوه‌تەوه. پەنا بەرنه بەر «گۆره‌ویله» ئەو تووکه‌تان بۆ برێسی و بیهیننەوه من لە سەر رینگەمی شیرەکه‌دا ئەیکەم بە داو و بۆی ئەنیمەوه پێوه ئەبێ و ئەو وەختە هەموومان رزگارمان ئەبێ لە دەستی.

ئەمجا وه‌کوو ئەو وتی وایان کرد و بۆیان کرد بە بەن و گوریس و ئەویش چوو لە رینگەمی شیرەکه‌دا داویکی نایه‌وه. شیرەکه‌ بە نەرە نەر و گرمه‌ گرم بەویدا تێپەری و هەر دوو دەستی لە نا‌کاو بوو بە داوه‌که‌وه. نەختی هیزی دایه‌ خۆیی و ویستی گور بیه‌ستیتەوه بۆ پچرینی، که‌چی هەر دوو قاچیشی پێوه بوو، ئیتر بە جاری پزەهی لێ پراو رۆژ بە رۆژ هەتا ئەهات لاوازتر و بێ‌هێزتر ئەبوو گیانێکی تیا مابوو یا نەمابوو.

رۆژیک مشکێک بەویدا تێپەری سەیری شیرەکه‌ی کرد. شیرەهی بەو جۆره‌ دی سەری سڕما و چوو بە لایه‌وه وتی: ها شای گیانلەبەران! خیره‌ وا بەم جۆره‌ لێره‌دا که‌وتوی؟ وتی: بلێم چی ئەمەیه‌ که‌ ئەمبێنی بەسراومه‌تەوه و پەلو پۆم پراوه‌. مشکه‌ وتی ئاسانە ئەگەر بفەرمووی من هەر ئێستە رزگارت ئەکەم. شیرە وتی: جا چی له‌وه چاکتر هەیه‌؟

مشک تیکه‌وت ئەوه‌نده‌ی که‌فره‌ کوونی هەموو که‌مەندی داوه‌که‌ی خیرا بە دان قرتان و شیرە رزگاری بووه‌و شیر هەستایه‌وه و خۆی تەکان و لێیدا رۆیشت و مالاوایی لە مشک کرد.

مشکه‌که‌ که‌ سەیری کرد شیرەکه‌ ملی رینگەیه‌کی گرتوه‌ که‌ ئەو رینگەیه‌ لە بێشەکه‌ دەرئەچێ. که‌وته‌ شوینی و پیتوت شای درەندەکان! ئەوه‌ بۆ کوئی ئوغر ئەکه‌ی؟ وتی: وه‌للا لەم بێشەیه‌ ئەچمه‌ دەرەوه‌و ئەم شویتە بە جی دێلم. وتی: ئاخر تو چون ئەم شویتە بە جی دێلی؟ ئەم جیگایه‌ نیشتمان و ولاتی خۆت و باو باپیرت بووه‌، ئێسته‌ چون دیت بە جی بێلی؟ شیرە وتی: «وازم لێ بێنه‌ گوو ئەکه‌مه‌ ئەو ولات و نیشتمانە که‌ چەقەل بمگریت و مشک بەرەلام کا».

کچه دهستی کرد به خزمه‌تکردنی باوکی. خزمه‌تیکی وا که به جاری دلی باوکی سه‌ند و باوکی هه‌موو دو‌عای خیری بو نه‌کرد. روژیک کچه‌که وتی بابه نه‌گهر تو منت خوش نه‌وی نه‌و وه‌لامه چیبیه وا ههر کس دیت داوای من نه‌کا و تو پرسیاریکی لی نه‌که‌ی و نه‌و نازانی وه‌لام بداته‌وه. باوکه وتی: کچم له‌وه گهری داوای ههر شتیکی تر نه‌که‌ی بکه داوای نه‌وه مه‌که. کچه ماوه‌یه‌ک لی‌نگه‌را و دیسان هه‌م داوای لی‌کرده‌وه تا له نه‌نجاما پیتی ده‌رخست وتی: «کچم نه‌وه نه‌و تاوه نه‌لی ههر شتی که کردم خوم به خوم کرد؛ نه‌گهر من نه‌چوو‌مایه ناوی نه‌و خه‌لفه دارانهم نه‌دایه وا به‌و جو‌ره گه‌وره نه‌بوون و پاشان نه‌هاتن ببن به ناگرو کسپه له جهرگمه‌وه بینن».

کچه چوو نه‌م وه‌لامه‌ی به پیروتی ده‌زگیرانی وت. له‌پاش ماوه‌یه‌ک پیروت به باوکی وت: که بچیت داوای کی‌زه‌ی له‌مام وسوو بو بکا. باوکی وتی: جا رو‌له‌مام وسوو دیاره کی‌زه به کتی نه‌دا؛ به‌و که‌سه‌ی نه‌دا که وه‌لامی پرسیار بده‌ته‌وه وتی تو بچو نه‌گهر نه‌و مهرجه‌ی گرت بلتی کو‌ره‌که‌م وه‌لامت نه‌داته‌وه.

به‌ناچاری‌م‌م‌ه‌وم‌ر‌چ‌وو‌ه‌ل‌ای‌م‌م‌وسوو‌وتی‌نه‌ب‌ی‌پیروتی‌کو‌رم‌ب‌که‌ی‌به‌کو‌ری‌خ‌وت‌.‌م‌م‌وسوو‌یش‌وتی:‌م‌م‌ه‌وم‌ر‌تو‌خ‌وت‌نه‌زانی‌من‌ته‌مای‌دنیام‌نییه‌ک‌چه‌به‌و‌که‌سه‌نه‌ده‌م‌که‌وه‌لامی‌پرسیاره‌که‌م‌بده‌ته‌وه‌.‌م‌م‌ه‌وم‌ر‌وتی‌پیروت‌دیت‌پرسیار‌خوتی‌لی‌ب‌که‌،‌نه‌گهر‌وه‌لامی‌دایته‌وه‌کی‌زه‌که‌ی‌بده‌ری‌نه‌گهر‌نه‌یدایته‌وه‌هیچ‌.‌م‌م‌وسوو‌وتی‌باشه‌.

م‌م‌ه‌وم‌ر‌پیروتی‌کو‌ری‌نارد‌.‌م‌م‌وسوو‌وتی:‌«رو‌له‌تو‌کی‌ژی‌منت‌نه‌وی‌نه‌ب‌ی‌وه‌لامی‌پرسیارم‌بده‌ته‌وه‌،‌پیروتیش‌وتی:‌م‌م‌وسوو‌پرسیار‌ب‌که‌.‌م‌م‌وسوو‌وتی:‌«رو‌له‌تاو‌کاتن‌که‌نه‌یک‌نه‌مه‌نجه‌ل‌و‌نه‌یخه‌نه‌سه‌ر‌ناگر‌ده‌ست‌نه‌کا‌به‌قولته‌قولت‌و‌کزه‌کزه‌نه‌وه‌نه‌لی‌چی؟»‌پیروت‌وتی:‌«مامه‌نه‌وه‌نه‌لی‌ههر‌شتی‌که‌کردم‌خوم‌به‌خوم‌کرد؛‌نه‌گهر‌من‌نه‌چوو‌مایه‌ناوی‌نه‌و‌خه‌لفه‌دارانهم‌نه‌دایه‌وا‌به‌و‌جو‌ره‌گه‌وره‌نه‌بوون‌و‌پاشان‌نه‌هاتن‌ببن‌به‌ناگر‌و‌کسپه‌له‌جهرگمه‌وه‌بینن».

م‌م‌وسوو‌که‌نه‌مه‌ی‌گوئی‌لی‌بوو‌وتی:‌«ههر‌شتی‌که‌کردم‌خوم‌به‌خوم‌کرد‌نه‌گهر‌من‌به‌کی‌زه‌که‌م‌نه‌وتایه‌و‌نه‌و‌به‌توی‌نه‌وتایه‌وا‌نیسته‌کی‌زه‌که‌م‌له‌ده‌ست‌نه‌بووه‌وه»‌.‌ناردی‌مه‌لایان‌هیتنا‌و‌کچه‌که‌بان‌له‌پیروت‌ماره‌کرد.

- له‌قسه‌ی‌گوئی‌ناگردانی‌کوردانه‌یه‌نه‌لی:‌بینایی‌چاوان‌عینسان‌و‌سه‌گ‌،‌و‌که‌ر‌و‌مه‌یموونی‌کو‌کرده‌وه‌وتی‌عومرتان‌نه‌ده‌می‌یه‌کی‌چه‌ندتان‌نه‌وی؟‌وتیان‌بینایی‌چاوان

من به خۆرایی شت فیزی کهس ناکهم. وتی چیت ئەوی، ئەتدهمی قسه‌یه کم فیزی که. وتی باشه قسه‌یه کت فیز ئەکم به گانیک. وتی پیاوه تیت بی شتی وا چۆن ئەبی؟ وتی هەر ئەوه‌یه ناچار کارا رازی بوو ئەویش پتوه نیشت و لئ بووه. وتی دهی قسه‌یه کم فیزی که. وتی: «برۆ هه‌تا ماوی بلئ ئای قنگم».

- هەر له قسه‌ی گۆئ ئاگردانی کوردیه که زینده‌وه‌ری تر قسه‌ی هه‌یه ئەلئ:
له‌و ده‌شتی لاجانه‌ حوشتریک لئ که‌وتبوو چوو بووه‌ ده‌ریای ئەندیشه‌و کاویژه‌وه. له‌ دواوه‌ کۆمی وه‌کو لاشه‌ گوشتیکی زلی سوور ده‌رپه‌ریبوو. ریوییه‌ک به‌و ناوه‌دا تیپه‌ری سه‌یری کرد وا ئەم لاشه‌ گوشته‌ سووره‌ جوانه‌ له‌و ده‌شته‌دا به‌ بی‌ خاوه‌ن که‌وتوو. سووری کۆگا گوشت، حوشره‌که‌ی نه‌هینایه‌ به‌ر چاوی. چوو په‌لاماری داو چه‌مۆله‌ی بۆ درێژ کرد. هەر که‌ چه‌مۆله‌ی که‌یشته‌ به‌ قنگی حوشر حوشر راچه‌نی و راست بووه‌وه. ده‌ستی ریوی ترنجایه‌ ناو قنگی حوشر و خۆیشی به‌ دوا‌ی حوشره‌که‌دا شو‌ر بووه‌و ده‌ستی کرد به‌ رو‌یشتن.

له‌و کاته‌دا چه‌قه‌ئیک به‌ لایانا تیته‌په‌ری سه‌یری ریوییه‌که‌ی کرد ئەم دیمه‌نه‌ی به‌ لاوه‌ سه‌یر بوو وتی: ها‌مام ریوی خیره‌ ئەمه‌ چییه‌؟ بۆچ وات لئ هاتوو؟ وتی: قوربان خزمه‌تکاری ئەم نه‌جیمه‌ین و له‌ پشتیه‌وه‌ ئەرو‌ین. وتی: جا ئیسته‌ چاوه‌رپی چیت؟ وتی: هیچ؛ چاوه‌رپی تریکی ئەم خاس خوایه‌ین».

- له‌ قسه‌ی گۆئ ئاگردانی کوردیه ئەلئ: جاریک مشکه‌کان کۆ بوونه‌وه‌و وتیان ئەمه‌ چ حالیکه‌ ئیمه‌ هه‌مانه‌ به‌ ده‌ست پشیلوه‌وه‌؟ ئەگه‌ر ئیمه‌ هه‌زاریک بین هەر له‌ گه‌ل پشیله‌یه‌کمان لئ په‌یدا بوو به‌و لاوه‌م لادا لال و پال لیمان ئەخا و هیچمان له‌ گه‌لی پی‌ ناكرئ با ئیشیکی وا بکه‌ین به‌لكو تۆزئ له‌ خه‌می رزگار بین. له‌و روه‌وه‌ هەر یه‌که‌یان قسه‌یه‌کی ئەکرد و هەر که‌سه‌یان راویژیکی ئەکرد. له‌ ئەنجاما هاتته‌ سه‌ر ئەوه‌ وتیان بینین زه‌نگیک بکه‌ینه‌ مل پشیله‌، هەر که‌ جوولایه‌وه‌و ویستی بیت به‌ لامانا زه‌نگه‌که‌ ده‌نگی دیت و ئەو وه‌خته‌ هەر یه‌که‌ به‌ لایه‌کا را ئەکه‌ین. هه‌موو ئەو قسه‌یه‌یان په‌سند کرد و وتیان قسه‌ی چاکه‌و له‌ سه‌ر ئەمه‌ بریاریان داو وتیان ئیتر له‌ به‌لای بیوه‌ی ئەبین. له‌ سه‌ر ئەمه‌ مانوه‌ ته‌نها مایه‌وه‌ سه‌ر ئەوه‌ که‌ کئ بچیت ئەم زه‌نگه‌ بکاته‌ مل پشیله‌. که‌ گه‌یشته‌ ئیره‌، هه‌موو ئاش به‌تالیان لئ کردو بلاو بوونه‌وه‌.

- ئەلنی کابرایه کی گوله‌که‌ی بێ فەرە لەو ولاتی «شنۆ» یه بۆی لوا بوو خۆی کردبوو به پاشا. پیشۆکی ئەو ولاته نه کەس هه‌بوو قسه له روویا بکا نه کەس ئە‌یو‌پرا پیتی بلنی لای چاوت کلی پێوه‌یه؛ به کورتی بکوژ و بپه‌ر هه‌ر بوو به خۆی. ئە‌مه‌ش له به‌ر ئە‌وه بوو که ئە‌و خه‌لکه‌ وایان ئە‌زانی ئە‌مه له لایه‌ن خواوه هاتوه‌و هه‌موو کەس ئە‌بێ ملی بۆ دانه‌وتینی. رۆژی له رۆژان پیاویکی «بیتووشی» ئە‌چیته ئە‌وی به‌ناوبانگی ئە‌م کابرایه‌وه ته‌ماشاشا ده‌کا ئە‌م کابرایه کابرا گوله‌که‌ی ولاتی ئە‌وانه‌ وایه‌ر بووه به‌ قه‌شه‌م شا. لینی ئە‌کا به‌ هه‌را و به‌ خه‌لکه‌که‌ ئە‌لنی که ئە‌مه هه‌یج نیه‌و له لای ئی‌مه‌ شیاکه‌شی بێ نارێژن. ئە‌مجا ده‌ریشه‌که‌ن و هه‌ر شتیکی ده‌ست که‌وتیوو ئە‌وه‌شی لێ ئە‌ستینه‌وه. به‌لام کابرا که‌ زانی ئە‌گه‌ر له‌ سه‌ری پروا خراپتر ئە‌بێ شروشانالی خۆی پێچایه‌وه‌ و تی:

«تا که‌ هاتم بوو هه‌ر هات هاتم بوو ئی‌سته نه‌هاتمه‌ قسه‌ی بێتووشی بۆ نه‌هاتم بوو»

گه‌نجی دره‌خشان

- کابرایه‌ک هه‌بوو «حاجیالی» ناو بوو. خه‌لکی ئە‌و ولاتی باله‌کایه‌تیه‌ بوو. هه‌زار که‌وتیوو به‌ هه‌زاری که‌وتیوو سه‌بلاغ. به‌ ئی‌واران ئە‌چوو له‌ مزگه‌وته‌کانا ده‌سته‌سپریکی رانه‌خست و به‌ دیاریه‌وه‌ دانه‌نیشت بۆ ئە‌وه‌ی شتیکی بۆ بخه‌نه‌ سه‌ر. له‌ ئاخرا فێر بووبوو به‌ مزگه‌وتی سوور هه‌موو نوێژی شێوانی ئە‌چوه‌ ئە‌وی ده‌سته‌سه‌ر که‌ی رانه‌خست و له‌ به‌ر خۆیه‌وه‌ ئە‌یوت: «حاجیالیمه‌، باله‌کیمه‌، ژن مریمه‌، په‌ک که‌تیمه‌، یه‌کێ به‌ خێرا بابی پیره‌داکی، پیره‌خوشکیکی هه‌بێ ویم دا هه‌و پشته‌ی ده‌چیته‌ به‌حه‌شتی»».

- کابرایه‌ک هه‌بوو «باوه‌نوو» ی ناو بوو. قه‌رزاری کابرایه‌کی شاری بوو. کابرا هه‌ر چه‌ند هاواری ئە‌کرد، باوه‌نوو هه‌یجی نه‌بوو پیتی بداته‌وه‌. له‌ ئاخرا رۆژی له‌ که‌له‌به‌ریکا به‌ گیری هینا و راپێچی دا. باوه‌نوو و تی: بابه‌ بۆ نیوه‌رۆ وه‌ره‌ بۆ ماله‌وه‌ پاره‌که‌م بۆ داناوی ئە‌تده‌مێ.

باوه‌نوو چوه‌وه‌ بۆ ماله‌وه‌ به‌لام زۆر به‌ په‌رۆش بوو. ژنه‌که‌ی لیتی پرسی بۆچ وا دۆش دا‌ی‌بردوو‌ی؟ و تی: وازم لێ بینه‌ قه‌رزاری کاواری شاریم به‌ گیری هینام و وتم

پارەكەتم لە مالموھ داناوھ وەرە بۆى. ئىستى نىوھەرۆ ئەو دىت و ھىچم نىھ بىدھمى، نازانم چى بكم؟ زنه كه وتى خەمت نەبىن، كه هات من پىنى ئەدھمەوھ. كابرأ وتى چۆن؟ تۆ له كوئىت بوو؟ وتى تۆ كارت نەبىن كه ئەو هات تۆ خۆت مەخەرە بەرچاوى، من بۆى جىئ بە جىئ ئەكەم.

كابرأى شارى بۆ نىوھەرۆ چوو بۆ مالى باوھنوور و له بەر قايى وەستا و داواى باوھنوورى كرد. زنه له پىش ئەوھدا كه كابرأ بىت ھەندى درك و دالى له بەر قايپەكەى خۆيانا دانابوو ئەنجا چوو بە پىشوازى كابرأ وتى ھا برا چىھ؟ كابرأ وتى قەرزى لای باوھنوورەو بۆى ھا تووم. زنه وتى: بە خىر بىنى ھەقەكەت لای منە، من ئەتدەمى. كابرأ زۆرى پىخۆش بوو وتى: دەبىنە. وتى: ئەو دركانە ئەبىنى لە بەر قايپەكە؟ وتى بەلى وتى قەرزەكەت بەو دركانەوھىھ. وتى چۆن؟ وتى: «ئەوھ ئەو دركانەم لەوئ داناوھ بەيانى و ئىواران رانى ئاواى بەویدا دىت و ئەروا خورىھ كانىان ئەبىن بە دركەوھ، من لىتى ئەكەمەوھو ئەيشۆمەوھو ئەپرىسم و ئەيكەم بە جاجم؛ ئەبىھمە بازار و ئەفروشم و ئەبىدەم بە پارە ئەبىدەمەوھ لە باتى قەرزەكەت».

كابرأ ئەم كەين و بەبىنى زۆر بە لاوھ سەير بوو دەستى كرد بە پىكەنىن. باوھنوور لە سەر بانوھە خۆى شار دبوھوھ، كه گوئى لە دەنگى پىكەنىنەكەى بوو ملنىكى لار كردهوھو سەيرىكى كابرأى كرد وتى: «ھا سەيركە كه ھەقەكەى خۆى دەستكەوتووتەوھ لە خۆشيانا پىئەكەنى».

- كابرأىھكى وردە شاترى ھەبوو «گونه» يان پىئ ئەوت. رۆژىك تووشى كابرأىھكى خىلەكەى خۆيان بوو پىنى وت ئەوھ بۆ كوئى ئەچى؟ وتى ئەچم بۆ خزمەتى شىخ. وتى: «بم وھ ساقەت پىنى! بىزە نووشتەبەكم بۆ بنىرى، رۆحم وھ فىاى وئ! لەو نووشتانە كه خوا وھ زەمىلە بۆى نار دگەسە خوارەوھ».

- وھختى خۆى پىاوىكى توركان ھەبوو لە كفرى ناوى موسا بوو. سەر بە جەمىل بەگى بابان بوو. بابانەكان و جافەكان تۆزە ناكۆكەك ھەبوو لە بەبىنانيا. داود بەگى جاف موسا ئەگرى و تىر و پرى لى ئەدا و ئەشپەوئ بىخاتە ناو سىروانەوھ، خەلكوخوا لىنى ئەپارىئەوھو نايەلن و كابرأ ئەگەر پىئەوھ بۆ لای جەمىل بەگ و كارەساتەكەى تىئ ئەگەبىنى. جەمىل بەگ گلە ئەنرى بۆ كەرىم بەگى فەتاح بەگ، كه برا گەورەى داود بەگ بوو، وھ

ئەلنی بۆچی لە پیاووەکەمیان داووە؟ کەریم بەگیش وەلام ئەنتریتەووە بۆ جەمیل بەگ و ئەلنی: «بابە ئیمە لە مووسامان داووە، کە تورکمانەو سەر بە ئیووەیە، ئیووەش بچن لە کفری لە باتی هەقەکەمی خۆتان لە مەردان بەدن، کە ئەویش تورکمانەو سەر بە ئیمەیە».

- کابرایەکی جافی میروەسی ئەچیتە کفری. کە ئەچیتە مالهووە خانەخوێکەمی ئاوی بۆ دینن ئەبخواتەووە سارد و خۆش ئەبێن. ئەپرسی ئەمە چیە وا ساردە؟ ئەلین ئاوی شەربەیه. ئەویش کە ئەچیتە بازار و شەربەیهک ئەکڕێ و پری ئەکا لە ئاو لە گەل خۆی ئەیهینیتەووە بۆ مالی خانەخوێکەمی. شەوی هەلئەستی ئاوی لێ بخواتەووە کە ئەینێ بە سەرەووە قولتە قولتی دێ. ئەلنی: «ئەمی گوی تۆی لینه‌واری خۆ بە تورکی خەریکە جەمیتە ئەداتنی. ئا تۆ لیمگەرێ تا روژ ئەوێتەووە ئیستەمی لقاوی ئەم مالم لە دەمایەو لە بەر ئەم ماله دەنگ ناکەم، سوەمی تۆی بترینم وە ریشی باوکتا. دەوێت باوک با ئیستە تۆ ئەم جەمیتانەت داوی» بەیانی کە لە شار دەر ئەچێ ئەیشکێنی و ئەلنی: «دە برۆ دەوێت باوک ئاوات لێ ئەکەم جەمیت ئەدەیتنی».

- دەرویش ئەحمەد هەبوو خەلکی سولهیمانی بوو. لە زەمانی تورکدا لە لەشکری جەمال پاشای سەفاحدا عەسکەر بوو. ریش و پەشمیکی بەردابووە. روژیک جەمال پاشا تەفتیشی عەسکەرەکان ئەکا ئەگاتە لای دەرویش ئەحمەد کە لە ریزی سەفەکەدایە. ئەوەستێ و دەست ئەبا بۆ ریشی دەرویش ئەحمەد و ئەلنی: «ئەمە چییە؟» ئەویش دەست بەرز ئەکاتەووە سەلامی بۆ بگرێ کۆتوپر دەستەیه قاقەزی قومار لە باخەلی ئەکەوێتە خوارەووە ئەپەشوکی و ئەیهوێ قاقەز هەلگرتەووە کە دانوێتەووە قاپی عەرەقیش هەر لە باخەلیا ئەبێ، ئەویشی لێ ئەکەوێتە خوارەووە. کە جەمال پاشا ئەمە ئەبینی واقعی و ئەمینێ و ئەروا.

- کابرایەکی «جەباری» دنیا زستان ئەبێ لە گەل کاروانا دیت بۆ کەرکووک. بەیانی ئەگەنە «تەپەلوو». بە کاروانەکە ئەلنی: ئیووە بپروێن تا من نوێزەکەمی بەیانییم ئەکەم و پیتان ئەگەم.

ئاوی «تەپەلوو» بەچکە رووباریکە سەرچاوەکەمی لە قەرەحەسەنەووە دیت تا ئەگاتە ئەوێ زۆر دوورە هەر هەوا لێی ئەداو زۆر سارد ئەبێ. کابرا ئەچیتە سەر ئاووەکە تارەت بگرێ. دنیا ساردە ئاو بوو بە تەختە. کە ئاو هەلئەگرێ و ئەیدا بە خۆیەووە، خۆی لە بەریا

راناکرئ و هەل ئەبلۆقیتەوه، چەند جارێک ئاو ئەدا بە خۆیەوه هەر نایگرئ لە ئاخرا ئەلئ: «بکەم وه قنگ باوکتەوه بیگرئ و نەیگرئ هەر ئەم جارەیه». ئەو جارەشی پتووه ئەدا هەر نایگرئ. پاشان هەل ئەستی روو ئەکاتە ئاوهکەو ئەلئ: «دەوێت باوک هەر ئەم ساردیە تو بوو کەوا "تەپەلوو" و "لەیلان" ی کرد وه رافزی». ئەمە ئەلئ و ئەروا بە شوین کاروانەکەدا.

- شیخ‌ره‌زای تالەبانی زەمی کەستکی کردووه. روژێک لەو بناری هەلەبجەیه مالی وه‌سمان پاشا هەلی دابوو شیخ‌عومەری بیاره بە مینوانی دیت بو ئەوئ؛ شیخ ره‌زاش لەوئ ئەبئ. کورگەل دەچنە بن دەستی شیخ‌ره‌زاوه کە زەمیتکی شیخ‌عومەر بکا. شیخ‌ره‌زا هەر چەند ئەکا چەشەی نابزوئ بو ئەم زەم کردنە، ئیتر لە بەر هەر شتیک بووه ئەمە شیخ‌ره‌زا و شیخ‌عومەر خۆیان ئەیزانن.

بەیانئ شیخ‌عومەر ئەیه‌وئ بگەریتەوه بو تەویلە ولاخی بو دینن سواری بئ، شیخ‌ره‌زا پەلامار ئەدا ئەچئ ئاو زەنگی ماینەکەئ ئەگرئ بو ئەوه شیخ سوار بئ. شیخ‌عومەر ئەلئ: «قوربان لە دوینتووه من هەر لە خەیاالی تۆدام؛ کەچی تۆ دەستی خۆت وه‌شانە هەم سوار بویت و هەم پیت گرتەم».

- ئامینەخانی کچی قادربەگی کە یخەسره‌وبەگی جاف کە ژنی بارام‌بەگ ئەبئ و بەشی بارام‌بەگی لە جافا لەو بارام بەگەوه هاتووه، بە سەید فەتاحی جەبارئ ئەلئ: سەید تۆ چی ئەکەئ وا هەر بەم لاو بەو لادا ئەسوریتەوه؟ وه‌ره من «بانەبۆر» ت ئەدەمئ ئاواي کەرەوهو بو خۆت تیايا دانیشه. سەئ فەتاحیش ئەلئ: «ئامینەخان بانەبۆر پیاوی وه‌کو بارام بەگی ئەوئ بە لاتیکئ وه‌کو من ئاوه‌دان ناکریتەوه». ئامینەخانیئ ئەلئ: دە برۆ هەر لات بە. بانەبۆر گوند هەبوو هی بەگزادەئ جاف بوو.

- شیخ‌هادئ شیخ‌حەسەنی پشدرئ چەند قسەیه‌کی نارد بو رشتە لەوانەدا گتیرایه‌وهو وتئ: کابرایه‌ک ماخۆلانی کەوتبووه سەر ئەوه بچئ لە ئیش و کاری خوا ورد بیتەوه چونکە گەلئ جار شتی وای بەرچاو ئەکەوت هیچ نەئەچوه ئەقلیه‌وه. ئەم کابرایه‌ بەم فرمانه‌وه لە دەشتیکا ئەسوورایه‌وه تووشئ کانی و سەراویک بوو. دارێک لە سەر کانیه‌کە بوو. روژ دره‌نگ بوو لە بن داره‌کەدا راکشا بو ئەوهئ تووزئ

بحه‌سینه‌وه پاشان وتی: دیاره شه‌وم به سهره‌ا دیت و لیره ئەمینیمه‌وه جرو جانه‌وه‌رو دره‌نده‌ش زۆره؛ چاک ئەوه‌یه بچمه سهر دارپک نه‌وه‌ک تووشی شتیک بم.

هه‌ستا چووه سهر داره‌که‌و زۆری پینه‌چوو سواریک هات ئاو بخواته‌وه. که ئاوه‌که‌ی خوارده‌وه پریاسکه‌یکی زلی پێ بوو، لیتی که‌وت و پیتی نه‌زانی لیتی دا رویشت. تومه‌ز ئەم پریاسکه‌یه پاره‌یه‌کی زۆر بوو لیتی به‌جێ ما‌بوو. که کابرا له چاو ون بوو کابرایه‌کی تر دیسان بۆ ئاو خوارده‌وه هاته سهر کانیه‌که. پریاسکه‌ پاره‌که‌ی به‌رچاو که‌وت پاره‌ی هه‌لگرت و لێیدا رویشت.

دوا به‌ دوای ئەو شوانیک رانه‌که‌ی دابوه پینش و رانی هینا بۆ سهرکانی بۆ ئاوی به‌یانی. ته‌ماشای کرد سواره‌که به‌ پرتاو گه‌راپه‌وه بۆ سهر کانیه‌که‌و رووی کرده شوانه‌و وتی: کابرا پریاسکه‌یه‌کم له سهر ئەم کانیه‌ لێ که‌وتوه‌و بیجگه‌ له تۆ که‌سیش نه‌هاتۆته ئیره، پریاسکه‌که‌م پێ بده‌ره‌وه. کابرای شوانه‌ وتی: باوکم وه‌للا نه‌مدیوه، گه‌رم لێ لاده. له‌م قسه‌یه‌ک و له‌و قسه‌یه‌ک کابرای سواره‌ی له‌ شوانه‌که‌و شوانی کوشت و ران بێ شوان مایه‌وه‌و ئەویش بۆ خۆی لێیدا رویشت.

کابرا که‌ له سهر داره‌که‌ بوو له‌م ئیشه‌ زۆر سهری سوورما وتی: ناخر خواجه من ئەلیم ئیشه‌کانت هه‌یجان له‌ شوینی خۆیا نییه، که‌چی به‌نده‌کانت پیم ئەلین کافر بووه. ناخر یه‌کیکی تر پاره‌که‌ی هه‌لگرت و بێ ئاره‌ق بۆی ده‌رچوو، ئەو شوانه‌ هه‌زاره‌ ج سووچینکی هه‌بوو و به‌ خۆراییی به‌ کوشتت دا؟

ئەم له‌م خه‌یال و قسه‌ کردانه‌ بوو کوتوپر پیاویکی ریش سپی نوورانی په‌یدا بوو هاته‌ بن داره‌که‌و سهری به‌رز کرده‌وه‌و وتی: کابرا دابه‌زه. کابرا له‌ ترسانا به‌ نیوه‌گیانیکه‌وه دابه‌زی. ئەمجا پینوت دیاره‌ تۆ له‌م ئیشه‌ زۆر سهرت سوورماوه. وتی ئه‌ری وه‌للا قوربان ناخر ئەمه ئیشه‌ خوا کردی؟ قه‌زای دیزه‌ بکه‌وی له‌ گۆزه‌ ئەمه‌یه. خاله‌ی نوورانی وتی: که‌واته‌ با من تیت بگه‌یه‌نم وتی ئەو کابرایه‌ که‌ هات پاره‌که‌ی هه‌لگرت ئەو پاره‌یه‌ سهد لیره‌ بوو، وه‌ختی خۆی ئەم کابرای سواره‌ سهد لیره‌ی به‌ زۆر له‌و کابرایه‌ سه‌نبوو پیتی نه‌ئاده‌وه. هه‌ر چه‌ند کابرا هاواری ئەکرد که‌لکی نه‌ئه‌گرت. که‌ هاته‌ سهر کانیه‌که‌ سه‌یری کرد سهد لیره‌ که‌وتوه‌و، نه‌شی ئەزانی هی کینه‌، هه‌لیگرت و لێیدا رویشت، به‌ پاره‌ی خۆی گه‌یشته‌وه. ئەم شوانه‌ش که‌ تۆ ئەیبینی و له‌وی که‌وتوه‌و تۆ لات وایه‌ به‌ ناهه‌ق کوژراوه، ئەمه‌ وه‌ختی خۆی باوکی ئەو سواره‌ی کوشتبوو؛ سواره‌که‌ش نه‌یسه‌زانی که‌ و ئەم باوکی ئەوی کوشتوه‌و. به‌ ناوی پاره‌وه‌ لێیدا و کوشتی. ئەمانه‌ هه‌ر یه‌ک به‌ تۆله‌ی خۆیان گه‌یشتنه‌وه‌ به‌ بێ ئەوه‌ش

پن بزائن. ئەوی یه کینک بکوژیت هەر ئەبێ بکوژیتەوه، ئەوی زولم و جهور له یه کئی بکا ئەبێ له ئاخرا بیداتهوه دهست. زۆر لیکراو حەقی ناروا و زالمیش ئەبێ جهزای خۆی ببینن. ئەمه بوو کاره ساتی ئەمانه، ئیتر بچۆره وه مالی خۆت و دانیشه و خوا هەر ئیشی که ئەیکا هه مووی له شوین خۆیا یه و هیچ ئیشیکی بێ مه سلحه ت نییه.

کابرا که ئەمه ی چاو پینکه وت، ئیتر تۆ به ی کرد و له و خه یاله پاشگه ز بووه وه و چووه وه مالی خۆی.

- «میمکه پانی» هه بوو باشکی و له عه شیره تی جاف بوو، کوپیکی هه بوو «مه لا سه عید» ی ناو بوو. مه لا سه عید له بنکه ی «بنه به راز» له و دیوی هه رده وه بوو به لای پیوازه وه. ئەم مه لا سه عیده رادیۆیکی باتری ئەبێ، روژیک میمکه پانی ئەچی بو لای مه لا سه عیدی کوپی. رادیۆکەش له سه ر ئیستگه کوردییه که یه و گورانی کوردی ئەلی. هه ل ئەستی ئەچی بو ده ره وه رادیۆکه داناخا ئەوا رادیۆ گورانی ئەلی و میمکه پانی به لایه وه دانیشه توه.

زۆری بێ ناچی میمکه پانی تاقه تی ئەچی و روو ئەکاته رادیۆکه و ئەلی: «باوکم مه لا سه عید چوه ته ده ره وه و منیش پیر بووم ئەوه نده تاقه تم له گورانی نیه. ئەگه ر به زه حمه تی نازانی بیوره وه».

رادیۆ دیاره هەر گورانی خۆی ئەلی. دیسان میمکه پانی پنی ئەلی: «برام پیم وتیت مه لا سه عید له ماله وه نیه و منیش گورانیم گه ره ک نیه، بیوره وه». هەر که لکی نابێ ئەیلی روی تی ئەکاته وه ئەلی: «کاورا تۆ چه نه باز و چه قاوه سویت. من ئیژم گه ره کم نیه تۆ هەر وه زۆر ده نگی خۆت ئەفرۆشیت». ئەمه ئەلی و هه لئه ستی هه چ نویتیکیان ئەبیت ئەبه یتنی ئەیخا به سه ر رادیۆکه دا و ئەلی: «وه کلام ئیسته خه فت ئەکم».

رادیۆ هەر ده نگی دیت ئەمجا ئەلی: «ده ویت باوک! تۆ دیاره ئیژی به چکه دو میت تا لیت نه دم ئاقل ناویت». په لاماری گالو کینک ئەدات دینن نویتنه کان لا ئەداو رادیۆ ئەداته به ر گالو ک وورد و خاشی ئەکا و ئەمجا که ئەشکی ئیتر بێ ده نگ ئەبێ. ئەلی: «ده ویت باوک! تا خۆت وه لیدان نه دا له چه نه بازی نه که وتیت».

پاش ئەوه مه لا سه عیدی کوپی دیته وه ئەلی: دایه ئەوه کوا رادیۆکه؟ ئەلی: رۆله ئەم کاورایه زۆر بێ فه رو چه نه وازه؛ هەر چه ند پیم وت برام من حه ز له گورانی ناکم ئەو هەر

وازی نه‌هاورد. له ئاخرا دامه بهر تیلایو ئەو وه‌خه بیده‌نگ بوو. زانیم به‌چکه دۆمه تا لێدان نه‌خوا بێ ده‌نگ نابێ.

مه‌لا سه‌عید که ئەچینه سه‌ر رادیۆ سه‌ر ئەکا ورد و خاش بووه به سه‌ر یه‌کا. ئە‌لێ:
خوا بنگرێ دایه بۆ ئیشی کردت.

- مه‌لایه‌ک له کۆریکا وه‌عزی ئەدا و وتی: «کاتی که چه‌زهره‌تی ئیبراهیم هات چه‌زهره‌تی ئیسماعیلی کۆری سه‌ر ببری، هه‌رچی مه‌لایه‌که هه‌بوو نه‌بوو که‌وته پارانه‌وه و پاشان خوا به‌رائیکی نارد بۆ چه‌زهره‌تی ئیبراهیم و له باتی چه‌زهره‌تی ئیسماعیل کردی به قوربانی. جا ئیسته هه‌ر که‌س قوربانی بکا وه‌کوو ئەو قوربانیه‌ی چه‌زهره‌تی ئیبراهیم وایه.
کابرایه‌ک له کۆری وه‌عه‌زه‌که دانیشتیبوو هه‌ستاو وتی: «ئه‌وه تو ئیژی چی؟ خوا ئەو گشت مه‌لایه‌که‌یه که‌وته پارانه‌وه تا به‌رائیکی له ده‌ست بووه، ئیسته من وه‌قه‌سه‌ی ده‌م هه‌لچراویکی وه‌کوو تو تیرم ئەو مه‌ره‌ په‌ره فره‌ خاسه‌م ئەکه‌م وه‌ قوربانی؟ ده‌ بکه‌م وه‌قنگ دایک ئەو که‌سه‌وه که وه‌گویت بکا».

- کابرایه‌ک له‌و ده‌ستی دزه‌بیه -بلامانی- هاتبوو به سه‌ریا مانگا‌یه‌کیان هه‌بوو مانگا‌ه‌ی گا بوو. پاش ماوه‌یه‌ک مانگا‌که ئاوس ببو؛ دیاره‌ گای لێپه‌ربوو. کابرا دوو سی کۆری هه‌بوو زۆر خۆشی خۆشیان بوو، هه‌موو جار ئەیانوت: باوه ئیسه‌للا مانگا‌که‌مان گۆله‌که مێچکه‌یه‌ک دیتت. کابراش زۆر ترسی لێ نیشتیبوو ئەیوت: «کۆرم هه‌ر گۆله‌که بێ قه‌ینا کا». کابرا ترسی ئەوه‌ی هه‌بوو له باتی گۆیره‌که به‌چکه ئینسانیک بێت.

- کابرایه‌ک هه‌بوو دوو ژنی هه‌بوو. ژنه‌کان له به‌ین خۆیان وه‌کو هه‌موو هه‌وییه‌ک تێکچوون؛ ده‌ستیان کرد به‌ جینیو دان به‌یه‌ک. روژی‌یک ژنیکی‌تر له‌یه‌کێ له‌وه‌ویانه‌ی پرسى ئەری خوشکی تو منالت هه‌یه له‌مێرده‌که‌ت؟ وتی: من سه‌وت کۆرم هه‌یه. هیندووکه هیندووکه په‌نجه‌شی بۆ به‌رز ئەکرده‌وه. وتی ئەه‌ی هه‌ویکه‌ت؟ وتی: ئەوه‌یه‌کی هه‌یه ئەوه‌نده‌ی خرسێک. باوه‌شی بۆ ئەگرته‌وه وه‌کو یه‌کێ وینه‌ی بکیشی.

- کابرایه‌ک کۆریکی ناله‌باری بێ گوی هه‌بوو؛ زۆر لێ ناره‌زی بوو. روژی‌یک له‌لای دۆستیکی خۆی ده‌ستی کرد به‌ ده‌رده‌ دل کردن له‌ ده‌ست کۆره‌که‌ی و پینی وت به‌لکوو تو

نەختى ئامۇزگارى بکەى. ئەویش وتى: بىرام كۆرەكەت زۆر بى گۆى و لاسارە. ئامۇزگارى پىاوى شىت نەبى بەگۆبى ناچى. باوکەكەش وتى: «ئای بە قوربانىت بىم! ئاخىر بۆبە منىش بە تۆ ئەلیم».

- لەو موكرىيانە مەلایەك ھەبوو مەلا ياروھلى ناو بوو؛ مورىدى شىخى بورھان بوو. پىاویكى ھەتا بلىنى بە دىن و لە خوا ترس بوو. لە دىى «گولۇلان» بوو، لە لای پىرۆت ئاغای گورە. «خمە» جوو ھەبوو ئەویش ھەر لە گولۇلان بوو.

رۆزى پىرۆت ئاغای دووسەد تەمەن لە خمە جوو ئەستىننى بە ناوى جەرىمەوہ. خمە دى بۆ لای مەلا ياروھلى كە بچىت بۆ لای ئاغای و تىكای لى بىكا پارەكەى بداتەوہ. مەلا ياروھلىش بە ماوہى ئەو ژيانە پان و درىزەى رووى نەكردۆتە مالى پىرۆت ئاغای، بە لایەوہ وابوو ئەگەر بە بەر سىبەرى ھەوشەكەيا تىپەرى، ئەچىتە جەھەندەم. چونكە مالى ئاغای ھەمووى بە ھەرام ئەزانى. ھەموو كەس ئەمەى بەرانبەر بە مەلاياروھلى ئەزانى.

مەلا ياروھلىش بە خمە ئەلى: «خمە تۆ ئەزانى من ناچم بۆ مالى پىرۆت ئاغای، بەلام باشە ئەگەر ھاتە ئىرە پىنى ئەلیم بداتەوہ». خمەش ئەلى مامۇستا ئەوہ تۆ ئەلىنى چى؟ بە ھەزرەتى موسا ھەتا دوو سەعاتى تر ھەمووى ئەكا بە قومار و شایبەكى لا نامىننى. خمە زۆر ئەلى و مەلاياروھلى كەم ئەبىست، ھەر ئەلى با بىتە ئىرە پىنى ئەلیم.

لە ئاخىر خمە پىنى ئەلى: «مامۇستا ئەگەر بچىت بۆ لای ئاغەو ئەو پارەبەم بۆ بىستىننەوہ دوغات بۆ ئەكەم بچىتە بەھەشت». مەلاياروھلى سووك و بارىك بە بى قسە ھەلئەستى و ئەچى بۆ مالى پىرۆت ئاغای. پىرۆت ئاغای لە خۇشىدا پىنى ناكەوئىتە ھەرز چونكە تا ئىستە مەلاياروھلى نەچووەتە مالى. مەلا ياروھلى بۆ پارەكەى خمە جوو پىنى ئەلى: ئەویش بە بى قسە ھەر دووسەد تەمەنكە خىرا بە پىاوى خۇيا ئەنئىرئەوہ بۆ خمەو پىنى ئەدەنەوہ.

ماوہبەكى پىن ئەچى شىخى بورھان ئەمە ئەبىستىننەوہ كە وا بەو جۆرە مەلاياروھلى چووەتە مالى پىرۆت ئاغای وە ئەشیزانى تا چەند ئەندازە مەلاياروھلى لە خوا ترسە. ئەنئىرى بە شوتىيا و ئەپھىنن. لىنى ئەپرسى مەلاياروھلى بىستومە خمەجوو وتوبە دوغات بۆ ئەكەم بچىتە بەھەشت بچۆ ئەو پارەم لە پىرۆت ئاغای بۆ بىستىنەوہ، ئەمە راستە؟ ئەویش ئەلى: بەلى قوربان راستە. ئەلى: جا چۆن؟ تۆ بە دوغای جوو ئەچىتە بەھەشت؟ ئەلى: «قوربان ئەوہندە

پرازینتیته‌وه به ره‌خت و خشلی زیوین و خۆشی چه‌فته‌ی سوورمه‌و مشکی تیکه‌لاو کاو له سه‌ری به‌ستی و له ناوه راستی زینه‌که‌دا وه‌کو سنگ بچه‌قی.

ئێواره‌یه‌ک ئهم عه‌لی برزویه له کاتی غارغارینا له مه‌یدان‌جاریدا پیتش هه‌موو سواره‌کانی تر که‌وت. عه‌زیز به‌گ هه‌بوو له‌و لاوه ده‌ستی کرد به هه‌له‌په‌رکێ و پیکه‌نین و خۆشی خۆشی. پێیان وت بۆچ وا خۆشی خۆشیته؟ بۆ ئه‌سپه‌که‌ی عه‌لی برزۆ هی تۆیه؟ وتی نه‌وه‌للا به‌لام له‌غاوی ئه‌سپه‌که‌ی من بۆم دروست کردوه.

- کاربایه‌کی مه‌نگور هه‌بوو به‌کری ناو بوو. له به‌ر ئه‌وه دل ته‌ر بوو هه‌موو جۆره قسه‌یه‌کیان لێوه نه‌کرد. رۆژیک مه‌لاکه‌یان پیتی ئه‌لی: مام به‌کر ئه‌وا که‌وتیه ناو ساله‌وه، ئیتر روو بکه‌ره خوا و ته‌وبه بکه؛ بچۆ چه‌جیکیش بکه با خوا هه‌موو گوناختیکت بشواته‌وه. ئه‌ویش وتی: مامۆستا روو له خوا کردن باشه‌و هه‌مووی ئه‌کری به‌لام بۆ چه‌جه‌که پارهم نییه. مامۆستاش وتی تو هه‌ر خۆتیت که‌ست به شوینه‌وه نییه، خانوخت هه‌یه بفرۆشه‌و به پاره‌که‌ی بچۆ چه‌ج بکه. ئه‌ویش وتی: «که ئه‌چم بۆ چه‌ج یا دیمه‌وه، یا له‌وی ئه‌بم. ئه‌گه‌ر هاتمه‌وه له کوی دانیشم، ئه‌گه‌ر نه‌هاتمه‌وه خوا پێم نالی هه‌ی که‌ری کوری که‌ر سه‌گباب! خانووی خۆت فرۆشتوه‌و هاتووی له قنگی خانووی منا دانیشتووی؟ یاللا بۆ ده‌ره‌وه؟ مامۆستا ئیتر ده‌می بوو به ته‌له‌ی ته‌قیوه‌وه.

- «حه‌مه‌که‌ر» هه‌بوو خه‌لکی کاژاو بوو. له سه‌فه‌ر به‌لگه‌که‌دا قافیان کردبوو. به‌وه بۆ خۆی بردبوویه‌وه سه‌ر زاپته‌که‌ی پیتی ئه‌وت بچۆ بۆ شه‌ر. ئه‌یوت: ئه‌فه‌ندی وه‌للا ئه‌وانه که تو ئه‌لی دوژمنن و من بچم بۆ شه‌ریان، نه من که‌سیان ئه‌ناسم و نه‌ئه‌وانیش که‌سیان من ئه‌ناسن. ئیتر ئهم دوژمنایه‌تیه له کوی بوو تا من بچم شه‌ریان له‌گه‌ل بکه‌م؟

- ژنیک منالیکێ له باوه‌ش بوو ئه‌گریا. ئه‌میش هه‌ر له‌گه‌لی خه‌ریک بوو ژیر نه‌ئه‌بوه‌وه. کاربایه‌ک له‌وی بوو ویستی ژیری کاته‌وه ده‌ستی ئه‌دا به پشتیاو ئه‌یوت: «ژیر نه‌بیته‌وه هه‌له‌ئه‌ستم دایکت ئه‌گیم». مناله هه‌ر ژیر نه‌بوه‌وه. ژنه وتی: «پروا ناکا تا به چاوی خۆی نه‌بیین».

- ژنیک جاریک ئەچیتە لای قازیه‌ک شکات له میزده‌که‌ی ئەکا، ئەلێ من هیشتا له سەر هه‌رەتم و ئەم میزده‌م حەقی خۆم ناداتی. قازی روو له پیاوه‌که ئەکا و ئەلێ: برام تۆ ئەلێ چی؟ ئەلێ قوربان من ئەوه‌ی له تاقه‌تما بێ دریغی ناکەم. ژنه ئەلێ: «من شه‌وی له پینج جار که‌متر قایل نابم». قازی ئەلێ برا تۆ چی ئەلێ؟ ئەلێ: به‌خوا قوربان جه‌نابی قازی من له سێ جار زیاترم بێ ناکرێ. قازی ئەلێ: «شتیکێ زۆر سه‌یره، هیچ ده‌عوایه‌ک نه‌بوو بکه‌ویته‌ لای من عه‌زیه‌تیکێ بۆ من تیا نه‌یه‌لنه‌وه. برۆ دایکم، دووه‌که‌ی تر له ئەستۆی من».

- ژنیک هه‌بوو «خاتوو سه‌مه‌ن» ی ناو بوو، له‌گه‌ل میزده‌که‌یا له سەر ئیشی شه‌رعی تیکچوون و میزده‌که‌ی هه‌لگرت چوون بۆ لای قازی شار بۆ شکات. ژنه وتی: جه‌نابی قازی! ئەم میزده‌ی من تا هه‌تیوی ده‌ست که‌وی له‌گه‌ل منا نانوی. پیاوه‌که وتی: قوربان درۆ ئەکا وایه‌. قازی تۆزی راماو به‌ کابرای وت: ئا بینه ده‌عباکه‌ت تاقی بکه‌مه‌وه بزانی وایه‌ یا وایه‌؟ کابرا نایه‌ مستی. به‌ره‌که‌تدا قازیه‌که هه‌تا بلێی ناشیرین بوو، ده‌عباکه‌ی کابرا هه‌ر لووتی دانه‌ژند. ژنه وتی: «قوربان ئەوه ئەگه‌ر سنگیش بێ ئەو سه‌ر و روومه‌ته جوانه‌ی جه‌نابت ببینی ئەبێ به‌ به‌له‌ک.

قازی فه‌راشیکێ جوانی هه‌بوو ژنه وتی ئەمر بکه‌ با ئەو فه‌راشه‌ بیگرێ و تاقی کاته‌وه. قازی ناچار ئەمری کرد به‌ فه‌راش. کابرا هه‌ر که‌ نایه‌ مستی فه‌راشه‌که‌وه ده‌عباکه‌ی وه‌کو حه‌یتیه‌ی لێ هات. قازی وتی: «یا فاسق ژنی خۆت به‌ره‌وه‌و ته‌ماع مه‌که‌ره فه‌راشی قازی».

- ئەحه‌ی کړنوو جاریک ئەچی بۆ ئەو شارباژیره بۆ میوزه ره‌شکه کړین، له‌و لاوه به‌ شاره‌زووردا دیته‌وه ئەگانه «مان». له‌وی پیرتینیک به‌رۆکی ئەگرێ و ئەلێ تۆ حه‌کیمی؟ ئەلێ: ئا. ئەلێ: «به‌قوربان‌ت بێ سەر سنگم خیزه‌ی لێوه تی ئیژن لرخه‌ لرخه‌ مردن هه‌س. ئەترسم ئەمه ئەو لرخه‌یه‌ بێ. لرخه‌ی مردن چیه‌؟» ئەویش ئەلێ: «کچی مه‌ترسه‌ لرخه‌ی مردن تری بێ نه‌گه‌یشتوه».

- ژنیک هه‌بوو میزده‌یکێ زۆر ناقۆلا و بزه‌نی هه‌بوو ناوی «شاپلنگ» بوو. رۆژیک ژنه‌که شاپلنگ هه‌له‌گرێ و ئەچیته‌ لای قازی شکاتی لێ ئەکا، ئەلێ: جه‌نابی قازی من له

بهر ده‌ست ئەم کاربایه‌دا هه‌بچم بێ ناکرێ و تهن‌گ هاتووم به‌ ده‌سته‌وه؛ ڕێگایه‌کمان بو‌ دانێ. قازی بۆیان ئەه‌رپه‌ته‌وه له‌ شه‌وی پێنج جار زیاتر نه‌چێته‌ لای. شاپلنگ چارناچار رازی ئەه‌ی و ئەه‌رپه‌ته‌وه.

که‌ ئەه‌گنه‌ به‌ر ده‌رگا شاپلنگ ئەه‌رپه‌ته‌وه و ئەه‌ی: قوربان جه‌نابی قازی لێی بپرسه‌ بزانه‌ ئەه‌ی به‌ قهرز به‌رکول و مه‌رکولی لێ بسینم؟ قازی له‌ ژنه‌ ئەه‌رسی و ژنه‌ ئەه‌ی: قه‌یدی نییه‌ و ئەه‌چنه‌وه.

به‌شیکێ شه‌و ئەه‌روا و ناروا ژنه‌ هه‌لدیت و ئەه‌روا به‌و شه‌وه‌ قاپی مالی قازی ئەه‌گرێ به‌ کۆله‌وه‌ ئەه‌ی: «قوربان جه‌نابی قازی ناتوانم هه‌لی بگرم هه‌شتا به‌شیکێ ئیمشه‌و نه‌ه‌وێشتوه‌و حه‌قی پێنج شه‌وی به‌ قهرز لێ سه‌ندوم. ئەمه‌ بێجگه‌ له‌ به‌رکولی سه‌ر ئیواره‌». قازیش ئەه‌ی: «دایکم ئیشه‌که‌ی ئیوه‌ پێچه‌وانه‌یه‌ ئەه‌گر پێچه‌وانه‌ نه‌بایه‌ من خۆم چارم ئەکرد، به‌لام ئیسته‌ به‌رۆ قهرز دوو مال ئاوه‌دان ده‌کاته‌وه، ئەمه‌ له‌ حه‌دیسێ شه‌ریفدا هه‌یه‌».

- جارێک له‌ سوله‌یمانی شیخ محه‌مه‌دی به‌رزنجی له‌ مزگه‌وتی گه‌وره‌ وه‌عز ئەدا، ئەو رۆژه‌ کۆری وه‌عزی گه‌رم ئەه‌ی. شیخ‌مه‌حموودی حه‌فید و سه‌ی نووری نه‌ه‌قیبیش له‌ کۆره‌که‌دا ئەه‌ی. وا ڕێ که‌وتبوو وه‌عزی ئەو رۆژه‌ له‌ باره‌ی «لواگ» هه‌و بوو شیخ محمد ئەه‌ی: هه‌ر که‌سه‌ منالیکێ خراب کردبێ رۆژی قیامه‌ت مناله‌که‌ ئەه‌ستن به‌ گه‌رده‌نی ئەو که‌سه‌وه‌ و ئەه‌ی به‌و جۆره‌ له‌ سه‌ر په‌ردی سیرات بپه‌رپه‌ته‌وه‌».

سه‌ی نووری نه‌قیب که‌ گویێ له‌م وه‌عزه‌ ئەه‌و خورخوڕ ئاو به‌ چاویا ئەهاته‌ خواره‌وه‌. شیخ‌مه‌حموود له‌ ته‌نیشته‌وه‌ بوو که‌ سه‌یری گریان‌که‌ی کرد وتی: خاله‌ سه‌ی مه‌گری تۆیش ئەو رۆژه‌ به‌ پیاده‌ نامینته‌وه‌. سه‌ی نووری له‌ گریان وه‌ستا به‌و وتی: یا شیخ لیره‌شا واز له‌م قسانه‌ نایه‌نی؟

- له‌ دیاربه‌کر پیاویک هه‌بوو «حیفۆ»ی ناو بوو. ئەم حیفۆیه‌ پیاویکی ده‌وله‌مه‌ند و به‌ ده‌سه‌لات بوو. دزو درۆزن زۆر ته‌ماعیان تیشه‌کرد؛ به‌لام بۆیان ڕێ نه‌ئه‌که‌وت. وه‌کوو ده‌وله‌مه‌ندیه‌کی ناویانگی ده‌رکردبوو، قایم کاریه‌که‌شی به‌و جۆره‌ ناوی ده‌رکردبوو. رۆژێک ده‌سته‌ دزیکێ کورۆ کال دانه‌نیشن و ئەم باسی قایم‌کاری حیفۆیه‌ دینه‌ ناوه‌وه‌ که‌ که‌س ناتوانی دزی لێ بکا، یه‌کیک له‌وانه‌ گه‌وه‌ ئەکا له‌گه‌ل ئەوانی‌ترا که‌ ئەه‌گر به‌جیت و دزی لێ بکا به‌رامبه‌ر ئەوه‌ ئیمه‌ش شتت ئەده‌ین. له‌ سه‌ر ئەم ڕیاره‌ له‌ یه‌ک جیا ئەه‌نه‌وه‌.

شهوئی کابرای دز نهچئ بۆ مالی حیفۆ، ئه‌توانی بچینه ژووره‌وه. حیفۆ لئی به‌ ئاگا دیت، به‌بئ چرپه هه‌له‌سته‌نی دئ ئه‌م دیوی ده‌رگا‌که‌ی لئی ئه‌گرئ و ده‌رگا‌که‌ی لئی پیوه ئه‌دا. دزه له ژووره‌وه ئه‌مینته‌وه. پاش ماوه‌یه‌ک حیفۆ پیاویکی لا ئه‌بئ «سمۆ»ی ناو ئه‌بئ، دزه‌که ئه‌زانئ ئه‌و پیاوه‌ی لا هه‌یه‌و ئه‌یناسئ؛ به‌لام ئه‌و شه‌وه له مال نابئ و حیفۆیش ئه‌زانئ که له مال نییه، به ده‌سانقه‌س بانگ ئه‌کا سمۆ، سمۆ. دزه بۆ ئه‌مه شوینی و نی خۆی بکا و رینگایه‌ک بۆ ده‌رچوون بدۆزیته‌وه خۆی ئه‌کا به سمۆ و ئه‌لئ: به‌لئ. دنپاش تاریکه. حیفۆ ئه‌لئ: ئا وهره تۆزئ قاچم بشینه. دزه دیت و ده‌ست ئه‌کا به قاچ شیلانی حیفۆ. دزه ده‌ست و په‌نجه‌یه‌کی نهرمی ئه‌بئ له هی سمۆ نهرمتر. حیفۆ ده‌عباکه‌ی راست ئه‌بیته‌وه. ئه‌لئ: ئا سمۆ وهره پشت هه‌لکه‌و له کۆشی خودانی خۆت دانیشه. دزه هه‌ر بۆ ئه‌وه پئ نه‌زانئ که دزه، چارناچار وا ئه‌کا. حیفۆیش چارناچار وای لئی ئه‌کا.

پاش ماوه‌یه‌ک دیسان حیفۆ ئه‌لئ: ئا سمۆ وهره کۆشی خودانی خۆ، ئه‌ویش ئه‌چئ و ئه‌میش ئه‌بئ. به‌گشتی پینج جار وای لئی ئه‌کا. حیفۆ بارگیره له‌ریکی لاوازیان له مالا ئه‌بئ بۆ جاری شه‌شم بانگ ئه‌کا سمۆ! ئه‌لئ: به‌لئ. ئه‌لئ: ئا بچۆ ئاوی ئه‌و بارگیره بده. دزه ئه‌چئ دۆلکه رائه‌هیلئته بیری ئاوی پئ هه‌لئنی، به‌لام دۆلکه دراوه هه‌تا ئه‌یکیشیته‌وه سه‌ر به حال تۆزئ ئاوی تیا ئه‌مینئ، ئه‌یدا به بارگیر. بارگیر هه‌ر به زمانیشی ناکه‌وی، به ناچاری داينه‌هیلئته‌وه بیره‌که‌و جاریکیکه سه‌ریخاته‌وه، ئه‌میش نازانی دۆلکه دراوه به‌م جۆره چه‌ند جار ئه‌م دۆلکه‌یه ئه‌خاته بیره‌که‌و هه‌لی ئه‌کیشیته‌وه و بارگیر هه‌ر تیر ناخواته‌وه.

که ئه‌گاته ئه‌م شوینه حیفۆ گۆیا خه‌و له خۆی ئه‌خا، دزه به ده‌رفه‌تی ئه‌زانئ بۆی ده‌ره‌په‌رئ و ده‌ره‌چئ. که دپته ده‌ره‌وه سه‌یر ئه‌کا وا ده‌سته دزیکی تر خه‌ریکن دیواری ماله‌که‌ی حیفۆ ئه‌که‌نه‌وه بۆ ئه‌وه‌ی بچن شتیک بدزن. ئه‌لئ: «کوره ئه‌وه خه‌ریکی چین؟ عه‌زیه‌تی خۆتان مه‌دن. ئه‌م ماله هیچی تیا‌نیه‌و ته‌نها دوو شت نه‌بئ، پیاویکی قورمساغی تیا‌یه ئه‌لئیی رۆنی مه‌یمونی خواردوه، له گان تیر ناخوا. ماینه قۆرپیکیشی تیدا‌یه ئه‌لئیی ئا و به‌نیه‌تی، له ئا و تیر ناخواته‌وه. ئیتر بۆ کوی ئه‌چن؟»

- تازه شه‌مه‌نده‌فهر داهاتیوو، بئجگه له زه‌لامه‌که هه‌ر گیانله‌به‌ریکی تر بخرایه‌ته شه‌مه‌نده‌فهره‌وه ئه‌بوا‌یه خاوه‌نه‌که‌ی پارهی له سه‌ر بدا‌یه.

کابرایه‌کی کوردی خەلکی ئەو دەورووبەره‌ی «لەیلان» سواری شەمەندەفەر ئەبێت که بچیت بۆ بەغدا. کە لە شیریکی بێ ئەبێ؛ ئەگەر کە لە شیرە که بە ئاشکرا لە گەل خۆی بەری، ئەبێ پارە‌ی لە سەر بدا، ئەویش ئەو پارە‌یه‌ی نابێ بیدا. ناچار کە لە شیرە که ئەخاتە ناو دەریکە‌یه‌وه و لەویدا ئەیشاریتەوه. کە لە ناو شەمەندەفەرە که دا دا ئەنیشین بەرپیکەوت پیریۆنیکی عەنکاوه‌یی هەندێ پەنیری بێ ئەبێ و لە تەنیشت ئەم کابرایه‌وه دا ئەنیشی. کابرا کونیک لە عاستی نافەکی دەر پیکەیدا ئەبێ، کە لە شیرە که هەموو جار لە کونەوه سەر دەردینێ و دەنووکێک لە پەنیری پیریۆن ئەداو سەر ئەباتەوه ناو دەریکە. ئیتر بە تەواوی بە پەنیرە که فیر ببوو لە ئاخرا پیریۆن پینی ئەزانێ و تەماشای ئەکا ئەوا هەر جارە لە ناو لنگی ئەم کابرایه‌وه شتیکی سەر سوور دیتە دەره‌وه‌وه تۆزێ لە پەنیرە که‌ی ئەباو ئەگەر پیتەوه دواوه. زۆر واقعی و پ ئەمینی؛ تەنانەت ئەم واق و پمانە‌ی ئەم سەرنجی کابرا رانە کیشی و ئەلێ: ئەوه وا بە کول سەیری چی ئەکه‌ی؟ کابراش بە حالە که نازانی. ژنە ئەلێ: «بە خوا برا گەلێ کێرم دیوه بەلام تا ئێستە کیری پەنیر خۆرم نەدیوه».

- کابرایه‌ک موکریانی ئەچوو بۆ «بیجار». لە نزیک شارە که‌وه توشی کەرویشکیک ببو گرتبوی و بردبویە ناو شارە که‌وه‌وه لەوێ بردبویە بازارە که‌وه بیفرۆشی. ئەوانیش بیژیان لە کەرویشک دیتەوه. بە هەر جۆر بوو کابرایه‌کی سوننی مەزه‌به‌ی لێ پەیدا بوو بوو بۆ کپیتی. هەر شتیکی لەو شارە بفرۆشراپە ئەبواپە رەسمی حوکومەتی لێ بدراپە. قۆچانچی ویستی لە قۆچانە که‌دا ناوی ئەم کابرایه‌ بنوسێ لە دەلالە که‌ی پرسێ ناوی چیپە؟ وتی: ئەبۆبەکر. ناوی باوکت چیپە؟ وتی: عومەر. ناوی باپیرت چیپە؟ وتی: عوسمان. کابرا قۆچانیش هەروا سەیریانی دەکرد، لە ئەنجاما بە دەلالە که‌ی وت: ئەم درێژ دادپە‌یه‌ی ناوی، چی بنوسم؟ دەلالە که‌ی وتی: «هیچ ئەمە گویەک بوو خواردی بنوسە خاوه‌نی کەری دیز».

- کابرایه‌کی مەراغه‌یی شیعه‌ی رینی ئەکه‌وتە سابلان. لەوێ ئەچیتە مزگەوتی سوور سەیر ئەکا ناوی هەر چوار خەلیفە که‌ بە خەتیکی جوان و مەره‌ که‌بێکی رەش لە سەر پارچە کاغەزێک نووسراوه‌وه کۆتینراوه بە دیواری مزگەوتە که‌دا. کە ئەمە ئەبینی زۆری بێ ناخۆش ئەبێ، لە هەلیک ئەگەرێ کە بیانکۆزینیتەوه. بۆی رێ ئەکه‌وی، مزگەوتە که‌ چۆل ئەبێ ئەمیش بە پەله‌ پەل ئەچێ بە تف ناوی هەر سێ خەلیفە که‌ بکۆزینیتەوه‌وه تەنها ناوی عەلی بیلینتەوه. بەلام لە بەر ئەوه‌ی ئەترسێ و بە پەله‌ ئەبێ لە باتی ئەوه‌ ناوی ئەوان بکۆزینیتەوه،

که‌چی ناوی عدلی نه‌کوژیتنه‌وه. جا له پاشا که سه‌یری نه‌کرد و تازه بۆیشی نه‌ته‌کرا چاری بکات نه‌یوت: «له‌ته‌نیشته‌وه‌وانه‌وه‌دانیسی‌نه‌بی‌نه‌وه‌سزات‌بیته‌و‌ئاوات‌به‌سه‌ر‌بیته‌».

- سالیکی سالاروده‌وله‌رووی‌کردبووه‌کوردده‌واری‌به‌و‌نیازه‌ی‌کوردکان‌یارمه‌تی‌بدن‌و‌تاج‌و‌ته‌ختی‌ئیران‌وه‌ر‌بگریته‌وه. ریتی‌نه‌که‌ویته‌گهرمیان‌مالی‌که‌ریم‌به‌گی‌فه‌تاح‌به‌گ؛‌ماوه‌یه‌ک‌له‌وئ‌نه‌مینیته‌وه. رۆژیک‌له‌گه‌ل‌که‌ریم‌به‌گ‌و‌نه‌وانا‌نه‌چن‌بۆ‌راو. سه‌ر‌له‌ئییواره‌له‌یه‌ک‌دائه‌برین. سالاروده‌وله‌له‌وه‌ده‌شته‌دا‌شهو‌ی‌به‌سه‌را‌دیت. تا‌قه‌مالیکی‌جاف‌له‌و‌ناوه‌دا‌نه‌بی‌شهو‌ئ‌نه‌چیتنه‌وه‌ئ‌وئ. کابرای‌جافه‌چی‌بۆ‌ریک‌نه‌که‌وئ‌بۆ‌دائه‌نی. نه‌میش‌هیلاک‌نه‌بی‌ئ‌او‌زۆر‌نه‌خواته‌وه. یه‌که‌م‌جار‌داوای‌ئ‌او‌ئ‌کا‌ئ‌اوه‌که‌نه‌خواته‌وه‌ئه‌لئ:‌من‌یه‌کی‌له‌پیاوه‌کانی‌سالاروده‌وله‌م. جاری‌دووهم‌که‌ئ‌اوی‌بۆ‌دینن‌نه‌یخواته‌وه‌ئه‌لئ:‌من‌یه‌کی‌له‌پیاوه‌گه‌وره‌کانی‌قاجارم. جاری‌سینیم‌که‌ئ‌اوی‌بۆ‌دینن‌نه‌یخواته‌وه‌و‌ئه‌لئ:‌من‌سالاروده‌وله‌م.

کابرای‌جافه‌ناوی‌سالاروده‌وله‌ی‌بیستوه‌نایناسی،‌ئیت‌نه‌گاته‌تینی‌و‌ئه‌لئ:‌«جاری‌یه‌که‌م‌که‌ئ‌اوه‌که‌ت‌خۆارده‌وه‌وتت‌پیاوی‌سالاروده‌وله‌م،‌جاری‌دووهم‌وتت‌یه‌که‌یکم‌له‌پیاوه‌گه‌وره‌کانی‌قاجار،‌جاری‌سینیم‌وتت:‌سالاروده‌وله‌م. نه‌م‌جاره‌بیخۆیتنه‌وه‌داوای‌خوایی‌نه‌که‌ی. وه‌که‌لام‌من‌و‌خو‌له‌مالیکا‌پیکمانه‌وه‌نامانکری،‌ده‌ویت‌باوک‌ئیت‌له‌سه‌ری‌مه‌رۆ.

که‌نه‌که‌ویته‌سه‌هینی‌که‌ریم‌به‌گ‌و‌نه‌وان‌کو‌نه‌بنه‌وه‌و‌سالاروده‌وله‌له‌ویدا‌نه‌دۆزنه‌وه. جافی‌ئه‌وه‌ده‌وره‌ش‌ئه‌وه‌بوو‌زۆر‌له‌که‌ریم‌به‌گ‌نه‌ترسان،‌کابرا‌له‌ترسی‌ئه‌وه‌ی‌نه‌وه‌ک‌سالاروده‌وله‌سه‌که‌بگریته‌وه‌بۆ‌که‌ریم‌به‌گ،‌خه‌ریک‌نه‌بی‌ماله‌که‌به‌جی‌بیلی. سالاروده‌وله‌هه‌ستی‌پئ‌ئ‌کا‌و‌ئه‌لئ‌بانگی‌کن. کابرا‌که‌نه‌هیننه‌وه‌له‌ترسا‌روو‌ئه‌کاته‌سالاروده‌وله‌ئه‌لئ:‌«وه‌و‌شیخ‌که‌ریمه‌نه‌گه‌ر‌داوای‌چواره‌میشته‌بکرده‌یه‌هه‌ر‌راسته‌نه‌کرد». پاشان‌سالاروده‌وله‌سه‌که‌نه‌گریته‌وه‌وه‌هه‌ندی‌پاره‌ش‌ئه‌دا‌به‌کابرا.

- حه‌مه‌ی‌سان‌هه‌بوو‌له‌وه‌هه‌ورامانه،‌هه‌ندی‌جار‌ئه‌یکرده‌ئه‌م‌به‌ره‌وه‌مه‌رو‌شتی‌نه‌دزی‌و‌ئه‌چوو‌ه‌وه. که‌ئه‌چوو‌ه‌مه‌ره‌کانی‌سه‌ر‌نه‌بری‌و‌ئه‌یه‌شیه‌وه‌به‌خه‌لکا،‌خه‌لکه‌که‌ش‌ئه‌یانزانی‌ئه‌مه‌هی‌دزیه. ئه‌یانوت‌ئه‌مه‌ج‌مه‌عنايه‌کی‌تیدایه‌تۆ‌مه‌ر‌ئه‌دزی‌و‌ئه‌یه‌شیه‌وه‌؟‌ئه‌یوت:‌«ئیه‌نازانن‌خیری‌به‌خشینه‌وه‌که‌ی‌له‌گه‌ل‌گوناحی‌دزیه‌که‌یدا

بەرانبەر ئەوه‌ستێ. لەم ناوه‌دا منیش پیست و ریخۆله‌و دووگه‌که‌م دەست ئەکه‌وی و به‌ قازانج بۆم ئەمینینه‌وه».

- مەلا ره‌شیدیکی داوده‌ هه‌بوو بانگبێژ بوو له‌ مزگه‌وتی مه‌ناره‌ نه‌خشینه‌ له‌ که‌رکووک. هه‌ر وه‌خت که‌ بانگی ئەدا به‌ دەم بانگدانه‌که‌وه‌ ده‌ستی ئەکرد به‌ هه‌راکردن به‌ سه‌ر بانه‌که‌دا. جاریک لێیان پرسى ئەوه‌ بۆچ وا کاتی بانگ دانا هه‌را ئەکه‌ی؟ ئەیوت: «خه‌لک ئەلێن تۆ له‌ دووره‌وه‌ ده‌نگت خۆشه‌ هه‌را ئەکه‌م بۆ ئەوه‌ له‌ دووره‌وه‌ گویم له‌ ده‌نگی خۆم بێ بزانه‌م راست ئەکه‌ن ده‌نگم خۆشه‌».

- له‌ که‌رکووک دوو منال فێر بوو بوون به‌ یه‌ک. هه‌ر له‌ زه‌مانی منالیه‌وه‌ هه‌تا ده‌وری پیری ئەوه‌ ئیشیان بوو. رۆژیک له‌ سه‌ر مه‌ناره‌ی مزگه‌وتیک له‌ «قه‌لا» ئەو ئیشه‌ ئەکه‌ن و پاش لێ بوونه‌وه‌ شوینه‌که‌یان به‌رز ئەبێن سه‌یریکی شاره‌که‌ ئەکه‌ن. یه‌کێکیان ئەلێ: به‌ خوا ئەم شاره‌ چاکه‌ هه‌تا بیت وێراتر و کاولتر ئەبێ». ئەویکه‌یان ئەلێ: «شاریک که‌ پیره‌ موباره‌که‌کانی من و تۆ بێن له‌مه‌ چاکتر و ئاوه‌داتر نابێ».

- پاشاکۆره‌ی رواندز له‌شکری ناردبوو بۆ سه‌ر هه‌ولێر. کابرایه‌کی «سیان» له‌ له‌شکره‌که‌دا بوو قه‌لغانیکی پێ بوو، له‌ بن قه‌لاتی هه‌ولێر یه‌کێک له‌ سه‌ر قه‌لاته‌که‌وه‌ به‌ردیک فری ئەداته‌ خواره‌وه‌ به‌رده‌که‌ ئەکه‌وی له‌ سه‌ر کابرای سیان سه‌ری ئەشکێ. جا کابرای سیان ئەیوت: «ئهری کابرا! چما تۆ کویری ئەم قه‌لغانه‌ زله‌ نابینی وا به‌رده‌که‌ ئەده‌ی له‌ سه‌ری من و سه‌رم ئەشکینی».

- سالیکی حاجی سه‌عیدئاغای سوله‌یمانی و حاجی قادری روغزایی و حاجی ماریکی مکایلی سه‌فه‌ری حه‌ج یه‌کیان ئەخا و پێکه‌وه‌ ئەچن بۆ حه‌ج. له‌ عه‌ره‌فات و ته‌وافیسا هه‌ر پێکه‌وه‌ ئەبن و لێک جیا نابنه‌وه‌.

که‌ ئەگه‌نه‌ به‌ر که‌عبه‌ حاجی سه‌عید ئاغا قولفی که‌عبه‌ ئەگرێ و ئەلێ: «خوایه‌ له‌ شوکرانه‌ی ئەوه‌ که‌ منت گه‌یانه‌ ئەم شوینه‌ چوار دووکان له‌ دووکانه‌کانم که‌ له‌ ناو قه‌یسهریه‌که‌ دان خیزی مه‌ولوودی پێغه‌مبه‌ر بێ، که‌ چوومه‌وه‌ بیفرۆشم و پاره‌که‌یان بکه‌م به‌ خێر».

حاجی قادری روغزایی که چاوی بهو نه که ویی ئه‌میش قولفی که عبه ئه‌گری و ئه‌لنی: خواجه له خوشی ئه‌وه‌دا که گه‌یشتمه ئه‌م شوینه موباره‌که سی سهر مهر لهو رانهم که مهره پهره‌که‌ی تیدایه خیری مه‌ولوودی پیغه‌مبهر بن. ههر که چوومه‌وه به زیندووی ههر یه‌که‌یان بدهم به یه‌کی.

حاجی مارفیش که سهر ئه‌کا هاوری‌کانی ئه‌م نه‌زر و خیر و خیراته‌یان کرد، ئه‌میش ئه‌چی قولفه‌که‌ی ئه‌گری و ئه‌لنی: «خواجه من نه دووکانم هه‌یه بیکم به خیر، نه مهری ناو رانی شوانکارم هه‌یه ده‌ست بیکم به واده‌ی دروو ده‌له‌سه له‌گه‌لت. من ههم و فاته‌ی دایکی مناله‌کان، ههر له ئیسته‌وه ههر سئ ته‌لاقی فاته‌ی دایکی مناله‌کانم به مه‌ولوودی پیغه‌مبهر چاوت لئیخوا ته‌گبیرم کردن و نرم و پرین؟ توش تاگات له حه‌ساوی خۆت وی.»

- خه‌لیفه‌یه‌کی کرپچه‌ه‌بوو سالی هات و چۆی ئه‌و ولاتی موکریانه‌ی نه‌کرد بۆ کو کردنه‌وه‌ی حاسلات بۆ ته‌کیه. له ئه‌نجاما له خه‌لیفه‌تیه‌وه ناوی خۆی نایه شیخ و بوو به شیخ. مه‌لا ئه‌حمده‌ی هه‌به‌کیش هه‌بوو رۆژیک له مه‌جلسی شیخا پیکه‌وه دانه‌نیشن. شیخ بۆ ئه‌وه‌ی به ته‌واوی بهو ناوچه‌یه تی بگه‌یه‌نی که شیخایه‌تی راسته، روو ئه‌کاته مه‌لا ئه‌حمده و ئه‌لنی: مامۆستا خوان ته‌عالا باسی شیخی فهرمووه؟ ئه‌لنی: به‌لنی. [ئه‌پرسی] له چ شویتیکا؟ ئه‌لنی: «له گه‌ل عوله‌مادا لهو شوینه‌دا که ئه‌فهرمووی «هل یستوی الیرین یعلمون والیرین لا یعلمون». شیخ ده‌ستی به ریشیا دینیت و ئه‌لنی: «الحمد لله».

- له سنه کاربایه‌کی جووله‌که موسلمان بووبوو؛ به ده‌فه‌وه به ناو شارا ئه‌یانگیرا و به ده‌وریا زیکیان نه‌کرد. لهو کاته‌دا جووله‌که‌یه‌کی تر به‌ویدا تیه‌ری چوو سه‌ری نایه بنا گویی و پی وت: «به راستی موسلمانان زۆر کهم بوون توش چوویت موسلمان بویت؟ محمه‌د دلی خوشه ئومه‌تی هه‌یه؟»

- زه‌مانی داروغه‌ بوو کوریکی گاوری جوانکه‌له له «پاتاق» چوو موسلمان بوو. مامۆستا فهرمووی خه‌ته‌نه‌ی بکه‌ن. داروغه‌ خۆی لیخۆش کردبوو که‌وته شه‌وی ئیشه‌که‌ی دروست کرد.

له بە یانیا باوکی کورە که تووشی کورە که بوو وتی: ها کورم موسلمانە کانت چون چاوان بێ کەوت؟ وتی: «بابە قەومینکی سەیرن هەر کەس بچیتە سەر دینی ئەوان بە روژ کیری ئەبرن و بە شەو فنگی ئەدرن».

- کابرایەک هەبوو له سنە میرزا فەقینی ناو بوو، پیاویکی بە دین و له خوا ترس و فەقیر و کەش بوو. روژیک ئەچیتە لای مەلا ئەحمەدی قیامەتی (کە ئەم مەلا ئەحمەدە مزگەوتینکی هەبوو له ناو بازارە که بوو) بە روژ له بەر هەیوانی مزگەوتە که دانەنیشست و خەلک ئەچوون پرسی شەرعیان پێ ئەکرد.

ئەلێ: قوربان من هەر چەندە نوێژ دانەبەستم و ئەچمە ناو نوێژەوه شەرع شەرمی بۆ نییه کیرم هەلئەستی نازانم چارم چیه؟ ئەویش ئەلێ فیکر له مردنی باوک و دایکت بکەرەوه. ئەلێ: کەلکی نییه. ئەلێ هەناسە ی خۆت بخوێوه. ئەلێ کەلکی نییه. ئەلێ فیکری قەبر و قیامەت بکەرەوه. ئەلێ کەلکی نییه. ئەلێ ئەمانەم هەموو کردوو هێچ کەلکی نییه تەنانەت فیکرم له ئاغای قیامەتی کردگەسەوه هەر سوودیکێ نییه.

مەلا ئەحمەد تۆزی رانەمینێ و تیک ئەچێ و ئەلێ: «کەواتە کابرا وەرە بیسوو بە فنگی منا». کابراش ئەلێ: «قوربان ئاخر من بۆچە هاتگم بۆ خزمەتی جەنابت؟ بۆ ئەوه هەرچی جەنابت بفرمووی من وابکەم».

- کابرایەک هەبوو له «باليسان» زۆر فەقیر بوو. ئەگەر جار جار له ئاوابی گۆشتیان بکوشتایە تەوه هەندێ له ریحۆلەو ورگە که یان بۆ ئەبرد بۆ ئەوه بیکەن بە چیشت و بیخۆن. پشیلە یەک پتیا فیر بوو بوو ئەهات لێی ئەدزین.

روژیک کابرا چوو بۆ هەولیر بە هەر جۆر بوو «بیور» یکی هینا بۆ ئەوه جار جار کۆلە داریکێ پێ بکاو بیدەن بە شتیک و پتیه بزین. کە بیوهرکە ی هینا ژووریکیان هەبوو له پشتمهوه بردی لهوێ دایناو توند دەرگاکی پشت کۆل کرد له سەری. ژنە که ی وتی: ئەوه بوچی بیوره کەت برده ئەوئ؟ کابرا وتی: تا پشیلە نەیدزی. ژنە وتی: پیاوه که پشیلە چون بیور ئەدزی؟ وتی: «چما تۆ ئەقلت هەیه؟ ئەو گر تکه گۆشتیک که چوار پوول ناهینێ ئەیدزی، هەنوکه بیوریک که ده قەران دینێ کوو نایدزی؟»

- حاجی ئەحمەدی کړنوو له ئاخری عومرهوه تووشی کۆلنجیک بوو بوو، زۆر له بەری نارەحەت بوو. حەکیمەکانی ئەو دهوره وتیان خوینی بگرن چاک ئەبیتەوه. خوینیان گرت

که‌لکی نه‌بوو. یه‌کیک‌ی تر وتی رۆن گهرچه‌کی بدریتی چاک نه‌بیتنه‌وه. رۆن گهرچه‌کیشیان دایه هەر که‌لکی نه‌بوو. یه‌کیک‌ی تر وتی نه‌گهر شه‌رای بی بدریتی بی گۆمان چاک نه‌بیتنه‌وه. هەر چند رازیش نه‌ئه‌بوو به هەر جۆر بوو نه‌ختی شه‌راییشیان دایه، که‌چی نه‌ویش هەر که‌لکی نه‌بوو. دوا‌ی نه‌وه لیبیان پرس‌ی حاج‌ی چۆنی؟ وتی: «چۆن بم؟ له‌م ئاخ‌روه به عوم‌ریکی هه‌شتا و پینج سالییه‌وه نه‌بی به‌سه‌رخۆشی و به‌قنگ درای بیچه‌ حوزووری خوا».

- جار‌یک کار‌ایه‌کی «خور‌خوره‌یی» زۆر ناشیرینی زۆر خۆر بۆ سه‌پانی ریتی نه‌که‌ویتنه ولاتی بانه‌و نه‌چیتنه دیواخانی همه‌خانی بانه. له‌ کاتی نان خواردنا کار‌ا شانی لی توند نه‌کا و ده‌ست نه‌کا به‌ خواردن. له‌و ولاتی کورده‌واریه سه‌پان به‌ خواردن تاقی نه‌که‌نه‌وه، نه‌گهر زۆر بخوا نه‌وه ئیش‌که‌ر و سه‌پانی چاکه، به‌لام خواردنی نه‌م کار‌ایه له‌ وزه‌ ده‌رچوو‌بوو، وای لی هات‌بوو همه‌خان چوو بووه سه‌یری. له‌و کات‌دا همه‌خان لی پرس‌ی کار‌ا تو خیزانت چه‌نده؟ نه‌لی: قوربان تو کچم هه‌یه. نه‌لی نه‌وان جواترن یا تو؟ نه‌لی: «قوربان من له‌وان جواترم، به‌لام نه‌وان له‌ من زۆر خۆرتن».

- حاج‌ی مه‌لایوسف‌ی سوورداشی وه‌ختی قازی بوو رۆژ‌یک ئافره‌تیک نه‌چیتنه لای شکات له‌ ده‌ست می‌رده‌که‌ی نه‌کا نه‌لی: له‌ شوپنیک‌ی زۆر ته‌نگا دایناوم، له‌ به‌ر نه‌وه دلم ته‌نگه. نه‌ویش نه‌لی: «ئیشیک‌ی زۆر چاک‌ی کردووه شوپنی ژنان هه‌تا ته‌نگتر بی باشتره».

- «اعزاز‌الملکی» گه‌وره له‌ سنه‌ جار‌یک کار‌ایه‌کی مایندۆلی نه‌چیتنه شار و نه‌چیتنه لای «اعزاز‌الملک» له‌ خه‌سراوا کۆشک و باخ و باخاتی خه‌سراوا و خزه‌تکار و نه‌ته‌نه‌ی «اعزاز‌الملک» سه‌ر سامی نه‌کا.

«اعزاز‌الملک» نه‌یه‌وئ سه‌ر بنیتنه سه‌ری و پیتی نه‌لی: حه‌ز نه‌که‌ی وه‌کو من بی و مایندۆلی بی و «اعزاز‌الملک» بی؟ نه‌لی: نه‌وه‌للا. نه‌لی: حه‌ز نه‌که‌ی مایندۆلی بیت و له‌ به‌هه‌شتا بی؟ کار‌ا تو زۆی رانه‌مین و پاشان نه‌لی: «به‌لی به‌و شه‌رته نه‌هلی به‌هه‌شت نه‌زانن من مایندۆلیم»^{۲۲}. اعزاز‌الملک ده‌ست نه‌کا به‌ پیکه‌نین.

- حەسەن بەگى عەلى بەگ بۆى گىرامەو و تى: حەمەى سەنە حەمەد ھەبوو وەختى لای مە بوو رۆژىک لە بازارى بەغدادا پىکەو بە رېگادا نەرۆيشتىن. تەماشاش ئەکەم ھەر لە خۆپەو ئەلى: «بالەک، بالەک». وتم نەرى کورە حەمەى سەنە حەمەد ئەو بۆچ و ئەکەى؟ وتى: «حەسەن بەگ ئەو نىيە حەمالەکان ھەر نەرۆن و ئىژن بالەک. ئەگەر و نەبوایە نەياتنەوت». وتم: برا ئەوان حەمالن و ھەر يەکە کۆلە ئاسنىكى قورسیان لە کۆلەو لە ژىر بار ئەنقىنن، تۆ چىت بە کۆلەو ەيە؟ وتى: «برا حەسەن بەگ ئەگەر ھەر نەقەوى مەيش ئەنقىنم و واز لە بالەک نایم».

- مستەفابەگى کەرىم بەگى جاف و مەحمووبەگى رەزەبەگ - کە خزمى يەک بوون - بە ترومبىلىک لە کەلارەو دین بۆ خانەقى. پیاویکیشیان لە گەلا ئەبى، سىلۆتیکىش ھەر لە ترومبىلە کەدا ئەبى.

لە رېگادا مستەفا بەگ دەست ئەکا بە ھۆرە کردن. بە قسەى عەلى بەگى رەزا بەگ دەنگىشى زۆر ناخۆش ئەبى. ھەر کە ئەو دەست ئەکا بە ھۆرە کارای پیاو بە گەلیان ئەبى خورخور ناو بە چاویا دیتە خوارەو. مەحمووبەگىش ھەر ئەلى: مستەفا بەگ بەسىە بیورەو مستەفا بەگىش ھەر نایرپتەو.

لە ئەنجاما مەحمووبەگى ئەلى: «مستەفا بەگ تۆ رەنگبى گریانى ئەم کارایە دەستی بریبیت و وا بزانی لە بەر دەنگخۆشى تۆ دەستی کردوو بە گریان؟ وا نىيە بەو سەى خەلیلە لە بەر ئەو ئەگرى ئىژى جا ئەمە ھەر لیرەو تا خانەقى مە گویم لەم دەنگە ناخۆشە بى خۆ پىشە کەشم ناچیتە خانەقى». ئىتر مستەفا بەگ بى دەنگ ئەبى.

- لەو کویستانى دەورى سەردەشتە پیاویک ھەبوو مام وەیسەى ناو بوو. راوچىەکی زۆر بە کار بوو؛ زۆرتر بۆ راو پلنگ ئەچوو. بەلام ئەو دەردەى ھەبوو کە ئەچوو بۆ راو پلنگ ئەنرکان و ئەترى. پىیان ئەوت مام وەیسە بۆچ ئەنرکىنى و ئەترى؟ ئەبوت: «ئەنرکىنم بۆ ئەو پلنگە کە بترسى، بەلام قسەى خۆمان بى خۆیشم ئەترسم بۆیە ئەترم».

- ئەمەى کەنوو جارێک گەر بە کارایەکی شارباژىرى دائەئالینى بارە مینوزىکی لى لاندەدا. ئەبى بە ھەرایان و ئىشیان ئەکەوتتە شکات و شکاتکارى، ئەچن بۆ لای قازى. حاجى ئەحمەد بەستووگەيەک پر ئەکا لە تویکلەگوێز و سەرەکەى پر ئەکا لە رۆن و ئەبیا بۆ

قازی. قازی کووپه‌له رۆن ئەبینی به لای حاجی ئەحمەدا دای ئەتاشی و پسوولە ی ئەداتنی که ئەم حەقە هی حاجی ئەحمەدە.

حاجی ئەحمەد لێ ئەروا بارە میوژی شارباژیی ئەخوا. زۆی پیناچی قازی تینەگا که کووپه‌له چی تیدایە. ئەنیریتەوه به شوین ئەحە ی کړنوودا که پسوولە که بێنیتەوه سەھوکی تیدایە بۆ چاک کەم. ئەحە ی کړنوویش وەلامی بۆ ئەنیریتەوه ئەلێ: «سەھو لە پسوولەدا نییە رەنگێی سەھو لە کووپه‌له کەدا بێ، با ھەر لە گویی دا».

- زەمانی شیر و تیر بوو کابرایەکی کوردی بالەکی کەمانیکی ڕووتی ھەلگرت و وتیان لە گەل داسنیەکانا شەر ئەکری. چوو بۆ ئەو شەرە. پیتیان وت کەمانی بێ تیر چی لێ ئەکە ی؟ وتی تیر لە لایەن دوژمنەکانەوه دیت ھەلی ئەگرم و ئەیحەمە کەمانەکەوه شەری پێ ئەکەم. وتیان جا ئەگەر نەھات؟ وتی: «ئەگەر نەھات ئەوہ ئیتر شەر نییە».

- مەلا شەفیە ھەبوو لە عەنبار لە گەل کوپخاکەدا بەینی ناخۆش بوو پاش ماوہیەک کوپخا مرد. بە مەلا شەفیعیان وت وەرە تەلقینی بخوینە. وتی: «بچن یەکیکی تر بێنن تەلقین بخوینێ ئەو قسە ی من ناچی بە گویدا».

- فەقی شیتە ھەبوو، جارێک مەحمووپاشا پێ ئەلێ: «ئەری فەقی شیتە شەر لە بەینی خەلکا چۆن پەیدا ئەبێ؟ فەقی شیتە ئەلێ: «پاشا نەیبینی و ئەیحۆی». مەحمووپاشا ئەلێ: کورە چ گوویەک ئەیحۆی؟ ئەلێ: «پاشا وایە یەکیک گویدەک ئەخواو ئەویتر جوابی ئەداتەوه ئەوہ شەر لە بەینیانا پەیدا ئەبێ». مەحمووپاشا ھیچ ئیتر دەست ئەکا بە پیکەنین.

- شیخ جەلالی برای شیخ نەجیبی قەرەداغی ئیوارە یەک مانگی رەمەزان لە سولەیمانی لە مزگەوتەکە ی خۆیا وەعزی ئەدا و لە لایەن خراپە ی عەرەق خواردنەوه قسە ی ئەکرد ئەیوت: «ھەر کەسێ بە سەرخۆشی بمری و بە سەرخۆشی کفن بکری و بە سەرخۆشی بئیرتە قەرەوہ...» تا ھات ئەویتری تەواو کا عەزیز بەگ ھەبوو لە کۆری وەعزە کە یا ھستا وتی: «بە خوا یا شیخ ئەوہ عەرەقێکە ھەر قاپتکی سەد روپیە دینی».

- ئەحەدی کړنو و هاته سەر و بەری مردن وتی: کۆرینه! وەسبەتەم ئەو یە بە پەلە بچن لە ناو شارای چى کۆنە و مۆنە هەیه بیهینن و بیکەنە بەرم با بەو جلە کۆنانەو بەرم. وتیان حاجى ئەحمەد ئەمە بۆچی؟ وتی: «بۆ ئەو ئەگەر ئەنکیر و مونکیر لە قەبرە کەدا هاتنە سەرم با وا بزانی من مردویکی کۆنم هی تازه نیم».

- حەمە پاشای جاف ئەو بوو هەموو جاف لە ژیر حوکمیای بوو، خۆیشی زۆر بە گەورەیی و خۆشی رایئە بوارد. کە ئەکەوتە جەژنەکان هەر خزمەتکاریکی لا هەبوو سەرو دەستە جلی بە ناوی جەژنەو بە ئەکردن. سالیکی جەژنی قوربان بوو، باوکی فەقی شیتەش هەر لای ئەو بوو. حەمە پاشا بۆ هەر یەک لە خزمەتکارەکان دەستە جلیکی ئەکا. ئەمر ئەکا کورتانیکیش بە ناوی جەژنەو ئەدەن بە باوکی فەقی شیتە.

روژی جەژن پاشا نان خواردنی جەژن، دیواخان پەر ئەبێ لە خزمەتکارو سەرو کۆمار کە هەموو هاتوون بۆ جەژنە پیرۆزە پاشا. خزمەتکاریش هەر یەکە دەستە جلی نوێ خۆی لە بەر کردوو. باوکی فەقی شیتەش نەنق ئەنیشی بە کورتانەو ئەیکاتە کۆلی و ئەچى بۆ دیواخان لە ژێردەواری هەژدە هەستوونیدا خەلک هەموو چاویان پێ ئەکەوێ. تا هاتن قسە بکەن ئەم خیرا وتی: «خەلکینە! لوتفی پاشا لە گەل منا لێرەدا دەر ئەکەوێ. ئێوە نایزانن پاشا بۆ ئێوە ئەمری دا هەر یەکە دەستە جلیکتان بە ناوی جەژنەو لە بازار بۆ بکرن، بەلام بۆ من جلی تاییەتی خۆی داکنەد و کردی بە بەرما». خەلکەکە واقیان وەر ئەمینن و حەمە پاشا دەست ئەکا بە پیکەنین.

- ژنیکی هەبوو لە سنە فەرەنگیزخانمی ناو بوو. حەو میردی کردبوو هەموویان مردبوون. کابرایەکی هەبوو ئوسا فەتیى ناو بوو ئەو ماری کرد. ئوسا فەتیىش هاته سەرو بەری مردن. جا فەرەنگیزخانم لە ژوور سەریەو دانیشتبوو ئەگریا، ئەبیوت: «باوانە کەم! ناخر کە تۆ ئەروێ من بەکێ ئەسپیری؟» ئوسا فەتیىش وتی: «بە قورمساغی نۆیەم».

- ئەحەدی کړنو وەکوو شەریەتی ئەفرۆشت، جار جاریش قەسابی ئەکرد. روژیکی مەریکی سەری بەلام مەر ئەو نەندە لاواز و بێ فەر بوو گۆشتەکەى نەئەخورا و کەس لێی نەکری بە دەستیەو داما.

مه‌لانه‌حمه‌دی‌کانی‌گۆمه‌یی‌هه‌بوو‌له‌و‌سه‌رده‌مه‌دا‌له‌سوله‌یمانی‌مردووی‌ئه‌شۆرد. هه‌ستا‌چوو‌ه‌لای‌وتی: «مه‌لا‌ئه‌حمه‌د‌من‌پیر‌بووم‌و‌ئه‌ترسم‌له‌ناکاو‌بمرم‌هیچ‌ئومیدیکم‌به‌کوره‌کانم‌نییه. هه‌ر‌له‌ئیس‌ته‌وه‌کفن‌و‌قه‌بر‌و‌هه‌موو‌شتیکم‌بۆ‌خۆم‌حازر‌کردوو‌ه‌ماوه‌ته‌وه‌سه‌ر‌شۆردنه‌که‌م. وه‌ره‌مه‌ریکی‌بریانم‌سه‌ر‌بریوه‌ئه‌تده‌م‌بۆ‌خۆت‌له‌گه‌ل‌مناله‌کانتا‌بیخۆ‌له‌باتی‌هه‌قی‌شۆردنم،‌به‌لام‌هه‌ر‌کاتی‌مردم‌ئیتیر‌مه‌یه‌له‌کوره‌کانم‌توخنم‌که‌ون،‌خیرا‌وه‌ره‌بمشۆ». مه‌لا‌ئه‌حمه‌دیش‌شتی‌وای‌له‌خوا‌ئه‌وئ‌چونکه‌زۆر‌خۆپاییه‌هه‌ستا‌چوو‌لاشه‌مه‌ری‌هیناو‌له‌ماله‌وه‌ده‌ستیان‌کرد‌به‌خواردنی.

نزیکه‌ی‌بیست‌رۆژیکی‌پیتچوو‌ئه‌حه‌چوو‌به‌لای‌مه‌لا‌ئه‌حمه‌ده‌وه‌وتی: مه‌لا‌ئه‌حمه‌د‌کاسبیه‌که‌لیره‌ناچی‌به‌ریوه،‌ئه‌چم‌بۆ‌که‌رکوک‌له‌گه‌لم‌وه‌ره‌با‌بچین‌بۆ‌ئه‌وئ. مه‌لا‌ئه‌حمه‌د‌وتی‌من‌ئیشم‌چییه‌به‌که‌رکوک؟‌وتی‌برا‌وه‌ختی‌خۆی‌من‌تۆم‌به‌کرئ‌گرت‌که‌مردم‌بمشۆی‌و‌ئیتیر‌پیتوستم‌به‌یه‌کیکی‌تر‌نه‌بئ؛‌هه‌قه‌که‌شتم‌له‌پیشه‌وه‌پیداوی‌و‌هه‌ر‌ئه‌بی‌له‌گه‌لم‌بیت‌به‌لکوو‌من‌له‌که‌رکوک‌مردم.

له‌م‌قسه‌یه‌ک‌و‌له‌و‌قسه‌یه‌ک‌بوو‌به‌هه‌رایان. خه‌لکو‌خوا‌که‌وتنه‌به‌ینه‌وه‌و‌له‌ئه‌نجاما‌هاته‌سه‌ر‌ئه‌وه‌که‌مه‌لا‌ئه‌حمه‌د‌پاره‌ی‌مه‌ره‌که‌بداته‌وه‌به‌حاجی‌ئه‌حمه‌د. حاجی‌ئه‌حمه‌دیش‌قه‌بوولی‌ئه‌ئه‌کرد. به‌لام‌خه‌لکه‌که‌روویه‌کی‌زۆریان‌لینا،‌ئه‌مجا‌پاره‌ی‌به‌رائیکی‌لئ‌سه‌ند‌و‌مه‌لا‌ئه‌حمه‌د‌به‌هه‌ر‌جۆر‌بوو‌رزگاری‌بوو‌له‌ده‌ستی.

- ئه‌وره‌حمانی‌خامه‌له‌سوله‌یمانی‌سالی‌سه‌رما‌و‌به‌فره‌زۆره‌که‌میوانیکی‌خه‌لکی‌ئه‌و‌شاره‌زوو‌ره‌ی‌بۆ‌پیدا‌ئه‌بئ. شه‌وئ‌زۆر‌سارد‌ئه‌بئ‌کابرا‌ئه‌لئ: خاله‌ئه‌وره‌حمان‌فره‌سارده‌شتیک‌ناده‌ی‌وه‌سه‌رما؟‌خاله‌ئه‌وره‌حمانیش‌هه‌له‌سته‌نی‌حه‌سیره‌شریک‌له‌و‌ناوه‌دا‌ئه‌بئ‌پیا‌ئه‌دا. پاش‌توزیک‌کابرا‌ئه‌لئ: به‌خوا‌کاکه‌ئه‌وره‌حمان‌هه‌ر‌فره‌سه‌رمامه‌به‌لکوو‌لئفه‌که‌یه‌کی‌ترم‌پیا‌ده‌ی. کاکه‌ره‌حمان‌په‌یژه‌یه‌ک‌له‌و‌ناوه‌دا‌ئه‌بئ‌په‌یژه‌که‌ش‌له‌باتی‌لئفه‌له‌سه‌ری‌دائه‌نی.

کابرا‌ئه‌که‌وئته‌چۆه‌چۆق‌ئه‌لئ: کوره‌بئ‌فه‌ر‌کوری‌خامه‌سنه‌یی‌!مردم‌له‌سه‌رمانا‌لئفه‌یه‌کی‌ترم‌پیا‌ده. ئه‌مجا‌هه‌له‌سته‌نی‌ئه‌و‌رۆژه‌مالی‌دراوسنی‌هاتبوون‌جلیان‌شتبوو‌سوئنه‌که‌هه‌ر‌وا‌پریوو. له‌ئاو‌سوئنه‌هه‌له‌گرتی‌و‌له‌سه‌ر‌په‌یژه‌که‌ی‌دائه‌نی. کابرا‌ئه‌که‌وئته‌جووله‌جوول‌سوئنه‌وه‌په‌یژه‌که‌وه‌ئه‌له‌رئته‌وه‌و‌ئاوه‌که‌ی‌ئه‌رژئته‌سه‌ر‌حه‌سیره‌که،‌له‌سه‌ر‌حه‌سیره‌که‌وه‌دلۆپ‌دلۆپ‌به‌ر‌ئه‌بیته‌سه‌ر‌کابرا. که‌ئه‌مه‌ئه‌بینی‌لای‌واپه‌عه‌ره‌قی

کردۆتەوه ئەلنی: «خاله ئه‌وره‌حمان عه‌ره‌قه‌یکه‌ی فرهم کردگه‌سه‌وه پیاگه‌تیت بیت لێفه سه‌رگه‌که‌م له سه‌ر لاوه فره‌ حالم خراوه».

- حاجی ئەحمەدی کړنوو ئەچیتنه بناری هه‌ورامان و له‌وئ کابرایه‌ک دیته لای ئەلنی: برا تۆ چه‌کیمی؟ ئەلنی: ئه‌ری. ئەلنی: برا من مووی ریشم ژان ئەکا. ئەلنی چیت خواردوه؟ ئەلنی نان و یه‌خ. ئەلنی: «بچۆ بۆ خۆت گۆر به‌ گۆر به‌، نه‌ ده‌رده‌که‌ت له‌ ده‌ردی خه‌لک ئەکا نه‌ نه‌خۆشبه‌که‌ت».

- مامۆستا «به‌شیر موشیر» پیاویک له‌ شه‌قلاوه بریاری پینداوو که‌ کچه‌که‌ی خۆی بدا به‌ کوره‌که‌ی. ئەمیش له‌ به‌غداوه «شامل» ی کورێ هه‌له‌گرن و ئەچن بۆ شه‌قلاوه بۆ خوازیننی و گواستنه‌وه‌ی کچ. دیاره کوره‌و باوک هه‌ر دووکیان خۆیان پێک و پێک و تاس و لووس ئەده‌ن. له‌وئ کچه‌که‌ له‌ کوره‌که‌ ماره‌ ئەکه‌ن. له‌ ده‌مه‌ ده‌می گه‌رانه‌وه‌و گواستنه‌وه‌دا مامۆستا و باوکی کچه‌ له‌ سه‌ر تۆزێ ورده‌ پیتاک به‌ بنیان تێک ئەچن. مامۆستا هه‌یچ سێ و دووی لێ ناکا ئەلنی: «برو هه‌ر سێ ته‌لاقی کچه‌که‌ که‌وتبێ». شاملیش به‌ ته‌واوی دلی له‌ قه‌د و بالایی کچه‌ چوو بوو، ئەوا به‌ ته‌مایه‌ کچ سوار بکری و بگه‌رپته‌وه‌. باوکی پینته‌لنی هه‌سته‌ رۆله‌ با برۆین ئەلنی ئەی کچه‌که‌؟ ئەلنی: کچه‌م ته‌لاق دا هه‌سته‌ با برۆین. ئەلنی: باه‌ کچ ژنی منه‌ تۆ چۆن ته‌لاقی ئەده‌ی؟ ئەلنی: «هه‌سته‌ هه‌تیو ئەم ناجسناوه‌ له‌وانه‌ نین خزمه‌تیا بکری. ئەوه‌ ده‌ردیا بێ با برۆین کچه‌که‌یانم ته‌لاق دا». هه‌رچه‌نده‌ شامل هاوار ئەکا که‌لکی نابێ هه‌ر ئەلنی ته‌لاق داوه‌ با برۆین. شاملی قوربه‌سه‌ری خۆ تاس و لووسده‌ری بۆ تازه‌ زاوایی، به‌ هه‌ناسه‌ ساردی له‌ گه‌لیا ئەگه‌رپته‌وه‌ بۆ به‌غدا.

- مامۆستا ده‌رویش عه‌بدوللای جه‌باری هه‌بوو له‌ مه‌دره‌سه‌ی ئیسیکی کفری مودیر بوو. هاتوچۆ له‌ به‌ینی به‌غدا و ئەویدا به‌ شه‌مه‌نه‌فه‌ر بوو. رۆژیک له‌ به‌غدادا ئەچیتنه‌وه‌ بۆ ئیسیکی کفری، له‌ ناو شه‌مه‌نه‌فه‌ره‌که‌دا له‌ گه‌ل پیاویک ئەبن به‌ ره‌فیع و رێگای شه‌مه‌نه‌فه‌ر به‌ قسه‌ ئەبرن. زۆرتر له‌ قسه‌کانی ده‌رویش ئەوه‌ ئەبێ که‌ قسه‌ به‌ تاله‌بانی ئەلنی و له‌سه‌ر ئەو شتیوه‌یه‌ ئەرۆن تا ئەگه‌نه‌ ئیستگه‌ی کفری و له‌وئ هه‌ر دووکیان دانه‌به‌زن. له‌ویدا ده‌رویش لێی ئەپرسی برا من و تۆ یه‌کتريمان نه‌ناسی؟ کابراش ئەلنی: برا من له‌ عه‌شیره‌تی تاله‌بانیم. ده‌رویش واقی و پڕئه‌مینێ و هه‌یچی بۆ نامینیتنه‌وه‌ ئەلنی: «هه‌ی ناجسنی خوا گرتوو! تۆ که‌

نالهبانیت بۆچ زوو دهنگت نه کرد تا من ئەم هه‌موو جنيوه‌م نه‌دايه؟» به‌مه ئيشه‌که‌ی خۆی پينه‌ئه‌کا و هه‌ردووکیان ده‌ست ئە‌که‌ن به پينکه‌نين.

- له ده‌ورو به‌ری هه‌ولير مه‌لا عه‌بدوللا ديره‌بر وشه‌یی هه‌بوو؛ ئە‌مه ئيشی هه‌ر ئە‌وه بوو ماره به جاشی ئە‌کرده‌وه. ئە‌وه‌ش که ئە‌يکرد به جاش «مام وسوو» ناويک بوو. جا ئە‌م مام وسووه هه‌ر وه‌خت تووشی مه‌لا عه‌بدوللا ئە‌بوو ئە‌یوت: مام‌وستا قسه‌يه‌کم هه‌يه بيليم يا نه‌يليم؟ ئە‌و‌يش ئە‌یوت: بيلی. ئە‌یوت: «مام‌وستا راستی هه‌ر وه‌خت تووشی تو ئە‌بم کيرم هه‌له‌ستێ». ئە‌و‌يش ئە‌یوت تف که‌ره جا وه‌ره پياوه‌تی له گه‌ل بکه.

- کا‌برايه‌ک هه‌بوو له‌و سه‌رشيوه نه‌خۆش که‌وت و نامۆزگاری ژنه‌که‌ی کرد وتی: ئافره‌ت که مردم مي‌زد بکه به مام وسووی دراوستيمان. ئافره‌ته‌که وتی بۆچی؟ وتی: «ئە‌و پينفهره جاريک مانگايه‌کی پي فرۆشتم هه‌ر زۆر زۆر پينفهر بوو؛ هه‌يچ که‌لکی نه‌بوو. ئە‌مه‌وی تو له‌ی لني بکه‌مه‌وه».

- مه‌لامومنيکی جوانرۆیی هه‌بوو ژنيکی هه‌بوو خافاتمی ناو بوو. خافاتيش هه‌ر خويئند بووی. خافاتم هه‌ر کاتنی نانی دائه‌نا مه‌لامومنی مي‌زدی پي ئە‌وت خافاتم سه‌رت رووت که. که ئە‌و سه‌ری رووت ئە‌کرد ئە‌ميش سووره‌ی «قل هو الله»ی ئە‌خويئند. خافاتم روژنيک وتی ئە‌ری پياوه‌که ئە‌وه بۆچ که من سه‌ر رووت ئە‌که‌م تو «قل هو الله» ئە‌خوينی؟ ئە‌و‌يش وتی: «خافاتم له‌ هه‌ديسی شه‌ريفدا ديومه ئە‌فه‌رمووی که ئافره‌ت سه‌ری رووت کرد ئيتر مه‌لايه‌که نايه‌ته ئە‌و شوينه. که سوهری قل هو الله‌ش خويئرا له هه‌ر شوينیک، شه‌يتانيش ناچيته ئە‌و شوينه. جا له به‌ر ئە‌وه که من نامه‌وی عه‌زيه‌تی هه‌يچيان بده‌م بۆ سه‌ر نان خواردن مه‌لايه‌که‌که به تو و شه‌يتانه‌که به خۆم دوور ئە‌خه‌مه‌وه».

- ئە‌حه‌ی کړنو له سوله‌يمانی کورپکی هه‌بوو نه‌خۆش که‌وتبوو. حه‌کيم براييکی گاور هه‌بوو چووه لای که کورپه‌که‌ی بۆ چاک بکاته‌وه و پينج مه‌جیدی بدانی. حه‌کيم براي هاته سه‌ر کورپه‌و ده‌رمانی کردو کورپه‌ چاک بووه‌وه داوا‌ی مزه‌که‌ی کرد. ئە‌حه‌ی کړنو وتی نيمه‌ بنده‌می. له‌م قسه‌و له‌و قسه‌ له ئە‌نجاما ئە‌حه‌ پيني وت: حه‌کيم براي ئە‌مه‌ی پي ناوی نيمه‌ بنده‌می، به‌لام ريگايه‌کت بۆ دائه‌نيم که پينج مه‌جيديه‌که‌ت ده‌ست که‌وی؟ وتی چيه‌؟

وتی خواجە شەلمۆ هەیه لە جوولەکان، خۆیشت ئەیناسی بچۆ شکاتی لێ بکە لە لای قازی بلی پینچ مەجیدیم لە لایەتی. من و کورەکم بەکە بە شاھید، دین و شاھیتیت بۆ ئەدەین ئەوا بەو جۆرە پارەکەت دەست ئەکەوی.

حەکیم برابم چارناچار ئەچیت وەکو ئەحە بێ ئەلێ شکات ئەکا لە خواجە شەلمۆ. ئەحە کێنوو و کورەکە ی ئەکا بە شاھد. قازی شەلمۆ بانگ ئەکا تاگای لە هیچ نییە بە حەکیم برابم ئەلێ: شاھتت هەیه؟ ئەلێ بەلێ، ئەحە کێنوو و کورەکە ی. شاھد بانگ ئەکری و بەمجۆرە پینچ مەجیدی ئەکەویتە سەر خواجە شەلمۆ لێ ئەستینن و ئەیدەن بە حەکیم برابم و دیتە دەرەو.

ئەمجا ئەحە کێنوو سەری ڕی بێ ئەگری داوای حەقی خۆی و کورەکە ی لێ ئەکا. حەکیم برابمیش ئەلێ: مامە ئەحمەد حەقی شاھتت چی؟ تۆ کەر بە پیاو ئەگتی و شاھتتیمانیشی بێ دینی. ئەلێ: کافری بێ دین! ئە ی من حەمالی شەیتانم؟ خەلکو خوا ئەکەونە بەین تا بە چوار مەجیدی مامە حەمەد رازی ئەکەن قیر سپی ئەبێ.

- وەستاگور و وونیکێ بەرگدوور هەبوو لە سولەیمانی کەواو سەلتە ی چاکی ئەدوووری. هەباسی مەحموای پشدر ئەچیتە سولەیمانی بە ناوبانگی کەوا ی وەستاگور و وونەو تۆپی ماوتی نایاب ئەبا بۆی بکا بە کەواو سەلتە. وەستا کەواو سەلتە ی بۆ ئەبری بەلام لە بەر ئەو کە هەباساغا زۆر بە وردی چاوی تیپریو هێچی بۆ نادزری، ناچار وەستاگور وون تریک ئەکەنی. هەباساغا دەست ئەکا بە قاقای پیکەنین و ئەکەوی بە پشنا، لەو کاتەدا وەستا دەستی خۆی ئەو شینێ. هەباساغا پیکەنێ کە ی بە لاو خۆش ئەبێ، ئەلێ وەستا بە سەرخۆت تریکی تریش ئەلێ: «قوربان ئیتر بەسە نەو ک کەوا و سەلتە کە تەنگ بیت».

- فەقی شیتە هەبوو، هەرەتی گەنجی بوو حەزی ئەکرد خۆی بگەینیتە لای مەحمووپاشای جاف و لە ئەنجاما بیی بە پیاوی ئەو. مەحمووپاشا پیاویکی هەبوو حەمەعلی ناو بوو. فەقی شیتە حەمەعلی باش ئەناسی، بەلام مەحمووپاشا نەئەناسی. حەمەعلی ئیشیکێ وای کرد کە مەحمووپاشا داوای فەقی شیتە بکا و بە حەمەعلی وت بچۆ بیپنە. حەمەعلی چوو بە فەقی شیتە ی وت کە شەوی پاش بانگی شیوان وەرە مەحمووپاشا داوات ئەکا چاوت بێ بکەوی. فەقی شیتە ئەمە ی زۆر پینخۆش بوو، پاش بانگی شیوان چوو بۆ دیواخان. وای کەوت کەس لە دیواخان نەبوو تەنھا مەحمووپاشا خۆی و

حه‌مه‌عه‌لی نه‌بی. فه‌قی‌شیتته که چووہ ژوورہ‌وہ رووی کرده حه‌مه‌عه‌لی وتی: «ئهری حه‌مه‌عه‌لی کامتان مه‌حموو پاشان؟»

- کابرایه‌ک هه‌بوو له سوله‌یمانی «خه‌په» یان پی ئه‌وت؛ کابرایه‌کی شیتی به هیزی هه‌تا بلتی زل بوو. کفته‌ی سوله‌یمانی به ناو بانگ بوو، ژنان له مالان خه‌په‌یان بانگ ئه‌کرد بۆ ئه‌وه گۆشتی کفته‌یان بۆ بکوئی. خه‌په‌ش به ته‌مای کفته‌ خواردن سه‌ری به هه‌موو مالیکا ئه‌کرد. ژنان که خه‌په به‌و شانوو قۆله‌وه گۆشته‌که‌ی بۆ ئه‌کوئان، ئه‌وانیش داو ده‌رمانین تی ئه‌کرد و ئه‌یانخسته سه‌ر مه‌نجه‌ل به خه‌په‌یان ئه‌وت: خه‌په زۆر هیلاک بوویت بچۆ تۆزی بۆ خۆت بنوو بحه‌سه‌یره‌وه. خه‌په‌ش ئه‌یوت باشه‌و ئه‌چوو ئه‌نووست تا ئه‌و له خه‌و هه‌لئه‌ستا کفته پرزولیش نه‌ئه‌ما. خه‌په قه‌ت به عه‌مری خۆی کفته‌یه‌کی نه‌خوارد.

- قادری قۆرک هه‌بوو له دیی تووله‌بی له شمیران. مریدی شیخی زیائه‌دین بوو. گتیرایه‌وه وتی: ئه‌وا تۆفی کورپینمه گالۆکیکم کردگه وه مه‌چه‌کما چووم بۆ بیاره‌ی شه‌ریف بۆ خزمه‌تی شیخی گه‌وره. شه‌روه‌ت وئ له رووتا هه‌ر گه‌یشتمه ئه‌وئ ئیشی پیتشام هه‌بوو چوومه سه‌ر پیتشام. دانیشتم و دانه‌نیشتم کابرایه‌ک هات به‌ر ده‌رگا‌که‌ی لئ گرتم وتی ئه‌ها. وتم ئه‌ها. ئه‌و هه‌ر وتی و من هه‌ر وتم هیچ نه‌چوو وه گوپچه‌که‌یا. ئه‌وه‌نم زانی خۆی کرد وه ژوورا. منیش نه‌مکرده نایاوه‌تی هه‌ر هه‌لسام و گالۆکیکم کیشا وه په‌شیمانیه‌ی ناو شانیا لنگه‌و قووج له‌وئ که‌وت. شیخ - وه قوروانی وم! - چاوی لئ وو وتی قاله نه‌ی کردوئ، وتم وه قوروان تازه کردم تیتیه‌ری نام وه ریشی باوکیه‌وه گوايه ئه‌م کابرایه وه ته‌مای چیه‌وه وا ئه‌کا؟

- سالیکی گۆبه‌ندیکی داکه‌وتبوو له سوله‌یمانی نووری ئه‌حمه‌دی تاها هه‌بوو وتی: به شوینما ئه‌گه‌ران هاوڕیکی دل‌سۆزم هه‌بوو چوومه مالی ئه‌وان خۆم بشارمه‌وه. که چووم دۆسته‌که‌م له مال نه‌بوو پرسیم له خیزانه‌که‌ی براژن کاکه ئه‌حه له کوپیه؟ وتی: کاکه‌نووری گیان دانیشه ئیسته دپته‌وه. وتی هه‌ر دانیشتم و هه‌ر نه‌هاته‌وه. وتم براژن دواکه‌وت ئه‌وه بۆچی کاکه ئه‌حه نه‌هاته‌وه؟ وتی به‌خوا کاکه‌نووری ئه‌وئ راستی بی چووہ خۆی بشاریته‌وه.

به لامه‌وه زۆر سه‌یر بوو وتم نه‌چووین بۆ مالی ئیمه؟ وتی نازانم. له ئه‌نجاما ده‌رکه‌وت ئه‌ویش چووہ بۆ مالی ئیمه خۆی بشاریته‌وه.

- کاربایه‌کی که له‌هور له مالی دنیا خوا ریشیکی پان و زمانیکی لووسی پی دابوو. ڕی ئەکه‌ویته دیی «ئالتون» ی لای سەقز. ئالتوونی وا مەشهوره هیچ به کەس نادهن، وه‌کوو ئەلین پشیلە ی کویر نان له مالیان دەر ناکا.

ئەم دەرویشە که له‌هورپانه شیوه قسە ی هەموو لایەک ئەزانن. کاکێ که له‌هور که ئەچیتە ئالتون سەیر ئەکا شاییه، هەرایه‌و زه‌ماوه‌نده‌و زه‌نایه. له‌گەل ئەوه‌شا سەیر ئەکا وا چەند دەرویش و دەروژه‌که‌ریکی تر له‌وین و دۆش داماون. چوو ه‌ناویان وتی چیه‌ی بۆ وا ماتن؟ وتیان چۆن مات نه‌بین؟ ڕیگایه‌کی دوورمان بریوه ه‌اتوین بۆ ئیره‌ ته‌ماشای ئەکه‌ین ئەم ئالتوونپانه ه‌یچمان ناده‌نی. وتی که‌واته‌ چاوتان له‌ کاکێ خۆتان بێ.

کابرا دەمه‌و ئیواره بوو چوو به‌رده‌می کۆره‌که‌و خەلکێکی زۆریش وه‌ستا بوون ده‌نگی به‌رز کرده‌وه وتی:

ئالتوونپانی ئالتوونی بالا به‌رزانی بیتوینی

ئەنالین بۆشاییتان به‌ ئاواتن بۆ دینتتان

که‌ ئەمه‌ی وت هەموو خەلکه‌که‌ وه‌کوو پووره‌ی هەنگ لێ کۆ بوونه‌وه‌و ئاهه‌نگیان چۆل کردو ه‌اتن به‌لای ئەمه‌وه. ئەمجا رووی تیکردن وتی خەلکێنه‌ کرده‌وه‌ی چاک و ئیشی باش له‌ دنیا دا جه‌زای ه‌یه‌ وه‌کوو ئەم خۆشیه‌ که ئیسته‌ ئیوه‌ی تیان، له‌ رۆژی قیامه‌تا له‌مه‌ خۆشتر ئەبینن. ئەوانه‌ی که خراپه‌کارن وه‌کوو ئیمه‌ به‌دبه‌خت و رووره‌شی هەر دوو لان. یه‌کتیک له‌و به‌د به‌ختانه‌ که ئەیانبینن منم، منی به‌دبه‌خت نه‌و موسلمانم له‌ ئەولادی ئەو جووله‌کانه‌م که له‌ به‌ر خراپیی و ناله‌باری و خوانه‌ناسی خوا کردنی به‌ مه‌یموون. خراپیی ئەوان کاری کرده‌ له‌ وه‌چه‌وه‌چه‌یان. منی به‌دبه‌خت له‌گەل ئەوه‌دا که به‌ دینی پاکێ ئیسلام سەرفه‌راز بووم، ه‌یشتا هەر مال ویرانی و به‌دبه‌ختیم به‌رکه‌وتوه‌وه. دینی پاکێ ئیسلام ه‌یشتا به‌ ته‌واوی مشت و مالی نه‌داوم. ناله‌باری رۆژگار و خراپیی چه‌رخێ چه‌پگه‌رد وای له‌ من کرد که بکه‌ومه‌ ده‌شت و کێو بۆ ئەوه‌ شتیک پەیدا که‌م بۆ مال و خێو. له‌ به‌ر ئەوه‌ بۆ ئەوه‌ له‌ کرده‌وه‌ی باو باپیرم رزگارم ببێ ناچارم به‌ ده‌برینی ئەو به‌دبه‌ختیه‌ی که پیمه‌وه‌یه، به‌لکوو خوا به‌ واسیته‌ی دینی پاکێ ئیسلام و ئیعتراف کردنی خۆم و ئەم شادیه‌ موباره‌که‌ی ئیوه‌ پاکم بکاته‌وه.

که‌ ئەمه‌ی وت خەلکه‌که‌ به‌ ته‌واوی روویان تیکرد و زۆر سه‌رسامی ئەم قسه‌وه‌ گف‌ت و گۆیه‌ بوون. وتی: «به‌لام خۆ تازه‌ من به‌دبه‌خت و مال ویران بووم؛ خۆ تازه‌ روو ره‌ش و

شهرمزاری لای خوا و بنده بووم؛ خوا ده‌میکه پی زانیوم، ئەوا نەبوونی و پەریشانى روژگار ناچاری کردم به‌وه که ئیوه‌ش پیم بزائن».

هەتا ئەم ئەم قسانەى ئەکرد خەلکەکه زیاتر ئەکووتنە سەر هەهوسى ئەوه که گویى لى رابگرن و زیاتر لى کۆبینه‌وه. وتیان ئەوه چیه که وا تۆى والى کردووه؟ وتى: «لە خوا نەترسى و بەدکردارى جووله‌که‌کانى باو باپیرم که وهختى خۆى کردنى به مەیموون هیشنا لەو میراتە شتیکیش بۆ من ماوه‌ته‌وه؛ ئەو شتەش کلکە. ئیستە من کلکیکی درێزم پتوویه هەر یه‌که له پێشا شتیکم بدەنى له پاشا پيشاتنان ئەدم».

ئەمەى وت و عەباکەى راخست خەلکەکه که ئەمەیان گویى لى بوو هەر به ته‌واوى ئاره‌زوویان پەیدا کرد بۆ بینینى ئەم شتە سەیره روو نەداوه که تا ئیستە کەس نەبێستوووه و نەیدیه‌و ئادەمیزاد کلکی هەبێ. پارەو شتى تر وه‌کوو باران له ئالتونیه‌کانه‌وه بارى به سەر عەباى دەرویشى که‌له‌وریدا و ئەم قسەیه شله‌زه‌یه‌کى دا به ئاواى.

پاش ئەوه که عەبا پارەو شتومەکیکی زۆرى تیچوو، دەرویش سەیری کرد ئەگەر له‌وه زیاتر بۆى بینن بۆى هەلناگیرى. چوار چمكى عەباى هینایه‌وه یه‌ک و به‌ستى به کۆلیا و شەته‌کى دا. لەو کاتەدا که وا عەباى شەته‌ک داوه به کۆلیا کوتوپر زۆر به سەرسامیه‌وه وهستا و سەرى پەنجەى خستە دەمیه‌وه و که‌وته به‌حرى خەیاڵه‌وه ورتەى له خۆى چنى. خەلکەکه وتیان ئەوه چى بوو؟ بۆچ ئیتر کلکەکه‌تمان پيشان ناده‌ى؟

وتى: «بێستبووم که هەموو جار مامۆستا فەرمووبه‌تى رزگارى له راستى دايه‌و راستى وتن گوناح ئەشواته‌وه ئیستە که من راستى ئەم ئیسه نه‌یىنى خۆم به ئیوه وت و ئیعتراقم کرد، سەیر ئەکەم ختوکه‌یه‌ک به له‌شما هات و هەموو دەماره‌کانم له ته‌وقه سەرمه‌وه تا که‌له‌مووستى پیم که‌وتنە جووله؛ وه‌کوو چۆن شتیکی له شوینیکه‌وه بنریتە شوینیکى تر هەموو شتە‌کانى ئەو شوینە ئال و گۆره‌یان به سەرا دیت. له‌شى منیش واى لیهات. لەم کاتەدا که باش تیفکریم ئەبینم ئەوا کلکەکه‌م له پاشه‌وه گویزرایه‌وه بۆ پێشه‌وه ئیستە ئەگەر ئاره‌زوو ئەکەن تا پيشاتنان بدەم.

خەلکەکه لەم به سەر هاته هەموو سەریان سڕما و هەندیکیان که‌وتنە بۆله‌وه هەندیکیان جینوو هەندیکیان وتیان ئیشى خوايه، خوا قاده به سەر هەموو شتیکا. کابرا ورده ورده ملی رى گرت و هاته‌وه بۆ لای سواکه‌ره‌کانى تر و شه‌و داهاى پى وتن، ئاواشت پەیدا کەن.

- لهو سه‌ره بیوه‌ژنیک هه‌بوو کچینکی هه‌بوو دای به شوو. خوئی بوو به پیتخه‌سووی. شه‌وئ سه‌یری کرد زاوا سه‌رینیک نه‌نیتته ژیر سمتی کچه‌که‌و نه‌و وه‌خته نه‌چیتته لای. نه‌مه‌ی به لاوه سه‌یر بوو هه‌ر به ناوی لامانه‌وه‌ی کچه‌وه چه‌ند شه‌ویک مایه‌وه‌و هه‌موو شه‌و سه‌یری نه‌کرد که وا کابرای زاوا سه‌رینیک نه‌خاته ژیر سمتی کچه‌که‌ی و نه‌و وه‌خته نه‌چیتته لای. ئیتر له وزه‌یا نه‌ما، که رۆژ بووه‌وه له کچه‌که‌ی پرسى ئه‌رى رۆله نه‌وه مێرده‌که‌ت بۆچی نه‌و سه‌رینه‌ت نه‌خاته ژیر؟ کچه‌وتی نازانم دایه‌ نه‌لئ به‌و جوړه هه‌مووی نه‌روا. ژنه هه‌ناسه‌یه‌کی هه‌لکیتشا و وتی: نه‌و گۆر به‌گۆره‌که‌ی باوکت سه‌د گوريس کتیری لئ دزیوم، ئوف رۆله خوا تۆله‌ی منی لئ کاته‌وه. نه‌بئ ئیسته‌ بچم گۆره‌که‌ی پر که‌م له لاس.

- عه‌زیزخانی سه‌ردار له بۆکان رۆژیک حه‌مام قورخ نه‌که‌ن زیبا خانی کچی نه‌چی بۆ حه‌مام. نه‌نگوسيله‌یه‌کی نه‌لماسی نه‌بئ نه‌یدا به‌ کاره‌که‌ریکی که‌ له گه‌لیا نه‌بئ بۆی هه‌لگری. کاره‌که‌ریش نه‌نگوسيله‌که‌ نه‌نیتته درزی دیواری حه‌مامه‌ سارده‌که‌و تۆزی مووی نه‌دا به‌ سه‌را بۆ نه‌وه لیتی تیک نه‌چی. پاشان زیبا خان له حه‌مام دیتته ده‌ره‌وه‌و داوای نه‌نگوسيله‌که‌ نه‌کاته‌وه له کاره‌که‌ره‌که‌. کاره‌که‌ر له بیری نه‌چی که‌ له کوئی دایناوه، نه‌مه‌ لیره‌ بوه‌ستئ.

هۆمه‌ری مله‌که‌وه هه‌بوو له بۆکان پیاویکی ده‌وله‌مه‌ند بوو دراوسئ مالی مامۆستا بوو خه‌لکی هاتوچۆی مالی مامۆستایان نه‌کرد و شتیان بۆ نه‌هینان؛ باش رایشه‌بوارد. ژنه‌که‌ی هۆمه‌ریش وه‌کوو نه‌وان رایشه‌بوارد. مالی مامۆستا که‌ خه‌رجیان نه‌کرد نه‌هاته‌وه سه‌ری به‌لام هی نه‌مان هه‌چی نه‌هاته‌ سه‌ر. نه‌وه‌ی که‌ هه‌یانبوو دواپی هات. ژنه‌که‌ی پئ لیکرد به‌ که‌وشا و وتی نه‌بئ بچی شت په‌یدا بکه‌ی. پیاوه‌ش وتی ئاخه‌ ئافه‌رت له کوئی بئینم؟ وتی وه‌کوو چۆن مامۆستا نۆشته نه‌نووسئ و کتیب نه‌گریتنه‌وه شتی بۆ دینن تۆش وابکه‌. وتی ئاخه‌ر من هه‌یج نازانم. ژنه‌وتی که‌یفی خوته، من شتم نه‌وئ. هۆمه‌ر به‌ ناچاری چوو نه‌ختئ کاغه‌زه‌ شری له ناو کۆلان کۆ کرده‌وه‌و پینکه‌وه‌ دووری و ناوی نا کتیب. چوو بوو له نزیکي حه‌مامه‌که‌ی بۆکانا دانیشتبوو نه‌یوت کتیب نه‌گره‌وه.

له‌و لاوه‌ که‌ زیباخان ته‌نگی به‌ کاره‌که‌ره‌که‌ هه‌لچنئ بوو بۆ نه‌نگوسيله‌که‌، کاره‌که‌ریش له بیری نییه‌ نه‌نگوسيله‌ چی لئه‌هاتوو، له به‌ر په‌له‌په‌لی و شله‌زاوی هه‌ر کراسه‌که‌ی نه‌کاته‌ به‌ری و ده‌رینکه‌ی له‌بیر نه‌چی، ده‌ست نه‌کا به‌ گه‌ران. دیتته ده‌ره‌وه‌ له حه‌مامه‌که‌ سه‌یر نه‌کا پیاویک کتیبیککی له به‌ر ده‌مایه‌ کتیب نه‌گریتنه‌وه. نه‌چیتته لای به‌

قنچکانه‌وه له بهر ده‌میا دانئیشی بێ ئەلێ کتیییکم بۆ بگروه بزانم ئەنگوسیلە‌که‌ی خانم کێ دزیویه‌تی؟ کابراش خۆ هیچ نازانی، سه‌رباری ئەوه له بهر ئەوه که کاره‌که‌ره که ده‌ریی له بێ نابی کابرا له ژیره‌وه چاوی به وائیکه‌که‌ی ئەکه‌وی، ئەلێ: «به‌خوا دایکم له کتیبه‌که‌دا چاوم له هیچ نییه‌ ته‌نها کونیک نه‌بی سه‌ره‌که‌ی پریه‌تی له موو».

کاره‌که‌ره که ئەقیرتی و ئەکه‌ویته‌ بی‌ری ئەلێ: «ئای به‌قوربانت بم خۆیه‌تی دیمه‌وه». هه‌له‌ستی ئەچی ئەنگوسیلە‌که‌ له کونە‌که‌ ده‌ردینتیه‌وه و ئیداته‌وه به‌ زیباخانم. که‌ دینه‌ ده‌روه‌ لیره‌یه‌کی حه‌قی کتیبه‌که‌ش بۆ هۆمه‌ر مله‌که‌وه. ئیتر هۆمه‌ر ناوبانگ ده‌رئه‌کا و له‌و رۆژه‌ به‌ دواوه‌ پارهبه‌کی زۆر ئه‌رژێ به‌ سه‌ریا و مالی ئه‌وان گه‌لێ خۆشتر رایشه‌بویرن. جا ژنه‌که‌ی پتی ئەوت: ئایاوه‌که‌ نالیم ته‌مه‌لی مه‌که‌؟ چاوت لینه‌ به‌ دوو رۆژ چۆن بویت به‌ مه‌لا؟ هۆمه‌ریش خۆی ئەیزانی کوی ژان ئەکا.

- مینه‌عازه‌باتی هه‌بوو ژنیکی تری هینا بوو. رۆژیک له‌لای دۆست و خزمه‌کانی به‌ شان و بالیا دیت که‌ چۆن وا ژنیکی شوخ و شه‌نگ و نازک و نازدار و بێ عه‌یبه‌و چۆن ئەو بێ عه‌یبه‌ی کردوویه‌ته‌ کارێ که‌ ئەمه‌ی هیناوه‌ته‌ سه‌ر ژنه‌ کۆنه‌که‌ی؟

خزمه‌کانی ئەلین که‌واته‌ بانگیشتنیکمان بۆ بکه‌و ژنه‌که‌شت ئەبینین. ئەویش ئەلێ باشه‌. بانگیشتنیکیان بۆ ئەکا بۆ مالی خۆیان. کورگه‌ل که‌ ئەچن و ئافره‌ته‌شیان چاوی پتی ئەکه‌وی سه‌یر ئەکه‌ن له‌ ئەو په‌ری ناشیرینی دایه‌. له‌ به‌ینی خۆیان ئەکه‌ونه‌ چه‌چه‌ و قسه‌کردن. مینه‌ ئەزانی قسه‌ ئەکه‌ن ئەلێ: به‌ ده‌نگی به‌رز قسه‌ بکه‌ن، ژنه‌که‌ گویی که‌ره‌ هیچی نایسیت».

- شیخ محه‌مه‌دی شیخ جه‌لال گێراپه‌وه‌ وتی:

له‌ سێ و سێنان له‌ دیواخانه‌که‌ی کویخا نه‌جمدا ئەسکه‌ملی دانرابوو. ئەسکه‌ملیه‌که‌ له‌ حه‌یزه‌رانه‌کان بوو، کونی زل زلی تیبوو بوو. یه‌کێ له‌ پیاوه‌کانی کویخا نه‌جم له‌ سه‌ریه‌کێ له‌ ئەسکه‌ملیه‌کان دانیشتبوو ته‌زیحیکی به‌ ده‌سته‌وه‌ بوو هه‌لی ئەسووران. یه‌کیکی تریش له‌و به‌ریه‌وه‌ له‌ سه‌ر ئەسکه‌ملیه‌کی تر دانیشتبوو، زۆری پینه‌چوو هات هه‌ستی که‌چی ده‌ستی کرد به‌ باقه‌باق و هاوار کردن و به‌ ئەسکه‌ملیه‌که‌وه‌ راست بووه‌وه‌و دانیشه‌وه‌. وتیان کوره‌ چیه‌ته‌؟ وتی: بێ ئەده‌وی بێ هه‌ردوو گونم گیری خواردوو به‌ کونی ئەسکه‌میله‌که‌وه‌. وتیان جا بۆچی وات کردوو؟ وتی: «کوره‌ بێژم چی خه‌تای ئەو ده‌ویت باوکه‌ی به‌رانه‌رم بوو. ئەو

تەزیتیکێ گرتبوو بە دەستەوه هەلی ئەسووران، من تەزیتیم نەبوو گەمەم وە گونم ئەکرد، یەکیکیانم لە دەست دەرچوو کەوتە کونی ئەسکەملە بێ فەرۆکەوه خەریک بووم ئەوەیان دەریتم کەچی ئەوێریشیان کەوتە کونیکێ تەنیشت ئەوەوه واهەر دوو حاسی بوون بۆم دەرناپەنەوه».

- لەو ولاتی دزەییە بێوەژنیکێ تەریپەر هەبوو لە گەل مام عەلادا دەستیان تیکەلاو کردبوو. مام عەلا بڕایەکی هەبوو مام عالی ناو بوو. روژیک بێوەژنەکە لە گەل مام عەلادا ژوانی شەوی ئەبەستن، مام عەلا ناگای لێیان ئەبێ. ئەم لە پێش ئەوەدا مام عەلا بچیتە سەر وەخت ژوانەوه، ئەچیتە لای بێوەژنەکە. دنیاش تاریک ئەبێ لەو کاتەدا کە خەریکی ئیشی خێر ئەبن ژنەکە هەست ئەکا کە ئەمە مام عەلا نییە و مام عالیە. ئەلێ: «بۆنە با مام عەلا نەبێ مام عالی بێ، بۆنە لە منت نەکەوی».

- کابرایەکی مایندۆلی گایەکی هەبوو کاوێژی ئەکرد. چوو بەر دەمی پیتی وت: گاکە دەمی لەو جاچکەتە پیت دە بیجام». گا هەر گویی نەدایەو ئەمیش هەر ئەبوتەوه، لە ئاخرا هەلیکیشایە نووکی نەقیزەکە و کردی بە ورگی گایەکەدا وتی: «بێفەرە ی باوە حیزە ئەمە دوانزە مانگە کاو جو ئەکەمە بەری کەچی ئیستە دەمە جاچکەیه کم پێ نادا» و نەقیزەکە ی هەر ناوه وە ورگیا بە قەوه هەلئەسووران.

- ئەحە ی کړنوو لە سولهیمانی شەربەتی میوژی دروست ئەکرد. جاریک سی بار میوژە رەشکە لە کابرایەکی جاف لە شارباژێر کړیبوو، ئەکړی بە نوزدە تارانێ. پارەکە ی ناداتی و ئەلێ سبەینی کە هاتیەوه بۆ هۆرەکان پارە کەشت ئەدەمی. لە سبەینیدا کابرا دیتەوه بۆ پارە و هۆرەکان. خالە حمەد هۆرەکانی ئەداتی و ئەلێ بە خوا فلانی کیسە پارە کم لە مالهوه بە جیهیتشتوو ناتوانم دوکانە کەشم بە جتی بیلیم، سبەینی وەرەوه پارە کەشت ئەدەمی، جارێ هۆرە کانت بگرە. کابرا ناچار لێ ئەدا ئەروا و سبەینی دیتەوه ئەلێ خالە حمەد هاتوو مەتەوه بۆ پارە کە. ئەلێ: یاخوا بە خێر بیتەوه ها ئەوه شەربەتی بخۆرەوه جارێ پاشان پیتی ئەلێ بچۆ گویدرێژو شەتە کەت بینەو لێرەوه پارە و هەمانە کەت وەر بگرە و برۆ هەمانە کەشی بێ دانهنی کە کابرا ئەروا ئەم دوکانە کە ی بە جتی دیلێ و ئەروا. کابرا بە سی گویدرێژەوه لە بەر دوکانە کەدا رانەوهستی و رێگای بازارە کە ئەگرێ. خالە حمەدیش

دیار نییه ئەوا رینگاو بانیش کەرەکان گرتوو یانە. هەرکە ئەهات دەستی ئەکرد بە جێتودان بە کابرا کە بۆچی ناو رینگاکە ی گرتوو. ئەویش ئەبوت: بۆچی جێت ئەدەن؟ مێوزم فرۆشتگە وە خالە حەمەد، پارە کە ی نەداگەسی، دوینی هاتم شەرە تێکی دامی - وە قوزلقورتم وئ - وتی بە یانی بێرە وە لێرە پارە کەشت وە رېگرە و یەک رې بچورە وە. ئەو وتی کەرە کانیشت بێرا، هەمانە کەشی لێ گل داگەسە وە، ئەوا ئیستە هاتگم کەچی ئەو لێرە نییه نازانم بۆ کوێ ملی شکاندگە».

ئەمە ئەلنی و هەچە ئەکا لە گویدرێژە کانی و بەرە و دوا ئەیانگێریتە وە هەر ئەلنی: هەچە بکەم وە قنگی دایکی ئەو کاورا وە کە وا لە خەلکی ئەکا. ئا بێژە کاورا تۆ بۆچی دەستی خەلکی ئەوری؟»

ئەو ئەروا و ئەحە ی کړنو و دیتە وە سەر دوکانە کە ی. لای ئیوارە کابرا هەر خۆی تەنیا دیتە وە. خالە حەمەد ئەچی بە پیری وە و خۆی لێ توورە ئەکا و ئەلنی ئەو تۆ لە کویت لە بە یانی وە چا وە ریت ئەکەم هەر دیار نەبۆیت. پارە کەم دایە دەست ئەو کورە کە بابجیە کە لە بەرانبەر مە و یە بۆت بێنی بچۆ لێ وەرگرە. هەندێ دۆیش ئەکاتە ناو هەمانە کە ی و لیوارە کە ی ئەدا بە دۆشا وە وە ئەلنی: ئەو هەش دۆشا وە کردوو مە تە ناو هەمانە کە بیبە وە بۆ منالە کانت لەو شارە زوورە دۆشا و تاسوخە. کابرا وتی خوا را وە ستاوت کاو لێدا چوو بۆ دوکانی کە بابجی. کە رووی کردە دوکانی کە بابجی شاگرد کە بابجی وائەزانی مشتەری وە هاتوو وە وتی: فەرمو و کاکە، ئەمیش بە بێ قسە چوو دانیش و دوو لولو کە و او یان لە ناو لە واشە یە کا بۆ هینا وتی: ئەم عەزیزە تەت بۆ کیشا و دەستی کرد بە خواردنی. کە لێ بو وە وە هەستا چوو بە لای شاگرد کە بابجی وە، وتی کاکە پارە کە کە خالە حەمەد پێداگی بێدە یتی، بێدەری با بچمە وە شە و داها ت. ئەویش وتی برا پارە ی چی بێنە پارە ی کە بابە کە بەدە. وتی برا پارە ی کە بابی چی تۆ خۆت نەتوت فەرمو و؟

بەردت لێواری ئاوا میوانداری ئەکەن. کورە وتی: کورە میوانداری چی و پارە ی خالە حەمەدی چی، بێنە پارە ی کە بابە کە. لەم قسە یە ک و لەو قسە یە ک، بو و بە شەریان یە ک دوو شاگردی تریش لێ کۆ بو و نە وە دەستیان کرد بە لێدانی و بە داوا کردنی پارە ی کە بابە کە. ئەمیش هەر ئەلنی کورە دە ویت باوک پارە ی خالە حەمەد کە داگیە پیت بێدەری گۆ وە ریش باو کنتان شاری بۆ خۆتان و میوانداریتان. یە کێ لە شاگردە کان جامانە کە ی لە سەر کردە وە و بردی لە باتی پارە ی کە بابە کە؛ یە کێکی تریشان هەمانە کە ی لە دەست سەند و مالی

بە سەریا، بۆج هەمانە دۆوه کە نەرژئ بە سەر و ریشیا. بەم جۆره لێک بوونەوه و شەو داهاات.

کابرا بە سەری بێ جامانەو ریشی دۆواویهوه گەرایهوه بۆ خانەکە بۆ لای و لاخەکانی. هەر ئەبیوت بکەم وەفنگ دایکتەوه ئەحەی کړنوو هەتا رۆژ لێ ئەویتەوه. لەو لاشەوه کە خالەحمەد ئەمی بەمجۆره دەسه سەر کرد دوکانی خۆی هەلگرت و چوووه بۆ مالهوه. بەیانی کە رۆژ بووهوه کابرا چوووهوه بۆ بەر دوکانەکە خالەحمەد، خالەحمەد لە دوورهوه هات بە پیریەوهوه دەستی کرد بە جتیودان پیتی: وتی کابرا تۆ بۆ لە ناو خەلکا حەیا ی منت بردووه ئەلێی پارە ی خواردووم، پارە کە ی ئەخۆری؟ تۆ لولولە کەبابت خواردووه یا من پارەم خواردووه؟ ئەری خەلکینە کەباب ئەخۆری یا پارە؟ ئەری ئەوه بۆ لە خوا ترستیک نییە پیتی شەری من و ئەم کابرایە بکا؟

خەلکیکی زۆر لێیان کۆ بوونەوه، پاشان خالەحمەد وتی خەلکینە من سێ بار میوژم لەم پیاوه کړی بە نۆزده قەرانی وایە یا وایهه؟ کابرا وتی بەلێ واسە. وتی نۆزده قەرانی کەم دابوو دەست ئەو کورە کەبابچیه بۆی ئەویش چوو کەبابی خوارد، وتی کەبابت خوارد یا نەتخوارد؟ وتی بەلێ وە قوزلقورتم وئ! وتی ئەمی ئیتر چیت لێم ئەوی؟ من پارەم رۆیشتووه کەچی تۆش سەرباری دەنگ ئەکە ی و ئەلێ پارە ی خواردووم. ئەری خەلکینە ئیوه ئەگەر دینیشتان نییە بۆ خوا قسە بکەن، پارە چۆن ئەخۆری؟ ئیستەش من لە بەر خاتری دۆستایەتی جاریکی تر پارەکە ی هەر ئەدەمی ئەوه ی رۆیشتووه رۆیشتووه، بەلام بە جارێ ناتوانم بیدەمی بە سێ جار ئەیدەمی؛ هەر حەفتە ی جارێ. کابرا وتی باشە.

ئەمجا خالەحمەد وتی حەفتە ی بەکەم بەشینکی ئەوه چەندە؟ وتی ئەوه شەش قەرانی. وتی حەفتە ی دووه مییش شەش قەرانی ئەوه چەند؟ کابرا وتی ئەوه دوانزە قەرانی. وتی حەفتە ی سێ یه مییش شەش قەرانی ئەوه چەند؟ وتی ئەوه هەژده قەرانی. وتی ها ره حەمت لە باوکت مایهوه چەند؟ وتی مایهوه قەرانیکی. وتی نا ئەوهش قەرانی کەو خوات لە گەل ئیتر بۆچی حەیا ت بردووم هەر ئەلێی پارە ی خواردووم؟ ئەوه هەر نۆزده قەرانی کەت وەرگرت ئیتر چیت ئەوی؟ وەرنگرت یا وەرتهنگرت؟ ئەویش وتی بەلێ وەرنگرت خوا لە برایەتی کەمت نەکا. وتی وە دوعا و لێیدا رۆیشت بە تاکە تارانیهوه، بەلام ئەو لای و بۆ هەر نۆزده قەرانی کە ی وەرنگرتووه.

- حاجی مه‌لا جه‌لالی سابلاخی له سوله‌یمانی رۆژنیک له کۆریکی مه‌لاکانا یه‌کیک داوای فه‌توای لئی ئەکا ئەلئی: حاجی مه‌لا له‌و سەر رینگادا مریشکینیک مرداربوو بو‌وه منیش نه‌زمانی پیم پینا جووچکینیک له‌ قنگی ده‌رچوو. ئایا ئەو جووجه‌له‌یه‌ حه‌رامه‌ یا حه‌لاله‌؟ ئەویش ئەلئی: «برام حه‌لاله‌ هه‌ر دایکه‌که‌ی حه‌رامه‌ چونکه‌ مردار بو‌وه‌ ته‌وه‌».

- له‌ هه‌رای شیخ‌مه‌حموودا ده‌سته‌ی شیخ‌مه‌حموود به‌ کتوی جاسه‌نه‌وه‌ بوون، ته‌یاره‌ هاتبوو دابوونیه‌ به‌ر بۆم و بۆردمان. خه‌لکه‌که‌ش له‌ هه‌موو تیره‌یه‌کی تیدا بوو: له‌ جاف، له‌ به‌رزنجی، له‌ خه‌لکی سوله‌یمانی. ته‌یاره‌که‌ شپزه‌ی کردبوون هه‌ر یه‌که‌ له‌ بنه‌ ده‌وه‌نیکا خۆیان شارده‌بو‌وه‌وه‌. دوو کابرای جاف یه‌کیکیان که‌وتبو‌وه‌ سەر شاخه‌که‌ یه‌کیکیان له‌ خواره‌وه‌ بوو. ئەوه‌ی خواره‌وه‌ بانگی ئەکرد له‌وه‌ی سه‌ره‌وه‌ پیتی ئەوت: «ئا، مارف کوچکت لئی‌واری تۆ نزیکتری وه‌لای خواوه‌ بانگی لئی که‌ به‌لکوو له‌م ئاگره‌ی قۆره‌ته‌ ده‌ربازمان کا». ئەوه‌ی لای سه‌روویش ئەیوت: «کوره‌ گووت لئی واری ئەم ته‌یاره‌ بیتفه‌ره‌ لای خوای لئی به‌ریگمه‌سه‌وه‌؛ نووزه‌م نایگاتنی».

- دوو کابرای خۆشناو بۆ ترئ فرۆشتن رینگایان ئەکه‌وێته‌ ئەو ده‌ستی ده‌یه‌یه‌و به‌ لای گوندیکا تی ئەپه‌رن، سه‌یر ئەکه‌ن وا یه‌کیک له‌ سه‌ر بانیک هه‌ر دوو ده‌ستی خستوته‌ بنا گوی و ده‌نگیکی لێوه‌ دیت. یه‌کیکیان لای وا ئەبێ ئەم کابرایه‌: «هه‌ی ترئ» ئەکا، زۆری بێ ناخۆش ئەبێ. ئەلئی وا ترئ له‌ می گونده‌ی هه‌نه‌ با بچین لۆ گوندیکیکه‌. ئەویکه‌یان ئەلئی: «کوره‌ مال ویران نه‌بێ ئەوه‌ هه‌ی ترئ نییه‌، ئەوه‌ بانگی ده‌درئ».

ئەلئی بانگی چنه‌؟ ئەلئی: «کوره‌ چما نزان، بانگی حه‌مه‌ی ریسوان». ئەلئی: چما بانگی حه‌مه‌ی ریسوان چنه‌؟ ئەلئی: «کوره‌ چنه‌؟ ده‌ وه‌رنه‌ نوێزان ده‌ وه‌رنه‌ نوێزان».

- شیخه‌لی به‌رۆ هه‌بوو له‌ سوله‌یمانی مزگه‌وتیکی هه‌بوو له‌ گه‌ل سه‌ی‌عه‌لی بسمیلادا بۆره‌ خزمایه‌تیه‌کیان هه‌بوو، دلی چه‌که‌ره‌ی لئی نه‌ئه‌کرد که‌ به‌ لای خه‌لکه‌وه‌ بلیت شیخه‌لی مه‌لا نییه‌؛ له‌ راستیدا شیخه‌یش وا بوو.

جاریک به‌ سه‌ی‌عه‌لی ئەلئی هه‌موو رۆژی پاش عه‌سران وه‌ره‌ له‌ حوجره‌که‌ی منا ئەچینه‌وه‌ به‌ ته‌شریفی مه‌لا‌عه‌لیدا. مه‌به‌ستی شیخه‌لی ئەوه‌ بوو لای سه‌ی‌عه‌لی بیخوینیت و پاشان فه‌قیه‌کی هه‌بوو فه‌قی‌عه‌لی ناو بوو، به‌وی بلیته‌وه‌. به‌لام ده‌ماری نه‌ته‌هات به‌

سەهە عەلی بەلێ لە لات ئەخوینم؛ ئەهات ئەم ناوێ بۆ ئەدۆزیهوه سەهە عەلێش ئەمەهێ ئەزانێ ئەوهەندە هەبوو لە بەر بۆرە خزمایەتیەکە دەنگی نەئەکرد.

بەلێ هەموو رۆژ سەهە عەلی ئەچوو لەگەڵ شێخەلێدا ئەچوونەوه بە تەشریفی مەلا عەلێدا. شێخەلێش لە بەر ئەوهەکە و لە سەهە عەلی بگەیهنێ ئەمیش لێی ئەزانێ پرسیار و شتی لێ ئەکرد، بەلام پرسیارەکانی هێچ نەبوون. شێخەلێش دانەکانی هەموو کەوتبوون هێچی لە دەما نەمابوو، رۆژی سەهە عەلی ئیتر لە وزەیا نەما وتی: «پرو مردوت مرئ دەست ئەلێی کونە مشکە، تۆ عەلی، من عەلی خاوەنی کتیب عەلی ئەوی پیتی ئەلێت هەر عەلی، دایکی ئەم هەموو عەلییە بگێم! دە پرو ناوی خۆیشت ناوه مەلا و منیش هێچ».

- لەو سەرە پیاویکی ئەو دەشتی دزەییە بە میوانی ئەچێ بۆ خۆشناوەتی و لەوئ میوانی دۆستیکی زۆر کۆنی ئەبێ؛ لە راستیدا خۆشناوەکانیش زۆر میوان پەرورن. رۆژیک کابرای دەشتی لە گەڵ خۆشناوی خانەخویدا ئەچنە دەرەوه لە گوندی بۆ ناو رەزان. کابرای خۆشناو خۆی کۆ ئەکاتەوه رانک و چۆغەیهکی شری ئەبێ لە بەری ئەکا و پەتیک ئەکا بە پشتین، تەفەنگێکی حەسکە کۆنی ئەبێ ئەیکاتە شانی، خەنجەرێکی بیفەرە دەسکەکە نیوێ شکا بوو نیوێ مابوو ئەیکاتە بەر پشتینەکەیا، تەزبێحێکی دەنگ گەورەش ئەپێچینێ بە دەسکی خەنجەرە شکاوهکەدا.

بەم تەدارەکەوه ئەچنە دەرەوهو ئەچن لە سەر تاویریک دائەنیشن و دەست ئەکەن بە قسە خۆش کردن. کابرای دزەیی تۆزێ سەیری خەنجەری بەر پشتینی خۆشناوهکە ئەکا و ئەلێ: جا ئەم خەنجەرە چییەو چی لێ دێ و تۆ هەلت گرتووه؟ هەر ئەم و ئەلێ کابرای خۆشناوی چاوی سوور هەل ئەگەرێ و ئەلێ: «ما وا دەری» و بە خەنجەرەکە پەلاماری کابرا ئەدا و دوو سێ خەنجەری بۆ دادینتەوه بەری ناکەوێ. کابرای دزەیی پشتا و پشت ئەکیشیتەوه بە پشتا ئەکەوێ و لە هەلدیرەکە بەر ئەبیتەوه. ئەمجا خۆشناوهکە ئەزانێ و لە وزە خەنجەر دەر چوووه دەست ئەداتە تەفەنگەکە و دوو سێ ساچمە تێئەگرێ. بەرەکەت دا ئەویشی بەر ناکەوێ. ئیتر کابرای دزەیی هەر لەوئ دا هەلدیت و ئەگەرپتەوه بۆ دەشتی.

پاشان کابرای خۆشناو خۆی بە تەنیا ئەگەرپتەوه بۆ گوندی. پیتی ئەلێن میوانەکەت چی لێ هات؟ ئەویش کارەساتەکیان بۆ ئەگێرپتەوه. ئەلێن: ناخر چۆن تۆ شتی وا ئەکە؟

ئەو میوانت بوو. ئەلێ: «ئا خۆ چما دەبیتن ئەو بە پۆزە‌ی لەمەربابی بری چ نینه، منیش لۆم راوه‌شان‌د و پاشان سێ بیست و نیویشم تینگرت. ئاوا دایەلی دەگیم».

ئەو تەفەنگە حەسکانە حەفتا ساچمەیان ئەخوارد پێیان ئەوت حەفتا خۆر؛ ئەو نە‌یئەزانی حەفتا چەندە ئە‌یوت: «سێ بیست و نیو». «پۆزە‌ی لەمەربابی» شی مە‌بەستی خەنجەرە‌کە‌ی بوو.

- دەنگ وایە که دوو مە‌لایە‌کە‌ لە سەر شانی راست و چە‌پی هە‌موو کە‌س هە‌یه؛ ه‌ی لای راست چاکە ئە‌نووسێ و ه‌ی لای چە‌پ خراپە. ئە‌و تە‌ که‌ پیاو نوێژ ئە‌کا و لە ئاخ‌ری نوێژە‌کە‌یا که‌ لێ ئە‌یئە‌وه‌ لا ئە‌کاتە‌وه‌ بە‌ لای راستە‌وه‌ ئە‌لێ: «السلام علیکم ورحمە‌اللہ‌و برکاتە».

لالە‌سەر‌حە‌د نوێژی ئە‌کرد کاتی که‌ بە‌ لای راستا سە‌لامی ئە‌دایە‌وه‌ ئە‌یوت: «سلاو لە‌وه‌ی فرە‌ لە‌ قە‌یتوول خۆ‌شە‌ویستەرە» که‌ لای ئە‌کردە‌وه‌ بە‌ لای چە‌پا بۆ سە‌لام دانە‌وه‌ ئە‌یوت: «بڕۆ فرە‌ بێ‌فەرە‌ی نە‌گریسە، گۆرت گۆم کە».

ئە‌مە مە‌بە‌ستی مە‌لایە‌کە‌ تە‌کان بوو، قە‌یتوولیش کۆ‌ری خۆ‌ی بوو زۆ‌ری خۆ‌ش ئە‌ویست.

- شیخ‌مارفی قەرە‌داغی هە‌بوو لە‌و ولاتی خانە‌قینە‌ تۆزە‌ تۆزە‌ دەرزی بە‌ فە‌قیانیش ئە‌وت. فە‌قییە‌کی خە‌لکی ژاوه‌‌رویش هە‌بوو فە‌قی کە‌ریمی ناو بوو. شیخ‌مارف دەرزی «ارشاد‌العباد» ی ئە‌وت. لە‌ بە‌ر ئە‌وه‌ که‌ فە‌قی کە‌ریم پرسیار و شتی لێ نە‌کا (چونکە‌ لە‌ جواب‌دانە‌وه‌ ئە‌کۆ‌ل بوو) هەر‌کە‌ ئە‌گە‌یشتە‌ شوێنی که‌ هە‌ستی ئە‌وه‌ی بک‌ردایە‌ ئە‌وا فە‌قی کە‌ریم پرسیاری لێ ئە‌کا ئە‌یوت: «بە‌ خوا فە‌قی کە‌ریم گەرە‌ کۆ‌ری خۆ‌م ئێ‌ستە‌ رە‌نگی لای خۆ‌مان خۆ‌ش بێ؟» ئە‌ویش ئە‌یوت لای خۆ‌مان کۆ‌یە؟ ئە‌یوت: «شیتە‌ نازانی؟» سە‌نە‌و قەرە‌داغ ئە‌ویش ئە‌یوت: بە‌ خوا قۆ‌ربان ئێ‌ستە‌ کە‌ما زۆ‌رە‌ لە‌وێ.

- شیخ‌محە‌مە‌دی شیخ‌جە‌لال گێ‌رایە‌وه‌ وتی: مە‌لامحە‌مە‌دی چ‌رچە‌قە‌ لا وتی: سالیکی چوومە‌ ئە‌و گە‌رمیانە‌ بۆ مە‌لایە‌تی رە‌مە‌زان. چوومە‌گۆ‌ندی «د‌رۆز‌نە»، لە‌وێ ئە‌و رە‌مە‌زانە‌ بووم بە‌ مە‌لای ئە‌وان و لە‌ مالی «شیخ‌عیسا» ی د‌رۆز‌نە‌دا بووم. لە‌ دی‌واخانە‌کە‌ی ئە‌وا نوێژ و تە‌راویحمان ئە‌کرد و پاشان لە‌گە‌‌ل خە‌لکی ئا‌واییدا دانە‌نیشتین وە‌عزێ‌کیشم بۆ ئە‌دان و

ئەكەوتىنە قەسە كەردن. سەماوۋە رىش لەو لاوۋە دەنگى ئەھات، شەوچەرەش چى بوايە ئەيانھىنا. پاشان ژوورېكىيان بۇ من دانابوو، كە بلاوۋە ئەكرا من ئەچووم لەو ژوورە ئەنووستم. شەويك لۇتېيىك بە مەيموونىكەوۋە ھاتە درۋزىنەو ئەوئىش ھەر ھاتە مالى شىخ عىسا خزمەتتىكى باشيان كەرد و پاشان ئەوئىش بۇ نووستن ھىنايانە ژوورەكەى لاي من. ھەروا دانىشتوبىن قەسەمان ئەكەرد دوو بە دوو ھىشتا خەومان لى ئەكەوتىبوو وتى: «مامۇستا ناشوكرى نەبى مەسلەھەتەكەى ئىمەش وەكوو ئەوى ئىوۋە باوى نەماوۋە. جاران من كە ئەھاتە ئىرە چ ئىحترام و قەدرېكىيان ئەگرتەم، ئەوۋە تە ئىستە خىستوومىيانەتە پال جەنابت و لە گەل تۇدا ئەمخەوتىن.»

- حاجى شىخ عەبدوللا كورې گەورەى شىخ بورھان بوو، چاوى تىكچوو بوو، كەكىمىك دەرمانى ئەكەرد. حاجى مەلامحەمدى شەرەفكەندى لىي ئەپرسى چاوەكانت چۈنە؟ ئەلى: «قوربان بە قەسى كەكىمەكە ئەلى سى رۇزە چاكە.»

- ئۇ بالى بە ئەستوى ئەو كەسە بۇى گىرامەوۋە.

ئەھى جاو لە سولەيمانى پىاويكى قەسە نەرمى ھەزار بوو، تەبەقى ھەلواى بە دەستەوۋە ئەگرت ئارەزووى بىكردايە ھەلوايەكى ئەدا بە يەكىك بە مەجىدبىك، ئارەزووشى بىكردايە نەئىدەايە.

ئافرەتتىكىش ھەبوو ھەر لە سولەيمانى «پوورەسەمەن»ى ناو بوو. رۇژىك پوورە سەمەن سەرى رى بە ئەھى جاو ئەگرى پىي ئەلى مامەھەمد وەرە با گەرە بىكەين. مامەھەمد ئەلى گەرەى چى و لەسەرچى؟ پوورەسەمەن ئەلى لە سەر تەبەقە ھەلوا. ئەگەر من بىردەمەوۋە تەبەقە ھەلواكەت ئەبەم، ئەگەر تۇش بىردەتەوۋە بۆت پىرپ ئەكەم لە ھەلوا. ئەلى باشە دەى.

پوورەسەمەن ئەلى: مامەھەمد - بلامانى - قۇز لە سەر ئەوئىرەوۋە يە يا لە ژىرەوۋە يە؟ ئەلى: بە خوا كەرە بۇچى نازانم لە سەرىوۋە يەتى. پورەسەمەن پىشتى بۇ ھەلئەكا و خۇى بۇ دائىنەوتىن ئەلى ئەوۋە نىيە لە ژىرەوۋە يەتى؟ مامەھەمد سەرى ئەكا و ئەلى: وەللا راست ئەكەى تەبەقە ھەلواكەى لى ئەستىنى.

مامەھەمد ئەچى تەبەقىكى تر پەيدا ئەكاتەوۋە دوو سى ھەلواى ئەخاتە سەرو دەست ئەكاتەوۋە بە ھەلوا فرۇشتن. لە پاش چەند رۇژىكى تر پوورەسەمەن سەرى رىي پى

ئەگریتەوہ ئەلنی: مامەحمەد با گەرەو بکەینەوہ. ئەلنی: بە خوا ئەمجارە لیت ئەبەمەوہو حەقی خۆمت لئ ئەکەمەوہ. ئەلنی: ئاخەرمینش مەبەستم ئەوہیە ئەو جار دورانت، ئەمجارە بەزەبیم پیا تا ییتەوہ بەلکوو بیبەیتەوہ. مامەحمەد دلئ خۆش ئەبئ ئەلنی باشە. ئەلنی مامەحمەد قۆز لە سەر ئەووترەوہیە یا لە ژیرەوہیە؟ ئەلنی: بە خوا کەرە لای وایە ئەو جارەکە ی ترە لێم بەریتەوہ. کەرە ژیرەوہیە. پورەسەمەن بەری بۆ هەل ئەمالئ و ئەلنی: ئەها سەیری بکە لە سەرەوہیە. مامەحمەد سەیر ئەکا وایە. ئەو جارەش تەبەقە حەلواکە ی لئ ئەستێنئ.

پاش ماوہیەکی تر دیسان سەری رتی بئ ئەگریتەوہ، ئەلنی: مامەحمەد ئەمجارە بە بئ گومان ئەیبەیتەوہ وەرە با گەرەو بکەینەوہ. مامەحمەد تەماع ئەیگرئ و ئەلنی باشە، ئەلنی: مامەحمەد قۆز لە سەر قنگەوہیە یا لە ژیرەوہیە؟ مامەحمەد ئەلنی: برۆ دەلەسەگ قۆزی تۆ وەکو چەرخی و فەلەک وایە دەمئ لە سەرەوہیەو دەمئ لە ژیرەوہیە. من گەرەوی وا ناکەم. - عەبە ی حەمەخەیات هەبوو لەگەل رەشە ی ئەمین چاوش. بەمیان ئەوت رەشە خیل^{۲۳}. ئەمجا بلین حاجی عەبەو رەشە ئەچن بۆ حەج. دوو بە دوو ئەچن لە دەوری کەعەبەو دائەنیشن و دەست ئەدەنە ژیر چەناکیان و روو ئەکەنە کەعەبە. حاجی عەبە ئەلنی: «خوایە ئەوا هاتوینەتە لات خۆت و خۆم ئەیزانین کە من تا ئیستە چ خراپەو خراپکاریەکم کردووە، ئەوی ئیستە بە دەستمەوہیە پۆلیکی حەلالئ تیندا نیبە هەموویم داوہ بە شانما بە خۆم و ئەو ئەم وەرگمەوہ هاتوومەتە لات. تۆیش کەیفی خۆتە ئەگەر پیاوہ تیم لەگەل ئەکە ی بیکەو مالت ئاوابئ! ئەگەر ناشیکە ی جاریکیکە نایمەوہ. ناویرم بیلیم بەلام مالت کاول بئ بۆ شوینئ کە گرتووتە. ئەوہش بزائە بە مەرقدە ی کاکەحمەد برۆا بکە ئەگەر لێمخۆش ببئ هیچ دەنگ ناکەم».

ئەمجا حاجی رەشەش کە لە تەنیشتیەوہ دانیشتیبوو ئەو دەستی پیکرد وتئ: «خوایە برۆا بەمە مەکە زۆر داوبازە تۆ نایناسی من ئەیناسم، هەر چیهکی وتووہ درۆ ئەکا تەنها ئەوہی راستە کە ئەلنی پارەکم حەرامە، ئەمە من شایەتی بۆ ئەکەم. بەلام تۆ گویت لە من بئ، من هەر خۆم ئەزانم چەندە بئ نامووسیم کردووە. هەر من خۆم ئەزانم ئەو پارەیه کە هیناومە بۆ ئەم حەجە بە چ دەست برینیک کۆم کردۆتەوہ. ئەکە ی قەبوولی ئەکە ی بە سەری پیغەمبەر قەبوولی ئەکە ی خۆم ئەزانم چی بکەم. دیسان وا پیت ئەلیمەوہ گویت لە قسە ی

ئەم کابرایە ی تەنیشتمەووە نەبیت، لە گەل ئەوەشا ئەگەر لە بەر من لیتی خۆش بیست قەیناکا، ئەمەش هەر بۆ ئەووە کە چووینەووە بۆ سولەیمانی بە خەلکە کە بەلیم خوا لە بەر من لیتی خۆش بوووە».

قەسە ی نەستەق

- سالیکی لە عێراقدا ئافەتە یەک داکەوتبوو و عالەم هەموو تووشی چەپلە لێدان بوو. لە راستیدا چەپلە لە هەموو شت زیاتر باوی هەبوو. بەتایبەتی لە ولاتی کوردەواری عێراق کە خەلکە کە کۆ ئەبوونەووە بە ناو کۆلانی کانا ئەرۆشتن، یەکیک سەر مەلا بوو، بە دەم چەپلەووە ئەبوت: «با» عالەمە کە ی تریش بۆیان ئەسەندەووە ئەیانوت: «بژی». ئیتر چی بژی ئەووە خۆیان کێیان مەبەست بووایە ئەووە بوو.

لەو ولاتی سولەیمانی مامۆستایەکی مەکتەب هەبوو تووشی ئەو دەردە بوو، ئەچوو بە قەسە ی خۆی لە گەل «گەل» دا کفاحی ئەکرد. هەموو کارو کاسبی و دەرس و تەنەووە ی بوو بوو بەم خووە. مال و منالیشی هەبوو بە جینی ئەهیشتن و ئەچوو بۆ کفاح. جاریک دە رۆژ لە مالەووە ون ئەبێ و ئەچێ بۆ کفاح. پاش دە رۆژ چەند کەسیک لە هاوڕێکانی هەلنەگری و ئەلێ با بچین لە مالی ئیمە قاوەلتی بکەین. هەر کە دیتەووە لە دوورەووە بە زەنەکی ئەلێ: ئافرەت چیمان هەیه؟ ئەویش ئەلێ: «نانی چەپلە بە چیشتی با بژیەووە».

- وتیان قرژال بە دوو سەرەووە ئەرۆی؟ وتی: «جاھیلییە و چەم و خەم».

- باجی خەجی هەبوو خەلکی سولەیمانی بوو. کورێکی خوشکەزای هەبوو زۆری خۆش ئەویست، هەموو جار پتی ئەوت: «ئۆ رۆلە ببی بە دارە کە ی قەرەداغ هەزار لەقت لێ ببیتەووە». ئەمە مەبەستی ئەووە بوو کە عومری درێژ بێ و نەتەووە ی زۆری لێ بکەوێتەووە.

- لە زەمانی «کاکە حەمە» دا جوولە کە یەک هەبوو لە سولەیمانی «خواجە مووشی» ی ناوو بوو. کاکە حەمە خۆشی ئەویست، لە گەرەکی گاوارانیشا پیاویک هەبوو «ئالتون

ئەفەندی» ناو بوو، گاور بوو نەك ئەم ئالتوونی دواییه. كاكەحمەد ئەویشی هەر خوش ئەویست، هاتۆچۆی كاكەحمەدیان ئەکرد و زۆر دلپان پێوه بەند بوو.

رۆژیک خواجەمووشی و ئالتوون ئەفەندی لە لای كاكەحمەد ئەبن، بوو بە دەم قەرەیان لە سەر عیسا و موسا. خواجە مووشی ئەلێ موسا گەورەترە، ئالتوون ئەفەندی ئەلێ عیسا گەورەترە. لە ئەنجاما ئالتوون ئەفەندی ئەلێ: «خواجە مووشی، ئەمە ی پنی ناوی حەزەرەتی عیسا مردووی زیندوو ئەکردهوه، كەچی موسا بە دار ئەیدا لە كاپرایەك و ئەیکوشت. حەزەرەتی عیسا هەر لە بێشكەدا قسە ی ئەکرد؛ كەچی موسا لە تەمەنی چل سالیدا ئەیوت خوایە زمانم بکەرەوهو قسەم جی خۆی بگری. ئەگەر برواشم یی ناکە ی ئەوه حاجی كاكەحمە تەماشای قورعانی حەزەرەتی محەمەد بکا بزانی ئەمە ی من ئەیلیم هەیه لەویدا یا نه؟» بەمە بۆری خواجەمووشی دا و جووکه‌ی لی بیری.

- كاپرایەك هەبوو خەلكی ئەو سیوہیلە بوو. لە گەل فەقی و مەلادا زۆر دانیشتبوو گەلێ جار گوبی لی ئەبوو كە مەلاكان ئەیانوت: «انا لله و انا اليه راجعون». ئەمیش هەر قسە یەك ئەهاتە پێشەوه خیرا ئەیوت: «ئینا لیل».

رۆژیک لیبان پرسى: خالە بۆ مەعنای ئەوه ئەزانی وا هەموو جار ئەیلتی. وتی: «وہ للاً بہ تہواوی نایزانم بەلام ئەزانم بۆ زیافەت و زەماوہن و ئاھەنگ و بەزم نییہ».

- «خلە ی محمووی پیروہیس» خوشکیتی هەبوو دابووی بە میرد. پاش ماوہیەك میردی خوشکەکە ی مردبوو. لە خەلە ئەپرسن مامەخلە پیزە ی خوشکت میراتی چی بەر کەوت لە میردەکە ی؟ وتی: «جوار مانگ و دە رۆژ».

- هەر لەم خەلە ی پیروہیسە ئەپرسن مامەخلە ئەبێ یەکی عومری نەوہد سال بێ و منالی بی؟ ئەلێ: «بەلێ ئەگەر دراوسینی بیست سالانی هەبێ».

- «ئەحە ی کەرنوو» جاریک ئەچیتە کۆیە سەیر ئەکا پیاویک دوو منالی جوانی لەگەلایە. بە پیاوہ کە ئەلێ: ئەری برا تۆخوا تۆ ناوت چییە؟ ئەلێ: عەبدولواحد. ئەلێ: «دە لاچۆ تۆ بە جیبان بیلە من عەبدی هەر دووکیانم».

- ھەر ئەم ئەحەدی کە نووێژنە پێشوووە کە ی ئەمری و ژنیکی تر دیتنی. لیتی ئەپرسن مامەحەمەد چۆنە ئەمەیان؟ ئەلنی: «دەنگ مەکن دوو چاکە لە چاکەکانی بەهەشتی تێدایە: یەکنی فینکی و یەکنی فراوانی».

- مەلا سەعیدیکی ئیبن عەباسی ھەبوو ئەیانوت سەروسەودای لە گەل ھەتیو و مەتیودا زۆر بوو. رۆژیک لیتی ئەپرسن مەلا سەعید زۆر سەیرە ئەوانە ی دزی ئەکن ئەوانە ی بەنەوخوین پیسی ئەکن کۆششی ئەو ئەکن کە بە دزی بیکەن و ئیشەکیان دەر نەکوون، تۆ بۆچ وا بەمجۆرە ناوبانگت دەر کردوووە و حەیات چوو؟ ئەویش ئەلنی: «یەکنی ئیشی بکەوێتە بەر دەستی منالان چۆن حەبای ناچی؟»

- «فایەق بیکەس» جاریک ئەچن بە سەریا سەیر ئەکن عەرەق ئەخوانەو، بەلام لە باتی مەزە کە ی میوژ و تری داناو. قومیک لە عەرەقە کە ئەخوانەو، دەنکی میوژ و بۆلە تریەک ئەخوا بە سەریا. ئەلین فایەقە کویر ئەمە چییە؟ ئەلنی: «ئیشی ئیوہ نیبە ئەمە کور و باوک و رۆحولقودوسە».

- مامەیارە ھەبوو، پیر بوو بوو. لیبان ئەپرسی مامەیارە لە شتومەکی شەوی زاوایی چیت ماوہ؟ ئەبوت: «بە خوا برابنە تەنھا تەفەکەم ماوہ».

- پاشا کورە ی رەواندز جوولە کە یەکی لا ھەبوو حاتانی ناو بوو؛ خۆشی ئەویست. مەیتەریکیشی لا ھەبوو وسە ی ناو بوو، بەلام ھەتا حەز بکە ی وسە ناشیرین بوو. خۆت ئەزانی ئەو سەردەمە جوولە کە لە رەواندز ھیچ قەدر و قیمەتیکیان نەبوو، ھەر کەس ھەلئەستا قسە ی پێ ئەوتن، لە بەر ئەمە وسەش بە تەواوی بە قسە پێ وتن فیری حاتان بوو بوو.

رۆژیک وسە بە حاتان ئەلنی: «کافر تۆ خۆت و ھەموو جوولە کە کان کافرن».

حاتانیش ئەلنی: «بە خوا وسە نە من کافرن نە جوولە کە کان کافرن. کافر ئەو کە سە یە کە لای وایە خوا تۆ ی وە جوانی دروست کردووە».

- کابرایەک ھەبوو لە «سەقز» زۆر ناشیرین بوو؛ ناشیرینە کە ی لەو ناوہا دەنگی دابووہوہ. ئەم کابرایە مەلاش بوو، بەلام کاسبی ئەکرد. کورپیکی ھەبوو فەقی عەولای ناو

بوو له فه‌قیتی هاتبووه‌وه بو سهردان. ههرچهن نه‌چووه مالموه سه‌یری نه‌کرد باوکی له ناو
ئاوینه‌دا سه‌یری خۆی ئەکا و لیویشی نه‌یزوی و ئەم نه‌ینه‌زانی چی ئەلئ: کوتوپر جاریک
چووه ژووره‌وه سه‌یری کرد باوکی دیسان سه‌یری خۆی ئەکا له ئاوینه‌دا و ئەلئ: «الحمدلله
الری سورتی فاحسن سورتی». هاته دهره‌وه یه‌کیک له به‌ر دهرگای حه‌وشه‌دا بوو وتی
باوکت له ماله؟ وتی: به‌لئ. وتی: چی ئەکا؟ وتی: «چی ئەکا؟ خه‌ریکه‌ خوا نه‌خاته
درۆوه».

- له سنه له سهر قه‌برانی شێخان چه‌ند گۆرپکی درێژ هه‌بوون، ههر زۆر زۆر درێژ
بوون. ئاغه حه‌مه‌حسه‌ن هه‌بوو روژیک له‌گه‌ل هه‌ندئ که‌سا به‌ویدا تینه‌په‌رئ، سه‌یری ئەو
قه‌بره‌ درێژانه ئەکا. به‌ لایه‌وه سه‌یر ئەبن ئەپرسی ئەمانه‌ چین؟ ئەلئین ئەمانه‌ قه‌بری
ئه‌سحابه‌ن. توژیکێ تر تییان ئەفکری و ئەلئ: «ها، ها، به‌لئ ئەمانه‌ ئەبن ئەسحابه‌گه‌ل بن ئەو
ئه‌سحابه‌گه‌له که به‌ به‌یداخه‌ کانیاوه‌ لیره‌ نریاگن».

- مه‌لا توفیق هه‌بوو له سوله‌یمانی ده‌ستی حه‌کیمی هه‌بوو؛ داو دهرمانی ئەفرۆشت.
حاجی که‌ریمی شمقاریش هه‌بوو پیاویکی زۆر پیر بوو. روژیک ئەچته‌ لای مه‌لا توفیق
ئەلئ: سئ ژنم هه‌یه به‌ دایمی که‌له‌که‌م و به‌ر موسلدانم و ناو سکم ژان ئەکا. دهرمانیکم پئ
نالئی بیخۆم و چاک بيمه‌وه؟ مه‌لا توفیقیش ئەلئ: «مه‌عجونی تو ته‌لاقه‌، بخۆ چاک
ئه‌بیته‌وه».

- له هه‌ولێر کارابهدک له مامۆستا مه‌لا ساله‌حی کۆزه پانکه‌ ئەپرسی: مامۆستا بوچی
له زه‌مانی پیتشوا هه‌رکه‌ هه‌ل ئەستا یا داوای خواپی ئەکرد یا داوای پیغه‌مبه‌ری ئەکرد؛
که‌چی ئیسته‌ که‌ستیک نییه‌ داوای ئەوانه‌ بکات. ئەویش ئەلئ: «رۆله ئیسته‌ ئەوه‌نده‌ زولم و
سته‌م زۆر بووه‌ خه‌لک نه‌ خواپی به‌ دلا دیت و نه‌ پیغه‌مبه‌ر».

- کارابهدک به‌ دراوسیه‌کی خۆی وت فلانی چوار ربه‌گه‌نم هه‌بوو تا خه‌به‌رم بووه‌وه
مشک هه‌مووی خوارد. ئەمیش وتی: «فلانی منیش چوار ربه‌گه‌نم هه‌بوو تا مشک
خه‌به‌ری بووه‌وه من هه‌مووم خوارد».

- مېرزا ئىسماعىلى نوسرەت نزام ئاغايەكى بە دىمەن و پىياوئىكى ناودار بوو لە دەى «مامىزەك». مامىزەك گوندىكە لە بەينى كراماشان و سنەدا نرىك بە «سونگر».

ئەم نوسرەت نزامە پىياوئىكى ھەبوو ھاشمى ناو بوو. سەرھەتا ھىچ لووتى پىيا نەئەھىناو زۆر لە گەلى خراپ بوو. رۆژىك ھاشم پىي ئەلى ئاغەى نوسرەت نزام تۆ نازانى ئەم ھەموو خراپىيە كە لە گەل منى ئەكەى لە گەل خۆتى ئەكەى؟ ئەلى چۆن؟ ئەلى: «وہختى خۆى حاجى مېرزا مەجىدى باوكت خوازىتىنى داىكى منى كەردبوو، ئەگەر ئەو خوازىتىنىيە رى بكەوتايەو ببونايە بە ھاوسەر، ئىستە من تۆ ئەبووم».

نوسرەت نزام قسەكەى بە لاوہ سەىر ئەبى، ئىتر لەو وەختە بە دواوہ كەردى بە پىياو ماقوولى خۆى.

- كوئىخا يوسفى تاوہ گۆزى لە «پشتە» لە لاى شىخ نەجمەدىنى بىارە ئەبى. ئەم كوئىخا يوسفە پىياوئىكى پىياوانەو كوردار و دەست رۆشىتوو بوو، وە خۆيان لە بەرەى مەلا ئەبوہ كرى موسنن ئەزانى.

مخە ناوئىكىش ھەبوو رووتەلەو بىفەر بوو. ئەچىتە لاى شىخ نەجمەدىن پى ئەلى يا شىخ منىش تاوہ گۆزىم و لە بەرەى مەلا ئەبوہ كرى مۆسەنم. تۆيش شاىتەى ئەوہم بۆ بەدە كە منىش وەكوو ئەوان سەىدم. كوئىخا يوسف لەم قسەىيە توورە ئەبى و ئەلى: «ئەرى مخە پىس ئەوہ تۆ ئىزى چى؟ سەىد ئەوئ ناوچەوانى نوورانى وئ، ناو قەدى بارىك وئ، دەست و پەنجەى تۆى قەلەمى وئ، تۆ لە كوئ ئەوئ وە سەىد؟ سەر و شكلت ئىزى مەىموانە قنگت ئەوہندە فراوانە باوہشى بەلمى پىيا ئەچى، ئاخىر تۆ كەى ئەوئ وە سەىد؟»

- پىياوئىكى بەرزانى ھەبوو «مەمەدئەمىن بىجان»ى ناو بوو، تەمەنى تەنگى لە حەفتا سالىك ھەلچنى بوو. ماوہىەك بوو لە كۆرى شەر و برا بوو. رۆژىك بىستى را ئاگرى شەرىك كراوہتەوہ بۆ ئەوہ دىسان بەرزان تى ھەلچىتەوہ. كە ئەمەى بىست لوولەى تەنگەكەى گرت ھەلى سووران و وتى: «پىياو ئەوہىە بكوئرىتى و بلوورىتى بۆ شەر نە وەكو زان لە گوئ ئاگردانا دانىشى».

- كابرەىكى «يوسۇجانى» كورىكى ھەبوو مەردبوو. خەلكوخوا دلەيان ئەداىەوہو ئەيانوت خوا بە رەحمە، ئىشەللا جەزای سەبرەكەت ئەداتەوہ. ئەوئىش ئەبوت: «تۆ خوا براگەل واز بىرن، خوا ھىچ كور و كچىكى نەبووہ بمرىت ھەر خاسە ھارىش ناوئ».

- جاريك مەحمووپاشا ئەلئى: پياويكى ژيرم ئەوئ بينيرم بۇ شار بۇ لاي حوكومهت. فەقى شېتە لەوئ ئەبئ ئەلئى: «پاشا ھەر كە ئەقلى بوو لەم ديواخانە دەرچوو».

- مەلافەيزوللا ھەبوو لە سنە شاعر بوو. رۆژيک نيزامولئيسلام پئى ئەلئى: «كئى لە گشت كەس بە لاي تۆوہ خۆشەويستترە؟» ئەلئى: «ئاغەى نيزام ئەو كەسە كە سكم تير بكا». ئەلئى: من تيرى ئەكەم. ئەلئى: «ئاغە نيزام خۆشەويستى بە قەرز ناوئ».

- پياويكەم لايو «مام پيرداود» مان پئى ئەوت. رۆژيک ھەندى ژير جگەرەو ئيستكان و شتە ھەبوو و تم بيانشو. پاشان خۆم ھەلم گرتن كە بوى بەرم بۇ سەر ئاوەكە. ئەو نەبھيتشت. وتم: «كورە ئەببەم ئەگەر نەشكين، قەينا كا». وتى كورە ئەگەر بشكينيش ھەر قەينا كا چونكە كاسەيە كابان بيشكينئى دەنگى نايە».

- كابرايەكى ھەزار لەو كويستانە لە بەر كئويكى گەورەدا رانەوہستئى و زۆر بە نامەرزۆببەوہ ئەلئى: خوايە ئەم كئوہم بۇ بكە زير. سەير ئەكا كئوہكە بوو بە زير. واقى وړ ئەمئىنى كە ئەمەى چۆن بۇ ھەلگيرئ. ئەلئى: «خوايە ھەر كە داواى كەمت لئ ئەكا كوير بئ». سەير ئەكا ھەر دوو چاوى كوير بوو.

- شئخ مەحيەدينى خەتیب ھەبوو لە سولەيمانى كە يەكئىك لە ئيشيكا سەرنەكەوتايە ئەبوت: «فەشە لە فعلى مازيە قەت كولانەكەى خۆى ون ناكا».

- كابرايەك ھەبوو لەو ولاتى پئنجويئە «مۆلە شئت» يان پئى ئەوت. مەلا ئەورەحمانى پئنجويئى ھەر فەقئبەكى ئاخىر مادە خوئن ئەچووە لاي بۇ دەرس خوئندن، مۆلەش ئەچووە بن دەستى فەقئبەكەوہو سەماعى ئەكرد. فەقئبەك رۆژئ ئەچئ كئيبى «جمع الجوامع» ئەباو دەرس ئەخوئئى، مۆلەش «ناگەهان» يك ئەباو لە تەنئشت فەقئبەكەوہ پانى ئەكاتەوہو دەست ئەكا بە سەماع كردن. مەلا ئەورەحمان پئى ئەلئى: مۆلە جەمع تا جەوامع و ناگەهان چۆن رئ ئەكەون؟ ئەويش ئەلئى: «قوربان بۇ يەكى شيرى پاك بئ ھيچ فەرقى نببە».

- کتیبی عبدالرحه کیم و خه یالی له ناو فهقیټیانا مه شهووره که رهق و گرانه. ههر ئه و مؤله یه رۆژیک ئه چیت ئه و کتیبه له یه کټ له فهقیټیه کان ئه دزی و ئه یخاته ناو توره که یه که وه و ئه یخاته بنی حهوزی مزگه و ته که وه. له پاش سټ چوار رۆژ ئه چټی ده ری ئه هینټنه وه. دیاره کتیب تلپساوه ته وه و وه کوو هه ویری لټی هاتووه. جا ئه یوت: ئه واه ئه م فهقیټیانه ههر ئه لټین عبدالرحه کیم و خه یالی رهقه، کوا رهقه؟ چاوتان لټیه چوټن تلپساوه ته وه؟ ئه وه ئه وان نایزان.

- سالی غه زا که شیخ نه جمه دین و شیخی حسامه دین چوو بوون بو غه زای رووس و گه راپوونه وه. کوپ و کالی هه ورامی چوو بوون بو پیشوازیان. مه لا حسینی کوپی مه لا قادری بیارهش له گه ل ئه و پیشوازیکه رانه دا بوو. کوپ و کال ههر یه که سواری شتیک بوو بوون مه لا حسین به پټیان بوو. شیخی حسامه دین پټی ئه لټی: «مه لا حسین ئه وه که ریک نه بوو سواری بی؟» ئه ویش ئه لټی: «قوربان کهر زۆره، به لام بهر من ناکه وئ».

- مه وله وی چاوه کانی کوپر بوو بوون؛ له پاش ماوه یه که مه لا موسایه کی پاوه بی هه بوو ئه چټی بو لای و ده ست ئه کا به دلدا نه وه ی مه وله وی و ئه لټی: «هیچ پټی سه غله ت مه به ئه گه ر بزانی سه واب و جه زای بیچاوی چه نده زۆره، خو زگات ئه خوا ست بو ئه وه که خوا ههر دوو ده ست و قاچیش ت کوچ بکا و تووشی مله خره ش بی».

مه وله ویش ئه لټی: «مه لا موسا ئه گه ر به هیچا نه زانم جه زای چا و نه بوون چه ند زۆره، به وه دا ئه یزانم که تو ی یټی ناینم».

- حاجی برام ئاغای عه مبار - خوا بی قه زای کا - پیاویک بوو ئه وه نده سه ری له ئیش و کاری دنیا ده رنه ئه چوو. به پټچه وانیه ی خو ی کوپریکی مندالی هه بوو زۆری خو ش ئه وپست. رۆژی لټی ئه پرسټی کوپی بابی حه زت ئه کرد سه د هه زار تمه نت ببوا یه و وه کوو بابت ئاقل بوو پټیا ه؟ ئه لټی: نه وه للا بابیه. ئه لټی بوچی کوپم؟ ئه لټی: «ئه ترسم ئه و ئه قله ی بابم که به منه وه بی ئیشیکی وام یټی بکا سه د هه زار تمه نه که م له ده ست ده رکاو ههر ئه قله که ی خو ی بمینټنه وه؛ منیش ئه وه م ناوئ». باوکیشی ئه لټی: «ئافه ره م کوپی خو م دیاره تو له هه موو که س زیاتر بابی خو ت به ئاقلتر ئه زانی. ئه ی له بابت که وئ بیچۆه که وئ».

- ژن و پیاویک هه‌بوون له ره‌واندز هه‌چیان چاویان نه‌بوو، له ئەنجاما بوون به هاوسه‌ری یه‌ک. ژنه‌که به پیاوه‌که‌ی وت: «کووم ده‌بینی؟» پیاوه‌که‌ش وتی: «تۆ کوو من ده‌بینی منیش وا تۆ ده‌بینم».

- ئەمین چیتەر هه‌بوو له سوله‌یمانی زۆرتر معامله‌ی مەر و بزنی له گەل شاره‌زورر بوو. که شاره‌زورریه‌کان ئەهاتن و ئەچوونه مالی به نان و ماستاو و شتیکی وا به‌رئ ئەکردن و ئەبوت: «له گۆری بابی بێ برنجی به‌م؛ ئەگەر رۆمان ئەبوو قبولیه‌کی باشم بۆ لی ئەنان». ئەوانیش ئەم قسه‌یانه به خه‌لات ئەزانی و ئەیانوت نه‌وه‌للا کاکه‌مین زه‌حمه‌ت مه‌کیشه‌خوا نه‌بوئ ئەم نان و ماستاوه‌ فره‌ خاسه‌.

- جارێک کاربایه‌کی به‌لخه‌یی له‌گەل کاربایه‌کی عه‌بابه‌یلی له‌ به‌لخه‌وه‌ دین بۆ عه‌بابه‌یلی. به‌لخه‌ هه‌نجیری زۆر چاکی هه‌یه. به‌لخه‌یه‌که‌ هه‌ر له‌ ماله‌وه‌ پر گیرفانی ئەکا له‌ هه‌نجیرو به‌رئ ئەکه‌ون. کاربای عه‌بابه‌یلی له‌ پێشه‌وه‌ ئەروا به‌لخه‌یه‌که‌ جار جار له‌ هه‌لیکا هه‌نجیریکی له‌ گیرفانی ده‌ردینئ و ئەی ته‌پێتته‌ ده‌می. ئەمیش له‌ به‌ر ئەوه‌ که ئەزانی ئەو هه‌نجیری پێه‌و به‌ دزی ئەمه‌وه‌ ئەبخواو واش ئەزانی که ئەم پیتی نازانی جار جار لایه‌کی بۆ ئەکاته‌وه‌ ئەویش بۆ ئەوه‌ ئەم پیتی نه‌زانی بای ئەدا و لوولی ئەداو قووتی ئەدا و ملی گه‌زی درێژ ئەبێته‌وه‌.

له‌ ئەنجاما پیتی ئەلی: «ئهرئ برا ئەم گه‌رووی تۆوه‌ بوو به‌ چی؟ هه‌مانه‌ بێ هه‌ر ئەدرئ، مه‌شکه‌ بێ هه‌ر ئەدرئ ئەگه‌ر دوو ده‌نک له‌ هه‌نجیره‌که‌ت بده‌ی به‌ من و ئەویتی به‌ بێ ترس و له‌رز به‌ هه‌موو سه‌ر به‌سته‌یه‌که‌وه‌ خۆت بیه‌خۆی باشتر نییه‌؟» کاربای ئەمجا ئەزانی که‌ پیتزانی ناچار به‌شی ئەدا.

- جارێ کاربایه‌کی ئەو سه‌ره‌ له‌ کاربایه‌کی پشه‌ه‌ری ئەپرسئ چۆنی؟ ئەویش ئەلی: «به‌ که‌یفی دوژمنانم».

- ئینگلیز پاش شه‌ری گه‌وره‌ی یه‌که‌م هاته‌ عێراق و کوردستانه‌وه‌. له‌ ولاتی سوله‌یمانی شیخ‌مه‌حموو گیرا، به‌ دیل برا بۆ هندوستان و پاشان هه‌تایانه‌وه‌.

حاجی مه لاسه عید کەر کوو کیزاده هه بوو له سوله یمانی یه کێک بوو له پیاوه گه و ره کانی سوله یمانی و قسه ی ئە بیسترا. له گه ل شیخ مه حمو ویش به یینی رێک نه بوو. که بیستی وا شیخ مه حمو و دیته وه بو سوله یمانی و به حوکمرانیش دیته وه، به کورپه کانی ئە لئی مال بار کهن و سوله یمانی چۆل کهن، هیچ لئ رامه وه ستن. ئە لئین بۆچی؟ ئە لئی: «ئە لئین ئینگلیز سه ربه خۆیی ئە دا به کورد». ئە لئین بابە شتی وا چۆن ئە بی؟ ئە لئی: «کورپم ئینگلیز کافره دای دای کئی هه یه رێگای لئ بگری؟ ده خیرا کهن مال بار کهن تا نهیدا وه».

- مه لاسینی قادری بیاره جگه ره ی ته رک کرد بوو. بییان وت مامۆستا ئە وه جگه ره ت ته رک کرد وه؟ وتی: «ئە ری نه ژیم».

- سالیکی له سوله یمانی کابرایه کی جیشانه یی که رێکی بی ئە بی. له و «کانی دۆمان» ه له لای مزگه وتی مه لا مه حمو و دی نیزامی که ره که ی له بهر مالیکا ئە به ستیته وه و خۆی ئە چی بۆ دوو کانی له و ده و ره دا هه بوو شت بکری. منالیکی ئە وه گه ره که دینی که ره که ئە کانه وه و سواری ئە بی و چهند ئە م سه ر و ئە وه سه ریکی بی ئە کا. له و کاته دا کابرای خاوه ن که ره ئە گه ریته وه له مناله که تو وره ئە بی که بۆچی وای کرد وه. مناله که ش ئە لئی: گویدرێزه که ت به ره لا بوو بوو، من ئاگا داریم کرد بۆت تا هاتیته وه. کابراش ئە لئی: ئە گه ر ون بیوا یه با شتر بوو له لام له وه که وا تو به م ده رده ت به رد و ئە وه ونده سواری بوو ییت. مناله که ش ئە لئی: «ئە گه ر تو بییر و با وه رت وایه که واته بینه که ره که بده به من و وا بزانه ون بو وه له تۆ له ی ئە وه دا گه لئ دو عاش قازانج ئە که ی که من بۆت ئە که م».

- کابرایه کی بیوا یله یی ئە چیته هه له به جه گویدرێزێکی بی ئە بی. شه وئ ئە مینیته وه له به یانیا هاواری لئ بهرز ئە بیته وه که که ره که یان دزیوم. یه کێک بی ئە لئی: بابە تو خه تای خۆت بوو که ئاگا داریت نه کرد وه. یه کێکی تر ئە لئی: کورپه خه تابه کی گه و ره تر ده رگای ته وبله که شی دانه خستوه. کابرا ئە لئی: «که واته دزه که هیچ خه تابه کی نییه».

- ئە عیانه کانی سه نه هه موو حه وشه کانیان ده روازه ی گه و ره گه و ره ی هه بوو. له م لا و له و لای ده روازه کانه وه سه کۆ هه بوو بییان ئە وت خوا جه نشین. ده رویش و قه له نده ری ته ری ده ئە هاتن ئە م خوا جه نشینانه یان ئە کرد به جینگای حه سانه وه ی شه و و روژیان.

له سەر ئەم دەستووره قەلەندەریک له سەر خواجەنشینی دەروازە‌ی مالی موشیردیوانی گەوره بوو. ئەم قەلەندەرە بە زستان و هاوین کراسیکی تەنکی له بەرا بوو. روژتیک له تۆفی زستانا مشیر دیوان دیتە دەرەوه و دەرویشە‌کە‌ی بەو کراسە تەنکە‌وه چاوپێ ئەکە‌وێ، ئە‌لێ: ئا‌غه بەم کراسە ناسکە‌وه له بەر ئەم سەرما سەختە‌دا چۆن سەرما ناوی؟ من بەم گەشتە جە‌وهەر ئە‌له‌رزەم؟ ئە‌ویش ئە‌لێ: «ئا‌غە‌ی موشیر تۆ‌یج وە‌کوو من بکە تا ئە‌له‌رزە‌ی». ئە‌لێ: ئا‌غه بۆ‌چه تۆ‌چەت کرد‌گە؟ ئە‌لێ: «من هەر‌چی جە‌لم بوو‌گە گە‌شتم له بەر کرد‌گە».

- پیاویک هە‌بوو له سنە حاجی دە‌رویشی ناو بوو، زە‌مان تیی هە‌ل‌کرد و هە‌زار کە‌وت؛ بە‌لام چۆن هە‌زاریک؟ شیوی شە‌وی نە‌ما. کورپکی هە‌بوو «تە‌قی» ناو بوو منال بوو. روژتیک له سەر کۆ‌لانیکا هە‌ردووکیان راو‌ه‌ستابوون خە‌لک تە‌رمێکیان بە‌ویدا تییە‌راند. تە‌قی وتی: بابە ئە‌مە چییە؟ وتی: رۆ‌له مردووه. وتی بۆ‌ کوی ئە‌بە‌ن؟ وتی رۆ‌له ئە‌یە‌ن بۆ شویتیک نە‌ نانی لێ‌یه‌و نە‌ ئاو، نە‌ بە‌رگی لێ‌یه‌و نە‌ نۆ‌ین، نە‌ داری لێ‌یه‌و نە‌ ئا‌گر، نە‌ بە‌رە‌ی لێ‌یه‌و نە‌ قالی، نە‌ تە‌لای لێ‌یه‌و نە‌ نوقرە. وتی: کە‌واتە بابە ئە‌مە بۆ‌ مال ئیمە‌ی ئە‌بە‌ن».

- مە‌لامە‌حمووی حاجی رە‌سوول گێ‌رایە‌وه وتی:

حسە‌کەر هە‌بوو له زە‌مانی سە‌ی ئە‌حمە‌دی بابە رە‌سوولا له سوله‌یمانی. ئە‌م حسە‌کەرە چایچی و له هە‌موو رووه‌یه‌کە‌وه پیاویکی پیاوانە‌و بە‌ دیمە‌ن و دە‌وله‌مە‌ند بوو. ئە‌و سە‌رده‌مه شە‌رە بە‌ران باوی هە‌بوو، زیاتر شێخانی سوله‌یمانی حە‌زیان لێ‌ نە‌کرد. حسە‌ش بە‌رانی چاکی هە‌بوو.

سە‌ی ئە‌حمە‌دی بابە رە‌سوول ئە‌تیرێ بە‌ شوین حسە‌کەر‌دا که بە‌رانە‌کە‌ی بێ‌نێ له حە‌وشە‌کە‌ی ئیمە‌دا بە‌رانیکی تریش لێ‌ره هە‌یه شە‌رە بە‌رانی پێ‌ بکە‌ن با تۆ‌زێ سە‌یریان بکە‌ین. حسە‌ش نە‌یئە‌توانی له قسە‌ی سە‌ی ئە‌حمە‌دەر‌چی. پاش عە‌سریک بوو بە‌رانیکی نایابی هە‌بوو ملی گرت و چوو بۆ‌ مالی سە‌ی ئە‌حمە‌د.

سە‌ی ئە‌حمە‌دی برای سە‌ی نووری نە‌قیبیش دراوستی مالی سە‌ی ئە‌حمە‌دی بابە رە‌سوول بوو، دیواریکیان بە‌ین بوو. ئە‌و سە‌ی ئە‌حمە‌ده هەر جاره شە‌رە قۆ‌چی مالی ئە‌و سە‌ی ئە‌حمە‌دی ئە‌بێنی بە‌ینیشیان زۆ‌ر خۆ‌ش نە‌بوو. که حسە‌ بە‌ خۆ‌یی و بە‌رانە‌کە‌یه‌وه ئە‌گاتە بە‌ر مالی ئە‌حمە‌دی نە‌قیب، سە‌ی ئە‌حمە‌د له بە‌ر دە‌روازە‌کە‌دا ئە‌بێ بە‌ بێ‌ قسە

به‌ردیك هه‌ل نه‌گري و نه‌یدا به‌ سه‌ر سه‌سه‌كه‌ر سه‌ری نه‌شكینی. سه‌سه‌ ده‌ست نه‌گری به‌ سه‌ریه‌وه. سه‌ی نه‌حمه‌د نه‌لی: بۆچی نه‌وه زانی كرد؟ سه‌سه‌ نه‌لی قوربان چۆن نه‌یكرد؟ سه‌ی نه‌حمه‌د نه‌لی: كه‌واته‌ نه‌م به‌رانه‌ش رۆحی هه‌یه، چۆن شه‌ره‌ قۆچی بێ نه‌كه‌ن؟ ئاخ‌ر نازانی سه‌ری نه‌ویش نه‌ئاوا زان نه‌كا؟ سه‌سه‌كه‌ریش نه‌لی: «كه‌واته‌ قوربان یا خوا ئیوه‌ له‌ ئیمه‌ بستینی یا ئیمه‌ له‌ ئیوه‌ بستینی. نه‌و سه‌ی نه‌حمه‌ده‌ به‌ زۆر رام نه‌كیشی نه‌لی وه‌ره‌ شه‌ره‌ قۆج بکه‌، نه‌م سه‌ی نه‌حمه‌ده‌ نه‌لی مه‌یکه‌. نه‌ویش نه‌لی: «ئیمه‌ش نازانین به‌ گویی کام لاتان بکه‌ین».

- هه‌ر مه‌لا مه‌حمو گێرايه‌وه‌ وتی: چووم بۆ خزمه‌تی شیخ مه‌حمو مایینکی ره‌شبۆری چاکم هه‌بوو سواری بوو بووم. ماینه‌که‌ جاش ئیستریکی هه‌بوو، له‌ به‌ر جوانی و له‌ به‌ر چه‌توونی له‌ مالا و تم گلی بده‌نه‌وه‌و مه‌یله‌ن بکه‌ویته‌ شوین ماینه‌که‌. من به‌رئ که‌وتم نه‌وانیش جاش ئیستریان گل دایه‌وه‌. به‌لام جاش ئیستر به‌ بێ دایکه‌که‌ی ئوقره‌ی نه‌گرت له‌ سه‌ر دیواره‌که‌وه‌ بازی دابوو کۆلان. نه‌وه‌نده‌م زانی به‌ چوار ناله‌ وه‌کو با نه‌هات تا گه‌یشت به‌ دایکه‌که‌ی. ئیتر تازه‌ که‌لکی گێرانه‌وه‌ی برا.

وتی که‌ چووم شیخ دوو رۆژ گلی دامه‌وه‌. وتی نه‌وه‌نده‌ من ئیخلاص و بچووکي شیخم هه‌بوو نه‌ویش نه‌وه‌نده‌ لوتفی له‌ گه‌ل من هه‌بوو. له‌ سه‌ر سێ رۆژیا عه‌رزم کرد قوربان ئیتر نه‌چمه‌وه‌، نه‌ویش ئیزنی دام. سواری بووم، هات به‌ پێی کردم. عه‌رزم کرد قوربان من رایه‌ی نه‌وه‌م نییه‌. فه‌رمووی خۆت شیت مه‌که‌، تۆ کو‌ری حاجی مه‌لا ره‌سوولیت. حاجی مه‌لا ره‌سوول خه‌لیفه‌ی کاکه‌حمه‌د بووه‌.

وتی من وا به‌ سه‌ر ماینه‌که‌م و شیخیش راوه‌ستاوه‌. جاش ئیستره‌که‌ به‌ ده‌ورو به‌ری ماینه‌که‌دا دیت و نه‌چی. شیخ ده‌ستیکي دا له‌ که‌فله‌ی و فه‌رمووی مه‌لا مه‌حمو نه‌مه‌ جاش ئیستری چاکه‌. عه‌رزم کرد به‌لی قوربان. ده‌ستیکي تری هینایه‌وه‌ به‌ که‌فله‌یا و فه‌رمووی به‌ راستی جاش ئیستریکی زۆر چاکه‌. من هه‌ر عه‌رزم کرد به‌لی قوربان. ئنجا فه‌رمووی: «مه‌لا مه‌حمو نه‌مه‌ له‌ خۆته‌؟» منیش عه‌رزم کرد: «قوربان شیخ زاده‌یه‌». ده‌ستی کرد به‌ پێکه‌نین فه‌رمووی به‌ خوا بێ حه‌یایت. ئنجا ئیتر فه‌رمووی ده‌ برۆ خوا حافیزت بێ.

- له‌ سه‌نه‌ پیاویک هه‌بوو مه‌لاکان پیتی فیر بوو بوون به‌ ناوی خیر و خیراته‌وه‌ هه‌ر رۆژی شتیکیان بێ نه‌کرد. هه‌ر چه‌ند خه‌لک پێیان نه‌وت بۆج واته‌که‌ی نه‌یوت نه‌مانه‌

هموو بۆ خواجه. که زوریان به گویچه‌یا نه‌خویند توژی سست نه‌بوه‌وه. کوتوپر دوو مه‌لای لئی په‌یدا نه‌بوو دیسان تیزیان نه‌کرده‌وه. نه‌مه‌ حالی بوو تا ما، ئنجا مرد خه‌لکیکی زور و مه‌لایه‌کی زوری لئی کو بووه‌وه بردیان بۆ سهر قه‌بران. مه‌لاکان هموو که‌وتبوونه پیش تهرمه‌که‌ی و هموو به‌ ماته‌مییه‌وه ریگیان نه‌کرد. به‌لام هیشتا ئیسقاته‌که‌ی ما بوو بیکن، که له‌ سهر قه‌بران بگه‌رانایه‌وه ئیسقاته‌که‌شیان بۆ نه‌کرد.

له‌و کاته‌دا که نه‌چوون بۆ سهر قه‌بران دوو قولچماخی سنه‌یی له‌ دووره‌وه چاویان به‌م دیمه‌نه‌و به‌م مه‌لایانه‌ نه‌که‌وئ. په‌کتیکیان ده‌ستیک نه‌زه‌نی به‌ویکه‌یانه‌وه ناگاداری نه‌کاته‌وه و پتی نه‌لئ: «شا، شا به‌ مردگیس له‌ کۆلی ناونه‌وه».

- دپه‌ک هه‌یه له‌و ولاتی سنه «کانی‌مشکان»ی ناوه. په‌کتیکش هه‌یه «قوسه‌یر»ی بین نه‌لین و زاوای «نایتوللا»یه. نایتوللا پشیله‌یه‌کی که‌لله‌ زلی توکنی زور سه‌یری هه‌یه‌وه له‌ به‌رده‌میا هه‌ل نه‌توتئ.

قوسه‌یر روژیکی نه‌چپته‌ لای نایتوللا. پشیله‌که‌ له‌ به‌ر ده‌م نایتوللا نه‌بن. نه‌م قوسه‌یره‌یه له‌ سهر و شکلا خوا بئ قه‌زای کا زور ناشیرینه. به‌ نایتوللا نه‌لئ قوربان نه‌م پشیله‌یه زور سه‌یره. نایتوللاش نه‌لئ: «رۆله سه‌یرتر نه‌وه‌یه مه‌ردم نه‌یژن نایتوللا کتک و مشککی به‌ په‌که‌وه داناوه و کتکه‌که‌ هه‌چ ده‌م نابا بۆ مشکه‌که».

- پیاویکی هه‌بوو له‌و شاره‌زووره «مامه‌حه‌مه»ی ناو بوو. روژیکی په‌کئ له‌ هاوما‌له‌کانی نه‌چپته‌ لای پتی نه‌لئ: مامه‌حه‌مه هاتووم بۆ «ره‌شکه»که‌تان هه‌ندئ کا له‌ خه‌رمانه‌که‌مانا ماوه‌ته‌وه بیکه‌مه‌ ناوی و پتی بگوێزمه‌وه. نه‌ویش نه‌لئ: به‌ خوا رۆله‌ گالمان له‌ سهر هه‌ل‌خستوه. کابرا نه‌لئ کا که‌حه‌مه‌ گال چۆن له‌ سهر ره‌شکه هه‌ل نه‌خرئ؟ نه‌ویش نه‌لئ: «ئاخر کورم نه‌دان مه‌عنای چیه‌؟»

- فایق‌بینکه‌س جاریک ده‌وریه‌ک یا پراخ له‌ به‌رده‌میا بوو به‌ کویره‌ کوپرو به‌ فیزیکه‌وه نه‌بخوارد. عه‌زیز نه‌فه‌ندی قامیش هه‌بوو نه‌چئ به‌ سه‌ریا پتی نه‌لئ: فایقه‌کویر نه‌وه چی نه‌خۆی؟ نه‌ویش نه‌لئ «بۆیه». نه‌لئ: «بۆیه یانی چی؟ من نه‌لیم چی نه‌خۆی؟» نه‌لئ: «عه‌زه‌ درێزه‌ی مه‌ده‌رئ من له‌ کورتی نه‌بیرمه‌وه تو نه‌لئی چی نه‌خۆی؟ من نه‌لیم یا پراخ. نه‌لئی به‌شم بده. من نه‌لیم نایده‌م. نه‌لئی بۆچی؟ نه‌لیم بۆیه».

- شیخ مەجیدی شیخ محەمەدی بریندار ھەبوو لە سولەیمانی ئەمە ژنی نەھینا بوو. ھەر لە خانەقای حاجی مەلا عەلیدا ژبانی خۆی رابواردبوو؛ لەگەنجییەو تا پیری. سالی بۆم بۆردمانەکە خەلکی گەرەک بە ژن و پیاو و منال و کور و کچەو لە ترسی بۆردمان ھەموو چوو بوونە ھەوشەیی خانەقاو. دیارە ئەبێ ئەو چ ترس و لەرزیک بوو بێ رووی کردبیتتە ئەو عالەمەو ھەر یەکە ئەبێ لە چ حالیکدا بوو بن؟ کەچی ئا لەو کاتەدا ئەچی باوہش ئەکا بە کۆلەکەیی مزگەوتەکەدا و سەیریکی دیمەنی ئەو زەردوسوور و بە ترسانە ئەکا ئەلێ: «خەفەت بۆ بێ خەفەتی خۆم ئەخۆم».

- ئەم قەسە چۆنیەتی روژیکی کوردەواری پیشان ئەدا:
«مەلا لە برسافەتی لۆ دەرسا، جووہ لە ترسا، دۆم بۆ پەرۆ، کامی خۆش ئەرۆ».

- کابرایەک لەگوندی «کەسنەزان» لەو سەرشووی سەقزە ئەبێ بە میوانی مالتیک. پاش نوێژی شیوان نان دانەنری و نان ئەخۆن. چیشتەکەش شلە بە تورش ئەبێ، کابرای میوان زۆر بە پەرۆشەو پەلاماری ئەداو کەوچکی لێ ئەخاتە کار دەمی ئەسووتن و نازانی چی بکا؟ ئەگەر ئەیتفیتیئەتەو بێ شەرمە لە ناچاری سەر بەرز ئەکاتەو دەمی ئەکاتەو سەیری بنمیچەکە ئەکا و ئەلێ: ئەم مالا بە چەند درووست کراو؟ کابرای خانەخوێ ھەست ئەکا چ باسە ئەلێ: بە دوو فوو و سەبریک.

- حاجی مەلاعەبدوللای جەلیزادە کچی شیخ کەریمی کۆبی مارە ئەکا. ئەم کیزە لە بارەیی خویندەواری و زیرەکی و دیندارییەو لە ھەموو ولاتی کۆبیە ناویانگی دەرکردبوو. حاجی مەلاعەبدوللا دیت بۆ کەرکووک بۆ لای شیخ عەلی ئەفەندی تالەبانی. حاجی مەلا عەبدوللا و شیخ عەلی دەستە برادەری زەمانی فەقیایەتی ئەبن و وەکوو برا وا ئەبن. شیخ عەلی ئەلێ: «کاکەولا بیستوومە تازە زاوایت». حاجی مەلا عەبدوللاش ئەلێ: «بەلێ قوریان ژنیکم ھیناوە شیخە بە قەدەر عەلی؛ مەلا یە بە قەدەر جەلی».

- پیاویک ھەبوو پێیان ئەوت «ئەحەداسنی». بە بناغەدا خەلکی «مامەخەلان» بوو، بەلام لە سولەیمانی دانەنیشت. سالیکی پێی ئەکەوێتتە ئەستەموول. ھەر ئەگاتە ئەوێ بە

ریکهوت حاجی مه‌لا سه‌عیدی که‌رکولیزاده تووشی ئەبێ پیتی ئەلنی ئەحه ئەوه که‌ی هاتووی؟ ئەلنی وه‌للا قوربان تازه هاتووم. له پاش ماوه‌یه‌ک حاجی مه‌لا پیتی ئەلنی: ئەحه له‌م ولاته شوینتیک هه‌یه‌پیتی ئەلین «باخچه‌ی گیانله‌به‌ران». شتی سه‌یری تیا‌یه وه‌ره با بچین تۆیش بیبینه. ئەویش ئەلنی: وه‌للا قوربان بیستوومه باخچه‌ی گیانله‌به‌ران وه منیش دیومه، ئیتر نایه‌م؛ شت هه‌ر یه‌کجار خۆشه‌ عینسان بیبینی، من هه‌زار جاریشم دیوه. حاجی مه‌لا سه‌عید سه‌ری سوور ئەمیننی ئەلنی ئەحه له‌ کوی دیوته؟ ئەلنی وه‌للا قوربان له‌ سوله‌یمانی. حاجی مه‌لا ئەوه‌نده‌یتر ئەپه‌شوکی ئەلنی هه‌تیوه‌ شتی وا کوا له‌ سوله‌یمانی؟ ئەلنی وه‌للا قوربان هه‌یه. ئەلنی له‌ کوی؟ ئەلنی له‌ مالی خۆمان. ئەلنی چۆن؟ ئەلنی: «به‌لنی کچیکم هه‌یه وه‌کوو تاوس به‌رێ دا ئەروا، کچه‌که‌ی ترم وه‌کوو تووتی قسه‌ ئەکا، کوربه‌که‌م وه‌کوو که‌متیار پی ئەکه‌نی، ژنه‌که‌م وه‌کو هه‌لۆ ئەکه‌ویته سه‌رم، کوربه‌که‌ی خه‌زوورم که‌ هه‌موو پینکه‌وه‌ین وه‌کو ورج ئەبه‌رپیتی، کوربه‌که‌ی تری وه‌کو گورگ ئەلوورپیتی، مناله‌ فیکنه‌که‌یان وه‌کو گویره‌که‌ی به‌هار ئەتورپیتی، خه‌سووم خۆی ئەلنی من وه‌کوو مه‌یموون وامه، منیش خۆم له‌ ناویانا وه‌کو عه‌تته‌ر هه‌لئه‌سه‌سوورام من که‌ ئەمانه‌م هه‌بێ ئیتر ئیشم چیه‌ به‌ باخچه‌ی گیانله‌به‌ران؟»

- پیاویک له‌ خلکی مسته‌فای پیروه‌یسی پرسی: خاله‌ خلک ئیسته‌ کوربه‌کانت چی ئەکه‌ن؟ وتی: «برا بوون به‌ گه‌نمی ده‌ساری چه‌رخ و هه‌یشتا هه‌ر لوو شاهشی تی» (مه‌به‌ستی ئەوه‌ بوو که‌ مردن و هه‌یشتا ئەم دنیا داوای شتی تر ئەکا).

- پیاویکی کورد که‌ریکی هه‌بوو تویی؛ ده‌ستی کرد به‌ قور پێوان و باوکه‌رۆ به‌ ده‌وریا. خه‌لکوخوا چوون به‌ لایه‌وه‌ پێیان وت: برا بۆج وا ئەکه‌ی؟ که‌ر چیه‌ پیاو وای بۆ بکا؟ ئەویش وتی: «برا لیم گه‌رین کۆستم که‌وتگه‌، بۆ که‌ره‌که‌ ناگریم بۆ ئەوه‌ ئەگریم که‌ که‌ر وه‌ که‌س ده‌ر نه‌ماگه‌ ئیتر وه‌چی باراشه‌که‌م به‌ارم؟»

شەکرایی دەماخ

- مەلا سەعیدی مەنگوری هەبوو پیاویکی فەقیرۆکەو قسە لە سەر خۆ بوو. وە زۆر کەمیش پێتە کە نی. سۆفی ئەولایە کیش هەبوو ئەویش هەر پیاویکی ساویلکە بوو. جارێک ئەم سۆفی ئەولایە لە مەلا سەعید ئەپرسی مامۆستا لە شەرعا درووستە پیاو چاوەنووقینتی بیر لە ژنیکی تر بکاتەووەو بچیتە لای ژنی خۆی؟

مەلاش ئەلێ: «نا بابە نابن درووست نییە؛ تۆ لە سپی خەلکی رەق کەیت و لە رەشی خۆتی خەی».

- ئینگلیز تازە ولاتی داگیر کردبوو «ئەمەین بەگی قامیش» ئەکرێ بە قائمقام لە چوارتا. خەبەریان دایە کەوا «حاکمی سیاسی» ئەچن بۆ ئەوێ و پێیان وت کە جارچی بخاتە ناو شاری چوارتاوە بۆ ئەوێ جار بدار ناو شار پاک و پوختە بکەنەووە.

ئەویش وتی جارچی بۆ چییە؟ ئەمن خۆم چیمە؟ هەر کردی بە کەرەکە یاو چوووە سەربانە کەو بانگەوازی کرد: «هۆ خەلکی چوارتا! سبەینتی حاکمی سیاسی ئینگلیز «تۆبلیۆت» ناو دیت بۆ ناو دێ. بە ئەمری حەمەدبەگی حاجی رەسوول بەگی مودیر مال گۆیلکۆلان بەستتەووە بەر مال و کۆلان پاک بکەنەووە. ئەوی نەیکا هەر بە ئەمری حەمەد بەگی لە دایەلی ئەکوتم. ئەمەین بەگ».

- پیاویکی ناو دار هەبوو لە سولەیمانی بڕایەکی هەبوو لە ئیش و کاری حوکومەتیا بوو دەستیان لە ئیش کیشابوووە. لە دەرەوێ سولەیمانی ناردبووی بۆ لای ئەم برا ناودارێ که پانزە دیناری بۆ بنێری بۆ ئەوێ پێی بگەریتەووە بۆ سولەیمانی. ئەویش ئەم تەلەگرافە ی بۆ ئەنێری:

مارا هرا هی؟ «المساله کیفیه خمسه عشر دینار بالبرید السلیمانیه بین مەسەلە چییە؟ کیفیتیم بۆ بەیان بکە».

- وه‌ستابه‌شیرمشیر گه‌لنی جار قسه‌ی خوش خوشی بۆ نه‌کردین، وه‌کوله‌شتی ترا وه‌ستابوو، له‌ناودانانیشا هه‌ر وه‌ستا بوو. روژیک باسی پیاویک کرا وتی: کابرا نه‌لنی پاله‌وانی حیزه.

- له‌و ئالانه‌کوپیک رپی نه‌که‌ویته‌مالی پورزایه‌کی و پنی نه‌لنی: «ئه‌رئ پورزا گیان ماشانو بوون؟» ئه‌ویش نه‌لنی: «ئه‌رئ وه‌للا پورزا گیان ماشانو زۆر بوو به‌لان خیر و لئ نه‌دی». کورپه‌ نه‌لنی بۆچی خیرولئ نه‌دی پورزا گیان؟ نه‌لنی: «وه‌للا پورزا گیان پاکن بۆ خۆ خواردن».

- «ئه‌ولا ساری» هه‌بوو خه‌لکی مرانه‌بوو. کابرایه‌کی به‌رکیوی لینی ئه‌پرسن مامه‌ئه‌ولا حال و ئه‌حوالت چۆنه‌ئیمسال؟ ئه‌ویش نه‌لنی: به‌قوربانی حومریت به‌له‌سایه‌ی پرچه‌که‌ی دایکنه‌وه‌ئیمسالیش بوومه‌وه‌به‌کویخا.

- کابرایه‌کی کورد شیخ بوو به‌میوانیان. ماره‌تییکی زۆری له‌گه‌ل نواند. پاش ئه‌وه‌ی که شیخ توزئ ماندووی هه‌سایه‌وه‌هه‌ستا چوو بۆ مزگه‌وت بۆ نوێژ. کابراکه‌چوووه‌زوروه‌وه‌سه‌یری کرد تانجیه‌کیان هه‌بوو، تانجیه‌که‌چوووه‌له‌شوینه‌که‌ی شیخ لینی که‌وتوووه. کابرا رووی تیکرد وتی: «ده‌هه‌سته‌هه‌سته‌به‌چۆ به‌واوه‌لاوه‌ئیزی قوروانی له‌وه‌سه‌ره‌وه‌دانیشتیگی».

- کابرایه‌ک له‌ئاواییه‌کا به‌لای مالیکا تیپه‌ری، سه‌گی ماله‌که‌هات په‌لاماری دا. ئه‌میش به‌ردیکی بۆ هه‌لگرت و بۆی هاویشت، دهم و ددانی سه‌گه‌که‌ی شکاند. کابرای خاوه‌ن سه‌گ کابرایتری کیش کردو چوو بۆ لای مه‌لا بۆ شکات. هه‌ر دووکیان له‌به‌ر دهم مه‌لادا راوه‌ستان و مه‌لا له‌کابرای به‌رداوێژی پرسی که‌چی نه‌لئیت؟ ئه‌ویش وتی: جه‌نابی مه‌لا تو ئیسته‌ئه‌گه‌ر سه‌گ بیت له‌بۆم بیت و قاچم بگرت چون‌ده‌ست ناده‌مه‌به‌رد و سی ددانت بشکینم. له‌خاوه‌ن سه‌گی پرسی تو ئه‌مجا چی نه‌لئیت؟ ئه‌ویش وتی: جه‌نابی مه‌لا ئیسته‌تو سه‌گ بیت و له‌به‌ر ده‌رگاوه‌که‌وتیبی به‌ردیکت به‌ناو ده‌میدا به‌دن سی ددانت بشکینن ئاخ‌ر چون‌بۆی ناچی؟

مەلاش کە ئەمەدی دی وتی سەگە کە گەورە بوو یا کچکە؟ کابرا وتی قوربان زۆر زل بوو، چوار هیندی جەنابت ئەبوو. مەلا وتی: «کەواتە من کچکەم جارێ ئەم شەرە بە من ناکرێ.»

- مەحمووی پیروەیس مستەفای خلک لە عەشیرەتی «یۆسۆجانی» جاف پیاویکی دانا و قسە نەستەق بوو. جارێک لە گەل بە گزادە یەکی «گەشکی» دا ئەکەونە دەمە قال. بە گزادە کە پیتی ئەلێ: ئەوە بۆج ئەلین ئیوێ کە ژن دینن کچ نییە؟ مەحموویش ئەلێ: بەلێ راست ئیژی. ئیژن بە گزادە یەک بیوێ ژنیکێ گەشکی هینا بوو بەلێ راست بوو کە نیشک بوو لە خۆشیانا دەمی برد بە لۆکە ی ماچ کرد. کە نیشکە کەش وتی: ئەویم ماچ مە کە ئەولاتر ماچ کە ئەگەر ئەو نەبوا یە ئەم کوزە بیفەرە وای بە پوختی نە ئەمە یەوێ بۆ تۆ». کابرای بە گزادە ئیتر تەف لە دەمی و شک ئەبن.

- «شا فەرەج» هەبوو لە عەشیرەتی وردە شاتری جاف بوو. بارێ گەنم ئەنیزی بۆ ئاشی «سەدی خەلیل» لەو گەرمیانه بیهارن. شەوی بارە گەنم ئەدزریت و خەبەر ئەدەن بە شا فەرەج. شا فەرەج ئەلێ: کەس دزی من نییە تەرخانی نەبن؛ ئا مەلا بانگ کەن. مەلا دیت ئەلێ مەلا ئا بنووسە بۆ حەمە حەسەنی رەیسێ تەرخانی. بنووسە: «حەمە حەسەن رەیسێ تەرخانی تکات لێ ئەکەم دیزە سووری خۆت مەهەسوو لە دیزە رەشی من. ئەگەر تۆ درنگەت لێوێ تیت من زرنگەم لێوێ تیت. سوێ وادەمان پشتی "وارگە دریزە" بیت نە یژی وە نامەردی هاتە سەرم خۆت و لەشکرت حارز بن یا بارە گەنمە کەم بۆ بنیرەوێ. شا فەرەجی شاتری».

حەمە حەسەنیش ئەم وەلامە ی بۆ ئەنووسیتەوێ: «سەر باشقە ی وردە شاتری شا فەرەجی لەرە چەلەکی تەرخانی! نووسیوتە دیزە سووری خۆت لە دیزە رەشی من مەهەسوو. برا من گەمە ی واکەم تۆ زرنگەت لێوێ تیت من خشەم لێوێ تیت تۆ هەسوونی من گوریسم وە خوام سپاردی. حەمە حەسەنی تەرخانی». لە گەل بارە گەنما ئەم وەلامە ی بۆ ئەنیریتەوێ.

- کابرایک هەبوو ناوی «یوسف شیروان» و لە عەشیرەتی «کەمالە یی» بوو. لە گەل چەند کەسیکی کەلاریدا بە کاروان ئەچن بۆ «قەسری شیرین». پێیان ئەلێ: «برا من سەرم لە

مامله و حساو ده‌رناچی، ئیوه چاوتان لیمه‌وه بیت. ئەگەر وانەکن له گەلتان ناییم بۆ شار». ئەلین باشه.

پیکه‌وه ئەچن تا ئەگەنه قەراخ قەسر. له‌وئ رینگه‌که ئەبێ به دوو رییانه‌وه یه‌کێ له‌و رینگایانه به لای ماله خراپه‌کانا ئەروا یوسف به‌و رینگایه‌دا ئەبه‌ن.

یه‌کێ له ئافره‌ته‌کان له ناو کۆلانه‌کانا چاوی به یوسف ئەکه‌وئ، یوسفیش تۆزێ جوانکه‌له ئەبێ. بانگی ئەکا ئەلێ کۆره کۆره پیوول باره به‌و کوس بکه.

یوسفیش پێی ئەلێ: «دایکم پاره‌م نییه هەر ئەوه‌نده‌م هاوردگه به‌ش مامله‌که‌ی خۆم ئەکا». ژنه‌که‌ش ئەلێ: «بچو قیوون بده پیوول باره به‌و کوس بکه». یوسف ئەلێ: «دایکم به خوا ئەم ئاتەل واتەله به من ناکرێ بچم قنگ بده‌م و پاره بی‌رم بیده‌م وه کوزه بۆگه‌نه‌ی تۆ. بچووهر پیته‌وه وه‌ریشی باوک خۆت و کوزی داقلیشیاگته‌وه».

- ئەم شیعرا‌نه له «حه‌سه‌ن که‌نوش» شاعری نه‌خوینده‌واری جافان ئەگێرنه‌وه له سه‌ر شیوه‌ی غه‌یری جافی.

جه به‌یانه‌وه جه به‌یانه‌وه خالی دیم وه به‌ین دوو به‌یانه‌وه
چۆن نه‌جم مه‌دروشۆ وه به‌یانه‌وه حه‌کا‌کان ده‌ور گشت به‌یانه‌وه
کێ دیه‌ن مه‌غرب وه به‌یانه‌وه تا حه‌سه‌ن وه خاک سه‌ر مه‌یانه‌وه
هه‌ر هام وه حه‌سه‌رت ئەو به‌یانه‌وه

- سالیکی له به‌غدا به‌ند و باویک دا‌که‌وتبوو به‌ زمانی به‌غدایی ئەیانوت: «کورد و عرب فرد حزام» و مه‌به‌ستیان ئەوه بوو که کورد و عه‌ره‌ب بوون به‌ یه‌ک و قۆلیان کردووه به‌ قۆلی یه‌کا‌و وه‌کو بلیت یه‌ک پشتین و یه‌ک به‌رگه‌یان هه‌یه؛ واته هه‌ر دوو گیانیان هه‌یه و له یه‌ک به‌رگدان.

کوردیکی «باوه‌جانی» له‌و سه‌رده‌مه‌دا به‌ جل و به‌رگی کوردییه‌وه پێی ئەکه‌وێته به‌غدا. یه‌کێ له‌ گیرفان بره‌کان ئەچێ باوه‌ش ئەکا به‌ ملیا و قۆل ئەکا به‌ قۆلیا و ماچی ئەکاته‌وه‌و پێی ئەلێ: «کاکه تۆ له‌ کن من به‌ره من و تۆ یه‌ک حزام کورد عه‌ره‌ب دوو برا خوش شیردایک یه‌ک تۆ له‌ من به‌ره».

به‌م قسه‌ خو‌شانه‌ ئه‌یخافلینی و پاشان کابرای باوه‌جانی ۲۷۷۵۰ دیناری پێ ئەبێ لێی

ئەدزێ و بۆی ده‌رته‌چێ.

کاتێ کابراکه پیتی ئەزانێ پاره‌که‌ی نهماوه تێئەگا کابرای عەرەبه‌که‌ی لێ دزیوه. هه‌یچی بۆ نهمابووه‌وه ئه‌یوت: «ئە‌ی بکه‌م وه قنگ دایک خۆت و کوردو عەرەب دوو برا خۆشته‌وه! باوه حیزه وه زوانه بێ فەرەیه‌وه هات وه لامه‌وه ئه‌یوت تو له کن من به‌ره که چی له ژیر یه‌ک پشتینه‌وه پاره‌که‌ی دزیم. ئە‌ی بکه‌م وه قنگ دایکته‌وه بۆ خۆت و دوو برا خۆشته‌وه! ده‌ویت باوکه‌ی خوا نه‌ناسه ئە‌ی بکه‌م وه قنگ ئە‌م براه‌تیه‌وه».

- وه‌ستا به‌شیری زانا جارێک له‌گه‌ل دۆستیکێ هاوڕییی په‌نجا سالی خۆیدا دانیه «کاله‌ک» ئە‌بێ ئە‌یه‌وی پیکه‌وه بیه‌خۆن؛ دینی ئە‌یکا به‌ چوار که‌رته‌وه خۆی ئە‌نیشیته‌ سه‌ری سێ که‌رتی ئە‌خوا و که‌رتیکیشی ئە‌دا به‌ هاوڕیکه‌ی.

یه‌کێک له‌وی ئە‌بێ ئە‌لێ چۆن به‌شکردن وا ئە‌بێ؟ به‌شکردن ئە‌وه‌یه بیکه‌ی به‌ دوو که‌رته‌وه له‌ گه‌لیا. ئە‌لێ کردوومه به‌ دوو که‌رتی ته‌واوه‌وه. ئە‌لێ چۆن؟ ئە‌لێ: «ئە‌و کوزه بخوات و سێ کوزه‌که‌ی تریش بکړینته‌وه. ئە‌وه وه‌کو یه‌کمان لێ دیته‌وه».

- کابرایه‌ک کورپیکێ هه‌بوو فیری «سه‌گه‌وانی» ئە‌کرد. کورپه‌که‌ش هه‌ر فیر نه‌ئە‌بوو. جا باوکه‌که‌ی هه‌ره‌سه‌ی لێ ئە‌کرد ئه‌یوت: «هه‌تیوو فیر ئە‌بێ فیر بیه‌ فیر نابێ ئە‌تخه‌مه حوجره‌ی فه‌قیبانه‌وه. نامه‌وی به‌و ده‌رده‌ بتلیته‌وه».

- فه‌تاحی شه‌نبه هه‌بوو پیاوی شیخ ره‌ئووفی تاله‌بانی بوو. رۆژیک شیخ فه‌تاحی تاله‌بانی ئە‌چی بۆ مالی شیخ ره‌ئووف و له‌ دیواخانا دانه‌نیشن. زۆر تینووی ئە‌بێ به‌ فه‌تاح ئە‌لێ: فه‌تاح ئە‌گه‌ر تینوم بێ چیم بۆ دینی؟ ئە‌لێ ئاو خۆریه‌ک ئاوت بۆ دینم. ئە‌لێ ئە‌گه‌ر تیرم نه‌خوارده‌وه؟ ئە‌لێ ئاو خۆریه‌کی تر له‌ سه‌تله‌که‌ بۆ دینم. ئە‌لێ ئە‌گه‌ر تیرم نه‌خوارده‌وه؟ ئە‌لێ ئاو خۆریه‌کی تر. ئە‌لێ: دیسان ئە‌گه‌ر تیرم نه‌خوارده‌وه؟ ئە‌لێ: سه‌تله‌که‌ت بۆ دینم له‌ به‌ر ده‌متا دای ئە‌نیم. ئە‌لێ ئە‌گه‌ر به‌وه‌ش هه‌ر تیرم نه‌خوارده‌وه؟ ئە‌لێ: «ئە‌مجا ئە‌تبه‌مه سه‌ر چه‌وزه‌که‌و دوو فیکه‌ت بۆ ئە‌که‌م». ئە‌ویش ئە‌لێ: ئە‌مه هه‌قی خۆیه‌تی.

- له‌و سه‌ره پیاویک هه‌بوو «شیخ عه‌لیه‌که‌ره» یان بێ ئە‌وت. پیاویکی له‌ خوا ترس و نوێزو رۆزو قایم بوو. گوێشی زۆر گران بوو؛ تا پیاو نه‌یقیراندایه‌ گوێی له‌ هه‌یج نه‌ئە‌بوو. ئیتر نیشی خوايه‌ ژان و بایه‌کیش له‌ سکيا هه‌بوو ده‌ستتویژی زۆر بۆ رانه‌ئە‌گیرا. به‌لام به‌وه

راهاتیوو که بای لئی ئه‌بووه و هه‌بووه خۆی پیننه‌زانی ئه‌مه بای لئی بووه‌ته‌وه، هه‌له‌سه‌ستا ده‌ستتوێژی ئه‌شۆرده‌وه. ئه‌وه‌نده هه‌بوو ئه‌وه‌ر بایه‌کی لئی بیوايه‌ته‌وه له‌ به‌ر گۆی گرانیه‌که‌ی - بلامانی - به‌ بای بێ ده‌نگی ئه‌زانی. له‌گه‌ل ئه‌وه‌دا له‌ به‌ر به‌هیزی ژان و بایه‌که‌ ناشوگری نه‌بێ قه‌ت ئه‌و بایه‌ی که خۆی وای ئه‌زانی لێوه نه‌هاتیوو.

ئهم شیخ حه‌مه‌عه‌لیه‌ پیاویکی هه‌بوو «سۆفی عه‌ولا»ی ناو بوو. ئهم سۆفی عه‌ولا یه‌ ئه‌وه‌نده له‌ دیواخانا گویی له‌و ورده به‌زمه بوو بوو که شیخ به‌شتیکی تری تی ئه‌گه‌یشت، گه‌یشته جهرگی پینی وت: «یا شیخ رۆحم وه فیدات بئی! ئه‌وی تو به "تس"ی تی ئه‌گه‌ی "تره" با بیت بیژم».

- کاربایه‌کی کورد له «قزرابات» حه‌مه‌شه‌ریفی ناو بوو مه‌عمووری ته‌ل بوو. دو ژنی هه‌بوو یه‌کێکی تورکمان یه‌کێکی کوردمان. (تورکمان و کوردمان و زهره‌تورک و زهره‌کورد).

ئهم ژنانه له‌گه‌ل حه‌مه‌شه‌ریفا هه‌تا بلیت خراب بوون و به‌ هیج جور قسه‌یان نه‌ئکرد، سه‌ر باری ئه‌وه‌ش دریفی یان له‌ جینیوو فه‌زبعه‌تیش هه‌ر نه‌ئکرد. رۆژیک حه‌مه‌شه‌ریف له‌ قرچه‌ی ته‌مووزا ئه‌چنی بو ته‌ل چاک کردن. پانزه رۆژی بێ ئه‌چنی، هیلاک و ماندو و مردوو ئه‌گه‌رپه‌ته‌وه. ژنه‌کانی هیج گویی ناده‌نی، به‌ تابه‌تی ئهم جاره ژنه‌کانیش قسه ئه‌که‌ن به‌ یه‌ک که به‌ ته‌واوی گویی نه‌ده‌نی و به‌لکوو ماله‌که‌ی بێ به‌ جی بیلن.

حه‌مه‌شه‌ریف که ئه‌زانی ئهم ژنانه وای له‌گه‌ل ئه‌که‌ن، ئه‌ویش هیج خۆی تیک نادا به‌ هه‌ر جور بیت ئه‌و شه‌وه رۆژ ئه‌کاته‌وه. به‌یانی زوو شه‌ربه‌ شریک که شه‌وی له‌ ته‌نیشته‌ خۆیه‌وه داینا بوو پری بوو له‌ ئاو هه‌له‌سه‌ستی شه‌ربه‌ ئاوه‌که‌ ئه‌کا به‌ سه‌ر خۆیا و ئه‌لئ: «نیه‌تمه‌ له‌ش پیسی خۆم ده‌رئه‌که‌م».

ژنه‌کان چاویان له‌م کاره‌ساته‌ نه‌بێ هه‌ر یه‌که‌یان له‌ دلئ خۆیا ئه‌که‌وته‌ قینه‌وه له‌ویکه‌یان. ئه‌و ئه‌لئ: ئه‌وه‌ پیاوه‌که‌ له‌گه‌ل ئه‌وا ئیشی کردوووه ئه‌ویکه‌شیان ئه‌لئ له‌گه‌ل ئه‌ویکه‌یا نا.

له‌ سه‌ر ئه‌مه‌ ئه‌گیرینه‌ یه‌ک و به‌ر ئه‌بنه‌ جینیودان به‌ یه‌ک و هه‌ج قسه‌یه‌کی ناشیرین هه‌یه‌ به‌ یه‌کی ئه‌لئ. ئه‌و به‌و ئه‌لئ تو ده‌ستی منت کرد به‌ زاخا هه‌ی واوالئ کراو که‌چی تو خۆت چویت له‌گه‌لی دروست بوویت. ئه‌ویش هه‌روا ئه‌لئ به‌و له‌ سه‌ر ئه‌مه‌ ئه‌نیشنه‌ مل یه‌ک و سه‌ر و گۆیلاکی یه‌ک ئه‌کوئن.

حەمەشەریفیش لە دوورەووە سەیریان ئەکا و هیچ دەنگ ناکا، ئیتر لە دواى ئەم کارەساتە هەر وەخت حەمەشەریف دەر ئەکەوت هەر یەکە لە ژنەکانی بە جیا خزمەتیان ئەکرد و هەر کامەیان بە جۆریکی تاییه‌تی ئەبەویست خۆی بباتە پیشەووە.

- دوو کابرا لەو سەرە گایەکیان دزیبوو دابوویانە پیش و بە بەر ماله گۆرانیکا تی ئەپەرن. کابرای خاوەن مال تینگەپشت کە ئەم زەلامانە ئەم گایەیان دزیووە؛ ئەویش کردی بە تیلایوێکا و دەرپەری و کەوتە تەکیان بە تیلایوێکا ئەیدا لە گاکو تێی ئەخوێ و ئەبیوت: «وەحە گای هەموومان». کابراکانیش لە ترسی ئاشکرا بوون نەیانئەویرا دەنگ بەکن؛ هەر ئەیانوت: «ئەمە چییە ئیتری شەملى شەری لیمان پەیدا بوگی؟ کەى گای هەموومانە؟» ئەویش ئەبیوت: «برا دەنگ مەکن سەرمايه‌کەمان بە قەدر یەکە». هەر لە گایەکەشى ئەخوێ و ئەبیوت وەحە گای هەموومان.

- کابرایەکی ئەو بناری خۆشناوە ژنیکی هینابوو خوا وای بۆ هینا بوو کە هەر چەندە خەریک بوو نەبوو بە زاوا؛ لەم روووەو زۆر پەرۆش بوو. رۆژیک هەروا کز و داماو بە رینگەدا ئەرۆپشت کەوتبوو ناو دەریایەکی داماوێووە. پیاویک هەبوو «مستۆ»ی ناو بوو دوستی کابرای بناری خۆشناو بوو، سەیری کرد واکزو داماوێ لێی پرسى بۆج و اعاجزی؟ وتی: «برا لۆ اعاجز نەبم؟ واژنیکم هینایە هەر چەندە دەکەم لۆم نایێ بە ژن و نابم بە زاوا». مستۆیش ئەلێ ئەى لە منت نەکەوێ لە کوێیە؟ ئەو تۆ زوو بۆج دەنگت نەکرد؟ جا برا بە کەلکی رۆژیکی وانهیه ئیتر بۆجی چاکە؟ ئادەى برۆ پیشانم دە ئەو واوا لێ هاتوووە بزائم چۆن نایەلێ و ماتۆی تووشى ئەم دەردى سەریه‌ کردوو. ئادەى خێراکە با برۆین. کابرا زۆر بەمە دلێ خۆش بوو، وتی: ئەى لە حەمرى منت کەوێ ئەو تە دە با بچین. پیش مستۆ کەوت و چوون بۆ ماله‌ووە. مستۆیش هەر ئەلێ ئەو ئەو واوا لێ کراو لە کوێیە؟ کە چوونە ماله‌ووە چوونە بەر زوورەکە کە بووکی لێیە کابرا وتی: هۆ و تە مستۆیش بە توورەیی و بە گفە گفیکەووە لێی چوووە پیشەووە و کابراش لە پشت دەرگاگەووە سەیر ئەکا. کە هەر چوووە پیشەووە دەریکەى داکنەد و -بلامانى- بووکی کرد بە ژن. لەو کاتەدا بووکی بایەکی لێ بەر بوووە کابرای پشت دەرگا وتی: «ئەو دەردت بێ چما ئەویش منم ئا بزانه کووت دەترینی». هەر چەندە پێم دەگۆتى لۆم راوہسته هەر گارتەت پێدەهات هەنووکە ئەو ئاوهات دەترینی دە بخۆ لۆ خۆت».

- به‌زمی به‌ینی بووک و خه‌سوو بلویریش ئە یگپرتەوه. بووک و خه‌سوویه‌ک ده‌رده
دل له یه‌ک ئە‌که‌ن به‌م جووره به‌ سه‌رو بالای یه‌کا هه‌له‌ده‌ن خه‌سوو به‌ بالای بووک‌که‌یا
ئە‌لنی:

کورته و خر و تر زله	فیرنه گوله‌ی ناو زه‌له
باریک و گپروو چاو زه‌قه	ده‌م تیکله‌یه‌و که‌لله ره‌قه
گزن، دژووی مه‌یموون ره‌نگه	منگن، چلمن، کر کر ده‌نگه
ئاش و شیوی په‌لووله‌یه	پیشه‌و کاری چه‌مۆله‌یه
ئه‌قلی وردی کلاشه ئە‌کا	هیچ نه‌زانه‌و گاشه ئە‌کا
ناقه کوره‌که‌م بی‌هاوسه‌ره	مایه‌ی ده‌ستی ده‌ردی سه‌ره
ئه‌مجا بووکی ئە‌لنی:	
پیرۆزنیکه رموزن	له ناو مالایه گووزن
ئه‌سووتینی وه‌ک پنگر	درکی قسه‌ی وه‌ک کنگر
پتوه ئە‌دا وه‌ک دوو پشک	له بنه بره وه‌کوو مشک
زیت ئە‌بیتنو وه‌ک قومومه	ئه‌سووریتۆ وه‌کوو شه‌مشه‌مه
ئه‌شینینی وه‌کوو هار	ئه‌کیفینی وه‌کوو مار
باسی خه‌سوو درپۆه	بووکی هه‌زار تیا گپۆه

- ئە‌حمه‌داغای که‌رکوکیزاده خانوویه‌کی هه‌بوو له به‌غدا دا‌بووی به‌ ژنیک به‌ کری. له
پاش ماوه‌یه‌ک ژنه داوای لێ کردبوو بۆریه‌ی ئاوه‌که‌ی بۆ چاک بکاته‌وه، ئە‌ویش بۆی چاک
کردبوو‌وه و یستییوی تیگه‌به‌نی که‌ وه‌کوه ئە‌و ئە‌یلنی بۆی چاک کردۆته‌وه، به‌م جووره پنی
ئە‌لنی: «نظناها و کیف ما ترید خشناها».

- دوو کابرا به‌لای رانه مه‌رپکا ئە‌رۆن، یه‌کیکیان ئە‌لنی ئیسته من به‌ قه‌رانیک به‌رانییک
له‌م شوانه ئە‌ستینم. کابرای هاوڕێ ئە‌لنی چۆن؟ ئە‌لنی چاوم لێ که.
ئە‌چی به‌لای شوانه‌که‌وه ئە‌لنی: کاکه‌ی شوان! ئا ئە‌وه قه‌رانیک و گیسکه له‌رێکم
به‌ه‌ری. ئە‌ویش ئە‌یداتی و لێ وه‌رته‌گری. ئە‌لنی: کاکه شوان: قه‌رانه‌که‌و گیسکه‌که‌ بۆ خۆت
به‌رخیکم به‌ه‌ری. ئە‌یداتی و لێ وه‌رته‌گری. ئە‌مجا ئە‌لنی: کاکه شوان قه‌رانه‌که‌و گیسکه‌که‌و

بدرخه که بۆ خۆت و بزنیکم بدهری. ئهیداتی و لی وهرنهگری. ئه مجاره ئهلی: کاکه شوان
قهرانه کهو گیسکه کهو بدرخه کهو بزنه که بۆ خۆت مه پیکم بدهری؛ ئهیداتی. پاشان ئهلی:
کاکه شوان قهرانه کهو گیسکه کهو بدرخه کهو بزنه کهو مه پره که بۆ خۆت بهرانیکم بدهری.
ئهیداتی، لی وهرنهگری و دیته وه.

- «ئهحهی ناسر» هه بوو، یه کئی بوو له گوینده به ناوبانگه کانی سولهیمانی. ئهم ئهحهی
ناسره ههر له زووه وه له لای ئهحمه دبهگی مهحموو پاشا بوو، روژگاریکی زوریان پیکه وه
رابواردبوو؛ بهلام هه موو خهلات و بهراتیکی له لایهن ئهحمه د بهگه وه ههر ئا فه رین بوو و
هیچیتر.

ئهحهی ناسریش رووت و قووت و په ریشان له مه به تهواوی وه رهز بوو بوو. روژیک
ئهچیته بازاری هه له بجه وه و ئهچیته سه ر دوکانی پارچه فرۆشیک دهسته جلنکی زور نایابی
یین ئه پینچینته وه و ئهیداته بن دهستی و برای خاوهن دووکان چاوه ری پاره کهی ئهکا. ئه میش
دهست ئهکا به گیرفانیا و دهستی دهردینته وه و دریزی ئهکا بۆ کابرای دوکاندار. کابراش
دهست رانه کیشی پینچ ئا فه رین ئهزمیرته دهستی. کابرا واقعی و ئه مینئ ئهلی ئه مه چیه؟
ئهلی برا ئه وه چه ند زه مانه له لای ئهحمه د بهگم له ئا فه رین زیاتر هیچم وه رنه گرتوه؛ بۆم
دهرکه وتوه پاره له لای ئه و ئا فه رینه ئه و ا منیش هیتاومه خه رچی ئه کم. ئه گه ر ئه زانی
ناچی بچۆ بۆ لای ئهحمه د بهگ.

- کابرایهک له سولهیمانی گایهک ئه کړئ بۆ قوربانی. کورنیک ئه بئین گاکه ئه دا به
کورپه کهی بیباته وه بۆ ماله وه. کورپه گا ئه داته پینش، سه ر ئه کا له بهر گه ری و له ری ناروا به
رینگه دا ئه لی: «ته ماشای ئه قلی باوکم که ئه م گایه له سه ر ئه م رینگه پان و فراوانه دا ناچی به
رینگادا، ئیسته له سه ر ئه و پرده سراته باریک و ته نگه به رده دا چون ئه روا به رینگه دا؟ ئه مه
ئه لی و گاکه به رده لا ئه کا و خۆی ئه گه ریته وه.

- مه لامحه مدهی ئه و پیه نگی هه بوو پیاویکی وه ها بوو ئه وهی پینان بوتایه دنیا و
دنیا داری توخنی ئه ئه که وت؛ ته نانه ت چوار پینچ منالی ورده له ی هه بوو دا ئما رووت و
قووت و په ریشان بوون، ئه میش هه ر به دلایا نه ئه هات. خواردی هه ره خو شیان ئه گه ر بیوایه
له په ساوه ر بوو ئه گه ر نه شبوایه هیچ.

سەیدعەبدولحەکیمی خانەقی لێی ئەپرسی: مامۆستا ئارەزووی هەرە بەرزت لە دنیادا چیه؟ ئەویش ئەلێ: «تۆزێ تووتن سەبیلێک و کەمەکی پووشوو». سەیدیش ئەلێ ئەمە چۆن ئارەزوویە کە؟ پێی ئەلێ: «کۆری خۆم لەمە زیاتر بەش ناکا».

مەبەستی ئەوە ئەبێ کە دل و مێشک بۆ کارو باری دنیا ناتوانی لەوە زیاتر ئەرک هەلبگرێ.

- لە بەغدا کابرایەکی تورکمان ئەچیتە لای وەستا بەشیری خۆمان داوای زەرفی لێ ئەکا. ئەویش زەرفێکی ئەداتێ. کابرا ئەلێ: «دەها بیوک». زەرفێکی تری ئەداتی دیسان کابرا ئەلێ: «بابم دەها بیوک». وەستا بەشیریش ئەلێ: «باوکم بیوک بیوکی چیت لێ داناوم. تۆ زەرفت بۆ ئەوە ئەوێ کاغەزی تیخە یان جۆی تیکە».

- ئافەرەتێک لەو بەرکێوە بێوەژن کەوتبوو. کۆریکی منالێ هەبوو -بلامانی- کابرایەک بە ژنە کە فێر بووبوو، منالە کە تازە فامی کردبوو و نەکردبوو منالان لە ناو کۆلانا پێیان ئەوت کە حەمدەئێ بە دایکت فێر بوو. ئەویش ئەهاتەو لە دایکی ئەپرسی کە شتی وا هەیە. دایکیشی ئەبوت رۆلە درۆیە شتی وا ئەگەر هەشبی بە تەمای خوا، خوا هەقت ئەستێنی.

کۆرە کە گەورە بوو قەسە ی لە خەلکوخوا هەر ئەبیست. رۆژێک ئەچن بۆ دار کردن. دایکی بە لایە کداو حەمدەئێ زرتەبۆزیش بە لایە کدا.

حەمدەئێچیتە سەر تاشە بەردێک؛ بەردێک کە بنی هەزار بە هەزاره، داریک لەوێ ئەبێ بە تەور ئەبیرێتەو. کۆرەش ئەلێ هەلم لەمە چاکتر بۆ ئێ ناکەوێ. ئەچێ لە پشتهو پالێکی پێو ئەنێ و هەپروون بە هەپروون ئەبێ و ئیتر ئەگەرێتەو.

دەنگ بلاو ئەبیتەو کە حەمدەئێ لە داران کەوتۆتە خوارەو و ملی شکاوه و مردوو. ئەمجا دایکە کە بە کۆرە کە ی ئەلێ: «ئا رۆلە نەموت ئەگەر شتە کە واش بیت خوا هەقت ئەستێنی؟»

کۆرەش ئەلێ: ئە ی قور بە سەر عەقڵت! بە خوا ئەگەر بە تەمای خوا بوایه تا بیست سالی کەش هەر ئەیگایت.

- لهو بهرکټوه کورپک دایکټکی تهرپیری بیوه‌ژنی هه‌بوو؛ به ئه‌مری شهرع دایکه‌که‌ی دا به‌شوو. دایکه‌ش له خوشیا پی به عه‌رز نه‌ئه‌که‌وت. کابرای زاوا پاره‌ی نارد بو مالی بووکئی که جیازی بووکینی بو بکرن. ژنه وتی: کورم من خوم ئه‌چم بو شار به دلی خوم جیاز نه‌کرم. کوره‌ش وتی باشه.

باش ئه‌وه که بووکئی به‌رئ که‌وت بو شار، کوره‌که وتی به خوا دایه منیش دیم خویمان نه‌ماوه باره خویبه‌کیش نه‌کرم ئه‌بهینمه‌وه. دایکه وتی باشه کورم. بټکه‌وه به‌رئ که‌وتن و چوون بو شار ئه‌و جیازی خوی کپی و ئه‌میش باره خویی خوی کپیو نای له گویدرټرټیک و گه‌رانه‌وه.

رووباریک له سهر رټگه‌یانا هه‌بوو گویدرټرټه‌که نه‌یئه‌دا له ئاوه‌که. بووکئی شتومه‌کانی خوی دا به کولیا و پټش که‌وت بو ئه‌وه گویدرټرټه‌که به شوین ئه‌وا پروا. بووکئی قیته قیت له پټشه‌وه ئه‌رؤیشت هه‌وا هه‌لی گرتبوو به‌رپوه له ناوه راستی ئاوه‌که که‌ره‌که‌مانی کرد و نه‌رؤیشت. بووکئی ناگای لی نه‌بوو له‌و به‌ر ئاوه‌که بانگی ئه‌کرد له کوره‌که‌ی کورم تیخوره‌ با بیت؛ به‌لام که‌رمانی گرتبوو نه‌رؤیشت و له ناوه راستی ئاوه‌که‌دا خوی دا به زه‌ویا و خویکه به ته‌واوی تاویابه‌وه.

ئه‌مجا له‌و به‌ر ئاوه‌که‌وه بانگی ئه‌کرد کورم خیری تیایه قه‌ینا‌کا گویدرټرټه‌که بټنه‌وه ره‌وه. کوره‌ش وتی: «دایه‌ خیری چی تیایه؟ خیری قوزی توی تیایه ئه‌گه‌ینا که خویکه رؤیشت ئیتر خیری چی تیایه».

- مه‌لا‌ئه‌وره‌حمانی چه‌رمه‌له هه‌بوو، پیاویک لینی ئه‌پرسی: ئه‌رئ مامؤستا راسته‌ پیاو ئه‌توانی جن بیینی؟

ئه‌ویش ئه‌لی: «به‌لنی راسته‌ پیاو بیینی می‌شکی می‌شوله‌و هیلکه‌ی می‌رووله جوان جوان بټکه‌وه بکوتن به کلچټوکی لوولاقی فیل بیهیننی به چاویا جن ئه‌بیینی».

- کابرایه‌کی کرمانج له‌و بناری دزه‌بیه سی به گایی ئه‌کا^۴. ئه‌و گایه که له به‌یانیه‌وه تا نیوه‌رؤ جووتی پټکردوه له نیوه‌رؤ به دواوه ئه‌وه به‌ره‌لا ئه‌کا و تاکه‌که‌ی تر دټنیت که تا ئه‌و وه‌خته‌هه‌سابووه‌وه ئه‌و ئه‌خاته پال ئه‌م لنگه.

جا ئەم کاربایه له باتنی یه‌کنی له گاگان که‌ریکی هه‌بوو، سێ به‌ گاییه‌که‌ی به‌ که‌ره‌که‌ ئە‌کرد. له‌وه‌خته‌دا که‌ به‌ستبووی و جووتنی ئە‌کرد، ئە‌مێن ئا‌غا هه‌بوو له‌گه‌ل چه‌ند خزمه‌تکاریکیا به‌ویدا تێته‌په‌رن. که‌ سه‌یر ئە‌کا ئە‌م کاربایه به‌ لنگه‌ گایه‌ک و گویدرێژیک جووت ئە‌کا پێی ئە‌لێ: «خاله بریا لنگه‌که‌ی تریشت گا بایه». کارباش ئە‌لێ: «ئا‌غهم گایه هۆ له‌وێ». په‌نجه بۆ گا هه‌ساوه‌که‌ درێژ ئە‌کا.

خزمه‌تکاره‌کان ئە‌یانه‌وێ توو‌ره‌ بێن ئە‌مێن ئا‌غاش ئە‌لێ: «ده‌ستی لێ مه‌ده‌ن ئە‌گه‌ینا ئە‌نگۆش ده‌گیت».

- کاربایه‌کی که‌له‌و‌ر له‌و موکریانه‌ مه‌ر و مالا‌تیکی زۆری هه‌بوو. له‌ زستانا هه‌ج تفاقێکی بۆ خه‌ستبوون پێی دابوون به‌و نیازه‌ که‌ سه‌ره‌تای به‌هار هاتوووه‌ و ئیتر مالات ده‌رئه‌چی؛ که‌چی له‌ ناکاو به‌ بیست شه‌و دوا‌ی نه‌و‌رۆژ به‌فریکی تی ئە‌کا ماله‌و مال نا‌کری. کابرا سه‌ر به‌رز ئە‌کاته‌وه‌ بۆ ئاسمان و ئە‌لێ: «بلیم چی و چیت بێ بلیم. ئە‌و ئیشانه‌ی تو ئە‌یکه‌ی ئە‌گه‌ر من بم‌کردنایه‌ ئیسته‌ هه‌و زه‌مان بوو ریشیان تاشیووم له‌ "چه‌خه‌تو" یش ک‌ردبوومیان به‌و دیوا».

- له‌ سالی غه‌زا، غه‌زای عروسه‌که‌ی پێشوا سالی سا‌بلاخ له‌ موکریان، حاجی مه‌لا عه‌بدو‌للایک هه‌بوو مه‌لای گونده‌که‌ی بوو. ئە‌چینه‌ بێن ده‌سته‌یه‌وه‌ پنی ئە‌لێ: ئە‌مه‌ غه‌زایه‌و بۆ دینی ئیسلامه‌. هه‌رکه‌ به‌چیت بۆ ئە‌و غه‌زایه‌ ئە‌گه‌ر بکوژییت شه‌هیده‌و هه‌و حۆری له‌ به‌هه‌شتا ئە‌ده‌نی. ئە‌گه‌ر خۆ نه‌شکو‌ژری ئە‌وا ئە‌بێ به‌ «غازی» و مال و تالانیکی زۆریشی ده‌ست ئە‌که‌وێ.

به‌م قسانه‌ سالار هه‌له‌ته‌خریتی بۆ غه‌زا له‌گه‌ل چه‌ند سواریکا ئە‌یان تیری ئە‌چن. ئە‌و سه‌رگه‌رم ئە‌بێ و عروس زۆر خراب ده‌وریان ئە‌ده‌ن. جا سالار له‌و ئاب‌لۆقه‌دانه‌دا ئە‌یوت: «خوایه‌ تو ئە‌مجاره‌ش شه‌هیدم مه‌که‌ تا ده‌ستم ئە‌گاته‌وه‌ به‌ ده‌ستی حاجی مه‌لا عه‌بدو‌للا بزانه‌م ئە‌گه‌ر غه‌زا وا شتی سووک و ئاسانه‌ خۆی بۆچی نه‌هات و وا به‌مجۆره‌ ملی ئیمه‌ی پێوه‌ ک‌رد».

- لهو ولاتی «سویسنایه تی» یه دا کابرایه کی سویسنی ئه بن بۆ لای مهلا بۆ ئه وه ژنی
لنی ماره کا. مهلا هندی شتی فیر ئه کا و پاشان ئه پرسی: ئه ری کاکه برا مه زه ب چهنده؟
ئهلنی: قوربان چواره. مهلا پنی ئهلنی: عامفهریم، چی و چین؟
ئهلنی: «قوربان، مهلکه ری، به راجی، باسکی کوله سه ی، دۆلی قازانی». مهلا ئهلنی به
راستی باشی ئه زانی و مه زه ب زانین هدر ئه بی وای.
ئهم چوار ناوه ناوی چوار شوین و به راون له و ولاته.

- «گوله» گوندیکه له و ولاتی سویسنایه تی. مزگه وتی لیبه مزگه وته که مجه وریکی
هه بوو باپیری ناو بوو. ئیواره ی زستانه و خه لکی دی له مزگه وت کۆ بوونه ته وه ههر یه که
داوای شتیکی له باپیر ئه کرد. یه کئی ئه بیوت ئاوم بۆ بینه، یه کئی ئه بیوت دار بخه ره
ئاگردانه که وه. یه کئی ئه بیوت که وشه کانم هه لگره، یه کئی ئه بیوت به ره که وا راخه؛ به کورتی
ههر یه که قسه یه کی ئه کرد. ئه ویش هه ستا و به ریبه ناو محرابه که وه تی: «ههر سی ته لاقی
ئهو باپیره که وتبئی قسه نه که ن به یه ک، به گوی که سوو ناکه م».

- دی «سی گرتکان» هه یه له ولاتی «کویه». ئه مانه زۆرتر شیوه ی قسه کردنه که یان
ئه چیته وه سهر «هه مه وه ن». کابرایه کی خۆشناو بۆ ترئی فرۆشتن پنی ئه که ویته ئه وی. سه یر
ئه کا چهنه د پیاویکی خه لکی گونده که له سه ربانیک دانیشتون و قسه ئه که ن. ئه میش
هه رچهنده گویی بۆ قوت ئه کاته وه به هه یچ جور له قسه کانیا ن تی ناگا. روویان تی ئه کاو
ئهلنی: «ئم، ئم، ما ئه نگۆو به شه ویش لنی کوو ده گهن؟»

- ژن و میزدیک سی کوری منالیا ن ئه بی. یه کیکیا ن ههر زۆر منال ئه بی له هه یچ
تیناگا. شه وی خه به ری ئه بیته وه سه یر ئه کا باوکی وا به سه ر دایکیه وه، لای وا ئه بی که ئه مه
باوکی دایکی ئه خنکینن. ده ست به برا ناو نجه که یه وه ئه ژه نی و خه به ری ئه کاته وه؛ به
شله زانیک منالیه وه پنی ئهلنی باوکه م دایکه م ئه خنکینن.

ئهو برایه تینه گا چ باسه، پنی ئهلنی: «بنوو من ئه زانم چی ئه که ن». کوره مناله که له مه
هه یچ تیناگا، برا گه وره که ی خه به ر ئه کاته وه وه ئهلنی ئه ویش دیسان گه وره تره تی ئه گا له
کاره سات، ئه ویش پنی ئهلنی: «بنوو، بنوو خۆی ئه زانی چی ئه کا».

کوره مناله که زیره ک وشه پتان ئه بێ، ئه مېش ئه مجا تێ ئه گا که مه سه له چیه ئه لێ: «به من ئه زانم و به خۆی ئه زانی باوکمتان کرد به که له گای دایکم، که واته ئه مه زه ماوه نده». هه له ئه ستی و ده ست ئه کا به هه لپه رین. براکانی تریش به م ئیشه ی ئه م ده ست ئه که ن به پیکه نین و ئه بێ به هه را. باوک و دایکی قور به سه ر ئیشیان لێ تیک ئه چی و ئه مجا ئه وان خۆیان ئه که ن به نوستوو.

- جاریک دوو کابرای «زیار» ی له و ولاته دا له چۆلنیکا تووشی جووله که به کی چه رچی ئه بن، ئه یگر و تفه نگ له سه ر سنگی دانه نین، پتی ئه لێن: «سه یه موسلمان به». جووه ش له ترسی گیانی خۆی ئه لێ: «ئه زبه نی! چ دبیتن ئه ز حازرمه، ئه ز نزانم چ بیژم؟» کابراکانیش فیکر ئه که نه وه هه ر چه ند ئه که ن نازانن چۆن موسلمانی که ن و به چی موسلمان ئه بێ. له ئاخرا پتی ئه لێن، جووه هه ره لای مه لای زرگوتزی ئه و دبیتته ته. ئه ویش ئه لێ: «ئه زبه نی! به سه ر چاقان، ئه ز نوکه دچم لکن مه لای وی چ گوت ئه ز دبیتم». ئه وانیش ئه لێن باشه و به ره لای ئه که ن. جووه ش له باتی ئه وه بچیتته لای مه لای زرگوتزه ئه چیتته وه بۆ مالی خۆی.

- مه لایه ک له گوندیکا ئیواره له مزگه وت دانیشتبوو باسی به هه شتی بۆ خه لکه که ئه گێرپه وه ئه یوت: به هه شت پریه تی له کانیای سافی روون، له هه موو لایه کیه وه گول و گیا خه رمانیان داوه. ئه م گول و گیایانه هه ر چلنکیان جوړه بۆنکیان هه به؛ ئه گه ر یه کینکیان بکه وی خیرا یه کینکی تر له شوینه که ی ئه رویتته وه. ئه مانه قه ت له دوایی هاتن نایه ن. کابرایه ک که له کۆره که دا بوو به ته وای دلی دابوو قسه کانی مه لا هه ر له ناکو هه لیدایه و وتی: «ئهی دایکم به ساقه ت بێ مه لا! به خوا جیتی به رخ له وه راندنه».

- کابرایه کی خۆشناو چوو بووه موسل، هیچ جاریکێ تر موسلی نه دیوو. گه رپه وه بۆ ولات خزم و که س و کار ده وریان داو باسی موسلیمان لێ پرسی که چۆنه و چۆن قسه ئه که ن. وتی: «به خودای بابم هه موو به حه ره بی قسان ده که ن. ته نها نوێژه که یان نه بێ به کوردی ده برین. چ پران کوردی گوتن به سه ر زاریا نایه ت».

- ژنیك هەبوو لە ولاتی سولهیمانی «باجی تەلیس» ی ناو بوو. بلامانی ناوی بە خراب دەرچوو بوو. جا ئەچوو شوینان و ئەیهو بیست ئەو ناو لە خۆی داشوری تەهوە ئەیوت: ئەیهەرۆ من هیشتا فیری قسە نەبووم، نازانم چۆن ناو و شۆرتی وا ئەخەنە شویتیم؟ من تەنانت ئەو خەلکە ئەلین «دار بەروولە»، من هەر ئەلیم «دار بەرەلۆولە». ئیستە من چۆن فرمانی تر ئەزانم؟

- دوو کابرای ئەو ولاتی «دزەیی» یە هاوڕێی کۆن بوون و چەند سالیك لە یەك دوور کەوتبو نەهوە. رۆژیک لە ناکاو لە دوو رێیانیکا تووشی یەك ئەبن و دەست ئەکەنە مل یەك و چاک و چۆنی لە گەل یەك ئەکەن. ئەمجا ئەکەونە هەوال پرسی یەك. یەکیکیان بەویکەیان ئەلن: «برا هەنووکە کوویت و کوونیت؟» ئەلن: بە خوا برا زۆر چاکم و لە خودا بە زیاد بێ لە ج شتان ناتەواویم نییە. ئەمجا ئەو لەو ئەپرسی ئەلن: ئەتۆ کوویت؟ ئەلن: برا لە من مەپرسە من زۆر خراپم. ئەلن: لۆ؟ ئەلن: «کۆرە ژنیکم هەیه ناوی زەمزەمە، سەری بە تەمەو قوونی بە خەمە؛ من هەر لۆی دینم هەر دەلن کەمە. ئەچم دەگەرێم لەم شار لۆ ئەو شار، شتی لۆ دینم بە کۆل و بە بار. من دەلیم هانی ئەو دەلن کانی».

- مەحمووبەگی رەزا بەگ ئەیوت: رەزا بەگ - بە رحمت بێ - کە ئەکەوتە رەمەزان بە رۆژو ئەبوو، بەلام نوێزی نەئەکرد. لییان پرسی: میرم بۆچ نوێز ناکە؟ ئەویش ئەیوت: «نەهەک فیر بێم».

- لە راستی لە کەلار بە رەمەزانان رۆژ و بە نوێزەهوە باویکی زۆری هەیه. نوێز و رۆژو هەکە کەلار کابرای قاومە فرۆشی سولهیمانی بێر ئەخستەهوە. ئەهەش ئەهوە بوو کە کابرایەك هەبوو لە سولهیمانی بەیانان قاومە ی نوکی ئەفرۆشت بە دەنگە زوالە کە ی بانگی ئەکرد: «قاومە ی نوک بە نانی جوانەهوە». کەواتە لە کەلاریش نوێز بە رۆژوی رەمەزانەهوە.

- قادر بەگی جافرسان لە تەویلە سەردەمیک تۆزی بێ پارەیی بە سەرا هاتبوو. هەورامیە کانیش تەلاق زۆر ئەخۆن، هینابووی فەرمانیکی دەرکردبوو کە هەرکە تەلاق بخوا هەر تەلاقە لیرە یەك جەزایەتی.

قادر به گ دوو پیاوی هه‌بوو یه‌کینکیان «که‌یکاس» ی ناو بوو؛ یه‌کینکیان «هۆمه‌ری مه‌لولو». ئەمانه به‌شهو حه‌کایه‌تیان بو قادر به‌گ ئە‌کرد بو ئەوه‌ خه‌وی لی بکه‌وی. ئەمانه‌ش زمانیان فیر بووه به‌ ته‌لاق خواردن و ناشزانن چیش بکه‌ن.

له پاش ده‌رکردنی فه‌رمانه‌که یه‌که‌م شه‌و هۆمه‌ر ملی که‌یکاس ئە‌گرئ ئە‌لئ: ئیمشه‌و نۆره حه‌کایه‌تی تو بیت. قادر به‌گ راکشاهو که‌یکاس حه‌کایه‌ت ئە‌کا کوتوپر ئە‌لئ: «ده‌ ملیۆن ته‌لاقی ئە‌م که‌یکاسه‌ که‌وتبی قادر به‌گ ئە‌م حه‌کایه‌ته‌ راسته‌».

قادر به‌گ کوتوپر سه‌ر به‌رز ئە‌کاته‌وه‌و ئە‌لئ: که‌یکاس ئانه‌ چیش واته‌ن؟» که‌یکاسیش ئە‌لئ: «قادر سان ده‌ ملیۆن ته‌لاقی ئە‌م که‌یکاسه‌ که‌وتبی ده‌ ملیۆن لیره‌ له‌م ولاتی هه‌ورامانه‌دا نییه‌». قادر به‌گ سه‌یر ئە‌کا به‌مجۆره‌ بپرو زۆری ئە‌وی له‌وانه‌یه‌ فه‌رمانه‌که‌ی پشکینری. جارچی ئە‌خاته‌ ناو شاری ته‌ویلە ئە‌لئ: «له‌و فه‌رمانه‌ی ده‌رمکردوه‌ که‌یکاس و هۆمه‌ری مه‌لولوی لی ده‌رچئ و ئە‌وان به‌ر نه‌که‌ون».

به‌م جۆره‌ که‌یکاس و هۆمه‌ر له‌ ده‌ست قادر به‌گ رزگار ئە‌کا و ئە‌مجا به‌ بی ترس ده‌ست ئە‌که‌ن به‌ ته‌لاقی خواردن.

- فه‌قیه‌شینه‌ هه‌بوو له‌و بناری هه‌له‌بجه‌و شاره‌زوره‌دا به‌ وه‌ه‌گرتبوی که‌ بزانی ئە‌وه هه‌ر ئە‌لئین هیچ، هیچ، هیچ چیه‌؟ هه‌ر چه‌نده‌ ئە‌گه‌راو ئە‌یرسی هیچی بو ده‌ر نه‌ئه‌که‌وت؛ هه‌ر شتی که‌ تو بیگری له‌ عاستی خۆی شتی که‌ بوو. هیچ شتی که‌ نه‌بوو که‌ شت نه‌بی.

رۆژیک هه‌ر له‌ هه‌له‌بجه‌ به‌ لای که‌لاه‌یه‌کدا تیه‌پری هه‌ر وا له‌ خۆیه‌وه‌ سه‌ری کیشایه‌ که‌لاه‌ه‌که‌. که‌ سه‌یر ئە‌کا وا کابرایه‌کی گزن نیشتوه‌ به‌ به‌ر که‌ریکه‌وه‌. لئی پرسی ئە‌وه‌ چی ئە‌که‌ی؟ کابرا وتی: «هیچ». ئە‌میش وتی: «ها ئە‌وه‌ ئیسته‌ ئە‌زانم که‌ هیچ یانی که‌ر گاین».

- له‌و خۆشناوه‌تیه‌ کابرایه‌ک وه‌ختی خۆی میر ژنیکی بو هینا بوو. کابرا ژنه‌که‌ی مردبوو، له‌ سه‌ری پایزا چوو بووه‌وه‌ بو لای میر و پنی ئە‌لئ: «میران ده‌بی ئە‌مجاره‌ش خه‌میکم لۆ بخۆی. مه‌به‌ستی ئە‌وه‌ بوو ئە‌بی ژنیکی ترم بو بینی». میریش پنی ئە‌لئ: «خه‌می چت لۆ بخۆم؟ مه‌گه‌ر گوویه‌کت لۆ بخۆم».

کابراش ئە‌لئ: «به‌ خودای میرم ئە‌گه‌ر ئیستاشم لۆ نه‌خۆی ده‌بی به‌هاریم هه‌ر لۆ

- لەم کوردەواریه هەندئ جاری وا ئەبئ دوو کەس ئەبئ بە شەڕیان یەکیکیان بەویکەیان ئەلئ: «دە کەم گوو بخۆ». ئەویکەش زیت ئەبئتەووە ئەلئ: «کۆرە ئەووە بە کئ ئەلئئ کەم گوو بخۆ؟ خۆت کەم گوو بخۆ».

- حەسەن بەگ بۆی گێرامەووە کە شێخ محەمەدی شێخ حەسامەدەین گێرایەووە وتئ: شێخ عوسمانئ برام لە گەل دایکەم ئەچوون بۆ حەج و چوونە بەغدا؛ دنیاش هاوینە. وتئ بەیانیک دایکەم پئئ ئەلئ کورم عوسمان بچۆ ئۆتۆمۆبیلئک بگرە با برۆین. شێخ عوسمانئش ئەچئت و ئەرواتە سەر جادە ئۆتۆمۆبیلئک دئت. لە داوایە پەلاماری ئەداتئ بۆئ ناگێرئ. یەکیکی تر دئت ديسان ئەبەوئ بیگرئ، هەر بۆئ ناگێرئ. بە کورتئ تا ئیوارە پەلاماری ئۆتۆمۆبیل ئەدا هیچ بە هیچ ناکا دایکئشی لەو لاوە هەر چاوەرپئبە کور بئتەووە ئۆتۆمۆبیل بئئئ و برۆن.

ئیوارە شێخ عوسمان ئەگەرپئتەووە بۆ لای دایکئ عەرەقی سوور و شئئئ دەر داووە ماندو و مردوو و هئلاک. دایکئ پئئ ئەلئ: کورم ئەووە ئئمرۆ لە کوی بووی؟ خۆ تۆ چوئت ئۆتۆمۆبیل بگرئ و بەئئئ، کوا ئۆتۆمۆبیلە کە؟ شێخ عوسمانئش ئەلئ: «دایە لئم گەرئ. ئئمرۆ هەر مردم، لە بەیانئەووە تا ئئستە هیچ ئۆتۆمۆبیلئک نەما کە پەلاماری نەدەمئ ئئستەو ئەوسا ئۆتۆمۆبیلئک بۆ نەگیرا. هئچیان لە وزەئ مئا نەبوون. دەستم ئەدایە هەر ئۆتۆمۆبیلئک لە باتئ ئەووە کە مئا ئەو بگرم، کەچئ ئەو مئا رائە کئشا. لە بەر ئەووە هئچم بۆ نەگیرا».

- ديسان حەسەن بەگ گێرایەووە وتئ: شێخ محەمەدی شێخ حەسامەدەین وتئ: ئەم دەرمانئ «فلئت» تازە هاتبووە عئراقەووە، پرۆپاگەندەئ زۆرئ بۆ ئەکرا؛ بە تائبەتئ لە بەغدادا هەر چەند هەنگاویک ئەرۆئشئئ ئئعلائئک هەلواسرابوو لئ نووسرا بوو «امشئ». وتئ رۆژئک شێخ عوسمانئ برام لە بەغدا لە «باب الشرحئ» وە ئەبەوئ بۆ شوئئئئک برۆا سەر ئەکا لە قەد کۆلە کەبە کەووە نووسراوە «امشئ»، دنیاش گەرمائ نئووەرۆبە. پئئ لئ ئەکا بە پشئاو ئەرۆا زۆرئ پئ ناچئ تووشئ کۆلە کەبە کئ تر ئەبئ ديسان نووسراوە «امشئ»، ئەو نەدەئ تر هەنگاوا توند ئەکاتەووە. بەمجۆرە بئئئ پئووە ئەنئ تا ئەگاتە «باب المعظم» هەر چەند «امشئ» ئەبئئ ئەو خئیراتر خۆئ گورج ئەکاتەووە. لە «باب المعظم» سەر ئەکا دوو سئ پئاوئ لای خۆمان لە بەر کۆلە کەبە کە وەستاوون و قسە ئەکەن. لە قەد کۆلە کە کەش

نووسراوه «امشی». ئەویش لیبان توورە ئەبێ و ئەلی: ئەووە چۆن لێردا وەستاوان؟ ئەی چاوتان لێ نییە نووسراوه «امشی»؟ یانی پرۆ، ئاخەر نازانن ئەمە فەرمانی حوکومەتە؟ چۆن نافەرمانی حوکومەت ئەکەن و لێرە ئەوەستن؟ ئەوانیش زۆر سەریان سەر ئەمینن و لە ئاخرا تێئەگەن کە مەسەلە چیه تیبی ئەگەینەن کە بابە ئەمە مەبەست ئەووە نییە کە پرۆ. هیچ ئیعلانی حوکومەتیش نییە؛ ئەمە پرۆپاگانەدیه‌کە بۆ فلیت کە عەرەبەکان پتی ئەلین «امشی».

- کابرایەکی تەمەلی تەووزەل کە هیچیشی نەکردبوو، حوکمی خنکاندیان دا. درایە دەست کابرایە ورگ زل کە بیبا لە دووری شارەووە لە داری بدا. لە رینگادا جەلادە کە بە تەمەلە کە ی وت: ئاخەر خوا بتگرێ بۆچی ئیشیککی وات کرد لە دارت بدەن و مال و منالت بەرەلای ئەو دەشتە بیت؟ کابرای تەمەلێش وتی: «کوره برۆ مردووت مرئ! من نیستە پوخت و پاکیزە ئەچمە سەردارو رەحمەت ئەبم. بۆ خۆت بگری کە ئەبێ دوو سەعات رینگا بگەریتەووە دواووە».

- والیبەک کابرایەکی ناچار کردبوو بەووە کە یا ئەبێ گوو بخوا یا ئەبخنکینن. کابرا دیارە گوووە کە ئەخوا ئەمجا هەر گووی ئەخوارد و ئەیوت: «خوایە نمەکی ئەم خانەدانەمان پێ حەلال کەیت».

- لە ئاواپی مەستەکان کوێخا حەمە ی نادر شەوئ هەلئەستێ بچیت بۆ سەر ئاودەست، کوتوپر سەیری کرد و دزیک لە حەوشەدایە. لێی کرد بە هەراو دزە هەلات. حەمە ی نادر کەوتە شویتن، لەو کاتەدا کە دزە کە خەریک بوو لە سەر دیواری حەوشە کە بچی بەو دیوا حەمە بە شویتنەووە بوو چمکی کەواکە ی گرت و بانگی کرد لە سەپانە کە یان ماری ئەو گالۆکەم بۆ بینە. دزە کە گوپی لەمە بوو لە سەرەووە فیراندی بە سەر و ریشی حەمە ی نادرا. حەمە کە سەیری کرد ئیش گەنە بانگی کرد: «ماری گالۆکە کە دانێ و مەسینە کە بینە».

- عەزیز بەگ هەبوو لە سولەیمانی زۆری حەز لە گول ئەکرد، ئەچوو لەم لاو لەو لا تۆی گولی پەیدا ئەکرد ئەبھینا لە مزگەوتە کە ی شیخ جەلال ئەیناشت. بەلام ناشتە کە ی ئەووە بوو کە بەیانیان ئەیناشت و ئیوانر هەلی ئەکیشایەووە لە ژوور سەری خۆیەووە دایئەنا ئەنووست. پێیان ئەوت عەزیز بەگ چۆن گول و سەوز ئەبێ؟ ئەویش ئەیوت: «سەوز نابێ بە کێرمەووە! ولات تیکچوووە پیاو ئەبێ مالی لە ژوور سەری خۆیەووە بیت».

- کابرایه‌کی له‌و ناو جافه له بهر ئەوه سکی بای کردبوو نەخۆش کەوتبوو. حەکیمی کوردایه‌تی ئەو ناوه‌یان هینایه سەری. حەکیمه‌کەش وتی ئەگەر تا سەعاتێکی تر بایه‌کی لێ بێتەوه رزگار ئەبێ ئەگەینا تازە له دەست دەرچوو.

خزم و کەس و کاره‌کانی هەموو له دەوری کۆ بوونەوه بۆی ئەگریان و دو‌عا‌یان ئەکرد له‌خوا کە شفای بۆ بێت. ئەوا سەعاته‌که به سەر چوو هیچ نەبوو، ئەمجا کابرا ئیتر دانکه‌نی ژیان بوو دەستی کرد به پارانه‌وه وتی: «خوایه ئیسته ئەوا به هەناسه ساردی ئەمرم تۆ خۆش! به‌لام به لانی کەمه‌وه له‌و دنیا گۆشه‌یه‌ک له به‌هه‌شت و حۆریه‌کم بدەری». یه‌کی له‌خزمه‌کانی کە گۆیی له‌مه‌ بوو ئیتر پتی هەل نەگیرا چوووه ژوور سەریه‌وه پتی وت: «هه‌ی کەری کویستان نەدیگ! ئیمه‌و خۆت کول بووین له‌تەک خوادا تریکی پتی ره‌وا نەوینیت. ئیسته له‌و دنیا به‌هه‌شت و حۆریت ئەدات؟ ده‌بچۆ بیه‌خۆ!»

- جارێک ئەحە‌ی کپنوو له‌سوله‌یمانی ئەچیته به‌رده‌رگای یه‌کێ له‌ئاوده‌سته‌کانی مزگه‌وته گه‌وره. تا ئەم ئەیه‌وی بچیته ژووره‌وه زه‌فته‌یه‌کی تورک پیتی ئەکه‌وی ئەچیته ژووره‌وه. ئەحە‌ی کپنوو ژۆر رانه‌وه‌ستی کابرا ده‌رناچی. ئەحه‌ ئه‌یه‌کی بۆ ئەکا، کابرا له‌ژووره‌وه یه‌کیکی پیا دیتی ئەحه‌ ئه‌یه‌کی تر ئەکا کابرا دیسان یه‌کیکی زلتی پیا ئەکیشی. ئەحه‌ تووره‌ ئەبێ ئەلی: «سەگی سەگباب تۆ کە تۆپ و تۆپخانه‌یه‌کی وات پتیبه‌و زه‌خیره‌ی شەش مانگیشت هەلگرتوووه بۆچ ناچی یاخی بی له‌ده‌وله‌تی توورک به‌مانگی مه‌جیدیەک سەربازی بۆ ئەکه‌ی؟»

- سالێک له‌هه‌وله‌ی زستانه‌وه بارانیکی ژۆر باری و کە که‌وته به‌هار بارانه‌که‌ی گرتەوه‌و تۆزێ شپرزهی بۆ باران په‌یدا بوو.

پیاویک هه‌بوو عەلی مامه‌یان پتی ئەوت خەلکی ئەو ولاتی خانه‌قیه‌و ده‌رویشی شیخ بوو. کە سەیری کرد عەلم شپرزەن بۆ باران سەری به‌رز کرده‌وه وتی: «ئەری خوا وه‌ قوروانت وم بۆچ خۆت نەتته‌زانی ئەیه‌ به‌شی گه‌ره‌که، هاتی له‌هه‌وله‌وه چی هه‌بوو نه‌و له‌خه‌زینه‌که‌تا گشت وم لاو وه‌و لادا پڕزاندو ئەوا ئیسته وه‌ دەس عەلمه‌که‌وه داماگی هەر چەن ئیژن وه‌ قوروانت وم چۆرێ باران، تۆ هەر جووایشیان ناده‌یته‌وه؟ ئەمه‌ کار بوو تۆ کردت؟»

- حه‌سه‌ن به‌گی‌عه‌لی‌به‌گ بۆی‌گپرامه‌وه وتی:

منال بووم کورپکی قه‌لخانی - که شامه‌ی ناو بوو- له تیره‌ی «تفه‌نگ وه‌شین» هاتبووه لامان و پیاوی ئیمه بوو. ئەم کورپه‌هه‌ر به‌منالی که‌وتبووه لامان و لای ئیمه‌گه‌وره بوو بوو. قه‌لخانی و به‌تایبه‌تی تفه‌نگ وه‌شین خواردنی گوشتی به‌راز به‌لایانه‌وه وه‌کوو خواردنی گوشتی «پۆر» وایه به‌لای ئیمه‌وه.

وتی قه‌مه‌رسولتانی قه‌لخانی رۆژیک بوو به‌میوانمان و له‌زیر ده‌وارا دانیشتبووین خزمه‌تکار و شته‌هاتوچۆیان ئەکرد کوتوپر قه‌مه‌ر سولتان چاوی که‌وت به‌شامه‌و ناسیه‌وه. پیتی وت: «ها شامه‌ئمه‌ئوه له‌مالی پاشایت؟» ئەویش وتی: «به‌لای قوروان سه‌گه‌وانی مالی پاشام». وتی: «که‌واسه‌کاورا بوینه‌سونی». وتی: «ئەری وه‌للا قوروان بیوم وه‌سونی و هه‌ر چوار فه‌رزه‌نه‌چیونم».

قه‌مه‌ر سولتان وتی: «کوره‌ده‌ویت باوک چوار نییه‌په‌نجه‌وه‌و ئیمام ئیساقه‌هه‌ر قه‌لخانی و پاک نه‌ویته‌سه‌وه».

- ئۆتۆمۆبیل تازه‌داهاتبوو، دوو ئاغای ئەو سه‌ره‌گه‌لی جار هاتوچۆی شاریان ئەکردو له‌شاری شاریتر بوون. ئەمانه‌هه‌ر یه‌که‌خزمه‌تکاریکیان هه‌بوو هه‌موو ده‌مه‌له‌گه‌لیان بوون؛ ئەمانیش بوو بوون به‌به‌چکه‌شاری.

رۆژیک هه‌ر دوو ئاغه‌که‌پتکه‌وه‌دانیشتبوون ده‌رده‌دلایان له‌بێ‌عه‌قلی خزمه‌تکاره‌کانیانه‌وه‌بۆ یه‌که‌ئەکرد. ئەو ئەبوت هه‌ی من که‌رتره؛ ئەو‌یتریان ئەبوت نا‌هه‌ی من که‌رتره. ئاخیری هاتنه‌سه‌ر ئەوه‌که‌تاقیان بکه‌نه‌وه‌بزانن کامیان که‌رترن. یه‌کیکیان بانگی نۆکه‌ره‌که‌ی خۆی کرد و پیتی وت: «رۆله! ئۆتۆمۆبیله‌که‌مان کۆن بووه‌ها ئەوه‌ده‌قه‌ران بچۆ هه‌ر ئیسته‌ئۆتۆمۆبیلیکی فرازیرزه‌ر بکه‌ه».

نۆکه‌ر وتی به‌سه‌رچاو! ده‌قه‌رانی وه‌رگرت و چوو به‌شوین ئۆتۆمۆبیله‌وه.

که‌ئەو چوووه‌ده‌روه‌ئاغه‌که‌ی وتی چاوت لیبوو چهن‌که‌ره؟ ئاخ‌ر نالی چۆن ئۆتۆمۆبیل به‌ده‌قه‌ران ئەده‌ن؟

ئەمجا هاته‌سه‌ر ئەو ئاغه‌که‌ی تر وتی نۆره‌ی منه. ئەویش نۆکه‌ره‌که‌ی خۆی بانگ کردو پیتی وت: «ئا رۆله‌بچۆره‌ماله‌وه‌بزانه‌من له‌ویم». خزمه‌تکار وتی به‌سه‌رچاو و چوووه‌ده‌روه‌ه. ئاغه‌ش وتی چاوت لی بوو هه‌ی من چهن‌ده‌بار هه‌له‌ئه‌گرئ؟

بە رېڭكەوت خزمەتكارەكان لە رېڭكەدا تووشى يەك بوون. ئەوانىش لە بەين خۆيانا ديكتال دەستيان كرد بە دەردە دل كردن لە كەريەتى ناڭاكانى خۆيان. ئەوى ئۆتۆمۆبيل وتى:

«تەماشاكە ئەم ئاغەى منە چەند كەرە؟ ئاخىر نالى ئيمرو شەنبەيه و شەريكەى شەله مۆوه جوو دانانىشى».

ئەويتريشيان وتى: «كوره ئاغەى تۆ باشە، ئاغەى من زۆر كەرە. ئەوه تانى تەله فۆنەكە لە بن دەستيه وه تەله فۆن ناكا بۆ ماله وه بزاني خۆى لە ماله وه يه، ديتنى هەلكوت هەلكوت من ئەنيرى بۆ ماله وه».

- هەر وا باسى منال و منال بوون ئەكرا فەتاح هەبوو خەلكى ئەو ولاتى خانەقيبه بوو وتى: «خەليل ژنەكەى هەر دوت ئەهاورد تا بيون وه هەشت. كاورا لە گيان خۆى عاجباتى هات بيوه ژنەى تەلاق دا و دوتىكى ترى هاورد. ئەى كەشە ماشەللا ئەيه دوو دوو دوت ئەهاورد بە گشتى كار خواس ئايەم نەوت دەس لە كار خوا با».

- شېخ حسينى قەرەداغى وتى:

جاريك كورپىكى هاورپى پەنجەى بريندار بوو بوو. كەريم بەگ لىنى پرسى بۆچ پەنجەت بريندار بووه؟ شېخ حسين قەبى لى گرتووه؟ كورپەكە وتى: «نەوه لالا ئەوا خەريكە چاك ئەبيتته وه». شېخ حسينيش ئەلى: «بەلى خەريكە چاك ئەبيتته وه، چونكە كەريم بەگ لستويه تەوه».

- شېخ رەزاي تالەباني لەگەل ژنىكى هەمە وه ندا سەر و سەوداى شعر پەيدا ئەكەن و لە پاشا سەر ئەكيشيته لاي قسە وتن بە يەك. ژنە لە ئاخرا شېخ رەزا ئەكاته كون و هەر ئەيهوى خۆى لى بدزيتته وه، بەلام ژنە هەر وازى لى نايەنى ئيش وای لى دى شېخ بۆر ئەخواو ئيتەر بە هيچ جۆر لە هيچ لايەك باسى ناكا. ئەوه نده هەيه ژنەكە هەر لە كۆلى نايته وه.

بى ئەلىن: «يا شېخ! ئەمە چيه لە بەيتانا وا بەم جۆره دريژهى كيشاوه؟» شېخيش ئەلى: «وه لالا بليتم چى نازانم خەلكى تووشى گون رەشى خۆيان ئەبن كەچى من تووشى قوز رەشى خۆم بووم.» ژنەكە كە ئەمە ئەبيتته وه ئيتەر وازى لى ديتنى.

- پیاوی هه‌بوو له سوله‌یمانی عه‌لی ئۆفیکیان پێ ئه‌وت. ساز و سه‌ودایه‌کی ته‌واوی هه‌بوو له گه‌ل عه‌ره‌ق خوارده‌نه‌وه‌دا هه‌تا بلیت نابووت و لاتیش بوو. هه‌ر که چه‌ند پوولیکی ده‌ست ئه‌که‌وت خێرا ئه‌بیرد ئه‌یدا به‌ عه‌ره‌ق و ئه‌یخواره‌وه‌.

روژیک به‌ هه‌ر جوور بوو هه‌شت پوولی ده‌ست که‌وتبوو بردبووی بۆ لای عه‌ره‌ق فرۆشه‌که‌ عه‌ره‌قی پێ بکړی. کابرای عه‌ره‌ق فرۆش ئه‌لی: جا ئه‌مه‌ چی ئه‌کا و چ سه‌ر خۆشیه‌که ئه‌دا؟ ئه‌ویش ئه‌لی: «هه‌ر چه‌نده ئه‌کا تو بمه‌هری سه‌ر خۆشیه‌که‌ی له سه‌ر خۆم».

- له‌ ده‌وری قاجاره‌کانا له‌ ئیرانا هه‌ر ساله له‌ کاتی موچه‌رپه‌مدا له‌ هه‌موو شاره‌کانی بێجگه له‌ روژئاوای حوکومه‌ت به‌ جوړیکی ره‌سمی ماته‌می حسینی ئه‌گرت به‌ تاییه‌تی هه‌ر ساله له‌ شاریک زیاتر کۆششی له‌ گه‌ل ئه‌کرا. ئه‌مه‌ش به‌و جووره وه‌لیعه‌هد و گه‌لی له‌ وه‌زیر و کار به‌ده‌سته گه‌وره‌کانی حوکومه‌ت ئه‌و ساله ئه‌چونه ئه‌و شاره‌و ئه‌مانه‌ش که له‌ تارانوه ئه‌چوون پیاوانی تاییه‌تی بۆ گێرانی ده‌وری «شمه‌ر، یه‌زید، زیاد، حسین... و هه‌ند» له‌ روژی ده‌ی موچه‌رپه‌مدا که‌ پێیان ئه‌وت روژی «قه‌تل» له‌گه‌ل خۆیان ئه‌برد.

سالیکی ئه‌م ده‌وره‌یه به‌ر کرماشان که‌وت. موزه‌ره‌دین شا و هه‌موو سه‌رانی حوکومه‌ت له‌ تارانوه به‌رێ که‌وتن بۆ کرماشان و پیاوانی ده‌وری قه‌تله‌که‌یان له‌گه‌ل خۆیان هێنا. به‌کیکی له‌م پیاوانه کابرایه‌ک بوو که له‌ روژی قه‌تلا ده‌وری شمیری ئه‌گێرا. دیاره ئه‌مانه هه‌موو فیر بوو بوون و ده‌رزیان دئه‌درا که‌ چۆن ئه‌و ده‌ورانه بگێرن. کابرای شمه‌ر که‌ گه‌یشتنه‌ نزیکی کرماشان نه‌خۆش که‌وت؛ هه‌ر چه‌ند ده‌رمانی ره‌وانی و شتیان دایه که‌لکی نه‌بوو ئاخیری مرد. ئه‌مانه‌ش نه‌ئه‌کرا به‌ بێ شمه‌ر بڕۆن و تازه ده‌ستیشیان ناگاته‌وه به‌ تاران بۆ ئه‌وه یه‌کیکی تر له‌و فیرکراوانه بێنن. له‌م رووه‌وه په‌کیان که‌وت و که‌وته ته‌قه‌لادان.

روژیک له‌ رینگادا کابرایه‌کی شوانی که‌رِه‌ک له‌ به‌ری سمیل بابری چوار شانه‌ی که‌له‌گه‌تی «گه‌رووسی» یان به‌رچاو که‌وت. بریاریان دا که‌ ئه‌مه له‌ گه‌ل خۆیان به‌رن و ده‌وری شمیری له‌ ماته‌میه‌که‌دا پێ بگێرن. موزه‌ره‌دین شا ناردی هێنایان و کاره‌ساته‌که‌یان وت. کابرا وتی من کابرایه‌کی شوان چووزانم ئه‌م ئیشه‌ بکه‌م و سه‌رم چۆن لی دهر ئه‌چنی؟ ئه‌وانیش به‌ ته‌واوی دلایان پیاو بوو، وتیان تو هه‌یج کارت نه‌بی جل و به‌رگی تاییه‌تی شمه‌رت له‌ به‌ر ئه‌که‌ین له‌ شوئینیک دئه‌نیشیت. پیاویک له‌ پشت سه‌رته‌وه ئه‌بی ئه‌و ده‌رزه‌ت ئه‌دا ئه‌و چی وت تویش ئه‌وه بلی. به‌م جووره کابرایان ساز کردو رۆیشتن.

كە چوونە كرماشان و رۆژى قەتل هات، وەلىعەھد موزەفەرەدەين شا و وەزىرەكان و
 ھەموو پياوماقوول و گەورەو بچوكىكى كرماشان لە سەراى حوكومەتيدا كۆ بوونەو وە
 دانىشتن. كابرەى گەرووسى بەرگى شمريان لە بەر كرد و لە سەر كورسىەك داياننيا و
 پياويكى لە پشتەو وە دانىشت بۆ نامۆزگارى كردنى. شويتى كابرەى وا رېك خرابوو كە راست
 رووى لە موزەفەرەدەين شا بىن. پياويكى تريش كە دەورى «حسين»ى ئەگتيرايەو وە لە بەرانبەر
 ئەمەو وە دانرا بوو كە پشتى لە موزەفەرەدەين شا بوو.

دەور هاتە سەر حسين و دەستى كرد بە قسە كردن ئەو ئەندەى قسە كرد كابرەى شمري
 گەرووسى دەستى كرد بە وەنەوز دان. لە گەل ئەو شا حسين لە گەل ئەم قسە ئەكا، كابرەى
 نامۆزگارى كەر لە پشتەو وە تىي سروان: «چورت نەيە چورت نەيە نۆرەى توو وە». كابرەى
 گەرووسى شمري وا تىگەيشت كە ئەمە يەكيكە لەو قسانە كە ئەبىن بىلئيت رووى كرده
 موزەفەرەدەين شا و بە دەنگىكى نيز وتى: «چوورت نەيە چوورت نەيە نوورەى توو وە». شا و
 دانىشتوان ھەموو راجەنين و سەريان سەرما كە ئەمە چى بوو.

كابرەى نامۆزگارى كەر سەيرى كرد وا حەياى ئەو ئابرووى ھەموويان چوو، دووبارە
 سوخرمەيەكى ترى تيسرەواندەو وە وتى: «جاکەش پدەر، ريدى وە تازەيە كەراواكەى؟»
 شمري وا تىگەيشت ئەمەش ھەر لە باقى قسەكەيە رووى كردهو وە موزەفەرەدەين شا و بە
 دەنگىكى نيز تر وتى: «جاکەش پيدەر، ريدى وە تازەيە كەراواكەى؟» بەمجۆرە لە شارى
 كرماشانا قەتلى ئەو سالە تەواو بوو.

- كابرەيەكى شارەزوورى ئەچى بۆ سولەيمانى و ئەچىتە لای ئەحەى كرنوو پىنى ئەلى:
 «خالەحاجى ئىزن تو دەستى حەكىمىت ھەيە. بە قوربانە من دلەم فرە ژان ئەكا ئا بزانه
 خاسم ناكەيتەو وە». ئەحەى كرنوو پىش نەختى لەتکە ناوكى قەيسى بۆ ئەھارپتەو وە ئەيداتى
 ئەلى بيكە بە كەفەمەو بىخۆ بزانه چەند دەست سكت كار ئەكا، پىم بلى جا ئەو وەختە
 دەرمانى ترت ئەدەمى.

كابرە بەيانى دیتەو ئەلى: «خالەحاجى دوو دەستى پىر و نيو دەست كار ئەكا».
 تومەس ئەمە كابرە ئەچى بە بەرە لەپى لای خوارووى خۆى ئەپتوئى دوو بەرە لەپ و نيو
 ئەبى لای وا ئەبى كە ئەو پىنى وتو: «چەند دەست سكت كار ئەكا» مەبەستى ئەو بوو كە
 سكت چەند بەرە لەپ ئەبى.

- کابرایه‌کی لهو ئالانه ماینیکی هه‌بوو بیستبووی له دئی «گرگاشنی» ئەسپنکی چاک هه‌یه، ماینه‌که‌ی برد له ئەسپه‌که‌ی چاک بکا. خاوه‌ن ئەسپیش هه‌موو جار ئەسپه‌که‌ی به پینج مه‌جیدی ئەپه‌راند. کابرای خاوه‌ن ماین پینج مه‌جیدی دایه‌و ماینه‌که‌ی کیشایه ژیر ئەسپه‌که‌ به‌لام واری کەوت ئەسپ له باتی ئەوه بیکا به «زئی» ماینه‌که‌دا سه‌ری کرد کردی به دوا‌یا. کابرا به ناهومیدی گه‌رپایه‌وه بۆ ماله‌وه.

دراوسنییه‌کی هه‌بوو لیتی یرسی خاله ئەوه دیار نه‌بووی دوو رۆژه له کوئی بویت؟ ئەویش وتی: «هه‌یج دوو رۆژه چوو بووم بۆ ئەو دێیه پینج مه‌جیدی خۆم قه‌رزار بووم له گه‌ل قنگنکی ماینه‌که‌ما هه‌ردووکیمان دایه و هاتینه‌وه».

- سالتیک «قۆچخان» گه‌رانیکی ئاوروپا ئە‌کاو رینگای ئە‌که‌وته «پاریس». زۆری برسی ئە‌بێ کۆشکنکی زۆر نایابی به‌رچاو ئە‌که‌وێ که لۆ‌قه‌ته ئە‌بێ، ئە‌چیته ئە‌وێ. شاگردی لۆ‌قه‌ته لیستنه‌ی خواردنی بۆ دینێ، لیسته‌که به‌ فه‌ره‌نسییه‌ نازانی. هه‌ر چه‌ند سه‌یری لیسته‌که ئە‌کا هه‌یجی له‌ خویندنه‌وه‌ی فه‌ره‌نسی نوسراوه. ئە‌میش ئە‌و سه‌رده‌مه هه‌یجی لێ نازانی ئە‌و سه‌رو سه‌کوته‌ی به‌وه‌وه ئە‌بێ پینشی شه‌رم ئە‌بێ که بلی من نازانم بیخوینمه‌وه، پینشی شه‌رم ئە‌بێ هه‌ر نازانی شاگرده‌که تی بگه‌یه‌نی که نازانی بیخوینتیته‌وه. خۆ به‌خت به‌ فیزیکه‌وه په‌نجه‌یه‌ک ئە‌خاته سه‌ر نووسراویکی لیسته‌که. شاگر ئە‌چیت و له‌ پاش تۆزیک کاسه‌یه «جلقاو» له‌ به‌رده‌می قۆچخاننیک - که خواردنی شه‌و رۆژی مریشک و شیر و شه‌کر بووه ئیسته ئە‌وا تووشی بوو به‌ تووشی جلقاو‌وه - دایه‌نی. به‌ ناچاری ئە‌یخوا به‌لام هه‌موو پاروویه‌کدا له‌وانه‌یه جه‌رگ و هه‌ناوی ده‌ری.

زۆری بێ ناچنی کچ و کورپکی شیکی پارسی دین له‌ به‌رانبه‌ریه‌وه له‌ سه‌ر میزیک دانه‌نیشن. لیسته‌یان ئە‌خریته به‌ر ده‌ست له‌ پاش تۆزیک میزه‌که‌یان به‌ گوشتی مریشکی سوورکراوه و هیلکه له‌ ناو رۆن کراوو شه‌رابی پارسی بۆ ئە‌رازیترینه‌وه. قۆچخان به‌ پر نیگاوه به‌ دلی پر له‌ دوره‌وه سه‌یری ئە‌و ناز و نیعمه‌ته ئە‌کا. مسیو و مسز به‌ هه‌موو له‌زه‌تیکه‌وه نان ته‌واو ئە‌که‌ن و ئە‌مجا ئە‌لین شاگرد! شاگرد! رپته.

وه‌کوو خۆت ئە‌یزانی «رپته» له‌ فه‌رنسیدا به‌عنی دووباره‌ی که‌وه. شاگرد چوو له‌ پاش تۆزیک ده‌سته‌یه‌کی تر له‌ خواردنه‌کانی ئە‌وه‌لی هه‌تایه‌وه. قۆچخان ئە‌مه‌ی زۆر پینخۆش بوو وتی ئە‌وا زانیم که ناوی خواردنه‌ خۆشه‌ی ئە‌وانه‌ خواردیان «رپته»‌یه. ئە‌مجا به‌ ده‌ست

شاگردەكەى بانگ كرد و پىتى وت رېتە. شاگرد رۆبىشت لە پاش تۆزىك كاسەيەكى تى دىجىتال
جلقاوى هېنا لە بەردەميا داينا.

قۆچخان يەكەم زۆرى برسى بوو، دووهم ئاوى جلقاو تەبىعەتى تىك دابوو، سىيەم كە
ئەمەشى چاوى پىتى كەوت ئىتر هېچ شعورى لانەما توورە بوو هەستا شاگردەكەى داىە بەر
زللەو دەستى گرت برديە سەر مېزى كچ و كورەكەو بە جنىودان بە كوردى پىتى وت: «باوہ
حيزەى قنگدەرەى تى نەگەيشتووە. ئا لەمانە رېتە» و بە دەست دەستى بۆ خواردەمەنى سەر
مىزەكە درىژ كرد.

- لە دىي «زىويە» مەلایەك هەبوو، رۆژىك نوژى نيوەرۆ بوو دەستنوژى شتىبوو
خۆى ئامادە كردبوو بۆ پىش نوژى كردن و لە ناو محرابەكە وەستا بوو بە كابرەى بانگوژى
وت بانگ بلى: بانگ وىژ بانگى دا و كەس هەر ديار نەبوو. مەلا وتى جار يكيكەش بانگەكە
بلىرەوہ. بانگوژى جار يكيكە بانگى داىەوہ، هەر كەس ديار نەبوو.
مەلا لە محرابەكە راوہستا بوو سەبرى كرد كەس ديار نىيە، هاتە سەر ئەوہ خۆى بە
تەنھا نوژەكەى خۆى بكا. نىەتى هېناو دەستى بەرزەوہ كردبوو بۆ وتنى «اللەاكبر تحرم»
لەو كاتەدا بانگوژەكە هات وتى: دوو جار بانگم دا هەر كەس ديار نىيە مەلا كە دەستى
بەرزەوہ كردبوو نىەتى هېنا بوو هەر ما بووہ سەر اللەاكبرەكە وتى: «بە كىر مەوہ. اللەاكبر».

- كابرەكەى هەزار هەبوو لە دى «گەلالە» لەو ئالان و ستىوہيلە «سۆفى هەسەن»ى
ناو بوو؛ پىاويكى زۆر بە دىنى لە خوا ترس بوو. لەو زستانە ساردەدا هەموو رۆژى پىش
مەلا بانگدان ئەچوو دەستنوژى ئەشۆرد و ئەچووہ زوورى مزگەوتەكە لە خوا ئەپاراپەوہو
ئەبوت: «ئاخر خوايە مەگەر هەر مەحمووپاشاى جاف و حەماغاى كۆيەو حەمە قەدۆى
موسل بەندەى تۆن وا ئەوہندە مال و ملكت پىداون؟ ئايا ئەمانە لە ئىمە پىاوتر و زرنگترن؟
ئەى ئىمە بەندەى تۆن و نانى شەومان نايدەيتى؟ ئاخر ئەبىن بزەنم ئەوانەت لە چى
دروست كردوون و ئىمە لە چى؟ نەعوزوبىللا! ئەگەر خوايى نازانى وەرە خوارەوہ تا من
بىشەمە شوپتەكەت و پىت بەسەلمىتم كە چۆن موو لە ماست جيا ئەكەمەوہ. ئاخر چەند
پوولتىكىش بە ئىمە بەدە تا كاسپىەكى پىتوہ بكەين».

ئەم كابرەيە هەموو شەوئ ئەمە ئىشى بوو. بەم هاتوچو كردنەى و بەم پارانەوہو دەنگە
دەنگەى حەيشى بە فەقىهەكان تال كردبوو. چونكە زوورى فەقىهەكان لە سەر رىبازى زوورى

مزگه‌وته کهو هەر به تهنیشت مزگه‌وته کهوه بوو. هەر چه‌ندیان ئە کرد بۆیان چار ئەه‌کرا، فه‌قیه‌کی ئەو موکریانه هه‌بوو له‌ویدا وتی ئیسته من بۆیان چار ئەکم.

شه‌ویک له‌ پیتش ئەودا سۆفی هه‌سه‌ن بیت فه‌قیه‌که‌ چه‌وه سه‌ربانی مزگه‌وته کهوه دوو سێ فه‌قی تری له‌ گه‌ل خۆی برد و له‌ سه‌رکلاو روژنه‌که‌وه راوه‌ستان. سۆفی هه‌سه‌ن هات و وه‌کوو شه‌وان ده‌ستی کرد به‌ پارانه‌وه. فه‌قیه‌که‌ له‌ سه‌رکلاو روژنه‌که‌وه به‌ ده‌نگیکی باریکی نه‌جیمانه وتی: «ئهی به‌نده‌ی ئیمه‌ تو چیت داوا کردووه له‌ ئیمه‌ وه‌مانداوتی؟»

سۆفی هه‌سه‌ن که‌ گوئی له‌مه‌ بوو له‌م ناکاوه‌دا ئەم لاو ئەو لایه‌کی خۆی کرد سه‌یری کرد که‌س دیار نییه‌، سامیکی لێ نیشت و بیده‌نگ [بوو و ده‌نگه‌که‌] قسه‌که‌ی وه‌وه. سۆفی هه‌سه‌ن توژی سامه‌که‌ی شکاو وتی: «بینایی چاوان ئیسته تیگه‌یشتم که‌ خوایه‌کی گهوریت و چاوت له‌ هه‌موو که‌سیکه‌. ئیسته هه‌یچم ناوی هەر ئەمه‌وی بمگه‌ینینه‌ حوزووری خۆت.»

وه‌کو له‌ پاشا خۆی گیرایه‌وه ئەیه‌ویست که‌ چه‌وه حوزوور، ریشی بگریت و توله‌ی هه‌ژاری خۆی لێ بکاته‌وه.

فه‌قیه‌که‌ سه‌ری گوریسیکی له‌ کلاو روژنه‌که‌وه بو‌ خسته‌ خواره‌وه وتی: «ئهی به‌نده‌ی ئیمه‌! سه‌ری ئەم گوریسه‌ به‌سته‌ به‌ ناو قه‌ده‌ته‌وه تا هه‌لیان کیشین بو‌ لای خۆمان و بو‌ عه‌رش، ئەو وه‌خته له‌ هه‌موو نیازیک بی‌ نیازت ئەکه‌ین.»

سۆفی هه‌سه‌ن وتی: ئهی به‌ قوربان‌ت بم وا که‌س ناوه‌مید ناکه‌ی و سه‌ری گوریسه‌که‌ی به‌ست به‌ ناوقه‌دی خۆیه‌وه. فه‌قی له‌ سه‌ربانه‌وه وتی: توند به‌ستت به‌ خۆته‌وه؟ سۆفی هه‌سه‌ن وتی: به‌ستم بینایی چاوان ئیشی خۆت بکه‌.

فه‌قی به‌ یارمه‌تی فه‌قیه‌کانی تر گوریسیان هه‌لکیشا. که‌ چوار پینج گه‌زیک به‌رزیان کرده‌وه گوریسه‌که‌یان به‌ره‌لاکرد و سۆفی هه‌سه‌ن ترپ که‌وته سه‌ر زه‌وی و له‌ حه‌یه‌تانا ترپکی زلی که‌ند. فه‌قی وتی: «ئهی به‌نده‌ی بی‌ ئەده‌ب! ئەوه له‌ حوزووری ئیمه‌دا ترپ ئەکه‌نی؟ سۆفی هه‌سه‌ن که‌ به‌ ژان و پینچه‌وه ئەتلایه‌وه به‌ ناله‌و نووزه‌یه‌که‌وه وتی: «بینایی چاوان! جیکه‌ جیک مه‌که‌. ئەگه‌ر تو له‌ شوینی من بویتایه‌، گووت ئەکرد به‌ خۆتا.»

ئیتربیری بیری جاریکیکه‌ سۆفی هه‌سه‌ن له‌وه‌ختانه‌دا نه‌چه‌وه‌وه به‌ مزگه‌وتاو فه‌قیه‌کان رزگاریان بوو له‌ ده‌ستی.

- کاربایه‌کی «مارنج»ی کچیکی دابوو به‌ کاربایه‌کی «موژژ»ی. شه‌وی که‌ کابرا

ئه‌چینه‌ په‌رده‌ سه‌یر ئەکا بووکن کچ نییه‌و ژنه‌. ئەچینه‌ لای باوکی کچه‌وه‌ ده‌رده‌ دل ئەکا

ئەلنی: قوربان! کچە کەت ژن بوو». باوکی کچ ئەلنی: «ئەتەوئ پیاو بی!» زاوا ئەلنی: «مەبەستم ئەو یە کە کون کرابوو». خەزوور ئەلنی: «ئەتەوئ بی کون بی!»
زاوا ئەلنی ئەمەوئ عەرزت بکەم کە کوزی داو. خەزوور ئەلنی: «یەعنی ئەتەوئ قنگ بدا!» زاوا ئەلنی: «مەبەستم ئەو یە کە بە بیگانە ی داو». خەزوور ئەلنی: «ئە ی ئەتەوئ بە باوکی بدا!». زاوا ئەلنی: «قوربان مەبەست ئەو یە کە ئەم کچەت قەحەبە یە». خەزوور ئەلنی: «هە ی بی ئەقل کە واتە تۆ بە تەما بویت کە قنگدەر بیت!»

- لەو سەرە مەلایەک بە منالانی ئەخویند، یە کئی لە قوتایبە کانی دایکیکی جوانی هەبوو بیو ئەژن بوو. مەلاکە چوو بوو بۆ خوازینی ئاقرە تە کە شوو ی پی نە کردبوو.
لە سبەینی ئەو رۆژە دا مەلاکە دارکاریەکی باشی کورە کە ی کردو پی و ت: هە تیو بۆچی چوویت بە دایکت و توو کە مامۆستام کیری زلە؟» کورە کە چوو هە بۆ لای دایکی و شکاتی کردو ئەم قەسە یە بۆ گێرایە وە. دایکە کە ئەم قەسە یە بیست ئیتر ساز بوو بۆ ئەو هە کە شوو بە مەلا بکا».

- ژنیکی سک پر زۆر لە خوا ئە پارایە وە کە ئەم سکە ی کور بی، کە چی بە ریکەوت کچی بوو. وتی «خوا یە چی ئەبوو ئە گەر شتیکت لە لای پی ئەم مندالە وە دابنایە؟»
ژنیکی تر لەوئ بوو وتی: هێچ خەمت نە بی لە پاش پانزە، شانزە سالی تر ئەو نە شت لە لای پیە وە ئە بینی کە نە توانی بیژمیری.

- مەلا ئە وەرە حمانیکی سەقزی هەبوو گێرایە وە وتی: ئەوا لە کربچنە لە ژووری فەقێ کانا دانیشتوین چا ئەخوینە وە ئەو نە مان زانی سواریک لە دوورە وە بە پرتا و هات. هەر گە یشتە بەر حوجرە کە دابەزی و رووی کردە حوجرە و ت: مەلاینە وە قورواتان وم ئەوا پیاویک بین لە خێلە کە مان نەخۆش کە وتگە لە مالی خۆ یایە سی هەر ئیسە یە کیکتان یاسینیکی بخوینن با بە بی یاسین و تەلقین نەوئ وە ژیر خاکە وە.
فەقێ کانیش بە منیان وت مەلا ئە وەرە حمان خیرت ئەگا لە گەلی بچۆ یاسینیکی بخوینە. وتی منیش هە ستام و کابرا خستمیە پاشکوی خۆ ی و ئاوزهنگی تەقین روو و هۆبە بەرەو دوا بوو وە.

گه‌یشتینه خیله‌که‌و روومان کرده ده‌واریک سه‌یرم کرد چند زه‌لامیک دانیشتون هم‌وو چا ئه‌خونه‌وه هیچ نه‌خوش و شته دیار نییه، هیچ بونی ئه‌وه‌ش نایه که نه‌خوش له ژیر ئه‌م ره‌شماله‌دا هه‌بیت؛ پرسیم کوا نه‌خوشه‌که؟ سه‌یرم کرد یه‌کیک له ناو خه‌لکه‌که‌دا ئیستکانی چای به ده‌سته‌وه‌یه دانیشتوو ئه‌یخواته‌وه و ژوریش به دم و پله وتی: «برا مه‌لا! منم نه‌خوش ئا سه‌ورکه با چایه‌که‌م بخۆمه‌وه ئه‌و جا بۆت پال ئه‌که‌وم یاسینه‌که‌م بخۆینه». وتی ژور سه‌رم سرما له‌مه چونکه کابرا هیچ له نه‌خوش نه‌ئه‌چوو. ئه‌وه‌نده‌م زانی چایه‌که‌ی خواردوه ته‌قه‌یه‌کی له پیتاله‌که‌وه هینا وه‌کوو ئاسک راست بووه‌وه و چوو له‌و لاوه راکشاو وتی: «ده‌مه‌لا بئ یاسینه‌که‌ت بخۆینه وه سه‌رمه‌وه. یا ئه‌مه‌سه ئه‌رم و ئه‌ترپم وه گوتتا یا ئه‌مه‌سه زلیا و پلایویکی تر ئه‌که‌ین له‌م ده‌شتی گه‌رمیانه‌دا پیتش ئه‌وه بچین بۆ کویستان».

- مه‌لا مارفیکی تایشه‌یی هه‌بوو گه‌پرایه‌وه وتی:

سالتیک له‌گه‌ل شیخ مسته‌فای پینج ئه‌نگوسا چووین بۆ ئه‌و گه‌رمیانه بۆ ده‌رویش گرتن. کاتی ئیواره بوو روومان کرده خیلینکی باشکی که تیره‌یه‌که له جاف. روومان کرده ده‌واریک و هاتن به پیرمانه‌وه گیتسکیکیان کوشته‌وه و مه‌نجه‌ل و هه‌وجۆش خرایه سه‌ر ئاگر. پاش به‌ینیک ژنی خاوه‌ن ماله‌که جامینکی هه‌لگرت و چوو بۆ مانگا دۆشین له‌و لای ده‌واره‌که‌وه لئ نه‌ئه‌بووه‌وه. مێرده‌که‌شی ساتی نه ساتی بانگی ئه‌کرد که‌که‌هه‌ خیراکه شیخ و ده‌رویشه‌کان برسیانه، ژنه‌ش هه‌ر لئ نه‌بووه‌وه ئه‌میش هه‌ر ئه‌یووت: که‌نی ئازاکه، که‌که‌هه‌ ئازاکه، له ئاخرا ئه‌وه‌نده هاواری کرد و هیچ که‌لکی نه‌بوو بانگی کرد «که‌که‌هه‌ خیراکه وه که‌لام خوا ده‌وی باوک بپم بۆت به‌ مئ کوت ئه‌وه‌نده‌ت ئه‌کوتم به‌ که‌ره ره‌ش بیژی شیخ مسته‌فا هاوار فریام که‌وه. ئه‌گه‌ر له ژیر مانگادا نه‌بی له ژیر شیخ قادری شیخ که‌ریمی که‌سه‌زانا بی ئه‌تکه‌م وه داس. خۆ شیخ وه‌کوو گه‌ماله بازگ ئه‌وه‌نده کلکی بادا وه ده‌ور چاو چیشتا له برسانا ئه‌وا تویی. ده‌بی وه‌پریوه ده‌ویت باوک!»

- هه‌ر ئه‌م مه‌لا ماره‌ ئه‌گه‌په‌ته‌وه وتی: جاریک له‌و گه‌رمیانه له‌ دیه‌ک مه‌لای ره‌مه‌زان و له مالی حاجی محه‌مه‌دا بووم. ئه‌م حاجی محه‌مه‌ده جووتیاریکی هه‌بوو، ئه‌سه‌پیک و ئیستریکی دا بوو له یه‌ک جووتی پئ نه‌کردن. کابرای جووتیاریش ناوی مه‌حموو بوو. رۆژیک جووته‌که‌ی له نزیک دیکه‌وه بوو لای ئیواره و ره‌مه‌زان بوو هه‌روا ورده ورده له به‌ر بئ تاچه‌تی ده‌رچووم بۆ لای مه‌حموو. مه‌حموو له‌و لاوه جووتی به‌ره‌لا

کرد ئەسپ و ئیستری دایە پیش خۆی و بەرەو مال گەراپەووە. سەیرم کرد ئەسپە کە هەموو لەشی بوو بە زام، منیش گەرامەووە تا گەیشتینە مالهووە و تەم مەحموو ئیمڕۆ زوو جووتت بەردا؟ وتی: «مەلا واز بێرانە دارو گووت لێ بواری وە دەس ئەسپە رەش و حاجی محەمەدەووە گیرم خواردگە. وەللا ئیمامی رەبانی و شیخ غەفووری سولەتینە لە ژێر ئەم نێرە و ن جووت ئەکەن ئەسپەرەش و ئی ئیمڕۆ جووتی نەکردگە و نایکا. خوا تیلالت لێ نەواری ناوی خوا ی تیا نەوێ من لە کۆی و ئەسپەرەش و حاجی محەمەد لە کۆی؟»

- عێل لەو سەرە بوو. لە دێ «میشیاو» کابرایەکی روغزایی لەوێ مابوووە و جێ گیر بوو بوو؛ دەستی دابوو بە فەلایبەووە. لە بەر ئاواپیە کەدا جیگای جووتی گای کردبوو بە گەنم. گەنم بوو بوو بە قەرسلێ کە رویشکە ی نەکرد. گاو گۆتال و کەرگەلی ئاواپی پیتی فیر بوو بوون. کابرا چاری نە ئەکرد هەر چەندە دەری ئەکردن هەر ئەهاتنەووە بە خاوەنەکانیانی ئەوت کەس گۆی نە ئەدایە.

رۆژیک سلیمان حەمەجان ئەچێ بۆ میشیاو بۆ سەر و کاری و چاوی پێ کەوتنی جووت و بەراوی ئەو سالە ی. سلیمان خانیش زەبر و زەنگیکی هەبوو لەو ناوهدا دیواخانی بۆ ئەرازتیریتەووە و هەموو ئەهلی ئاواپی دەوری ئەدەن. لەو کاتەدا کابرا ئەکا بە دیواخانا و دەست ئەکا بە شکات کردن لە ئەهلی ئاواپی کە هەموو گاو گۆلکیان ئەکەنە ناو دەغڵە کە ی ئەمەووە.

بۆ زەبر و زەنگی سلیمان خان ئەمە قسە یەکی زل ئەبێ، ناوچاوی ئەدا بە یەکاوی ئەیهوێ توورە بێی لە ئەهلی ئاواپیە کە، کوێخا هەست بەمە ئەکا و ئەلێ سلیمان خان ئەم کابرایە درۆ ئەکا کەس گاو گۆلکی نە کردۆتە دەغلیبەووە خۆی پیاویکی خراپە ئەیهوێ بەم بیانووەوە لە ئاخرا ملکانە کە بخوا. کابرا توورە بوو هەلیدایە وتی: «هە ی کاورا گۆرانە ی بێفەرە ئەو تۆ ئیژی چی؟ دەسا سلیمان خان وە قەورە کە ی مەتحت هەر کەرێک لەم ئاواپیەدا هە یە وەها خۆی هەلئەشەنگینی و ئەچیتە ناو پەلەو گەنمەووە ئیژی سلیمان خانەو ئەچیتە ژێر دەوارە کە ی حەمەجانەووە. خۆ بارگیرەکانیان هەر قسە یان وە تەکا ناکرێ ئیستەش کاورای کوێخا ئیژی درۆ ئەکا. دەسا درۆزن بووی وە ژێر کوچک و قسە کە ی شیخی مەولاناووە رۆحم وە قوروانی و ئی» ئیتر سلیمان خان هیچی بێ نەوترا.

- پیاویک هه‌بوو له عیلى رژده‌یى له و جافه همه‌ی خاتوونى ناو بوو، ریی ئەكه‌وتنه تەنگی سه‌رى قه‌ره‌داغ و ئەچینه مزگه‌وته‌كه. مه‌لا یوسفی تەنگیسه‌رى سه‌یری تەفسیری خازنی ئەكرد و كتیبه‌كه‌ی له بهره‌مه‌یا پان كرده‌بووه‌وه همه‌ش پیتی ئەلئ: مه‌لا ئەوه چی ئەكه‌ی؟ ئەلئ سه‌یری تەفسیر و مه‌عنای قورئان ئەكه‌م. ئەویش وتی: «ئئ بم وه قوروانتان ئەو عاله‌مه‌ گشتی گیری خواردگه وه ده‌س ئیش و کاری دواى مینگه‌له‌وه‌و توش هه‌ر گیرگیری ئەكه‌ی وه سه‌ر قورحان و شه‌رحه‌وه ئیژی منیش شتیكم و وه‌مه بۆ خۆت برده‌سه سه‌ر. ده‌ بیژم چی وه ده‌س دنیاوه؟ هه‌ی به‌ردی تۆی لئ نه‌واری!»

تاقی كراوه‌كانی كوردی

- كورد تووشی «زه‌ردوی» ئەبێ به‌مجۆره‌ ده‌رمانی ئەكه‌ن:

ئەم زه‌ردوییه له دیوی ناوه‌وه‌یه‌وه له ده‌ریشه‌وه‌یه. به‌شی دیوی ناوه‌وه‌ی به‌مجۆره‌ ده‌رمان ئەكړئ: «ئەهینن ده‌ مسقال توتن ئەكه‌ن به‌ سئ به‌شه‌وه هه‌ر به‌شیتیكى ئەكه‌نه پریاسكه‌یه‌كه‌وه‌و ئەیه‌ستن. ئەمجا كوویی شیرى مانگا دینن و یه‌كئ له پریاسكه‌كه‌ی تئ ئەخن و شه‌و له به‌ر سامال دایشه‌نین تا به‌یانى. به‌یانى دیتئ پریاسكه‌كه‌ جوان جوان ئەگوشیتته ناو شیره‌كه‌ تا به‌ ته‌واوی توتنه‌كه‌ تامی ئەداته‌وه ناو شیره‌كه‌و پریاسكه‌كه‌ فرئ ئەداو كوپه شیره‌كه‌ی ئەخواته‌وه. به‌مجۆره له ده‌ردی ناوه‌وه‌ی زه‌ردویه‌كه‌ رزگاری ئەبێ.»

- ئەلین شیره‌ی ئەسپه‌ناخ له‌گه‌ل شه‌كر تیکه‌لاو بكرئ و بخورئ بۆ لاجونی زه‌ردوی به‌ كه‌لكه‌.

- ئەلین یه‌كئ «گه‌نه‌كه‌وه‌له» بیگه‌زئ، شووتیه‌كى سووری گه‌یشتوو بینن بیه‌ك‌ن به‌ دوو كه‌رته‌وه له پاش ئەوه كه‌ هه‌لكۆلران، ناوه‌كه‌ی بگرن و بیه‌ك‌نه ناو یه‌كئ له كه‌رته‌كانه‌وه، ئەمجا بینن ئەوه‌نده‌ی شیرى «خوشیلک» تیکه‌ن كه‌ ره‌نگی ئاوی شووتیه‌كه‌ بگورئ و بیكا به‌ دوو ره‌نگ، پاشان بیخواته‌وه چاك ئەبیتته‌وه.

- ئەلین یه‌كئ «گرفت» ی گرتبئ شیرى «خوشیلک» له‌گه‌ل ئاردی جو بكرئ به‌ هه‌ویر پاشان بیه‌ك‌ن به‌ حه‌ب دوو سئ حه‌بى لئ بخوا چاك ئەبیتته‌وه.

- ئەلین: یەکنێ تازە سەرەتای «گۆجی» (ئیفلیجی، شەلەل) ی بێ بێنی برکی «قانگ» -واتە برکە تەرەکە ی ئەو ی که تۆوی قانگ ئەگرێ - جوان جوان بیکولینتی هەتا خەست ئەبیتتەو. ئەمجا هەلسوێ لەو جێگە یە که نەخۆش یە کە ی توش بوو چاک ئەبیتتەو. ئەگەر جارێک بەشی نەکرد چەند جارێک بیکا چاک ئەبیتتەو.

- ئەلین برنج که ئەیکولینن بۆ «پلاو» ئەو ئاو ی که دایئە هیلن منالی که کۆکە ی هەبێ ئەو ئاو بەدەنی کۆکە کە ی نەرم ئەبێ و چاک ئەبیتتەو.

- ئەلین: یەکیک که توشی «کۆکەرەشە» بوو، قەلە باچکە یە ک بێنن لە پاش ئەو که کوزرا بە پەر و گوشت و ئیسقانهووە بیکوتن جوان جوان؛ پاش ئەووە بیکولنن تا تەواو بە وەکو مەعجوون تۆزی ئاوی لێ پەیدا ئەبێ. ئەو ئاو ی ئەبێ بەدەن بە کۆکە رەشە دارە که چاک ئەبیتتەو.

- ئەلین: یەکنێ قرژال گازی لێ بگرێ تا کەر لە بەغدا نەزەرینتی بەرەلای ناکا.

- ئەلین: هەر کەس زۆر تەزینجی «یوسر» هەلبگرێ وەجاخی کوێر ئەبێ.

- ئەلین: هار چاوی بە ئاو بکەوێ هارتر ئەبێ.

- ئەلین: گۆشتی گا که هەر نەکولا تۆزی چای وشک ئەکەنە ناو مەنجەلە که دایئە پرزینتی.

- ئەلین: مار کەرەو دوویشک کوێرە.

- ژنانی کوردەواری ئەلین بتهوێ بزانی چ کچیک بە سەرۆبەرە بۆ مال و گورج و گۆل و مالدار ی کەرە بۆ مالی میرد لە کاتی نانخواردنیا سەیری بکە: ئەگەر گورج و گۆل بوو لە نانخواردنا ئەوا ئا فرە تینکی تەواو؛ ئەگەر خاوو خلیچک بوو ئەو بە کەلکی مال نایە.

- ئەلین: ئەگەر بتهوێ جوانی و زمان شیرینی ژن تاقی بکە ی تەو لەو وەختەدا که بەیانیا ن لە خەو هەلئەستێ سەیری بکە ئەگەر جوان بێ دەرئەکەوێ، ئەگەر زمان شیرینیش بێ هەر دەر دەکەوێ.

- نهلین: قارچکی که ما بینن وشکی که نه‌وه پاشان له گهل شه‌کردا بیهارنه‌وه. نه‌وه کهسه‌ی کرمی هدی به‌یانان له خورینی لئ بکا به که‌فله‌مه‌وه بخوا هم‌وو کرمه‌کانی نه‌خا.

- له باره‌ی «که‌متیار» وه نهلین:

سالنی نیره و سالنی من. دوژمنایه‌تیه‌کی پیس هدی له به‌ینی نه‌وو سه‌گدا، تهنانه‌ت نه‌گر سیتیهری بکه‌ویته سهر سه‌گ له‌ترسی نه‌وه که نه‌وه‌ک بیخوا رانه‌وه‌ستی.
ههر که زمانی که‌متیاری پی بی سه‌گ پیی ناویری. زمانی به سهر ده‌رگای مالینکا ههلواسن که نه‌وه ماله شادی و زه‌ماوه‌ندی تیدا پی هیچ پشتیویه‌ک له‌و شادی‌ده‌ا په‌یدا نابئ.
ههر که «که‌لبه» که‌ی ههلگری و پی بی هئی له فیکر ناچئ.
نه‌گر «دل» که‌ی بکری به مندالا نه‌وه مناله زیره‌ک ده‌رئه‌چئ و زوو فیری شت نه‌بی.
نه‌گر «میشک» که‌ی بهیتری به برودا ههر که‌سه‌نه‌وه خاوه‌ن بروده بیینی خوشی نه‌وی. وه ده‌ستی راستی نه‌گر ژن له وه‌ختی منال بوونا بییه‌ستی به قولیه‌وه به‌ناسانی مناله‌که‌ی نه‌بی.
«چه‌مؤله» که‌ی نه‌گر به ههر داریکی به‌ردارا ههلواسری مه‌لی زیاندار توخنی نه‌وه داره‌ناکه‌وی.

«کوز» و پیستی ناوکی به لای ههر پیاویکه‌وه بیت ههر ژنیک سه‌یری بکا عاشقی نه‌بیت و هه‌روه‌ها به‌لای ههر ژنیکه‌سه‌وه بیت ههر پیاویک سه‌یری بکا عاشقی نه‌بیت.
نه‌گر پیستی که‌متیار بکری به بیژنگ و گهنمی پی بیژنه‌وه نه‌وه گهنمه که کرا به «تو» و چانرا نه‌ کولله توخنی نه‌که‌وی نه‌ ته‌یرو تیور.
«پشقل» که‌ی له گهل روئی «ناس» دا تیکه‌لاو بکری سه‌ری بی توکی پی به‌ه‌نوون توکیکی جوان ده‌ر نه‌کا.

- نهلین: یه‌کی مه‌قه‌ست بدا به ده‌ست یه‌کیکی تره‌وه ناکوکی و ناخوشی نه‌که‌ویته به‌ینیان. جا بو نه‌وه نه‌مه‌ روو نه‌دا دینئ نه‌وه که‌سه که مه‌قه‌سته‌که‌ی به ده‌سته‌وه‌یه‌وه نه‌یه‌وی بیدا به‌ویتر ده‌ستی ههل نه‌گپرتنه‌وه مه‌قه‌سته‌که‌ نه‌خاته سهر پشتی ده‌ستی ئنجا نه‌ویکه ههلئ نه‌گری.

- ئەلین: مەر که به جو بکهوئ واته جوئی زور بخواو بیکرئ بخریته ناو ئاوهوه چاک

ئەبیتەوهوه بەری ئەدا.

- ئەلین: کەر دەستی کرد به زەرین سەگ پشتی دیتە ژان.

- ئەلین: ئەگەر کەر زور زەری شتیک بئاخنە گویهوه ئیتر نازەرینئ

- ئەلین: ئەگەر بەرازی تینوو بخەنە سەر کەر - واته بیکەن به باری - هەر که کەرەکه

ئاوی خواردهوه بەرازه که ئەتوئ.

- ئەلین: ئەگەر یه کئ خەوی لئ نه کهوئ - واته دژەخەو بی - ددانی کەر بخاتە زیر

سەری خەوی لئ ئەکهوئ.

- ئەلین: ئەگەر ژنیک شیري کەم بوو «سپل» ی کەر ویشک بکاتەوهوه بیهاری و گۆی

مەمکی خۆی بی بهنوئ شیري زیاد ئەکا.

- ئەلین: کەر لەو وهختەدا که ئەزەرینئ ئەگەر بەرددیک بەستن به کلکیهوه، ئیتر

نازەرینئ.

- ئەلین: ئەگەر منالینک زور گرینۆک بوو پارچەیهک له پینستی ناوچەوانی کەر بکرئ

بهو مندالەدا ئیتر ناگری.

- ئەلین: ئەگەر یه کئ خوینی لووتی یژاو هەر نه ئەوهستایهوه هەندی سرکه بکرئ به

سەر تەرسی کەراو ئەو کەسه بۆنی پیوه بکا خوینەکهی ئەوهستیتەوه.

- ئەلین: ئەگەر یه کئ دوویشک پیوهی بدا بەرهواژه سواری کەر بی ژانەکهی نامینئ.

رئوی

- ئەلین: ئەگەر شوینئ کۆتری زۆری لئ بوو ویستیان کۆترەکان برۆن سەری

«رئوی» یهک لەو شوینە داہنری ئیتر کۆترەکان ئەرۆن.

- ئەلین: ئەگەر یه کئ فی لئ بوو زراوی رئوی بینن سەریکی بخەنە لووتی کابرای

فیدارەوه و فوو بکرئ به سەرەکهی تریا ئیتر جاریکیکه ئەو کەسه فی نایگریتەوه.

- ئەلین: خواردنی گوشتی رئوی بۆ «گول» باشە؛ واته له گولی ئەکهوئ.

- ئەلین: ئەگەر یه کئ جمگەکانی ژانی کرد، پیوی رئوی بتویننەوهوه ئەو جمگانە یی

بەهنوون چاک ئەبیتەوهوه ئیتر ژانی نامینئ.

- ئەلین: ئەگەر هیلکه گونی رئوی بکرئ به شویتیکی منالا - واته پیا هەلواسری -

ئەو منالە زور به بی نازار دان دەر ئەکا.

- ئەلین: ئەگەر بە خوینی ریوی سەری منال بهه‌نوون سەری موو دەر ئەکا، ئەگەر که‌چەلێش بێت.
- ئەلین ئەگەر که‌لبە‌ی ریوی -واته‌ ددانە‌کانی تە‌نیشتی- هە‌لبواسرێ بە‌ فێدار فێه‌کە‌ی له‌ کۆل ئە‌کە‌وێ.
- ئەلین ئە‌گەر یه‌کێ سپلی هە‌بوو نازاری ئە‌دا سپلی ریوی بخاته‌ سەر له‌ کۆلی ئە‌کە‌وێ.
- ئەلین ئە‌گەر یه‌کێ گویی هاته‌ زان، پیوی ریوی بتویننه‌وه‌و تیی کە‌ن زانە‌کە‌ی ئە‌شکێ.
- ئەلین ئە‌گەر یه‌کێ نازاری سپلی هە‌بوو توژی له‌ دلی ریوی تیکه‌لاو بکا له‌گە‌ل به‌ ئە‌ندازە‌ی مسقالی شە‌راب و بیخواته‌وه‌ نازارە‌کە‌ی له‌ کۆل ئە‌کە‌وێ.
- ئەلین ئە‌گەر میشکی ریوی له‌گە‌لی «وه‌ره‌س»^{۲۵} تیکه‌لاو بکری ئە‌و کە‌سە‌ی که‌ سە‌ری کرپی‌ی هە‌یه‌ وه‌یا زیبکە‌ی هە‌یه‌، وه‌یا که‌چە‌له‌، وه‌یا مووی ئە‌رزی به‌و دەرمانه‌ بیه‌نوی ئە‌وانە‌ی هە‌موو له‌ کۆل ئە‌کە‌وێ.

گورگ

- ئەلین ئە‌گەر سە‌ری گورگ هە‌لواسن به‌و شوینە‌دا که‌ کۆتر و پە‌له‌وه‌ری لێه‌ نه‌ پشیلە‌و نه‌ دە‌عبای تر ناچیتە‌ ئە‌و شوینە‌ بۆ خواردنیان.
- ئەلین ئە‌گەر یه‌کێ که‌لبه‌ وه‌ یا چاو وه‌ یا پینستی گورگی بێ بێ زال ئە‌بێ به‌ سەر دوژمنیا و هە‌موو کە‌سیش خۆشی ئە‌وێ.
- ئەلین ئە‌گەر کلکی گورگ له‌ «کادان» دا بێ نه‌ گا نه‌ کەر نه‌ مەر و نه‌ بز ناچن بۆ خواردنی ئە‌و کایه‌.
- ئەلین ئە‌گەر پینستی گورگ و مەر پیکه‌وه‌ کۆ ببنه‌وه‌ هە‌موو تووکی پینسته‌ مەر که‌ هە‌لئە‌وه‌ری.
- ئەلین ئە‌گەر یه‌کێ بیکا به‌ عاده‌ت و هەر له‌ سەر که‌ولی گورگ دانیشی تووشی کولنج نابێ.

۲۵- وه‌ره‌س گیایه‌که‌ زۆرتر له‌ یه‌مه‌ندا نە‌روێ. تووه‌کە‌ی وه‌کو تووی کونجی وایه‌، که‌ گه‌شت شە‌ق نه‌باو هە‌ودای وه‌کو هی زه‌غفە‌رانی لێوه‌ دەرئە‌چێ. به‌و هە‌ودایانه‌ شت رە‌نگ نە‌کری.

- ئەلین ئەگەر پیستی گورگ بکری بە تەپل، ئەو تەپلە لە ناو هەرچەند تەپلی ترا بی
که لی درا هەموو تەپلەکانی تر ئەدرین.
- ئەلین ئەگەر یەکی تووشی مەوەرزه بوو بە پیوی گورگ خۆی به‌نوی ئەو دەرده‌ی
له کۆل ئەکه‌وی.
- ئەلین ئەگەر یەکی فیدار بوو چاوی گورگ هەلبگرئ لە گەل خۆیا فیداریه‌که‌ی له
کۆل ئەکه‌وی.
- ئەلین گویی گورگ ورده ئیسکی تیندایه وه‌کو تهرسی گا و وشتر. جا ئەگەر یەکی
ددانی هاته ژان یەکی له‌و ورده ئیسکه به‌یتیری به‌ ددانیا ژانه‌که‌ی ئەشکئ.
- ئەلین ئەگەر تۆزئ له‌ زراوی گورگ له‌ گەل توزیک هەنگوینی ئاگر نەدیودا
تیکه‌لاو بکری و به‌یتري به‌ چاوا شه‌و کویری و که‌م حوکمی چاوا لائەبا.
- ئەلین ئەگەر کلکی گورگ به‌ ناوی ئافره‌تیکه‌وه‌ گری بدرئ ئەو ئافره‌ته‌که‌س
ناتوانی بچیته‌ لای تا ئەو گریه‌ نەکریته‌و واته‌ کابرا ئەبه‌ستری.
- ئەلین گورگ که‌ بریندار کراو خوینی لیهات و ئنجا رویشت، گورگی تر که‌ چاویان
پیکه‌وت ئەیخون.
- ئەلین ئەگەر تووشی ره‌وه‌ گورگ بوویت و به‌لاماریان دایت ئیشیکی وا بکه‌
یه‌کیکیان لی بریندار که‌یت. هەر که‌ خوینی لیهات ئیتر گورگه‌کانی تر به‌ر ئەبنه‌ ئەو، ئەو
ئەخون و واز له‌ تۆ دینن، به‌و جۆره‌ تۆ رزگارت ئەبی.
- ئەلین یەکی که‌ به‌رد له‌ میزلدانیا بوو گولی گەنمه‌شامی بو بکولینن وه‌کو چا
بیخواته‌وه‌ به‌رده‌که‌ی نامینن.
- ئەلین ئەگەر یەکی خوینی لووتی پڑا، بۆن به‌ ته‌رسه‌ قوله‌وه‌ بکا خوینه‌که‌
ئەوه‌ستیته‌وه‌.
- ئەلین ئەوی «ئاگره‌» ئەستی بینن کابرایه‌ک که‌ گورگی کوشتووه‌ به‌ کوردی ئەلن
ئەبی به‌ ده‌ستی بی بینن پر ده‌می بکا له‌ ئاوی سماق و بیپژیتنی به‌و شوینه‌دا که‌ ئاگره‌که‌ی
لی هاتووه‌. پاشان به‌ به‌رد و ئەستی له‌ به‌ر برینه‌که‌دا به‌رد و ئەستیه‌ک هەلبکا پزیسکی به‌رد
و ئەستیه‌که‌ی لی بکه‌وی ئیتر چاک ئەبیته‌وه‌.
- ئەلین ئەو منداله‌ی که‌ تووشی خه‌رکانه‌ ئەبی ژنیک که‌ به‌ ده‌ستی بی بینن پارچه
کاغه‌زیکی شینی شه‌کر ئەخاته‌ سه‌ر ناو چه‌وانی منداله‌که‌و «عه‌قیق» یک گه‌رم ئەکاو

ئەبەخاتە سەر کاغەزە کە. خەرکانە کەوشک ئەکا ئەم ئیشەش ئەبێ لە روژی چوارشەممەدا
 بێت.

- ئەلین ئەو منالە‌ی تووشی برینی ئاگرە ئەبێ بێنن جۆ لە سەر ساج بسووتینن پاشان
 سماق ناوکە کە‌ی لێ بکریتەو، توپکەلە تورشە کە‌ی لە گەل ئەو جۆه سووتاوەدا پینکەو
 بیانکوتن و لێ بێنن چاک ئەبیتەو.

- ئەلین ئەگەر یەکنی چاوی ژان بکا و بئاوسی و ئاو بکا، بەز و گوشت پینکەو بکوتن
 و بیخەنە سەری چاک ئەبیتەو.

- ئەلین ئەگەر یەکنی چاوی تیک بچێ و ژان بکا و بئاوسی سەر تو‌ی ماست بخەنە
 سەر لۆکەو شەوئێ لە کاتی نووستندا بیخەنە سەری چاک ئەبیتەو.

- ئەلین ئەگەر یەکنی چاوی تیکچوو بێنن سەرگولی چای کە لێ ئەنرئێ لە ناو
 ژیربیاڵە یە کدا ساردی کاتەو دوو سێ جار هەر جارە یە ک دوو دلوبی تیکا چاک ئەبیتەو.

- ئەلین ئەگەر یەکنی چاوی تیکچوو «تلیه» چای بگوشی و بە شەو بیخاتە سەر چاوی
 ببەستی چاک ئەبیتەو.

- ئەلین ئەگەر یەکنی موو لە بەنجە‌ی هات «بئیشتە تال» لە گەل «سابوونی ره‌قی»
 سابوونە کە ورد بکریت و پینکەو بکرین بە مەعجون و لێنن چاک ئەبیتەو.

- ئەلین شیرە‌ی ئەسپەناخ و شەکر تیکە‌لاو بکرین و بخورین ژانە سەر لائەبا.
 ئەلین یەکنی میزی بگیری ئەسپەناخ بە کالی بخوارن گێرانە کە‌ی لائەچی.

- ئەلین یەکنی گەروو مە‌لاشووی ژان بکا گیای ئەسپەناخ بە کالی بخوارن زنگاری
 ئەبێ.

- ئەلین یەکنی شەنگە‌سوورەو زەرە‌واله پێو‌ی بەدا ئەسپەناخ بکولینن و بیخەنە سەر
 شوپنە کە‌ی چاک ئەبیتەو.

- ئەلین یەکنی دمه‌لی لێ هاتبی هەر دەرگای نەبێ هەندئێ ئەسپەناخی کولای
 بخریتە سەر زوو دەرگای ئەبێ.

- ئەلین خواردنی گیای ئەسپەناخ بۆ نەخۆشی سنگ و وەرەم و تایی گران و تینویتی
 زۆر بە کە‌لکە.

- ئەلین یەکنی سپلی هەبوو خۆ‌ی لە خواردنی ئەسپەناخ پیا‌ریزئێ.
 ئەلین گیانلە‌بەری گەر لە هەر کە‌ بکەوئێ ئەو کە‌سە تەمەنی کورت ئەبێ.

- ئەلین یەکنی خەوی دی بە شەو نەگێڕیتەووە ئەگەر یەکیکی وای دەست نەگەوت
کە بزانی چۆن بۆی لێک ئەداتەووە لە سەر ئاویکی رووناک و پاک بێگێڕیتەووە.

- ئەلین ئاوی دەباخانەو ئاوی نیرگەلە برێژیتە مالتیکەووە کە جادووی تیا کراوە
جادووە کە بە تال ئەبیتەووە.

- ئەلین کۆری منال بخریتە باوەشی بوو کەووە نۆسکە ی ئەو بوو کە کۆر ئەبێ.

- ئەلین کلاو بە هەلگەراوەیی گەسێک لە سەر سەر دانان خراپەو شوومی دینی.

- ئەلین یەکنی ئەگەر گویی راستی بزینگیتەووە ئەووە باسی ئەکەن ئەگەر گویی چەبی
بزینگیتەووە ئەووە گۆر بانگی ئەکا.

- ئەلین ئەگەر یەکنی خۆشەوێستیک ی لە ولاتیکی دوور بوو هیچ خەبەرکی نەبوو سەر
لە بەیانیک بچیتە سەر سێ ریانیک سێ بەرد فرێ بدا بە نیازی هەوالتیکی خۆشی
خۆشەوێستە کە ی پاش ئەووە گوی لە هاتوچۆ کەران بگرن. یە کەم شتیک کە گویی لێ ئەبێ
ئەگەر شتیک چاک و خۆش بوو ئەووە خۆشەوێستە کە ی ماووە لە خۆشیدایە، خۆ ئەگەر
گویی لە شتیک خراپ بوو ئەووە خۆشەوێستە کە ی لە ناخۆشی دایە وە یا مردووە.

- ئەلین هەور بۆ لەش سووتاو ئازاری زۆر ئەبێ.

- ئەلین پیستی سمۆزە بکری بە کیسە پارە سەر بە رزق ئەبێ.

- ئەلین ئیسکی پەپوسولەیمانە بخریتە ناو کیسە پارەووە، ئەو کیسە یە پارە ی لێ نابری.

- ئەلین یەکنی تووشی کۆکەرەشە بێ شیر ی کەری بدریتی چاک ئەبیتەووە.

- ئەلین لە رێ و بانا مار چاوی برێە ئافرەتی سکپەر ئەو سە کە کۆر ئەبێ،

- ئەلین: کە با زۆر بوو تازە بوکیک بچیتە سەربان «باگردین» یک راست بکاتەووە

بایە کە ئەووە ستیتەووە.

- ئەلین کە باران نەباری بە پیدایە دار شەخسێک بێنن و لە ناو بیریکا رای وەستینن و

پاشان بەرد بخەنە ناو بیرە کە باران ئەباری.

- ئەلین کە بێ بارانی بوو پیاو چاکیکی لە خوا ترس بگرن و بیخەنە حەوزەووە باران

ئەباری.

- کە باران نەباری لەو ولاتی کوردەواری یە بوکە بارانی ئەکەن:

بوو کە بارانی ئەووە یە کە منالان داریکی درێژ دینن و چیتی زەرد و سووری پتووە

ئەبەستن و بە مالانا ئەسوورپنەووە. کە چوونە هەر مالتیک کابانی ئەو ماله دینی لە سەرەووە

ئەو ئەپرژینی لە بوو کە بە بارانە کەو دەست ئەبەن شتیک ئەدەن بە منالەکان. هەرەها دینن

له ماله‌کان دهرزیش ئه‌دهن له بووکه به بارانه‌که تا ئهم منالانه گه‌ره‌ک وه یا گونده‌که ته‌واو
ئه‌که‌ن یا نایکه‌ن باران ده‌ست ئه‌کا به بارین تا بارانه‌که ئه‌بارئ بووکه به بارانه‌که له بهر ئاو
لئ پیرزانی ماله‌کان به ته‌واوی ته‌ر ئه‌بئ. مناله‌کانیش که ئه‌چنه بهر ده‌رگای خه‌لک ئهم
به‌سته‌یه ئه‌لئین: له هه‌ورامان ئه‌لئین:

یا خوا وارۆ په‌ی خه‌له‌ی گیواو بزیه‌ی په‌ی گه‌له‌ی

له‌و ولاتی هه‌ولیره ئه‌لئین:

هه‌باران مه‌باران یاخوا بیاری باران گه‌نمی حه‌سه‌ن و حوسه‌ینا هه‌موو قه‌بوون له تینان

له ولاته‌کانی تر ئه‌لئین:

هه‌ناران مه‌ناران یاخوا داکاته باران

گه‌نم و جو‌بی یۆ شاران که‌سمان نه‌مرئ له برسان

زمانی علاءالدین سجادی

علاءالدین کوری هجدهمین کوری حیدرآبادی که بهمانه ای سجادی، له ساله ۱۹۰۷ دا له گهره کی قه قارچانی شاری سه چاری کرده به سمر دورنای رهنگاورهنگی پر له کاره ساتدا. به سرختی خوتندی دهست پیکردوهو به فقهتی گلی شاری کوردهواری گهراوهو بهو پارگی له سلیمانی خستوهه. له ساله ۱۹۳۸ نیچاره

زانسه نیسلاسه کاق و زمانی عمره بی وهرگر توهو دواچار بو ملایه تی و پیش نوری له مرگوتی نهیمه خاترون روهی کردوته بهخداو هر لهوچ ماوه توهه.

له ماوهی شهره دورمی چیهانیدا خچی داوهقه روزه نامه وانی و گزفاری «گهلاوتی» و «نزاری» بهرته پر دوهه. له ۱۹۵۹ دا بوته ماموستای زانکری بهخدا له کتلیوی زمانی کوردیلو تا ساله ۱۹۷۴ له سمر هم نسه ماوه توهه. له ۱۹۷۰ دهپته وزیر نیوقاف. له ۱۹۷۷ دا خاتمه شیع ده کره.

پاشی خاتمه شیع برونی همسرو دیزو زمانی ده خاتمه سمر کار له سمر پایه تی نه ده بی کورده بهلام کورانی کوری گهره له شهره بیراق و تیراق (۱۹۸۰-۱۹۸۸) دا وزی دهپرچ و پشتی ده شکیته. تا له ساله ۱۹۸۴ دا روه له شاری خاموشان ده نه و له گزستانی شیخ عبدالقادر گیلانی نه سپرده ده کره.